

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நமஃ

ஸ்ரீ ராமாநுஜ

ஸ்ரீ தத்தாந்த

வைஜயந்தி

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்ஸ்தாபன ஸபையின் சார்பாக
மாதந்தேரானும் வெளிவரும்
ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸ்ரகாசன பத்ரிகை

யுவஸ்
த. சிவசுந்தரம்

தாதஸ்
ஜப்பசிவரை

பத்ராதிபர் :
வடகரை ராமாநுஜாசாரியார்

சீந்திரப்ப முதலி தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.

இதன் விலை ரூபா 1-12-0

உயிரேழுத்துக்கள் (அச்சேழுத்துக்கள்)

அ. ஆ இ ஈ உ ஊ ரு ரு லு ள ஐ ஓ ஔ அம் அ
க. க ங கம் உ ஊ ஃ ஃ ள ள ள ள ள ள
ச. ச ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ ஞ
அ. அ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ
அ. அ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ ஈ

மேய்யெழுத்துக்கள் (ஹலெழுத்துக்கள்)

க				ங்	ச				ஞ	ட				ண	த			ந	
க	வ	ம	ய	ஈ	உ	ம்	ஐ	ஊ	ஞ	ட	ஒ	ப	ப	ண	த	ய	அ	ய	ந
ச	அ	X	஁	உ	உ	஁	உ	஁	ஜ	ல	ர	க்	ஃ	எ	ஏ	ஈ	உ	஁	ந
க	உ	௮	ய	ஞ	உ	ஞ	அ	ஞ	அ	உ	உ	உ	உ	௮	த	ய	உ	உ	ந

ప	ప	ప	ప	ఁ	ఁ	ర	ల	వ	న	శ	న	న
ప	ప	ప	ప	ఁ	ఁ	ర	ల	వ	న	శ	న	న
ప	ప	ప	ప	ఁ	ఁ	ర	ల	వ	న	శ	న	న
ప	ప	ప	ప	ఁ	ఁ	ర	ల	వ	న	శ	న	న

உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள்

க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கரு	கூர்	கலு	கே	கை	கோ	கௌ	கம்	கஃ
க்	கா	கி	கீ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ	கே	கே	கோ	கௌ	கம்	கஃ
க்	கா	கி	கீ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ	கே	கே	கோ	கௌ	கம்	கஃ
க	கா	கி	கீ	கு	கூ	கூ	கூ	கூ	கே	கே	கோ	கௌ	கம்	கஃ

இதேமாதிரி மற்ற மெய்யெழுத்துக்களில் உயிரெழுத்து சேர்ந்து வருவதை உற்று நோக்கிக் கொள்ளவும்

மேலும் கரந்த ஸமயுகதாக்கூரங் (கூட்டுழுத்து) களில் மற்ற எழுத்துக்களைப் போல அதிகமான வேறு பாடின்றி, ய ர முதலிய சில வெழுத்துக்களுக்கே வேறுபாடு காணப்படுகிறது அவ்வாறு வேறுபாடுள்ள அக்கூரங்களில் தற்காலம் அடியேனுடைய புத்திக்கு விஷயமான சில அக்கூரங்கள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றன இதற்கு மேலுள்ள வித்யாஸங்களை யறிஞர்பால் கேட்டறிந்து கொள்க

கய	கர	கக	கீ	நந	கீ	தவ	ஜஞ
கூ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ	கூ

முடிபண்.

ஆரியாகாள!,

நம எம்பெருமானா தாசனத்தை வளராததருளவதாருத் திருவவதரித்தருளின பூருவாசாராடாகள டாரெரும ஐகரஸயத்தை யதுபவித்தது நமக்கு அருமருந்தான ஸ்ரீஸூகதிகளை அருளியுள்ளாராகள பட்டா, நமபிள்ளை, பிள்ளை லோகாசாராயா முதலான ஆசாராயர்களின் ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கும் ஸ்ரீமநரிகமாநத மஹா தேசிக னுடைய ஸ்ரீஸூகதிகளுக்கும் சிபுசில விஷயங்களில் ஸவலப அபிபராரிய பேத மிருப்பதாகக் கூறுவதற்கு அவகாசமுள்ளது எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களில் சமீபாடுடையவர்கள் அக் குணங்கள் விஷயமாக அராதத விசாரணைப பண்ணப்படுகிறது அபினைத்திப்பேதங்களை வெளியிடுவது உசிதமேயாகும். “பிணங்கி அமராபிதற்றம் குண்ட” று ஆழவார அருளிச்செய்தபடி நிதயவிபுதியிலும் பகவத்குணங்களிலே விவாத முள்ள தெனறூல அதி இரநிலத்திற்கு மிகவும் ஏர்குமதேயாது மனறே? எம்பெருமானுடைய குணங்களுக்கு அதிசயத்தை ஸாதிப்பதையே முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு இதில் எவ்வளவு விவாதம் நோந்தாலும் அததனையும் குணவித்தாகளுக்குப் பரமபோகமேயாகும்

பட்டா முதலான ஆசாராயவாயாகள எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை எவ்வளவேனும் உதிசயப்படுத்திக் கூறுவதிலேயே முழுநோக்குடையவர்களாதலால் சருதித்திறாஸ புராணங்களையும் அருளிச் செயல்களையும் வெகு அழகாக நிரவஹித்தது எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை எல்லையான நிலத்திலே கொண்டு நிறுத்தி வாத்தஸலயம் தயா எனகிற குணங்களின் ஸவருபத்தை மிகத் தெளிவாக விஷகாஷித்தருளினாராகும். அராத் நிஷகாஷம் ஸமுசித்தநதானென்று கொண்டே ஸ்ரீதேசிகனும் தம்முடைய திவய கரநதிகளில் பவவிடங்களிலும் எம்பெருமானை தோஷபோகய னாகவும் பரதுல்ககதல்க்கிடாகவும் துதித்திருக்கின்றா இவ்விஷ

யத்தில் விவாதத்தை வளர்த்திக் கொண்டு போவது விவேகிகளுக்கு
ஆவச்யமன்று

ஆயினும் ஸ்ரீமதுபயவே (திருச்சி) ஏ வி கோபாலாசாரியர்
ஸவாமி இதுவிஷயமான விவாதத்தை மிகவும் பெரிதாகக்கி
கொண்டு ஸஞ்சிகைகள் எழுதியுள்ளார் அவற்றைக் கண்ட அடி
யேன உபயஸம்பரதாயத்திலுள்ள முள்ள ஆசாரயாகளும் பிணங்காத
இவ்விஷயத்தில் இவா வீணை பிணக்கங்களைப் பெருக்குவது
சிறிதும் உசிதமன்று என்பதை விளங்கக்காட்டி ஸஞ்சிகைகள்
வெளியிட்டிருக்கிறேன் அவற்றை பராமாணிகர்கள் யாவரும்
பரிசீலித்தே யிருப்பார்கள் ஸ்ரீகோபாலாசாரயஸவாமியும் அவற்
றின் மீது யாதொன்றும் பராமாணிக ஸஹருதயஹருதயங்கமமாக
எழுத்கில்லா என்பதும் திண்ணம்

இதனிடையே ஸ்ரீ உ வே. வடகரை ராமாநுஜாசாரயஸவா
மிகும் ஸ்ரீ கோபாலாசாரயஸவாமிகும் தயா குண விஷயமாகச்
சில பதரிகாஸமவாதங்கள் நடந்திருப்பதை அடியேன் கண்டேன்.
இவையும் ஸஹருதயாக்களுக்கு விநோதாவஹங்கள் யிருக்குமா
தலால் வெளியிட விரியன் என்று அடியேன் நினைத்தபடியே இவை
அச்சாகி வெளிவருகின்றன. ரஸிகர்கள் இவற்றைப் பூர்த்தியாக
வாசித்துக் களிப்பார்களாக இவை பகவத குண விஷயமான
சாசகைகளால்தலால் இவற்றில் கண் செலுத்துவது யுகதமேயாகும்

இங்ஙனம்

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன,

அ அண்ணங்கிராய தாஸன.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

வாஸுதேவ ஸாராஸாம் வரயொழீந்ருஜயூராம் ।
வாநாஜிஶுநிவய-ஞாம் வநெஶும-ஸுவரம்வராம் ॥

ஸ்ரீராமாநுஜஸ்தீர்த்தாந்தவைஜயந்தி

பதரிகோதயமாகிற்

ஆதித்யோதயத்திற்கு அருணோதயம்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸமஸதாபந ஸபை காயதாசி

வடகரை இராமாநுஜராயதாஸன எழுதியது

கூட-ம் துதநய-ம் ர-ஞவலிதலுநு-ம் உ-மெ- ஹ-தா
நித-ம் தெரவி ஶு-ம் ஹவ்ஹு-யா வெஸூ வஸெஸூ
தூய்யலிநவ்லிவாரிணீஷ்ஹு-யம்வநு-வாதிவூகீ-
யதெ-மகக்ஷணமகக்ஷணாய உநயெ தவெஸுநவ்ஸு-மெஹ ॥

வன வீ மொவாவவெயெ-வி-விவிதவிவூதி- ஸ்ரீயாயா
வியொகூ ஶ்ராவீநாவாய-வெ-கெ ரநு-முணலிவெ-கூ
ராராநுஜொஹ- வஸவாராஸயிவாவரிவலிதநிஜவூ-
லவீகூ- வெததூ- ஶ்ராராணு வுயூதலிஹவரி
ஜுந-தூ-வூ-முணாம் ॥

ஸ்ரீராமானுஜஸ்ததாததததில் அபிரிவேசமுடைய ஆரியர்கள் ஸநிதியில் அடியேன வடகரை இராமானுஜாசாரி ஸாஷ்டாங்க பரண்தி பூவகம் விண்ணப்பித்துக் கொள்வது

நாளதுஸ்ரீ ஜலிலை மாதததில் வெளிவந்த ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸமரக்ஷிணீ 1-வது ஸஞ்சிகையில் தயாகுண ஸவருபவிசார என்று தலையங்கமிட்டு ஏ வி ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாராய ஸவாமியினால் எழுதப்பட்ட வயாஸத்தை பார்த்து பரதுக்க துக்கிதவம் தயா சபதாராதம் என்று ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாராய ஸவாமி அருளிச செய்தது அவரபிராயமல்லவே? பட்டா முதலான அபியுக தாக்களின் அபிபிராயமன்றோ? அதுவும் ஸருதியிலும் இதிஹாஸ் ஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்திலும் ததபீதாமபரத்திலும் பிறப பிலியான பரமபுருஷன் பிறந்து படைத்த கலயாணஞ்ஞமாகப் படிக்கப்பட்டதே

பரதுக்கதுக்கிதவத்தின் கராயமான பரதுக்க நிராசிகாஷையு தயா சபதாராத மென்பதும் நம நிகமாந்த மஹாதேசிகன திருவுள்ளமே, ஆதலின் இது விஷயமாய விவாத முண்டாவதற்கு யாதொரு காரணமும் கிடையாது

உணமை இவவாறிருக்க உங்களிர்வாக்கும் விவாத முண்டான தின் காரணம் தங்களுக்குள் ஒருவாக்கொருவா உண்டாயிருக்கும் தவேஷமே, அந்த தவேஷமில்லாமலிருக்கும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியவேண்டுமென்று ஒரு விண்ணப்பம் வரைந்து கொண்டேன் அதைக் கடைக் கணித்த ஆன்றோரும் நீண்டதேரோ மறுப்பொன்று அனுகரஹித்தாரா, அதற்கு அடியேன் சிற்றறிவிற்கு விஷ்டமான பூவர்கள் அனுகரஹித்தாராத விசேஷங்களில் சிலவற்றை பதரிகைமூலம் தெரிவித்துக்கொண்டேன் விஷயம்விவாறிருக்க டெடி ஸமரக்ஷிணீ மூன்றாவது ஸஞ்சிகையில் அடியேன் வரைந்திருக்கும் பத்திரிகைகளில் சிலவாக்யங்களை மாததிரம் அனுவதித்து அதற்குக் கண்டனம் எழுதப்போவதாகப் பாரித்து அதற்கு ஸம்பந்தமில்லாத சிலவற்றை எழுதவும் செய்திருக்கிறா அதைக் கண்ணுற்ற அடியேன் அது விஷயத்தை அவ்வாறு கண்டப பது சரியன்று, அடியேன் பதரிகைகளையும் தேவரீர் ஸ்ரீமுகத்தையும் அப்படியே அச்சிட்டு அப்பால அதுவிஷயமான மறுப்பு எழுதுவதே

உசிதமென்று விண்ணப்பித்தது கொண்டேன. அது விரிவாயிருக்கின்றமையால் எங்கள் பதரிகையில் அச்சிடுவது அஸாத்யம் என்றும் சுருக்கமாக எழுதியனுப்பிலை அதைப் பதரிகையில் பரசுரப்படுத்தக் கூடுமென்றும் நியமித்தருளினார் அந்நியமனத்தைச் சிரமேடு கொண்டு சுருக்கமாகச் சிலவற்றை விண்ணப்பித்தது கொண்டிருக்கிறேன் இந்நிலைமையில் அறிவிறச்சிரிய அடியேனுகும் அறிவிற பெரிய ஸ்ரீ உ வே ஏ வி கோபாலாசாரய ஸ்வாமிக்கும் நடந்திருக்கும் வாதபரதிவாதரூபமாகப் பதரிகைகள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் வரும் கடைக்கணிக்கும் பாக்யம் பெறுமேயாயின் அடியேனுகு உபபசம்பரதாயத்திலுமுள்ள அபிநிவேசத்தை உபயசம்பரதாயத்திலுமுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் நன்கறியக்கூடுமென்று நினைத்து அப்பதரிகைகளை அச்சிடவும் ஆவலுடையனானேனே மேலும் உடையவா திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற உபயஸம்பரதாயத்திலுமுள்ள நமது பூர்வாசாரயர்கள், ஆழ்வார முதலான ஆசாரயர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் திவ்யாததங்களை அனுஸந்தித்து அவ்வாதகானுஸந்தான பரீவாஹரூபமாக அனுகரஹித்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அரத்தவிசேஷங்களை உள்ளது உள்ளபடியே நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிட்டு அவைகளின் ஐக்கண்டபதத்தையும் அனைவரும் அறியுமாறு ஸ்ரீராமானுஜ வலிதநாத வைஜயந்தி என்று பெயாபெற்ற பதரிகையை மாதந்தோறும் வெளியிட உத்தேசித்து அதற்குப் பெருமாள கோவில் பரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரய ஸ்வாமியை ஆசிரியராக இருந்து நிரவஹிக்கும் படி வேண்டிக்கொண்டேன் அந்த ஸ்வாமியும் அப்படியே அனுகரஹித்திருக்கின்றனா அதுபோலவே உபயஸம்பரதாயத்திலுமுள்ள உபபவேதாரதபரவாதத்கார்களும் ஸ்ரீமான்களும் விஷயதானமும் வித்ததானமும் செய்து இப்பதரிகை நீழி நிலைநின்று நிலவுமபடி அனுகரஹிக்கவேண்டும் என்று ஸாஷ்டாங்க பரணதிபூரவகம் ஸவிநயம் விண்ணப்பித்தது கொள்கிறேன் இந்த ஸஞ்சிகை ஸ்ரீராமானுஜ வலிதநாத வைஜயந்திபதரிகோதயமாகிற ஆதித்யோதயத்திற்கு அருநோதயமாக அச்சிடப்பட்டது

இங்ஙனம்

அடியேன் - வடகரை இராமானுஜாசாரி

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ் பாததூளி

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம
பதரிகாஸமவாத பரஸதாவநா

எமபெருமானா தாசனமெனகிற விசிஷ்டாதவைத வரிததாந் தததில அபிவிவேசமுடைய ஆரியா஑ருக்கு ஓர் வி஑ரு஑ப஑ம் எமபெருமான தொடங்கி எமபெருமானாஸவும் நமது ஸமபரதாயத் தில இரண்டு பிரிவாக இருதததாக குருபரமபரை முதலான கரந தங்கனில காணககிடையாது அபபால உலகாரியரையும் நிகமாநத தேசிகரையும் காரணமாகககொண்டு இரண்டு பிரிவாகபிரிநது வநதிருககினறதும் ஸுபரவரிததமே அவவாறு எதோசிறிது அபிபராய பேதங்கலால பிரிவுண்டாயிருநதாலும் ஸமபரதாயாரத் தங்கலே நிகவும் அழகாக பரவசனம் செயயவலல மஹானுபாவா஑ள் மலிநது பொலிநதிராநினற அநலலடிக்காலததில வசைமொழிகள கூறி கரநதங்கல எழுதி அசசிடடு பரவசநம் செயதிருபதாக்க காணககிடையாது இருளதருமிவவுலசில இககலியின கடைசி யாகிய இப்பொலலாககாலததில அபபாபபட்ட அரும பெரும மஹானகல மிகவும் குறைநதுபேய இநதளததில தாமரை பூத தாறபேல நமது பூர்வா஑ளின அனு஑ரஹததால ஓரொருவருண்டா யிருநதாலும் அவா஑ருக்கும எனபேலவா஑ளின தெளாபபாகயத் தால தவேஷபுத்தியுண்டாய அவரவா஑ளின அபிபராயீததை லீலைநிறுததுவதற்கு பூர்வாசாராயா஑ளின ஸ்ரீ ஸூகதிகளுக்கு விபரீ தாரததங்கல செயதுவருவது மிகவும் வருநதத் தககதே இதை உறறுநோக்கின நிரததேதா஑மான எமபெருமானா தாசனததிற்கு இது ஒரு தருஷ்டி பரிஹாரமெனறே சொலலககிடும்

புக, ஜாதி, ஆசரம், வாணங்களுக்கு உரிததான ஆசாரங்கலே அனுதரவுசெயது ஆலயாதி஑ளில பராமமண சண்டாள விபாகமற ஓணரூயக கலநது பரிமா நினுல நமது ஹரிநதுககளில தவேஷமனறி ரில ஸவரஜயம் பெறறு ஸவதநதரமாயவாழலாம் எனறு மஹாத மாககளு஑ பண்டிதா஑ளு஑ ஆசாராயா஑ளு஑ ஆசையுடன் பரபதநம் செயதும் பகவதசங்கலபமிலலாதலால நிறைவேரூமல நினநிருபய்து அனேவருமநிநததே அனேகமபேதமுளள அனேகககூட்டங்கலே

புடைய ஹிந்துஸ்முகத்தை சாஸ்தரோகதங்களான ஸநாதந தாமவகளை ஒழித்து இகத்திலும் பரத்திலும் ஒருபயனுமின்றிக் கையாகும் படியான கராயங்களில் உதஸாஹத்ததுடன் பரவாததிக்க மனிதர்கள் மலியக்கிடைக்கிறார்களே யல்லாமல் மூலபுருஷன் ஒருவனாய் ஒரு தாயவயிற்றில் பிறந்து ஸஹோதரர்களேபோலேயாய் இகத்திலும் பரத்திலும் நனம்பையக்கும் ஸநாதநதாமவகளை அனுஷ்டிக்கும்வா களாயிருக்கும் ஒரு சிறிய கூட்டத்தை கூடியிருந்து குளிரந்து வாழும்படி செயய ஒரு மஹானும் பரபதநம் செயயக்காணத்தது மிகவும் ஸோசயமே

இவ்வாறிருக்கும் இவ்விஷயத்தில் அறிவொன்றும்இல்லாத நீ இவ்வாறு எழுதியதால் எனன்பயன் 2 என்று வினவக்கூடும் “பரயோஜநமதுத்திஸ்ரய நமநீதாபி பரவாதத்தே” என்கிறபடி நிஷபரயோஜனமான இக்கராயத்தில் பரயதப்படுவது அடியேனுடைய புத்தியின் மாந்தபத்தைக் காட்டினாலும் தற்காலம் திருச்சிமாநகர திருவுறப் பொலியும் திருவாளர் ஏ வி கோபாலாசாரய ஸவாமி திருவுள்ளமுவநதருளிய தயாகுண ஸவருபவீசாரத்தை விருப புடன் பார்த்த அடியேன் ஸை ஸவாமி ஸன்னதிகு விடுத்த விண்ணப்பத்திற்கு விடையாக ஸவாமி பொருளல்லாத வெண்ணைப் பொருளாகி திருவுள்ளமுவநது விடுத்த திருமுகம் சீலமில்லாச சிறியனை அடியேனை இவ்வாறு எழுதும்படி தூண்டிற்று

ஸ்ரீ உ வே ஏ வி கோபாலாசாரயாகு அடியேன்

எழுதிய முதலபத்திரிகை பின்வருமாறு —

செனனை, 26-7-35

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம்

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த விதவத்கரேஸராயும் ஆங்கலேடபாஷை யையும் அபயஸித்து நயாயஸதலங்களில் லௌகிகநயாயங்களை எடுத்துப்பேசும்வார்களிலும் முதனமைவாயநதவராயெழுந்தருளியிருக்கும் ஏ வி கோபாலாசாரயஸவாமிஸநநிதாந்ததில் அறிவொன்றும்இல்லாவடிடேன வடகரை இராமானுஜாசாரி அனேக பரணித்தூவகம் விருயாபித்துக்கொள்வது தேவரீர் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரயஸவாமியை பரதிபக்ஷிபாக்கி அனுகரஹித்தவாத ஸலயாசக விவரணாகயகரந்தத்தை வததராயிருப்பு ஸ்ரீமான ராமயங்காரின் அனுகரஹத்ததால் பாகக்கும் பாகம் பெற்றேன்

அதைப்பார்த்ததில் தேவரீரவாகமருதபரவாஹத்தின் பெருமையைப்பார்த்துப்பேராநதமும் அண்ணங்கராசாராயஸ்வாமியினிடத்திலுண்டாயிருக்கும் தவேஷபுத்தியினால் நமதுபூரவாசாராயாகளின் மதங்களுடும் இவரபிபராயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கண்டிகை நோந்ததுபற்றி வருத்தமும் அடையநோந்தது ஆதலால் இதுவிஷயமாய் அடியேனுக்குத் தோன்றிய சிலவிஷயங்களை ஸ்வாமியின் ஸௌலபயாதி குணங்களை முன்னிட்டு ஸ்வாமிஸன்னதியில் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளவும் துணிந்தேன ஸ்வாமிஸாதிதக வந்தஸஸ்யி விவரணகரத்ததில் வாதஸஸ்யாததவிவரணமநிறுத்தயுமுடிகுறத்த விஷயமாய் ஸ்வாமிஸாதித்திருக்கும்தில் அடியேனுக்குத்தோன்றிய சிலவற்றை இப்போது விஞ்ஞாபித்துக்கொள்கிறேன் ஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கும் அதிகம்பீரமானவிஷயங்களை நன்கறியும் நன்மை அடியேனுக்கிலலாவிடினும் அறிவிலசிறிய அடியேனுடைய புத்திக்குத்தோன்றிபது பின்வருமாறு பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதவம் பரதுக்கதுக்கிதவம் ஆகிய இவ்விரண்டும் தயாஸப்தாகத்தமெனபது அண்ணங்கராசாராயஸ்வாமி திருவுள்ளமென்றும் பரதுக்கநிராசி கோஷ தேவரீர்திருருள்ளமென்றும் வேதநங்களால் அளவிடவரிதான ஆனந்தமுடைய அனந்தசயனனிடம் காம்பரவசர்களானசேதனா களுக்கு ஆதயாதமிகாதி தாபதரயங்களடியாக ஏறப்படும துக்கத்தை இந்த அண்ணங்கராசாராயஸ்வாமி ஏறிடுவது சரியனறென்றும் இப்புடைகளிலே பரக்கப்பேசி காளிதாஸபரபருதிகளான உபாகளால் சொல்லப்பட்டவைகளை பரமாணங்களாகவும் எடுத்துக்காட்டப் படடிருக்கிறது இதுவிஷயம் உறறுநோக்கின் எனக்கு பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதவம் பரதுக்கதுக்கிதவம் ஆகிய இவ்விரண்டும் அண்ணங்கராசாராய மதமல்லவென்றும் பரதுக்கநிராசிகிரஷா தேவரீர் மதமல்லவென்றும் இவ்விரண்டும் தங்களும் நமமிசாமானுஜன் முதலான நமதுபூரவாசாராயர்களின் அபிபராயங்களே தவிர, உங்க ளீருவா்களுடையதல்லவென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றமையால் இது விஷயமாய் அடியேன் பெரியோர்களின் போருளடியாகப் பெற்ற ஸம்பரதாயாததங்களை இங்குவிவரிக்கத்துணிந்தேன்

“சூட்டுநனமாலைபடியே” ஸமஸதகலயாணகுணாதமகூன ஸாலேஸ்வரன் நிதயமுகதாதி ஸமஸத பரிஜனங்களால் நிரந்தரம் பரிசரயமாணாய் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும்

“ஜீவ துககாகுலே விஷ்ணு கருபா காப்யுபஜாயதே” என்கிற படி ஸம்ஸாரி சேதனாகவிஷயத்தில் தயமானமனவாய அவர்கள் துககம்ஸஹிபாதவனய நானுமதுக்கிதது அவர்கள் துககத்தை நிவர்த்திக்கத் திருவுள்ளமபற்றி பிரபலியான தான ஆதியஞ்சோதியுருவான திவ்யமங்களவிகரஹத்தை ஸகலமனுஜநயநவிஷயமாகக் காட்டிலபிறந்து படாதனபட்டுச்செய்த ஆனைததொழில்களெல்லாம் நிரஹேதுக பரமகருபாகாயமென்றே நமது பூவாசாராயாகள் அனுகரஹிதத் கர்த்தங்களில் ஆங்காங்கு அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது எனப்போலவார்களும் அறிபக்கிடக்கின்றதே

இதநிற்க எல்லையிலா ஆனந்தமுடைப எம்பெருமானிடம் ஆனந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான அரதியை அபளருஷேயமான வேதமே ‘ஸ ஏகாகி ந ரமேத்’ என்று அறுதியிடுகின்றதே வ்யஸ நேஷு மதுஷ்யாணாம பருஸம்பவதிதுக்கித என்றும் ஸமாநஸூக காஞ்சுதஸத் ஸாதவ்யநிதமபரவீத் என்றும் ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப பரவீரஹந்தா என்றும் ராகவோ பராதரம் தருஷ்டவாபரியம் பரணம் பஹிஸூசரம் துககேந மஹதாவிஷ்ட தயான ஸூக பராயண பரம் விஷாதமபந விஸ்தாபாகுலேந்தரிய என்றும் இத்திபாதிப பலலாயிரம் பரமாணங்கள் பன்னியுரைக்குங்கால பாரதமாம்

விஷயமிவவாற்றிருக்க உங்களிருவாக்குமுண்டாயிருக்கும் எதோ சிறிது தவேஷத்தினடியாக தேவரீர்போலவார்கள வாக்கிலிருந்து வீரதமை மாதரத்தைக்கொண்டு அவவாதத்ததை அவர் நிந்தித்துப் பேசுவதும் உவா சொல்லியது ஸம்பரதாயாததமாயிருந்தாலும் அவர் வாக்கிலிருந்துவந்தமைமாதரம்கொண்டு தேவரீர்போலவார்கள கண்டித்ததுபேசுவதும் கர்த்தமுலமாக நிந்தித்துஎழுதுவதும் இது விஷயம்பிற்பாத சிலஸ்ரீவைஷ்ணவஸாதுககளுக்கும் வடக்கலை தென்கலை என்று தவேஷபுத்தியுண்டாகருவதுடன் ஆரத்தவிஷயங்களிலும் அபபடியோ இப்படியோ என்கிற ஸந்தேகத்தையும் உண்டாக குகின்றது

ஸாகேஸ வரனுடைய கருபாவிஷயம் அவரவர்கள் புத்திக் குத் தோன்றியவாறு தவேஷ புத்தியன்றியில் அழகாக எழுதினால் அது அனைவாக்கும் ஆதரணீயமாயே யிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

(ராமகுணங்களில் ஈடுபட்டு ஒருவாடகமும் மறறொருவா கருஷண குணங்களில் ஆழ்ந்து கருஷணனைப்புகழவும் கடைசியாக அவனை பின்னோடாதாகி கருஷணபுவதரிததானென்று இருவரும் ஸமா தானமாமாப்போலே ஸமஸாரிகளபடும் துக்கத்தை ஸஹியாமல 'ஸங்காதி ந ரமேத' என்று துக்கத்திருக்கும் நிலைமையில் ஈடுபட்டுப் புகழவும் மறறொருவா இவர்கள் துக்கவிவருத்திக்காக அவன் பண னும் ஆனைத் தொழில்களில் அவகாஹித்து 'பிறந்தவாறும வளநத் வாறும' என்றிடுபட்டுப் புகழவும் கடைசியில் ஸமஸாரிகள் இழவு ஸஹியாதவபை துக்கப்பாணும் அவர்கள் துக்கவிவருத்திக்காக பரயதம் செய்வாணும் பரமகாருணிகளு ஸாவேஸ்வரனை யாதாக யால்) அரங்கனைப் பாடினவாயால் குரங்கனைப் பாடமாட்டேனென ருப்போலே ஆனாலும் மஹானுபாவர்களான தேவரீர போலவாக னுக்கு ஒருவாககொருவா தவேஷபுத்தி உண்டாகின்ற ஒருவிஷயத் திறகுமாத்நிரம வருந்தநேரிடுகின்றது இனிமேலாவது தாங்கள் போலவாக்குக்கு இவ்வாறு தவேஷபுத்தியுண்டாகாமல் எல்லம் வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியுமாறு வேண்டுகிறேன்

இப்பதிகை அகில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அறிபுமாறு பதிகை களின் வாயிலாய பரசரம் செய்யவருளினாலும் நல்லாமென்று நினைக்கிறேன் தேவரீர கருபைக்கு நான் பாதரமானது தோற்ற ஒரு ஸ்ரீமுகம் அருளினால் அது என்சென்னிக்ரூப ஸ்ரீஷணமாம்—

இங்ஙனம் அடியேன்,
வடகரை இராமானுஜாசாரி,
25, ஆசாரபன தெரு, சென்னை.

ஏ வி ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாரியா
அடியேனுக்கு அனுகரஹித்த திருமுகம்

ஸ்ரீமதஸ்வாமி திருவடிகளில் தாஸன அனந்தபரணாமங்கள் செய்து விக்ரோபனம் ஸ்வாமி அனுகரஹித்த ஸ்ரீமுகம் கிடைத்தது தாஸனுடையசுவடியை ஒருபொருளாக எண்ணிக் கடாசூசித்ததால் தந்நனின்ன ஆனால் ஸ லக்ஷ்மேஸ்வரிகையாக விஷயங்களைத் திருவுள்

எத்தலை வாங்கவில்லையென்று ஸ்ரீமுகத்திலுள்ள பரஸ்ரங்கனால் தெரிகிறது நேரிலவாததைசொன்னால் என்னசமசயங்கனோ? விபரபத்திகளோ? இருந்தாலும் விரிவாக விண்ணப்பிக்கலாம் ஸங்கரஹமாக இங்கே விக்ஞாபிக்கிறேன்

எம்மண்ணஸவாமிகும தாஸனுக்கும பரம ஸௌஹாராதமே யுளது பரஸபரம தவேஷம்ருபபதாக திருவளளத்தி டட்டது அதயநதம் அமுலம் “அதவேஷ்டாஸாவபூதாநாம” என்று கீதாசாராயன பணிதக குணங்களை சீரகாலமாக இடைவிடாமல் அபயவதிதவருகிற தாஸனுக்கு ஓரிடத்திலும் தவேஷபுத்திககு பரஸகத்தியிலலை பூவாசாராயகள எல்லோரும் இந்த விஷயத்தில் ஏககண்டரே எனபது தாஸனுடைய தருடநிச்சயம் பூவாசாராயகள எல்லோருடைய திருவடிகளையும் ஸாவதா சீரஸாவஹிகது வரும் தாஸனுக்கு ஓரிடத்திலும் அபசாரமரேர ஸாதயமேயிலலை

பரதுககாஸஹிஷ்ணுதவத்தை அடியேன ஒப்பனிலலை யென்று ஸவாமி எழுதியிருப்பது சரியிலலை *

அந்த அஹிஷ்ணுதவத்தால் ஈஸ்ரவரனுக்கு துக்கிதவம் காயமாகுமா? அல்லது பரதுககரிராசிகோஷை காயமாகுமா? எனபது விவாதபதம் பரதுககரிராசிகோஷை தயை என்று ஸவாமி ஒப்புக்கொள்ளுகிறதாக எழுதியிருக்கிறது துக்கிதவம் வரித்தாநதமா? அதுஒட்டுமா? எனபதுவிசாரம் எங்கேயோ ஒரோசபதமிருப்பதைக்கொண்டு அகறகு முகயமான வாசயாராததத்தைசொல்லி முனபினஸகலஸூக்திகளையும் வஸதுஸவபாவங்களுமும் விபீதமாகருவது யுகதமாகாது தபை நராகளுடைய வயஸந்ததைப் போக்குவது என்று பட்டாஸ்ரீஸூக்தி, “பரவஸஹந்தந்ருணம்” அயவாதுககததைப்போக்கும தயை தனக்குத்தககததை வினைவிப்பது என்றால் சேருமா?

இதுவிஷயம் சாரீகசாஸ்தரத்தாலும் அதற்குமூலமான உபநிஷததுககளாலும்கீதாதிகளாலும்தீர்மானிக்கப்படவேணும் ‘ஜீவேதுககாருலே விஷ்ணு கருபா காபயுபஜ்யயுதே’ எனகிறவசனம்துக்கிதவத்தை ஸாதிககமாட்டாது கருபாசபதாராததம் என்ன வென்றலவேவா விசாரம்

ஸம்ஸாரிசேதனர்களாவிஷயத்தில் தயமானமனுவாய அவர்கள் படும துககம் ஸஹிபாகவஸ்ய தானும துககிதது அவர்கள் துககததை நிவருத்திககத திருவுள்ளமபற்றி பிறப்பிலியானதான ஆதிபஞ்சோதிருவான தன்னுடைய திவ்யமங்கலாவிசுரஹத்தை ஸகலமனுஜநயநவிஷயமாகி நாட்டிலுபிறந்து படாதன்பட்டுசெய்யத் துணைதொழில்களெல்லாம் கருபாகாரயமென்று ஸ்வாமிவாகபததில் தானுமதுககிதது எனபதுமட்டும மறுதளிக்கப்படுகிறது இங்ே ஸருஷ்டிபரகரணம் கிதை மீம் அதயாயம் 20௮௪லோகம் “ஸஹ யகளு” என்றவிடத்தில் பாஷ்யத்தில் அசேதனபாரயமாயுள்ள பராஜகனோபபாதது பரமகாருணிகராய அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பித்க ஆசைப்பட்டு தமஆராதனமான யகனும் விதிதிப்பகற்காக யகளுங் கனோடு அவர்களை ஸருஷ்டித்துப் பிளவருமாறு பேசினா என்று ஸாதித்ததில் கருபாபினகாரயம் உஜ்ஜீவியினை எனபது ஸபஷ்ட மாக ஸாதிக்ஸ்பட்டது துககபரஸதாபீம கிடையாது ஸூபாஷ யகாராதிருவாககில துககிதவவிருத்தமான ஹையபரதபரீகதவ மும் நிரதிசயாநத்தவமும் பதேபதே ஸாதிக்ஸ்படுகிறதேயொழிய பாஷ்யகதயங்கரில் ரஸவரணுகு துககிதவகர்சமே எங்கும்கப் படாது ததபரதிஷேதமோ மலியக கிடக்கிறது

சாரீரகத்தில் தாஸன சுவடியில் காட்டியிருப்பதைக் தவனிகக் வேணும் அதற்கெல்லாம் விராதமாக துககிதவபக்ஷத்திற்கு என ன பணிபுளது ‘ஸஹகி நரமேத’ எனபது துககிதவத்தை நிரு பிக்கமாட்டாது இநதசுருதியின்பொருளை ஸாவராததவிதிபில் நாயகஸரம் முதல சலோகத்தில் விசாரித்து ரமணாபாவம் என்றது துககிதவ மல்ல வென்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது ‘நாநிபர ஸங்க: அரதி சுருதிஸச ததாரீம் ஏகாகிதவம் அநிஷ்டம் அதோ பரமமாதி ஸருஷ்டாவுதயுகதே இதயபிஸநத்தே’ * என்று துடங்கிய பங்கதிகளைக் கவனிக்கவேணும்

கரியையோடுகூடிய நரு நிஷேதம் பரஸஜய பரதிஷேதத்தைத் தான சொல்லும் அவா ரமிககவிலை என்றால் அவா திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பாகவிலைஎன்றமட்டும்தான் பொருளாகும் விரோதிபானதுக கத்தின ஸதபாவமேற்படாது ஒளதாவீனயத்தைவிட்டு ஓர் ரக்ஷ

ஞ்சை உண்டாயிற்று அவதாரஹஸ்யவிஷயமான கீதாசலோகங்
களையும் பாவியததையும் கவனித்தால் ஸ்வாமியினுடைய பரசனங்
கள பூணமாய பரிஹருதமாகும்—“பரகருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்
டாய’ எனபதற்கு பரகருதி ஸ்வபாவ ஆதமஸங்கல்பேநேதயாதத:
அதேரோபஹதபாபமதவாதி ஸமஸத கலயாண குணாதமகதலம
ஸாவமைஸம் அஜஹதா டெவ மனுஷயதவாதி ஸஜாதீயஸமஸ
தாநம் ஞாவந” என்று அங்கேபாஷ்யம் ஸாவம் பாசமேஸ்வரம்
பரகாரம் அஜஹதேவ என்றும் ஸாதித்தார அபஹதபாபமத
வாதி என்று குணாஷ்டகங்களின கரஹணம் இதில் விசேகதவம்
ஒன்று விசேகதவத்தை ஈஷததேனும் விடாமலல்லவோ அவதா
ரம் எப்படி உண்மையில் துக்கம் ஸம்பவிக்ரம! அப்படியே ஸார
வக்ஞாதி மற்ற குணங்களும் நடுவாது

அவதாரங்கள் நாடகங்கள் என்றும் ஈஸ்வரனதுக்காதிக்களை
நடிக்கிறான் எனபதும் ஸுபரவதிததம் காப்பவாசம் பிறப்பு
முதலியதெல்லாம் நாடகநாதனை “நைஷ்காபதவமாபேதேநயோந
யாமவஸதபரபு நபூத ஸங்க ஸமஸததாநம் தெஹோஸய பரமாத
மந நதஸய பராகருதா மூாததி மாமஸ மேதோஸதிஸம்பவா”
முதலிய அவதாரவிஷய பரமாணங்களைமறக்கலாமோ?

“ததேரோதபவகபசுபவம்ஸஸிஸுதவநாடயம்” “பரபஞ்சம் நிஷ்ப
ரபஞ்சாபி விடம்பயவலி பூதலே | பரபந ஜநதாநகத ஸநதோஹம்
பூதிதும் பரபோ” என்று ஸ்ரீபாகவதம் “பிறந்தவாறும்” என்னும்
அனுபவத்தை உததவரும் ஸ்ரீபாகவதம் 3வது ஸகதம் 2வது
அதயாயம் 16வது ஸலோகம் ‘மாம் வேதயதயேததஜஸய ஜநம்
விடம்பநம் யதவஸுதேவகேஹே | வரஜேச வாஸோ ரிபயாதிவ
ஸவஹம் புராதவயவாதலீத யதநதவீரய ” என்றவிடத்தில் அனு
பவித்தார பிறப்பு முதலியது விடம்பநம் என்றோ சதருபயததால்
போல காலயவனனைக்கண்டு பட்டணத்திலிருந்து ஓடியதும் நடன
மென்றோ இப்படி ஸாவைஸ்வாயததைக ஸ்லேததுக்கொளளுவது
போலக்காட்டியது அவரை விமோஹப்படுத்தியது மாயாமருகத
தைக்கண்டு பெருமானும் பிராட்டியும் பரமிப்பது நடனமதானே
யாகும் நாகபாஸுததால் கட்டுப்பட்டதும் அதற்கழுவதும் மூாசசிப
பதும் நடனமே விஸோகவஸ்பாவததை ஈஷததேனும் விடாமல

அவதரித்த பெருமானுக்கு ‘பருமபவதி துககித’ எனபது நடனமேயாகும் இதரதா வயாகாதம் வரும் ஹெப்பரதயனீக ஸவபாவத்திற்கு துககம் அனுகமுடியுமோ? ஆனந்த ஸபாவத்திற்கு அபாயம் கூடுமோ? ‘மனுஷ்யாணம்’ என்று ஸகலமனுஷ்யர்கள் துககங்களிலும் தாம் அவாகளேவிட இன்னுமிகவும் தீவரமாக துககப்படுவதாக ஸ்ரீகோவிந்தராஜா வயாகயானம் ” ‘பரும’ என்று பணித்திருப்பதால் மனுஷ்யஜாதியாயிருந்தால் மட்டுமேபோதும் பெருமாஸ்துககப்படுவதற்கு, துககப்படுகிறவன் வயஸம்மேயல்ல பெருமாஸ்வஸநம் சேற்றிலமுந்திய யானேபோலத் தம்மா ஹாகமயத்திற்கு அனுகுணமாக ஸததையுள்ள பாயந்தம் துககிதராகிரா என்று அவாபணிப்பு நடனமென்றால் எல்லாமொட்டும்-தாத்விததுககமென்றால் ஸகலவேதாந்தங்களாலும் பாதிக்கப்படும் கருபையிலை பரதுக்கள மடிவாரே என்று துககப்பட்ட ஆஜுனண்பபாதது பணடிதாகள சோகிக்கமாட்டாரென்றும் அபரிஹாராயமான விஷயத்தில் நீசோகிப்பது யுக்தமல்லவெனலும் பெருமாஸ பேசுகிரா ஜீவதுக்கங்கள் பரிஹாராயமானால் துககத்திடுகிடயிலலை ரக்ஷணவயாபாரத்திடுகுத்தானிடமுண்டு அபரிஹாராயமானால் ஸுதராம் துககப்படநயாயயிலலை காளிதாஸன் “தயாந்ருமந்கஸ்பருஷ்டம்” என்றபடியே ஸதோதரரதந்ததிலும் “மருதாததயாந்ரு மதூர” என்றவிடத்தில் தயாந்ரு என்றவுடன் உலகத்தில் அதீரரைப்போலே துககத்திற்கு பரஸங்கம் வருமோ என்று பயந்து உடனே ஆனந்தமயமான மதூர ஸவபாவத்தைக் காட்டி துககத்திற்கிடமே யிலலை என்று விளக்கினா “ஸமாநஸோக காருதஸத்” எனபதும் விசோகமான ஈஸவரஸவபாவத்தை உண்மையில் மாற்றவல்லதல்ல-இங்கே சரணுகதனான ஸுஹருத்தின் துககத்தில் ஸமாநஸோகா என்று ருஷிபணிப்பு “பருமபவதி துககித” எனனுமஇடத்தில் எல்லாமனுஷ்யா விஷயத்திலும் அவாக்களுக்கும் மிகவும் மேலப்பட்டதுககமென்று பணிப்பு நடனமென்றால்தான் விரோதமில்லாமலிருக்கும் பரமதீரமும கட்டடீங்க ஆனந்தமுமான ஈஸ்வரஸவபாவத்திற்கு விரோதமாக இதை முக்கியமாகக் கொள்ளக்கூடாது

“பாதெதஸாஸ நுகஸலிலாஞ்சன ஸம்பரமாக்ஷம் வக்தர மவிரீய பபாவநயா ஸதிதஸ்ய ஸாமாம் விமோஹயதி பிரகி யதபிபேதி”

என்றவிடத்திலும் கண்ணீரும் பயமும் பாவனைஎன்பது ஸபஷ்டம், அவதரித்துவிட்டகால பெருமாளுக்கும் பயமுண்டோ? “துக்க ஸமயோக வியோகமயோகஸம்ஜிதம்” என்று யோகிகளுக்கே துக்க கீததின ஸபாஸம் இராது ஈஸ்வரன யோகீஸ்வரன மஹாயோகீ. பலலாயிரம் பரமானங்கள் ஈஸ்வரனுக்கு சோகம் கலேசம் முத்தலியது ஒன்றுமில்லை என்றும் ஹேயமான துக்கத்திற்கு அவன பரதிபட னென்றும் ஸபஷ்டமாக அறுதியிடுகையில் உலகத்தில் தீராகளித்த தில் துக்ககலேசமுமில்லாமல் தயாகுணம் குடிகொண்டிருப்பதையும் அனுபவ வரித்தமாகப் பார்த்திருக்க தயாகுணம் ஈஸ்வரனிடமிருக ழ்ருதெனபதைகொண்டு துக்கத்தை ஸாஸ்தரப்பணிப்புக்கு விடோத மாக ஆபாதனம் செய்யமுடியாது-ஈஸ்வரன்தான் துக்கப்படாமல் தயாகுணத்தை வஹிக்கமுடியாதோ? உலகத்தில் பலகரந்தங்களில் தயாஸுபதம் துக்கஸம்பந்தமே இல்லாமல் அனுகரஹபுத்தியைமட மும் சொல்லவில்லைபா? “அதுகதம்ம பாதரமிதம் தயாயா ” எனனு மிடத்தில் துக்காரத்த மொட்டுமோ?விசோகமான ஆனந்தமயபரம் மத்தைப்போல நம்மைபரஹ்மணம் செய்யவேண்டிபது புருஷாரத்த மாயிருக்க நம்மைப்போல துக்கிபாக நாம் பருமத்தைப் பணிப்பது உசிதமா? மூன்றுவிதமான பரிசுசேதங்களுையும் ஸமதவாதித்தவ ஸம் பாவனையையுமமீறின உமமுடைய பரிபரடிம் பருமம் ஸவபாததை மாயாபலத்தால் நீரே எனன் மறைத்தாலும் உமமிடத்தில் அநநய பாவமுடைய சிலம்ஹாதமாக்கள உள்ளபடி பாக்கிருர்கள் என்ற ஸதோதர ரதநம் 16வது ஸ்லோகத்தினாலும் அவதாரசேஷத்தங் களிலும் ஈஸ்வரனுக்கு உண்மையில் தன்னுடைய ஸாவேஸ்வரத்தவ வீதசோகத்தவ பரிபூரணநத்தவ ஸவபாவங்களுக்கு ஈஷத்தேனும் லோபம் வர பரஸகதியே இல்லை என்பது ஸபஷ்டம் சிலம்ஹாத மாக்கள உள்ளபடி காணுநிறுக்கிருர்கள் பிறாஉள்ளபடி காணவில்லை பயபாவனை செய்வதும் காப்பவாஸத்தையும் பிறப்பையும் பாவனை செய்வதும், துக்கபாவனைசெய்வதும் கரோதாதிக்களை ஆஹாய மாகக்கொள்ளுவதும் மனுஷ்யஜாதீயத்தவத்தை பாவனைசெய்வதும் உத்தவா குந்திஆழ்வார முத்தலியவாக்களுக்குப் பொறுக்கக்கூடியதா யிருக்கவில்லை ஸருஷ்டிவிஷயத்தில் யள்கப்பத்தியம் அனுகரஹ காயம் என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூகதியில்அனுகரஹம் என்பது தயை தான

“ஏவமநிஸாகக ஸுஹருதி தவயி ஸாவஜநதோ ” என்ற ஆள வநரா ஸ்ரீஸூகதியில் ஸருஷ்டிபரஸ்தாவமாகையால் நிஸாகக ஸள ஹாரத்தம் தயைதான அனுகரஹமும் ஸளஹாரத்தமும் துககித வததைச சொல்லமாட்டாது “ஸிஸாகக ஸுஹருதி” எனபதின் வபாகயானததில் ஸீதாதரபாஷ்யததில் “ஏகாகீரமேத” எனனும் சருதியை உதாஹரிதது தயமான மநஸதவததை சொல்லியதாக வபாகயாரம் தாஸனுடையகரநதங்களைப் பாரப்பவருக்கு ஸ்வதர ஸாமயபுத்தியேயுண்டாகுமே யல்லது ஓரிடத்திலும் தவிஷ்டபுத்தி யுண்டாக நயாயமேஇல்லை உவதானததுடனும் தாடஸதயததுட னும் தாஸன எழுதுவது முழுஉதையும் கடாஶ்விததபிறகு திருவுள் ளித்தில் படும சங்கைகளுக்கு நேரில் தெரிநதவவரையில் ஸமாதானம் விண்ணப்பம் செய்கிறேன் அவகாசமில்லை ஜோலியதிகம் உடம் பிலும்அச்சகதி, ஜரையும் வரதுவிட்டது அதிகமாக எழுதக்கூட வில்லை, பதிவெண்ணடுமென்று நியமித்தபடியால் எதோ கொஞ்சம் விண்ணப்பம் செய்கிறேன் ஶ்விமித்தருளவேணும் தாஸன

மொவாவாவாய-3, 6-8-1935

ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாயஸவாமி ஸன்னிதிக்கு
எழுதிககோண்ட பதில் பதிரிகை.

அடியேன வடகரை இராமாதுஜாசாரி அனேக பரணதி பூர வகம் செய்யும் விண்ணப்பம்

பொருளல்லாதவெனனைப் பொருளாதகி அனுகரஹித்த கருபா- பரீவாஹ ரூபமான பதிரிகை பாரத்துப் பரமானந்தமடைந்தேன் ஸவாமி சாதித்திருக்கும் கரநதங்களுக்கு ஸதூலமான ஆரத்தம் ஒன்று உண்டென்றும் ஸூக்தம்மானதோராதத் விசேஷமுண் டென்றும் அவைகளில் அடியேன சிறிய ஞானத்தன அறிந்தது ஸதூலராததமென்றும் ஸவாமி திருமுகத்தால் தெரிந்தது கொண்ட அடியேன இருளதரும இவவுலகில் தக்காலம் இப்படியும் ஒரு ஜீவந பூரத்தியுடைய வயக்தியுண்டே? என்று ஆச்சாயமடைந் தேன் அறிவிறசிறிய அடியேன தெரிவித்துக்கொண்டதும் அதுவே. அண்ணாஸவாமிக்கும் தேவரீருக்கும் ஸௌஹாரத்தமேயுள ளது என்றதுவே வேண்டிவதும், ஸ்ரீ உ வே அண்ணாஸவாமிக்கும் தேவரீருக்கும் ஸூக்தம்மாக ஸளஹாரத்தமேயுள்ளது ஸதூலமாகப்

பாரததால தவேஷம் தோன்றுமென்றும் தேவரீர திருமுகத்தாலேயே வெளிபுகின்றிமையால் தவேஷமுள்ளதாக அடியேனறிந்தது அமு மலமல ஸமூலமே. “அத்வேஷா ஸாவக்ஷநாநாம்” என்ற கீதாசார யீன வாக்யத்தை அபயலித்தவருகிற தேவரீர “தவிஷதநம் நயோகதவயம், தாநஹம் தவிஷத் கருநாந, ஸம்ஸாரேஷு நராத மான, க்ஷிபாமயஜஸரம்ஸாபாநாஸாநீஷவேவ யோநிஷு” முத லாணவைகளையும் அபயலித்திருக்கக் கூடுமே. அபயலித்திருந தால தவேஷபுத்தியுண்டாக பரஸக்தியுண்டே

தயா ஸபதாதத விஷபத்தில நமது பூர்வாசாராயர்கள எல் லோரும் ஏக கண்டாயிருந்தால் “தயா பரதுக்காஸஹிஷணுதா” என்று எம்பெருமானா அறதியிட்டதற்கு “பரதுக்க துக்கிதவம்” என்று ஒரு பக்ஷமும் “பரதுக்க நிராசிகோஷா” என்று ஒரு பக்ஷமும் உண்டாகக் காரணமேன்? இரண்டும ஸமானாதத மென்று தேவரீர்திருவுள்ளமாயிருந்தால் பரதுக்க துக்கிதவத்தைக் கண்டிப்பானேன்? “பரதுக்க துக்கிதவம்” பூர்வாசாராயர்கள் அருளிச் செய்திருக்கும் கரநதங்களிலும் லௌகிக வயவஹாரங்களிலும் அனுபவத்திலும் ஸபஷ்டமாகக் காணுநிக ஸ்ரீ உ வே அண்ணங் கராசாராய சொல்லுவதாகக் கண்டித்தெழுவது அவரிடமுள்ள தவேஷபுத்தி எனபதற்கு மூலமாகாததெவவாறு?

எம்பெருமானாரருளிச்செய்த பரதுக்காஸஹிஷணுதவத்தை ஒப்புக்கொண்டால் பரதுக்க துக்கிதவத்தையும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை என்றால் துக்கத்தை அடைகிறான் என்று சொல்லாமல் துக்கத்தை நிவருத் திசெய்ய இச்சிக்கிறான் என்று ஸாமானயர்களும் சொல்லமாட் டார்கள்

காருண்யம் கருணா கருணா கருபா தயா அதுகம்பாஸபதங் கள் அனுகரோஸாராதத்ததில் வாதிக்கின்றன என்று ஸமானாத தமாகப் படிக்கப் பட்டிருந்தாலும் ஒவ்வொரு ஸபத்ததிற்கும் தாத்வாததம் வேறுபட்டிருப்பது தேவரீரறிந்த விஷயமே அது போலவே “பரதுக்க துக்கிதவமும்” “பரதுக்கநிராசிகோஷையும்” வித யாஸமுள்ளதென்று சொல்லத் தடையிலலை இவவுலகில் ஒருவன்

கஷ்டப் படுவதைப் பார்த்த மற்ருருவன் வருந்தக் காண்கின்றேம் வருந்தி அவன் வருத்தத்தை நிவர்த்திக்க இச்சிபபனையும் பாகக் கின்றோம் இச்சித்து வருத்தத்தை நிவர்த்திக்க உபாயம் தேடுவதும் தெய்வத்தே உபாயம் தேடித் துக்கத்தைப் போக்குவதும் பாவிததமே துக்கம் தீராத அவன் சந்தோஷப்பதைப் பார்த்து தான் பரமானந்த மடைவதும் ஸுபரவிததமே

இவையனைத்தையும் தயா என்று ஒரே ஸபத்ததால் சொல்லி விட்டால் பேசும்வாக்குக்கும் எழுதும்வாக்குக்கும், மிகவும் ஸௌகாயமாபே இருக்கும் அப்படிச் சொல்லாமல் தயா இச்சா கஞானம் சுகதி ஆனந்த என்று பல குணங்களாகப் பகுத்துப் பேசுகின்றமையால் அந்த அந்த ஸபத்ததிற்கும் வேறு வேறுக ஆததம் சொல்ல நேரிகின்றமையால் பரதுக்க துக்கிதவத்தை தயா ஸபத்தாததமாகவும் மற்றவைகளை அடைவே மற்றகுணங் களாகவும் நிவர்த்திக்க நேருகின்றது “பரதுக்க துக்கிதவத்தை” ஸாமான்ய மனிதார்களின் தையயாகச் சொல்லி ஸுபரன தயை வேறு என்று சொல்லப் புகுந்தால் தயா ஸபத்தாதததிற்கு இரண்டு விதமாக ஆததம் செய்யவேண்டிவரும் (துக்கத்தை நிவருத்திசெய்ய சுகதி இல்லாதவனுக்கும் பரதுக்கநிராகிரகிஷை உண்டாகாமலிருப்பதுடன் தயை உண்டாகக் காண்கின்றமையால்) முன்பின்னுள்ள ஸமஸத கல்யாணகுண பரதி பாதகங்களான ஸூகதிகளுக்கும் வஸதுஸவபாவத்திற்கும் தயா ஸபத்தாததமென்று பாஷ்யகாரர் பணித்த “பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதா” மிகவும் அனுகூலமா யிருக்க “பரதுக்க நிராகிரகிஷா” என்று மாற்றுவது யுக்தமாகுமா?

தானும் துக்கித்து என்று அடியேன் எழுதியிருந்ததை கான் பரமானந்தமடைந்தது என்று எழுதியிருந்தால் தேவரீர் மறுக்காம லிருக்க நேரிடும் அப்படி எழுத “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்ற ஸருதி வாக்யமும் பரதயக்ஷானுபவங்களும் இடம்கொடுக்கவில் லையே, அடியேன் அவ்வளவு பாக்யம் பெற்றிலேன் தானும் துக்கித்து என்றது அடியேனுடைய அபிபராயமன்றே “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்ற ஸருதி வாக்ய மன்றோ? அதையல்லவோ மறுக்க ப்ராபதம் கருபையின் காயம் உஜ்ஜிஷ்வயிஷை என்று கீத

ஸலோகங்களைக் கொண்டு தேவரீர ஸாதித்த விஷயத்தை அடியே
 னும் ஆனைத்தொழில் களெல்லாம் கருபா காரயமென்றே எழுதி
 யிருக்கின்றேன் அதையே தேவரீரும் ஸாதித்து இருப்பதை
 ஆராய்ந்து நோக்கினால் அடியேன் எழுதியவிஷயத்தை நன்றாக
 கடைக்கக்கவிலலை எனபது நன்கு விளங்குகின்றது உஜ்ஜீவியிஷா
 கருபா காரயமாணல் கருபை காரணமாகத் தட்டிலையே அந்த
 கருமைதான் “பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுதா” அதன்காரயமே உஜ்ஜீவ
 யிஷா என்று தேவரீரனுக்ரஹித்த ‘பரதுக்க ரிராசிகோஷா’ என்று
 சொல்வதில் பாதகமேன்? பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதவததையும் நிர
 திஸ்ய ஆனந்தத்தையும் பாஷ்யகாரா பாஷ்யங்களில் பணித்திருந்
 தால் இரண்டையும் குணமாக வன்றோ நிரவஹிக்கப்படவேண்டும்
 துக்கிதவம் ஹேயமன்றோ? எனனில் ஹேயமாகாது (ஸவாரத்த
 மாயுள்ள ஹேயகுணங்களை ஹேயகுணங்களாகவும் பராரத்தமா
 யுள்ள ஹேயகுணங்களை உத்தம குணங்களாகவும் அப்படியே
 ஸ்வாரத்தமாயுள்ள குணங்களையும் பராரத்தமாயுள்ள குணங்களை
 யும் அடைவே ஹேயகுணங்களாகவும் உத்தமகுணங்களாகவும்
 பரதயக்ஷ அனுபவத்திலும் சாஸ்தரங்களிலும் காணப்படுகின்ற
 மையால்)

“ஓ ஏகாகீ ந ரமேத” என்ற சருதிக்கு உகப்புமில்லை வெறுப்பு
 மில்லை என்று அர்த்தம் செய்வது மிகவும் சோகிக்கத் தகுந்ததே
 லேகங்களாலும் அளவிடமுடியாத நிரதிஸ்ய ஆனந்தமுடைய
 எம்பெருமானுக்கு உகப்பில்லை என்பதை எவ்வாறு சிக்கமுடியும்
 உகப்பில்லை என்பதை சகியாதவர்கள் வெறுப்புண்டு என்பதை
 எவ்வாறு சகிப்பார்கள் என்று சொல்லக் கூடும் இதுவே மிகவும்
 ஸுக்ஷ்மமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் நிரதிஸ்ய ஆனந்த
 முடைய எம்பெருமானுடைய ஆனந்தத்தை இல்லை செய்தது,
 ஸமஸாரிகளும் நிதப முகதாகளைப்போலவே தனனை ஆஸரயித்து
 உஜ்ஜீவிக் பராரத்தமாயிருக்க அதைத் யிழந்து ஸமஸாரமாகிற்
 பெருங் கடலிலே விழுந்து நோவுபடுமதைத் திருவுள்ளம் பற்றின
 தாலுண்டான துக்கமன்றோ? ஆனந்தத்தை இல்லைசெய்த துக்கம்
 எங்கே போம் இருட்டிருந்த வீடத்தில் வெளிச்சமுண்டாயிற்
 ரென்றால் வெளிச்சமுண்டு என்று சொல்லாமல் இருட்டில்லை

வெளிச்சமுமில்லை என்று சொல்லுவது பொருந்தமா? இவ்விடத்தில் உகப்பும வெறுப்புமில்லாத வஸ்து கிடையாதோ? ஸாஸ்தரங்களில் ஆங்காங்கு நடுநிலைமை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது பரதயசுத்திலும் காணப்படுகின்றது என்று நினைக்கக்கூடும். உகப்பும வெறுப்புமில்லாத நடுநிலைமை உள்ளதன்று என்று நான் நிஷேதிக்கவே இல்லை (ஆனந்தமுமில்லாமல் துககமுமில்லாமல் நடுநிலையுள்ள வயகதிகளை பரதயசுத்தமாகக் காண்கின்றன்மயால்) எல்லையிலலா ஆனந்த முடைய வஸ்துவிற்கு ஆனந்தமில்லை என்றால் அவ்வானந்தத்தை இல்லை செய்வது ஆனந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டான துககமே ஆதலவேண்டும் (இருட்டை யில்லை செய்யக் கூடியது இருட்டிற்கு விரோதியான வெளிச்ச மாதலால்) மேலும் நிரதிஸ்ய ஆனந்தத்தை இல்லை செய்வது துககமும நிரதிஸ்யதுக்கமாகவே இருத்தலவேண்டும் அததுக்கத்தைத்தான் “பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுதா” தயா என்று எம்பெருமானாரும் மற்றுமுள்ள தேசிகர்களும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள் நம நிகமாந்த தேசிகரோ அததுக்கம் துககநிவருத்ததிக்கு உறுப்பாநூலல்லது ஸபலமாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி “பரதுக்க நிராசிகோஷா தயா” என்று அருளிச்செய்தார்

இவ்வளவு எழுத வேண்டி நோந்தது “பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுதா தயா” என்று எம்பெருமானாரருளிச்செய்தது யுக்தம் எனக்கக்காக. “ஸ ஏகாகீந ரமேத” என்ற ஸ்ருதிக்கு ரமணபாவத்தைக் கண்டிப்பதற்கு இவ்வளவு எழுத்தத் தேவையிலலை. அதெவ்வளவு எனில்,

ரமணபாவமே நிரதிஸ்ய ஆனந்தத்தை இல்லை - செய்ய வில்லை? ஐயோ! கலயாணகுணங்களை நிறம்பெறச்செய்யும் பரதுக்க துககிதவத்தை மறுத்து நிரதிஸ்ய ஆனந்தத்தை இல்லைசெய்யக் கூடிய ரமணபாவத்தை ஸாதிப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதே.

“ஆதலால் பிறவிவேண்டேன்” என்றும் “இன்னினற நீர்மை இனியாமுறமை” என்றும் மிகவும் ஹேயமாகச் சொன்ன பிறப்பு ஸாவேஸ்வரனுக்கு பராததமாக ஸவேசசையினுண்டானகையா ணன்றோ? ஒளிவரும் ஜநிகளாயிற்று “பிறந்தவாறும், வளர்ந்தவாறும்” என்றும், “பததுடைபடியவாகுகெளியவன்” என்றும்

ஆழ்வார்களை ஆழங்கால் படுத்தும அவனுடைய ஸௌலபயாதி குணபுராசு¹கங்களான அவதாரங்களை நாடகமென்றால் “பஹுநிமிம வயதீதாநி ஜநமாநி தவசாஜந” “பரகருதிம ஸவாமதிஷ்டாய” என்றும் “ஜநமகாமசமேதிவயம” என்றும் சொல்லப்படுகிற கீதாசாரபுனுடைய வாக்யங்களும் ராமாயணதிகரந்தங்களும் அவன அனுஷ்டித்துக் காட்டிய ஆசாரங்களும் அருளிச் செய்த அரத்த விஸேஷங்களும் நடனமாகவேண்டிவரும் மேலும் நமது எம்பெருமானா தாஸனமென்ற விஸிஷ்டாதவைதமே ஒழிந்தபோய அதவைதமே அல்லவோ நிலைநிற்கும் தயா ஸுபதாதகததை பரதுக்க நிராகிரகாஷா என்று அரத்தம் செய்யப்படுகிறது நிராதீதோஷமான எம்பெருமானா தாஸனத்தையே இலலை செய்வது மிசவும் வருந்தத்தக்கதே “ஸவமேவருபம் ததததஸஜாதீய ஸமஸதானம் ஸவஸவபாவஜம்” “அஜஹதேவகுாவந” என்றும் “ஆதிபருசோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்து” என்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் எவ்வாறு பொருந்தும் “பருஸம் பவதி துக்கித” எனபது நாடகமானால் “பஹுவோநருப கலயாணகுண புதரஸய ஸந்திதே” என்று தொடங்கி “தமேவம் குணஸம்பன்னம்” என்று நடுவிலும் “தம தேவ தேவோபமம்” என்று இறுதியிலும் சொன்னவைகள் எல்லாம் நடனமாகவே யாதலவேண்டும் இப்பரகரணத்தில் சொல்லப்படுகின்ற குணங்கள் எல்லாம் ஸதயமாகவும் ஆஸரித ரக்ஷண ஸௌகரியா பாதகங்களாகவுமன்றோ படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது “பருஸம் பவதி துக்கித” எனபதை குணமாக்கினாலன்றோ மற்ற குணங்களும் கலயாணகுணங்களாகும் துக்கிதவத்தை ஹேயமாக்கினால் மற்றவைகளும் ஹேயமாகவன்றோ நேரும் “பருஸம்பவதி துக்கித” எனபதிற்கு கோவிந்தராஜா முதலான மஹான்கள் ஸதபுருஷர்களுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும் குணம்போலன்று இது ராமனுக்கு அஸாதாரண குணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அலபஜந்து சேற்றிலமுந்நவதுபோலேயோ யானை அமுந்நவது, ஸாமான்ய மனிதர்கள் பரீம துக்கம் போலேயோ ஸாவேஸுவரன படும துக்கம். அவர்களுக்குண்டாயிருக்கும் துக்கம் நமமுடைய பரிபாலனக் குணவாலின்றோ என்று மிகவும் சோகிதது அவர்கள் துக்கத்தை நிவர்த்தித்தும் “ஹரீரேஷாஹி மமாதூலா” என்றும் “ருணம்பரவருத்தம்” என்றும் தனவாயாலே சொல்லி வருந்துகின்ற மிகவும்

ஹேயமான லஜையை “தவம் லஜஜஸே கதய கோயமுதாரபாவ” எனமீடுபடுகிறார்கள் பலலாபிரம பரமாணவகள் ‘ஈஸ்வரனுக்கு ஸவவிஷயமான ஸோககஸேசாதிகள் இல்லை என்று சொல்லுகின்றனவே அல்லாமல் சேதனாகளபடும துக்கத்தைப்பாராததுதான் தானே சோகிக்காமல் இருக்கிறான் என்று சொல்லவில்லை என்று “உதருதய புஜமுசயதே” துக்கம் ஹேயமானானறே ஹேயபரதிபடதவத திறகு விரோதமாகும் துக்கம் கல்யாணகுணமானால் ஹேயபரதிபடதவததிறகு குறை என? ‘தயாஸ்’ என்று சொல்லி ‘மதுர’ என்றால் தயாஸ் அத ஏவ மதுர என்று அாததம் செய்வது உசிதமாகும் என்று தோனறுகிறது காம பரவசாகளாய நாட்டில் பிறந்து “உண்டியே உடையே” என்று ஓடித்திரியும் ஸம்ஸாரிகள் படும துக்கம்போலேயோ ஸவேசசைபினாலவதரித்தது ஸம்ஸாரிகளது துக்கத்தைப்பாராதது அவன் படும துக்கம் “மாயாபலேந பவதாபி நிக்ஹயமாநம் பஸ்யந்தி கேசிதநிஸ்ரம் தவதநநயபாவா” என்ற ஸ்லோகத்தில் நீயேமறைத்தாலும் உண்மையை அறிகிறார்கள் என்றது, அவதாரங்கள் நாடகமல்ல என்பதற்கே ஸாதகமாகிறது, ‘நிஸாகஸ-ஹருதி’ என்றவிடத்தில் ‘ஸ ஏகாகீந ரமீதேதயநேநா பிபரேதம் ஸஸ்வஸருஷ்டயபயுகதம் தயமாந மநஸ்தவம் ஸுசயதீதி’ நிக்மாநதேசிகை வயாகயாதம் இதனாலேயும் பரதுக்க துக்கிதவ ரூப தயமாந மநஸ்தவத்தைச் சொல்லத்தடையிலலை

அவதார சேஷ்டிதங்கள்லும் ஈஸ்வரனுக்கு உண்மையில் தன்னுடைய ஸாவேஸ்வரதவ விதஸோகதவ பரிபூரணாநந்ததவ ஸவ பாவங்களுக்கு ஈஷ்டதேனும் லோப பரஸகதியே இல்லை என்று எழுதுவதற்கும், அவதாரசேஷ்டிதங்கள் நாடகங்கள் என்று எழுதுவதற்கும், எவ்வளவு பொருத்தமென்பதைக் கவனிக்க வேண்டுகிறேன். இவ்வளவு விருத்தமாக எழுதுவதைக் கவனித்தால் கங்கா பரவாஹம்போல கரைபழித்தது பரவலிக்கும் வாகசரியை மறுபடியும் கவனித்துப் பாப்பதில்லை என்று தோனறுகிறது—
ஸ்ரீ உ வே. அண்ணங்கராசாயஸவாமி அனுகரஹீதத கரநத்த திறகு மறுப்பாக ஸவாமி அனுகரஹீதத வாதஸலயாராத விவரண விமாஸ் கரநத்தகினால் அண்ணங்கராசாயஸவாமியினிடத்தில ஸ்தோ சிறிது தவேஷ மிருக்கக் கூடுமென்று ஸதூலமாக அடிமே னறிந்தேன்

ஸவாமி அடியேனைப் பொருளாகக் கிணறுவதற்குத் திருமுகத்தால் பாதகம் தருகின்றவன் தயா ஸ்பதாராதம் என்று சொல்லுமவர்கள் எவரேனும் அவர்களிடம் தவிர்ப்புமுண்டாய அதை மறுக்கத் தவறேன என்று ஸ்பதாராதம் காணப்படுகின்றது தேவரீர் திருவுள்ளத்தில் ஸௌஹாராதம் திருக்குமோ? என்னவோ? அதை அடியேன்றிய அஸ்தத்தனையிருக்கிறேன் மஹானுபாவரான தேவரீர் அநுகரஹிதத விஷயங்களுக்கு அறிவொன்றில்லா வடியேன ஸ்ரீராமராக பதில் எழுத அசகத்தனையிருந்தாலும் எதோ சிலவற்றிற்கு எழுதினேன் வாதஸலயாராத விஷயமாயும் சில விண்ணப்பித்தது கொள்ள வேண்டியதுண்டு அநதகராதம் இப்போது தான் கிடைக்கப் பெற்றேன் அதைப்பார்த்து ஸௌகரியம் வாயத்தால் அடியேன்றிவிற்கு எட்டியதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்

அடியேனுக்கு பரவருத்தியும் வேறுபட்டு மேலும் மற்ற ஸௌகரியங்களும் குறை பட்டிருந்தாலும் இப்போப்பட்ட சில விஷயங்களில் மனம் ஸஹியாதவனாய் எழுத நேரிடுவதைக் குறித்து வருந்த நேரிட்டாலும், இதன்மூலம் எம்பெருமான்குணங்களில் அவகாஹிக்க நேரிடுகின்றமையால் ஆனந்தமாகவே முடிசின்றது. போஜனைப்பார்த்த திருநடனுக்கும், கவனம் பண்ணும் சக்தியுண்டாயிற்று என்கிற ஐதிஹ்யத்தில் அடியேனுக்கு அவநம்பிக்கை உண்டாயிருந்தது ஸவாமி அநுகரஹிதத ஸ்ரீமுகத்தை ஸதூலமாகப் பார்த்த அறிவிலா வடியேனுக்கும் எதோ சில விஷயங்கள் எழுத நோந்ததை யிட்டு அநத ஐதிஹ்யம் ஸம்பாவிதமென்றே நிச்சயித்தேன்

ஸவாமியை நேரில் கண்ணாக்கண்டு தெண்டம் சமாப்பிக்கும் பாக்ய மில்லா வடியேன் ஸவாமி ஸம்பந்தமுள்ள திருமுகத்தாலே யாவது தரித்திருக்குமாறு அடிக்கடி அருளபுரிய வேண்டுகிறேன்

இவ்வனம் :

அடியேன் - வடகரை இராமாநுஜாச்சாரி

இந்த ஏ வி ஸ்ரீ உ.வே கோபாலாச்சாரியஸவாமி பாதகர் வதார தீவ விமாசம் 21-வது பக்கத்தில் இவா சேடலூர் ஸவாமி

யின உக்தினைத் தப்பெனக்காட்டி இதை இன்னபடி திருத்த வேண்டு மென்று பணிததுளா தம் திருத்தலை, மறுக்க யவ ரேலும் வரலாம் என்றும் உரக்கக் கூப்பிடுகிறா என்று இவ்வாறு ஸ்ரீ. உ வே அண்ணங்கராசாராயா எழுதுவது சரியன்று என்ற அபிபிராயத்துடன் அதைக் கண்டித்து எழுதுமிவா, 20-வது பக்கத் தில் எமது நூலில் ஒவ்வொரு வாக்யமாய் எடுத்தது அனுவாதம் செய்து அதைக் கண்டனம் செய்யவேணுமாய் பராததிக்ஷிநேன என்று எழுதியிருக்கிறா ஸ்ரீ உ வே, சேடலூர் ஸ்வாமிகும ஸ்ரீ உ வே அண்ணாஸ்வாமிகும எதோ சில அர்த்த விசேஷங்களில் விவாதம் ஏற்பட்டிருந்தால் அதை சமாதானப்படுத்த வந்தவா இரண்டு பக்கங்களையும் அனுவாதம் செய்து அதில் ஸாராஸாரவிசார மசெய்து, ஒருதலைதுணிந்து மற்றவரையும் நடுநிலைமையான நயாயங்களைக்கொண்டு ஸமாதானப்படுத்துவது உத்தமமாகும். இவ்வாறு நடுவு நிறத்தில் ஒழிந்து நடுவல்லவற்றை அவலம்பித்து ஒருதலையில் தோஷத்தை ஸ்தாபித்து தானவிபீ தாராததத்தைச் சொல்லி அஹங்கரிப்பது உசிதமா? அவ்விருஸ்வாமிகளும் அனுக ரணித்த அர்த்தங்களின் தாரதமயமன்றோ இவ்ரு கவனிக்கவேண்டியது அவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளையும் ஸாமானயாகளாக நிரித்தது எழுதி தன் பெருமையை பரக்கஎழுதுவது ஸ்வரூபானு ரூபமா?

இவ்வாறு மஹானுபாவர்களான பெரியோர்களைப்பற்றி அறி விலா அடியேன எழுதுவது எவ்விதத்தாலும் பொருந்தாதாயி னும் இவ்வரும் பெரும் விதவான்கள் ஒருவாக்கொருவா தவேஷ் முடையவர்களாய் இருக்கிறார்களே என்று வருத்தத்தினால் இவ் வாறு எழுதநோந்தது —

இப்பதாரிகைமூலம் சீலமில்லாச் சிறியனான அடியேன தெரி வித்துக்கொண்டதில் இயலபாக அடியேனுக்குள்ள அறிவினமை யாலும் மற்திபாலும் விபரீதமான அடியேனுடைய அலுவல்களா லும் வேறு பிற காரணங்களாலும் தவறுகள் மலியக் காணக்கூடும் அத்வறுகளை அடியேனிடம் அனபுள்ள ஆரியர்கள் அடியேனாக கறிவிப்பரேல் அவர்களுடைய அனபுடைமை ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று

நமது ஸம்பரதாயத்தில் அபிநிவேசமுடைய ஆரியர்களுக்கு
அநயோநயம் உண்டாயிருக்கும் அவதயாவஹங்களான பேதங்களை
ஒழித்து அநயோநயம் ஆனந்தமுடையவாகளாய வாழுமபடி
செய்தருள எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீய பதியின்
இணைத்தாமரைகளை இடையறாது சிந்திக்கின்றேன்

இங்ஙனம்,

25, ஆசாரப்பன தெரு,
G T மதராஸ் }

அடியேன் வடகரை இராமானுஜாசாரி,
காயதாசி

ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்த ஸமஸ்தாபன ஸபை.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீஸூகதி ஸமரக்ஷிணீபத்திரிகையில் பரகர்ப்பதேத
அடியேன் எழுதிக் கொண்ட வயாஸம்

ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தில் அபிநிவேசமுடைய ஆரியர்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம்

ஆயா “பரதுக்காஸஹிஷ்ணுதா” என்று எம்பெருமானா
அருளிச்செய்திருப்பதற்கு நம நிகமாந்த தேசிகன், உலகத்தில்
ஸாமான்ய மனிதர்கள் பிறர்களின் துக்கத்தைப் பார்த்து துக்கப்படு
வது போலல்ல ஸாவ சக்தனை ஈஸ்வரன் தயை பரதுக்கத்தைப்
போக்கடிக்க இச்சிக்கவும் செய்யுமாகையால் “பரதுக்க நிராசி
கோஷா” தயா என்று அனுகரஹிததார இதை மறுக்க எவரும்
வல்லரல்லா இது தான் தயா ரூபதாராததம் என்று அறுதியிட்டு
சேதனர்கள் படும துக்கத்தைக் கண்ணுற்று எல்லாம் வல்ல
இறைவனும் துக்கப்பது ஹேயமென்று சொல்லத்தணியுமவர்களை
பரதுக்கத்தை நிவர்த்திக்க இச்சித்துக் கொண்டிருப்பதையும்
ஹேயமென்று சொல்லி மறுக்கத்தடையிலலை

பரதுக்க நிரஸந மன்றோ? ஹேயபரதயநீகதா ஆகையால்
பரதுக்க நிரஸநததையல்லவா? தயா ரூபதாராதத மென்று
சொல்லவடுக்கும் தயா ரூபதாராததையும் விட்டு அதன் சரமா

வஸுதையான பரதுக்க நிரஸுததையும்விட்டு மத்யமாவஸுதை
பான நிராசிகோஷை தான தயாஸுபதாராததமெனபது என்வாறு
பொருநதும்

இது நிறக, தயா “பரதுக்காஸஹிஷணுதா” எனறு எமபெரு
மானா அருளிச்செய்ததை அடியொற்றி “பரதுக்க துக்கிதவம்”
என்று பட்டா முதலான பூவாசாராயாகள அருளிச்செய்திருக்க
வில்லைபா? அவாகள அருளிச்செய்திருக்கும் அராதததீதையே
தற்காலமுள்ள மஹாநுபாவாகள கரநதருபமாக அச்சிட்டு பரசாரம
செய்வதைக் கண்டித்தால பூவாசாராயாகள அருளிச்செய்த அராத
தங்களைக் கண்டித்ததாக ஆகாதா?

பரதுக்க துக்கிதவத்தைச் சொல்லாநின்ற பரமாணங்குள
வேதம், வேதாராத பரதிபாதகமாய “நதே வாகநருதாகாவயே
காசித்தர பவிஷயதி” எனறு பரஹ்மாவிலை கவுரவிக்ஷபபட்ட
ஸ்ரீ வாலமீகிபரணீதமான ஸ்ரீ ராமாயணம், அதற்கு கோவிந்த
ராஜரால் அனுகரஹித்த வயாக்யானம், பட்டா, தேசிகனமுத
லான மஹானுபாவாகளின் ஸ்ரீஸூகதிகள, ஸுபதாராததங்களைத்
தெரிவியாநின்ற நிகண்டுக்கள, தெய்வப்புலவா திருவள்ளுவரின்
பொய்யாமொழியாகிய திருக்குறள் முதலானவைகள் பரதுக்க
துக்கிதவத்தை அறுதியிட்டாநீடிக அதை மறுப்பது அக்ஷாஸ்யா
களான ஆரியாக்களுக்கு ஸாவலீதததாலும் சரியன்று என்பதை
அறிவிந்சிறிய அடியேன உறுதியாய்ச சொல்வேன

மேற்சொல்லப்பட்ட பரமாணங்களும ஸ்ரீ உ வே. கோபா
லாசாராயஸவாமி அனுகரஹித்த பதிலும் அதற்கு அடியேன விண்
ணப்பித்ததுக் கொண்டதின சுருக்கம் பின்வருமாறு

“ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” (அவன் ஒருவனைய ரமிக்ஷவிலை)
இந்த ஸுருதிக்கு ஸமஸாரி சேதனாக்கள விஷயத்தில் ஸாவேஸவரன
மிகவும் வருந்துகிறான் எனறு பூவாசாராயாகள அருளிச்செய்திருப
பதாக அடியேன விண்ணப்பித்ததுக் கொண்டது,

அதற்கு ஏ வீ ஜீ ஸவாமி எல்லையிலா ஆணநதமுடைய
எமபெருமானுக்கு துக்கமுண்டு என்பது பொருந்தாதலின்
ரமணுபாவமே சொல்லவேண்டுமென்று அனுகரஹித்தாரா

ஆனந்தத்திற்குப் பரதுக்கதுக்கிதவம் விமோதிபென்று சொல்லுமவாகவு, பரதவாதி குணங்களுக்கு விருத்தமான ஸௌல்பயாதி குணங்களையும், பிறப்பிலியான்வனுக்கு அனேகப் பிறப்புடைமையையும், “மஹதோ மஹிபானுகு” “அனோரணியஸ்தவதஸ்தபும்”, “நல சூரவும செலவும” என்று சொல்லப்படுகிற விருத்த விபூதிகத்வததையும் “பாருமோர நிலைமையனென அறிவரியவ்னுக்கு” “பாருமோர நிலைமையனென அறிவெளிபனாகும்” தனமையையும் எவ்வாறு நிர்வஹிப்பரோ? அறியன துக்கம் விரோதமானால் ஆனந்தாபாவம் ஆனந்தத்திற்கு விருத்தமன்றோ? ‘ந ரமேத’ என்ன லாமோ?

“பருமம் பவதி துக்கித” என்று குணபாகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், பரதுக்க துக்கிதவம் குணமென்று ராமாயணத்தை பரமாணமாகத் தெரிவித்ததற்கு அவதாரங்கள் நாடகங்கள் என்றும் அவைகள் பரமாணங்கள் ஆகாதென்றும் திருவுள்ளம் பற்றுக்கிரா பூகோபாலாயா

“பததுடையடியவாக்கெளியவன” என்றும் “பிநந்தவாறும் ஷ்னாந்தவாறும்” என்றும் “மயாவறம்திரலம்” அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களை ஆழங்கால படுத்தும் அவதாரங்களும் அவதரித்து அவன அனுஷ்டித்துக் காட்டிய ஆசாரங்களும் நாடகங்களாய் அபரமாணங்களாய் விடுமேல் அவைகளை பூர்வாசாராயர்கள் பரமாணங்களாகக் காட்டுகிறதெவனே?

இந்த கோபாலாயஸ்வாமியே தனக்கு அனுகூலமான சில வறறை பரமாணங்களாக உதாஹரிகின்றது யுகதமாகுமா?

சில நாடகங்கள், சில உணமையானவை, எனபரேல் நாடகங்கள் எவை? உணமையானவை எவை? எனபதை அறிப விருமபுகிறேன ஸ்வாமி திருவுள்ளப்படியே ராமாயணம் நாடகமாகவாலும் அதற்கு கோவிந்தராஜா முதலான பல பெரியோர்கள் அனுகூலித்த வபாகயானங்களும் நாடகமா?

“பருமம் பவதி துக்கித” எனபதற்கு துக்கப்படுமவன துக்கம் கண்டவுடன் இவனுக்குண்டாயிருக்கும் துக்கம் நம் காவற்சோவாலன்றோ? என்று அவனைக்காட்டிலும் அதிகமாக துக்கிக்கிறான் என்று பூர்வாசாராயர்கள் அருளிச்செய்கிறார்கள்

பட்டா “ஸ்வாததஹாஷ ஸோகாதய பாவேபி பராதத தத்பரஸகதி அதோஷ. அநயதா பரதுக்க துக்கிதவாதயோ குண. கதமஸய ஸயு” என்று அருளிச்செய்ததும் நாடகமா?

“ஸவராதத ஹாஷ ஸோகாதயபாவேசி” என்றதனால் ஸவராததமான ஹாஷமும் ஹேயமென்று சொல்லத்தடடுண்டோ?

நம நிகமாதத தேசிகனும் தயா ஸுதகத்தில் 16-வது ஸுலோகத்தில் “அசிதவிஸிஷ்டாந பரளயே ஜநதூநவலோகய ஜாத்நிரவேதா” என்று அருளிச்செய்திருப்பதையும் நாடகமென்று சொல்லத்துணிகின்றீர்களோ?

அமரகோஸுதத்தில் “தயா, அநுகமபா, அநுகரோஸு: முதலான ஸுபதங்கள் ஸமானாததங்களாகப் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே அதற்கெவ்வாறு அர்த்தம் செய்வது?

அதை ஹேயகுணமென்று சொல்லவும் இயலாதே? (பாஷ்ய காரா கல்யாணமாக தயையை அருளிச்செய்திருப்பதால்)

தெய்வப்புலவா என்று போற்றப்பட்ட திருவளஞ்ஞவா, பொய்யா மொழியாகிய திருக்குறளில் ‘அனபிறகுமுண்டோ? அடைக்கும் தாழ் ஆவலா புன்கணீர் பூசல தரும்’ என்று சொல்லிவைத்திருக்கின்றனரே

பரிமேலழகரும் ‘அனபிறகும் பிறா அறியாமல் அடைத்து வைக்கும் தாழ்வுளதோ? தமமால் அனபு செய்யப் பட்டாரது துன்பம் கண்டுழி அனபுடையா கண்பொழிகின்ற புல்லிய கணணீரே உண்ணினற அனபினை எல்லாருமறியத் தூற்றுமாதலின’ என்று உரை எழுதி வைத்து விட்டாரே? இதையும் நாடகமென்று சொல்லமுடியுமா?

எல்லாம் நாடகமானால் நாடும் நாடகமாகவே அர்த்தம்செய்துவிட்டால் என்ன தீங்குவரும்? “மஹாஜநோ யேந கதஸுபநதா அனரோ? எல்லாம் நாடகம் என்று சொல்லுமவர்கள் ‘ஸாவம் மிதபா’ என்ற அதவைத் மதாபிமானிகளன்றோ? ஸவபநம் கூட ஸத்யம் என்று சொல்லுகிற ஸ்ரீ ராமானுஜ லித்தநாதத்திற்குப் பரவாததகர்களாக எப்படி ஆவார்கள்?

அறிவென்றுமில்லா அடியேனால் எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தில் அடியேனுடைய அறிவினமையாலும் மர்தியாலும் ஏற்பட்டிருக்கும் தவறுகளை அறிவாலுபநாத ஆரியங்கள் அடியேனுக்கு அறிவிப்பேரல் தலையல்லால் கைமமாறினேன்

இங்ஙனம்

அடியேன் வடகரை இராமானுஜாசாரி,
ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ பாத்நுளி

ஸ்ரீ

1-வது தொகுதியின் விஷய ஸூசிகை

எழுதியவர்

விஷயம்

பக்கம்

1 பெருமாளகோவில் பரதிவாதிபயங்கம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியார்

1	பதராதிபரின விஜ்ஞாபநம்	1
2	எம்பெருமானா தாஸநம்	5
3	எம்பெருமானும் நாமும்	8
4	தேசிகனும் திவ்யபரபநதமும்	11
5	ஸ்ரீ லோகாயா	15
6	ஸ்ரீஷடபரயோகஸங்கரகரநதவிமாஸம்	20
7	ஸ்ரீ தேசிகஸூகதி ஸமரக்ஷிணி	23, 33
8	ஸ்ரீ ராமாநுஜ தாஸநம்	1
9	ஓம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவுகள்	4
10	க்ஷத்ரபநதுவின உபாகயாநம்	7
11	பாடப்பிறழ்வுகள்	18
12	பரஹ்மஸூத்ரமும் ராமாநுஜ ஸ்தோத்ரமும்	32
13	நவவித ஸம்பநதம்	36
14	நம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டா ஈடுபாடும்	39
15	பங்குனி உத்திரம்	57
16	எம்பெருமானாரும் தேசிகனும்	70
17	சித்திரையிற் செய்ய திருவார்திரை	91
18	காரபபங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸவாமி	99
19	கச்சிமேயகளிறு	104
20	ஏரார் வைகாசி விசாகம்	121
21	ஆனிதனன்றி சோதிநனனாள்	155

எழுதியவர்	விஷயம்	பக்கம்
22	திருவாடிப்பூரம்	179
23	ஆவணியில் ரோஹிணி நாள்	221
24	ஓர் சந்தேக நிவருத்தி	249
25	வைராக்ய பஞ்சகவயாக்யாநம்	256
26	ஸ்ரீ பாஷ்யபாட பரிஷ்கரணம்	301

2 பதராதீபா

1	பதராதீபரின விஜ்ஞாபநம்	1
2	ஸ்ரீராமாநுஜ விததாநதம் 4, 29, 65, 108, 129, 163, 200, 229, 267	
3	நமது ஐநதாவது சகரவாததி	7
4	தையில் மகம்	14
5	ஓர் விண்ணப்பம்	16
6	T S ராமாநுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பத்திரிகை	24
7	மாசிப்புனாபூசம்	27
8	அருளிச்செயல் ஆராய்ச்சி விஷய குறிப்பு	80
9	அத்யமே ஸலோகாராததவிசார	134, 173
10	திருவாடிப்பூர் மஹோதஸவம்	177
11	ஸ்ரீ பாஷ்ய சாசகாவிஷயக குறிப்பு	239
12	புரட்டாசித்திருவோணம்	251
13	ஐப்பகியிற திருமூலம்	281

3 வை மு ஸ்ரீ உ வே கோபால சீருஷணமாசாரியா

1	திருவத்யயந உதஸவம்	11
2	அருளிச்செயலில் வழங்கும் பாடங்களைப்பற்றின ஆராய்ச்சி	77

4 திருமழிசை கோ க அப்பனயயன, ஸ்ரீ உ. வே ராமா நுஜாசாரியா

1	தையில் மகம்	13
2	ராமாயணத்தின் புருஷகாரபாவ பரதிபாதநபுரகாரம்	68
3.	பகவநநாமோச்சாரணபரபாவம் ..	138

எழுதியவர்	விஷயம்	பக்கம்.
5 T S. ராமாநுஜாசாரியாரா பத்திரிகை		22
6 ஸ்ரீ உ. வே C நரஸிஹ்மாசாரியாரா அட்வகேட் திரு வல்லிக்கேணி		
1 ஆதமஸமாபபணம்	..	46
2 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி		309
7 ஸ்ரீ உ வே A V கோபாலாசாரியாரா, அட்வகேட், ஸ்ரீ தேசிக ஸ்கூல்திஸம் ரக்ஷிணி பத்திராதிபா		
1 ஸ்ரீயதிராஜஸபத்தியில நாதமுனிகளிடம் தேசிகன ஈடுபாடு		76, 118, 141
8 ஸ்ரீ உ வே தே திருமலாசாரியாரா, வானமாமலை		
1 பங்குனி உத்திரபரஹமஹோதஸவம்		54
2 சைதரபரஹமோதஸவம்		87
9 ப்ந்தலகுடி பாரதவாஜ மாடபூசி, ஸ்ரீ உ. வே ரே திரு மலை அய்யங்காரா,		
1 கம்பனும் கஸ்தூரி ரங்கனும்		81
2 தானமும் தவமும்		113
3 எண்குணத்தான		240
10 திருமலை அனந்தாண பிள்ளை, ஸ்ரீ கிருஷ்ணநாஸன் அத்யமேஸலோகாராதத நிருபணம்		145
11. சேனங்குளம் கந்தாடை ஸ்ரீ உ வே ராமாநுஜாசாரியாரா		
1 அத்யமேஸலோகாராதத ததவ பரதிஷ்டா கண்டநம்		166
12 P R ஆராவமுதய்யங்காரா		
1 கந்தாடை ராமாநுஜாராய ஸ்கூலதி கிமாஸ		201
13 சிங்கபபெருமாள் ஸவ மீ தமயனா குமாரா, ஸ்ரீ உ வே வேங்கடாசாரியாரா		
1 அத்யமேஸலோகாராததததவகிமாஸ -		205
14 V K.S ரகுநாதாசாரியாரா P A M I S A		
1 தியரநம் 233

எழுதியவர்	விஷயம்	பக்கம்
15 ஸ்ரீ உ வே அநந்தாசாரியார், ஸமஸ்கருதபண்டிட், பச்சையப்பன், காலேஜ்		
1 ஸ்ரீ பாஷ்யமுதரணம்		237
16 திருமலை நல்லான் ஸ்ரீ உ வே ராமகிருஷ்ணயங்கார்		
1 பரபநருலம்	...	243
2 பரபநநா யார்		295
17 T K இராமாநுசயங்கார், உதவிப்பதராதிபா, சேந்தமிழ்		
1 ஜகத்குரு அநந்தாசாரியார்		271
18 C P ராஜகோபாலாசாரியார்		
1 ஜகத்குரு அநந்தாசாரியார்		273
19 முசாப்பாக்கம் அக்காரம், ஸ்ரீ உ வே திருவேங்கடா சாரியார்		
1 ஸ்ரீ பாஷ்யவிஷயபரமநிராஸ		275
20 ஸ்ரீ உ வே R கேசவயங்கார், அடவகேட், திருவல் லிக்கேணி		
1 ஸ்ரீராமாநுஜ வித்தாரதவை ஜயந்தி		309

தனிககிரந்தங்களுக்கான அச்சிட்டவை

புருஷகார வைபவம் 1-பாடம்

ராமாயண ஸ்ரீலோகாராதம்

முதலியாண்டான வைபவம்

இந்தப் பாரங்களை வேறாக எடுத்து வைத்திருந்தால் அகரந்தங்கள்
முடிவுபெற்ற காலத்தில் பயிண்டு செய்துகொள்ளலாம்

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रिय. कान्ताय नमः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

तस्मै रामानुजार्याय नमः परमयोगिने ।

यः श्रुतिस्मृतिसूत्राणामन्तर्ज्वरमशीशमत् ॥

ஸ்ரீராமா நுஜஸ்ததாந்தவைஜயந்தீ.

(ஒரு மாதாந்த பத்திரிகை)

—ஆசிரியா—

காஞ்சீ பரதிவாதிபயங்கர-அண்ணங்கராசாரியா.

தொகுதி 1]

[பகுதி 1

ஸ்ரீ

பதராதிபரின் விஜ்ஞாபனம்

ஸ்ரீராமாநுஜஸம்பரதாயததைப் போற்றும் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் அடிபணிகந்து சீலமில்லாச சிறியன ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன கைகூப்பிச் செய்யும் விண்ணப்பம்

மிக விசாலமான இந்நிலவுலகின்கண பலபல சமயங்கள் ஏற படிகருகுகின்றன எனினும், ஸ்ரீராமாநுஜஸ்ததாந்த மென்றும் எம்பெருமானா தரிசன மென்றும் வழங்கப்பட்டுவருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பரதாயமானது பலவகைகளிலும் சிறப்புடைய தென்பது பரவித்தமே இங்ஙனம் பரம்பாவநமான ஸம்பரதாயததை வழிபடுகின்றவர்கள் மற்றமதஸ்தாகளிற காட்டிலும் மிகக் குறைவாகவே இவவுலகிலுள்ளாராக ளென்பதும் நாம் சொல்லாமலே விளங்கும் ஆனால் இது வியக்கத்தக்கவிஷயமன்று, ஸ்ரீமந்நிகமாந்த தேசிகன ஸங்கலபஸூரயோதயத்தில் “सर्वत करवीरादीन् सूते सागरमेखला । मृतसंजीवनी यत्र मृगमाणदशां गता - ஸாவத கர

வீராதீந ஸுதே ஸாகரமேகலா, மருதஸஞஜீவநீ யதா மருகயமா
ணதசாம கதா†” எனறருளிச செய்கிறா அஸரங்கன மலிரது
ஸாரங்கன மெலிரதிருப்பதே இவவுலகிற்கு இயற்கை எனபது
மேறகுறித்த ஸ்ரீஸுதகதியின முக்கியமான கருத்து ஆதலால்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பரதாயஸதாகளின் எண்ணிக்கை மிக்க குறை
வாக இருக்கின்றதே! எனகிற வருத்தத்தை நாம கொள்ளாமல்,
உள்ளவாகளாவது பரஸபரமாதஸாயமினறியே ஒருநீராகக் கலந்து
பரிமாறி வாழப்பெறில் இதனில் மிக்க மேம்பாடு வேறொன்றும்
நமமுடைய ஸ்தித்தாநதத்திற்கு இல்லையாகும்

நமக்கு * வைத்தமாநிதியாக நம முன்னோகள் அருளியிருக்க
கின்ற திவ்யஸுதகிகளிலே இடையிடையில் திகழுகின்ற உபதேச
அமுதமொழிகளுள்

“அவன பகலிலே நீக்ஷிபதபரராயிருக்கின்ற நீங்கள் நால
வரிருவா இங்கிருக்கிற நாலுநாளும் தயாஜயமான அத்தகாமங்
களைப்பற்றி ‘சீமூபாறு’ எனனாதே நம் பெரியகுழாததிலே
போய்ப்புகுமளவும் ஒருமிடறய அநுபலிக்கப் பாருங்கோள்”

எனகிற வொரு ஸ்ரீஸுதகிரதந்தை நோக்குங்கால, இத்தகைய
விசாலமான திருவுள்ளம் பெற்ற ஆசாரியாக்களின் ஸந்ததியிற்
பிறந்த நாம இருக்குமிருப்பு என்னே! என்று அநதராத்மஸாக்ஷி
கமாக அதுதபிக்கவேண்டி யிராநின்றது. உண்மையில், பெறுதற்கு
அரிதான மானிடப்பிறவியைப்பெற்று அதுதன்னிலும் எம்பெரு
மானாதிருவடி ஸம்பந்திகளான மஹாசாராயாக்களின் திருவம்சத்
திலே ஜநிக்கப்பெற்று, “ஜனாநாதஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும்
பேற்றுக்கு அவர்களபக்கல் ஸம்பந்தமே அமைகிறப்போலே,
அஷ்டபுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்களபக்கல் அபசாரமேபோ
தும்” எனகிற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸுதகதியையும், “समस्तवृजिनोदधि-
शसनङ्गकुम्भोद्भव निवृत्तिमपि धर्मसंयनघरात्रविभिन्नह - ஸமஸ்த

† காலீமாவது - அவரி, அது உயிரை பாயப் தம் உயிரைவாழ்விக்க
கின்ற பொருள்கள் வருந்தித் தேடிப் பிடிக்க வேண்டியவையிடும் உயிரை
மூடிக்கூட பொருள்கள் கண்டலிடமென்கும் எளிதாக்க கிடைக்கக்கூடிய
வையாபும் தீநிலத்திலுள்ளன வென்றவாறு

வருஜிநோததிகரஸந்ரடமபகமபோதபவம் நிவருததிமபி தாமமதத்
யநகததவவிநநிகரஹ \$ ” எனகிற ஸ்ரீதேசிகஸூகதிகையும கறகப
பெற்ற மஹாபாக்யசாலிகளாக மகிழ்ப்பிறநத நாம வாழ்வேண்டிய
நிலைமை எததகையது ? என்று ஆராயுமிடத்தில், “ முன்னவராம
நம குரவா மொழிகள் உள்ளபெற்றேரம் முழுது நமககவை
பொழுதுபோககாகப பெற்றேரம், பின்னை யொன்றுதனில நெஞ்சு
செல்லாமறபெற்றேரம் பிறாமினுக்கம் பொருமையிலாப பெருமை
யும்பெற்றேரமே ” என்று மணவாளமாமுனிகள் அநுஸந்திதநு
ளினபடியே வாத்திததாலன்றி உபவு பெறலாகாதெனபது உலகெ
லாமஇசையக்கூடியவிஷயமேயாகும்

நமமுடைய குருபரமபரையிலே நடுநாயகமாக எழுந்தருளியி
ருப்பவா எம்பெருமானா தேசிகன யதிராஜஸபத்தியில் இவ்விஷ
யத்தை “ **अमुना तपनातिशायिभूम्ना यतिराजेन निबद्धनायकश्रीः ।
महती गुरुपिङ्गहारयष्टिः विबुधानां हृदयङ्गमा विभाति - அமுநா தபநா-
திசாயிபூமநா யதிராஜேந நிபததநாயகஸ்ரீ, மஹதீ குருபங்க்தி-
ஹாரயஷ்டி விபுதாநாம ஹருதயங்கமா விபாதி** ” என்ற சீலோகத்
தால வெகு அழகாக அருளிச்செய்தனா அந்நம நடுநாயகமான
எம்பெருமானுடைய திருவடிஸம்பந்திகளில், கூரததாழ்வான
எம்பாா பட்டா நஞ்சீயா நம்பிள்ளை வடககுத்திருவீதிப்பிள்ளை
பிள்ளைலோகாசாரியா திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மணவாளமாமுனி
கள் எனகிற ஒரு ஆசாய பரமபரையும், திருக்குருகைப்பிரான
பிள்ளான, கிடாம்பியாச்சான, எங்களாழ்வான, நடாதுராம
மாள், கிடாம்பியப்புள்ளா, வேதாநததேசிகன எனகிற ஒரு
ஆசாய பரமபரையும் ஏறபட்டு இரண்டு வகுப்பிலுமுள்ள ஆசா
யர்களும் உபயவேதாநத பரவாததகாகளாய அறபுதமான ஸ்ரீ
ஸூகதிரதனங்களாலே இவ்விபூதியை இருளதருமானாலமென்று
பேசவொண்ணாதபடி ஆக்கியருளினவர்கள் அன்னவார்களது திவ்ய
ஸூகதிகளில் சிறிசில விஷயங்களிலே அபிபராயபேதங்கள் இருப
பதுஉண்மையே இருந்தாலும், அலபஜஞார்களான நாம பாகவதா

\$ ஸகலபாங்களுக்கும் பராயச்சித்தமாக ஏறபட்டுள்ள சரணத்தி தா
மத்தையும் பாகவதாபசாரம் கவளீகரித்து வீடுமென்றபடி

பசாரங்களை வளாததிகொண்டு வாதகரநதங்களை யெழுதி வெளியிட்டுக் கொண்டு பரஸபரம் இழிவுரைகளைப் பொழிந்தது கொண்டு, ஆவசயகமான லோகோபகாரங்களிற் செலவிடவுரிய அரிய அவகாசங்களைப் பழுதாகக்கிகொண்டு கிடப்பதற்குப் போதுமான காரணம் சிறிதுமில்லையென்பது அடியேனுக்குப் போலவே மறறுமுள்ள வாதகரநதகாராளுக்கும் விமாசத்சையில் விளங்காமற் போகாது

விஷயபேதே அபிபராயபேதமிருப்பது உலகில் ஒவ்வொருவயகதியிடத்திலும் காணக்கிடைக்குப் வைதிகங்களாயும் சாஸ்தரவிசுவாஸசாலிகளாயும் உள்ளவார்களுக்கு உண்டாகின்ற அபிபராயபேதங்கள் யதாகத் தஞ்சித் சாஸ்தராதகருவீதங்களாகவே ஆகக் கூடும் ஆகவே, அவரவார்களுடைய ஸம்பரதாயங்களிலே பராபதமாகின்ற அராதவிசேஷங்களை அவரவர்கள் இதரஸம்பரதாய தூஷணலவிலேசமு மின்றியே போற்றக் குறையிலலை பரிமிதபராஜனர்களான நாம் ஆகரஹத்திற்கும் அஸூயைக்கும் ஆட்பட்டு எழுதுகின்றவற்றால் ஒரு ஸம்பரதாயத்திற்கு ஏற்றமும் மற்றொருஸம்பரதாயத்திற்குத் தாழ்வும் விளையமாட்டா விவேகிகளுக்கு இவ்வளவு ஸமக்ஷிபதமான உகதியே போதுமாதலால் இதில் இன்னமும் விவரணம் அநபேக்ஷிதமென்று கருதுகின்றேன்

ஸாதாரணமாகக் கீழ்வகுப்பினார்களும் பல்வகைகளிற் சிறப்புப் பெறுதற்குப் பெருமுயற்சிகள் செய்யும்படியான இக்காலத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்தினார்களான நாம் ஸவலப் உட்பிரிவுகளைப் பற்றிய தவேஷ புத்திகளை அறவேயொழித்தது ஐகாஸயத்தை அழகாகக் காட்டி அதை அதுபவபாயநதமாகவும் ஆக்கி “ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமுதாயத்திற்குள் எவ்வகையான வாதவிவாதமும் தலைகாட்ட மாட்டாதபடிக்கும் ஐகமதயமே செழித்தது ஓங்கும் படிக்கும் நாடுநகரமும் நனகறிய பரசாரஞ் செய்ய வேண்டியது அவசியம்” என்கிற ஊக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வியாபரிக்கக் கூடிய உததமாதிகாரிகளை நாடவேணுமென்று அடியேன் மனோரத்திற்குக்கையில், தற்காலம் சென்னையில் எழுந்தருளியிருக்கும் புரீமதுபயவேதாநத வடகரை ராமாநுஜாசாயஸவாமி யென்பவா அடியேனுடைய அபிஸந்திக்கு மிகவும் அதுகூலராகி வாய்தத

தனால அவருடைய சிறந்த குதூஹலங்களையும் உதஸாஹத்தை யும் முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஐக மத்யமே உலகமெங்கும் பரவிச் செல்லவேணுமென்று மேலே விவ ரித்த உத்தேசயத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குப் பாங்காக இப்பதரிசையின் பிரசாரம் தொடங்கப்படுகின்றது

தேசக்ஷேமம் ஜாதிக்ஷேமம் முதலிய பலவகைப்பட்ட நல்ல நோக்கங்களுடன் இவவுலகில் வெளிவருகின்ற பல பதாரிகைகளினி டையே ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பரதாயக்ஷேமம்’ என்கிற நோக்கமொன றையேகொண்டு வெளிவரப்படுகின்ற இப்பதாரிகையை உபயஸம்ப ரதாயஸ்தாகளும் ஆதரித்து, அனைவரும் விரும்பிவாசிக்கக்கூடிய ஜ்ஞைசுவைமிகக் விஷயங்களை உபகரித்தும் இயன்றவாறு பொருளு தவி புரிந்தும் அநுகரஹிக்கவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்

ஸ்ரீ

எம்பெருமானா தாசனம்

நமமுடைய ஸம்பரதாயமானது எம்பெருமானா தாசனமென றும் ஸ்ரீராமாநுஜவித்தாந்த மென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின் றது ‘ஸ்ரீராமாநுஜரால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டமதம்’ என்று இதைக்கொண்டு சிலா சொல்லுவார்கள் உண்மையில் அவ்வன் மன்று, ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய கரந்தங்களை இயற்றி ஸ்ரீராமாநுஜ ரால் பரிபாலனம் செய்யப்பட்ட வித்தாந்தம் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வாதத்தை மணவாளமா முனிகள் உபதேசரத் தினமாலையில்

“எம்பெருமானா தரிசனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தா—அம்புலியோர், இந்நத தரிசனத்தை யெம் பெருமானா வளாதத, அநதச சேயலறிகைக கா ”

என்ற பாசரத்தினால் வெளியிட்டருளினா ‘ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீநம்’ என்கிறவாதம் தேசிகனுடைய காலத்திலேயே தோன்றிய தாகத் தெரிகின்றது யதிராஜஸபத்தியில் “यतिश्चाभूद्दृष्ट मतमिह नवीन तदपि किम् ? यतिकृत्मापनुततनुஷ்டம் मत्तमिह नवीन तदपि किम् ?” என்கிறசலோகத்தில் அநத வாதத்தை அநுவ

திதது, பூவாராததததால அதை அங்கீகரித்தி ஸமாதானமும், உததரா தததததால வஸதுஸ்திதிஸமாதானமும் அருளிச செயப படடிருக்கிறது

காளிதாஸா புராமித்யேவ ந சாபு சர்வ் ந சாபி காவ்ய் நவமித்ய-வயம் । சன். பரிஷய்யதரஜ்ஜந்தே மூ஢் பரப்ரஸ்யயேயபுத்தி. - புராண மிதபேவ ந ஸாது ஸாவம ந சாபி காவபம் நவமித்யவத்யம், ஸநத ப்ரிஷ்யபாநயதரத பஜநதே மூட பரபரத்யயநேடபுத்தி ” என்று தமது நாடகமொனறில் கூறியுள்ளாரா பராசீனமெனபது பறறியே ஒனறுக்கு ஏற்றமும் நவீனமெனபதுபறறியே ஒனறுக்கு தாழவும் சொல்லப்போகாது, குணபுஷ்கலமாக இராவிடில் பராசீநமாயிருநதாலும் ஹேபமாகும், குணபுஷ்கலமாகவுள்ளதா கில் நவீநமாயினும் உபாதேபமேயாகும் ஆகவே, குணமுடைமை பரிகராஹயதவததிறகு ஹேதுவாகவும், குணமினமை பரிதயாஜ யதவததிறகு ஹேதுவாகவும் தேறுமேயல்லது, பராசீநதவ நவீ நதவங்களைக்கொண்டு பரிகராஹயதவ பரிதயாஜயதவங்களை வய வஸதைபண்ணுவது புத்திமான்களின் பணியன்று எனபது மேற குறித்த காளிதாஸசலோகத்தின் தாறபரியம் இநத ரீதியைத் திருவுள்ளம் பறறியே ஸவாமி தேசிகன முநதுற ஒரு ஸமாதான மருளிச செய்தாரா

மீமாம்ஸாபாதுகையிலும் “किञ्चित् केनापि दृष्टम् - கிஞ்சித் கேநாபி தருஷ்டம் ” எனகிற எட்டாவது சலோகத்தில் “प्रत्येतव्यं तदर्थं पटुतरमितिभिः प्राक्तनं नूतनं वा - பரத்யேதவயம் ததாததயபு படுதரமதிபி ப்ராக்தநம் நூதநம் வா ” என்ற நானகாவது பாதத் தினால் இநதத் திருவுள்ளத்தைக் காட்டியருளிஞர்

யாதவாபுதய மஹாகாவயத்திலும், “तदात् नूतन सर्वमायया च पुरातनम् । न दोषायैतदुभय न गुणाय च कल्पते - ததாதவே நூத நம் ஸாவம் ஆயதயாருச புராதநம், நதோஷாயைததுபயம் ந குண ய ச கலபதே ” என்றசலோகத்தில் இததிருவுள்ளமே பொலியும் இது ஸாமாநய நயாயசிக்ஷணமாதலால் இநத நியாயத்தைததமுவி ‘ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீனமாகத்தான இருக்கடமே, இருநதா லென்ன ? ’ என்று அப்யுபகமயவாத பாணனியிலே அருளிச செய்து, உடனே “निशाम्यन्तां यद्वा निजमतिरिक्ताविगमात् निरा-

तद्वाः षड्द्रमिडगुहदेवप्रभृतयः—நிசாமயநதாம் யதவா நிஜமதிதிரஸகார விகமாத நிராத்நகா டங்கதாமிடகுஹதேவபரபருதய ” [யதிரா ஜஸபத்தி-57] என்று வஸதுஸதிதிஸமாதாநததையும் அருளிச செயதார இந்த ஸ்ரீராமாநுஜமதத்தை பரவாதநம் செயதவாகள இ தரமதபரவாததகாகளிற் காட்டிலும் மிக முற்பட்டவாகள என்று இதனால் காட்டப்பட்டது

ஸமபரதாய பரிசுத்தி என்கிற ரஹஸயத்தின் உபகரமத்திலும்

“ ஸாவலோகஹிதமான அதயாதம்சாஸ்தர ஸமபரதாயத்திற்கு பரதம்பரவாததகன ஸாவேசவரன மறறுள்ளாரேலலாரும் அவனதன்னாலே யாதல சேதநாநதரமுகத்தாலேயாதல மயாவற மிதிநலமருளப் பெற்று பரவாததிபிககிறவாகள இந்த யுகாரம பத்திலே பரஹமநதயாதிகளுக்குப் பின்பு நமமாழ்வாரா பரவாத தகராளு ”

என்று ஸவாமி அருளிச செயதவை இங்கு ஸமரிககத்தககன எம்பெருமானா தாமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபகரமத்திலே,

“ भगवद्गोपयनकृतां विस्तीर्णा ब्रह्मसूत्रवृत्ति पूर्वाचार्याः सचिक्षिपुः , तन्मतानुसारेण सूत्राक्षराणि व्याख्यास्यन्ते । ”

[போதாயநமஹாஷியினால் செய்யப்பட்ட விரிவான பரஹமஸூத்ர ரவருத்திகரநதத்தைப் பூருவாகள சுருக்கியருளிணாகள, அவாக ளது கொள்கையைப் பின்பற்றி பரஹமஸூத்ர வியாக்கியானம் செய்யப்படுவோம்] என்று ஸபஷ்டமாக அருளிச செய்திருக்கை யாலும் இது அநாதிமதமேயன்றி நவீநமதமன்று எனபது தெற ரென விளங்கும்

ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த ஷ்ரேற்றிசையாரும் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய கொள்கையே மிகவும் ஏற புடையது எனபதை நிரூபித்துள்ளாரென்று கேள்விப்படுகிறோம் அதவைதம் தவைதம் என்கிற மற்ற இரண்டு தரிசனங்களிற் காட்டிலும் நமது விசிஷ்டாதவைததாசனத்தினை உலகநாயகத்தை அறிநது கொண்டால் இதுவே புராதனமாக இருக்கக்கூடியதென றும் இதுவே உலக அதுபவத்திற்கு இணங்கியதென்றும் யாவரு மிசையத்தகதாசனம் அதனை அடுகத ஸஞ்சிகையில் விவரிப்போம்

ஸ்ரீ

எம்பெருமானும் நாமும்

சேதநாகளையும் அசேதநாகளையும் சரீரமாகக்கொண்டவன எம்பெருமான அவன பெருமையில் தலைநின்றவன், நாம் சிறுமையில் தலைநிற்பவாகள் நாம் அப்பெருமானை வழிபடுதற்கு உரியோம் அவன்திறத்தது நாம் செயயக்கூடிய வழிபாடுகள் பலவகைப்பட இருக்கும் அவற்றைப்பற்றின் விரிவுகள் சாஸ்தரங்களில் விசதமாகக் காணக்கிடைக்கும் நாமும் அவற்றை அடைவே விவரிக்கப் பராதமாகும் அந்த வழிபாடுகளைலலாம் ஒரு புறமிருக்கட்டும் அவாபதஸம்ஸதகாமனான பெருமானுக்கு நாம் செய்யும் வழிபாடுகள் என்னபயனைத் தரப்போகின்றன! நமமுடைய ஸ்வரூபம் கடைத்தேற்றுவதற்காகவே நாம் வழிபடுவோமத்தனை

எம்பெருமான அலபஸநதுஷ்டன் அநாதிகாலமாக அவனோடு எதிரம்பு கோக்கின்ற (அதாவது விவாதப்படுகின்ற) கொடிய ஸம்ஸாரிகள் நாம் அந்த நிலைமையில் நின்றும் நாம் நீங்கி, அவனோடு நமக்குண்டான ஒழிக்கவொழியாதவுற்றவைத் தெரிநது கொண்டுமாயின் இதுவே பரம பூஜையாகும் ஸம்பநதஜ்ஞன மாத திரமே நமக்கு மேலான நன்மைகளுக்கு எல்லை அஃது உண்டானால் நாம் எம்பெருமானோடு விவாதப்படமாட்டோம் விவாதம் தொலைந்ததென்னில், எவ்விதப் பணிவிடைகளும் நாமு் செய்யத் தோமாவோம்

மதுஸ்மருதியில் [8-92] यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेद्विवदस्ते मा गंयं मा कुरुष्व गम्. - யமோ வைவஸவதோ ராஜா யஸ தவைஷ் ஹருதி ஸதித், தேந சேதவிவாதஸ தே மாகங்காம் மா குருஷ்கம் ” என்று சொல்லிற்று இதன கருத்தாவது ஸாவியராமகனையும் தண்டதாரனையும் (அல்லது ஸூரியவம்சத்திற பிறந்தவனையும் அல்லது ஆதிதயமண்டல வாலியாயும்) எல்லார்களும் இனியனாயுமிருக்கிற எம்பெருமான உனது உள்ளத்தினுள்ளேயுள்ள, அவனோடுவிவாதம் நெடுநாளாக அதுவாதத்திதக

கொண்டு வருகிறது, அதாவது இந்த ஆதம்வஸ்துவை அவன் தன்னுடையதாக அபிமானித்தால் அதற்கு இசையாதே 'இது எனனுடையதுதான்' என்று செருக்கியிருப்பதுவே விவாதம் இதுதொலைந்தொழியும்கில், கவகை முதலிய புணயதீர்த்தங்களில் குடைநதாடப் போகவும் வேண்டா, குருசேஷதரம் முதலிய புணயசேஷதரங்களை ஸேவிககப் போகவும் வேண்டா அஹங்காரமம் காரங்களை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு பிராயசசித்தம் பண்ணுகையாவது ஒரு பாததிரத்தினுள்ளே அசத்த வஸ்துவையிட்டுவைத்து மேலே பளபளவென்று சுத்திசெய்வது போலாதலால், உள்ளே எம்பெருமானேடு விவாதத்தை வைத்துக்கொண்டே சேஷதரதீர்த்தஸ்தாரம் செய்வது ஏதுககு? அந்த விவாதம் தீரந்துவிட்டால் இருந்த இடத்திலேயே பரமசுத்தியுண்டாதலால் ஒருசேஷதரத்தையும் ஒருதீர்த்தத்தையும் தேடிப்போகவேண்டா எனற்படி ஆகவே விவாதம் நீங்குமளவே வேண்டிவது.

ஸம்பந்தவுணாசசி உறைப்பாக உண்டானுலொழிய விவாதசாந்தி விளைபமாட்டாது ஸம்பந்தஜ்ஞான முண்டானவளவிலே நாம் வாழ்ச்சிபெற்றோராவோம் இதுபற்றி ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படியில் [1-2-7] ஒரு இதிஹாஸம் காட்டப்பட்டுள்ளது, அதனை விவரித்துரைப்போம், ஒரு நகரத்தில் ஒரு வணிகாதலைவனிருந்தனன், அவன் வெளிநாடுகளில் நீண்டகாலம் வலித்து வாதத்கஞ்செய்து விசேஷமாகப் பொருள் படைக்க விரும்பி தவீபாரதர யாததிரைசெய்யமுயன்றான் அததருணம் அவனது மனைவி கருவுற்றிருந்தாள அப்போதே அவன் புறப்பட்டு தவீபாரதரம் போய்ச்சோந்தான் பிறகு இரண்டொரு மாதங் கடந்தபின் அவனது மனைவி ஊரில் ஒரு புதலவனை யீன்றாள் அம்மகன் நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாகச் சுககிலபக்ஷச்சந்திரன் போன்று வளரந்துவருகின்றான் தவீபாரதரத்தில் வாதத்கஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அவவணிகன் மகப்பேறுஉண்டான செய்தியையறிந்து பெருமகிழ்ச்சிக்கொண்டு விரைவிலேயே ஊாவந்து சோதரகுப டுபருமுயற்சி செய்தும், மேனமேலும் வாதத்கத்தில் மீதூரந்துசென்ற மிலைப்பினால் கசிக மீண்டுவரமுடியாமல் நெடுங்காலம் அங்கேயேதங்கிவிட்டான் மகனதனும உரியவயதுவாயத்தவள

வில் தனது குலத்தொழிலாகிய வாததகத்தையே கைப்பற்றி வந்தான் வயது முதிர்ந்தவனவிலும் இவனது தகப்பன் தவீபாரதரத்திலேயே வாழுகிறான் பின்பொருநாள அவவணிகனமகன் தொழிலமுறையில் வெளிநாட்டிற்குச் சென்றிருந்து பலசரக்குகளுடன் கடல்வழியாய் ஊர்த்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தான், அவன் வந்த கப்பலிலேயே அவனது தந்தையும் தவீபாரதரத்திலிருந்து பல மூட்டைகளுடன் ஊர்வந்தனன் அந்தக்கப்பல் துணுக்குகளுள் சேர்ந்தவுடனே குமாரன் தனது மூட்டைகளை இறக்குவதாக உத்தேசித்த ஓர் இடத்திலேயே தகப்பனும் தான் கொண்டாந்த மூட்டைகளை இறக்கநீண்தனன் இவ்விருவரும் தங்களுக்குள்ள பிதரு புதரபாவ ஸம்பந்தத்தை அறியாதவாகள் 'இவன் நீமமகன்' என்று தந்தையறியான் இவா நம் தகப்பனா என்று மகனுமறியான் உண்மையில் இவாகட்கு இவ்வுறவுமுறை தெரிவதற்கு பாஸகதியிலேயே இக் குமாரன் பிறப்பதற்கு முன்னமேயன்றோ அவவணிகன் வெளிநாடு சென்றிட்டான் ஆகவே 'இவன் யாரோ வெளிநாட்டு வாததகன்' என்று பாஸ்கலானான், தந்தையும் மகனை அங்ஙனமே பாவித்தான் இறக்குமதியிடத்தைப்பற்றிய விவாதம் இவர்களுக்கு முற்றிவிட்டது 'இவ்விடத்தை நானே முதலில் உத்தேசித்தேன்' என்று இருவரும் நெடுமப்போதாக வாதாடுகின்றனர் அப்போது இவ்விருவருடையவும் உறவுமுறையை உணர்ந்திருப்பாரெனருகிழவன் கண்டு 'அந்தோ! உறவறியாமல் இது என்ன விவாதம்!' எனவருந்தி 'இவன் உன் தந்தை, நீ அவனது மகன், இவன் உன்மகன், நீ இவனுடைய தந்தை, ஆயிருக்க ஏதுக்கு இங்ஙனே வீண விவாதம்?' என்று அறிவித்தனன் அதன் பிறகு அங்கு என்ன நடந்திருக்கவேணும் ஸம்பந்தவுணர்ச்சி உண்டானவுடனே கீழிமுந்த நான்குச சோகித்து இருவா சரக்கும் ஒருசரக்காய், தந்தை ரக்ஷகனாய் மகன் ரக்ஷயனாய் விவாதம் தொலைந்து பரமரஸம் தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டவாறு பேச்சுக்கு நிலமாமோ?

அதுபோலவே நாழும் விருபாதிக்கபிதாவாகிய ஸ்ரீகந்தநாராயணனுடைய "உன்றன்னோற்றிவேல நமக்கு இங்கொழிக்க பொழியாது" எனனுமபடியான உறவின உறுதியை உற்றுநீர்க்கி, ரசவ

ரன ‘தவம மே’ [நீ எனக்கு அடியன்] என்றால் “அஹம் மே” [நானானைக்கே உரியேன்] எனனுமவிவரத்தை விடொழித்தால் “பொன்னுலகாள்ரோ புவனிமுழுதாள்ரோ” எனனுமபடியாக உபயநீதிபுதியும் நாம தாராளமாக அநுபவிக்ரும செலவமாகுமன்றே

மாலேப பொழுதில் விஹாராததமாக வெளியே சென்ற ராஜகுமாரன் அழகிபொதொரு தோட்டத்தைக்கண்டு உள்ளே புகுந்து திளைக்கநினைத்தும் கட்டுமகாவலுமாயிருந்ததுகண்டு அஞ்சி நிற்குமளவில் ‘இஃது உனதகப்பனாருடைய தோட்டங்காண்’ எனனவே பிறகு தேங்காதே புக்கிருந்து திளைக்கலாயிற்று என்றவொரு கதையையுங் காட்டுவாகள்

எமபெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒன்றன்று, இரண்டன்று, ஒன்பது வகையான ஸம்பந்தங்கள் திருவஷ்டாங்கூரமஹாமந்திரத்திலிருந்துகிடைக்கின்றன அவற்றை மேல ஸஞ்சிகைகளில் விவரிப்போம்

ஸ்ரீ

தேசிகனும் தீவயப்ரபந்தமும்.

ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்கள் தமிழ்ப்பாஷையிலே அவதரித்திருக்கின்றமையால் வடமொழியில் பரிசயமில்லாதவா ளாமாததிரமே ஆழ்வார்களின் தீவயப்ரபந்தங்களைக் கொண்டு போதுபோக்கவேணுமென்றும், ஸமஸ்கருதவிதவான்களாகவுள்ளவர்கள் உபநிஷத்துக்கள் முதலானவற்றைக்கொண்டே போதுபேரக்கவேணுமென்றும் சிலா வரம்பிட்டுப் பேசுவார்கள இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது என்பதைப்பற்றி இங்குச் சிறிது ஆராய்வோம்

வடமொழிப்பாறகடலைத் திருநாவின மந்தரத்தாற் கடைந்தவா நமமுடைய தேசிகன் இவரைப்போன்ற ஸமஸ்கருத விதவானை ந பூதோந் பவிஷயதி என்றால் மிகையாகாது ஸமஸ்கருதவே தாரதத்திற்கு உபபருமஹணங்களாகவுள்ள இதிஹாஸபுராணைகள் இவாக்கு வாசோவித்யங்கள் ஸஹகாரிஸாமகரிகளானநயாய

மீமாம்ஸைகளும இவா திருவுள்ளத்தைப் பின் செல்லுமலை இங்
வனே திருநாவி றுடைய பிரானுகியவிவா பேசியிருக்கிற ஒரு பாசு
ரத்தைக் காணுகோகூட,

‘ பொய்கைமுனி பூதத்தாரா பேயாழ்வாராதன
பொருநலவருங் குருகேசன விட்டுசித்தன்
துயய குலகேசகரன நம்பாணநாதன
தொண்டாடிப்பொடி மழிசைவந்தசோதி
பையமெலாம் மறைவிளங்க வாளவேலேந்தும்
மங்கையாகோ நென்னிவாகள் மகிழ்நதுபாடும
செய்யதமிழ் மாலைகள் நாமதேளிய வோதித
தேளியாத மறைநிலங்கள் தேளிகின்றோமே ”

இது தேசிகப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்றான அதிகாரஸங்கரஹத
கின் முதற் செய்யுள் ஸமஸ்கருதவேத வேதாந்தங்களில் எவவ
ளவு பரிசுரமப்பட்டாலும் கலங்கின ஞானமே அவற்றால் உண்
டாகுமென்றும், ஆழ்வாரருளிச்செய்யுல்களைக் கொண்டுதான் தெ
ளிவு பெறுததிக கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் காட்டினாரா
யிற்று இங்கு ஸமஸ்கருத சாஸ்தாங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகை
யில் தேளியாத மறைநிலங்கள் என்று அருளிச்செய்தமை
நோக்கத்தக்கது

இதிஹாஸ புராணதிகளைக் கொண்டு உபநிஷததுக்களின்
தாற்பரியத்தை அறிவதைக்காட்டிலும் ஆழ்வாரா பூர்ஸூகதிகளைக்
கொண்டு அறிவதே மிகச் சிறந்தது என்கிறதிருவுள்ளத்தைத் தரமி
டோபநிஷததாதபாயரதநாவளியிலும் நிரூபித்தருளியுள்ளாரா, அ
தில நான்காவது சலோகத்தில் यत्कृत्य श्रुतीनां मुनिगणविहितैस्स-
तिहासैः पुराणैस्तत्रासौ सत्त्वसिद्ध. शठमथनमुने. सहिता सार्वभौमी -
[யத் தத் கருதயம் சருதீநாம் முநிகணவிஹிதைஸ ஸேதிஹாஸை
புராணை ததராஸௌ ஸதவவீமநச சடமதநமுநேஸ ஸமஹிதா
ஸாரவபௌமீ] என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது (இங்கு அடி
யேனுடைய வியாக்கியானம் வருமாறு) வேதங்களுக்கு உபபுரும
ஹணமாக மஹாஷிகள் இயற்றிய இதிஹாஸ புராணங்களைக்
கொண்டு நாம் யாதொரு உபயோகமடைகின்றோமோர் அநதவுப

யோகமே திருவாயமொழியினாலுமுள்ளது ஆனால் அநதப புராண திகள ராஜஸங்களுள்ளும் தாமஸங்களுள்ளும் தயாஜயங்களாகவு மாகின்றன, இங்கு அபபடியிலலை, ஸதவகுணத்திற்கு எல்லையில் மான ஆழவாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே கேவலம ஸாதவிகமாயிருக்கின்ற இததிருவாயமொழியாகிற தராவிடபரஹ மஸமஹிதையானது வேதோபபருமஹணங்களில் தலைமை பெற முதாகும்

ஆளவந்தார ஸதோதராதந்ததில் மாதாபிதாயுவதய என்கிற சலோகத்தினால் ஆழவாராஇறைஞ்சினா அங்குஸதோதரபாஷ்யத தில் ஸவாமி தேசிகன அருளிச்செய்துள்ள அவதாரிகா ஸ்ரீஸக திகள ஆஸதிகாக்களுக்கு கண்டபாடம் செய்யத்தக்கவை

“अथ पराशरप्रबन्धादपि वेदान्तरहस्यवैशद्यातिशयहेतुभूतै सद्य पर-
मात्मनि चित्तरञ्जकतमै सर्वोपजीव्यै उपबृहणै मधुरकविप्रभृति सप्रदायपर-
म्पूरया नाथमुनेरप्युपकर्तार कालविप्रकर्षेपि परमपुरुषसकल्पात् कदाचित् प्रादु-
र्भूय साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टार पराङ्कुशमुनि * मातापिताभ्रातेत्याद्युप-
निषत्प्रसिद्धभगवत्स्वभावदृष्ट्या प्रणमति—मातेति॥

எனபவை அங்குள்ள ஸ்ரீஸகதிகள பராசரமஹாஷிபணித்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்காட்டிலும் வேதாநதரஹஸயாரத்தங்களை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றவை ஆழவாரருளிச் செயல்கள எனபது இங்குஸபஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம்

யதிராஜஸபத்தியில் நமமாழ்வாரைப்பற்றி ஒரு சலோகமருளிச் செய்கிறா காணமின், “यस्य सारस्वतं स्रोतो वकुलामोदवासितम्।
शुक्लीनां विश्रमायाल शठारिं तमुपास्यहे ॥” [மஸய ஸாரஸவதம் ஸரோ தோ வகுளாமோதவாவிதம், சருதீநாம் விசரமாயாலம் சடாரிம் தமுபாஸமஹே] எனபதாமது இதில் பிறபாதியின் தாற்பரியம் யாதெனில், ஸமஸ்கருத வேதங்கள் ததவஹித புருஷாரத்தங்களைத் தெளிய வெளியிடவேணுமென்று மிகவும் சரமப்பட்டன, ஆ னால் சரமத்திற்குத் தகுதியான பலன்கிடைக்கவில்லை ‘அநதோ’ நமக்கு சரமமே மிக்கதே’ என்று அநத வேதங்கள் விடாயத்தன வாம், அநத நிலைமையில் மகிழ்மாலை மாபினரான ஆழவாரதிருவவத

ரிதது ஈரச்சொற்களாலே வேதங்களுக்கு உத்தேசயமான பொருள்களைத் தெளிய வெளியிட்டிருள்ளினைமையால், வேதங்களுக்கு உண்டாயிருந்த விடாய் தொலைந்ததாம் என்பதே அன்றி, 'பகவதஸவஸுபருபகுண விபூதிகளை பரதிபாதிக்கு விஷயத்தில் வேதங்களே' நீங்கள் ஏன் வீணாக சரமபடுகின்றீர்கள்? அந்தத் தொழிலை நான் வஹிக்கக்கடவேன, நீங்கள் இளைப்பாறலாம்' என்று சொல்லி ஆழ்வார திவ்யபரநதங்களை அருளிச் செயவாராயினா என்பதும்கருத்தாகும் அதிகம்பிரமான தேசிக திவ்யஸூகதிகளிலே இன்னமும் எவ்வளவோ விசேஷத்தாபாயங்களை ஊஹித்துணரலாம்

இனி, பாதுகாஸஹஸரத்தில் ஆழ்வார விஷயமாக அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூகதிகளை ஆராயப்புகுந்தாலோ ஆழ்வார ஸ்ரீஸூகதிகளை அநுஸந்தித்தவாயினால் மறறாரு ஸரஸவதியைப் பேசவும் கூசவேண்டிமப்படி அருளிச் செயல்களுக்கு அததனை பெருமை அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது அதைப்பற்றி மறறாரு கால பேசுவோம்

திவ்யபரநதங்களின் பெருமை தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தில் இடைவிடாது குடிகொண்டிருந்ததென்று நன்கு புலப்படுகிறது அமருதாஸவாதிரீ யென்னும் தேசிகப்பரந்தத்திலுள்ள "அந்தமில்லாப் பேரின்பமறிந்தபோகமும் அடியோமை யறிவுடனே" யென்றுங்காதது, முந்தைவினை நிரவழியிலொழுகா தெமமை முன்னிலையாந் தேசிகாதம் முன்னே சோதது, மந்திரமும் மந்திரந திவ்வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்தி வானேற்றியடிமைகளாத்த, தந்தையென மினறத்தனித்திருமாலதானில் தலைவத்தோரு சடகோபனருளினாலே" (28) என்ற ஒருபாசரமே போதும் ஆங்காங்கு ஊடே அருளிச்செய்துள்ள (1) "அணிகுருகை நகாமுனிவா நாவுக்கு அமைந்தன விடலரிய பெரிய பெருமாள மெய்ப்பதங்களே" (2) "குருகையில் வந்து கொழுப்படக்கிய குலபதிந்ததகுறிப்பில்வைத்தனா" இதயாதிபாசரங்கள் ஆழ்வாரிடத்திலும் அருளிச்செயல்களிடத்திலுமுள்ள பகதியை வடிவெடுத்தது தேசிககைத் திருவவதரித்ததோ! என்னலாம் படியிருக்கின்ற தேயனறி

வேறெனறுஞ் சொல்லப் போகாது ஸ்வாமி தம்மை விசேஷித்துக் கொள்ளுமிடத்தும் (1) “சநதமிகு தமிழ்மறையோன் . தூப்புல தோன்றும் வேதாந்தகுரு” என்று தராவிடப் பரஹ்மஸம்ஹிதைக்கே தாம் இடடுப்பிறந்தவராக அருளிச் செய்கிறா ஸ்வாமியை வாழ்த்துகின்றவர்களும் “செநதமிழ்த தூப்புல திருவேங்கடவன் வாழியே” என்கிறார்கள் ஸ்வாமி தாம் மங்களாசாஸனம் செயத் தருளவதும் (2) “தொண்டைமண்டலவேதியா வாழவே தூய நேன் மறைவல்லவா வாழவே” என்று தமிழ்வேதமறிந்த பகவார்களுக் கேயாயிற்று

இப்படிப்பட்ட அபிரிவேசம் தேசிகனுக்கு உண்டானது இரண்டு காரணத்தினால் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார எம்பெருமானா ஆழ்வான் பட்டா முதலான பூருவாசாரியாகளெல்லாரும் ஒருமிடறாக ஆழ்வாஸ்ரீஸூகதிகளையே சேமநிதியாகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது ஒருகாரணம் அவற்றில் தாம் கண்ட ஒப்புயர்வற்ற குணதிசயங்கள் மற்ருரு காரணம் “प्रिया तु सीता रामस्य दाराः पितृकृता इति । गुणाद्रपगुणाच्चापि प्रीतिर्भूयोऽयवर्धत - பரியா து வ்யீதா ராமஸ்ய தாரா பிதருகருதா இதி, குணாத ரூபகுணசாபி பரீதிா பூயோபயவாததத ” எனனுமாபோலே

இப்படிப்பட்ட மஹாசாயாபகக்ளில் நாம் ஹாரத்தமான பகதியை ஊஹிப்பதற்கு லக்ஷணம் அருளிச் செயல்களை வரியடைவே கற்றுவல்லாராவதே மற்றும் பலவகைகளாலும் நாம் ஆசாயபகதியைக் காட்டலாமாயினும் இவ்வழியிலே காட்டுவது மிகச் சிறந்ததாகும்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீலோகாசாயா

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பரதாயத்திற்குப் பிள்ளைலோகாசாயா சிறந்த மஹோபகாரகா “परिवर्तिनि ससारे मृत को वा न जायते । स जातो येन जातेन याति वशस्समुन्नतिम् - பரிவாததிரி ஸம்ஸாரே மருதகோ வா ந ஜாயதே, ஸ ஜாதோ யேந ஜாதேந யாதி வம்சஸஸநுந

நதிம” எனறா பாதருஹரியெனகிற கவிவரர் அங்ஙனம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவகுலமெல்லாம் தெய்வமாகக் கொண்டு தொழத் திருவவ தரித்தருளின மஹாநாபாவா இவா

எம்பெருமானருடைய நிபமனத்தாலே வரித்தாரதஸதாபக ராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீபராசரபட்டருடைய திருவடிகளில் ஆசரயித்து உயந்தவா நஞ்சியா அவருடைய திருவடிகளில் வாழ்ந்தவா நம்பிள்ளை இவ்வாசிரியா இவ்வுலகில தோன்றிய ஒரு விலக்ஷணஸாராயன என்னலாமத்தனையன்றி வேறொன்றுஞ் சொல்ல வெண்ணாது இவருடைய அமுதப்பெருக்கான திவ்யஸூகதி களைப் பெரும்பாலும் பட்டோலை கொள்வதையே போது பேசுக்காகக் கொண்டு இவர்க்கு நிழலும் அடிதாறுமடோலே வாழ்ந்து வந்த வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் முதத்திருக்குமாரா பிள்ளை லோகாசாராயா இளையதிருக்குமாரா அழகிய மணவாளப்பெரு மாளநாயனா [இவா, ஆசாராயஹருதயம், அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம், திருப்பாவை ஆராயிரப்படி வியாக்கியானம், அமலனாதிபிரான வியாக்கியானம் முதலான திவ்யகரந்தங்களை அருளிச் செய்தவா]

இவ்விரண்டு திருக்குமாரர்களும் நம்பிள்ளை திருவருளாலேயே திருவவதரித்தவர்கள் ‘லோகாசாராயா’ என்கிற திருநாமம் முதலில் நம்பிள்ளைக்கு இருந்தது அதுவே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையினால் தமது ஜடேஷ்ட புதராக் கு இடப்பட்டது இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலேயில் “துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தொழப்பா தம் உகப்பால், என்னவுலகாரியனோ வென்றுரைக்கப், பின்னை உலகாரியனெனுமடோ நம்பிள்ளைக்கோங்கி, விலகாமல் நின்றதென்றம் மேல்” “பின்னைவடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையுன்பால், அன்ன திருநாமத்தையா தரித்து—மன்னுபுகழ், மைந்தருக்குச் சாத்தனாகையால் வந்து பரந்ததென்கும், இரத்தத்திருநாமமின்கு” என்ற பாசரங்குளின விளங்கும்

முமுக்ஷுக்கள் அறிந்து உஜ்ஜீவிக் கவேண்டிய ஆராததவிசேஷங்களை மணிபரவாளநடையில் இவ்வுலகுக்கு உபகரிக்கத் தொடங்கின ஆசாரயர்களுள் திருக்குருகைப்பிரானபிள்ளான முதலவா “தெள்ளருஞானத் திருக்குருகைப்பிரான பிள்ளானெதிரா

சா பேரருளால், உள்ளாரும்னபுடனே மாறன மறைப்பொருளை யனறுரைத்தது, இன்பமிகு மாறியிரம்.” என்ற உபதேசரத்தின் மாலைப்படியே திருவாய்மொழிகு ஸங்கரஹ வியாககியானமாகத் திருவ்வதரித்த ஆறாயிரப்படிக்கு முன்னே ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாராயர்களில் மணிபரவாள நடையில் கரந்தமியற்றினாராய்மிலா அதற்குப் பிறகு ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்தினுலாயிரப்படி, முப்பத்தாறாயிரப்படி முதலிய திவ்யக்ரந்தங்கள் அந்த நடையில் அவதரித்தன இவை பகவதகுணாநுபவகரந்தங்கள் இவற்றில் ஊடேயூடே சாஸ்தராதத நிரூபணங்களும் பலபல இருந்தாலும் அவை குணாநுபவத்திற்கே ஐகாந்திகங்களான கரந்தங்களாகும் அங்ஙனனறிககே சாஸ்தராததங்களைத் தொகுத்துத் தெரிவிக்கவல்ல திவ்யகரந்தங்களைப் பிள்ளை லோகாசாராயரென்னும் இவ்வாசிரியரே தமது பேரருளால் கபாதிலாப பூஜாபேஷைகளினறியே முதன முதலாக உலகுக்கு உபகரித்தருளினவா உபயவேதாந்தரஹஸ்யாராததங்களெல்லாம் இவருடைய கரந்தங்களில் அழகாகவும் அற்புதமாகவும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன “**श्रुतप्रकाशिका यस्मै सप्रदश्यं विशुद्धताम् । नीता सुदर्शनार्थेण लोकाचार्य तभाश्रये -** சருதபரகாசிகா யஸமை ஸம்பரதாசய விசுத்ததாம், நீதா ஸுதாசநாராயேண லோகாசாராயம் தமாசரயே’ என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யபரம்பரைத் தனியனப்படியே ஸ்ரீஸுதாசநபட்டா ஸ்ரீபாஷ்யவியாககியானமாகத் தாம் ஏறியருளப்பண்ணின சருதபரகாசிகையை இவ்வாசிரியர் ஸநிதியிலே கொணர்ந்து கடைக்கீப்பித்துப் பரிஷ்கரிப்பித்துக்கொண்டார் என்று விளங்குகின்றது இவருடைய திவ்யகரந்தங்களே வேதாந்த பரஸ்தாந்ததில் பின்புள்ள முதலிகளுக்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யாராததங்களோ ரஹஸ்யாராததங்களோ எல்லாம் இவ்வாசிரியருடைய திவ்யகரந்தங்களில் தான் மூர்துறமுன்னம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக எடுத்துக்காட்டப் பட்டன ததவசேகரம் முதலியன காண்க

இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களென்று பரலிந்தம் அவற்றில் முமுக்ஷுப்படி, ததவதரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்ய கரந்தங்கள் மிகச் சிறந்தவை, இவற்றின் அமைப்பை ஆழந்து நோக்குமிடத்து இவை அபௌ

ருஷேயமா யிருக்கலாமே யல்லது புருஷ பரணீதிமென்று சொல்வதற்கு ஒருபடியாலும் இயலாது எனறே பிராமாணிகாள். அறுதியிடலாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமைக்குத் தக்கவாறு சுருதபரகாசிகை அதற்கு வியாக்கியானமடிக் அமைந்ததுபோல இந்த மூன்று ரஹஸ்யகரந்தங்களின் பெருமைக்குப் பொருந்த விசதவாக சிகாமணியான மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் இவற்றுக்கு அமைந்தது 'சாககரைப பந்தஸில தேனமழை பொழிந்ததாம்' எனகிற பழமொழியையே நினைப்பூட்டும் "நாமூலமுச்சுதே கிஷிவானபேஷிதமுச்சுதே - நாமூலம் லிக்யதே கிஞ்சித் நார்பேஷிதமுச்சுதே" எனகிறபடியே பொருத்தமுள்ள வியாக்கியானம் மணவாளமாமுனிகளதவிர மற்று எவராலும் இயற்றமுடியாதெனபது அதுபவரவிகாகளான அரஸூபுக்களின் விததாரதம் பூரவோததரஸங்கதிகளைக்காட்டி அவதாரிகையிடுந் திறனும், மயங்கவைத்தல் விரியவுரைத்தல் சுருங்கச் சொல்லல் என னுங் குற்றங்களுக்கு அணுவளவும் இடமின்றியே மூலத்தை விவரிக்கும்முகும், பிண்டிதாரத்தத்தை ஆங்காங்கு உபஸமஹரித்துக் காட்டும் நோத்தியும், பராமாணிக பதத்தியிலிருந்து இரையும் வழுவாத ஆர்ஜவமும், "அநாபிராபாதிவத்வம் பஹுணபரிணாஹி மனஸோ டுஹான் சௌஹி பரிசிதமிவாதிபி கஹநம் பதாரநம் ஸௌபராதாத அசிமிஷநிஷேவயம் சரவணயோ - வாணீவிலவிதம்" என்று ஸ்ரீகுணரதநகோசத்தில் பட்டா அருளிச் செய்தபடியே அந்த லக்ஷணங்களின் பரிபூர்த்தி பொருந்திய அமுதொழுக்குகின்ற அதபுத்தங்கதிகளை எழுதியருளுமியல்வும்த் அதிகஹந சாஸ்தாராததங்களையும் எளிய தெளிய மொழிகளாலே ஸூலப்படுத்தும் ஸாரஸ்யமும் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலன்றி மற்று எதிலும் காணக்கிடைக்கமாட்டா இப்படிப்பட்ட மஹநீயருடைய வயாக்யானம் பிள்ளைலோகாசாரயருடைய மூன்று ரஹஸ்யரதனங்களுக்கும் ஆசாரயஹ்ருதபத்திற்கும் அமைந்திலதென்றால், அந்த மூலகரந்தங்கள் அவதரித்தும் ஒரு பேறும் பெற்றிலோமாவோம் நமது வாசாமகோசரபரமபாக

யத்தினால் மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்கள் அவற்றிற்கு அமைந்
தன இந்த ஸமஸாரமண்டலத்தில் அடிகொதிப்பு ஒரு புறமி
ருக்கச் செய்தேயும் “எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்” என்றும்
“அச்சவை பெறினும் வேண்டேன்” என்றும் “भावो नान्यत्र
गच्छति - பாவோ நானயத்ர கச்சதி” என்றும் “वैकुण्ठवासेपि न
मेभिलाष - வைகுண்டவாஸேபி ந மேபிலாஷ” என்றும் மஹான
கள் பேசினதுபோல அடியேனும் பரமபதத்தை வெறுத்து இவ
விபூதியில் நியதலாஸஞ்செய்யக் குதாஹஸிப்பதுண்டு, அநதக்
குதாஹலத்திற்கு முக்கியகாரணம் யாதெனில், இப்படிப்பட்ட
ஸ்ரீஸூகதிகளை அநுபவிக்குமானநதம் பரமபதத்திலும் நமக்குக்
கிடைக்கமாட்டாதே, இப்போது நமக்குக்கிடைத்திருக்கும் பாக்
யம் மறுபிறப்பிலும் இங்ஙனமே கிடைக்குமென்றும் நிச்சயிக்கவழி
யிலலையே, ஆதலால் இந்த திவ்யஸூகதிகளின் அநுபவானந்தம்
இடையறாது செலவூதற்குப்பாங்கான இச்சனமமே நீழி வாழ்க!
வாழ்க! எனனவேண்டியிருத்தலால், இங்ஙனம் பாவியேனுடைய
நெஞ்சையும் பதஞ்செய்விக்கவல்ல மாமுனிகளின் வியாக்கியான
ஸ்ரீஸூகதிகளிலுள்ள அநுபூஷையே காரணமெனக்

இததகைய வியாக்கியானத்தோடு கூடிய ஸ்ரீலோகாசாய
திவ்யகாரநதங்களை ஸேவித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலமததையும் இன
புறவேணும் இவ்விபூதியில் நாம் ஆனந்திக்க வேறு வழியில்லை

இவ்வுலகாசிரியா ரைஷ்டிகபரஹம்சாரியாகவே யெழுந்த
ருளியிருந்தவரென்று பெரியாபணிப்பா இவரது அமுதமொ
ழிகளின் இனிமையையும் பெருமையையும் பற்றிப் பிறகு விரி
வாகப் பேசுவோம்

लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे ।

ससारभोगिसदृष्टजीवजीवातवे नम ॥

ஸ்ரீ புஸ்தகவிமாசம்

(1)

சிஷ்டபரயோக ஸங்கரஹ —இப்பெயர் பூண்ட பொரு ஸமஸ்கருதகரதம் (60) பக்கங்கள் கொண்டது அபிபராய பாகந் சநாததமாக நமமிடம் அனுப்பப்பட்டு வந்திருக்கின்றது திருவல் லிக்கேணியிலெழுந்தருளியிருக்கும் வயாகரண விதவாந ஸ்ரீமது பயவே திருமங்கலம் நடாதூர் நரவிமஹாசாரியார் ஸவாமியால் இப்புத்தகம் இயற்றப்பட்டு தேவநாகராஹ்ரததில் அச்சிடப்பட்டு ளது ஸமஸ்கருத பாஷாமயங்களான முன்னோருடைய சில கரதங் களில் உள்ள அருமையான சில பிரயோகங்களுக்கு வியாகரண சாஸ்தரப்படி உபபத்திகள் காட்டுவதற்கும் தவறுதலான பாடங் களைப் பரிஹரித்து ஸுபாடங்களை வெளியிடுவதற்கும் முயற்சி கொண்டு இப்புத்தகமெழுதியிருப்பதாக உபோதகாதததிற் காண்கி றது இவ்வாசிரியர் வியாகரணசாஸ்தரததில் நல்ல வல்லவா எனப தும், சென்னைப் பிரவீடென்ஸிகாலேஜில் ஸமஸ்கருத பண்டித ராக எழுந்தருளியிருந்தவரென்பதும் பலாக்குத தெரிந்திருக்கும் இவருடைய இப்புத்தகத்தில் நமக்குத் தோன்றின் ஸ்ரீதேஹங் களைக் கீழே விவரிக்கின்றோம் அந்த ஸவாமியே ஸமாதானம் எழு தி அதுகரஹிப்பாராயின அதனையும் இப்பதரிகையிலேயே வெளி யிடுவோம். விபாகரணசாஸ்தரீய விஷயமாதலால் ஸமஸ்கருத பா ஷைஸிலேயே எழுதலாகிறது

श्रीकैरविणोक्षेत्रवास्तव्यै पण्डितै विरुमङ्गलम् नडादूर् नरसिहाचार्यै
प्रणोय प्रकाशिते शिष्टप्रयोगसग्रहनान्नि लघीयसि ग्रन्थे दृष्टि प्रसारितवतामसाक
प्रादुर्बभूवुस्सुबहवस्संदेहा । सर्वानपि तान् न वयमिदानीं प्रकाशयाम । अपि
तु त्रिचतुरानेव विशयान् सप्रति विज्ञापयाम । परान् परस्तात् ।

तत्र ४२ तमे पृष्ठे—“तत्त्वमुक्ताकलापे पु १९७ गृहीतम् ‘एतं सेतु
तीर्त्वा’ इति च उपनिषद्वाक्यम् । अत्र * आगमशास्त्रमनित्यम् * इति परिभा-

शब्दस्य क्लीबत्वेपि ज्ञानानन्दमयमित्यत्र 'ज्ञाना' इति यथा स्त्रीलिङ्गनिर्देशस्तथैव न दुष्यतीति भाव्यम्" इति प्रत्युत्तरप्रदानवत् हहो ! कोयमाक्षेप ! कोय तन्नि-
 रासक्रम इति चित्रीयामहे । “*மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரகமகொழுஞ்
 சாறுகொண்ட சுந்தரத்தீதாளுடையான்*” इत्येषा गोदासूक्ति श्रीव-
 त्साङ्गमिश्रै * उदधिगमन्दराद्रिमथिमन्थनलब्धपयोमधुररसेन्दिराहसुधसुन्दर-
 दोषरिघम् * इत्येव विवर्तिता । अत्र इन्दिराहा सुधा येन लब्धा- इति बहु-
 व्रीहिविवक्षया सुधेत्यस्य भाषितपुस्कतामनवधाय विचिकित्साप्रकटनम् अथ
 अपह्वास्यसमाहितप्रकाशनं च कथं नु भो ! पूर्णप्रज्ञाना कृत्यं भवति ?

अथ ४१ तमे पुटे—*नित्यं काम्यं परमपि कतिचित् त्वय्यध्यात्म-
 स्वमतिभिरममा * इति श्रीरङ्गराजस्तव—उत्तरशतकस्थश्लोकरत्नमुपादाय,
 “अत्र ‘त्वय्यध्यात्म’ इत्यत्र त्वय्यध्यात्म इति भाव्यम् । अममा इत्यत्र
 अमथाः इति च भाव्यम् । अन्यथा नान्वेति । ‘मनु अवबोधने’ इत्यस्मात्
 अमथा इति रूपं भवति । किञ्च एतत्पूर्वपद्ये च ‘ज्ञानं त्यमून्
 सममथास्सममत्युदारान्’ इति इदमेव क्रियापदं प्रायोजि । तस्मात् अमथा
 इत्येव भाव्यम् । अममा इति अशुद्धलेशकप्रमादागतमेव । तथा ‘त्वयि’
 इत्यपि प्रामादिकमेव” इति अत्यन्तसाहसिकत्वपिशुनमस्ति लिखितम् ।
 वस्तुतस्तुपाठानामप्यपपाठत्वेन विदूषणे को लाभ एतेषा मनीषिणाम् ? अग्निना
 सिञ्चतीतिवाक्यवदपि किञ्चिदप्यर्थमप्रयच्छतोऽपपाठस्य स्वतन्त्रतया प्रकल्पने
 किं बीजम् ? अममाः—ममकाररहितास्सन्त, त्वयि—श्रीरङ्गनाथे भगवति,
 न्यस्य—निक्षिप्य इत्यर्थविवक्षया भट्टपादैर्यथाऽनुगृहीतम् तथैव कोशेषु पाठो विरा-
 जते । व्याख्यायि चैवमेव प्राचीनैरपि प्राज्ञपुङ्गवै । असावेव गुरुस्वरोऽष्टश्लोक्या यथा
 [* नित्यं त्वहं निर्मम * इति]ममकाररहित इत्यर्थे निर्मम इति प्रायुङ्क्त, यथा
 च वेदान्तदेशिकोप्यच्युतशतकादिषु प्रयुङ्क्ते स्म, तथाऽत्रापि तादृशार्थविवक्षयैव
 अममशब्दमप्यन्वग्रहीत् । अमथा इति तिङन्तपदस्य कास्मिदत्र प्रसक्तिः ?
 पूर्वश्लोके तादृशं रूपं प्रयुक्तमिति प्रदर्शनं च कस्मै फलाय ? त्वय्यध्यात्म’ इति

भाव्यमिति लिखताममीषा मनसि कोऽर्थोभिसहित इति न विद्म । व्याकरण-
ग्रन्थं पठन् कोपि विद्यार्थी एकादशग्रहणमिति पद पठितवान् । तदाकर्ण्य गुरु
'रे मूढ ! एकादशीग्रहणमिति परिष्कृत्य पठ ' इत्यादिदेश । अथ 'एकादश्या
चन्द्रस्य सूर्यस्य वा ग्रहणम् [उपराग.] नास्ति किल ' इति विद्यार्थिनाऽनुबोधि-
तस्म 'सत्य सत्यम् , राकाशशिग्रहणमिति परिशोध्य पठ ' इत्यनुशास्तिस्मेति
कथामिमां स्मृतिपथमधिरोहन्तीं प्रयत्नेनापि न वय निगूहयितु प्रभवाम ।
“अन्यथा नान्वेति ” इति लिखन्त एते महामतय स्वाविष्कृते पाठे कीदृगर्था-
न्वयमवधारयामासुरिति पर जिज्ञासित न ।

अद्य प्रस्तुतानामेतेषा विषयाणा समाहितमुपलभ्य, अथावशिष्टानपि
विशयान् विवरीतुमुत्सहेमहीत्यखिलमवदातम् ॥

(2)

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதீஸம்ரக்ஷிணீ — இதன மூன்றாவது ஸஞ-
சிகை (சென்ற ஆவணிமாதத்தில் வெளிவந்தது) வரப்பெற்றேறும்
இதன கீழ்ஸஞ்சிகைகளிலுள்ள விஷயங்களைப்பற்றி விரிவானவிமா-
சம் - ஏறகனவே வெளியிட்டிருக்கின்றேறும் ஸ்ரீதேசிகனுடைய
திவ்யஸூகதிகளுக்கு அரிய பெரிய வியாக்கியானங்களை வெளியிடு-
வதிலேயே செலவிடவுரிய அவகாசத்தை ஸூதராம அநாவசயகங்-
களான விஷயங்களின் விசாரங்களில் செலவிடாமலிருப்பது நன்று
என்று இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமதுபய வே (திருச்சி)
ஏ வி கோபாலாசாராயஸ்வாமி ஸநநிதிக்குச சிலவிண்ணப்பங்கள்
எழுதிகொண்டோம் மிகவிரிவாக எழுத்த தொடங்கிய மறுப்பு
நூலை இடையில் நிறுத்தமுடியாதென்று அநதஸ்வாமி பதில் திரு-
முகமருளியுள்ளாரா ஆனாலும் ஸ்ரீஹஸ்திசைலசிகரோஜஜவல
பாரிஜாதமான பேரருளாளான திருவடி வாரத்திலே அநதகரணசுத-
தியுடன் அடியோம் செய்யும் பிராரத்தனை யாதெனில், “பழதே
பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்” என்றும் “ஊம்
னாகண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிந்தன கழிந்தவநாள்கள்”

என்றும் ஆழ்வார்கள அநுஸந்தித்த பாசரங்கள் நமக்காகவேயாகும் அங்ஙனம் நமக்குப் பலநாட்கள் பாழாய்ப்போயின் வாயினும் இனிக் கழியுங்கலமாவது சேமமாகக் கழியவேணும் ஸ்ரீகோபாலா சாயஸவாமி போலவார்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுல்குக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய பரவருத்திகளையே மேற்கொள்ளவேணும், இங்ஙனே கடாக்ஷித்தருளவேணும்—என்பதே

பரகருதஸஞ்சிகையில் பாதுகாஸஹஸராவதார ததவலிமாசம் எனபது 16 பகம் வெளிவந்திருக்கிறது இதில் ஆறுவிஷயங்கள் ஸ்ரீகோபாலாசாயஸவாமியால் விரிவாக விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன அவற்றில் எமது அபிபராயம் அதிஸம்சேஷமாக இங்கு வெளியிடப்படுகின்றது “ந வ ஸீதா தவயா ஹீநா ந வா-
ஹஜவி ராவவ¹ । உஹ-குத-²வி ஜீவாவொ ஜல³நத⁴யா-
வ்வொ-⁵ஜு-தள - ந ச ஸீதா தவயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ⁶],
முஹூரததமபி ஜீவாவொ ஜலநமதஸயாவீவோததருதெள” என
கிற ஸ்ரீராமாயணசுலோகத்தின் அநவயவிஷயமான சாசசைக்குச்
சொல்லவேண்டியவை வயாமோஹுபரச்மௌஷத் முதற் பகுதியில்
(பக். 39 ல்) சுருங்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளன இதில் ஸாரமான
விஷயம் யாதெனில், இது ஆரஷ்பரயோகம் இப்படிப்பட்ட பர
யோகம் லௌகிகக்கவிகளின் வாகுக்களில் தேடினாலும் கீடைக்க
மாட்டாது “ந க்ரோயொ ந வ ஜாதய-⁷ ந லொலொ நா-
ஸுஹா உதி⁸ । லவனி-⁹ந கரோதோ ந ச மாதஸாயம் ந லோபோ
நாசபா மதி, பவநதி” எனபதும் இப்படிப்பட்டதே இதில் நக்
சேத, நலோப இததியாதிகளை ஏகபதமாகவே கொண்டு சிலர்
நிவ்ஹிகரும் புடைகளையும் நாமறிவோம் ஆனால் ஆரஷ்மென்று
சொல்லிப்போருவதே நன்று என்றும், வருந்தி யோஜிக்கும், வந்தி
கள் சம்ணியமல்லவென்றும் பெரியோர்கள் பணிபபச்¹⁰ கீரியாப
தத்தை ஆவருத்திபண்ணிக்கொள்ள முடியாதவிடங்களில் காணப்
படும் நருபாஹு-¹¹ஸ்யம் ஆரஷ்தவேந ஸஹயம் எனபது சிறந்த
ஹீநாநம் x ந ச ஸீதா தவயா ஹீநா x என்ற பரகருதஸதலத்
திலும் இங்ஙனமே சொல்லலாமாயிருக்கச்செய்தேயும், வருந்தாம
லும் ஸவாரஸயபரசுரமாகவும் ஒரு யோஜனை பண்ணிப் பொருந

தவிடலாமென்று நம்பிள்ளைக்குத் தோன்றவே எட்டில் அப்படிப்பட்ட யோஜனை அருளிச்செய்யப்பட்டது “வல்லவதென்கவா கஞ்சை வாக்குலெஷொ ந யுஜுதெ - மைப்பவதேயகவாக யதீவ வாகயபேதோ ந யுஜயதே” என்கிற நிபந்தனை அர்த்த ஸ்வாஸயமுள்ள விடங்களிலே குறுககிடாதென்பது பூருவாக ளின் திருவுள்ளம் “தனெகெக்காயுதி மொஷ்டா லஜது ஷஹுஉதிம் தாவகீ மாவவொகிஃ - தாககைகாலமபிகோஷ்ட யாம பஜது பஹுமதிம் தாவகீ லாகவேகதி” என்றருளிச்செய்த தேசிகன் திருவுள்ளமும் இதற்கிணங்கியதே காவலிற புலனை வைத்து என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ள ஒரு ஸ்ரீஸூகதியும் இதனை வற்புறுத்தும் ஆகவே நம்பிள னாயின் யோஜனையில் ஸ்வாஸயாதியமுள்ளதுபற்றி ஒரு அவத யமும் சொல்லப்போகாது ஆஷமாக்கையாலே இரண்டு நடு இருப பதில் குறையொன்றுமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளின தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூகதியும் அநவதயம் மறறைப்படியுள்ள வாகராசிகள் உபேக்ஷிக்கத்தக்கவை

2 வரீவநி - பரிபந்தி” சபதம் அஸாதுவென்று பரஸு கமேகிடையாது இது சாந்தஸபதமா? லௌகிகபதமா? எனபதே விசாரம் எத்தனையோ சாந்தஸபதங்களை மஹாகவிகள் தாங்கள் பரீயோகித்து வருகிறார்களென்பது அபலபிக்கவொண்ணாத விஷ யம் சாந்தஸமென்றபோதே அஸாது வென்றதாக ஆகமாட்டாது திருவையாற்றில் ஒரு விதவச்சிரோமணிஸவாமி பரிபந்தி சபதம் லௌகிகமாக வொன்றும் சாந்தஸமாக வொன்றும் உண்டென்று ஸஞ்சிகையெழுதினா அதற்குமேலவரீவநிவந்லஹீ[பரிபந்தி பஞ்சபங்கீ] என்கிற விரிவான கரந்தம் வடமொழியில் எம்மால் முன்று வருஷங்களுக்கு முன் பிரசுரஞ் செய்ப்பட்டுள்ளது அந்த சபதத்திற்கு சாந்தஸதவமேதான வடிவு அது லோகவேதஸாதா ரணமன்று எனபது ஸகலவையாகரணாகரின் வித்தாரந்தமென்று அதிலே பரக்கநிருபித்திருக்கிறோம் அவ்வளவோடு விவாதசாந்தியா யிருக்கிறது அந்த கரந்தத்தை நமது நண்பா கடாக்கித்தருள வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப்படுகிறது

3 யதிராஜஸபத்தியில் “ராவவரீஉரூராவாவாவ
வாட்டூட்டவெடிநம் உவணவணிஜஃ கவ-ஓராவ-ஓ கிதி
துலிஉநதே - ரஸபரிமளசலாகாகோஷஸபுடத புடபேதநம்
லவணவணிஜ காப்பூராககம் கிமிதயபிமநவதே ” எனறவிடத்தில்
விசாரம் வெகுநாளாக நடைபெற்று வருகிறது ஸவாமி தேசிகன்
தவறுதலாகக் கவநம் பண்ணிவிட்டாரென்று ஒருமுடனும் சொல்
லமாட்டான் பலபல ஸ்ரீஸூகதிகளில் பலவேறுதககளாலே பாடி
ஸகாஸ்தயம் வினேந்திருப்பதுபோல இவரும் வினேந்திருப்பதாகவே
நாம் கூறியிருப்பது அபபடிப்பட்ட ஸகாஸ்தயம் யாதொன்று
மில்லையென்றும் உள்ள பாடத்தில் யாதொரு அதுபபத்தியும்
இல்லையென்றும் சில விதவான்கள் எழுதினாகள் ஸ்ரீகோபாலா
சாரயஸவாமியும் அந்நவனமே யெழுதுகிறா புடபேதநே என்று
ஏழாம் வேற்றுமையாகப் பாடமிருக்கலாமென்றும் அப்போது
ஆசேஷப் பரஸகதியே மில்லையென்றும் எழுதுகிறா ஆசேஷபம்
செய்ய ஆருக்கதிகாரம்? ஒருவன் ஆசேஷபிதததாகவே கொண்டா
லும் ஸாவஜஞரான ஸவாமியின் ஸூகதியில் அஜஞனொருவன்
செய்த ஆசேஷப் ததைப் பொருளபதிதிப் பலமஹான்கள் திரண்டு
ருண்டு விடையளிக்க என்ன ஆவசயத்தை? சுத்தபாடத்தை நாம்
ஸேவிகப்பெறுவதற்கு முன் எல்லாரும் ஒதுகிற பாடத்தையே
தான் நாமும் ஸெட்டுருப் போட்டு ஒதிவநதோம் அப்போது ஒரு
அதுபபத்தியும் நமக்குத் தோன்றாமலே யிருந்தது பராசீரான
ஒரு ஆசிரியா [அஸமதகுலீநா] வியாககியானிததபாடத்தை உண்
ரப்பெற்ற பின்பு அதில் அதிகஸவாரஸயம் தோன்றிற்று உள்ள
பாடத்தில் அதுபபத்தியும் புலனாயிற்று பராமானிகாகளான
விதவான்களும் எம்முடைய உபபாதநங்களைக்கேட்டு உவநதனா
யாங்கண்ட சுத்தபாடம் யாதெனில், கவ-ஓராவ-ஓ -
[காப்பூரோதகம்] எனபதே அமரகோசத்தில் ~ மதல்லகாமசாச
சிகா பரகாண்டமுதகதல்லஜெள பரசஸ்தவாசகாநயமுநி ~ என
றன்னது பரலிததமே ~ வவஜொடி ன மணபூஸ்ஸவயொஃ -
ஸங்கோத்கள் கண்பரசமஸயோ ~ என்று வியாகரணஸூதரமு
பூண்டு பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ பூவசதகத்தில் (102)
* ஸநுஜணிஉகரொடி ன - அநுமணிமகரோத்கள் ~ என்று

பரபேசுகித்திருக்கிறா அந்த உஷ் சபதமே தேசிகனாலும் காப்பூர பதத்தோடு சோதது பரபேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது காப்பூரசரே ஷட மெனற்படி அடுத்ததுளா “சுவிசுநுதெ - அபிமநவதே” என கிறீ கரியாபதத்தை ஆழநது நோக்கினால் முன்னே சுவ-வடிம இருக்கத தகுதியிலையென்பது விவேசநவிசாரதாகடகு விளங் கும, சுப-கு-பராவ-டி எனறு ஸவாமி ஸாதித்திருந்தால் அதற் குச்சே “க-ய-ந- விஜா-நுதெ” எனறே மேலவாக்கியம் ஸாதிக கப்படடிருக்கும் ‘கருப்பூரத்தினவிலையை எனன வென்று அபி மானிக்கிறார்கள்’ எனகிற வாக்கியம் ஒழுங்குபட்டிருக்கிறதா வென்று புத்திமான்கள பரிசீலிக்கவேண்டும் கருப்பூரத்தின விலை யை எவ்வனம் தெரிந்துகொள்வார்கள்? என்றால்-இது வாரததைப் பாடாகும் கிசிதூவிசுநுதெ எனபதற்கு இதுதான் பொருள் எனினில், அதற்கு நாம எனன சொல்லப்போகிறோம்? பராமாணீ காகள அங்ஙனம் சொல்லார்கள் எனபோமத்தனை ‘உப்பு வாணீ யாகள காப்பூர சரேஷடத்தை எனனவென்று மதிப்பிடுவார்கள்’ எனபது ஒழுங்குபட்டான வாரததையாதலால் அங்ஙனமே ஸவாமி யால் அருளிச செய்யப்பட்டிருக்கிறது மூன்றாவது பாதமாகிய விசேஷணம் எங்கு அநவயிக்கிறது? எனகிற விசாரம் ஒருபுறமிருக் கடமும் நான்காவது பாதத்தின் முடிவில் வாரததையே ஒட்ட லிலலையே ‘நன்றாக ஒட்டுகிறது, ஒரு குறையுமில்லை’ எனபவா கள தமக்கு இஷ்டமான பாடத்தையே த-ராளமாக ஆதரித்திடுக விஷய ஸவாரஸ்யம் நெஞ்சுக்கு விஷயமான பின்பும் ஆதமாவை வஞ்சிக்கும்வாக்களைப் பற்ற நாம என சொல்வோம்! இந்த யதி ராஜஸபத்தியிலேயே ‘மூலே நிவிசய மஹதாம்’ நிகமதநுமாணம் ‘ எனறவிடத்து நிவிசய எனபதே சுததபாடமென்று நாம உணராதத உணராதவைததும் நிவேசய எனறே சொல்வோமென்று ஆகர ஹிப்பார திறத்திலே நாமென செயதோம்? யாதவாபயதயம் நான காவது ஸாககத்தில (87) ‘நிவிசய மூலேஷு வநதநுமாணம் எனறவிடத்துங்கூட நிவேசய என்று திருத்தினாலும் நாம செய்ய லாவதொன்றிலலையே வெயயிலிற செலவாரை நிழலுக்கழைக்க லாம், வெயயிலே எமக்கு இனிதென்பாரை வலிப்பாரா?

ஸ்ரீ கோபாலாசாய ஸ்வாமி (பக்கம் 44ல்)—“விசேஷணத
தோடு கூடிய விசேஷ்டததிறகுச சொல்லியது விசேஷயத்தில் ஓட
டாமல் வாயிதமானால் விசேஷணததில் ஓடடும என்றும் ஒரு
நியாயம் ரஸபரிமளாதிகள் விசேஷயமான விலையில் ஓடக
கூடாததால் விசேஷணமான காப்பூரத்தில் ஓட—என்ன தடை?”
என்கிறா இந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தினால், உலாவஸுத்
ஸொகவிநாஸகாரணம் நலாவி விவெஸுரவாடிவஜ்ஜு
[உமாஸுதம் சோகவிராச காரணம் நமாமி விகநேசவர பாத
பங்கஜம்] எனபது போன்ற கவிதைகளும் சாஸ்தர ஸமமதங்களே
போலும் உமாஸுதமென்ற விசேஷணம் பாதபங்கஜத்தில் ஓட
டகூடாததால் விகநேசவரனில் ஓடட என்ன தடை? என்று
ஸாதிகக பராபதமேயன்றே * லீலவஸு ராஜலாதஜ்ஜி * இதயாதி
கள் பிசகு என்று நிஷ்காஷிதத வயுதபத்திவாதம் முதலிய கர
தங்களுக்கும் ஜலாஞ்ஜலீபோலும்

காப்பூரத்தின் விலையில் ரஸபரிமளங்களை ஆரோபிக்கலா
மென்று சொல்லி, “என்ன மலிவான விலை? இததன் ரஸபரிமளத
திறகு இததனை மலிவான விலையோ என்று சலாகாகோஷம்”
என்று முடித்திருக்கின்றா தமிழ் ரீதி வேறு, ஸமஸகருத ரீதி
வேறு ‘நீங்கள் சொல்லவேணும்’ எனபதற்குச சரியாக, யத்யு
வகவஸு’ எனனலாகுமோ? “கவ-லுரலுயுலு ரவஸு
வரிலுயு ராவலு” என்று சொல்லப் பொருந்துமா
என்று பாருங்கள். பொருந்துமென்று தோன்றினால் சுவஸு
மென்கிற பாடததையே ஆதரிகக இனிமேல் இதில் விசாரம்
விருமபதக்கதன்று

4 பகவத தயாந ஸோபாந ஸதுதியில் “வயுதி லுஜ
யோ” [வலதி புஜயோ] என்றவிடத்து வலதி என்ற பரஸமை
பதம் அஸாது என்று நாம பணிதததாக எழுதியுள்ளா பட்ட
ருடைய ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவததில் “வஸ-லு டுசெஷு” என்ற
விடத்து டுசெஷு என்ற ஆதமநேபதம் அஸாது என்று ஒரு
விதவான கேஷபிகக, அதற்கு விடையாக ‘அபபடியானால் வலதி
என்று பரஸமைபதியாக பரயோகிதததும் அஸாதுவென்ன

வேணும-என்று பரதிபந்தியாக உபநயவ்வித்தோம் தேசிக திவ்ய ஸூகதிகளுள் எதில் எனன தோஷம் நாம் காட்டியிருந்தாலும் அது பரதிபந்தியாகவே காட்டப்பட்ருக்குமென்பது ஸத்யம் 'ஆங்கு எப்படி ஸமாதானமுறையுண்டோ அப்படியேதான் இங் கும' என்று தூஷகாக்குருக்கு வாகபந்தம் பண்ணுகிற புடையிலே உபநயவ்விக்கப்பட்டவற்றை மஹான்கள் பற்றிக்கொண்டு பாரதம் பன்னுவது பாங்கன்று மணவாள மாமுனிகள் முதலிய பேரா சிரியாகளின் அநவதய திவ்ய ஸூகதிகளிலே தூஷணவாஷணங் களைப் பண்ணினாக்கு விடையளிகளுக்கால உபநயவ்வித்தவற்றுக்கு எனன தாற்பரியமென்று அறிவது அறிஞாகட்கு எளிதேபன்றோ? ஆழ்ந்த பாராமல் தூஷிப்பதென்று புருந்தால் தேசிக திவ்ய ஸூக திகளிலும் இங்ஙனே ஆபாத தூஷணங்கள் பல பேசலாமன்றோ என்று காட்டுவது குற்றமாமோ?

வியாகரண சாஸ்தரத்தில் ஸ்ரீ கோபாலாசாரய ஸ்வாமியின் நிரூபணத்தினால் தெளிவுபெற்ற தக்கவர்களாக நாம் இருக்கவு மில்லை அந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுள்ள சில ஸதோதர வியாககி யானங்களில் திஜ்ஞா-ஒவங்கள் உவாவவமாக பரயோகிக்கப் பட்டிருப்பதை நாம் நட்பு முறையில் அந்த ஸ்வாமிகுப் பல தடவை உணர்த்தி யிருக்கிறோம் சபத சாஸ்தரம் பயிலாத குறையினால் அப்பிழைகள் நோந்து விட்டதாகவும் இனிமேல் அவ ஹிதரா யிருக்கப் போகிறதாகவும் ஸ்ரீமுகமருளி யுள்ளார தசாவ தார ஸதோதரத்தில் * மொவாயெடிநிஸ் ஜமணி * என்ற சிலோகத்தின் வியாககியானத்தில் “(ஹவாநு) ஹ-ஹி-தா ஸெஷாதநா வஹஹெஹு: ? ஸிரொஹி: டயதி? ” “சுநி ஸா ரசெஷு: ? சுநெந ” இதயாதி பரயோகங்கள் நமது நண்பா செயதுள்ளவை வ்ஹவெஹ வ்ஹுத்ய இவற்றை நாம் எடுத்த உணர்த்தி யிருக்கிறோமென்பதையும் இந்த ஸ்வாமியே தமது ஸஞ்சிகையில் எழுதியுள்ளார்

5 பரபோத சந்தரோதய நாடகத்திலுள்ள ஸாரமான சலோக ரத்னங்களைத் தனியே யெடுத்துப் பதிப்பித்தவொரு மஹ நீயா “ ஸுரொரவூவயிவ்ஹு ” [சுரோரபயவலிபதஸ்ய]

என்கிற (மத்யே உதாஹருதபா யிருநத) ஆஷ சலோகததையும் அந்த நாடகத்தின் சலோகமாக மயங்கி அவற்றோடு சோததுப பதிப்பிததுவிட்டா—என்கிறவொரு வழுவை ஒரு புத்தகத்தில் நாம் குறிப்பிட வேண்டி நோநதது, குறிப்பிட்டிருநதோம் அவ விஷயத்தை யெடுத்ததுகொண்டு “அண்ண இங்கு ஏமாநதே போனா, ஆகமாதான தூஷிதமாயிறு” இதயாதிகளான சிறிய வாததைகளை இப்பெரியா வரைநதுள்ளா விஷயத்திற்கு மாததிரம் விடை யளிக்கின்றே மிங்கு குரோதயவலிபதஸய என்கிற சலோகம் ஸ்ரீராமாயணத்திலுள்ளதே யன்றி நாடகத்த தன்று எனபது நாமெழுதி யிருநதது ‘அது ஸ்ரீராமாயணத்த தன்று, தாம் சாஸ்தரத்திலிருநது ஸ்ரீராமாயணத்தில் உபாததம்’ என்கிறா நணபா கோவிந்தராஜ்யம் முதலிய விபாககியான களில் அங்ஙனம் ஸபஷ்டமாகக் கூறப்பட்டுளதாம் நான்காவது பாதம் * காய-ஓ லவதி ஸாவநட * என்றுதான் ஸ்ரீராமாய ணத்திலுள்ளதாம் .வாரிதூமொ வியீயதெ * என்று நாட கத்திலுள்ளபடி மஹா பாரதத்தில் காணப்படுகிறதாம் ஆகவே மஹா பாரதத்திலிருநதுதான் நாடகக்காரா எடுத்திருக்கக்கூடு மாம். சுதொவூதெ || ஸ்ரீராமாயணம் பம்பாய்ப பதிப்பிலும் காசிப்பதிப்பிலும் (பாடபேதங்களில்) காய-ஓ லவதி ஸாவநட, வாரிதூமொ(வி)வியீயதெ, வஷஷூஷூமொ(வி)வியீயதெ ‘என ஐந்து வகைப் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன பலலாயிரம் பாடபேதங்களுள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தில் இது வியப்பன்று இது நிறக். தாம் சாஸ்தரங்களிலிருநது உதாஹரிப்பதாக ஸ்ரீராமாய ணத்தில் மற்றும் பல சலோகங்களுமுண்டு, அப்படிப்பட்ட சில சலோகங்கா மதுஸமருதி முதலியவற்றில் பல வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுவதுமுண்டு, ஆகரம் கிடைக்கப் பெறுதவைகளுமுண்டு பெரும்பாலும் ஆதததுவாதமே செய்யப்படுவதாக விததாந தம் இதைப்பற்றின விரிவு வேண்டும்போது வெளிவரும் தாம் சாஸ்தரங்கள், ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் இதயாதிகளை யெடுத்த துகொண்டு, எதுமுற்பட்டது, எது பிற்பட்டது என்று பௌ ணபாய வயவஸத்தைய ஸபரமாணமாகச் செய்து தலைக்கட்டிவிட் டால் ‘அண்ண இங்கு ஏமாநதே போனா’ என்கிற ஸ்ரீஸூகதி

அழகியதேயாகும் நாடகத்தினுடையதல்லாதவொரு சலோகத்தை நாடகத்தினுடையதாக எழுதினவொருவரும், அப்படியெழுதுவது ஓர் குற்றமாகாது என்று ஸமாததநம பண்ணப் புகுந்த வீரத ஸவாமியும் ஏமாந்தவாகளென்பது திண்ணம்

இது சந்தரோதய கவியின் சலோகமென்று, மஹாஷியின் சலோகந்தான், உதாஹ்ருதந்தான்---என்பதை அங்கீகரித்தான் பின்பு என்ன விவாதம்? அது எந்த மஹாஷியின் கரந்தஸ்தமான லெணன்? பிறவிடங்களிலிருந்து உதாஹ்ரிக்ஷப்பட்ட சலோகங்களுமே கரந்தஸ்த சலோகங்களோடு சோதனாக கணக்கிடலாமென்கிற வராததையை நமது நண்பரொருவராதாமே உரைக்க வல்லாரா

நிமஜானவஸ-ஹரிவடிவடிவஞரெ

ஸங்கலாவஜெது மவஸ்தொஜ்ஜ விரிதிபு ।

வாரிஹாவஸீவி-பாவஜாநதவஸுஹ-

தவரவஸு வாவஸு கயஜவஸு ஜிஷுதா ? ॥

6 எமது பரணவாதிகார ததவகரந்தம் “ஜேஜேது ஸமஸதாபிதம்” என்று ஸமாபதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது ஸம்ஸதாபிதமென்றால் கொல்லப்பட்டது என்று பொருளாகையாலே அசலீலமான முடிவு என்று ஒரு ஸ்வாமி எழுதி யிருந்தார் அப்படியானால், ‘தாம் ஸமஸதாபநாததாய ஸமபவாமி யுகேயுகே’ என்று பகவான் பணிக்வினரானே, தாமததைக கொல்லுவதற்காகத்தான் பகவதவதாரமோ? என்று ஒருவர் கேட்டிருந்தார். இத்தனமேல நமது நண்பர் விஷயஞ் சொல்ல வருகிறார் என்ன சொல்லுகிறாரென்னில், அங்கு ஸமஸதாபநாய என்னுமல் அரத்தாய என்று கூடச் சோதனாச் சொல்லி யிருப்பதால் வாரணம் வந்த விட்டது என்கிறார் இந்த வாரணம் எந்த தேசத்திலிருந்து வந்ததோ அறிகின்றிலோம் வெகு அற்புதமான வாரணமாயிரா நின்றது இந்த வாரணத்தின் ரஸத்தை கரஹிக்க நமக்கு சகதியில்லை வெறும ஸமஸதாபநாயிருந்தால் கொலைதான் அரத்தமாகுமென்றும், சங்கதம் உடன சோதன விட்டால் அந்த அரத்தம் மாறிவிடுமென்றும் இந்த ஸ்வாமி ஸாதிக்வினார் இஃது ஒரு அபூர்வ சிக்ஷணம் இது இவருடைய அற்புதமான ஆகாசப் பந்தல

அசயுத சதகத்தில ஸவாமிதேசுகன (சுலோகம் 9-ல) 'ஹம்
 ஸாஷ்வெ - ஸமஸ்தாபயஸே' என்றும், (சுலோ 31-ல) 'ஹம்
 ஸாஷ்வதவரஜயஜ்' - ஸமஸ்தாபித பரமதாமா' என்றும் அரு
 ளிச செயதுள்ளார இவரு சங்கீரவம் உடன கூடாமையால்
 கொலைதான் அராததமென்று நண்பா விததாரதப படுததிராகி
 றா விதத தாமததிற்கும் ஸாதய தாமங்களுக்கும் அநதோ!
 கொலை நோநது விட்டது! காப்பாராரே? எமக்கு ரக்ஷகமான
 விதத தாமமும் பிறாகு ரக்ஷகமான ஸாதய தாமங்களும கொலை
 யுண்டுபோயினவே! 'யஜெ-பாரக்ஷதி ரக்ஷிதம்' என்று ஆச
 வவிபபதற்கு இடமிலையாயிறறே துயா நீங்கி வாழுக வாழுக!
 'ஷ்வெ' ஐதுக்ஷரானுக்ஷம் வாரஜெதிவஜாஜிதா ।
 ஐதீஷம் விதயம் கிம் ஹொ வாரணம் ஸாபயிஷ்விதி ॥

ஹம்விதஸவஸு யயா

கொஸெஷு ஜதாய-தொழிதா ந தயா ॥

புஷுதஸவஸுராக்ஷம்

ஜாரிதவாவிசுவிதி விலாவயத ॥

ந துஷு ந்யாயதஸிவிநி-யதா விஷ்ஷாம் உதா ।

ராஜஸம்ஸாநதிது-கெது கொஹி ராஜெஜா ஜதி-ஷ்ஷிசு ॥

ஹொகொவகாராவஹெஸ விஹீநவாஹம்

ஸஹெ-பாநவ-வகாஸஜீவ ஸொஷுடி ।

கூய-பாஹ விதுவிதி நம் புண தாதி-ஹணு-

ஷெ-வஸு வாடிசுஹெ புணீவது யாவெ ॥

தவெஸ் ராஜாநுஜாய-ய நஃ வரையொழிநெ ।
யஃ மு-திவ்-திவ-கு-தாணாஹஜ-பரஸீஸஹ ॥

காஞ்சி பரதிவாதிபயங்கர-அண்ணங்கராசாரியா

உபநிஷதத்துக்களில் சிலவாக்கியங்கள்—ஒரு தத்துவமே உள்ளதாகவும் பலதத்துவங்கள் கிடையாதென்பதாகவும் பேசுகின்றன. “நெஹ நாநாவஸ்தி கிஞ்சந” [நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந] என்றிது முதலான வாக்கியங்களினால் பலதத்துவங்கள் கிடையாதென்பது ஸபஷ்டமங்கூர் சொல்லப்படுகிறது. “ஹைகஜேவாஹிதீயம்ஸஹ” [ஏகமேவஅத்வதீயம் பரஹம்] “ஸுவ-ஓவஜிஹ்ஸஹ” [ஸாவம்

கலவிதம் பரஹ்ம] “வெண்தடாதுவிஃவவ-ஃ” [ஐததாதமயரிதம ஸாவம்] எனறிவை முதலான வாக்கியங்களினால் ஒரேதத்துவமுள்ள தாகக காட்டப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களுள்ள உபநிஷதத்துக்களிலேயே பலதத்துவங்களுண்டெனபதைக காட்டுகின்ற வாக்கியங்களும் ஒதப்படடிருக்கின்றன “க்ஷரம் ப்ரயாநஜைதாக்ஷரம் ஹரஃ க்ஷராநாநாவீஸுதெ டெவ வாக்” “ஜோஜுள அாவஜா வீஸநீஸா” , டா வஸுவண-ஃ வஸுஜா வஸவாயா வஸாநம் வுக்ஷம் வஸிஷ்ஷுஜாதெ । தயொராநஃ விபுலம் வுஜாத் துக்ஷநஸுநெநா சுஷிவாக்ஸுரீதி ||” எனறிவை முகலான வாக்கியங்களால்—சிதது அசிதது ஈசவரன எனகிற மூன்று தத்துவங்கள் தனித்தனியே உள்ளனவாக ஸபஷ்டமாயத தெரிவிக்கப்படுகிறது

இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வாததைகளாக இருக்கின்றன ஒன்றுதான் தத்துவம் என்று சொல்லிவிட்டால் பல தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது பல தத்துவங்களுண்டென்றால் ஒன்றே தத்துவமெனபது பொருந்தாது யதாநதவாதிகளான உபநிஷதத்துக்கள் அஸங்கதமாகச் சொல்லமாட்டா தாகையால் இவற்றை முரண்பாடு சிறிதுமின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்தவிடுகிற வழி என்ன ? என்பது ஆராயப்படவேண்டும்

ஒரு தத்துவமே உள்ளதென்று ஒதுகின்ற உபநிஷதவாக்யங்கள் அதவைதசருதி (அல்லது) அபேதசருதி என்று வழங்கப்படும் பலதத்துவங்களுண்டென்று ஒதுகின்ற உபநிஷதவாக்கியங்கள் தவைதசருதி (அல்லது) பேதசருதி என்று வழங்கப்படும்

ஸ்ரீசங்கராசாராயஸவாமிகள் மேற்குறித்த அத்வைதசருதிகளை முக்கியமாகக்கொண்டு ஒன்றேதான் தத்துவமென்று நிரவஹித தார்கள தவைதசருதிகளான பேதசருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிரவஹிக்கலாமென்றும் கருதினார்கள் சேதனப்பொருள்களும் அசேதனப்பொருள்களும் உள்ளனவாகத் தோற்றுவது மாயையின் தோற்றமேயாதலால் அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டு பேதசருதிகளை நிரவஹிததுவிடலாமெனபது இவர்களின் கருத்து “ஆகவே, தவைதசருதிகளைத் தள்ளி அத்வைதசருதி

கூளையே முக்கியமாகக் கொண்டபடியால் இவர்கள் அதவைதிகள் என்று வழங்கப்படுகின்றார்கள்

ஸ்ரீமத் ஆநந்ததீர்த்தஸ்வாமிகள் தவைதசருதிகளான பேதசருதிகளை முக்கியமாகக்கொண்டு அதவைதசருதிகளை ஒன்பாசாரிகமாக நிரவஹிக்கலாமென்று கருதுகின்றார்களாதலால் அவர்கள் [மதவாசாராயஸ்மபரதாயஸ்தாகள்] தவைதிகள் என்று வழங்கப்படுகின்றார்கள்

ஆக மேற்கூறிய இரண்டு ஸ்மபரதாயங்களிலும் ஒருவகையான சருதிவாக்யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு ஒருவகையான சருதிவாக்யங்களே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பது தேறுகின்றது சித்தது அசித்தது ஈசவரன் என மூன்று தத்துவங்கள் ஸத்யமாகவுள்ளன என்கிற ஆரத்தம் ஸ்ரீ சங்கராசாராயஸ்வாமிகளுக்கும் அவர்களைச் சாராதவாக்கும உடன்பாடன்று ஒரே தத்துவம் என்கிற ஆரத்தம் ஸ்ரீ மதவாசாராயஸ்வாமிகளுக்கும் அவர்களைச் சாராதவாக்கும உடன்பாடன்று

உபநிஷத வாக்கியங்க ளெல்லாவற்றையுமே ஸமரஸப்படுத்தி ஒன்றையும் ஒதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிரவஹித்தருளினா நம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாராயர்கள் எங்ஙனே யென்னில, உலகத்தில் ஒருவஸ்துவைப் பல்வென்றும் ஒன்றேயென்றும் சொல்லுவதற்குப் பொருத்தமுண்டு உதாஹரணமாக ஒரு கூடியாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம் அஃது ஒன்று ? பலவா ? என்று கேட்டால் ஒன்று எனறே சொல்வோம் ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப்பார்க்குங்கால் அதில் பல பலவஸ்துக்கள் அவயவங்களாகச் சோந்திருப்பது புலப்படாமற் போகாத பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமே யல்லது வேறுவிதமாக ஏற்படாது இங்ஙனமே பல பலவஸ்துக்களையும் நாம் உதாஹரணமாகக் கொண்டு பார்க்கலாம் படுக்கை தலையணை, வண்டி, வீடு முதலான ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஒருவிதத்தில் ஒரேவஸ்துவாகவும் மற்றொருவிதத்தில் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவவித்தம்

நமமையே எடுத்துக்கொள்வோம், சாமாநுஜன் என்பவன் ஒருவன் என்று சொல்லுகிறோம் பல உறுப்புகளோடு கூடிய

ஆதமாவாகிய அந்த வயகதி ஒருவன் என்றதாருமேயன்றி, அவ்
 னிடத்தில பல வஸதுககள் இவ்லை யென்றதாக வரித்திகக
 மாட்டாதன்றோ? ராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறுன்னென்று சொல்
 லுமபோது அவனுடைய தேஹம் அாததமாகிறது ராமாநுஜன்
 மேதாவி என்று சொல்லுமபோது ஆதமா அாததமாகிறது ஏன்?
 சிவப்புநிறம் தேஹத்திற்கு ஏறகுமேயல்லது ஆதமாவுக்கு ஏலாது
 மேதாவிதவம் ஆதமாவுக்கு ஏடகுமேயல்லது தேஹத்திற்கு
 ஏலாது ஆகவே ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆதமாவைக்
 குறிப்பதாயும் சிலஸமயங்களில் உறுப்பைக்குறிப்பதாயும் தேறு
 கின்றதென்பது மறைக்கமுடியாது

இனி, முற்காட்டிய பேச்சருகிகளையும் அபேதசருதிகளையும்
 எடுத்துக்கொள்வோம் சிதது அசிதது ஈசவரன் என மூன்று
 தத்துவங்களுள்ளவர்களைச் சொன்னுகிற வாக்கியங்கள் வஸதவமாக
 அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்கள் இருப்பதைச் சொல்லுகின்றன
 வாதலால் பொருள்தம் ஒன்றே என்று சொல்லுகிற வாக்கியங்கள்
 சேதனப்பொருள்களையும் அசேதனப்பொருள்களையும் சரீரமாகக்
 கொண்டபரம்பொருள் ஒன்றே என்கிற உண்மையைக் காட்டுகின்
 றன வாதலால் இவையும் பொருள்தம் இப்படி ஸமநவயப்படுத்திக்
 காட்டுவதே நம் வரித்ததாந்தத்தின் முழுமுதற்கொள்கை இதை
~~நவமபுராணம்~~ திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் “உடனமிசை
 உயிரேன” என்ற அருமருத்தனை ஊழைத்தியினால் காட்டியுள்ளி
 னா அதை நிதியாகக் கொண்டு ஆளவர்கார் எடபெருமானார்
 முதலிய ஆசாராய சிகாமணிகள் உப்பாதம் செயதருளின அாதத்
 விசேஷங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்

(2)

எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவுகள்

திருவஷ்டாக்கூர மஹாமந்தரம் நமக்கு மங்கல ஸூதரம்
 போன்றது என்று ஆசாராயர்கள் அருளிச்செட்கிறார்கள் உலகில்
 ஒரு கண்ணிகையின் கழுத்தில் காலி ஏறினவாறே தடபதிகளுக்கு
 “பாதரு பாயா ஸம்பந்தம்” என்ற ஒரு உறவு ஏற்பட்டதாகும் திரு
 மந்திரமாகிற தாலி நமது கழுத்தில் ஏறினவாறே ஒரு உறவு அல்ல,
 ஒன்பது உறவுகள் ஏற்பட்டனவாகும் எவ்வனென்பென்னில், அதில்

முதல் பதம் ப்ரணவம் அது அகாரமென்றும் உகாரமென்றும் மகாரமென்றும் [மூன்றக்சரமான] மூன்று பதங்கள் கொண்டது

முதற் பதமான அகாரத்தில் மூன்று உறவுகள் தோன்றும் (1) பிதரு புதரபாவம் (2) ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் (3) சேஷசேஷி பாவம் அந்த ஒரு அக்ஷரத்தில் இந்த மூன்று உறவுகள் எங்கனே தோன்றுகின்றனவென்னில், அகாரத்திற்கு பரகருதி சகதியென்றும் யாதுஸகி (தாதுசகதி) யென்றும் இரண்டுவிவகையான சகதிகளுண்டு “சகாரொ வெ வவ-ா வாக்” என்றும் ‘அகரமுதல் வெழுததெல்லாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகாரமானது எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் முதனடை பாயிருந்துகொண்டு, தனக்கு அாததமான எம்பெருமான உலகுகெல்லாம் முதலவன் என்று காட்டுவதாகிய இது பரகருதி சகதி எனப்படும் “ஆதிபகவன் முதற் றேயுலகு” என்ற குறளுர் இதனையே காட்டிறற்கும் ஆகவே அகாரத்தின் பக்கருதி சகதியினால் ஏற்பட்ட வறவு காய காரணபாவம் (அல்லது) ஜநய ஜநகபாவம் அல்லது பிதருபுதரபாவம்

அந்த அகாரமானது “சவ-ரக்ஷணை” என்கிற தாதுவி லிருந்து தேறினதாகையாலே எம்பெருமான ஸாவரக்ஷகன் என்ற தாகும் இதனால் (2) ரக்ஷயரக்ஷகபாவமாகிற உறவு தேறிற் றுகிறது இதுதான் யாதுஸகிவிததமெனப்படும்

இந்த அகாரத்தின்மேல் வயாகரண சாஸ்தரப்படி சதுரகதி விபகதி இருந்து லோபிதததாகக் கொள்ளப்படுகிறது இல்லாவிடில் அநவயிக்கவேமாட்டாது அந்த விபகதியானது ‘அவனுக்கு சேஷப்பட்டது’ என்கிற பொருளைக் காட்டுதலால் (3) சேஷ-சேஷிபாவம் என்கிற உறவு தேறிற்று

இனி அடுத்ததுள்ள உகாரமானது அவதாரணப் பொருள்காய் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டது என்று காட்டுதலால் ‘கண்டா ரிகழவனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டானையல்லால் அறியாக குலமகளபோல” என்றபடி (4) பதிபதநீபாவமென்கிற உறவு தேறிற்று

அதற்கு அடுத்ததுள்ள மகாரமானது “உநஜூநெ” “உநசவ-வெயாயநெ” என்கிற தாதுக்களிலிருந்து நிஷபநமாகி ஜனாதா வான் ஆதமாவைச் சொல்லுதலால் (5) ஜனாதரு ஜனேயபாவ

மென்கிற உறவு தேற்றி அறகுப் பிறகு உள்ள நம் பத்ததினாலு, தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு எவ்விதமான உரிமையும் இல்லையென்று காட்டுகிற முகத்தினால் ஆதம் வாக்கமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸொதது என்று காட்டுதலால் (6) ஸவஸவாம்பாவம் என்கிற உறவு தேற்றிற்று

இனி நாராயணபதத்தை யெடுத்துக்கொண்டால் இதற்குத் தத்புருஷஸமாஸமென்றும் பஹுவீஹிஸமாஸமென்றும் இருவகையான வயுதபத்திமாக்கங்கள் கொள்ளப்பட்டு, நாரபந்தாதமான ஸகலவஸதுக்களுக்கும் எம்பெருமான ஆதாரமென்றும், அந்த ஸகலவஸதுக்களையும் ஆதாரமாக வுடையவனென்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம் ஆதலால் “நாராரணாஜயம்” மென்கிற தத்புருஷனால் (7) ஆதாராதேயபாவ மென்கிற உறவு தேறுகிறது நாராரணாஜயநாயஸுஸம் என்கிற பஹுவீஹியால் (8) சரீர சரீர்பாவ மென்கிற உறவு தேறுகின்றது நாரங்களை இவனிடத்திலே இருக்கின்றன எனபது தத்புருஷவிதம் நாரங்களிலே இவனிருக்கிறுனென்பது பஹுவீஹிவிதம் அவற்றிலே இவனிருப்பதாவது அவற்றை உடலாக்ககொண்டு தான் அவற்றைக்கு உயிராக இருப்பதேயாதலால் இதனால் சரீராதம்பாவம் விதத்திததெனனக குறையிலலை

அந்த நாராயண பதத்தின் மீதுள்ள சதூததீவிபகதியானது காகாக்கிரயாயததாலே தன்னிடத்திலும் அநவயிக்கின்ற ஸமஸவிலை பரிஷ்காரம் பெற்று, நாராயணனுக்குச் செய்யப்படுகிற கைநகாயத்தின் போகமும் அவனுக்கேயன்றி இந்த ஜீவனுக்கிலையென்று நிஷ்காஷித்துக் காட்டுதலால் (9) போகதருபோகயபாவம் என்கிற உறவைத் தெரிவிக்கின்றது ஆகத் திருமந்திரத்தினால் நவவிதஸம்பந்தங்கள் தெரியவந்தன

இவற்றைச் சிந்தையில் பதிபவைத்துக்கொள்வதற்காக
‘வேதாஹ ரக்ஷகஸ்யேவ ஹதா ஜெஞ்யோ ராவதி’ ।

வ்யாஜ்யாபாரொ ஜாதாஹ ஹோதா வாக்ஷுஜந-உஷிதம் ॥”

[பிதா ச ரக்ஷகச சேஷீ பாததா ஜஞேயோ ரமாபதி]

ஸவாமயாதாரோ மமாதமா ச போகதா சாத்யமநூதித்
என்கிற ஒரு சலோகரதந்தைக் காட்டியுள்ளார்கள்

(3)

கூத்தரபநதுவின் உபாக்கியானம்

இன்று *மன்னியசீர மாகழியில் கேடடை இது, துன்னு புசுழ மாமறையோன தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார பிறப்பால் நானமறையோர கொண்டாமுநாள எனபது உலகமறிந்ததே அவ வாழ்வார பேரருள்கொண்டு நமக்கு ஊட்டிய அாதத விசேஷங்க ளுள ஏதேனுமொன்றை இன்று நாம் அதுஸந்திப்பது நன்று

அவவாழ்வாரருளிய திருமாலையின் சிறப்பை, “திருமாலே யறியாதவன பெருமானையறியான” எனனும முதுமொழியே விளங்குக காட்டிம அததகைய பெருமைவாய்ந்த அத திவ்யப பிரபந்தத்தில் “மொயதத வலவினையுள நினறு மூன்றெழுத்துடைப பேரால், கத்திரபநதுமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான” என்ற பாசுரத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள கூத்தரபநதுவின் சரிதை நாம் அவசியம் அறியத்தக்கது இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதாமத்தில் தொண்ணூற நேழாவது அத்தியாயத்தில் பரக்கக்கூறப்பட்டுள்ளது அதன் சுருக்கம் வருமாறு —

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையன, பலவகைப் பாவங் களும் உருவெடுத்தவந்தன வென்னுபடி மஹாபாபியான கூத்தர பநது எனபானொருவன் இருந்தான், அவன் தனது கொடுமையினால் தாய தந்தை மக்கள மித்திரா அண்வராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிமஸையினால் வயிறுவளராதது வந்தான் இங்ஙனம் நெடுநாள சென்றவளவில், ஒருநாள் ஒரு ஹாமுனிவா கொடிய வெய்யிலவேளையில் வழிப்பாகா நிறகையில் வழி தப்பி, இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புருது இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினா அவரைக் கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையும்நியாமம் அமமுனிவா விஷயத்திற் காருண்யமுண்டாகி, ‘மாமுனிவரே! இஃது உமமுடைய வழி யன்றே, வழிதப்பி வந்தீர்போலும், உற்றுநோக்கிப் பாரும’ என்று முனிவரை நோக்கிக்கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க முடியாத தாஹத்தையுடையவராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுமையில் அருகே ஒரு அழகிய பாயகையைக்கண்டு, காப மிகுதிபால் சடக்கென அக குளத்திற்போய விழுந்திட்டா அப்போது அங்கிருந்த கூத்தரபநது தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு, அமமுனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாக்ககொடுத்து

விடையைப்போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரையீரேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார் அவரது கால்களின் நோவுதீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச்செய்த சூத்தரபந்துவை நோக்கி அம் முனிவர், 'பேருபகாரம்புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன, அதுகேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் விஸ்வரதன் என்பவற்கு மகனுய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச், செனியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேண்டுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத் தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தைமேய் பரம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?' என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாதஸ்யம் என்றும் தீக் குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு சூண்காலமும் இருக்ககில்லேன்; என்மனம் என்வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமநமுண்டாகில் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவனை வழிபடுத்தவேண்டுமென்னும் பேரவாக்கொண்ட முனிவர் 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முதலாக சூத்தரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர்குலத்தில் பூர்வஜந்ம் ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக் கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவிநேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம் ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தநத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை விளைத்த அந்த ஸ்ரீ கோவிந்தனையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *திண்டாவமும்புஞ் சேர்நீருஞ் சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகு முடலைவிட்டு* மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்தமில்லாதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை அடைபக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரம பாகவதனாகி வீடுபெற்றனன் என்பதாம்.

ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூகதிஸமரசுகிணீ பதரிகையின புரட்டாசி
 மாதத்து ஸஞ்சிகையும் வரப்பெற்றேறும் இதிலும் 'பாதுகாஸ
 ஹஸராவதாரத்தவ விமாசம்' எனல மகுடத்தின் கீழ்ப் பதினாறு
 பகவத்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன கடைவீதி ராமாயண கால
 சேஷபமென்று பலரும் பரவித்தமாகச் சொல்லிப் போருவதுண்டே
 மூலம் வாசிப்பவா ஆரணயகாண்டம் வாசிக்கிறா, ஆரத்தம் சொல
 பவா ஸேதுபந்தனக கதை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறா ஸாகம்
 முடிந்தவுடனே மூலம் வாசிப்பவா 'ஐத்யாவெ' வாங்கிராஜா
 யணை சூரணுகாணெ வெஷாலஸவம்-ஃ [இதயாரேஷ
 வாலமீகி ராமாயணே ஆரணயகாண்டே ஷோடசஸ ஸாகக]
 என்று வாசித்து முடித்தா, அதைக்கேட்ட கதைக்காரா 'அட
 பாவீ' இதை முதலிலேயே சொல்லக்கூடாதா? பரதவாஜ ஆதித
 யம், காகாஸுரவருத்தநாதம், அஹலயா சாபம் முதலிய ஆரணய
 காண்டக கதையைச் சொல்லி யிருப்பேனே, நீ கிஷ்கிந்தா காண்டம்
 வாசிக்கிறா யென்று நினைத்ததன்றோ நான் ஸேதுபந்தனக கதையைச்
 சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றாராம். அதைக்கேட்ட ஸபய
 ரிலே ஒருவா 'ஐபரவாள்' பாரத பாகவத கதைகளில் செல்லாமல்
 ஸ்ரீராமாயணக கதையையே சொல்லிவருகிறீர்கள் எல்லவோ, அது
 போதும், மேலே நடக்கட்டும் என்றாராம்.

இப்படிப்பட்ட கதைகளெல்லாம் ஏக தேச மென்னலாமபடி
 ஸ்ரீ கோபாலாசாரயஸவாமி, கரத்தத்திற்குத் திருநாமம் சாத்தி
 யிருப்பதும் உள்ளே விஷபங்க ளெழுதுவதும் மிகவும் ஆச்சரியம்

முற்காலத்தில் காளிதாஸா ஒன்றுமறியாத சிலரை ராஜ
 ஸபையில் கொண்டு நிறுத்தி 'இவா எனது ஆசாரியா, அத்விதீய

மஹா விதவான்' என்று சொல்லிப் புகழ்வாரம் அந்த மஹா விதவான் வாய்திறவாதிருந்தால் கேஷமம் பரவசமாக அவர் ஏதேனும் வாய்திறந்துவிட்டால் விலவறச சிரிகுமபடியான விபீத வாராததை தவிர வேறென்றும் வாக்கில் வெளி வராதாம் இப்படிப் பட்டவர்களில் ஒருவரை ஒருநாள் காளிதாஸா ராஜ ஸநிதானத்தில் கொண்டுபோய்ப் பெரிய சிங்காசனத்திலே எழுந்தருள்ப பண்ணிவைத்தாரா 'அங்கு நீர் ஒன்றும் வாய்திறக்கக் கூடாது' என்று திட்டம் செய்தும் வைத்திருந்தாரா அவரும் அப்படியே யென்று இசைந்திருந்தும் அந்த ஸபா மண்டபத்தில் பயங்கரமான பததுத தலைகளோடே இராவணனது சித்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தது கண்டு அஞ்சி நடுங்கி 'ராலுண்ண' என்று வாய் வெருவினா அதுகேட்ட அரசன் காளிதாஸரை நோக்கி 'இதென்ன? இவரை நீர் மஹா விதவானென்றமீரே, ராவணனென்னவேண்டி யிருக்க ராலுண்ண என்கிறாரே' என்று கேட்க, பரதபுதபநமதிபாய மஹா மேதாவியான காளிதாஸா உடனே *கூலகண்ணை லகாரொவலி லகாரொவலி விவீஷணை! சுயம் ராக்கஷவுபெருஷொ ராலுண்ணா மது ராவணை* என்று ஒரு சலோகஞ் சொல்லி ஒரு மணி காலம் வியாக்யான முபநயலித்தாராம் இப்படி அநேக ஸமயங்களில் அவர் ஆசசரியமான சலோகங்கள் இயற்றி, ஒன்றும்றிபாத மூடாகளின் ஆஸமஞ் ஜஸ பரலபிதங்களை யெல்லாம் அதயந்தம் உபநநங்களாகவே ஸமாதந்தம் செய்துகொண்டிருந்தாராம்

அவவிதமாகவே நம் கோபாலாசாயஸவாமியும் ஒரு சிறந்த கைங்கரியத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் அஸமஞ்ஜஸமாக எழுதியிருந்தவர்களின் உக்களை அதி சாதூயமாய் ஸமாதந்தம் செய்வார்போன்று, தமது அதிகாரத்திற்கு ஏலாத காரியங்களை ஏன்கொண்டு விஷயங்களால் விதவான்களின் ஹருதயரஞ்ஜநம் செய்யகில்லாமல், அதுவதிகவும் அரஹமல்லாத தூஷண பரிஹாஸோகங்களினாலேயே பதாபூரணம் செய்தருளா நின்றார் நிரதனை கூடாதென்று பிறாகு உபதேசிகருமிவா நிரதனை தவிர வேறென்றும் அறிபாதாராயினா தாம் எழுதுவதெல்லாம் பர்ம பர்வநிவ்ய ஸ்ரீஸூகதிகளென்றும், பிறா எழுதுவது வசை, மொழிப

புராணமென்றும் விபரீதமாக கரவித்திருக்கின்ற இந்த ஸ்வாமி அடியேனமீது எத்தனை நிரந்தைகளை எழுதினாலும் அதில் அடியேனுக்குச் சிறிதும் வருததில்லை “வைத்தனை இன சொல்லாக கொளவானும், செய்பெய்த சோறென்று கூழை மதிப்பானும், கைத்ததனைக் கட்டியென நுண்பானும் மிமமுவா, மெய்ப்பொருள்கண்டு வாழ்வா” என்றபடி அடியேன இவரது வசை மொழிகளால் வாழ்வேனத்தனை இவர்தாம் தமது ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் அதிமாதரம் பரசுயுதராகின்றாரே! என்கிற வருததமமாததிரமே அடியேனுகளுளது விஷயங்களை அழகாக எழுதிவிட்டு இவர எத்தனை அதபாயம் வையாலும் நன்றாயிருக்கும் அந்த பாகபம் இவர்க்கு இப்பிறப்பில் இல்லையென்பதை உடனுகருடனே அடியேன விவரித்தே வருகின்றேன்

இந்த ஸ்வாமியின் லீகிதங்கள் யாவும் அபத்தமயம் எனப்பதை ஸபஷ்டமாக விவரித்து இதுவரை அடியேன மூன்று ஸஞ்சிகைகள் வெளியிட்டுள்ளேன் அவற்றிற்கு இவர யாதொரு மறு மாற்றமும் தாராதே எதையோ எழுதிக் கொண்டு போகிறார் பரகருதம் நான்காவது ஸஞ்சிகையில் இவர எழுதியுள்ள விஷயங்களும் அஸ்பத்த மெனப்பதை இதோ நிரூபிக்கின்றேன் ஸ்வாமி தேசிகன் நயா! பரிசுத்தியில் “நவமும் உபகாஷ் ஹிஷோவி ஜாதம்” கண்ணீர்வழிவாரணம்” என்று ஸாதித்திருக்கின்ற ஸ்ரீஸூகதி நமது நண்பாதிருவுள்ளதில் எப்போதும் குடி கொண்டிருக்கத்தகும இவ்விடத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமான ஸ்ரீஸூகதி அதுவே.

1 “ஜெஜெது ஸஸ்வாவித்ய” என்கிற எமது பரயோகத்தில் ஸமஸதாபித சபதம் அசலீலமென்கிற வாதம் இந்த ஸஞ்சிகையிலும் தொடர்ந்திருக்கிறது சபதமாமமறியாதவொருவர எழுதியிருந்ததை ஸதாபிக்க இவர பாடுபடுவது வீண. முன்னமே இதைப்பற்றிப் போதுமானது எழுதினேன் மீண்டும் ஸரமாக எழுதுகின்றேன் ஸமஸதாபிதம் என்றால் கொல்லப்படாது என்று பொருள் என்று இவர்களுக்கு எந்த பரமாணத்திலிருந்து தெரியவந்தது? ஸ்ரீ தேசிகனுடைய பரயோகங்களை முன்னமே விளக்கியிருக்கின்றேன் அவற்றியாத கோசம் இவர்கள் அறிந்துவிட்டார்கள்போலும் ஸமஸதித என்னும் பதத்திற்கு

இறந்தவனென்று பொருள் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு ஸமஸ்தாபித பதத்திற்குக் கொல்லப்பட்ட தென்கிற பொருளைக் கொள்வது பரிஹாஸ்யம் சபத கலபதருமம் முதலான நிகண்டு களில் ஸமஸ்தித பதத்திற்கு அவயவஹித பூர்வமாகவே ஸமஸ்தாபநம் என்கிற பதம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது, அதற்கு அாததம் “வ்யூக்ஷிதிபூர்வணம், வ்யூக்ஷாணம்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளதே யன்றி மாறணம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை ஸமஸ்தித பதத்தின் அாததத்தைக்கொண்டு ஆரோபித்துச் சொல்வது கூடாதென்பது வையாகாண நிஷ்காஷம்

வீத்தாந்த கொழுதியின் உபகாமத்தில் “உநித்யம் நவ்யூத தஷுக்ஷி வரிலாவூவ” என்றிருப்பது பரஸித்தமே இதில் பரிபாவய என்றால் ‘பரிபவப்பதிதி அதாவது ‘திரஸகரிதது’ என்றுதானே அாததமாகும் அது தகுதியோ? என்று சங்கிதது, பரிபவ சபதத்திற்குத் திரஸகாரம் அாததமானாலும் ணூனூதாடிஸாயாடி அந்த அாததம் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை யென்று எழுதிவைத்ததாக ஸமஸ்தாபித சபதத்திற்கு இவர்கள் கூறுகிற பொருள் நிகண்டு வீத்ததமுமன்று, புரையாக வீத்ததமுமன்று, கேவலம் ஆகரஹஸித்தமத்தனை ஏதிலும் பரமாணமகாடாமல் ஒரு அக்ஷரமாவது அடியேன் எழுதுவதுண்டா? பஸராகத்திரண்டு எழுதுமிவர்களின் பராமாணிகத்வத்தைப் புருஷ்கள் தேசிகதிவயஸூகதியையுமன்றோ இவர்கள் திரஸகரிகிறார்கள். ஸாவாதமநா அபராமாணிகமான விஷயங் களை யெழுதிப் போதுபோக்குமிவர்கள் வீணாகப் பிறரை இகழ்வது என்ன ஸாஹஸமோ!

பூபாஞ்சராதர ஸமஹிதைகளில் ஐந்தாம் பத்தியைச் சொல்லுமிடங்களில் ஸமஸ்தாபநம் என்று ஒருவகை ஒதப் பட்டிருக்கின்றது விஷ்ணுஸமஹிதையில் பதினாறாவது பத்தியில் “வ்யூவநா஽஽வ்யூவநா஽வெவ தயா ஸம்வ்யூவநெததி | பூர்வாவநா பூதிஷ்வா பூதிஷ்வ வ்யூவநா ||” என்றுள்ளது இங்ஙனமே நாராயணபஞ்சராயா பத்தியும் காணலாம் அவ்விடங்களுக்கு இவர்கள் பொருளுரைக

குறுகாலை எம்பெருமானைக் கொலை செய்கிற பரதிஷ்டை யென்றே உரைப்பா போலும்

வேதத்திலும் பலவிடங்களில் ஸமஸ்தாபந மென்றும் ஸமஸ்தாபய மென்றும் ஸமஸ்தாபந என்றும் ஓதப்பட்டுள்ளது இவர்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஓரிடத்திலும் கண்டதில்லை ஸ்திரீகரணம் என்கிற அர்த்தமும் ஸமாபதி செய்வதல் என்கிற அர்த்தமுமே யுள்ளன. ஸமாபதி செய்வதும் கொல்லப்படுவதும் பாயாய மென்பபோல அது பாமரபாஷிதம் ‘ஸாஸ்தரம் வாரிஸாஸ்தரம்’ என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் முடிவு இதனால் ‘சாஸ்தரம் கொலையுண்டது’ என்று சொல்லப்படுகிறது? ‘ஷோ-மதிநிவ்யுதன்’ எனனுமாபோலே ‘இவ்வளவோடு சாஸ்தரம் நிறைவு பெற்றது’ என்பதே அர்த்தம் ‘லவணமென்றால் எருமைச்சாணியல்லவா’ எனனுமாபோலே இவர்களாகவே ஒரு இல்லாதபொருளை விததவதகரித்துக் கொண்டு காவப தோஷமென்றும் அசலீல கீர்த்தநமென்றும் எழுதுவது பண்டிதகோஷடியில் பரிசு பெறுது

2. ஈடுமுப்பத்தாறுபிரபடியின் அருமபதவுரையில் அனேக இடங்களில் அனேகவிதமான அபபரமசங்கள் காணப்படுகின்றன வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் விபரீதமாக பரமித்து எழுதியவை அதில் உள்ளனவென்பதைப் பல பராமாணிகர்கள் அறுதியிட்டே யுள்ளார்கள் அந்த அருமபதவுரை எழுதியவர் ஆசார்ய கோஷடியில் சோந்தவரல்லா, மிகவுட்பிற்பட்டவர் மணவாள மாமுனிகள் வரையிலுமுள்ள ஆசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளில் தான் பராமாண்ய பூர்த்தியுள்ளது பிற்பட்டவர்களின் கரந்தங்களில் உபபரநமானவை மூர்த்திரமே உபாதேயம் என்பது அஸமந்தாசார்ய விததாரந்தம் இது ஸாவனாவேகி ஜநஸம்மதமுமாகும்.

நயாயபரிசுத்தியின் முதலில் பரதயக்ஷாதயாயத்தில் — ‘சேதொயாவஹி யுகம் தாவஹிவஜீவஹி, நவஹி தடாகஸ்ய வஜோவி சவஹிவஹிவஹிவஹிவஹி விராவஜீவஹி’ இதபாதிபூக ஸவாமி கேசிகன் அருளிச் செய்திருப்பது மஹாஷிகள் விஷயத்திலேயே யன்றோ பரஹம் ஸூத்ரத்தில் வயாஸா காட்டின வழியே இது மஹாஷிகளின் வாககுக்களையா இப்படி இழித்து

உரைப்பதென்று பரிதபிப்பாரைக் காணோம் ஆனாய்
 ரல்லாதாருடைய உகதிகளில் உள்ள ஸகாலித்யங்களை பரகரணங்
 களில் எடுத்ததுரைக்க நோந்து உரைத்தால் என்ன குற்றம்?
 ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பட்டா தேசிகன் போலவாரான மஹான்களின்
 ஸ்ரீ ஸூகதிகளை அவலீலையாக பரிதிபதம் தூஷித்துக்கொண்டே
 போது போக்குமிவா, ஆவாசீநாகளான அருமபதவுரைகாரர்
 களின் அவத்யங்களை உளபடியே அடியேன் எடுத்ததுக்காட்டும்
 விஷயத்தில் பரிதாபம் காட்டுவது ‘வஸந்தவெவ்வுரிணீ
 வீதாவரீவாபெந துஷுதி’ ஜெஷாவாபெஷஜீவா துஷு
 ராஜஜ்ஜெஷுஷுஷுஷுதி” எனனுமாபோலே யிருக்கின்றது வாத
 ஸலபவிஷயத்தில் “யவஸூவ விவாகா” இதயாதி ஸ்ரீ ஸூகதிகளைக்
 கொண்டிருக்கின்ற சருதபரகாசிகையை “இடித்துத் தள்ளிவிடு
 வோம்” என்று கைக்கசாமல எழுதியுள்ளவிவா வஸது ஸத்தியை
 உரைக்கின்ற எம்மை இகழ்வது ஏற்குமோ? அதிகரண ஸாராவளி
 யின் சிந்தாமணி வியாகயானத்திலேயே பல அவத்யங்க ளிருப்பதாக
 ஸ்ரீமத் திருப்புடகுழி ஸவாமி ஸாதிப்பரென்று அவரது சிஷ்யாகர்
 சொல்லி வருகிறார்கள் அது நயனூராசாராய ஸாதித்ததன்று ஏன்
 றும் அந்தஸவாமி ஸாதிப்பராம ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய தரயஸாரத்தின்
 வியாககியானங்களிலும் இங்ஙனே சொல்லக்கூடிய அவகாசம் பெரிது
 முண்டென்று பெரியோர் பணிப்பா விருமபினால் அந்த அவத்யங்
 களை யெல்லாம் ஸபஷ்டமாகவே யெடுத்துக் காட்டுவேன் ‘பலிக்ருத்
 தனகாடு புறங்காடு இலலை’ என்று இவா எழுதுவது ஸத்யமாய்
 இவா திறத்திலேயே இணங்கும் ஆசாராயர்களில் தேசிகன்
 மணவாள மாமுனிகள் வரையிலுள்ள பூருவார்களின் ஸகல ஸ்ரீ ஸூகதி
 களையும் தரிகரண சுத்தியுடன் சிரஸா வஹிப்பவன் அடியேன்.
 இவரொருவரே ஸவதந்திரமான சில கொள்கைகளைக் கைப்பற்றிக்
 கொண்டி, அதற்கிணங்காத ஸ்ரீ ஸூகதி எந்த ஆசாராயருடையதாக
 இருந்தாலும் நிரதாக்ஷிணயமாய் பரமஜுகுபஸீயமாய் உதறித்
 தள்ளுபவா இப்படிப்பட்ட விவா சில ஆவாசீநோகதிகளின்
 உண்மையான நிலைமையை எடுத்ததுரைக்கும் எம்மீது குறை கூறுதல்
 சில பாமரர்களுக்குத்தான் பரமஸநீயமாகும்

ஸ்ரீமத் கரு ஸவாமி பரமபதித்து 60, 70, வருஷங்க
 ளளநிற்கே நூறு வருஷந்தான் இருக்கட்டிமே, இருநூறு வருஷ

மாயின வென்றாலும் எமக்கு விபரதிபத்தி இல்லை.
தாவதா கிஹொ தவூ வகுவ்-பாவாயெ-ஷு மண்தா !
வல்லவெசு ? லாவூ தத்ராஸா, காஹ் லொவூ உஹாதி : ||
வஹவூகிராணீ தவூ வஸ்தாநஹொவகூதிக்கூ !
வநெஹ் வஹு வகுயாவ் ஸாஹ்ஸா உவகாரகா : ||

ஸ்ரீ சங்கராசாரயஸவாமிகள், விதயாரணய ஸவாமிகள், அப்பய
தீக்ஷிதா முதலானாரும் உலகுக்கு மஹோபகாரங்களைச் செய்திருப்ப
வர்கள் இந்த உபகாரங்கள் உண்மையில் வாசாமகோசரம்
அவற்றைக்காக அவர்கள் பக்கல ஆசாரயகவ பரதி பத்தியை
ஸ்ரீ கோபாலாசாரய ஸவாமி தாமும் பண்ணக காணோம் மைஸூ
அனந்தாழ்வானைக் காட்டிலுமா வேறொருவா எம்பெருமானா
தாசனத்திற்கு மஹோபகாரகராகத் தேறப் போகிறா ? கருதஜ
ஞாதையைச் செலுத்தவேண்டி மெனபாராருமில்லை தேவப்
பெருமானுக்கு ஆழ்வா பாடலில்லை யென்கிற நிராதார துரா
கரஹத்தில் தலை நிற்பவர்கள் கரு ஸவாமியைப் பூர்வாசாரய
கோஷடியிலே நிறுத்தி (அல்லது, அவாகட்கும் மேலான பதவியில்
நிறுத்தி) ஆராதிக்க விருமபினால் தாராளமாக ஆராதிக்கட்டுமே
திரியுங் கலியுகமென்று ஆழ்வா ருள்ளிச்செய்ததற் கிணங்கப்
பூர்வாசாரயாகளுக்குத் திரஸகாரமும் ஆதுரிகாக்குக்குப் புரஸகார
மும் ஏற்படவேண்டியது மிகவும் அவசியமே. லவிஷ்ணுத்யரொ
தாஹ் எனறது அனுஷ்டானத்திற்கு வர வேண்டாவோ ? எதி
காலம் எப்போதும் எதிர்காலமாகவே பிருக்கலாருமோ ?

3 ஸ்ரீமத ரஹஸ்யதரயஸார பரமாணத்திரட்டின ஆராய்ச்சி
என்று அடியேன வெளியிட்டிருக்கின்ற ஒரு ஸஞ்சிகையின்மீது
திருவெழுத்துச்சாதத் ஆரம்பித்திருக்கிறா ஸ்ரீகோபாலாசாரய நண்பா
திருக்குடந்தையில் வாழும் ஸ்ரீ உவே வி கே ராமானுஜாசாரய
ஸவாமிகள் மிகவும் மஹநீயரென்பதையும், அவா திரு நக்ஷத்திரம்
நிரம்பியவராய் மிகவும் அசகதரான நிலைமையிலும் பல புலதக
வெளியீடுகளை இடைவிடாது செய்துகொண்டே நல்ல போது
போக்குபவா என்பதையும் மற்றும் அவரது பல புகழ்ச்சிகளையும்
அடியேனே எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றேன். லோகோபகாரத்திற்

கென்று பெரும் பொருட செலவு செய்து வெளியிடப்படுகின்ற அவரது புத்தகங்களில் பிழைகள் இல்லாதிருந்தால்தான் உண்மையான ஸோகோபகரமாகும் எனறெண்ணியே அவரது பதிப பொன்றில் ஸதாலீபுலாக நயாயமாகச் சில குற்றங் குறைகளை எடுத்துக் காட்டினேன் 'கண் அடியோடு தெரியாத வயோவர் நுத்தராய அஜாத சதருவான் அந்தப் பெரியாருடைய பதிப்பில் இந்த புவா அவதயம் காட்டுவதைத் தெய்வம் ஸஹிகுமா? உல்கம் ஸஹிகுமா?' என்று மாயரது போகிருா ஸ்ரீ கோபாலாயா அந்த ஆராய்ச்சிப் புத்தகத்தினை முடிவில் (பக்கம் 14 ல்) அடியேன் வெளியிட்டுள்ள முக்கியமானதோர் விஜ்ஞாபனத்தைக் குறிக்கொளப்பவர்கள் "மிகவும யுகதமும் ஆவசயகமுமான பாவருத்திதேய இது" என்று தலை துலுக்கி மெச்சவர்கள், அப்படியே பல பெரியோர் மெச்சுகின்றார்கள் அடியேன் எழுதிபுள்ள விஷயங்களை நெஞ்சில் வாங்கிக்கொள்ளவும் வல்லரஸலாதா வயிறெரிவதில் அடியேனுக்கு என்ன அவஸாதம்?

ஸ்ரீமத வி கே ராமாநுஜராய ஸ்வாமிகள் வெளியிட்டுள்ள கீதாபாஷ்யவுரைப்பதிப்பின் முகவுரையில் (பக்கம் 18ல் புடநோட்டில்) "ஒன்றில் குற்றமிருப்பதாக ஒருவர் எழுதினால் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள் அதை நன்றாய் கவனிக்கவேண்டும், தூஷித்ததாக நினைக்கக்கூடாது" என்று அழகாக எழுதிபுள்ளது ஏனோ இவாகண்ணில் தென்படவில்லை. அதே கீதாபாஷ்யப் பதிப்பில் (பக்கம் 54ல்) *மெஞ்ஞாண்டி விஷயா வெஷாஃ* என்கிற கீதா ச்லோகத்திற்கு உரை யெழுதுகின்ற அந்தஸ்வாமி—

“கும்பகோணம் முதலான பெரிய ஸ்தலங்களில் காலவேளைச் செய்கிறவர்களுக்காக கள்ளக்கடைகள் இருக்கவேண்டியது அப்படி இல்லாவிட்டால், கள்ளஇல்லாவிட்டால் தாங்கமுடியாதவர்கள் கள்ளக்கடை இருக்கும் ஊர்களுக்குப் போய், கும்பகோணத்திலபோல தொழில் அகப்படாமல், உதஸவ காலத்தில் ஆராவமுதனை கருடவாஹனத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணுகிற பாகியத்தையும், அதினாலுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் இழந்து போவார்கள்”

என்று எழுதிவைத்திருக்கின்ற வார்த்தைகளை இந்த ஸ்ரீகோபாலாராய ஒரு ஸ்பையில் வாசித்துக்கூட்டி 'இப்படியும் ஒரு மஹான் எழுதுவாரா? பரமபரிசுததமான கீதாபாஷ்யத்தில், ஆராவமுதன் ஸநநிதியில் கள்ளுருக்கடை வைக்க வேண்டுமென்று கராமயவாராதையைக் கைகூசாமல் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா எப்படி எழுதினா?' என்று உத்கோஷித்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி அடியேன் எழுத வந்தேன்வல்லீன்.

நன்றாக வெளிக்கண தெரியப்பெற்றவரும் யுவாக்களில் தலைவரும் ஸுஜாத சதருஷமாகிய ஒரு மஹாதுபாவரைக் குறித்தே அடியேன் எழுதியிருக்கின்றேனென்பது இவா கண்ணில் படாதது ஏனோ? பல மமபுதுமபுக கடிதங்களை பரசுரஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டிருக்கும்வா விஷய சாசனங்களில் வெளிவராது பதுங்கி நிற்பது ஏனோ? வாவதுகராகிய கோபாலாராய ஸவாமி தமது தொழில் முறைமையில் அனைவாக்கும் பரநிதிதியாக எழுந்தருள்கின்றா போலும் பொருமையை யொழித்த பணடிதர்கள் ஒருகாலும் இவருடைய எழுத்துக்களில் ஈஷத்தம் மனங்கனியார்களென்று குடபபாமபில் கையிடடுரைப்பேன்

இவா அடியேனை நோக்கி எழுதுமபோது (பக்கம் 51-ல்)—
“எழுத்த தெரியுமபடி ஈசவரன் கொடுத்த சக்திக்கு அரும் பெரியோரை இகழ்வதிலதானே விநியோகம்?” என்கிறா அடியேனுடைய சக்தியானது அரிய பெரிய உலக வபகாரங்களிலேயே இருபது வருஷமாக உபயோகப்பட்டுவருகின்ற தெனபதை உலகமறியும் எமபெருமான * ஸமபவாமி யுகே யுகே * என்றபோது தன் திருவவதாரத்திற்கு முவகைப பயன்களை வெளியிட்டருளினன் அவற்றுள் மதயஸதமாகக் காண்கின்ற பலன் ஸாதுக்களுக்கு ஆசமஸநீயமேயாகும் அதனை அவனடியார்களும் கொள்ள பராபதம் ‘சடங்காவாயடங்கிட’ இடையிடையே அடியேன் எழுதுகின்ற நூல்களும் விவேகிகளுக்கு ஹருதயங்கமங்களே ஃவையம் துரிதூஷக்ஷை கிஷவராநவெஸா தூரயெசு?” என்று ஸ்ரீ வேங்கடாதவரி பணித்தபடியே தம்முடைய அவதயங்களைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள கிலலாதவிவா அநாவசயக-அஸாதய-பரவருத்திகளில் தலையிடடுக்கொளவது ஏதுக்கு? நிற்க

அடியேனுடைய திரட்டாராய்ச்சி நூலில் (பக்கம் 55) :
 ‘சூழியவாவி ஸாஸூரெஷா ஐஹதெவ ஹி வாவக்ஷ’
 எனப்பதற்குப் பொருளுழிதிய திரட்டுக்காரர் சுவியஸுவத்தை
 விட்டுப் பொருளுரைத்திருப்பது விபரீதாததக மென்று காட்டி-
 யிருந்தேன ‘அது ஏதோ கைப்பிச்சினை விட்டுப்போயிற்று’
 என்று கோபாலாயா ஸமாதான மெழுதுகிறார் இது அழகியழித-
 இவ்வளவோடு நிலலாமல் பரஸங்கங்களை அதிகரமித்தது செலவது
 அழகோ? (ஐக்ஷா) என்று அடியேன் எழுதியிருந்த ஒரு பத்ததில்
 தகாரா லிசுமிலையென்பதைப் பெரிய குற்றமாகக் காட்டியிருந்த
 பொரு விதவாளைத் தோளமீதுகொண்ட விவா, அடிமேனை பாகருத்
 விஷயத்திற்காகச் சிரமீதுகொள்ள வேண்டாவோ? தடஸத புத்தி
 யுடன் வருவது உண்மையாயிருந்தால் அப்படியன்றோ வரவேணும்
 ‘தத்துவ பாகங்களைத் திருத்த வந்தாரோ இவா’ என்று அடியேனை
 நோக்கிக் கேட்கின்றார் இவா தம் திருவுள்ளத்தில் எதைத் ததவ
 பாகமாக நினைத்திருக்கின்றாரென்று தெரியவேணும் தேசிகன்
 ‘‘ஹகாரஸாஸா-நம்’’ என்று ஒரு கார்த மருளிச்செய்தது
 எதற்காகவென்று இவரையே கேட்போம்

“சூயகதியால் வீண வம்புககாக” இத்தியாதி வாரததைகளை ஸ்ரீகோபாலாயா அடியேன திறத்து எழுதுவது தகும் தகும் ஏனெனில், விஷய சாசனசகளில் வாதஸலய விஜயதவஜததின லும் வராஹ்ஃவஹ்ஃவிசுவவராஜ்யம்-ராகஸ்யின லும் (வ்ராவொஹ வ்ராவொஹய ததின லும்) இவரை நனகு வாயமாளப பண்ணி யிருக்கின்ற அடியேன விஷபததில் இவாக்குள்ள உதவேகம் இப்படிப்பட்ட சொற்களை வெளிபிட்டுத்தானே சாந்தி பெற வேணும் அந்தோ! என செயவா பாவம்” அடியேனுடைய ஸஞ்சிகைகளைத் திருப்பிக் திருப்பிக் கடாக்கித்தருளுகிறா னுரு அக்ஷரத்திற்கும் மறுப்புரைக்க வாயதிறக்கவும் வழியில்லை. “பிறகு விஸ்தாரமாக பதில் எழுதுவோம்” என்று அட்டைமீது வெளி பிட்டுவிட்டுத் தமக்கு அவசியமல்லாத விஷயங்களறி புகுநது பரிதபிக்கிறா ஏனோ இவர்க்கு இந்த விதி?

அழாவமாகவும் ரஸ்யமாகவும் பல விஷயங்கள் தாம் கரீஷித
திருப்பதாக அபிமானிக்கிறா, அது வயாததமான அபிமானமே

மேனபதை இரண்டொரு விஷயங்களைக் காட்டி இவரு விசதமாகக் கினறேன சென்ற வாரத்தில இப் பெரியார்க்கு அடியேன் விடுத திருந்த வெரு விண்ணப்பத்தில் “திலொகியு திலொயிறு” என்ற ஸ்ரீஸங்கலப ஸூரியோதய சலோகரதந்தைக் குறிப்பிட்டிருந்தேன அதன் நான்காவது பாதம் “நிவ்ருத்திவி யஉத்தூநவதது விநிமுஹம்” எனபது இதற்கு அடியேன் ஒரு அாததமும் எழுதிநிருக்கவில்லை. ஆனலும் ததுவிநிமுஹம் எனபதற்கு, ததவவிததுக்களான பாகவதோததமாகளால் செய்யப்படுகிற நிகர ஹம் எனறே அடியேன் பொருள் காணித்திருபது

இப்படியேதான் ஸமஸ்கருத விதவான்களனைவரும் காணித் திருபதாகும் இந்த ஸவாமி அடியேனுக்கு விடுதத உதகர பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளா—“ததவவிததுக்களை நாம் நிகர ஹிப்பது என்று அாததம் கொள்ளவேணும், ஏனென்றால் நியம அஜ்ஞாத நிகரஹாகளாகிய ததவவிததுக்கள் நமமை நிகரஹிக்க பரஸகதி யிலலாமையால் ‘ததவிததுக்களால் செய்யப்படுகிற நிக ரஹம்’ என்று பொருள் கொள்ள பரஸகதியே கிடையாது” என்று.

இவருடைய ரவிகதவததையும் ஸமஸ்கருத பாஷையின் சுவடறியூந தனமையையும் இஃதொன்றிலேயே விவேகிகள் கண்டு கொள்ளலாம் நிகரஹம் எனபது அநுகரஹத்திற்கு எதிரிடையான சொல் அநுகரஹம் செய்ய யா அதிகாரிகளோ அவர்கள் தாம் நிகரஹம் செய்வதற்கும் அதிகாரிகளாவா நீசர்களான நாம் மஹான்களை எப்படி அநுகரஹிக்க முடியாதோ அப்படி நிகரஹிக்க வும் முடியாதெனபது சொல்லவும் வேணுமோ? ஆசாயன் சிஷ்யனை நிகரஹித்தானென்று வசநவயகதியுளது. இஹனம், சிஷ்யன் ஆசாயனை நிகரஹித்தானென்று சொல்வதாக இவவுலகில இது வரை எங்கும் கேட்டதிலலை வேதத்திலும் “ஸ்ராதூவ்ஸு நிமுஹாதி” போலவன் வாசகங்கள் பலவுள்ளன உததுங்க விஷயத்தில் அதமனுடைய அபசாரத்தை நிகரஹ சபத்ததால் ஒரு விவேகியும் சொல்ல விரும்பான இப்படியிருக்க இவா மஹாராதம் கண்டுபிடித்து விட்டதாக சுவ்ருஷ்டாதூரமாகவே

எழுதித் தம்முடைய பரம பாண்டித்யத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். ‘எல்லாம் தலைகீழ்’ என்பது இவர் விஷயத்திலா? அடியேன் விஷயத்திலா? என்பதைத் தடஸ்தர்களை நிஷ்கர்ஷிக்க லாம். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் இவர் தலையிட்டு அவத்யமான அர்த்தங்களைச் செய்யவேண்டா என்பதை மீண்டும் கைகூப்பி வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனமே மற்றொரு விஷயமும் பண்டித போக்யமாகக் காட்டுகின்றேன். காண்மின் கண்ணுடையீர்! இப்போது இந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுவரும் வைராக்ய பஞ்சகவுரையில் (பக்கம் 29ல்) ‘‘நோவி விதூஜிதம் கிவிநஜயா கிவிஜாஜிதம்’’¹ ‘‘சுவமிஜெ ஹவியஸெயாஜெ வவ்யம் வெதாஜஹம் யநு ||’’² என்கிற ச்லோகத்திற்கு அர்த்தமெழுதிபிறுஞ்ஞாழகைக் காணீர்;

“என்தகப்பனரும் ஈன்சொல்லப்போதும் என்னுடைய தனத் தை ஸம்பாதித்தவர் அல்லர்; அவர் தகப்பனார் முதலியோர் களும் ஸம்பாதித்தது அல்ல.”

என்று எழுதியுள்ளார். இது எந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தமோ அறியோம். தேசிகன் மூலத்தில் ப்ரயோகித்திருக்கின்ற நாஸ்தியும் நவ்யும் அத்யந்தாபாவார்த்தத்தில் ப்ரயுக்தங்களேயன்றி அர்யோ ந்யாபாவார்த்தத்தில் ப்ரயுக்தங்களல்ல. இது ரகுவம்சம் வீரசிங்கிற ஒரு சிறு மாணக்கனுக்கும் எளிதாகப் புலனாகும் விஷயம்.

‘எனக்கு ஸ்வயமார்ஜிதமான தனமும் கிடையாது, பித்ரார்ஜித மான தனமும் கிடையாது’ என்று சொல்வதன்றோ பூர்வார்த்தத் தில் உள்ளது. இவர் எழுதுவது அப்படியில்லையே. “ஹஸ்திசை லாக்ரத்திலுள்ள தேவப்பெருமாளாகிற செல்வம் நான் படைத்தது மன்று, எந்தந்தை படைத்ததுமன்று” என்று எழுதுகிறாரே; இதற்கு இங்கு ப்ரஸக்திலேசமாவது உண்டாவென்று பாருங்கள். ஹஸ்திசைலாக்ரஸ்தாயியான வஸ்துவைப்பற்றிப் பூர்வார்த்தத்தில் ஸ்மரணமே கிடையாதே. தத்விஷயமான ப்ரஸங்கத்தைப் பூர் வார்த்தவுரையில் இவர் ஏதுக்குப் பண்ணுகிறார்? இதைவிட அஸமஞ்ஜஸம் வேறுண்டோ? இதற்கு இவர் என்ன சொல்லுவ

ரொணூல “பதவுரையில் ஸரியாக எழுதியிருக்கிறேனே” எனப்; அது இவருடையதன்று எனபது குடநூல்தரையில் ஏறகனஷெ வெளிவந்திருக்கின்ற வைராக்யபஞ்சக விபாககியானத்தினால் விசதமாகும் அப்படிப்பட்ட பதவுரையைப் புராதது வைததும் இவாககு விபரீதமான பொருளே தோனறுகின்ற தெனறூல இனி இவருடைய மேதாவிலாஸ்ததைப்பற்றி நாம் விரிததுரைக்க வேண்டும்துண்டோ? இது சிறிய விஷயமா, பெரிய விஷயமா, பாருங்கள்

இவருடைய புத்தி ருஜுவான வழியில் புகுகிறதா? விபரீதமான வழியில்புகுகிறதா? என்று தெரிந்தது கொளவதற்கு இவ்விஷயமொன்றே \$ போதுங்கிடா, இப்படிப்பட்ட பரம ஹேயமான அராதகங்களை பெழுதிவிட்டுத் தமக்குமேல ரஸமாகஉரைப்போர உலகத்திலேயே கிடையாரென்று இறுமாப்புக் கொள்கின்றா. இது நிற்க

அடியேனுடைய திரட்டாராய்ச்சியில்(பக்கம் 4ல்) ‘மூலத்தில் இல்லாத பதங்களைச் சோதனுகொண்டு அர்த்தமெழுதுவது’ என்ற மகூடத்தின்கீழ் வியாகரணவிதவானகள் கிரமேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு விஷயம் எழுதியிருக்கின்றேன் அதில் புகுந்து பேசுவதற்கு இவாககுச் சிறிதும் அதிகாரமில்லை இவா தாம் தமமை ஸாவதந்தரஸவதந்தரராக நினைத்திருக்கையாலே எந்த விசாரத்திலும் தாராளமாகப் புக விரும்பி இதிலும் வாயவைத்து மஹாகோலாஹலங்கள் செய்துள்ளார இங்கு விஷயமென்ன வென்றால் ஆழவானுடைய ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்தில் ‘உமெஷ்வரெதோ வாரிஜெநெஷுவ வஸம்வஸ்ய’ என்றதற்கு ‘நிதயஸூரி கருடன் எப்போது நான் சேருவேன்’ என்று திரட்டுகாரா எழுதியிருந்த பொருள் வியாகரணத்திற்குச் சேரது, ‘எப்போது எனபதற்கு வாசகமான பதம் மூலத்தில் இல்லை, கொண்டு கூட்டுவோ மென்றாலும் மேலுள்ள க்ரியாபதமானது ஆசீ

\$ ஸ்ரீகோபாலாயருடைய பதிப்புகளில் இப்படிப்பட்ட அஸம்பதச் லேகனங்கள் ஆயிரக்கணக்காக வுண்டெனபதை ஸமயம் வாயக்குங்கால விரிவுக்குஅஞ்சாமல் நிரூபிப்பேன முனஸஞ்சிகைகளிலும் இங்ஙனே பல நிரூபித்தேயிருக்கின்றேன் எதற்கும் அறுத்தரமே இவாககு சரணம்

ஸிவரூபமாதலால் அதன சோகையை ஸஹிக்கவேமாட்டாது—
 எனபது அடிபே நெழுதியிருந்தது இஹகும் கைகூப்பவேண்டிவது
 தவிர வேறு கதிரிலலை அப்படியிருந்தும் இவா ஸமாததம்
 பண்ண வருகிறா எங்ஙனே யெனினில், திரட்டுக்காரா பதவுரை
 கூறவந்தவரல்லா, தாதபாயமே உணாதத வந்தவா, பரகரணத
 திறகுப பொருந்த உரைக்கவேண்டு மாதலால் கீழ் சலோகங்கள்
 சிலவற்றில் [கூடா கூடா] என்று ஆழ்வானே கூறியிருப்பதால்
 அதிமாதரம் தவரையோடே கூடியிருக்கின்ற அவருடைய திரு
 வுள்ளத்திறகுச சேர இப்படித்தான உரைக்கவேண்டும்—என்கிறா.
 இதுதான் * குமபகாணே பகாரோஸதிவாகயாதத மெனபது.
 ஸதோதாசுரந்தத்தில் பரகரணமென்று ஒன்றுண்டோ? ஓவ
 வொரு சலோகத்தில் ஒவ்வொருவிதமான கீததநம் இதில்
 பூரவோததாஸமநவயகரமம் யாதொன்றும் கிடையாது ஆழ்வா
 ஸ்ரீஸூகதிகளிலும் ஒரு பாசுரத்தில் அளவு கடந்த த்வரை விளங்
 கும், அடுத்தபாசுரத்தில்சிறிது ஆறுதலானபேச்சு வரும் இங்ஙனே
 ஸ்ரீஸூகதி முறைமைகள் பலவிதம் உள்ள சபத்ததிறகு நாம்
 உள்ளபடி ஆரதம் உரைக்கவேண்டுமத்தனை. அப்படி உரைக்க
 வில்லை என்றால் அது அஜஞாந்ததையும் அநயதாஜஞாந்ததையும்
 காட்டுமேயல்லது வேறொன்றையுங் காட்டாது மூலவகதாவுக்கு
 துராதிசயம் விவக்ஷிதமானால் அதைக் காட்டக்கூடிய சபதபா
 யோகம் அவாக்குத தெரியாதோ? இவர்களுக்குள்ள அஸாமாத்தி
 யத்தை மூலவகதாக்கள் பேரிலும் ஏறிடப் பாப்பது மிகவியபடே.
 ஆழ்வார்கள் ஒரேபதிகத்தினுள் “அடையப்பெறுவேனா?—அடை
 யக்கடவேனா—எப்போது அடைவேனா?—அடைந்துவிட்டேனா—
 அடையாமல் எப்படியிருப்பேனா?—அடைவதற்கு வழியுண்டோ?—
 நானாவது அடையப் போகிறதாவது—அடையப் பெறலாகுமா?”
 என்றிப்படிப்பட்ட வசநவயகதிக்களப் பாசுரங்களில் அமைத்திருக்
 கக் காண்கின்றோம் இஹகு எகைக் கொண்டு எதன பொருளை
 மாற்றுவது? மாற்றுதற்கு யாருக்கதிகாரம்? ஒரு ஆசிரியரும்
 மாற்றவுமில்லை. “திரட்டுக்காரா ஆராய்ச்சியினறியே எழுதிவிட்
 டா” என்று ஒருவாரததையில் முடிக்க வேண்டிய விஷயம்து
 மேனம் போனபடி நாம் எதையும் எழுதிவிடலாம்’ என்று

ஸ்ரீகோபாலராயா துணிவு கொள்ளுகிறா பாவம்! அடியேனு
டைய வாழ்நாளில் அதை அவா ஜரிப்பிததுக கொள்ள முடியா
தென்பது திண்ணம் திண்ணம்

இந்த பரஸங்கத்தினிடையில (பக்கம் 54ல்) ஸ்ரீகோயாலாயா
ஃகோனிலுள்ளவொலுவாரலாமவரவரஸ்ரீ வாயெடுத்த வாரண
மிதும் கிஷு உக்ஷுஷொடெ-? என்ற ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தல
ஸூக்திக்கு மாததமேழுதியுள்ளார காணமின்,—

“உமமுடைய காரதியானது எனகண்களுக்குப் பாரணை செய்ய முக்யமாகுமோ?” என்று இதை மேலெழுந்த வாரியாகப் பாரப்பவாகடகு இதில் ஒரு அவகயமும் தோன்றது உண்மையாகவுள்ள குற்றம் அடியேனுடைய ஸதூலதருஷ்டியிலேயே தோன்றித்தீரும் இங்கே ‘சக்யமாகுமோ’ என்று இவா எழுதியிருப்பது ஒவ்வாது ‘காரதியானது சக்யமாகுமோ? என்றால் என்ன அர்த்தம்? சக்யம் என்று ஒரு பதம். சக்யம் என்று ஒரு பதம் இரண்டுக்கும் பொருளவாசி பெரிதுமுண்டு அர்த்தத்தில் பதம் சக்யம்; பதத்திற்கு அர்த்தம் சக்யம். காரணவஸது சக்யம், காரணவஸது சக்யம் இந்த இருபண்புகள் நுண்ணறிவோடு கூடிய சாஸ்தரவாஸநையிலலாதாராககு சகிந்தம் ரவிககமாட்டாது *வஸுதூது சூவிநதது கொவி வஸுதூது * என்று கொண்டு இப்படிப்பட்டவிஷயங்களை ஸமயங்களில் எழுதிவருகின்றேன்

“காந்தியானது கண்களுக்கு தருபதிசெய்ய சக்யமாகுமா?” எனகிற கோபாலாயருடைய வாசகம் ஸாவாதமநா அஸங்கதம். “காந்தியானது கண்களுக்கு தருபதி செய்ய சகதமாகுமா” எனன வேணும். “ஸேக்ஷரவிந்ஷுரவிஃ கணவாவஹீ ஜாலிநீதரம் மாணாடி! சுஹெரந்மதவெரவிரவஜாலிஹிதம் வவ நஃ||” எனபது சாகுந்தளநாடகத்தில காளிதாஸருடைய ஒரு சலோகம் இதனை ஊனறி நோக்குக “ஷ்லாசிநு ஹயாஸு கிஜஹீ வகூஜஹம் நஸகஃ” எனபது தேசிக திவ்யஸூகதி சக்யபத பரமோக ஸீதலததையும் சகத பத பரமோக ஸதலததையும் காட்டி விட்டேன உபாதயாயா எனனை உததீரணலகருவதற்கு சகதரா?

என்று கேட்கலாமே தவிர சக்யரா? என்று கேட்கலாகாது. அப்படியேதான் இங்கும்.—ஊர்த்தை சொல்லத் தெரியாதவர்கள் பலர் பெரியவர்களிடத்தில் மிகவும் மரியாதையாகப் பேசுவது போல் நினைத்து “ஸ்வாமியைக் கொஞ்சம் அபசாரப்படுத்துகிறேன், சுஷ்மிக்கவேணும்” என்பர். இப்படிப்பட்ட அவிவேசிதர மணிய வார்த்தைகள் நமது கோபாலார்யருடைய சுஷ்டிகளில் பலகோடி நூறாயிரம்.

அந்தஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் வாழிவூதிவாழிலாவம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அது காரணமாக இங்ஙனே அடியேன் எழுதுவதாய்ச் சிலர் நினைக்கலாம். காரணம் அதுவே யெனினும், அடியேன் எழுதும் விஷயம் ஒவ்வொன்றும் பிரளயத்திலும் அசைய மாட்டாதென்பது அறிஞர்கட்குக் குறிப்பிற் கொள்ளத்தக்கது. வாஸுதேவகுஹந்தேஹம் நவாவயதி ஸாமரஃ! தடுவெவ டாவவிவித. மூநவசுநிவி மூவடி ||

‘சக்யமாதுமோ’ என்கிற சொல் மிகச்சிறிதேயாயினும் நுண்ணறிவாளர்க்கு இது மிகப் பெரிய விஷயம். யாத்ய-¹ மென்ன? வாத்யாய-² மென்ன? எதற்கு எங்கே அந்வயம்? சாப்த போதம் எப்படி? என்று வினவப்புகுந்தால் *சுஸூகாகுணாஃ வளாராணிகெஷாட் சுய-³யெ-⁴வ நதாஸவாஸி* என்றாற் போன்ற விடை பொன்றையே நமது நண்பர் அளிக்கவல்லவரென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்.

இந்த ப்ரஸங்க மத்யத்திலேயே ஸ்ரீ கோபாலார்யர் ஸுவாமி என்று ஒரு லோட்ரூபம் ஆழ்வான் ப்ரயோகித்திருப்பதாக (பக்கம் 54-ல்) எழுதுகிறார். இப்படிப்பட்ட ஒரு பத ஸ்வரூபம் லோகத்திலேயே கண்டதில்லை. (வேதத்திலும் கண்டதில்லை.) ஸர்வாத்மநா அஸத்தான ஒரு பதத்தை இவர் ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூகத்தியில் துழைக்கப் புகுவது மிக்க ஸாஹஸம். ஸ்துதி என்று சொல்லுகிறோமாகையாலே ஸ்துவாமி என்றுதான் லோட்ரூபமிருக்கவேண்டுமென்று இவர் க்ரஹித்துவிட்டார். முதலெழுத்து போகட்டும்; முடிவெழுத்தாவது சுத்தமோ என்று பார்த்தால் அந்தோ! அதுவு

மில்லை இவா காடும் ஆழவான சலோகத்தில் வயம் எனபது காதரு பதமாதலால் அது எங்ஙனே ஓடும்? இததனை ஆராய்ச்சி மில்லாத மஹாநுபாவா அடியேனை காஹிக்கப் புறப்பட்டதை நினை தொறும் சொல்லுநதொறும் நெஞ்சிடிநதும் (இங்கே உள்ள ரூபம் வ்லுவாஉ—ஸதவாம் எனபதே)

*4 இனி, மேலே செலவோம் திரட்டாராய்ச்சியில் “அநாவசயக மான பிழை திருத்தங்கள்” என்ற தலைபின் கீழ்ச சில துட்பங்கள் காட்டியுள்ளன அவற்றையும் பழிக்கப் புதுநதிருக்கின்றா திரட்டுக்காரா கூப்பீடு என்ற வொரு பதத்தை முதலிலே யெழுதிப் பிறகு பிழைதிருத்தத்தில் அதைக் கூப்பாடு எனத் திருத்தியுள்ளார்; இரண்டு சொற்களும் சுத்தமே யாகலால் திருத்தம் வேண்டா எனபது அடியே நெழுதியுள்ளது இங்கே கோபாலாராயருடைய ஸமாதான மென்னவென்றால், இரண்டு சொற்களும் சுத்தமே யானாலும் திரட்டுக்காராக்கு உததேசயமான பதம் கூப்பாடு எனபதே யாதலால் அது தோன்றவே திருத்தஞ் செய்யப்பட்டது எனபதாம். இதுவும் விபரீதம். சுத்தா சுத்த பதரிகை என்றும் பிழைதிருத்தம் என்றும் மகுடம் வைத்து அசுத்தம் என்கிற வகுப்பின் கீழ் கூப்பீடு என்ற சொல்லை யெழுதி சுத்தமென்கிற வகுப்பின்கீழ் கூப்பாடு என்ற சொல்லை எழுதியிருக்கும்வாக்கு இவா ஏறிமம் ஸமாதானம் உபகாரக லாகுமோ? திண்ணையில் படுத்திருந்தவன் வேணுமென்றே கீழே யிறங்கியிருந்தாலும் ‘உறக்கத்தில் நழுவி விழுந்திடேன்’ என்று சொல்லி ஸமாதானம் பண்ணலாம் கீழே படுத்திருந்தவன் மேலே காணப்பட்டால் மேற்குறித்த விதமான ஸமாதானம் சொல்ல லாகுமோ? நம் கோபாலாராயா அப்படியும் சொல்லல்மென்று கறபிக்கிறா போலும் ஹன்! கிஷ்நாயுஷ் வாஷ்ஷகாஷ் மணஸாநாஷ்?

பரஸுதுதஸதஸத்தில் ஆராய்ச்சியில் நாம் எழுதியுள்ளவை தமிழ்ப்பண்டிதங்கள் தலைமேற்கொள்ள விரியவை இரண்டு பாஷையிலும் நாஜஞான மில்லாதவர்கள் ஏதோ எழுதப் புகுவதும் அதற்கு நாம் விடையளிக்கப் புகுவதும் மிக்க பரிதாபம். “சாரவிகெஷு கவிசுநிவெஷுந் ஸிரவி ஜாவிஷ ஜாவிஷ”

என்ன பராபதம் “திரட்டுக்காரா உணமையான பிழைகளீர்குத திருத்தம் பதிப்பித்திருந்தால் அழகாயிருக்கும், இனி அவனும் பதிப்பிப்பதானால் பிழைதிருத்தம் மாதிரி இருபது முப்பது பாரங்களுக்காகும்” என்று நாம் ஆராய்ச்சியில் (பக்கம் 10ல்) எழுதியிருந்ததைக் கடை ஒரு தமிழ் மகாவிதவான் “உண்மையைக் கூசாது வெளியிட்டவுமக்கு என தலையல்லால் கைமமாறி லேன்” என உவந்தது திருமுகம்ருளியுள்ளாரா

“கண தெரியாத ஒரு கரந்தகாததா அச்சிடும புஸ்தகத்தில் ‘ன’வுக்கும் ‘ந’வுக்கும் வ்யதயாஸத்தை யெடுத்தது எழுதுவதினழகை என்னென்று சொல்லுவது?” என்று தொடங்கி (பக்கம் 55ல்) ஸ்ரீகோபாலாயா எழுதியிருப்பதும் தவறு கரந்தகாததா கண தெரியாதவரென்பது நமக்குத் தெரியும் அது நமது ஆராய்ச்சிநூலிலும் குறிப்பிடப்பட்டேயுள்ளது அந்த ஸ்வாமி ஒருவரை ஸஹாய டூதராக வைத்துக்கொண்டு காரியம் செய்து வருகிறாராதலால் அந்த வயகதி உணமையான விதவானாக இருக்க வேண்டுமென்றும், பல அவத்யங்களுக்கு அவகாசம் கொடுத்தது எழுதுகின்றவரைத் துணைகொண்டு செய்யும் காரியம் உலகுக்கு உபகாரக மாகாததோடு ப்ரதூத அபகாரகமும் ஆகித்தே! அங்குணம் ஆகாதபடி நோக்கிக் கொள்வது நன்று—என்றும் நாம் ஸபஷ்டமாக எழுதியிருக்கிறோமே

“தமிழ்ப்பாஷையில் இலக்கணம் பொருந்திய இலக்கிய நூலாக வைத்துக் கொள்வதற்குத் திரட்டுகரந்தம் எழுதப்படவில்லையே! இதன்மேல் ஏதுக்குக் குற்றம் குறை கூறவேணும்?” என்கிறா ஸ்ரீகோபாலாயா இலக்கணக் குற்றம் கூறுவதைக் க்ரம் நெஞ்சிலும் நினைக்கவில்லை இல்லாத விஷயத்தை இவா ஏதுக்கு ஏறிட்டுக் கொண்டு இகழ்கிறா? உணமையில் பிணம் யல்லாதவற்றைப் பிழையாக பரமித்துப் பிழை திருத்தம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்ததனால் பரஸங்காது சிறிது இலக்கணத் தத்துவம் காட்டினோம் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதரபஸாரத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ள பரமாணங்களுக்குப் பொருள் விபரீதமாக எழுதப்பட மிள்தென்பதை புன்றோ நமது ஆராய்ச்சிநூல் காட்டுவது. அவ் விஷயத்தில் ஸமாதானம் சிறிதும் ஏறவில்லையே,

ஓ ஐவாதவனவ தவ விஸுவலாஸ-வதா நிதூஸ்யா
 ஸவதா செவந தெஹி நிதூஃ” என்ற ஆழ்வான
 ஸ்ரீஸூகதியில இரண்டாவது பாதத்திற்குத் திரட்டில் உள்ள
 பொருள் பொருந்தாதென்று எழுதியிருந்தேன இதற்கு
 ஸ்ரீகோபாலராயா எழுதுகிற ஸ்ரீநாதத்தை ஆராயவோம் “நிதயம்
 பரியா - எப்போதும் பரியமாயிருக்கின்றன” எனபது திரட்டின்
 விவரணம் அது அாததமில்லாத வாததை யென்று,
 நிதூவஸு-செவநசுலிஉதாஃ என்றே உரைக்கவேணு மென
 றும் நாம் எழுதியிருந்தோம் இங்ஙனம் நாம் காட்டியிருக்கிற
 பொருளையே கோபாலாசாராயஸ்வாமி தாமும் நெடுநாளாக கரஹித
 திருந்ததாகவும் இப்போது ஆராயநத பிறகு மற்ருருவிதமான
 அாததமும் சொல்லப் பொருந்துகின்றதாகவும் எழுதுகிறா.
 இங்கே விவேகிகள் ஜாகருகாகளா யிருக்கவேணும் ‘மற்ருரு
 அாததம்—மற்ருரு அாததம்’ என்று இவா எழுதுகிறாரே,
 அந்த மற்ருரு அாததம் எனன வென்று பாருங்கள் ஒன்று
 மில்லை அடியேன எழுதியுள்ள அாததத்தையேதான் அவரும்
 முடிக்கிறா ‘எப்போதும் பரியமாயிருக்கின்றன’ என்றாலும் ‘நித
 யதவேந அபிமதங்கள்’ என்றாலும் தாழ்பரியம் ஒன்றுதான் என்று
 தலைக்கட்டி யுள்ளார இப்படிப்பட்டவிவா ‘மற்ருரு அாதத
 மும்’ என்று எழுதுவது சேருமோ? “விவரணத்தில் சபத
 பேதமே யன்றி அாதத பேதம் அடியோடு இல்லை” என்று இவா
 எழுதியிருக்கவேண்டும இரண்டு அாததம் என்றே இவா தவறாக
 கரஹிதது அநாததம்செய்கிறா இனி, ‘இரண்டுமெகையான
 அாததங்களையும் நான் ஸபஷ்டமாக நிரூபித்தே யிருக்கிறேனே’
 என்று இவா சொல்லவருவா அது பரமமாகத்தான் முடிவு
 பெறும் ஒருகாலும் இரண்டுமெகை தேறமாட்டா தென்பது
 விவேக குசலாகளுக்கு விசதமேயாகும் அதுநிற்க

திரட்டுக்காரா எழுதியுள்ள பொருள் பொருந்திவிடுகிறதா
 இல்லையா? என்று விமாசிப்போம் ஒருநாளும் பொருந்தாது.
 ஏன்? கேணமின,—“நிதூஸ்யாவிலுள்ளன” என்கிற பூரு
 வாசாரியாக்களின் ஸ்ரீஸூகதிக்கு இவா எனன அாததம் செய்கிறா

ரென்றால், நித்யபதத்தை இச்சையில் ஸாக்ஷாததாக விச்சீஷணமாகி நித்யமான [எப்போது முள்ளதான்] இச்சையினாலே விரித்தவர்கள்—என்று பொருள் கொள்ளுகிறா சாஸ்தர வாஸதையுள்ளவர்கள் இவ்வனம் கொள்ளாக்கள் இச்சா என்கிற பதம் ஸாக்ஷபதம் எனவென்கிற இச்சை? என்று கேள்வி பிறந்தே தீரும் 'எப்போதும் நான் இச்சிக்கிறேன்' என்று நிஷ்பரகாரமான வார்த்தையே ஒட்டாது இன்னப்படியாக இச்சிக்கிறெனென்று சொல்லித் தீரவேணும். எப்போதும் இச்சைக்கு விஷயமென்றால், எவ்வகையான இச்சை? என்று ஆகாங்கக்ஷை உதிகதே தீருமாதலால் அதற்கு விடைபுளிக்க வேறொரு பதத்தைக் கொண்டாகவேணும் யாருடைய அர்த்தத்தில் கலைசமென்பதை இப்போது தெரிந்து கொள்க 'சுமித்துவஸூநி நித்யவஸூநி' என்றால், எப்போதுமுள்ள புத்தி என்று எந்த மேதாவி அர்த்தம் கூறுவா? 'சுநாதநூத வஸூநி' இதயாதிகளைக் காணலாமே நித்யேச்சா என்றால் ஐஹித்துவஸூநி நித்யவஸூநி நித்யவஸூநி நித்யவஸூநி - நித்யவஸூநி - ஐவா என்று அர்த்தம் கொள்ளலாகுமேயன்றி 'தொடர்ந்து வருகின்ற இச்சை' என்று கொள்ளலாகாது சபதத்திற்கு இந்த சக்தி இல்லையென்று நாம் சொல்லவில்லை ஆகாங்கக்ஷையை அகற்றாமலிருப்பதாலும், அதை அகற்றுவதற்கு வேறொருபதத்தை இழுத்துப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதாலும் அவ்வனம் கொள்ள வொண்ணாதென்கிறோம் 'நித்யமென்கிற இச்சை' என்றல்லது வேறுவிதமாக உரைக்க இடமில்லை 'அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்பந்நங்கள்' என்கிற ஸ்ரீமதரஹஸ்யதரயஸாஸகதியே இந்தத் தெளிவை நன்கு பிரபிசுகம. உத்திபுராபலாவடிஸையிலுள்ள இச்சையைப்பற்றே ஸ்வாமி தேசிகன் அநித்யேச்சையென்கிறார் 'அநித்ய மென்கிற இச்சை' என்றல்லன்றிப் பொருந்தாதே

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கடைசி அதிகரணத்தில் ஏதோ அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதாக அருவதித்து எழுதியுள்ளார் * ஸ்ரீகோபாலாயா. இங்கு 'குணங்களின் நித்யதவமானது பரம்பருஷனுக்கு

நித்யேஷ்டம்” என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதாக இவா எழுதுகிறா இந்த ஒருவாகயமே நமக்குப்போதும் ‘குணங்கள் பரம் புருஷனுக்கு நித்யேஷ்டம்’ என்றிலலையே. இச்சையில் விஷய பூதம் நித்யபதவமா? குணமா? என்று பாருங்கள். நித்யபதவமென்று நாம் சொல்லுகிறோம் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியும் அப்படியே யிருப்பதாக இவரே காட்டுகிறா இதனால், இந்த விசாரம் இன்ன தென்றே இவாக்குப் புலப்படவில்லை யென்பது நன்கு விளங்கவில்லையா? தம்க்கு பரதிகூலமானதைத் தாமே எடுத்தாக்காட்டுகிறாரே

‘நித்யமாயிருக்கட்டுமென்று எப்பொழுது ஸங்கலபிக்கிறது? புதிதாகவுண்டாகும் பொருளைப்பற்றி எப்படி ஸங்கலபிக்கலாம்?’ என்று அறபுதமான சிலவினாக்களை ஸ்ரீகோபாலாபா வெளியிட்டிள்ளாரா புதிதாக வுண்டாகும் பொருள் எது? என்று தெரிந்துகொண்டு விடையளிப்போம்.

மேற்குறித்த ஆழவான ஸ்ரீஸூக்தியில் நித்யம் என்கிறபதம் இரண்டாம் பாதத்தின் முதலிற் போலவே மூன்றாம் பாதத்தின் முதலிலுமிருப்பதால் இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதமாக இந்தப் பாதத்தின் பொருளைக் கொள்ள வேண்டாவோ? ஐயுடையதா?—ஆணிகங்களில் வெவ்வேறாக பபொருளுரைக்க முடியுமோ?—என்கிறா கோபாலாபா இதுவும் அஸங்கதம் நித்யம் என்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் ஸமாநம் என்பதை மாததிரம் இவா பாததாரே யல்லது அதற்கடுத்த பதம் வெவ்வேறாக வுள்ளதே யென்பதைப் பாததாரலலா ஸம்பிவயாஹருத பதாதுகுணமாகவன்றே அாததம் செய்யவேண்டும் **வியாஃ** என்ற பதமும் சுவடெகவராதஞ்-நிஜவூர-வ்யாஃ என்ற பதமும் ஒரே அாதத்ததைக் கொண்டிருக்குமாகில் நித்யம் என்ற பதமும் அப்படியேயாகும் தவிரவும், இங்கு இவா தருஷ்டாநதம் தாாஷ்டாநதிகம் என்ற சொற்களை பரயோகிப்பதும் அஸம்ஞஜஸதம் பாதாரவிநதம்—முகசநதரன் என்கிற இடங்கள் போலவன்று இங்குள்ளது பூவாராதத்ததால் நித்யவஸது ஸமாநயலக்ஷணம் கூறி, உததாராதத்ததால் லக்ஷயவிசேஷே ஸமநவயம்காட்டினபடி சாஸதீய மாயாதையைச் சிறிது மறியாமே

கைப்பானபடி பெல்லாமெழுதுவது அறிஞர்க்கு அழகன்றி.
சுவஸிஷ்ட உவஸிஷ்டாஃ வஸ்தூஜாவஸ்யுகதாயாபு

6 “தும்பெஹும்பெ” என்கிற பட்டருடைய முகத்தத்தில்
“ஸ்ரீதாழிஷ்ட ஜ விசிதீ” என்றவிடத்திற்குத் திரட்டுக்காரர்
கொண்ட அரவயமும் பொருளும் தவறு எனறெழுதியிருந்தோம்
அது தவறுதான் என்றும், ஏதோ அரவதாநத்திலை எழுதிவிட்டார்
என்றும் ஸ்ரீகோபாலாயா எழுதுகிறார் இது பராமாணிகஸரணி.
இப்படித்தான் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இவா எழுத வேண்டியவா.
ஆயினும் பலவிடங்களில் ஆதமாவை வஞ்சிக்கிறார் இங்கு உண்
மைக்கு இசைந்ததைப்பற்றி உவப்போம். ஆனாலும் இவா அவ்வள
வோடு நிலலாமல், வேறொரு ரஸ்யமான பொருள் இருப்பதாகவும்
பிபி-ஆணடுகட்கு முன் அப்பொருளை ஒரு மஹாவிதவான் உபநய
விககத தாம் கேட்டதாகவும் விவரித்திருக்கிறார் மிகவும்
ரஸமான பொருளையும் அரவயத்தையும் நாம் நமுவவிட்டதாக்ச
சொல்லுகிறார் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் இந்த பட்டா ஸ்ரீஸூக
தியை நாம் விரிவாக விவரிகப்போகிறோமாதலால் இங்கு ஸங்க
ரஹிததுவிடுகிறோம் “வம்வொவவநஜாஸுதம்” என்கிற
ஸ்ரீராமாயண சலோகத்தில் (வம்வொ) என்று தனியாகப்
பிரித்துவிட்டு, வவநஜாஸுதம் என்று எடுத்துக்கொண்டு
“அலைமேலலை இடிமேலீடி என்னுமாபோலே காற்று மேலகாற்று
குட்டிக்காற்று என்கிறது” என்று பரமரஸ்யமாக உபநயவித்த
ஒரு பரபலபணடிதருடைய உபநயாஸத்தையே இவா பிபி-வருஷங்
களுக்குமுன் கேட்டருளினா என்பதை ஸதபமாய நாம் நமபுகிறோம்
இங்குத் திரட்டுக்காரர் எழுதினது தப்புதான் என்று இவா நிர
விவரதமாக ஒப்புக்கொண்டானபிறகு இங்கு நமக்கு உபர்தியே
உரியது ‘ரஸமான’ என்று இவா கையால் எழுதினால் அது பரமவிரஸ
மாகவே யிருக்குமென்று விவேகிகள் திடமாக நிஷ்காஷிததுக்
கொள்வார்களாதலால் அநத வைரஸ்யத்தை நிரூபிக்க நாம்
பரபாஸம்கொள்ளத் தேவையில்லை.

7 திரட்டாராயசசியில் (பக்கம் 3ல்) 'அநபேக்ஷிதங்களை யெழுதுவது' என்ற தலைப்பின் கீழ், 'ஸவஸூதாநவஸூ யதூவஸஸவஸூயிமஹதி' என்கிற மஹா பாரத சலோகம் அவ்வளவு மாதிரியே உதாஹரிககப்பட்டுள்ள விடத்திற்கு ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்கு விபீதாததத்தை பரதபாயநம் பண்ணக்கூடிய விவரணமுள்ளது என்று நாம் எழுதியிருந்தோம் இதற்கு ஸ்ரீ கோபாலாயா இப்போது என்ன ஸமாதானம் எழுதியுள்ளாரோ இதை முன்னமே நாம் எடுத்துக்கொண்டு (உதில் பக்கம் 4ல்) கண்டித்திருக்கிறோம் பரமாணத திரட்டிற்குப் பொருளுரைப்பதென்றால் ஒரு நியமம் அவசியமிருக்கவேண்டும் மூலத்தில் எவ்வளவு பாகம் உதாஹரிககப்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவுக்கு மாதிரியே பொருளுரைப்பது—என்கிற நியமமாவது இருக்கவேண்டும் அல்லது, பரமாணதனை ஸவலப்பாகம் மாதிரியே மூலத்தில் உதாஹரிககப்பட்டிருந்தாலும் எவ்வளவு அடிபத்திற்கு விவரணம் எழுதினால் வாசிப்பவர்களுக்கு உபகாரமாகுமோ அவ்வளவு அடிபத்திற்கும் பொருளுரைப்பது—என்கிற நியமமாவது இருக்கவேண்டும் இரண்டில் ஒரு நியமம் இரத்த திரட்டுக்காரர்களுக்கு இலலை யென்பதே ஆராய்ச்சியில் நன்கு நாம் நிரூபித்திருப்பது உண்மையில் இது பெரிய குற்றம் கரந்த காரருடைய இஷ்டந்தான் நியாமகம் என்று சொல்வது பொருந்தாது அச்சக்கூடத்தைக் கொள்வதும் காகிதத்தைக் கொள்வதும் அவருடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்திருக்கலாம் கரந்தத்தின் அமைப்பில் ஒழுங்கினம் ஏற்பட்டால் அது திருத்திக்கொள்ள வேண்டிய தவறுதான் இக் குற்றத்தை ஸ்ரீ கோபாலாயா ஒப்புக் கொண்டு, ஆனால் இது இவருடைய குற்றமன்று, இவர்க்கு முந்தியே ஒரு பரமாணத்திரட்டு வெளியிட்டிருக்கின்ற இவரது ஆசாய ஸ்வாமியின் குற்றம் என்று காட்டவருகிறார் பரம்பரையாகவே நாங்கள் தவறிப்போகிறவர்கள்' என்று சொன்னால் இரங்கவேண்டியது அவசியமே ஆதலால் நாமும் இங்கு இரக்கங்காட்டி நிற்கின்றோம் வாஷ்டிகர்களின் வல்லமை விசித்திரமே

ஒருமுக்ய விஜ்ஞாபநம்.

நிகழும் யுவஞ்சித் திறை மாதம் முதலாக ஸ்ரீ கோபாலாசாராய ஸ்வாமி அடியேனுடைய கரந்தங்களினமீது வெளியிட்பெள்ள தூஷண ஸஞ்சிக்கைகள் ஆறு இந்த ஆறு ஸஞ்சிக்கைகளிலுமுள்ள விஷயங்களை அடியேன் அலசிவலசி இவருடைய லேகனங்கள் ஸாவாதமநா அஸங்கதம் — அபஹாஸயம்—அநாதரணீயம் — அவிவேசித ரமணீயம்—ரஸலேசவிவாஜிதம் எனபதைக் கையிலங்கு நெல்லிக் கணிபோல காட்டியாயிற்று ஸ்ரீ கோபாலாசாராயஸ்வாமி அடியேன் நெழுதுகிற ஸமாதார ஸஞ்சிக்கைகளினமீது ஒரு அக்ஷரமும் எழுத்கில்லாமல் மேலே மேலே ஏதேனும் வெவ்வேறு விஷயங்களை எழுதுக கொண்டு தூஷணைகள் எழுதி வந்தாலும் விஷய சாசகங்களில் அடியேன் தளாச்சியடைவேனல்லேன பராமானிக ஸரணியில் அந்த ஸ்வாமியின் எழுத்தது எள்ளளவும் ஒங்காதெனபதை உடனுக்குடனே அடியேன் காட்டியே நிறகின்றேன் இன்னமும் அவா அடிபடேன் உத்தேசித்து ஏதேனும் எழுத விரும்புவாராயின், இது வரையில் (சென்ற வைகாசி மாதம் முதலாக) அடியேன் வெளியீட்டுள்ள ஸஞ்சிக்கைகளுக்கு லக்கம் வாரியாக விடையளித்துவிட்டு மேலெழுத்திற் செலகவென்று கைகூப்பி வேண்டப்படுகிறா.

இடையிடையே ஸ்ரீ கோபாலாசாராயஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் கடிதப் போக்குவரத்தும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது அடியேன் அவர்க்கு என்ன எழுதுகின்றேன் எனபதை அவர் தாமே வெளியீட்டுகின்றன அவர் அடியேனுக்கு எழுதுவது என்னவென்றால்,

“முன்னடியே நான் எழுதி அச்சிடுவதற்கு அனுப்பிவிட்டேன், அச்சிடும் ஆய்விட்டது, அதிலுள்ள தோஷங்களை மாததீரம் சுத்தித்துக்கொள்ள வேண்டியது, இனி எழுதுவதெல்லாம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காகவே யிருக்கும்.”

என்று இவ்விதமாகவே பலகால எழுதி வருகிறார் ஏற்கனவே இந்த ஸ்வாமியின் க்ஷமாபராதநா பத்திரிகைகள் இரண்டு மூன்று அச்சாக வெளிவந்திருக்கின்றன. இப்போது ஸம்பகாலத்திலும் (20—10—35) அப்படிப்பட்ட பத்திரிகை மீண்டும் கிடைத்திருக்க

கினறது. இவற்றால் இந்த ஸ்வாமியின் அபபதமான ஆதமஞ்ஞ பரிபூர்த்தி வெளியாகின்றதெனயது. வாஸ்தவம்: மிகவும் மஹாப ரான அந்த ஸ்வாமி நீசனை நிறையொன்றுமில்லை. திறந்தில் அதற்கைய திருமுகங்களை அருளவதுதகாது. கலயாணஞ்ஞ மிகுதி யினால் அருள்கின்றவென்பதை அடியேனும் அறிந்தனேன். அந்த ஸ்வாமியைச் சாராதவாகள பலா 'எதிரிகு ஒரு பதரிக்கையம் தேவரீர் எழுதக்கூடாது, கூடாமண பதரிகை அடியோடு எழுதக கூடாது' என்று வெகு நிரப்பநதங்கள் செய்தபோதிலும் எதையும் அந்த ஸ்வாமி பொருட்படுத்தாமல் ஸஹஜஸௌஜநயத்தினால் அடிக்கடி கூடாமண பதரிகைகளை அதுகரஹித்து வருகின்றா அவா அசுசிடடு வெளியிடுகின்றவற்றுகும் அடியேனுகு அவா விடுகுகும் பூமுகங்கடகும் ஸம்பநதலவலேசமு மிலலாமலிருப்பதுபற்றியே அடியேன் மிக வருந்துகிறேன். 'தெரியாமல் முன்னாடியே யெழுதி அசுசிடடுவிட்டே'ன்னென்று ஒருதரம் எழுதினால் அழகாயிருக்கும், அத்வா இரண்டு தடவையும் எழுதட்டும் பலகால் அப்படியே யெழுதிககொண்டிருந்தால் அராததமில்லாமற போகிறதலலவா? வாஸ்தவமாய் உவருடைய சுவடிகளுகுகும் அராததமில்லை, கடிதங் களுகுகும் அராததமில்லை எனபதே தாஸனுடைய தீர்மானம்

பூராமாதுஜலிததாரத வைஜயந்தி பதரிகையை நடத்தத் தோடங்கின்பிறகு, பூரீ கோபாலாசாரயஸ்வாமி எனன் தூஷணைகள எழுதினாலும் அவற்றை நாம் பொருளபடுத்தவே வேண்டாம் என்று திண்ணிய உறுதிகள் செயது கொண்டாலும், உலகுக்கு வழிகாட்டி யான அந்த ஸ்வாமியே இத்தகைய பரவருத்திகளை போகயமாகக கொள்ளும்போது இவற்றைப் பரம் போகாமாகக கொள்ளவேண்டிய தன்றோ நமது கடமை என்று பாவியேனுகுத் தோன்றிவிடுகிறது

ஸ்வருபணிததமான நைச்சியத்தை அடியேன் எவ்வளவு அது ஸந்தித்துகொண்டாலும், சாரதிரஸத்தில் எவ்வளவு குதாஹலங் கொண்டாலும் பூரீ கோபாலாசாரயஸ்வாமியின் அதயந்தம் அஸம் பததமான லேகனங்கள் பரகருதி பாரவசயத்தை உத்தேஜநல செய்கின்றமையால், 'இப்படிப்பட்ட அநாவசயக பரவருத்திகளிம் விரகதிகொள்ளவேணும்' என்று அநேக மஹநீயாகள அடியேனுகு

நியமித்தருளவதை நிறைவேற்றுவதற்கு அவகாசமில்லையாகிறது ஆனால், ஸம்பரதாயத்தில் ஐக்கரசயத்தை அழகாக அனுபவிக்க வேண்டுமென்று அடியோம் கொண்டிருக்கின்ற ஆவலுக்கு ஒரு குறையும் நேராது எந்த ஸம்பரதாயத்தையும் எந்த ஆசாரயரையும் எந்த ஸ்ரீஸூக்தியையும் அவசமாகவுங்கூட இகழ்மாட்டோமென்பது ஸதபம்

மற்றொரு விஜ்ஞாபநம்

ஐயையாவது வாஷும்பேஷும்விசுவமென்றும், அது சிறந்த பெருங் குண மென்றும் பட்டா முதலான ஆசாரயர்கள் அருளிச் செய்திருப்பதை துஷித்து ஸ்ரீகோபாலராயா எழுதின ஸஞ்சிகையின் மீது அடியேன் மறுப்பு வெளியிட்டிப் பல மாதங்களாயின கோபாலராயருடைய ஓவ்வொரு வாரத்தையும் பரமாணவிருத்த மென்பது அதில் ஸபஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது அநதஸவாமி அடியேனுடைய ஸஞ்சிகைக்கு விடையளிக்காமல் ஸ்ரீ வடகரைஸவாமியின் ஒரு ஸ்ரீமுகத்திற்கு விடையளிப்பதாக ஏதோ விரிவாய் எழுதி வெளியிட்டி வருகின்றார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அநத அதிகரணத்தில் அப்படியிருக்கிறது, இநத அதிகரணத்தில் இப்படியிருக்கிறது—என்று எதையேனும் மனம்போனபடி யெல்லாம் எழுதி வருகின்றார் எம்பெருமான ஆநந்தமயன் எனப்படையும் ஹேயபரதிபடன் எனப்படையும் திருப்பித்திருப்பி எழுதுகிறார் இதுதவிர வேறொரு அக்ஷரமும் அவா எழுதுவதில்லை இதை யாரும் மறுக்கவில்லையே இவா கூறுகிற துராக்ஷேபங்களை யெல்லாம் முன்னமே அநுவதிசூதுக் கண்டித்து பட்டரும் நம்பிள்ளையும் ஸாரமாக அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பன்முறை நாம் எடுத்துக் காட்டியிருந்தும் அவரறிவ் கண் செலுத்தாமலும் அதைப்பற்றி ஸவாபிபராயம் சிறிதும் காட்டாமலும் வீணவம்பளப்பு களினால் கோபாலராயா பல எடுக்கோ நிரப்பிவருவது ஆகக்கு ரஞ்ஜகமே?

விஜ்ஞாநீயோ விஷயஃ கீஜ்ஜிதூவிவாரயது ।

யதாததா விவநு வெஷாஃ மொவாராயெ-நா விஜ்ஞாநதெ॥

வயாமோஹபரசமௌஷதத்தின்

முனராவது பகுதி முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதிஜாய நம

விஷயதானம்செய்ய வாககனிததிருக்கும்

மஹானுபாவர்கள்

ஸ்ரீ உ வே கோயில் கந்தாடை வாதுல தேசிக அபபன ஸவாமி

ஸ்ரீ உ வே கோவிந்தப்பங்கா ஸவாமி திருநாயணபுரம்

ஸ்ரீ உ வே தேசிவரதாசாரியா ஸவாமி காரப்பங்காடு

ஸ்ரீ உ வே திருக்கோட்டியூர் ஸௌமய நாராயண சாரியா ஸவாமி

ஸ்ரீ உ வே A V கோபாலசாரியா ஸவாமி பதராதிபா ஸ்ரீதேசிக
ஸ்ரீஸுகதிஸமரகண்ணீ

ஸ்ரீ உ வே கோயில் கந்தாடை அ ராமானுஜாசாரியா ஸவாமி

ஸ்ரீ உ வே மேலவாததியா திருமலை அய்யங்கா ஸவாமி ஸ்ரீ வில்லி
திருமழிசை

ஸ்ரீ உ வே திருநாராயணயங்கா ஸவாமி பதராதிபா செந்தமிழ்
புத்தூர்

ஸ்ரீ உ வே திருநாராயணயங்கா ஸவாமி பதராதிபா செந்தமிழ்
மதுரை

ஸ்ரீ உ வே உத்தமசேரி ரங்கசாமி அய்யங்கா ஸவாமி ஸ்ரீரங்கம்

ஸ்ரீ உ வே ஸ்ரீரங்கம் சடகோபாசாரியா ஸவாமி

ஸ்ரீ உ வே கோ க ஸ்ரீசிவாசாரியா ஸவாமி திருமழிசை

— 0 —

நிகழும் மாகழி மாதமானது-தினத்திற்கு வஸிஷ்ட ததரமான
பராஹ்ம முகூர்த்தமேபால் ஸமவகஸரத்திற்கு ஸதவேததரமான
மாத்மநுகும மேலும் விபூதியில் உதகருஷ்டமான பகாரததங்கள்
எல்லாம் நான் என்று ஸ்ரீ கருஷணபகவான் அருளிச்செய்யுமிடத்து
“மாஸரநாம மாகக ரீஷெ-பாஹ்ம” என்று அருளிச்செய்திருக்
கின்றமையாலும் இமமாதம் மாதங்களெல்லாவற்றிலும் மேனமை
யுடையது. இன்னமும் இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் ஆண்டா
ளவதரித்து விளக்கி நீராட்டம் என்று ஒரு வபாஜததால்
திருப்பாவை பாடி நமக்குபகரித்ததும் இமமாதத்திலே இவ்வளவு
பெருமைவாய்ந்த இமமாதத்தில் வைஜயந்தீ வனமாலிகாம்சராய
பகவத் தைமுகர்ந்திஷ்டங்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகனின் பாதுதாளி
பெண்ணை தமக்கு விலைகின்ற நிருபகமாமபடி தொண்டரடிப்பெண்டி
என்ற திருநாமத்தை யுடைய ஆழ்வரவதரித்தது கேடடை
நகரத்திர்மாயைவே அத தினத்தன்று வைஜபந்திபின் 2-வது
ஸஞ்சிகை வெளியிடும்படி நோந்ததும் பொருத்தமுடையதே,

வர்த்தமானங்கள்.

காஞ்சீபுரம்:—இந்த திவ்ய சேஷத்திரத்தில் ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வரம் தேவஸ்தான மென்கிற தேவப்பெருமாள் ஸந்ரிதியில் தைமீ 1௨ (14—1—36) இரவு 11 மணிக்குள் இராப்பத்துத் திருவத்யை ஹேத்ஸவம் சாத்துமுறையாகி உடனே ஜீயர்புரம் பரிவேட்டை பத்ஸவத்திற்குத் தண்மகையில் புறப்பாடு நடைபெறும். பழைய சீவரம் என்கிற விடத்திலுள்ள ஸ்ரீ நரலிம்ஹஸ்வரம் மலையின்மீது மஹிநாள் காலை 10 மணிக்குள் சேர்ந்து அன்று மாலை பாலாற்றங்கரைப் பிராந்தங்களில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நான்கு எம்பெருமான் களுடனே ஆச்சரியமான உத்ஸவம் நடைபெறும். தைமீ 3௨ காலை 1௨ மணி ஸமாருக்குத் தேவப்பெருமாள் ஸந்ரிதி சேர்ந்தருள்வர்.

தேப்பஉத்ஸவம்:—தைமீ 25௨ (7—2—36) முதற்கொண்டு ஈன்றுநாள் மேற்குறித்த ஸந்ரிதியில் அனந்தஸரஸ்வரில் பேரருளாளனுக்குப் பெருந்தேவித்தாயாருக்கும் அற்புதமான தெப்பவுத்ஸவம் நடைபெறும்.

தையிலம்சம்:—திருமழிசையாழ்வார் காஞ்சீபுரத்தில் திருவெஃகா என்கிற ஸ்ரீயதோகத்தகாரி ஸந்ரிதியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் நடந்த இதிஹாஸத்தை அநுஸரித்து அநாதிகாலமாக ஹேத்ஸவம் திருவெஃகாவில் பைந்தரத்தம் பாம்புருட்டியுத்ஸவம் என்பது வெகு அழகாக நடந்து வருகின்றது. ஸ்ரீயதோகத்தகாரி பெய்ம் பெருமானும் திருமழிகைப்பிரமணும் 'ஹிரவிருக்கை' முதலான கிராமங்களுக்கும் அக்ரஹாரங்களுக்கும் எழுந்தருளிப் பாலாற்றங்கரையில் திருமஞ்சனம் கொண்டருளி அதிரமணியமாக நடைபெறுமிந்த மஹோத்ஸவம் தைமீ 26௨ (8—2—36) பின்மாலை 5 மணி முதல் நடைபெறும்.

திருமழிசை:—மேற்குறித்த பக்திஸாரமஹாமுநியான ஆழ்வாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலமாகிய திருமழிசையில் தைமீ 17௨ முதலாக 10 நாள் வருஷோத்ஸவம் அதிக விமரிசையாய் நடைபெறும்.

ஸ்ரீபெரும்புதூர்:—இத்தலத்தில் திருவவதாரம் செய்தருளின ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானுக்கு அர்ச்சாவதார பரதிஷ்டோத்

ஸவமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்ற குறுபுஷ்யோத்ஸவம் தைமீ 22உ முதல் மூன்றுநாள் லோகோத்தர விபவங்களுடனே நடைபெறும் தினப்படி திருமஞ்சனமும், இரண்டுவேளையும் வாஹனப் புறப்பாடு கஞ்ரம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளும் வித்வான்களின் அமுத மொழிகளும் அதுபவிக்கத்தக்கவை.

மதுரமங்கலம்:—“ராமானுஜபதச்சாயா” என்னும்படி எம் பெருமானார்க்குத் திருவடி நிழலாக ப்ரஸித்தரான எம்பாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலமான இத்தலத்தில் தைமீ 14உ முதலாகத் திரு நக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆரம்பமாகி 5—2—36உ புநர்வஸு நக்ஷத்திரத் தில் சாத்துமுறையாகும். வெகு அழகிய வைபவியில் இவ்வுத்ஸவம் நடைபெறும். இதே ஸமயத்தில் காஞ்சிபுரம் உலகளந்தபெருமாள் ஸந்ரிதியாகிய திருவூரகத்திலும் ப்ரம்மோத்ஸவம் விபவமாக நடை பெறும். ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு முதல் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவதும் இதே ஸமயமாகும்.

கூரம்:—“ராமஸ்ய தக்ஷிணோஹு” என்னுமாபோலே எம் பெருமானார்க்கு வலக்கையாக எழுந்தருளியிருந்த கூரத்தாழ்வான் என்கிற ஆசார்யஸார்வபெனமருக்கு இத்தலத்தில் தைமீ 21உ முகலாகத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆரம்பமாகி 12—2—36உ ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் சாத்துமுறையாகும்.

ஸ்ரீரங்கம் தேன்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷண ஸபை:— 6—1—36உ மேற்குறித்த ஸபையின் இருபதாவது வருஷாந்த மீஹோத்ஸவம் ஸ்ரீரங்கத்தில் உடைபவர் ஸந்ரிதியில் இனிது நடை பெறும். இந்த திவ்ய தேசத்தில் ஷை ஸபையினால் பலவகையான மஹோபகாரங்கள் விளந்திருப்பதனால் இச்சபை மேன்மேலும் அபிவிருத்திபெற்று விளங்கவேணுமென்று பல மஹா ஜனங்கள் பிரார்த்தித்து வருகின்றார்கள்.

சேன்னை பகவத் கதாப்ரஸங்க ஸபை:—இந்த ஸபையின் சார்பில் நடைபெறும் உபந்யாஸங்கள் தங்கசாலை விதிவிலுள்ள தொண்டைமண்டலம் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் நடந்துவருகின்றன. ஐந்துவருஷகாலமாக இதில் உபந்யாஸங்கள் நடத்திவருகின்ற காஞ்சி ஸ்ரீ.உ.வே. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி ரிகமும் யுவனா சித்திரைமீ முதலாக சீனிக்கிழமைதோறும் ஸ்ரீ பாகவத-தசமஸ்கந்த உபந்யாஸங் களும், ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் ஆழ்வாரருளிச்செயல் விசே

ஷார்த்த வுபந்யாஸங்களும் . நடத்தி வருகின்றார். இடையில் மார்கழியி் தினப்படியாகத் திருப்பாவையின் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்பட்டுவருகின்றன, பிறகு மதாக்ரமம் சனிக்கிழமைதோறும் மாலையில் ஸ்ரீ பாகயதமும் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் காலையில் திவ்ப்ரபந்தங்களும் உபப்பலிக்கப்பட்டுவரும். சென்ற திருக் கார்த்திகைக்கு முன் திருப் பல்லாண்டு உபந்யாஸம் முடிக்கப்பட்டிருந்ததால் தையி் முதல்வாரத்தில் திருமலை விசேஷார்த்த உபந்யாஸம் தொடங்கப்படவேண்டுமென்று பக்த ஜனங்களின் அபேகை தெரியவருகின்றது.

பாண்டேங்க பக்த ஸபையினுதரவில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. சடகோபாசார்யஸ்வாமிகளால் கோவிர்த்தப்பநாயக்கன் தெரு உப்பட்டு ஸ்ரீமான் ஆழ்வார் செட்டியார் சாரிட்டியில் அனேக விசேஷார்த்தங்களுடன் ஹரிகதா காலக்ஷேபம் நடைபெறும் திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாண்பிள்ளை கோவிர்த்தப் பங்காஸ்வாமிகளால் யஜித்தர ப்ரவணம் செட்டியார் சாரிட்டியில் உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்படும்.

நாராயணமுதலி வீதியில் காகுமானி ஆதிக்கேசவுசெட்டியார் சாரிட்டியில் தீபதிசை கோ. க. ஸ்ரீநிவாஸார்யஸ்வாமிகளால் விசேஷமான உபந்யாஸங்கள் நடத்தப்படும்.

திருவல்லிக்கேணி பகவத்விஷய காலக்ஷேபம்:—இங்கு கம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர், உ. வே. ஸாது ராமானுஜாசார்யஸ்வாமியால் இரண்டுமூன்று மாதகாலமாய் திருவாய் மொழியிடு காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கப்பட்டுவந்து இடையில் அருத் யயனத்திற்காக அது நிறுத்தப்பட்டு மார்கழியில் திருப்பாவை காலக்ஷேபம் நடத்தப்பட்டுவருகிறது.

எழும்பூர்:—ஜகன்னாத பக்த ஸபையினுதரவில் ஸாகேத நிலயத்தில் வடகரை ஸ்ரீமான் உ. வே. வெங்கட் வரதாசார்யஸ்வாமி களைக் கொண்டு அனேக உபந்யாசங்கள் நடைபெறும். ஷே சபையினுதரவில் வேத விலாசத்தில் அனேக ஹரிகதா காலக்ஷேபங்களும் பாட்டுக் கச்சேரிகளும் நடைபெறும்.

ஸ்ரீமதராமாநுஜாய நம:.

யஸ்ரதிஸ்யதிஸந்தித்ராணாடி சுஜ்ஜபரதீஸரிக் ।

யஸ்பாருதிஸ்மருதிஸ்டுத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரம்ஸீஸமத்||

ஸ்ரீராமோநுஜவிபூத வெஜயவீவிஜ்யஹதாழ் ||

ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ஞம்பதாம் ||

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்பந்தாயார்த்த
ப்ரகாஸந பத்ரிகை.

பத்ராதிபர் :

வடகரை இராமாநுஜாசாரியர்

[பகுதி 3.

❧ பத்திராதிபரின் விஜ்ஞாபனம். ❧

ஆரியர்கள் !

நம்முடைய இந்த வைஜயந்தி பத்திரிகையானது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தின் ஐகமத்யத்தை விளக்குவதற்கும் உபய ஸம்பந்தாயத்திலுமுள்ள உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தகர்கள் அநுக்ரஹிக்கும் விஷயங்களை நிஷ்பக்ஷபர்த்தமாய் வெளியிடுவதற்குமே வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கின்றது. கீழ் இரண்டு ஸஞ்சிகைகளில் புஸ்தக விமர்ஸம் என்னும் பகுதியில் ஸ்ரீ. உ. வே. ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமிபோல்வார்களுடைய உக்திகளுக்கு மறுப்பாகச் சில விஷயங்

கள் வெளியிடப்பட்டிருப்பதைக் கடாக்கூழித்த சில பெரியோர்கள் “இப்பத்திரிகையின் நோக்கத்திற்குப் பொருந்தாதவையான இத்தகைய விஷயங்களை இதில் வெளியிடாதிருந்தால் நன்றியிருக்கும்” என்று அடியேனிடம் அன்புடன் அறிவித்தார்கள். அதை அடியேன் பெரு நன்றிபாராட்டுதலோடு சிரஸாவஹிக்கக் கடமைப்பட்டவனாகவே யிருக்கின்றேன். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் விரும்பி வாசிக்கக்கூடிய விஷயங்களை வெளியிடுவ தொன்றிலேயே அடியேனுக்கும் முழுநோக்கம். இப்போது வெளிவந்திருக்கும் அருளுதயத்திலும் வைஜயந்தீ ஸஞ்சிகைகள் இரண்டிலும் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களே மலிந்துகிடக்கும். ஏ. வி. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி போன்றவர்களின் உக்திகளுக்கு உத்தரமாக வெளிவந்த விஷயங்களையும் ரஸிகர்கள் உற்று நோக்கினால் ஸம்பரதாய ஐகமத்யத்திற்கு ஹாநிகரமான விஷயம் ஒன்றும் அவைகளில் இல்லையென்பது நன்கு விளங்கும்.

ஸ்ரீ உ. வே. ஏ. வி. ஜீ. ஸ்வாமி லௌகிக ஞானத்திற்போலவே வைதிக ஞானத்திலும் சிறந்தவர். ஆதமகுண பரிபூர்த்தியிலும் மேம்பட்டவர் என்பதை எல்லோரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆதலால் அந்த ஸ்வாமியின் பெயரால் வெளிவந்த வாத்தஸ்யார்த்த விவரண விமர்சத்தைப் பார்த்த அடியேனால் அவைகள் ஒருகாலும் அவரால் எழுதப்பட்டவை என்று நினைக்கவும் இயலாது. ஆயினும் அவைகளில் முதன்முதலாக “வாதஸ்யம் தோஷபோக்யத்வம்” என்று ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி சொல்லுவதாகக் கண்டனம் எழுதத் தொடங்கினார். அது அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி சொல்லுவதா? அல்லது நமது பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்ததா? என்பதைப் பராமானிகர்கள் பராமர்ஸிக்கவேண்டுகிறேன்.

ஸரணாகதி கத்ய பாஷ்யத்தில் “வாதஸ்யம்நாம தோஷேபி குணத்வ புத்தி:” என்று ஸர்வஜ்ஞரான ச்ருதப்ரகாஸிகாபட்டர் அருளிச் செய்திருக்கவில்லையா? கடோபநிஷத்தில் “அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷ:” என்கிற வாக்யத்தில் “நததோ விஜுகுப்ஸதே” என்கிற விடத்தில் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸம்யமிஸார்வபௌமரால் அநுக்ரஹிக் கப்பட்ட பாஷ்யத்தில், “வாதஸ்யாதிஸயாத் தேஹகதாநபி தோஷாந் போக்யதயா பஸ்யதி” என்று சொல்லப்படவில்லையா? அவ்வர்த்தத்தையன்றோ ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளியது. அதை மறுப்பது ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி போல்வார்களுக்குப் பொருந்துமோ? அதற்கு அபார்த்தங்களைச் சொல்லுமவர்களை யன்றோ

கண்டிக்கப் பார்ப்பதும். “காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வதன்றோ” ஸ்வரூபம். அது நிற்க, தயாஸப்தார்த்த விஷயமாகவும் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அருளிய விஷயம் அவரபிப்ராயமா? பட்டர் போல்வார்களின் அபிப்ராயமல்லவோ? பட்டர் ஸ்ரீ ஸூகத்தியின் மீதன்றோ இவர் தூஷணைகள் எழுதப் புகுந்தது. எல்லா ஆசார்யர்களையும் ஸமரூபமாகவே ஸம்பாஷிப்பதாக எழுதும் இந்த ஸ்வாமி ஸ்வபாவத்திற்கு இவ்வாறு கண்டிப்பது பொருந்துமோ? பட்டருடைய ஸ்ரீ ஸூகத்தியை அபலபிக்க யார் சக்தர். “ஸ்வார்த்த ஹர்ஷஸோகாத்யபாவேபி” என்கிற ஸ்ரீஸூகத்தி என்போல்வார்களும் நன்கறியும்படி யன்றோ விளங்கா நிற்கின்றது? அதற்குத் தாத்பர்யம் அப்படியில்லை என்றே ஏ. வி. ஜீ. ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறபடி. கொண்டாலும் சப்த ஸந்ரிவேஸத்தில் விவாதம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை யன்றோ? அதுபோலவே மற்றையோர்களும் சொல்லி வருகிறார்களென்று இந்த ஸ்வாமியும் திருவுள்ளம் பற்றி இருந்திருக்கக் கூடாதோ? இதில் அநாவஸ்யகங்களான விசாரங்களை வளர்த்திக்கொண்டு போருவது உசிதமா? என்பதை விவேகிகள் விசாரிக்கவேண்டும்.

ஆக வாத்தஸ்யம், தயை என்கிற இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றியும் ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியின் உக்திக்கு உத்தரமாக ஸ்ரீ அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிற ஸஞ்சிகைகளில் இரண்டு ஸம்பந்தாயங்களினுடையவும் ஸாமரஸ்யம் (ஒற்றுமை) அழகாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே யல்லாமல் ஒரு ஸம்பந்தாயத்தை தூஷித்திருப்பதாகக் காணக் கிடைக்குமோ? ஸ்ரீ கோபாலாசார்யர், ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியரைப் பற்றி எவ்வளவோ மறுத்து எழுதுகிறார். ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியரும் அவ்வாறே மறுத்து எழுதுகிறார். இது விஷயத்தில் அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் என்ன செய்யமுடியும்?

இன்னமும் இந்த கோபாலாசார்யர் எழுதும் விஷயங்களைப் பற்றி அடியேன் எழுதினால் பகஷ்பாதத்தினால் எழுதுவதாகவே சிலர் கருதக்கூடும். ஆயினும் விவேகிகளின் உள்ளத்திற்கு விஷயவுண்மை விளங்காமற் போகாது. இதுவரையிலும் இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளுக்கும் பரஸ்பரம் அனேக விஷயங்களில் விவாதம் ஏற்பட்டு ஓயாமல் இவ்விரண்டும் பத்திரிகைகள் மூலம் போராடி வருகிறார்கள். இருவருடைய போராட்டமும் மிகவும் அநாவஸ்யகமென்றே மத்யஸ்தர்கள் கருதுகிறார்கள். அடியேனுடைய எண்ணமும் இதுவே. பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வ விமர்சம் என்று பெயரிட்டு ஒரு நீண்ட

தூல் வெளியிட்டு வருகின்றார். அதிலும் * அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியைப்பற்றி மறுத்தே எழுதி வருகின்றார். அண்ணங்கராசார்யரும் ஸ்ரீ தேசிக ஸூக்திஜயத்வஜ மாலையில் ஸ்ரீ கோபாலாசார்யரை மறுத்து எழுதி வருகிறார். இதற்கென் செய்வோம் யாம். அடியேன் ஸ்ரீ கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி ஸந்திதிக்கு விடுத்த பத்திரிகைகளுக்குப் பதிலாக அவர் அனேக ஆச்சார்யமான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டு வருகிறார். ஆயினும் அடியேன் எழுதிக்கொண்ட விஷயங்களுக்கு ஏதாவது பதில் உண்டா? என்பதைப் ப்ரமாணிகர்கள் அறிவித்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் தலையல்லால் கைமாறிலேன். அறியாதவர்கள் எழுதினால் அவர்களுக்குப் பதில் ஏதாவது எழுதலாம். இந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி விஷயங்களை அறிந்துவைத்தே இவ்வாறு எழுதுவதற்கு பதில் எழுதுவது உசிதமன்று என்றே அடியேன் வாளாவிருக்கின்றேன்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம:

ஸ்ரீராமா நுஜ ஸித்தாந்தம்

எம்பெருமான் தொடங்கி எம்பெருமானார் நடுவாக அஸ்தாசார்யர்கள் பர்யந்தமாகவுள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷம்” என்கையால் ஸம்பரதாய பரம்பராப்ராப்தமான ரஹஸ்யார்த்த ஜ்ஞானமே, நிரதீஸய புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உறுப்பாகும். ஆகையால் நமது பூர்வாசார்யர்கள் ஆங்காங்கு நம்போல்வார்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக அருளிச் செய்திருக்கும் அர்த்த விசேஷங்களை அடியேன் பெரியோர்கள் ஸந்திதியில் அடிப்பணிந்து அறிந்துகொண்டபடி இங்கு விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

பதார்த்தங்கள் ப்ரமாணம். ப்ரமேயம் என்று இருவகைப்படும். அவற்றுள் ப்ரமேயங்களை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஸாதகமாயிருக்குமவை ப்ரமாணங்கள் எனப்படும். அப்ரமாணங்கள் ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஸப்தம் என்று மூன்று வகைப்படும். ப்ரத்யக்ஷமான பதார்த்தங்களை அறிவதற்கு இன்றியமையாத செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல் மனமும் ஆகிய ஆறு புலன்களும் ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும். இவ்வாறு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணங்களால் அறியப்பட்ட வஸ்துக்களில் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமலிருக்கும் நிலைமையை அறிந்து அவைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு மற்றொன்றை அறிவதற்கு யோக்ய

மான யுக்திகள் அனுமானம் என்று சொல்லப்படும். அதாவது மலையின் கண்ணுள்ள புகையைக் கண்டவுடன் அப்புக்கை நெருப்பில்லாவிடத்து உள்தாகாமையால் அவ்விடம் நெருப்புளது என்று அறிவதற்கு யோக்யமான யுக்தி விசேஷம்.

சப்தமாவது ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிய முடியாத விஷயங்களை உள்ளபடி அறிகைக்கு யோக்யமான அக்ஷராத்மகமாயுள்ள ஸப்தங்கங்கள். அந்த ஸப்தங்களாவன அபளருஷேயங்களாய் நித்ய நிர்ந்தோஷங்களாய் ஸ்வத:ப்ரமாணங்களாயிருக்கும் வேதங்களும், அவைகளின் அர்த்தங்களை அறிவதற்கதுகூலங்களான மீமாம்ஸாதி ஸாஸ்த்ரங்களும், அவ்வேதார்த்தங்களை ப்ரத்யக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த மனு முதலாயினோர் ஸம்ருதிகளும், அவ்வேதார்த்தங்களை அறுதியிடாநின்ற இதிஹாஸ புராணங்களும், பாஞ்சராத்ராகி ஆகமங்களும், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகளாய் தென்மொழி மறை என்று கொண்டாடப்படும் திவ்யப்ரபந்தங்கள் நாலாயிரமும், அவைகளை அடியொற்றிய பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும்.

அவைகளில் வேதம், அபளருஷேயம். (புருஷனால் செய்யப்படாதது.) ஆகையால், மயக்கம், வஞ்சனை, கவனமில்லாமை முதலாகிய குணங்களால் ஏற்படும் தோஷமில்லாததாயிருக்கும். ஸ்வத:ப்ரமாணமாவது, ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும்பொழுது மற்றொன்றை அபேக்ஷியாது தானே அறிவிக்கும் பெருமை. அது நித்யமாயிருக்கும். அஹங்கார தத்துவத்தினுடைய கார்யமான ஸப்தத்தை எப்படி நித்யம் என்று சொல்லமுடியுமெனில்? சப்தங்கள் அநித்யமாயிருந்தாலும் ஒவ்வொரு கல்பங்களிலும் அந்த ஸப்தங்களுடைய க்ரமங்கள் வேறுபடாமல் ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்து கல்பந்தோறும் வெளியிடுகின்றமையால் நித்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதிஹாஸாதி புராணங்கள் வேதத்தை அடியொற்றியே ப்ரமாணங்களாகும். வேதவிருத்தமான அர்த்தங்களை அறுதியிடுமவைகள் ப்ரமாணமாகமாட்டா. பாஞ்சராத்ரம் ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரனால் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகையால் வேதம்போலவே ஸ்வத:ப்ரமாணமாகும். அப்படியே மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களும் ப்ரமாணங்களாகும். படைத்தான் கவி என்கிறபடியால் இந்த திவ்ய ஸூக்திகளும் வேதம் போலேயே ஸர்வஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரளயகாலத்தில்

தன் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்து ஸுப்த ப்ரபுத்தந்யாயத்தாலே இந்த திரவிட பிரபந்தத்தை ஆழ்வாருக்கு அருளிச்செய்ய ஆழ்வாரும் மதுரகவிகள் போன்ற மஹாநபாவர்களுக்கு அருளிச்செய்ய உலகில் வந்திருக்கின்றமையால் தரவிட ப்ரபந்தத்தையும் அபளரு ஷேயமான வேதமென்றே சொல்லக்கூடும்.

அபளருஷேயமாய் நித்யமான வேதம், கர்மபாகம் ப்ரஹ்மபாக மென்று இரண்டு வகைப்பட்டிருக்கும். அவற்றில் கர்மபாகமானது அசித்தப்ராயர்களான செதனர்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு ஸர்வேஸ்வரன் பரம க்ருபையினால் அதுகாஹித்த அவயவங்களைக்கொண்டு அவனை ஆரதிப்பதற்கு அதுகூலங்களான யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களையும் அவைகளை அனுஷ்டிக்கும் ப்ரகாரங்களையும் அழகாகச் சொல்லுமதாயிருக்கும். அவைகளை ப்ரயத்யக்ஷிகரித்த மனு முதலியினோர் ஸம்ருதிகள் அந்தக் கர்மபாகமான வேதார்த்தங்களை நாமறியும்படி விஸ்தரியா நிற்கும். ப்ரஹ்மபாகம் “ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யா ஸிதவ்ய:” என்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபவாதிகளையும் அவனை அடைவதற்கு உபாயத்தையும் அவ்வுபாயத்தால் அடையக்கூடிய பலத்தையும் அப்பலத்தை அடைவதற்கு யோக்யனான புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அப்பலத்தைப் பெறுவதற்கு இடையூறான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும் அறிவிக்கும்தாயிருக்கும். இவ்வர்த்த விசேஷங்களையே விஸ்தரியா நிற்கும் ஸ்ரீராமாயணத்தி இதிஹாஸங்களும், ஸாத்விக புராணங்களும். மேற்சொல்லப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் போலவே பகவத் கடாக்ஷமடியாகப் பெற்ற திவ்யஜ்ஞானத்தையுடைய சரிஷ்டார்களின் ஆசாரங்களும் ப்ரமாணங்களாக ஆகும். “தர்மஜ்ஞாஸமய: ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச.” (தர்மத்தை யறிந்த சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரம் ப்ரமாணம் வேதங்களும்) என்று சொல்லா நின்றதிதே. இதில் தர்மத்தையறிந்த சரிஷ்டார்களின் ஆசாரம் ப்ரமாணம் என்று முந்துற முன்னம் சரிஷ்டாசாரத்தைச் சொல்லியிருப்பதுடன் வேதமும் என்று சொல்லப்படுகிற சகாரத்தாலும் வேதத்தைக்காட்டிலும் சரிஷ்டாசாரம் முக்யமான ப்ரமாணம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

நமது ஐந்தாவது ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தி

தற்சமயம் நமக்கு அகஸ்மாத்தாய் ஒரு வருத்தமும் அதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செய்தவுடன் ஸமாதானமும் அடைய நேர்ந்தது. அதாவது நமது ராஜாதிராஜனாகிய ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தி ஸ்வர்க்கம் சென்றார் என்கிற சமாசாரம் செவிக்கெட்டியபொழுது ஒரு வருத்த முண்டாயிற்று. அதைச் சிறிது பராமர்சித்தவுடன் அவர் இவ்வளவு காலம் இவ்வுலகை இனிது ஆண்டு இதேமாதிரி விண்ணுலகையும் ஆளக்கருதி விண்ணுலகம் சென்றிருக்கின்றார் என்றே நினைக்க வேண்டும்.

மேலும், நர: பதிதகாயோபி—யஸ: காயேநஜீவதி—என்கிற படி ப்ராக்ருதமான சரீரத்தைவிட்டு அப்ராக்ருதமான யஸஸாரீரத்தை அவலம்பித்திருக்கின்றார். ராஜாதிராஜனாகிற நமது சக்ரவர்த்தியின் பெருமையைப் பேசப் புகுந்தால் “நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீ பதி:” என்று சொல்லுகிறபடி ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே நமது சக்ரவர்த்தி என்று சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் இவ்வளவு பெருமை ஏற்பட்ட இயலாது. நமது சக்ரவர்த்தியின் அரசாட்சியானது நமது தேசத்தை முன் ஆண்டுவந்த அரசர்களின் அரசாட்சியை அடியொற்றிந்தாகவே காணப்படுகின்றது. முன் அரசாண்டவர்களின் அரசாட்சியைச் சொல்லும்போது ஒரு துறையில் புலியும் பசுவும் தண்ணீர் அருந்துமாறு ஆண்டார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதை நாம் சரித்திரங்களில் படிக்கின்றோமே யல்லாமல் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டதில்லை. ஆதலின் அது விஷயத்தில் நமக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை உண்டாகாமலிருந்தது. தற்காலம் பெரியது சிறியதை நலியர்தபடி ஆண்ட நமது சக்ரவர்த்தியின் அரசாட்சியை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டோமாதலால் அது ஸம்பாவிதமென்றே நினைக்க நேருகின்றது. மேலும் அந்நல்லடிக் காலத்தில் அவர்கள் ஆண்டுவந்தது அவ்வளவு பெருமையல்ல. கலீஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுமிக்காலத்தில் இவர் அரசாண்ட பெருமையைப் பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம். அவ்வாறு மண்ணுலகை ஆண்டு விண்ணுலகையும் ஆள விரும்பித் தன்னுடைய புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியை இவ்வுலகாள் வைத்துவிட்டுத் தான் வானாளைச் சென்றிருக்கிறார். அவர் புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியும் “திநாந்தே நிஹிதம் தேஜ: ஸ்வித் ரெவ ஹுதாஸா:” என்கிறபடி சாயங்காலத்தில் சூர்யனால் கொடுக்

கப்பட்ட தேஜஸ்ஸை அடைந்து அக்ரியானது எவ்வாறு ஜ்வலிக்கின்றதோ, அவ்வாறே “நமது ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தியினால் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பெற்ற அவர் புதல்வரான ஹெட்வர்ட் சக்ரவர்த்தி அதி தேஜஸ்வியாய் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி “யாவதாவர்த்ததே சக்ரம் யாவதீஹ வஸுந்தரா” என்கிறபடி ஆஜ்ஞாசக்ர முள்ளவளவும் பூமியுள்ளவளவும் இவ்வுலகை இனிது ஆளும்ப்படி எல்லாம்வல்ல இறைவன் இன்னருள் புரியுமாறு வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்

வடகரை இராமா நுஜாசாரியார்,

பத்திராதிபர், S. R. S. வைஜயந்தீ.

வர்த்தமானங்கள்.

காஞ்சீபுரம். தேவப்பெருமாள் உத்ஸவங்கள் :—நாளது மாசி மாதத்தில் சக்லபக்ஷ தசமியன்று (2-3-36) திங்கட்கிழமை தென்னேரித் தெப்பத்திருநாள் நடைபெறும். முதல்நாள் இரவு 10-மணிக் குப் பெருமாள் ஸந்திதியை விட்டுப் புறப்பட்டருளிப் பல கிராமங்களையும் அக்ரஹாரங்களையும் அலங்கரித்துக்கொண்டு மறுநாள் காலை 11-மணிக்குத் தென்னேரி சேர்ந்து அங்கு அற்புதமான திருமஞ்சனம் கொண்டருளி மாலை 5-மணிக்குமேல் தாதலமுதரமென்கிற ஏரியில் தெப்பம் கண்டருளி, அகரம் என்கிற வைதிகாக்ஷஹாரத்தில் லோகவிலக்ஷணமான திருவிதிப் புறப்பாடுடன் அவ்வூர் ஸந்தியில் எழுந்தருளியிருந்து திருவாராதன நைவேத்யாதிகள் விசேஷமநுகக் கண்டருளி மறுநாள் உதயம் காஞ்சீபுரம்-ஸந்தியில் சேர்ந்தருள்வர்.

8-3-36 ஞாயிற்றுக்கிழமை பெளர்ணமியன்று ராயஜீ குளத் தெப்பத்திருநாள் ஆச்சரியமாக நடைபெறும். மறுநாள் முதல் மூன்றுநாட்கள் ஸந்தியுள்ளே துரைத்தோட்டத்தில் தவனவுத்ஸவம் பரமபோக்யமாக நடைபெறும்.

திருக்கச்சிநம்பிகளுத்ஸவம் :—இவ்வாசிரியருடைய வருஷோத்ஸவம் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் நடைபெற்றாலும் இவருடைய திருவவதாரஸ்தலமான பூவிருந்தவல்லியில் 10-நாளும் திருவிதிப் புறப்பாடுடன் வெகு சிறப்பாக பக்தவர்க்கங்களால் நடத்திவைக்கப்படும். 21-2-36உ உத்ஸவாரம்பம். 1-3-36உ மிருகசீர்ஷத் திருநக்ஷத்திரத்தன்று (ஞாயிற்றுக்கிழமை) சாற்றுமுறை,

திருநாராயணபுரம்

இது மேலக்கோட்டை என்கிற திவ்யசேஷத்ரம். இந்த சேஷத்ரமானது கரையுக்கத்தில் நாராயணத்தரி என்றும் த்ரேதாயுக்கத்தில் வேதாத்தரி என்றும் த்வாபரையுக்கத்தில் யாதவாத்தரி என்றும் கலியுக்கத்தில் யதிஸார்வ பளமரான எம்பெருமானாரால் ஜீர்ணோத்தரணம் பண்ணப்பட்டதால் யதிஸரஸ்மென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மேலும் இந்நகருக்கு உடையவர் திருநாராயணபுரம் என்று திருநாமம் சாத்தின படியால் திருநாராயணபுரமென்றும் எல்லோராலும் போற்றப்படும். பங்குனிமாதத்தில் ப்ருமஹோத்ஸவம் வயிரமுடி ஸேவை, 17-2-36 (மாசுமீ 5-உ) கேட்டை நகரத்திரத்தில் டி.லியி லிருந்து உடையவர் செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருள் வித்துக் கொண்டு எழுந்தருளின தினமாகையால் அன்று காலை ஸன்னிதியில் செல்வப்பிள்ளைக்குத் திருமஞ்சனம் மிக விமர்சையாய் நடைபெறும். உடனே உடையவருடன் தேசிகன் ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருளி தளிகை முதலானதுகள் அழுது செய்து பல்லக்கில் செல்வப் பிள்ளையும் தோளுக்கினியானில் உடையவருமாக வீதி எழுந்தருளுகிற உத்ஸவம் மிகவும் அழகாக நடைபெறும்.

திருவல்லிக்கேணி காலசேஷபங்கன்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி திவ்யாலயம், ஸ்ரீவேதவல்லித்தாயார் ஸந்ரிதியில் ஸ்ரீமான் திவான் பஹதூர். M. O. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் ஸ்வாமி சார்டி. மூலமாய் சுமார் இருபது வருஷகாலமாய் உபயவேதார்த்த ப்ரவர்த்தகரான திருமழிசை கோ. க. அ. ராமானுஜாசார்யஸ்வாமி அநேக ஸம்ப்ரதாயக்ரந்த காலசேஷபங்களை நடத்திக் கொண்டு வந்து, கொஞ்ச காலமாய் அந்தக் காலசேஷபங்களிலிருந்து நிவர்த்தராயிருக்கிறபடியால், ஷேதாயார் ஸந்ரிதியில், அந்த ஸ்வாமி யினுடைய அந்தே வரலிகளான தி. ஆஸூரி, வெ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சாரியர் ஸ்வாமி' தி. ஆஸூரி, ரா. ரங்காச்சாரியர் ஸ்வாமி இவர்கள் முறையே, ஹரிவம்ஸகாலசேஷபமும், பகவத்கீதா காலசேஷபமும் அந்தந்த வாரங்களில் பகல் 3மணிக்கு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அநேகர் வந்து கேட்டுக்களிக்கின்றனர்.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில், காலை 7 மணிக்கு தி. ஆஸூரி, வெ. ஸ்ரீனிவாஸாச்சார்யஸ்வாமி 'தத்வத்ரயம்' பிரதி தினமும் நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்.

மாம்பலம்.

திருக்கண்ணபுரம் ந்யாய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமான் வரதாசார்யஸ்வாமிகளால், மாம்பலம் ராமானுஜன் தெரு, ராமானுஜ நிலயத்தில் ப்ரதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 8-மணிக்கு திருபந்தரார்த்தம் உபந்யஸிக்கப்படும்.

கோயில் மாசியுத்ஸவம்.

ஸ்ரீரங்கம் ரங்கநாதப் பெருமானுக்கு தைமீ முதற்கொண்டு நான்கு மாதங்களிலும் நான்கு பிரம்மோத்ஸவங்கள் நடைபெறுவது வழக்கம். தையுத்ஸவம் வெகுவிபவமாக நடைபெற்றது. மாசிப்ரம்மோத்ஸவம் நாளது மாசியீ 13-ந் தேதி (25-2-36) முதல் நடைபெறும். முடிவில் தெப்பவுத்ஸவம் நடைபெறுவதால் இதற்கு மாசித் தெப்பத் திருநாள் என்கிற பெயரும் வழங்கிவருவதுண்டு.

திருவேவ்வுளூர் ஸ்ரீ வீரராகவர்தேப்பம்.

22—2—36 அமாவாஸ்யையன்று நடைபெறும்.

திருபுட்குழியில் தேப்பம்.

இந்த திவ்பதேசத்தில் ஸகலமான உத்ஸவங்களும் வெகு அழகாக நடந்துகொண்டிருந்தன. சில வருஷங்களாகப் பலவகை விவாதங்களினால் ஒரு உத்ஸவமும் நடைபெறாமல் நின்றிருந்த குறையை நீக்க, சென்ற தையமாவாஸ்யை முதலாக மூன்று நாள் தெப்பவுத்ஸவம் நடத்துவதாக ஆரம்பம் செய்து ஒருநாள் உத்ஸவம் நடத்தப்பட்டது. அவ்வளவிலேயே கலஹங்கள் ஏற்பட்டு உத்ஸவம் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. பக்தர்களுக்கு விசாலஹ்ருதய முண்டாகி நல்லவழி பிறக்கவேணும்.

திருக்கண்ணபுரம் மாசிமகம்.

இத்தலத்து எம்பெருமான் செளரிராஜப் பெருமானுக்கு மாசிமகோத்ஸவமென்கிற ஒரு ப்ரம்மோத்ஸவம் 28—2—36 முதலாக நடைபெறும். 7—3—36 மக நக்ஷத்திரத்தன்று திருமலைராஜன் பட்டணத்திற் கெழுந்தருளிக் கடலில் தீர்த்தம் ஸாதிக்கிற அதிசயங்கள் வெகு அற்புதமானவை. இவ்வுத்ஸவம் ஸ்ரீபெரும்புதூரிலும் ஐந்து நாள் நடைபெறும்.

திருவத்யயநோத்ஸவம்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்

மாஸங்களிற் சிறந்தது மார்கழி மாதமென்பது, ஸ்ரீ சீதா-
சார்யாபிமதமன்றோ? தேவதைகளின் திருார்ப்பமான தை மாஸத்-
துக்குப் பூர்வபாவியாய் ப்ரபாதஸமயமாயிருப்பதே, அப்படி அந்த
மாஸம் கொண்டாடப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அந்த
மாதத்திற் சுக்லபட்சவேகாதசி தொடங்கிப் பெரிய பெருமாள் வட
மொழிவேதத்தைக் கேட்டுப்போருவது வழக்கமாயிருந்ததாம்.
அதற்கு அத்யயநோத்ஸவமென்று பெயராம். அப்படி நடந்து வரா
நிற்கையில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ப்ராகாராதி கைக்கயங்-
களைச் செய்தருளின திருமங்கைமன்னன் காலத்தில் அவ்வாழ்
வாருக்குப் பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேத
ஸாம்யம் தென்மொழிவேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உண்டென்று
தாம் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ஸகலரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்
படி திருவரங்கம் திருப்பதிர்வின்று திருக்கார்த்திகையானதும்
ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி ஆழ்வாரை எழுந்தருளிப்
பண்ணிக்கொண்டுவந்து திருவாய்மொழி பாராயணம் நடத்தும்படி
நியமித்தருளினார். அப்படிப் பெரியபெருமாள் அதுகாலஹித்த நிய-
மனத்தை ஸிரஸாவஹித்துக் கலியனும் திருக்கார்த்திகையானதும்
திருவரங்கத்திலுள்ள கோயில் பரிஜநங்களுடன் ஆழ்வார் திரு-
நகரிக்குப் பயணமாகி அங்குநின்று ஆழ்வாரை யெழுந்தருள்
பண்ணிக்கொண்டுவந்து ப்ரதிஸம்வத்ஸரமும் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசி
தொடங்கித் தினம் ஒவ்வொரு பத்து வீதம் திருவாய்மொழி பத்து
பத்தையும் பத்துநாள் உத்ஸவத்தில் வடமொழி வேதத்தோடுகேட்-
பித்தருளித் திருவாய்மொழிக்கு வேதஸாம்யம் பெருமாள் திரு-
வுள்ளம் பற்றியிருப்பதை ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். இப்படி நிகழ்ந்து
வாராநின்றமேற்படி உத்ஸவம் பிறகு காலக்ரமத்தில் நடந்தேறாமல்
நின்று விட, வெகுகாலத்திற்குப்பின் நம் தர்சநஸ்தாபகாசாரி
யரான எம்பெருமானார் “பொங்கோதஞ்சுழந்த புவனியும் விண்ணு-
லகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திரு-
வரங்கச் செல்வனின்” திருவுள்ளத்தை யடியொற்றித் திருவாய்
மொழியேடு மற்ற முதலாயிரம் முதலிய பிரபந்தங்கட்கும் வேத

ஸாம்யமுண்டென்பது ப்ரகாஸிக்குமாறு மாரீகழிமாஸத்துச் சக்ஷ பசுஷ ஏகாதசிக்கு முன்பு பத்து நாள்களில் முதலிரண்டாயிரத் தையும் ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கிப் பத்துநாள்களில் திருவாய் மொழியாயிரத்தையும் திருவாய்மொழி முடிந்த மறுநாள் இயற்பாவாயிரத்தையும் நம்பெருமாள் வடமொழி வேதத்தோடு திருச்செவிசாத்தும்படி ஏற்பாடு செய்தருளினார். அப்படி யேற்பாடு செய்கையில் திருக்கார்த்திகையானதும் ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள பரிஜீனம் பலவற்றோடும் ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பயணமாகி நம்மாழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து கலியணையும் முன்னிட்டு உத்ஸவத்தை விமர்சையாக நடப்பிக்கலானார். திருக்கார்த்திகையானதும் ஆழ்வாரை யெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெரியபெருமாள் திருச்செவிசாத்தியருளுங் கால வெல்லையே இந்தத் தென்மொழி வேதத்துக்கு அத்பாயோத்ஸ ஜ்னகாலமாகும். முதற் பத்துநாள்களில் நடக்கும் உத்ஸவம் மத்தியாண்ன காலத்திற்குள் திவ்யப்ரபந்தத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி இருப்பதால், அது பகர்பத்து என்னவும், பின்பு ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி தொடங்கி நடக்கும் உத்ஸவத்தில் திருவாய்மொழிப்ரபந்தம் இராத்திரியில் திருச்செவி சாத்தும்படியிருத்ததால், அது இராப்பத்து என்றும் வழங்குவதாயிற்று. இந்த உத்ஸவங்களில் வடமொழி வேதத்தோடொப்ப திவ்யப்ரபந்தங்களும் சேவிக்கப்பட்டுப் பெரிய பெருமானால் மிகவும் திருவுள்ளவுகப்போடு திருச்செவி சாத்தப்படுவதால் இந்த உத்ஸவம் திருவத்யபன உத்ஸவமென்று பெரியோர்களால் வழங்கப்படுவ தாயிற்று. (அத்யபனமென்றால்—வேதமோதுதல்) இப்படி நடந்து வரானின்ற உத்ஸவம் கால கௌடில்யக்தால் ஆழ்வார் திருநகரியினின்று ஆழ்வாரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுவந்து நடத்துவது கஷ்டசாத்யமாய்விட பிற்காலத்துள்ள பெரியோர் திருவரங்கம் திருப்பதியில்தானே ஏறியருளப்பண்ணின நம்மாழ்வாரைக்கொண்டு மேற்படி உத்ஸவத்தைச் சிறப்பாக நடத்தலானார்கள்.

தமிழ் மொழியில் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்று வழங்குகிற மூவகைத்தமிழில் இயற்பாதவிற மற்றையீழுவாயிரங் களும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழுமாகையால் அந்தப்ரபந்தங்

களை அறையர், பண்ணிசையோடு சேவிப்பதும் அபிநயிப்பதும், மற்றையோராயிரமும் இயற்றமிழென்பதை யாவரும் அறியுமாறு முன்னையோர், இவற்றிற்கு இயற்பா (இயற்றமிழாலானபா) என்று நாமதேயமிட்டதற்கு ஏற்ப அவ்வாயிரத்தை அறையர் பண்ணிசையோடு சேவிப்பதில்லையாக, இதர ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பெருந்திரளாக இருந்து அதுசந்திக்க நம்பெருமாள் கட்டளையால் இன்னும் இருபத்தொருநாள்களில் தீவ்யப்ரபந்தம் முழுவதையும் திருச்செவிசாத்துதல் நடந்துவருகின்றது.

இப்படி நடந்துவராநிற்கிற திருவத்யயநோதஸவத்தைத் திருவரங்கம் திருப்பதிக்குப்போய் சேவிக்கப்ராப்தியில்லாதவர்கள் அக்குறை யொருவாறு தீர மேற்படி உத்ஸவம் பல்தீவ்ய தேசங்களில் நடக்கின்றது. அந்த உத்ஸவம், ராஜதானியாய் ஸ்ரீகோசாரியன் எழுந்தருளி இருக்கப்பெற்ற திருவல்லிக்கேணி என்ற ஸ்ரீகைரவணீக்ஷேத்திரத்தில் ப்ரதிஸவத்ஸரமும் தொண்டர்கள் கண்டு சுகமகிழ்ந்துவாழுமாறு வெகு விமர்சையாக நடந்துவாரா நிற்கின்றது.

தையில் மகம்

திருமழிசை கோ. க. அப்பன் இராமாநுஜாசாரியார்

திருமழிசைப்பிரான் 'ததசத்வாதஸோமாலே' என்றும் 'பன்னிருத்திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட' என்றும் சொல்லுகிறபடி ராமகிருஷ்ணர்களைப்போலே, பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாஸம்பண்ணி அவதரித்தார். இதைப்பற்றியே, திருமழிசை, சதுஸ்ஸாஸ்தரப்ரவிணரான அண்ணுவப்பங்கார்ஸவாமி,

மாலேத்வாதசகே முநீந்தர்க்ருஹினீ ஸா த்வாபரே தைஷ்யகே லித்தார்த்திர்யஹிமாஸ்ஸுவாரஸஹிதே தாரே மகாக்யாதரே ராகாயா அபரேத்யுரஸ்யஜகத:க்ஷேமாய ஸௌதர்ஸமம் ப்ராஸுதோல்பவிவேஷ டநாவ்ருதததும் பிண்டம் ப்ரசண்டார்சிஷம்.

என்றும் அருளிச்செய்தார். இந்தஸ்லோகத்தின் தாத்பர்யம், த்வாபரயுகம், லித்தார்த்திவருஷம், தைமாதம், ஞாயிற்றுக்கிழமை, ப்ரதமாதிதியோடு கூடிய மகாநக்ஷத்திரத்திலே, பார்க்கவமுநீந்தரருடையபத்திரி, பன்னிரண்டுமாதம் கர்ப்பம்தரித்திருந்து, பூலோகத்தின் க்ஷேமார்த்த

மாக, சக்ரம்ஸுமாய், தோல்பையால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாரத்தோடு கூடிய, மஹா தேஜஸ்ஸையுடைய பிண்டாகாரமான ஆழ்வாரைப் பெற்றான் என்பது. இவ்வாறு பிறப்பிலும், தேஜஸ்ஸிலும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர்களுக்கு ஒப்பான ஆழ்வார், துஷ்டநிக்ரஹசிஷ்ட பரிபாலனம் பண்ணின அவர்களைப்போல், தாமும், பாஹ்யக்குருஷ்டி மதங்களை நிரவதித்து பரமஸாத்விகமான விசிஷ்டாத்வைத மதத்தைப் பரவருத்திப்பித்தார்.

நான் முகன் திருவந்தாதி, திருச்சந்த வீருத்தம் என்கிற 'இரண்டு ப்ரபந்தங்களாலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைச் சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவனார்த்தமாக அருளிச்செய்து, நம்புவியில் நாலாயிரத் செழுநூறு ஸம்வத்ஸரம் எழுந்தருளியிருந்து பிரகு பரமபதத்தை யடைந்தார். அநந்தரம், 'பின்னொர் வணங்குஞ் சோதி' என்கிற படியே, எம்பெருமான் விபலாவதாரத்திலே உதவப் பெறுதவர்களுக்காக ஆர்ச்சாவதாரமா யெழுந்தருளியிருக்குமாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் ஆர்ச்சாவதாரமாய் திருமழிசையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இவ்வாழ்வாருக்கு யுவனா தைமீ 17ம் உ (30-1-36) துடங்கி, பத்து தினங்கள் திவ்யோத்ஸவம் நடைபெற்று, தைமீ 26 உ (8-2-36) தையில் மகத்தில், சாற்றுமுறை உத்ஸவம் மிகவும் விமர்சையாய் நடைபெற்றது.

தையில் மகம்.

பத்ராதிபர்.

தையில் மகத்தன்று இப்பதிரிகை அவதரிக்குப்படி நேர்ந்தது ஒருபெரியபாக்க்யமே. அத்தினத்தைச் சிறிது ஆராய்வோமானால் அத்தினத்தில் அவதரித்த ஆழ்வாரின் பெருமையும் அவர் அவதரித்த திவ்ய தேசத்தின் பெருமையும் நமது புத்திக்குத் தோன்றாமற் போகாது. ஏகஸம்பந்திஜ்ஞானம் அபரஸம்பந்திஸ்மாரகமிறே! மற்ற தினங்களைக்காட்டிலும் இந்தத்தையில் மகத்திற்குண்டான ஏற்றத்தை மஹாநாபாவரான மாமுனிகள் துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பீரான் பிறந்தநாளென்று பேசியிருப்பது நன்குணரற்பாற்று—மாமுனிகள் மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு அடைமொழி அருளிச்செய்யுங்கால் எப்புவியும் பேசுகழப்பொய்கை என்றும் நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த பெற்றிமையோர் என்றும்

வாய்த்தபுகழ் மங்கையர்கோன் என்றும் துன்னுபுகழ் மாமறை யோன் தொண்டரடிப்பொடி என்றும் அருளிச்செய்து இவ்வாழ் வாருக்கு அடைமொழி அருளிச்செய்யுமிடத்து துய்யமதிபெற்ற மழிசைப்பிரான் என்று அருளிச்செய்தமை ஆராயத்தகுந்ததே.

துய்யமதினப்பதை ஆராயுமிடத்து அதற்கு விருத்தமான மதிதள் சில உண்டென்பதும் அவைகளை நீக்கி துய்யமதியை இவ் வாழ்வார் பெற்றார் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தகுந்தது. இதை இவ்வாழ்வாரே * சாக்கியம் கற்றோம் சமணம் கற்றோம்ச்சங்கரா னாக்கிய ஆகமநூலாராயந்தோம் பாக்கிபத்தால் செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தியாம் தீதிலோமெங்கட்கரிப தொன்றில் * என்ற பாசுரத்தி னால் நன்கறிவித்திருக்கின்றார்.

தீயமதினை நன்கறிந்து அவற்றைக்காற்கடைக்கொண்டு துய்ய மதியைப்பெறுவதே பெறுமையுடைத்து. அவ்வாறின்றி முதலடி யிலேபே உண்டாகும் துய்யமதி அவ்வளவு சிறப்புடையதாகாது. என்பது உற்றணரத்தகும்.

மதியாவது மூன்று வகைப்படும். அதமம் மத்யமம் உத்தமம் என்று—அவைகளில் அதமமதியாவது தேவதாந்தரங்களுக்கு சேஷமென்றிருக்கை. மத்யமமதியாவது எல்லாம் அவன் மூர்த்தி யாகையால் எல்லாத்தெய்வங்களுக்கும் நாம் சேஷமென்றிருக்கை. உத்தம மதியாவது எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை. அதையே துய்யமதி என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதானம் என்றும் விரோதி போயனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் உலகாரியன் உலகூய்ய உபகரித்த பூரிஸக்திகள் உத்கோஷிக்கின்றதும். இவ்வர்த்தத்தையே. இவ் வாழ்வாரும் நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் என்றும் தெருங்கால் தேவன் ஒருவனை என்றும் மெய்ப்பொருளை யானறிந்த வாறு என்றும் உபக்ரமித்து வேறொவரில்லாமை நின்றான் என்றும் மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே என்றும் உன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் என்றும் கூடம்பனல்லால் குறை இலை—என்றும்—விண்ண வற்கு நற்பொருள் நாராயணன் என்றும் ஆதிநெடுமால் அணைப்பார் கருத்தனுவான் என்றும் காகுத்தனல்லால் ஒரு தெய்வமயானிலேன் என்றும் திருவில்லாத்தேவரைத் தேறேலமின் என்றும் பெருங்

குருந்தம் சாய்த்தவனே என்னெஞ்சமானவர் என்றும் விடையேற்றான் வெவ்வினையீர்த்தாயானுக்கு ஆக்கினேன் அன்பு என்றும் கனிக் குறியிறைபொருளாய் நின்றானே நேர்பட்டேன் பார்க்கில் மறைப்பொருளும் அத்தனையே என்றும் நால்வேதமாத்தவமும் நாரணனே என்றும் கழற்காலமன்னனையே கண்ணனையே தொழக்காதல்பூண்டேன் என்றும் சொல்லுகிற மதியே துய்யமதி என்றும் சொல்லி அறியார் சமணர் அயர்த்தார் என்றும் ஏத்தாதார் ஈனவர் என்றும் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் என்றும் தேவதார்த விஷயமான மதிகளைக்கழித்து இனி யறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம் இனியறிந்தேன் நெம்பெருமானுனை இனியறிந்தேன் காரணன்நீ கற்றவை கற்பவையீ நற்கிரிசை நாரணன்நீ நன்கறிந்தேன் நான் என்று முடித்திருக்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தால் நன்கறிவித்திருக்கின்றனர்.

இது போலவே இவ்வாழ்வார் அவதரித்த திவ்யநீதசத்தின் பெருமையும் உலகு மழிசையுமுள்ளுணர்ந்து என்கிற பாசரத்தினால் நன்கு விளங்காநிற்கும் இவ்வாழ்வாரின் பெருமையையும் அவராளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தத்தின் பெருமையையும் அவரவதரித்த திவ்யசுஷேதரத்தின் பெருமையையும் நாம் ஸ்மரிக்கும் படியாகச் செய்த இந்தத் தையில் மகத்தன்று இந்த இராமாநுஜஸ்தோத்ர வையந்தியின் மூன்றாவது ஸஞ்சிகை வெளிவந்தது மிகவும் போற்றற்குரியதே.

ஸ்ரீராமாநுஜ ஸ்தோத்தவையந்தீக்ராஹக மஹாஸயர்களுக்கு

ஓர் விண்ணப்பம்.

இப்பதிகையானது யதிஸார்வபௌமரான எம்பெருமானார்க்குப்பின் இரண்டு மாலையாகப் பிரிந்திருக்கின்ற உபயஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வெளியிட்டும் அவைகளுக்குண்டாயிருக்கும் ஐக்கண்டியத்தை யாவந்தி தெரியப்படுத்தவும் உபயஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள மஹாவித்வான்கள் அதுதரஹிக்கும் விஷயங்களைச் சிரமேற்கொண்டு வெளியிடவும் அவ்வாறு வெளியிடுவதில் அதிவாதங்களில்லாமல் லோகோபகாரமான விஷயங்

களையே ப்ரசுரப்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆரம்பிக்கப் பட்டு இரண்டு ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்து இத்துடன் மூன்று ஸஞ்சிகைகள் ஆகின்றன. பத்ரிசையில் விஷயதானமருள வாக் களித்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஸ்வாமிகள் ஸன்னிதி யில் அடியேன் நேரில்சென்று அடிபணிந்து வேண்டிக்கொண் டிருக்கிறேன். அவர்களும் விஷயதானம் செய்வதாக வாக்களித் திருந்தாலும் இதுகூறும் றெடி ஸ்வாமிகள் ஒருவரும் ஒருவிஷய மும் அதுகர்ஹிக்கவில்லை. அதற்கு அந்த ஸ்வாமிகளிடத்தில் யாதொருகுறைகளையும் கூறுவதற்கு அவகாஸமேயுமில்லை. கிடை யாது.—மத்பாபமே வாத்தரிமித்தம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இனிமேலாவது றெடி ஸ்வாமிகள் அறிவொன்றுமில்லாவடியே னுடைய குறைகளைக் குறிக்கொள்ளாமல் குறைவொன்றுமில்லாத தங்கள் நிறைவுகளையே நினைத்து விஷயமருள்புரிய வேண்டுமென்று ஸாஷ்டாங்கப்ராணதிபூர்வகம் விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிலைமையில் பெருமாள்கோவில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம், ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசார்டஸ்வாமி பொருளல்லாத வெண்ணைப் பொருளாக்கி அருளிச்செய்கிற விஷயங்களை மாத்திரமே அச்சிட்டு வருகிறேன் இவ்வாறு மற்றவர்கள் அதுகர்ஹிக்கும் விஷயங்களே யும் அச்சிடும்பாக்கபம் அடியேனுக்குண்டாகும்படி அருள்செய்யு மவர்கள் எவரேலும் அவர்திறத்து தலையல்லால் கைமாறிலேன்.

அவ்வாறு விஷயதானம் அருள் செய்யுமவர்கள் கடிதத்தில் ஒரு பக்கத்தில் ஸ்பஷ்டமாக எழுதி அதுகர்ஹித்தால் அப்படியே அச்சடிக்கக் கொடுக்கப்படும். அவர்கள் அதுகர்ஹிக்கும் விஷயங் களில் ஏதாவது ஏற்றத்தாழ்வுகளேற்பட்டால் அவை விஷயதானம் செய்தவர்களைச் சேர்ந்ததே ஆகும். அதற்குப் பத்ராதிபர் ஒரு விதத்தாலும் உத்தரவாதியாகுமாட்டார்.

இங்ஙனம்: ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸ பாததாளி

வடகரை: இராமாநுஜாசாரி.

பத்ராதிபர் S. R. S. வைஜயந்தீ.

ஸ்ரீ

பாடப் பிறழ்வுகள்.

[பெருமாள் கோயில்

பரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே. அண்ணங்கராசாரியா]

ஸம்ஸாரிகளான நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக நமது பூர்வர்களான ஆழ்வாராகளும் ஆசாரியர்களும் அருளிச்செய்துள்ள திவ்ய ஸ்ரீஸூக திகளில் பல காரணங்களினால் பாடப் பிறழ்வுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. திவ்யபரபரத மூலம், ஸதோதர பாடங்கள், ரஹஸ்யங்கள், ரஹஸ்ய வபாக்யானங்கள், அருளிச்செய்யல் விபாககியானங்கள் முதலிய ஸகல கரத்தங்களிலும் பல விடங்களில் உண்மையான பாடம் தவறி வேறொருபாடம் வந்துபுகுந்திருக்கின்ற தென்பதை விவேகிகள் ஆராய்ந்து உணர்வேண்டுமே

உண்மையான பாடம் பிறழ்ந்து போவதற்குப் பல காரணங்கள் ஞண்டு ஞானமில்லாதவர்கள் தாங்கள் ஒருவிதமாக கரவித்துப் பிறாக்களுக்கும் அப்படியே சொல்லிவைப்பதனால் சில பிறழ்வுகள் ஞான முள்ளவர்களாகவே யிருந்தாலும் ஏதோ வொருவிதமாகத் தாங்கள் பரமித்து ஒரு பாடத்தை ஆதரித்து அதைப் பரவசரம் செய்வதனால் சில பிறழ்வுகள் ஏற்படாது எழுதுகிறவர்கள், ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ (பரம பரமாத்ம)களால் ஒருவிதமாக எழுதிவைத்து விட அதனால் சில பிறழ்வுகள். அச்சிடுவ காலத்தில் சொற்கள் நிலை மாறும்படி எழுத்துக்களும் பதங்களும் வரக்கிப்பங்களும் விகாரப்படுவதும் விட்டுப்போவதும் ஆகிய இவற்றால் பல பிறழ்வுகள்

ஆகவிபுடிபு பூர்வாசாரய ஸ்ரீஸூகதிகள் ஆங்காங்குப் பிறழ்வு வெய்தி யிருப்பதானது விபரீதமான அர்த்தங்களைத் தருவதற்கும் ஹேதுவாகின்றமையால் பராமாணிகளாகளாயும் சிறந்த விவேகிகளாயும் முள்ள 'மீறீன்கீனீன' உதவியைக் கொண்டு பிழைதிருத்தங்களை பரகாசப்படுத்திவைக்க வேண்டுமென்று நமக்குப் பெரிதும் ஆவலுள்ளது ஸ்ரீ ஸ்ரீ (பரம பரமாத்ம)ங்கள் எவ்வாக்குமே ஸம்பா

விதம்தலால் கரமமாகவேயுள்ள பாடததையுமு சிலா திருத்திவிடக் கூடும், ஆதலால் எனக் உண்மையான் பாடமென்று நம்புவது— என்று சிலா கருதக்கூடும் மானிடராய்ப் பிறந்தாரெல்லார்க்கும் ஸூப்ராஜி (பரம பரமாத)ங்கள் ஸஹ்ஜங்களே யெனப்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை நமமுடைய ஸூத்ரமான புத்திப்பக் கொண்டு திருத்தவேண்டுமென்பது நமது அபிபராயமன்று தகுந்த ஆதாரங்கள் கிடைத்தால் அவற்றில் ஒளவிறுமும் தோன்றினால் திருத்தவது நலம் என்பதே நமது கருத்து

திருக்கச்சி நம்பிகள் அருளிச் செய்த தேவராஜாஷ்டகத்தில் “ஸம்ஸார மருகாநதாரே தூவயாதி வயாகரபீஷ்ணே ! விஷய ஸூத்ர குல்மாடயே தருஷாபாதப சாலிநி” என்கிற சலோகத்தில் முதல் மூன்று பாடங்களினுடைய முடிவும் ஏகரமாக விருப்பதால் கடைசிபாதமும் அப்படியேதானிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணியோ? வேறு காரணத்தினாலோ ‘தருஷாபாதபசாலிநி’ என்று அலரும் சொல்லிவருவது பரவிததம் இப்படிப்பட்ட சலோகங்கள் மிகக் இளம் பிராயத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவதால் சரமரத்தில் அடித்த ஆணிபோல சிக்கன கரணிக்கப்படுகிற பாடம் பாண்டித்யம் பெற்றவளவிலும் மாறமாட்டாமல் நிற்கிறது. சிறந்த வித்வான்களாகவுள்ளவர்கள் அதுஸந்தித்தாலும் அதில் ஒரு ஆராய்ச்சியின்றியே பாலய பாடப்படியே அதுஸந்தித்து வருவதைக் காண்கின்றோம் இது பிழையல்லவா? என்று உணரத்தினால் ஆமாமென்று இசைக்கின்றார்கள் ஆனாலும் மறுபடியும் பழையபாடமே அவர்களுடைய வாக்கில் வந்துவிடும் இதை வாயிதாநு வுத்தி (பாதிதாநு வருத்தி) யென்பார்கள்.

மண்வாளமாமுனிகளின் திருசாயை, யதிராஜவிமசதி முதலான ஸுத்திகளும் இளம்பிராயத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவதால் அவற்றிலும் எவ்வளவோ பாடப்பிழைவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன உத்தரதிரசரியையின் முடிவில்

“ வஸ்வத்ராத்வாநுமுகெணவ யவநிநு

வஸ்வத்ராத்வாநு உந் ப்ரவாஜி !

வஸ்வத்ராத்வாநு உந் ப்ரவாஜி !

வஸ்வத்ராத்வாநு உந் ப்ரவாஜி !

ஸம்பத ஸ்வரூபாது குணைவயஸமிந
ஸாவோத்தரோயதா மந பாஸாத |
ஸதபிஸஸமம தைவதமேவ தேஸம
பராபதம பரபதயே பவதநரிமூலம் ||

என்கிற ஸ்ரீலாகம அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருவது அனைவாக்கும் தெரியும் இதற்கு என்ன ஆததமென்று நாம் பல பூணடிதா களைக் கேட்பதுண்டு இப்போதும் கேட்கிறோம் அதிலுள்ள பாடப்பிழையைத் திருத்தாமல் ஆததஞ் சொல்ல முடியுமா? என்று பாருங்கள் எத்தனையோ பதிப்புகள் அச்சாகி யிருக்கிறதே, ஒன்றிலாவது உண்மையான பாடம் காணப்படுகிறதா வென்றும் பாருங்கள் இது ஒரு சிறிதும் தருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்டது. இப்படியே ஆழ்வான பட்டா முதலானோ அருளிய பஞ்சஸ்தவாஹி(கி)களிலும் பல பிறழ்வுகள் நெடுநாளைக்கு முன்னமே நோர்ந்துவிட்டன என்பதும் கரமேண ரிநுபிக்கப்படும்.

காலக்ஷேப கரந்தங்களாகவுள்ள வியாகயான கரந்தங்களில் உள்ள பிறழ்வுகளை யெல்லாம் இந்தப் பதிரிகை மூலமாகத் திருத்த வேண்டுமென்கிற நமது ஆவலைப் பல மஹான்கள் பூர்த்தி செய்வித்தாருளவேணும் எல்லாம் திருத்தமாகவே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்ற தென்றும், புதிதாக யாதொரு திருத்தமும் செய்ய வேண்டியதில்லை யென்றும் சொல்லுமவர்களைப்பற்றி நாம் யாதொன்றும் சொல்லுகின்றிலோம். அச்சுப் புத்தகங்களில் பல பாடப்பிழைகள் புகுந்து விட்டன என்பதை இசைநது அவற்றைத் திருத்தியிருளத திருவுள்ளம் பறியிருக்கும் மஹான்கள் தமதமக்குத் தெரிந்த திருத்தங்களை உதவியருள வேணும்

ஒரு அக்ஷரம் மாறியிடுவதனால் மஹத்தானக்ஷோபம் உண்டாய்விடுகிற தென்பதை நாம் சொல்லவேண்டுமோ? சிறியவுதா ஹாண மொன்று காணமின, — ஆசாய ஹருதயத்தில் நாரை கொக்கு குருகுகளுக்கு ஸ்வாப தேச மருளிச்செய்கிற “ஆசறுதூலி யென்னும்” என்கிற சூணிகையின் ஜீயா வியாககியானதில், தாய வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக்கு இரைதேடி” என்ற வாககியத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கும்படத்தில்

“தன்கள வாக்கால் உபகரிக்கும் பகல்த விஷயத்தை உபஜீவித் திருக்கும் குழைச்சரகான் சிஷ்யாசன்குபாயாநு குணமாக ஸாதம்யமான பக்வத விஷயாததங்களை சாஸ்தரங்களிலே ஆராயந்து உபகரிதது”

எனகிற ஸ்ரீஸூக்தியில் “சிஷ்யாசன்குபாயாநு குணமாக” என கிற உவத்திக்கு எனன ஆராததம் எனறு ஆராயந்து பாருங்கள். பல ஸ்வாமிகளை அடியேனீ கேட்டிருக்கிறேன், ‘உபாயாநு குணமாக’ என றது அரவயியாதுதான, ‘வ்யோநு குணமாக’ எனறிருக்கும்—எனறு சிலா ஸாதிததாகள எப்படியும் திருத்த வேண்டியது ஆவசயகமே என்பதை அனைவரும் அங்கீகரிப்பார்கள நமமுடைய புத்தியைக் கொண்டு நாம் ஸ்வதந்திரமாகத் திருத்துவதிற காட்டிலும் ஒலை ஸ்ரீகோசத்தைக் கொண்டு திருத்தலாமென்று பாராததபோது, ஸுப் ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ காரபங்காடி சிங்கபபெரு மாள ஸ்வாமி, ஒலை ஸ்ரீகோசத்திலிருந்து தாம் திருத்தியிருப்பதாக ஸாதிதது

யகாரஸாநெ ககாரஃ வாஃ

உகாரஸ்தாநெ ககாரபாட்ய

என்றருளிச் செய்தார அதாவது—‘சிஷ்யாசன்கு பாயாநு குண மாக’ என்பதை ‘சிஷ்யாசன்கு பாகாநு குணமாக’ எனறு திருத்தவேண்டு மென்று ஸாதித்தபடி இப்போது எவ்வளவு அழ காக ஆராதமாகிறதென்று பாருங்கள் சிஷ்யாசன்குடைய ஜனான பாகத்திற்குத் தகுந்தபடி ஆசாராயர்கள் ஆராயந்து உபதேசிப்பா களென்று சொல்வது மிகவும் பொருத்தமானதன்றோ ககாரத்தை யகாரமாக மாற்றிவிட்டதனால் உண்டான கலேசம் எவ்வளவென்று பாக்க.

திருப்பாவையின் வியாக்கியான அவதாரிகையில்—

“தானும் பராபத யௌவநயை அவாசன்கும யௌவநம் வந்து தலைக்கட்டினவாமே”

எனகிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுகிறது இப்படியே பல பதிப்புகள் ஏறிவிட்டன (ஆப்ச்சிகளுக்கு) யௌவநம் வந்து தலைக்கட்டின தாக இவ்வுக்காணகிறது இப்படியே காலச்சேப்பராகளான ஸ்வாமி களும் ஸாதித்துவரக காண்கிறோம் பெளவநம் வந்து தலைக்கட்டி

நெனருல என்ன ஆததம் எனபதை ஆலோசியாமலும் அநத ஸ்ரீஸூகத்யில் ஒரு விபரதிபந்தியுமில்லாமலும் இருநது வருகிறோம் நம்மபெருமான ஸங்கிதியில் அரையா திருப்பாவை வியாககியானம் ஸேவிகுமபோது குறிககொண்டு கேட்டிருக்கையில்

“யெளவநம் வநது தலைகாட்டினவாறே”

என்று ஸேவிகக கேட்டுப் பரமாநத மடைநதோம் ஒலை ஸ்ரீகோசுகளில் கா எனனு மெழுததைக் கூட்டெழுததாக எழுதினால் கக என்றும் வாசிகக நோநதுவிடுகிறது அவவிதமாக நோநத பிறழுவே இது இககு விபாயயம் ஸவலபமேயானாலும் ரஸபங்கம் வாசாமகோசரமனரோ இவ்வனை காட்டக்கூடிய பிறழவுகள் பலபல இருப்பதனால் பெரியோர்களிடம் நாம் கேட்டவற்றை கரமேண எழுதிவருவோம், இவ்வனைமே மூறும் பல மஹான்களும் தாமதாம் கரவித்துள்ள திருத்தங்களை இப்பத்திரிகை வாயிலாக ரவிகார்களுக்கு உபகரிக்கவேணும்

T S ராமாநுஜாசாராயா

வடகரை இராமாநுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பதிரிகை

13. ஆணைக்கட்டி வீதி,

சின்ன காஞ்சிபுரம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம்

தா ஸஸ்யாநத பரணதி பூர்விகேயம் விஜ்ஞபதி

உபய சூஸ்லோபரி

தேவரீர் அனுப்பிப் மூன்று பத்திரிகையும் வநது சோநதன. ரொம்பவும் ஸநதோஷம் அதில திருக்கோட்டியூர் ஸவாமியையும் விஷயதானம் செய்பவரில் ஒருவராக எழுதப்படடிருக்கிறது. அது ஸரியல்ல எனபதாகாகவே இப்பொழுது அடிபேன விகஞாபிப்பது தேவரீர் இவகு ஏளனியிருந்த ஸமயம் அநத ஸவாமியின் திருமானி

கைக்கு ஏள்ளி விகஞாபிதததெல்லாம ஞாபகமிருக்கலாம். இருநதாலும் அடிபேன ஞாபகப்படுத்துகிறேன். அதாவது—அண்ணங்கராசாஸவாமி தேசிகஸூக்தி விஜயதவஜமாலா என்று ஒரு பத்திரிகை பிரசுரித்து அதற்கு தேவரீரை காரியதரிசியாக ஏற்படுத்தியதாக தேவரீரிடத்தில் ஸாதித்ததாகவும் அதற்கு தேவரீர் இது சண்டைப் பத்திரிகைகளுக்கு நான் காரியதரிசியாக இருக்கமாட்டேன் ஆனால் சண்டையிலல்லாமல் ராமானுஜ வித்தநாத வைஜயநதி என்று ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பித்து நடத்தலாமென்று சொன்னதாகவும் அவரும் அதற்கு ஸரி என்று ஆமோதித்ததாயும் ஆதலால் அப்பத்திரிகை நடத்தப்போவதாயும் அதற்கு ஏதாவது விஷயதானம் செய்ய வேண்டுமெனவும் பிரார்த்தித்தீர் ஆனால் அந்த ஸவாமி நான் ஒரு பத்திரிகைக்கும் விஷயம் எழுதுவதில்லை. எனக்கு கலஹங்களை பிடிப்பதில்லை நான் எழுதினால் அதிலயாராவது தப்பு கண்டுபிடித்து புஸதகம் எழுதுவார்களென்றும் அப்புரம் பிரகிரிதி வாஸநைபால் எனக்கும் எழுத்ததோன்றும் ஆதலால் நான் எழுதுகிற வம்புகளே போகமாட்டேன் எனனை வாயால் சொல்லச் சொன்னால் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சொல்லுகிறேன் என்று ஸாதித்தார அதற்கு தேவரீரும் அதை ஒதுக்கக்கொண்டு இந்த சண்டைகளே எனக்கு பிடிப்பதில்லை அண்ணங்கராசாரியாஸவாமிபையும் சண்டை வேண்டாமெனவும் தடுத்தவருவதாயும் சொல்லிவிட்டு எழுத்து போயவிட்டா இப்பொழுதோ என்றால் முதல் புஸதகம் அநுரீணைபத்திலேயே தேவரீரே சண்டைக்கிச்சுக் கட்டிவிட்டா அதுபோனாலும் பொது விஷயங்களையே அந்த பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப் போகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு இப்பொழுது சண்டைக்கு விஷயமான விபாஸம் ஒன்று எழுதியிருக்கிறது அதாவது ஒரு வியாஸத்தில் பகவானுடைய பாதாவிநதம்மடைவதற்கு ஸம்பந்த கஞானம் ஒன்றே போதும் வேறு ஒன்றும் வேண்டாமென்று எழுதியிருக்கிறது இது கலஹாஸபதமே என்று தேவரீரே அறிந்திருக்கும் இப்போர்பட்ட விஷயத்தைப் பிரசுரித்துவிட்டு விஷயதானம் செய்யமாட்டேனென்று ஸாதித்த ஸவாமி திருநாமத்தையும் விஷயதானம் செய்யவராக எழுதப்பட்டிருக்கிறது தேவரீர் ரொம்ப ஸாதவிகா என்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் ஸஹவாஸ தோஷம் தேவரீர் என்ன செய்யும் பாவம். தேவரீர் தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி ஸமரக்ஷண ஸபை பத்திரிகைக்கு

ஏதோ எழுதியிருந்ததாயும் அவர்கள் ஸரியாக பிரசுரிக்ஷிலை
யென்றும் எழுதியிருக்கிறது அவர்கள்மேல் குற்றம் சாட்டுவதால்
தேவரீர எந்த விஷயமாயிருந்தாலும் பிரசுரிக்குமென்று தோன்று
கிறது ஆதலால் இதை அவசியம் தேவரீர பத்திரிகையில் பிரசு
ரீக்க வேண்டுமாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்

இப்படிக்கு,

T S ராமாநுஜ

சரியானபரதி

காஞ்சி.

ஷடகரை இராமாநுஜாசாரியார்.

T. S ராமாநுஜாசாரியாருக்கு எழுதிய பதிரிகை

25, ஆசாரபன தெரு,

சென்னை.

6—2—36

ஸ்ரீ

ஸ்ரீஉதராஜாநுஜாயநதீ

அடியேன் வடகரை ராமாநுஜாய தாஸன் தாளுநதடக்கை
யுங்கப்பிப பணிரதுசெய்யும் விண்ணப்பம் உபய சூரமும் சீல
மிலவாச சிறிபனா அடியேனைப் பொருளாகக் கி அதுகரவிதத திரு
முகத்தைச் சிரஸால் வலித்துப் பேரானந்த மடைந்தேன் அடி
யேன் பெருமாள கோவிலுக்கு விடை கொண்டிருந்த காலத்
தில் ஸ்ரீ ஸவாமி ஸன்னிதியில் பதிரிகைக்கு விஷயதான மருள்
வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்ட காலத்தில் ஸவாமிக்கும் அடி
யேனுக்கும் நடந்த ஸல்லாபங்களில் சில விஷயங்கள் மாதிரியே
ஸவாமி திருமுகத்தில் அதுவதிகப்பபட்டிருக்கிறது அதைச்சிறிது
ஆலோசித்தால் அததிருமுகம் ஸ்ரீ ஸவாமியுடன் கலந்து அதுகர
விததாகக் காணப்படவில்லை தேவரீரும் அன்று அவ்விடமிருந்த
தாகவே நினைக்கின்றேன் அவ்வாறிருந்திருந்தால் இவ்வாறு அதுகர
வதிக இயலாது. ஒருசமயம் மறந்திருக்கலாம் என்றும் எண்ணுவ

தற்கிடமாகின்றது ஆதலால் அதுவிஷயத்தை “ஸமார்ப்யேதவாம் நஸி ஸ்யே” அதாவது ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதிகு அடியேன விடை கொண்டிருந்த காலத்தில் ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் மூலமந்தராகி காரம் காலக்ஷேபம் நடந்ததுகொண்டிருந்ததாக ஞாபகம் அச்சமயம் தேவாரம் இன்னும் 2, 3, திருநாமங்கள் எழுந்தருளியிருந்ததாகக்ள் அவர்களை அடியேன இன்னொருநற்றியேன அதுசமயம் அடியேன ஒரு விளம்பரப் பதரிகையையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸமாப சித்து இப்பதரிகை ஸ்ரீ ஸ்வாமி அனுகூலத்திற்கு பாதாமாமபடி கருபை பண்ணவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டேன அதற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி நான் ஒரு பதரிகைக்கும் விஷயதானம் செய்வதில்லை இதற்கும் நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன என்றும் சொல்லிக் கடைசியாக திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருளியிருந்தகாலத்து நடந்த தொரு விருத்தாரத்ததைச் சொல்லியருளி அவரவர்களுக்கு அவ ரவர்கள் ஸம்பரதாயத்தில் அபிமானமில்லாமற் போகாது அப்படி ஏதாவது அவசமாய்ச் சொன்னாலும் அதையும் குற்றமாகக் கண்டிக் கக் கருகணம் கட்டிக்கொண்டு திரியும்வர்கள் சிலரிருக்க நீ ஏன் என்னை இவ்வாறு நிரப்பறதிகின்றாய் என்று நியமித்தருளினா அகற்கு அடியேன அவ்வாறு பஷ்பாதமிருப்பது ஆவரணயகமே அதுவும் இப்பதரிகையில் வெளிவர வேண்டிபதுதானே? என்று வேண்டிக்கொண்டேன அதன்பேரில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி அடியேனைப் பூண் மாகக் கடாஷித்தது நீ, நினைத்தபடி எல்லாம் உனக்குக் கைகூடும் இப்பதரிகையும் ஒழுங்காக நடைபெறும் நானும் எப்போதாவது பட்டணம் வருவேன வந்த காலத்தில், உன பதரிகைக்கு விஷய மும் தானம் செய்கிறேன என்றும்’ அந்நிகழ்ந்தருளினா அங் வராததையை அடியேன “மாய னன்று தெய்வத்தேரினில் செப்பிய மெயமைப் பெருவார்த்தை” போலவே நமசி விடைகொண்டு வந திருக்கின்றேனதலால் பதரிகையிலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருநாமத்தைக் குறிப்பிடவும் நேரிட்டது இது நிற்க, அருளுகையத்தில் ஸ்ரீ உ வே கோபாலாசாரய ஸ்வாமிக்ரும் அடியேனுக்கும் நடந்த வாத பரதிவாதமான பதரிகைகளே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது அதில் அடி யேன சிறுநிவிறகு விஷயமான பூவாசாரயாகள் அருளிச்செய்த அந்நிகழ்வே விண்ணப்பித்ததுகொண்டிருக்கிறேன அதில் ஏதா வது விருத்தமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றினால் அதையும்

பதரிகை மூலம் பரசாரம் செய்கிறேன் மேல இரண்டு ஸஞ்சினக களிமும் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியார அநுகரஹிதத விஷயங்களே “அதில பகவானுடைய பாதாவிந்த மடைவதற்கு ஸம்பந்த ஜனாரம் ஒன்றே போதும். வேறு ஒன்றும் வேண்டாம்” என்று எழுதியிருக்கிறதாகவும் அது கலஹாஸபத மென்றும் ஸவாமி திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாக அநுகரஹிக்கப் பட்டிருக்கிறது அது ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரிய ஸவாமி அநுகரஹித்த விஷயமே அடியேன் அறிந்ததும் அப்படியே அது ஒன்று போதாது வேறும் சில வேண்டுமென்று தேவரீர் திருவுள்ளமானாலும் மிகவும் அழகியதே பகவதவிஷயதசில நாம் எவ்வளவுசெய்தாலும் அவன் செய்யும் உபகாரத்திற்கு போதுமென்று நினைப்பதும் பொருந்தாதே ஆதலின் ஒரு அபிபராயத்தால் போதுமென்று நினைக்கவும் கூடும் மற்றொரு அபிபராயத்தால் அது போதாது என்று நினைக்கவும் பராபதம் ஆதலின் இவ்விரண்டு அபிபராயங்களும் அழகியதாகவே அடியேனுக்குக் காணப்படுகின்றது, ஒருக்கால் ஸவாமி திருவுள்ளத்திற்குத் தவறையிருந்தாலும் சரியானதொரு ஆரத்தத்தை அநுகரஹிததாலும் அதையும் வைஜயந்தியின் வாயிலாய் பரசாப்படுத்தி தன்யன வேன தேவரீர் அநுகரஹிதத திருமுகத்தையும் அடியேன் விண்ணப்பித்ததுகொண்ட இப்பதரிகையையும் இந்த மாதத்தில தையில மகத்தன்றே வைஜயந்தி அகில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களு மறிபுமாறு பரசாரம் செய்ய ஆரம்பிக்கும் இவ்வாறு அடியேனுக்கு ஹிதமான அமுதமொழிகளை அடிக்கடி அநுகரஹிக்க வேண்டுமபடி ஸ்ரீ ஸவாமி ஸன்னிதியில் அடியேனுகக்கத் தேவரீர் பராததிக்க வேண்டுகிறேன். வாஹிகொடிவாஹி க்ஷணவாஹி

இவ்வனம் அடியேன் வடகரை,

ராஜாநுஜாய- டி லாவும்

பத்ராதிபா S. R S வைஜயந்தி.

ஸ்ரீ ஸ்ரீயைநமஃ

ஸ்ரீவாங்கமலை நாமாநுஜஸ்வாமி திருவீடியான
வடகரை இராமாநுஜாசாயரால் எழுதப்பட்டது

புருஷகாரவைபவம்.

நமஸ்சீரங்கநாயகைய யதபருவிபரம்பேதத் !

ஈஸோபரீதவயவைஷமய நிமினோநந்தமிதமஜகத் ||

புருஷகார ஸபதாராதம்

புருஷம், கரோதி இதிபுருஷகார புருஷகாரஸய வைபவம்
புருஷகார வைபவம் என்று விரியும்

பூணதவாதபுருஷ என்கிற நிருகதியினால் தனய, வாதஸலயம்
முதலான குணங்களால் பூணன புருஷஸபதததால சொல்லப்
படுகிறான ஆதலின சேதனன செய்த பாவங்களைப்பாராதது ஸவ
தந்தரண ஸாவேஸ வரன ஒருக்கால் “கூழ்பாமபஜஸரபஸுபாநா
ஸுரீஷவேவயொநிஷு” (அசுபமான காமங்களைச் செய்தவர்களை
பாபியோடுகளில் தள்ளிவிடுவேன) என்று சீற்றமுடையவையிருந்
தானேயாகில் அசசீற்றக்கையும அதக்கடியான ஸவாதந்தரியத
தையும தலை சாயப்பண்ணி தனய முதலான குணங்களை தலை
யெடுக்கமுபடி செய்கை புருஷகாரமாகும்

அனற்கே பரு பாலநபூராயே என்கிற தாதுவினுண
டான புருஷஸபதமானது, ரக்ஷிக்கிறவனைச்சொல்லுகிறது இத
னால் மஹாபராதததைப் பண்ணின சேதனை ஸிஷிததல்லது
நிறக ஒண்ணதபடி கோபிததுத் தலைபறுக்கத் தயாராயிருக்கும்வனை
“கருபயாபாயபாலயத்” என்கிறபடி ரக்ஷைகைப் பண்ணுகை புருஷ
கார மென்று சொல்ல வடுக்கும—இவ்விரண்டி வயுதபத்திகளாலும்
ஈஸவரன விஷயத்தில் பண்ணும் புருஷகாரம் சொல்லிறையிறு

புர அகரகமநே என்கிற தாதுவில் வயுதபநமான புருஷ
ஸப்தமானது அபிமுகமாகச் செலபவனைச் சொல்லாநிறும இதனால்
ஏறபடுமஅராதம் பாநெனிட? பரமகாருணிகனை ஸாவேஸ வரன
நிரவேறுதுகமான தன்னுடைய கருபையினால் சேதனைப் பெற
நனைக்கும்போது அநாதிகாலம் பண்ணிப்போர்த பாபவாஸநையால்
அவனுடன “தவமமேஹமமே” (நீ எனக்கு சேஷபூதன என்றால்
நான எனக்கு சேஷபூதன என்று எதிரமபுகோதது அலமபுரிந்த
நெடுதடக்கைக்கும் எட்டாதபடி கைகழிய ஓடி விழுகளையத்திரியும்

சேதனை உபதேஸாதிகளால் அவனுக்கு அபிமுகனாபடி பண்ணுக இது சேதனை விஷயத்தில் பண்ணும் புருஷகாரமாகும்

இப்புருஷகாரத்தைச் செய்வதற்கு ‘கேவதேவோஹரி பிதா’ என்றும் ‘பூதநாம அவய பிதா’ என்றும் சொல்லப்படுகிற ஜகத்பிதாவான ஸாவேஸ உரன விஷயத்திலும், பரஜைகளான சேதனாகள விஷயத்திலும் ‘தவமமாதாஸாவலோகாராம’ என்கிற படி ஸமஸதமான சேதனாக்களுக்கும் தாபரய ‘விஷ்ணுபதீ’ என்கிறபடி அவனுக்குப் பதவியாயுமிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரே உரியவள்

இவள் சேதனாக்களுக்கு “தவமமாதர் என்கிறபடி நிருபாதிக தாயாய சேதனாக்களுடைய கலேஸம் பொறுக்க கிலலாதவளாய ஸதநந்தயபாஜைக்குத்தான மருநதுண்ணும் மாதாவைப்போலேயும் “கூபத்தில்விழும் குழவிபுடன் குதித்து அவ்வாபத்தைத்தீர்க்கும் அனனேபோலேயும்” இவர்களுக்காகத்தான நாட்டில் பிறந்து படாதன படுமபடியான பரம தையை யுடையவளாகையாலும் சேதனாக்களுடைய ‘நின்றவா நிலலாநெஞ்சில்’ ஜநமாநதர ஸஹஸரங்களில் இவள் புத்திபூர்வகமாகச் செய்யாததாயும் அவள் திருவுள்ளத்தால் நினைக்கப்பட்டதுமான யாதருசகி ஸுகருதவிஸூஷ மடியாக பகவதவிஷயத்தில் அதிவேஷ ஆபிமுகயங்களுண்டாய ஆஸரயிக இச்சையுண்டானால் அச்சமயம் இவள் ஸாநநிதபம் உண்டோ? இல்லையோ? என்று ஸங்கிக்கவொண்ணாதபடி “அகல கிலேன இறையுமென்று” ஒருமாதாடியும் பிரியாமல் நிதய வாஸம் பண்ணுவளாயும் “பிததா பனிமலாமேபாவைகரு” என்கிறபடி ஸவாண்மயமான மருகத்தை “ஆநயைநம் மஹாபாஹோ கீடாததம் நோ பவிஷபதி” (நீண்டகைகளையுண்டாய இம் மாணைகொணாந்து தரக்கடவாய நமக்கு லீலையின் பொருட்டு ஆகுபு) என்று அவள்கேடக இனையபெருமாள இது மாயாமருகம் என்று தெரிவித்தாலும் கானும் இது மாயாமருகமென்று அறியும் படியான அறிவுடைவனாயிருக்கச்செய்தேயும், அவளுடைய “ஏவம் பருவாணம் காகுதஸ்தம் பரதிவாய ஸூகிஸமிதா” என்கிற மந்தஹாஸத்தில் மயங்கி அவள்சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி இனிய விஷயமாயிருக்கையாலும் அவள்சீட்யும் புருஷகாரமே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமாகும்

இப்புருஷகாரத்திற்குக் கருபை பாரதநதரியம் அநயபாஹத வம் ஆகிய மூன்றுகுணங்கள் அதயாவஸ்யபங்களாக ஆகும்.

கருபையாவது பரதுக்கத்தை ஸஹியாமல் மிகவும் வருந துதல் அதாவது நிருபாதிக்கமாதருதவ பரயுகதமான ஸம்பந தததாஸ சேதனாகள பரிம துக்கம் தன்னுடைய துக்கமாய அத துக்கம் இனியி துக்கவவருகிலை ஏனனுமபடி ஸஹிக்கமாட்டாத தன்மையுடையளாயிருக்கை

பாரதநதரியமாவது பர (இதர) தததர (பரதாந்) யஸய ஸ பரதநதர (யாவனெருவனுக்கு பரதானமானவன் அநயனோ அவன் பரதநதரன்) தஸப (அவனுடைய) பாவ (தனமை) பார தநதரியம் அதாவது தன்னபேக்ஷிதத்தை அவனைக்கொண்டே செயதுதொள்ள வேண்டுமபடியாயுள்ள ஸவருபத்தையுடையளா யிருக்கை.

அநயபாஹதவமாவது அநயஸய (வேறெருவனுக்கு) அஹ (யோகயனயிருப்பவன்) அநயபாஹ (மற்றெருவற்கு யோகயமானவன்) அநயபாஹோநபவதி இதி (மற்றெருவற்கு யோகயனுக் ஆகாதவன்) அநயபாஹ (அநயபாஹன்) அநயபா ஹஸப பாவ (அநயபாஹனுடைய தன்மை) அநயபாஹதவம் அதாவது அவனையல்லது மற்றெருவர்க்கு யோகயமல்லாத தன்மையுடையளாயிருத்தல்

கருபை சேதநாகளுடைய துக்கம் கண்டு பொருக்கமாட்டாத தன்மையளாய ஈஸவரனோடு சேதனாகளைச் சோப்பிக்கைக்கு உரியது

கருபை யுண்டானாலும் தான் ஸவததரமாய சேதநாக்கணத தில பரவருத்தியாமைக்கும் அவனை பரவாததிப்பிக்கைக்கும் பார தநதரியம் வேணும்

இவள் நமமையல்லது மற்றெருவர்க்கு யோகயை யல்லாதவ ளாகையால் இவள் அபேக்ஷிதத்தை தலைககட்டுவது நமக்கன்றோ கடமை என்று இவளபேக்ஷிதத்தைச் செய்கைக்கு அநயபாஹதவம் ஆவஸ்யகம்

கருபை பாமகாருணிகளு ஸாவேஸ வரனிடத்திலுமுள்ளதே யாயினும் அவனுடைய கருபைக்கும் இவளுடைய கருபைக்கும் நெடுவாசியுண்டு

ஸரவரன நிரவஞ்சுமான ஸவாதநதரியமுடையனாப சேதநா களுடைய புணயபாபங்களைநிறுத்தது நிகரஹாதுகரங்களைப பண்ணக் கடவனுபிருக்கைபால் அவனுடைய கருபை ஸவாதநதரியததால் அமுககுண்டு ஓரார சமயங்களில் தலைகாட்டுமதா யிருக்கும் இவள “காருண்டநுபயா” எனகிறபடி காருணயமே வடிவெடுத்தா வந்தாறீபாஸிருக்கையாலும் இவள கருபையைத்தடுக்க வேறொன்று மில்லாமையாலும் நிருபாதிக்காதருதவடாயுகத்தமாகையாலும் இவ ளுடைய கருபை வாசாமகோசரமாயிருக்கும்

இவனிடத்தில் “மிதரபாவேந ஸம்பராபதம் நதபஜேயம் கதஞ்சந தோஷோயதயபி தஸ்யஸ்யாத ஸதாமேதத அகாஹிதம்” (மிதரபாவத்தோடுவந்தடைந்தவனை வருந்தியுமவிட சகதனலலேன். அவனிடத்தில் எனனுடைய புத்திபால் தோஷம் கிடையாது. உங்கள் புத்திபால் தோஷமுண்டாயிருந்தாலும் வாதஸலயாதி குணங்களுடைய எனக்கு அது போகயமாயே இருக்கும்) என றும் “என்னடியா அதுசெய்பாரா செயதாரேல் நன்றுசெய்தாரா” என்றும் சொல்லும் ஸவபாவனான ஸாவேஸரவரனுடைய நாராயணத் வபாயுகத்தமான ஸவாபாவிக ஸம்பந்த ஜஞாநமுடைய சேதநனுக்கு ஸாவேஸரவரனை யாஸரயிக்கும்போது புருஷகாரம் வேண்டு வானேன்? என்று சங்கிக்கக்கூடும் அநாதிகாலம் அபராதத்தைப் பண்ணிப்போந்த இச்சேதநன ஸாவேஸரவரனை யாஸரயிக்கும் போது அவனுடைய ஸவமிதவ ஸௌலபய ஸௌஸீலய வாத ஸலடாதி குணங்களை ஸாவதாபுக்கத்தாலும் ஆசாரயோபதேசாதி சனாலும் உறித்திருக்கசெய்தேயும் அவனுடைய நிரவஞ்சு ஸவாதநதரியத்திடிலே புஸதவ பரயுகத்தமான பிதருதவ ஸம்பந தத்தால், பரிபூரணமாக பாபத்தைசெய்த சேதநன விஷயத்தில் ஒருக்கால நீரிலேநெருப்புக்கின்றமரபபோலே குளிராத திரு வுள்ளத்தில் சேறமுண்டாய ஐந்தருபமானதண்டனைடைச செயயவும் கூடும் என்று அஞ்சி அவஸபராதங்களை மறப்பித்து ஸவாதநதரியம் சலேசாயந்து வாதஸலயாதி குணங்கள் தலையெடுக்கும்படிசெய்து அவனை வஸீகரிகைக்கு புருஷகாரம் அவஸயாபேக்ஷிதம்

இவ்வாறு புருஷகாரம் அபேக்ஷிதமானாலும் “ஹிதாமஹம் ந தமுநிம் விலோகய பரவஸீத மகவருத்தம்சிரதயிதவா” (என ஁டைய வருத்தத்தைச் சிரதிககாமல எனனுடையபிதாமஹரான

நாதமுனிகளைப்பார்த்து அநுகரணிககவேண்டும்) என்று ஆளவந்தாரும் “ராமாநுஜாய சரணேஸமி குலபரதிப* தவாலீத்யையாமுநமுநே ஸசநாதவயஸ்ய —வயஸ்ய பராகுஸுமுநே ஸசஸோபி தேவயா தாஸஸதவேதி வரதாஸமி தவேஷ்யஸீய” (அடியேன எம்பெருமானாருடைய திருவடியை ஆஸ்ரயித்தவன பரபநகுலவினசுகான எம்பெருமானாரும் யமுனைததுறைவரான ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திருவடி ஆகாநின்றா ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் நாதமுனிகளின் வயஸ்ததில் அவதரித்தவா நாதமுனிகளும் பராகுஸுரான நமமாழ்வாரின் திருவடிபை ஆஸ்ரயித்தவா ஆழ்வாரும் தேவரீருடைய திவ்யமஹிஷியான பெரியபிராட்டியாரின் திருவடியை ஆஸ்ரயித்தவா தேவரீர் ஆஸ்ரயித்தவா அபேக்ஷிதங்களை அளிப்பவா ஆதலின் தேவரீருக்கு தாஸனென்று கடாக்ஷிக்கத்தகுந்தவன) என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்திருக்கின்றமையாலும் “அநதோநதகரஹணைவஸுகெ! யாதி ரங்கேஸ யதவக - பங்குரெனகா குஹர நிஹிகோ நீயதே நாவிகேந : புங்கதே போகாந் அவிதிதந்ருப ஸேவகஸ்யாபபகாதி -த்வத ஸம்பராபதள பரபவதி ததா தேஸிகோ மே தயாரு || (கண்ணிலலாதவன கண்ணுடையான கையப்பற்றிக்கொண்டு எவ்வாறு செல்கிறானே? ஓடக்காரனாலே முடவன ஓடத்தில் வைக்கப்பட்டவனாய் எவ்வாறு அடைவிக் படுகிறானே? அரசனை யறிபாத ராஜபுருஷனுடைய அபபகாதிகள போகங்களை எவ்வாறு அநுபவிக் கின்றனவோ? அவ்வாறே உன்னை அடைவிப்பதில் பரம தயாருவான என்னுடைய ஆசாராயன சமாத தனுகூன) என்று நம நிகமாநத மஹாதேசிகனும் அருளிச்செய்திருக்கின்றமையாலும், பரமதயாருவான ஆசாராயன இச்சேதநனை முதலடியிலேயே மதீயன என்று அபிமானித்தது பரிபூரணமான ஜ்ஞாநபகதயாதி குணங்களையுடையனாகையால் பகவானுக்கு அநயநதம் அபிமத பூதனாய “ஜ்ஞாநீதவாதமைவமேமதம்” (ஜ்ஞாநீ எனக்கு ஆதமா) என்று அவன வாயாலே சொல்லும்படியான பெருமை வாயந்தவனாகையாலும் ஆசாராயனுக்கு சேதந ஈஸ்வராக ளுடைய ஸம்பநத முண்டாகையாலும் ஆசாராயனுக்கே புருஷகார யோக்யதவஹ புஷ்கலமாகையால் வரணீயனான வித்தோபாயத்திற்கு விஸேஷணமான ஸ்ரீ ஸபததகால சொல்லப்பட்ட பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸபதவித்தமான உபாயவிஸேஷணதவ மொழிய புருஷ

காரதவம் கொள்கிற விததால் ஒரு பரபோஜநமுமிலையே என்று ஸங்கிக்கக்கூடும்.

இவ்விடத்தில் ஸபதஸவபாவததால் உபாயவிஸேஷணதவமுண டாயிருக்கசெய்கேயும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தமான மாதருத வபரயுகத வாதஸலயாதி குணதிஸபததாலும் தன்னுடைய பூவாபராத நிமித்தமாய ஈஸ வரனுடைய குளிரததிருவுள்ளத்தில் சீற்றமுண்டானால் அச்சீற்றத்தை ஆற்றகைக்குறுப்பாய அவனுக்கு அபிமதமாந ஸவருப ரூப குண விபவாதி வைலக்ஷணயததா லுண்டான வாலஸயாதிஸபததாலும் பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாரமே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமாகும் மேலும் ஆகிஞ்ச நயைகஸரண கேசிதபாகயாதிகா புந் மதபதாம போருஹித்வந தவம் பரபதய பரிதமாநஸா லக்ஷமீம் புருஷகாரேண வருகவந தோ வராநநே (தன்னிடம் கைமுதலொன்று மில்லாததொன்றையே புகலாகவுடைய சிலபாக்கியவான்கள் எனனுடைய சரணசரோஜங்க ளிரணடையும், லக்ஷமிபைப புருஷகாரமாகக்கொண்டு உபாய மாகப்பற்றி கருதாததாகளாகிறார்கள்) என்றும் மதபராபதிம பரதி ஜநதூநாம் ஸமஸாரேபததாமத லக்ஷமீ புருஷகா ரதவே நிரதிஷ்டா பரமாஷிபி மமாபிசமதம் ஹயேதத நான்யதந லக்ஷணம் பவேத லஹம் மதபராபத்யுபாயோவை ஸாக்ஷால லக்ஷமீபதி ஸவயம் லக்ஷமீ புருஷகாரேணவலஸபாபராபதியோகிரீ ஏதஸ்யாஸச விஸேஷோயம் நிகமாநதேஷஸபதபதே (ஸமஸாரத தில் அமுநதாநின்ற ஆதமாக்கள் எண்ணைப பெறுவதற்குப் பெரியபிரா டடியார புருஷகாரமாக பரமருஷிகளால் சொல்லப்படாருக்கிறாள் எனக்கு அபிமதமும் அதுவே வேறுவிதமானவழி கிடையாது என்னையடைவதற்கு உபாயம் லக்ஷமீபதியானநானே எனக்கு வலஸபையான பெரியபிராட்டியாரே அடைவிப்பதற்கு யோக்யமான வள் இவ்வாததம் வேதாநதங்கனால் கோஷிக்கப்படுகிறது) என்று ஸாஸ்தரங்கனிலும் பரபதநாதிகாரியான சேதனன பெரியபிராட்டி யாரையே புருஷகாரமாகப்பற்றக்கடவன் என்று சொல்லியிருக்க கின்றமையாலும் இவ்வேயே புருஷகாரமாகப்பற்ற வடுக்கும்

ஈஸ வரன புருஷோததம்பரயுகதமான நிரங்குஸ ஸவாதீநத ரியததாலுண்டான கடினஸவபாவததால் நிருபாதிக ஸம்பந்த

முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் பிதாவைப்போலே நடிமுடைய ஆஜனா
 ரூபமான ஸாஸ்த்ரங்களை அதிகரமிதது அபராதங்களைச்செயயி
 நின்ற சேதநாகளைக்குறித்தது ஒருக்கால திருவுள்ளம் கலவகி உமாம
 துஷ்கருதிநீர் மூடா பரபதபந்தே நராதமா ! மாயயாபஹ்ருத
 ஜனாநா ஆஸுரீம் பாவமாஸுரிதா || தாநஹம் தவிஷத: கருராதஸம்
 ஸாரேஷு நராதமாந ! கூழ்பாமயஜஸர மஸுபாந ஆஸுரீஷவேவ
 யோநிஷு || ஆஸுரீம் யோநி மாபநநா மூடா ஜநமநி ஜநமநி !
 மாமபரீபபைவ கௌந்தேய ததோ யாததபதமாம் கதீம் || என்று
 பாபயோரிகளில் தளளி நரகாதிகளை அனுபவிகுதும்படி செயவேன
 என்று தனவாயாலே சொல்லுகையாலே மிகவும் பீதரான சேதநா
 களைத் தானே அங்குகரித்தது தன்னுடைய வாலஸ்பயாதிஸ்யததாலே
 ஸாலேஸ வரனை வசீகரித்தது அபராதங்களை கூழிப்பித்தது அங்கி
 கரிக்குமபடி பண்ணுநிற்கும்

இவ்வளவாக புருஷகாரஸூபதாராததமும் அப்புருஷகாரத்தைச்
 செய்வதற்கு பெரியபிராட்டியாரே யோகயமானவள் எனபதையும்
 அவள் சேதனனவிஷயத்திலும் பரமசேதனன விஷயத்திலும்
 பண்ணும் புருஷகாரத்தின் படியையும் ஜீவேஸ வராகளிடத்தில்
 இவளுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தையும் ஸாலேஸ வரன் இவள் விஷ
 யத்தில் பண்ணும் பரேமாதீஸபதையும் புருஷகாரத்திற்கு
 ஆவஸ பகமான குணங்களையும் அக்குணங்களின் உபயோகத்தையும்
 ஸாலேஸ ரனுடைய கருபைக்கும் இவளுடைய கருபைக்குமுள்ள
 வாசியையும் இவ்வைப்புருஷகாரமாகப்பற்றுவாடி லநிரங்குஸ ஸவதந
 கரண ஸாலேஸ வரன் ரக்ஷிக்காமலிருப்பதுடன் ஸிக்ஷிக்கவும் கூடும்
 எனபதையும் ஆசாரயன பண்ணும் புருஷகாரத்தைக் காட்டிலும்
 அவனுக்குப் பதநியாய வாலஸ்பயமுடையளாய அவனோடு நிதப
 வாஸம் பண்ணுவளாயிருக்கும் இவள் புருஷகாரமே கண்ணழி
 வற்ற புருஷகாரமெனபதையும் சொல்லித்தலைக்கட்டியிருக்கிறது.

இவ்வாததங்களை யெல்லாம் நாம் சாஸ்த்ர முகததாலே
 அறியப் பாரப்போமானால் சாஸ்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு
 “வேதாச சாஸத்திரம் பரம் நாஸதி” என்று சொல்லப்படுகிற
 அபளருஷேபமான வேதமும் “அநந்தாவை வேதா” என்கிறபடி

அந்தங்களாய் அதிலும் அர்த்தம் அறிப்புகுமிடத்து அநேக ஸாஸ்திரபேசைகூடியதாய் அல்ப அறிவுடையார்க்கு அறிய வரிதாய் மறைபாயிருக்கும். ஸ்வயேக ம ஹி மை யா ஸ் அவ் வேதார்த்தங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த பரம ரூபிகளால் அவ்வேதார்த்தப் ப்ரதிபாதகங்களாக அங்க்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களும் அவ்வே அதிகாரிகளுக்கு அநுகுணமாகப் பல புருஷார்த்தங்களைப் பலவகைகளாகப் பேசுமவைகளாதலால் ஸ்ரீராமாநுஜர் விவேகிகளுக்குல்லது அறிய வரிதாயிருக்கும்.

மேற்சொன்னவைகள் போலஸ்திக்கே ஸம்ஸாரி சேதநர்களுடைய உஜ்ஜீவ நார்த்தமாய் ஸர்வேச்வரன் தானே ஆசார்யனாய் நின்று ஸ்வரூபியனுநரனை வ்யாஜீகரித்து உபதேசித்த ஸகல வேதஸூரமான திருமந்த்ரமும் அஷ்டாஷ்டமாய் 'அகாரத்திலே லக்ஷ்மீ ஸம் பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்றும், 'அவன் மார்பை விட்டுப்பிரியில் இவ்வசூரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும் சில யுக்திகளைக் கொண்டு அறிப வேண்டுமபடியா யிருக்கும். ஸமஸ்த ஸாஸ்த்ரதாற்ப்யபூதமான த்வயம் அவ்வாறின்றி அகாரத்தில் ஆர்த்தமாகக் கிடைத்த ஸ்ரீஸம்பந்தத்தைசாப்தமாகவும் நமச்சப்தத்தாலும் நாராயணப்பதத்தாலும் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேபாம்சங்களை அழகாக அறிவிக்குமதாய் அதிலும் அவ்வார்த்தநிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநரூபமாயிருக்கும் தொன்றுகையால், அந்தங்களாய் மறைகளாயிருக்கும் வேதங்களைக் காட்டிலும் பல புருஷார்த்தங்களையும் பலவாறாகக் க்லசிப் பேசும்படியான இதிஹாஸாதிகளைக் காட்டிலும் அதி சுருக்கமாய் அர்த்தங்களைக்கொண்டு ஊஹித்தறியவேண்டிய திருமந்த்ரத்தைக் காட்டிலும் இதரபேசைகூயின்றியில் சேதநோஜ் ஜீவனத்திற் குறுப்பான ஸகலார்த்தங்களையும் சாப்தமாக நன்கறிவிக்கும். மேலும் ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களும் சேதநனுடைய விஸிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காய் ஸதாநாநுஷ்டாநம் பண்ணயோக்கியமான தேகத்தாலேயே புருஷார்த்தலித்தி என்றொிற்கும். திருமந்த்ரம் சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காய் சேதநன்ஸ்வரகூணத்தில் நின்றும் கைவாங்கிலொழிய அகாரவாச்யனு ஸர்வேச்வரனுடைய ரகூகத்வம் ஜீவியாதாகையால் அவனுடைய ரகூண ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதிபான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவூலே பேபெற்று சொல்லாநிற்கும்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீராம
ஸ்ரீயக்ஷாநாய நம:
ஸ்ரீரெ ராரீநாஜாய நம:

தலெஸ் ராரீநாஜாய நம வாஸபொய்தெ |
 பஸ்ரூதிஸ்ரூதிஸுதி த்ராணாடி கணஜ்யுரீஸீஸி |

தஸமை ராமாநுஜாய நம பரமயோகிகே |
 யஸாநுதிஸ்மருதிஸுதிதரணாம அநாஜவரமஸீஸமத ||
 வெடிவெடின வெடிம ஸ துராதித்யபூவலிணீ |
 ஸ்ரீராரீநாஜலிபூன வெஜயனீ விஜ்யுஹகாடி ||
 வேத வேதாநத வேதாநக ஸதகுருகதயாததவாஷிணீ |
 ஸ்ரீராமாநுஜஸிதநாத வைஜயநீ விஜருமபதாம ||

ஸ்ரீ
ராமாநுஜலித் தாந்த வைஜயந்தீ
 மாதகதோதம வெளிவரும ஸதஸம்பரதாயாதத
 பரகாஸக பதரிகை
 பதராதிபா
 வடகரை இராமாநுஜாசாரியார

தோகுதி 1.]

[பகுதி 4.

—❧ பதராதிபரின் விஜ்ஞாபனம். ❧—

மாசிப புனாபூசம்

ஸ்ரீ ராமாநுஜ விதநாத வைஜயநீயின் நானகாவது பகுதி
 மாசிப புனாபூசத்தில் அவதரிகக நோததுபறதி அமமாசி புனா
 பூசத்தினபெருமை இகரு யதோசிதம தெரிவிககப்படுகிறது 'மாசிப
 புனாபூசத்திருப்பெருமை என' ? எனில், ஆழவார்களில் ராஜாவாகிய
 நம குலசேகரன அவதரிககும் பாகயம் பெற்றதே இவ்வாறு இப்புனா
 பூசத்திலவதரித்த ஆழவா ஸமருதி விஷயமானவாறே அவ்வாழ்வா
 ரின் பெருமையைப் பேசாமலிருக்க முடியுமோ ? இவ்வாழ்வா களி

புறநாட்டுப் புலவர் இயற்றியிருந்த சென்ற பராபவ வருஷம் மாசிமாதத்தில் புனர்மூல நக்சத்திரத்தில் சுமல பகஷித்வாதஸிபுடன் கூடிய வியாழக் கிழமை நெளந்துபாம்பராய சேரன் குலத்திற்கு வேகராய நம்மா உஜ்ஜிஸிப்பதற்கு இம்மரிகொடுத்தருளினார். இவ்வர்த தத்தை பார்த்து மாலையில்:

செய்யப்படுத ஸுக ஸங்க்யயா வ்யபகதே மாஸேச மாகாபிதே
வர்க்ஷோயி பராபவே ஸுரகுரோர்வாரேசபக்ஷே ஸாசன
த்வாதந்யாக்யதிதந புநர்வஸுதிநே ப்ரீத்யாக்யயோகாந்வதே
த்ராதுமநஃ குஸசேகரஃ சுதிதபதிஃ ஸ்ரீ கௌஸ்து பாத்மாஸபவத் ||

என்கிற ஸ்லோகம் தெரியாநிற்கும். இவ்வாழ்வார் சக்ரவர்த்தித் திருமொழிப் பெருமானைப் போலவே கூத்தரிய வம்சத்திலே அவதரித்துப் பெரியது சிறியதை நவியாதபடி செங்கோல் செலுத்தி பரமோதரரா பெழுந்தருளியிருந்தபடியால் குலசேகரப் பெருமான் என்றும் போற்றப்படுவர். இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானால் மயர்வற மதிநல மருள்பெற்று எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப குண விபவாதிகளை ஸாக்ஷாத்தகித்து வேதவேத்யனான ஸர்வேஸ்வரன் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரனாய் அவதரித்தாற்போல் வேதமும் வால்மீகி முகத்தில் நீண்டும் ராமாயணமாக அவதரித்திருக்கின்றமையாலும் “சுற்பாரிராமபிரானியல்லால் மற்றும் கற்பரோ” என்றும், “மனத்துக்கணியான்” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ ராம வருத்தநாதத்தைக் கேட்டுப் போராரிற் - “சதுர்தஸ ஸஹஸ்ரானி ரகூஸாம் பிம கர்மணம் | ஏகஸ்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம்யுத்தம் பவிஷ்யதி” என்கிற ஸ்லோகத்திற்கு இளைய பெருமானைப் பிராட்டிக்குத் திருமேனிக் காவலாக வைத்துவிட்டு தர்மாத்மாவான பெருமான் தான் ஒருவராய் அநிபயங்கரமான க்ருத்யங்களைச் செய்யும் ராக்ஷஸர்களாய் அதிலும் பதினாறு பிசாசுக்களான கரதூஷணதிகளோடு யுத்தத்திற்கு எழுந்தருளினார் அங்கு எவ்வாறு முடிபுமோ? என்று ருக்மிஷுந்நகிகுன் என்று அர்த்தம் சொல்லக்கேட்டவாரே பெருமானிடமுள்ள ப்ரேமாதியாயத்தாலே கலங்கி, வாளுந் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வாரில்லாத குறை திர்க்கத் தான் சதுரங்கபலத்தோடு புறப்பட்டு எழுந்தருளா நிற்க, இவருடைய கலக்கத்தைத் தவிர்ப்பிக்க மந்திரிகள் சில வைஷ்ணவோத்தமர்களை எதிரே வரவிடுத்து அவர்களின் வாயிலாய், “தம் த்ருஷ்ட்வா” என்கிற ஸ்லோகத்தை வ்யாக்யாநிக்கும்படிசெய்ய அவர்களும் “பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களையும் தான்

ஒருவனாகவே நிரஸிதது ஆஸரமம் எழுந்தருளா நின்ற பெருமானின் வீரத்திறமுகத்து ஜனககுல ஸூதரியான் பிராட்டி பந்ததாவான் பெருமானே ஆலிங்கனமபண்ணி ஆஸ்வஸிப்பித்தான்” என்று சொல்லக்கேட்டு, ஆழ்வாரும் அதிலுந்துஷ்டராய மீண்டு எழுந்தருளினான். அப்பால் மந்தரிகள் இவர்க்கு இவ்வைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்தாலன்றோ இவ்வாறு கலங்குமபடி ஏற்படுகிறது என்று கருதி இவர்கள் ஹைவாஸத்தை ஒழிக்க உபாயமதேடி திருவாராதனப பெருமானின் ஆரத்தை யெடுத்தது மஹேதது வைத்து வைஷ்ணவர்கள் அபஹரித்தார்கள் என்று சொல்ல பரணை பரம்பருஷனிடத்தில் பகதிபண்ணும பரம்பாகவதேதாதமாகப் பா (அந்யாசனின்) வஸதுவை ஆசைப்படார்களா என்று பரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பாட்புகுடத்திலே கையிடுவேன் என்றுசொல்ல, மந்தரிகளும் இவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் புகழ்ந்து தாங்கள் செய்த அகருத்யத்தை விண்ணப்பம் செய்து ஆரத்தை ஆழ்வாரிடம் ஸமாப்பித்தார்கள் அப்பால் ஆழ்வாரும் இததியாகளுடன் இவ்வாசாளும் பெருமையை வெறுத்து நல்லார்கள் வாழும் நளிர்வாகமாகிற் திருவரங்கம் திருப்பதி சென்று திருக்காவேரி நிரைக்கையால் அடிவருடத் திருவனந்தாமலானமே திருப்பண்ணிகொண்ட திருமேனியமமாணை கண்ணாக்கண்டு வாய்நாடி புகழ்ந்து அநுபவித்து அவவநப்பவ பரீவாறு ரூபமாகப் பெருமாள் திருமொழி என்கிற திவ்யபரபந்தத்தை அருளிச்செய்து இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினான் இவ்வாறு இவ்வாழ்வாரின் பெருமையை நாம் அநுபவிக்குமபடி செய்த இந்த மாசிப்புனாபூசத்தினன்று வைஜயந்தியின் நான்காவது பகுதி வெளிவந்ததும் ஒரு ஸாஸஸ்சகமே

ஸ்ரீ ராமாநுஜ வித்தாந்தம்

கீழ்க்கண்டுகையில் பரமாணங்களைப்பற்றி யதோகிதம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது இப்போது அ பரமாணங்களால் அறியக்கூடிய பரமேயங்கள் இவைகள் எனபது நிரூபிக்கப்படுகிறது

பரமேயங்கள் என்றால் பரமாணங்களால் அறியத் தகுந்தவைகள் அவைகள் ஸ்வஸ்வரூபம், பரஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படுகிற அர்த்தபஞ்சகங்கள்

அவைகளில், ஸ்வஸ்வரூபமாவது ஆதம்ஸ்வரூபம் எனப்படும் ஆதம்ஸ்வரூபமாவது தேக இந்தரியமநஃ பராண புத்திகளைக்கூட

டினும் வேறுபட்டதாய் நியமாய் நிவிகாரமாய் ஜ்ஞாததிறகு ஆஸ
ரமாய் ஜ்ஞாநமாய் அனுவாய் ஈஸுவானுகு சேஷமாய் புக்தநதர
மாயிருக்கும்

தேஹாதிகளைக் காட்டில ஆதமா வேறுபட்டது என்று சொல்
வது எப்படி? எனில், காணப்படுகிற தேஹம், என்னுடைய தேஹம்
என்று சொல்லப்படு கின்றமையாலும் ஆதமா நான் என்று தோற்று
கையாலும் இந்த தேஹமானது ஜாகரததஸையில் (விழிததக்கொண
டிருக்கும்பொழுது) நான் பருத்தவன் சிறுத்தவன் என்று ஆதமா
வாகத் தோற்றினாலும் ஸுஷுபதிதசையில் (உறங்கும்பொழுது)
அவ்வாறு தோற்றக் காணாமையாலும் ஆதமா உறங்குவதற்குமுன்
எல்லாவற்றையும் அறிந்திருந்து உறங்கும் பொழுது என்னுடம்பைக்
கூட நான் அறிந்திலேன் என்று உறங்கி எழுந்தபொழுது சொல்லக்
காண்கையாலும், ஸுஷுபதிதசையோடு ஜாகரததசையோடு வாசியற்
எப்பொழுதுந் தோற்றுகையாலும் ஆதமா தேகத்தைக் காட்டிலும்
வேறுபட்டவன் மேலும் இந்த தேஹம் செவி, வாய், கண், மூக்கு,
உடல் முதலான அனைக் அவயவங்களின் ஸங்கஷா (கா) தம்
(சோக்கை) ஆகையாலும் அஹம் (நான்) என்கிற வயவஹாரா
ஹுனை ஆதமா ஒருவனாகத் தோற்றுகையாலும் தேஹத்தைக் காட்டி
லும் வேறுபட்டவன் இன்னமும், “நான் முன்பு கண்ணும் செவியு
முள்ளவனாயிருந்தேன் இப்போது குருடனாயும் செவிடனாயும்
ஆனேன் முன்பு என மனது நன்றாயிருந்தது ஆதலால் எதையும்
நன்றாயறியும்வனாயிருந்தேன் இப்போது அது அவ்வளவு ஸரியா
யில்லாமையால் நான் ஒன்றும் அறிந்துகொள்ள முடியாதவனாயிருக்கி
றேன் முன்பு ஜ்ஞாநமுடையவனாயிருந்தேன் இப்போது ஜ்ஞாந
மில்லாதவனாய் விட்டேன் என்று வயவஹரிக்கக் காண்கின்றமை
யாலும், ஆதமா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் இவ்வாறு
பரதயக்ஷத்தாலும் அநுமானத்தாலும் ஆதமா தேஹத்தைக் காட்டி
லும் வேறுபட்டவன் என்று தோற்றக் கடவதாயிருக்கும் மேலும்
“பஞ்ச விமஸோயம் புருஷ:” “பஞ்ச விமஸ ஆதமாபவதி”ய:
பர: பரகருதே: பரோகத: புருஷ: பஞ்ச விமஸக: | ஸஏவ ஸாவ
பூதாதமா நரஇதய பிதீயதே || என்று ஆதமா இருபத்தைநதாவது
ததவமென்றும் அவனே புருஷன் என்று சொல்லப்படுகிறான்,
என்றும் ஸபத பரமாணங்களாகிற ஸருதிஸமருதிகளாலும் ஆதமா
தேஹாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று சொல்லப்படு
கிறது

நிதயமாவது ஸாவகாலத்திலும் உண்டாயிருக்கை. இவ்விடத்தில் ஆதமா நிதயனான பிறந்தான், இறந்தான் என்று சொல்லுவானேன்? எனில், தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றபொழுது பிறந்தான் என்றும் தேஹவியோகத்தை அடைந்தபொழுது இறந்தான் என்றும் வயவஹரிகளினராகளே அல்லாமல் ஆதமா பிறந்தான், இறந்தான் என்று அாததயிலலை இவ்வாததத்தை “நஜாயதே மரியதேவா விபஸகித” “ஜஞாஜஞள தவாவஜா விஸரீஸா” நிதயோ நிதயாநாம” என்று ஸ்ருத்தியும், “பருகருதிம் புருஷஞ் சைவ விதயாநாதீ உபாவபி” நஜாயதே மரியதேவா காதா சித” என்று கீதையிலும் மறறும் அனேக ஸதவகங்களிலும் சொல்லப்படுகையால் ஆதமா நிதயன என்று சொல்லப்படுகிறான் நிர்விகாரன என்பது அசிததுபபோல விகாரப் படாமல் எப்போதும் ஒரு படிப்படடிருக்கை இவ்வாததத்தை “அமருதாக்கூரமஹா” என்றும் “ஆதமா ஸாதகோக்ஷா” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ருதி வாக்யங்கள் அறிவிப்பாற்றுகும்

ஜஞாநத்திறகு ஆஸ்ரயமாயிருக்கையாவது, விளக்கும், விளக்கின் வெளிச்சமும் தேஜஸஸாயிருந்தாலும் விளக்கு வெளிச்சத்திறகு ஆஸ்ரயமாயிருக்குமாப் போலே ஆதமா ஜஞாநமாயிருக்கை செயதேயும் ஜஞாநத்திறகு இருப்பிடமாய் பிருக்கும். இவ்விடத்தில் ஆதமா, ஜஞாநத்திறகு ஆஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்தரங்களில் இவ்வாதமாவை “விஜஞாநமய” என்றும், “விஜஞாநம் யஜயம் ததுதே” என்றும், ஜஞாநமென்றும் சொல்லுவானேன்? என்று சங்கிக்கக்கூடும் இவ்வாதமாவிறகு ஜஞாநம், பரதாந குணமாய ஸவஸவருபத்திறகு நிரூபக தாமமா யிருக்கையாலும் ஆதமாவை ஜஞாநம் என்றும் சொல்லக் குறையிலலை இவ்வாததத்தை “ததகுண ஸாத வாததத வய பதேஸ” என்கிற ஸூத்ரம் தெரிவிப்பாற்றுகும்

அணுவாயிருக்கையாவது ஹருதயத்திலிருக்கையும், அதில் நின்றும் வெளியேறிச் செல்லுதலையும் மறுபடியும் வருகையையும் சொல்லுகையாலே அணுவாகக் கடவன விடிவானால் இவ்வாறு செல்லக்கூடாதிறே இவ்வாததத்தை “ஏஷோணுராதமா சேதஸா வேகிதவய” முதலான ஸ்ருதிகள் அறிவிப்பாற்றுகும்

இவ்வாதமா ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமாயிருக்கும் கீழ்ச்சொன்ன ஸவருபங்களைக் காட்டிலும் சேஷதவமே ஆதமாவுக்கு ஸவருபம் என்பது ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம். இந்த சேஷதவ விவரணம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளிவரும்

பாஹம ஸூத்ரமும்—ராமாநுஜ ஸித்தாந்தமும்

[பெருமாள் கோயில்

பரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியா]

உபநிஷததுக்களின் ஒரு மிடறான தாற்பரியத்தை நிரணயம் செய்வதற்கு பரவாததித்தவா வயாஸ் மஹாஷி இவா இயற்றியது சாரீரகமீமாம்மை இதுவே பாஹமஸூத்ர மெனப்படும் அதற்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் இராமானுசமுனி அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யமே ஸூத்ரகாரருடைய ஹருதயத்தை நன்கு அதுணித்தது எனபது பிராமானிகாக்களின் கொள்கை

அந்த பாஹமஸூத்ரத்தில் முதல் அத்யாயத்தில் நான்காவது பாதத்தில் ஆரூவது அதிகாரணம் வாக்யாந்வயதீகாரண மெனபது இதன் ப்ரமேயத்தை ஆராய்ந்து பாராதால் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தின் ஆரஜம் விளங்கும்

பருஹதாரணயகமெனனும் உபநிஷதில் மைதரேயீ பராஹ்மணம் எனனும் பகுதியில் (6—5—6) “நவாசுரௌ பத்யுஃ காரீரய வதிஃப்ரப்யொ ஹதி சூத்நவ்யுஃகாரீரய வதிஃப்ரப்யொஹதி” (நவா அரே பத்யு காமாய பதி பரியோபவதி ஆதம் நஸ்து காமாய பதி பரியோபவதி) என்றுதொடங்கி, “நவா சுரௌ ஸவ்யுஸ்ய காரீரய ஸவ்யுஃப்ரப்யஃஹதி சூத்நவ்யுஃகாரீரய ஸவ்யுஃப்ரப்யஃ ஹதி சூத்நவாசுரௌ உஷ்யுஃ ஸ்ரோதவ்யோ ரிணவ்யோ கிபியூவியதவ்யுஃ ” (நவா அரே ஸாவஸ்ய காமாய ணாவம் பரியம் பவதி ஆதம்நஸ்து காமாய ஸாவம் பரியம் பவதி ஆதமாவா அரே தரஷ்டவய ஸ்ரோதவயோ மந்தவயோ நிதிதயாஸி தவ்ய) என்று ஒதப்பட்டிருக்கின்றது மோக்ஷோபாயம் எது? என்று கேட்கிற மைதரேயியை நோக்கி யாஜ்ஞவலகயா ஆத மோபாஸநத்தை மோக்ஷோபாயமாக உபதேசிக்கிறாங்கு இதில் உபாஸ்ய வஸ்துவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆதமா ஜீவாத்மாவா? ப்ரமாத்மாவா? என்கிற ஸம்சயத்தைப் போக்குவதற்காக இந்த ஸாவஸ்யாதிகாரணம் பரவாததித்திருக்கின்றது

இதிலே கூட்டியுள்ள மைதரேயீ பராஹ்மணஸூத்ரத்தில் உள்ள இந்த மேல் வாக்யங்களை யாவும் ப்ரமாதம் விஷயமாகவே

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும்—ராமர் நுஜ ஸீததாந்தமும் 33

அநவயிககக் கூடியவையாயிருப்பதால்-ஜீவாதம விஷயமாகச் சிறிதும் அநவயிகமாட்டாமையால் இவ்ருள்ள ஆதமா என்கிற பதம் பரமாத மாவைக் காட்டுமேயல்லது ஜீவாதமானவக் காட்டமாட்டாது என்ப தாக ஸீததாந்தம் செய்கிறது [வாக்யாந்யாஸு] வாக்யநவயாத என னும் ஸூத்ரம்.

இந்த அதிகாரணத்தில் இதற்குமேல் மூன்று ஸூத்ரங்கள் இருந் தின்றன அவை எதற்காக வந்தவையென்னில், மேற்குறித்த மைத ரோயீ பராஹ்மணத்திலே பரமாதமோபாஸநமே விவக்ஷிதமாகில் ஜீவாதமவாசியான ஆதமா என்கிற சொல்லாலே பரமாதமாவைச் சொல்லியிருப்பானேன்? என்கிற கேள்விக்கு விடையளிப்பாக அந்த மூன்று ஸூத்ரங்கள் வந்தன “புத்ரிஜோஸிபெஷிஹ்ம ரோபூரயூ” (பாதிஜ்ஞா ஸீததோ விநக் மாஸமா ததய) “உத்ரிஷு க்ஷவஹ்வாவாஜித்யுளலுஹ்மோ” (உதகரமிஷ்யத ஏவம் பாவாதித யஸ்டுலோமீ) என்கிற இரண்டு ஸூத்ரங்கள் கடந்த பிறகு உள்ள கவஸ்டுதொரிதி காஸக்யுத்ஹ் (அவஸ்திதேரிதி காஸகருதஸஹ்) என் கிற மூன்றாவது ஸூத்ரத்தை இப்போது எடுத்தாக கொள்ளோம். இதனால் என்ன சொல்லப்படுகின்றதென்றால், ஆதமா என்கிற சப தத்தினால் பரமாதமாவைச் சொல்லுவது பொருந்தும், அது ஜீவாதம வாசக சபதமாகவேயிருந்தாலும் ஜீவாதமாவிலுள்ளே பரமாதமா உயி ராக இருக்கின்றாரென்பது “ய சூத்ரிதிஷ்டந் சூத்ரொஹ்ரொ ராயோத்ரா நவெஷ யஸூர-தா ஸரீரம் ய சூத்ராந்ஜெரொயபேதி ஷத சூத்ராந்யபுரோஹிதஃ” (ய ஆதமநிதிஷ்டந் ஆதமநோததோ யமாதமா நவேத யஸ்யாதமா ஸரீரம் ய ஆதமாநமநததோயமஸ்தி ஷதஆதமா அநதாயாமயமருத) இதயாதிகளான உபநிஷத வாக்யங் களினாலே விததமாதலால், தனக்கு சரீரமான ஜீவாதமாவின் ஆதமா ஷகப் பரமாதமா இருப்பதனால் ஜீவசபதத்தாலே பராஹ்மத்தை பாதி பாதம் பண்ணினபடி என்று காசகருதஸஹ் என்பவா அபிப்பராயப் படுவதாக இந்த ஸூத்ரத்தினால் சொல்லப்படுகிறது

சரீராதம்பாவத்தைக் கொண்டு அபேதசுருதி நிவாஹம் செய யதக்கது என்பதே இந்த ஸூத்ரத்தினால் தேறியதாகும் ஸ்ரீ பாஷ யத்திலும் வேதாந்த ஸாரத்திலும் வேதாந்த தீபத்திலும் இந்த ஸூத்ரத்தை விவரிக்கும்படத்தில் எம்பெருமானா இவ்வாததமே ஸூத்ரகாராக அபிமதம் என்பதை நிரூபித்தருளியிருக்கிறார்

34 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸீததாந்த வைஜயந்தீ

இந்த ஸீதரத்திற்குக் கீழ் இரண்டு ஸீதரங்களால் கூறப் பட்டுள்ள விஷயம் இந்த ஸீதரத்தின் அர்த்தத்தோடு இணங்க மாட்டாமையாலும் வஸதுத் துஷ்டமாகையாலும் இதற்குமேல் வேறொரு அபிபராயத்தைக் காட்டாமல் இவ்வளவோடு நிறுத்தி விடப்படியாலும் இதுவே வயாஸாககு அபிமதம் என்று அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது

இந்த ஸீதரத்திற்கு பாஷ்யமிடாநின்ற ஸ்ரீ சங்கராசாரய ஸ்வாமிகளும் “காஸக்யூத்ரீயந்திம் ஸ்ரீ நுஸாஸீதிந்தீதே” (காஸகருதஸநீயம் மதம் ஸ்ருதயநு ஸாரீதி கமயதே) என்று எழுதியுள்ளாரா ஆனால் அவர் பரகருத ஸீதரத்தின் அர்த்தத்தை வேறு வகையாக உரைத்திருக்கின்றாரா ஸ்வஸூரிதே (அவஸதிதே) என்று ஸீதரத்திலுள்ள பதத்திற்கு ‘இருப்பதனாலே’ என்று பொருள் என்கே எது எவ்விதமாக இருப்பதனாலே? என்று கேள்வி பிறக்கும் ஜீவாத்மாவின்மீடத்தில் பரமாத்மா உயிராக இருப்பதனாலே என்று சொல்லவேண்டும் இங்ஙனமே நம்முடைய பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தார்

சங்கராசாரய ஸ்வாமிகளோவென்னில், “சுடுவெய்ய வஸூரீதந்தம் சுடுநாவி விஜ்ஞாநாத்ஜ்வாவெந ஸ்வஸூரநாஸ உபவஹிஜீஹெஷெநாவக்யூணீதி காஸக்யூத்ரீ சூவாயெபூரீந்தீதே” (அஸ்யைவ பரமாத்மந அநேநாபி விஜ்ஞாநாத்மபாவேந அவஸ்தாநாத உபபநநிதம் அபேதேந உபகரமணமிதி காஸகருதஸந ஆசாரயோ மநயதே) என்று தமது பாஷ்யத்தில் எழுதியுள்ளார். ‘பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனாலே’ எனப்பது இவ்ருடைய அர்த்தமாகத் தேறுகிறது ஸீதரகாரர் இவ்வர்த்தத்தை விவக்ஷித்திருக்கமாட்டாரென்பது ஸ்வஸூரிதே (அவஸதிதே) என்கிற பதத்தின் ஸ்வாரஸத்தை உணர்ந்தவாகட்கு எளிதாகத் தெரியும். அந்தப் பற்றிப் பிறகு விரிவாகப் பேசுவோம் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் மூன்றாவது பாதத்திலுள்ள “வராவஸ்யவாஸ்யஸூரீதந்தீ வஷெஸா ஹக்ஷுஜாவஹாவிஹாஸ” (சராசரவயபாஸரயஸது ஸயாததவயபதேஸோ பாகஸததபாவ பாவிதவாத்) என்கிற ஸீதரத்தாலும் ஸ்ரீரவாமிஸஷ் (சரீரவாசிஸபத) நகருக்கு ஸ்ரீரீபாயந ததவம் நிர்ணயிக்கப்படுவதால் இதனை உபஜீவிததே சுடுஷடி

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமுட—ராமம் நுஜ ஸித்தாந்தமும் 85

சிஷ்யும (அபேதநிததேஸம்) ஆககாருச் செய்யப்படுவதாகக் கொள்வது மிகவும் பொருத்தமுள்ளது.

இவ்விஷயத்தை நமது நெஞ்சில் திடமாகத் தேக்கிக் கொள்ளுமாறு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ-உத்தராதிகத்தில் பட்டா இரண்டு சலோகங்களை அருளிச்செய்துள்ளாரா “**ஹேஹோஹேஹி காரணே விசு தயம்**” (தேஹோ தேஹி காரணே விசு தயம்) எனபதும் “**ஸூக்திபுஷ்பி**” (ஸூக்திபுஷ்பி பரவருததி) எனபதும் அவை அந்த இரண்டு சலோகங்களின் பொருளை நன்கு உணரப்பெற்றால் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரத்தை நாம் உணர்நதோ மாவோம் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் அதனை விவரிப்போம்

நமமுடைய ஸித்தாந்தத்தில் நாம் முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயம் ஸகல சேதநாசேதநங்களும் ஸாவேஸுவர னுக்கு சரீரம்; அவன் சரீரி எனபதேயாம். இதுவே சரீராதம்பாவம் எனப்படும் இது ஸகல வேதாந்தப் பெட்டிகளுக்கும் ஒரு நிறவு கோலப்போனது இதை வைத்துக்கொண்டு எந்த உபநிஷத் வாக்யத் தையும் நிறந்து நாம் நிராஸ்ய(பாத)மாக அதுபவிக்கலாம். இதற்குப் பரதாந ப்ரதி தந்த்ரம் என்று வயவஹாரம். நமமுடைய ஸித்தாந்தத் திற்கு அந்தரங்கமாகவுள்ள அாததவிசேஷங்களுள் இந்த சரீராதம் பாவமே முதனமைபெற்றதென்றும், இதைச் செவ்வனே தெரிந்து கொண்டால் ஒரு பரதிபக்ஷியும் நம் எதிரேநின்ற ஒரு கோலாகலமும் செய்யமுடியாதென்றும் ஸ்ரீமநங்கமாநத மஹாதேசிகன் அருளிச்செய் கிறான்- “**யஜ்ஞே யதிஸாவஹஸிக்ஷிதம் விஜ்ஞாவிஜ்ஞாதஃ ப்ரக்யுபிஷம் ப்ரகிதஞ்ஞிப்யம் கஸிபிப்யுபிதஃ | ததெசுக்ரு ஸூக்திபுஷ்பி விசு தயம் ததநுதஸாவநஃ ஹேவாக ப்ரஹ்மேதஹேதாக்கலாகஜோல கொலாமஃ ||**” (யத்யேதம் பதிஸார்வபளமகதிதம் விதயாதவியாதம். பரதபூஷம் பரதிதந்தர மநதியுக் கஸிதி விபஸிதிதம்:—ததரைகதர ஜடிதபு பைதி விலயம் தததநமதஸதாபநா ஹேவாக பரதமாநஹைதுக கதா கலலோல கோலாஹஸ. —எனபது ஸ்ரீமத ரஹஸ்யதரயஸாரத்தில் தேகிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தி எம்பெருமானாரருளிச்செய்த சரீர சரீரபாவமாகிற இந்த பரதாநபரதி தந்தரமானது அவிதயையாகிற இருளைத் தொலைக்க வல்லது, இதனை நன்றாக ஒருவன் தெரிந்து கொள்வானாயின் அவனை மஹாபண்டிதன், அப்படிப்பட்ட ஒருவன்

இருந்தாலும் போதும்; எத்தனை வாதிகள் கூடி எவ்வளவு குதர்க்க கோலாஹலங்கள் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் அவலீலையாக ஒழித்திட அவ்வொரு வ்யக்தியே போதும் என்று இதனால் பரம கம்பிரமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று.

நவவித ஸம்பந்த விவரணம்

[பெருமாள் கோயில்

ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

எம்பெருமானோடு நமக்குள்ள உறவைத் தெரிந்துகொள்வதே சிறந்த தவமென்றும், அந்த உறவு ஒன்பது வகையாகத் திருவெட்டுமுத்தெனும் திருமந்திரத்தில் தேறுகின்றதென்றும் முன்னம் நிரூபித்தோம். அவ்வுறவுகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுவோமெனி.

திருமந்திரத்தில் முதலெழுத்தாகிய அகாரத்தில் ப்ரக்ருதி சக்தியினால் எம்பெருமானே ஸகல ஜகத்காரணபூதன் என்று விளங்குகின்றதென்று நிரூபித்திருக்கிறோம். அவன் காரணபூதனனால் உலகமெல்லாம் அவனுடைய காரியப்பொருள் என்பது சொல்லாமலே விளங்குகின்றது. அவன் பிதாவாய் நாமெல்லாரும் அவனுடைய மக்கள் ஸ்தானத்திலே யிருக்கின்றோமென்றவாறு.

எம்பெருமான் விபவாவதாரங்களில் தன்னுடைய பித்ருத்வத்தை மறைத்துக்கொண்டு தசரத புத்திரன் வஸுதேவ புத்திரன் என்றற்போலே சிலர்க்குப் புத்திரனாயிருக்குந் தன்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டாலும் அவனுக்குக் காரணத்வம் பறியுண்டு கார்யத்வம் வந்துவிடாது. தன்னுடைய க்ருபாதிசயத்தினால் பிறக்கிறானே யல்லது நம்மைப்போலே கருமத்தினால் பிறக்கிறான்ல்லன். இதை “சுஜாயயோநொ வஹுயா விஜாயதெ | தஸு ய்ராம் வாரி ஜாநனி யொநிடி” (அஜாயமானே! பஹுதா விஜயதே தஸ்யதீரா: பரிஜாநந்தியோநிம்) என்றும் “விதா வுடெருண விதூரீநு யொநியொநா நாவெஹுநுநுதெதஹுஹுஹு” (பிதாபுத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநா நாவேதவிந் மதுதேதம் ப்ருஹந்தம்) என்றும் வேதபுருஷன் ஓதுகின்றான். நாம் பலயோனிகளிலும் பிறப்பது போலவே அவனும் பலபல யோனிகளில் பிறப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். கீதையில் தானே அருளிச் செய்கிறான் “வஹுஹி

“ஓ வ்யூகீதாதி ஜந்நாதி தவவாஜுடாந” (பஞ்சாபிமேவ்யதிதாநி ஜம்மாநிதவசாஜாந) என்றும். நமமைக் காடடினும் அதிகமாகவே அவன் பிறக்கிறான் என்றும் சொல்லலாம் ஆனாலும் நம்முடைய பிறப்புக்குக் கருமம் காரணமாயிருப்பதுபோல வல்லாமல் கேவலம் கருணையே அவனுடைய அவதாரங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற மையால் பிறக்கப் பிறக்க அவனுக்குத் தேச பொலிகின்றது இதை “ஸ உ பெருயாநு ஸவதி ஜாயிராந” (ஸ உபாரேயாந பவதி ஜாய மாந:) என்றும் “பலபீரபபா யொளிவரும” என்றும் உபய வேதன களும் அறைந்தன மகனெருவாகல்லாத மாமேனி மாயனை அவ னுடைய அவதார நீர்மைகளை மறநெருகால் அதுபவிப்போம் இப் போது அவனது காரணதவப் பெருமையைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

பரபரஹுமத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய உபநிஷத்து முந துறமுன்னம் “யதொவா ஐராகி ஸுடதாதி ஜாயநெ தகீஸ்யஹ” (யதொவா இமாநி பூதாநி ஜாயநதே தத்பரஹம்) என்று ஜகத காரணதவத்தையே ஒதிறு “ஸபாடொவ்யஹஜிஜ்ஜாஸா” (அதாதோபரஹம்ஜிஜ்ஜாஸா) என்று பரஹமவிசர்வம் செய்யப்படுக்த ஸ்யானும் அடுத்த ஸூக்யத்தினால் “ஜந்நாஜ்யஸ்யபக” (ஜந்நத்ய ஸ்யபத) என்று சொல்லி ஜகத காரணதவத்தையே பரஹமலக்ஷண மாகப் பேசினா பரபரஹமமாகத் தமமை அதுசரிக்கப்படுக்த நம் மாழ்வாரும் “கடலஞாலம் செயதேனும் யானே யெனனும்” என்று முநதுறப் பேசினது இதனையே மாறன்டி பணிந்துயந்த விராமானுச னும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் உபகரமத்தில் “ஸவிஸுவாநஜித் ” (அஸிஸுவாநஜம்) என்று இந்தக் காரணதவத்தையே பேசியிழிந்தான் உபநிஷத்துக்களெல்லாம் ஒரு மிடறாக “காரணஓதாப்யுபீ” (காரணநது தயேய) இததியாநிக்ஷாலே காரணவஸ்துவையே உபா னிக்ஷணது விதித்திருப்பதனால், எம்பெருமானைக் காரண பூதனா னடி நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளவேணும்

இவ்வுலகத்திற்குக் காரணமான வஸ்து யாதொன்றும் கிடையா தெனலும், எல்லாம் இயற்கையாகவே ஜங்கிறதெனலும் கூறுகிற இதரவாதிகளை விட்டிடுவோம், அதுமாந்ததாலே ஒரு ஸர்வாரீன லாகித்து அவ்வே ஜகதகாரணமாகக் கொள்ளுகிற கையாயிகாக்கையும் விட்டிடுவோம் ஸாலதிரதத்தையே கண்ணுக்ககொண்டு அதனாலேயே ஸர்வாரீனையும் அவனுடைய காரணதவத்தையும் பேசுகின்ற பரம ஸ்வதிகர்களின் உகதிகளையே பின்சென்று நாம் பேசக்கூடவோம்.

முற்காலத்தில் ஒருவன் ஸாஸ்திரங்களை யெல்லாம் படித்திருந்தும் ஆஸ்திக்ய மில்லாமையினாலே ஈஸ்வரன் காரணமல்லன் என்றே யெண்ணியிருந்தான்; அவன் ஒருநாள் வெளியே புறப்பட்டுப் பற்பல வற்றையும் ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து, இப்படி விசித்திரமான பிரபஞ்சங்களைப் படைத்தவன் விலக்ஷணசக்தியுத்தனை வொரு முழுமுதற் கடவுளாகவேயிருக்கத் தரும் என்றெண்ணி, வழிநடந்துகொண்டே போம்போது மிகப் பெரிய ஆலமரமொன்றையும் பூசினிக்கொடியையும் பார்த்து, ப்ரபஞ்ச கர்ததாவான ஈச்வரன் புத்திசூலியல்லன் போலும் என நினைத்தான்; ஏன்? மிகப் பெரிதான ஆலமரத்திற்கு மிகச் சிறிய காய்களையும், மிகச் சிறிதான பூசினிக்கொடிக்கு மிகப் பெரிய காய்களையும் படைத்திருக்கக் கண்டதனால்.

இங்ஙனே சிந்தித்துக்கொண்டே அவன் வழிநடந்த ஆயாசத்தினால் அந்த ஆலமரத்தினடியிலேயே கிடந்து நெடுநேரம் உறங்கிவிட்டான். பிறகு கண்விழித் தெழுந்ததும் தன் உடல் முழுவதிலும் ஆலங்கனிகள் விழுந்திருந்ததைக் கண்டு, ‘அஹஹ! எம்பெருமானுடைய புத்தியின் பெருமையை என்ன சொல்லுவேன்!’ என்று மிகவும் வியந்தான். முன்பு தான் நினைத்தபடி அவ்வாலமரத்திற்குப் பெரிய காய்கள் இருந்திருக்குமானால் அவை விழுந்து தன் மார்பு பிளந்திருக்குமன்றோ. ஆலமரம் மற்ற மரங்களைப்போலல்லாமல் நிழலுக்காக அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படக் கூடியதாதலால் இதற்குப் பெருத்தகாய்கள் இருக்கலாகாதென்றும், பூசினிக்கொடி நீலத்தினமீது படர்வதாதலால் எவ்வளவு பெரிய காயாயிருப்பினும் ஸர்வம்ஸஹயான பூமிப்பிராட்டி தாங்குகின்றாளாதலால் அதற்குப் பெரிய காய்கள் இருக்கலாமென்றும் இவ்வளவு விசாலமாகத் திருவுள்ளங் கொண்டு ஒவ்வொரு அமைப்பையும் ஜனங்களின் ஸௌகரியத்திற்கு ஏற்பவே செய்தருளியிருக்கின்ற மிகு ஞானச் சிறு குழவியான ஸர்வேஸ்வரனை புத்திஹீனனாக நினைத்தேனே பாவியேன்! என்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டனனாம்.

இங்ஙனம் பாமரர்களும் அதிசயிக்கக்கூடிய விலக்ஷணமான சக்தியும் ஞானமும் வாய்ந்த பரமபுருஷனையே இவ்வுலகம் காரணமாகக் கொண்டிருக்கவும் அவனுக்குக் காரணதவத்தை இசையாடே ப்ரக்ருதியே காரணமென்றும் ஜீவனே காரணமென்றும் கூறுகின்ற பிற்சமயிகள் கிடக்க. எம்பெருமானே ஸகல ஜகத்காரண பூதன் என்று நாம் தெரிந்துகொண்டபின் அதிலுமுட்புகுந்து இன்னமுஞ் சில விஷ

தம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டர் ஈடுபாடும் 39

யங்களை தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவையுண்டு. உலகில் ஒரு காரியப் பொருள் பிறக்கவேண்டுமானால் மூலகையான காரணப்பொருள்களை இருந்ததீரவேண்டும். பாணியென்கிற ஒருபொருள் உண்டாகவேண்டுமானால் மணவேண்டும், தண்ணீர் தடி சக்கரம் முதலியனவேண்டும், குயவன் வேண்டும் இப்படியே துணியென்கிற வொருபொருள் உண்டாகவேண்டுமானால் தூல் வேண்டும், நசவுப் பலகை முதலியன வேண்டும், சேணியனவேண்டும் இதக்கைய காரணப்பொருள்களை உபாதாந காரணமென்றும் ஸஹகாரி காரணமென்றும் நிமித்தகாரணமென்றும் ஸாஸ்தரஜ்ஞர்கள் கூறுவார்கள் எந்த வஸ்துதானே காரிய வஸ்துவாக மாறுதலையடைகின்றதோ அது உபாதாந காரணமெனப்படும். மணதானே பாணியாக மாறுகின்றது, தூலதானே துணியாக மாறுகின்றது ஆகவே அவை உபாதாந காரணமாம் தண்ணீர் தடி சக்கரம் முதலியவை பாணியை யுண்டாக்குவதற்குத் துணைக கருவிகளாக நிற்பதனால் அவை ஸஹகாரி காரணமெனப்படும். மேற் கூறிய இருவகைக காரண வஸ்துகளையுங் கொண்டு காததாவாக நிற கிறவன் நிமித்தகாரண மெனப்படுவான் காலம் அதிருஷ்டம் முதலியனவும இவ்வகுப்பிற சேரும் ஆக இப்படிப்பட்ட மூலகைக் காரணங்களும் காரிய ஸஞ்ஷ்டிக்கு இன்றியமையாதனவாதலால் மிக விரிவான இந்த பரபஞ்சத்தின் ஸஞ்ஷ்டிக்கு ஸாவேஸவான நிமித்த காரணமென்கிற ஒரு காரணமாகத்தானே இருக்கமுடியும், மற்ற உபாதான காரணமும் ஸஹகாரி காரணமும் எவை? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும் மூலகைக காரணங்களும் பகவானே என்று சாஸ்த ரங்கள் கூறும் அது எங்ஙனே பொருந்தும் என்கிற ஆகேஷ்பன களும் அவற்றின் ஸமாதானங்களும் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் வெளி வரும்

தம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டர் ஈடுபாடும்

[பெருமாள் கோவில்

பரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியா]

கூரததாழ்வான திருக்குமாரராகிய ஸ்ரீ பராசர பட்டர் கோயிலில் வாழும் நம்பெருமாளுடைய திருமஞ்சனங்களை ஸேவிக்குங் காலங்களில் அந்த ஸநிவிசேசத்தின் ஈடுபட்டும் வடிவழகில் ஈடுபட்டும் சமதகாராதிசயம் பொலியப் பலசலோகங்களை அருளிச் செய்திருக்கி

றார். அவை நாளைக்கும் அவருடைய திருவம்சஸ்தர்களால் திருமஞ் சன ஸமயங்களில் விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவற் றுள் “ஹ்ரெஹ்ரெ” என்கிற ஒரு ச்லோகம் மிகவும் அற்புதமாக அமைந்தது. இதனை நம் ஆசாரியர்கள் வியாக்கியான க்ரந்தங் களிலே கையாண்டு வருகின்றனர். இதன் அரிய பெரிய பொருள் இங்கு விவரிக்கலாகிறது. ஸ்ரீ ரங்கநாதன் தோளினை மேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினைமேலும் புனைந்த தண் ணந்தழாய் மாலையையுடையனாய்த் திருமஞ்சீனங் கொண்டருள ஸந் தத்தராயிருக்கும் படியைப் பார்த்தால் பிரமாணம் செய்ய ஸித்தரா யிருக்கிறாரோ என்று உதப்ரேக்ஷிக்கலாம்படி யுள்ளது என்று பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர்கள் துளசிமாலை யணிந்துகொண்டு ஒரு முழுக்குப் போடுவது வழக்க மாதலால் எம்பெருமானும் அங்ஙனே செய்கிறானே என்று உல்லே கிக்கிறார். பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை எம்பெரு மானுக்கு என்ன வந்தது என்னில், உலகத்தில் பிரமாணம் செய்பவர் கள் எதற்காகச் செய்வது வழக்கம் என்று பார்த்தால், ஒருவன் தன்னுடைய ஸொததைப் பிறன் கொள்ளை கொண்டால் அதைத் தனக்கு ஸ்வாதீனப் படுத்தித் தரவேணுமென்று நியாயாலயத்தில் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு உண்மையில் அந்த ஸொத்து யாருடை யது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக ஸாக்ஷி விசாரணை முதலியன செய்யப்படுங் காலத்திலே தகுந்த ஆதாரங்களைக்கொண்டு உண் மையை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள முடியாமல் அந்தோ! நம்முடைய ஸொததை அநியாயமாக இழந்துவிட நேருகின்றதே! என்கிற ஆது தாப முடையார் கடைசியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதுண்டு. “இது என்னுடைய ஸொததுதான் என்று பிரமாணம் செய்ய நான் துளசிமாலை யணிந்து முழுக்கிட்டு விடுகிறேன்; நியாயாதிபதிகள் அது கொண்டாவது உண்மையுணரவேண்டும்” என்பார்கள். நியா யாதிகாரிகளும் அதனை ஆதரித்துத் தீர்ப்புக் கொடுப்பதுண்டு. இது இன்னமும் வழக்கத்திலுள்ளது. இவ்விதமாகவே எம்பெரு மானுக்கும் பிரமாணம் செய்யவேண்டிய ஆவச்யகதை நேர்ந்து விட்டதாம். அது ஏதெனில், சேதநவர்க்கம் என்கிற ஸொத்து எம் பெருமானுடையது; ஆனால் அந்த ஸொத்தை “கிஞ்செந தூக்ஷதம் ஷாவம் வொரெணா தூவஹாரிணா” என்றும் “பண்டே யுன் தெர்ண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று கொண்டேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் கொள்ளை கொண்டார்கள். இந்த

லொதது என்னுடையது என்கிறுன் எம்பெருமான. ஸம்ஸாரிகளோ
'இது உன்னுடையதல்ல, எங்களுடையதே' என்கிறார்கள் விவா
தம் முற்றிவிட்டது ஸம்ஸாரிகள் அட்வாயில் பவிஷ்டாகளான
யாலே அவர்களுடைய வாதமே மேம்பட்டு எம்பெருமானுடைய
வாதம் தோல்வி யடையும்படியான நிலைமையிலே வந்துவிட்டது.
அந்தோ! அக்யாயமாய நம்முடைய லொததை இழந்துவிட நேரு
கின்றதே! என்கிற பரிதாபம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய விட்டது.
'இந்த லொதது என்னுடையதுதான் என்று பிரமாணம் செயதாகி
னும் இதனை நாம் இழுவாமல் அடைந்தே தீரவேண்டும்' என்கிற
அபிநிவேசம் எம்பெருமானுக்கு உண்டாய விட்டது அது துளசி
மாலையணிந்து முழுக்கிட்டுச் செய்யவேண்டிய காரியமாதலால் இந்தத்
திரும்ஞ்சன மென்கிற வியாஜத்தாலே அது செய்யப்படுகிறது
யோனும் எனப்பது பபருடைய உல்லேக சமதகாரம்.

ஈசுவரனுக்கும் சேதங்களுக்கும் கடந்த விவாதம் ஒரு எம்வாத
ரூபமாக இந்த சலோகத்தில் அழகாய்க் காட்டப்படுகிறது. சலோகம்
வருமாறு —

பூதரோகம் காதலுத்தல் காதல் உழை வெற்றி
பூரணாக, வனதூர்நாழிலிபாடிநுழைவிலவாக வெற்றி
வாகு, ராபுரவ | காகு, ராபு: கவலு தீதாழிலு ரி விதித்
கொது வாகு வாய்வுராக உழை கவத்கவாத் வாகு
நுகுமெ பூழியுழைவாகு ||

தீவம மேஹும மே குதஸ் தத் ததப் குத இதம் வேதமுலபந்நா
ஸ்த, ஏதசசாநாதிரிததாதநபவவிபவாத் ஸோபி ஸாகஸோச ஸஸ்த
கவாகஸோச கஸ்ய கீதாதிஷ்ட மம் விதித: கோத்ர ஸாக்ஷி ஸாந்திஸ்
ஸிபாத் ஹந்த தவத்பகநிபாதீ ஸ இதி ந்ருகவஸேஷ ம்ருத்யமத்
ஸஸ்தவத்த்வம்.

இதன்பொருள் சுருக்கமாகக் காட்டப்படுகிறது

தவம் மே - இது எம்பெருமான ஸம்ஸாரிசேதநனை நேக்கிச் சொல்லும் வராததை சேதநா! நீ எனதுடைய சரக்கு என்றெனும் பெருமான அதாவது நீ எனக்கு அடிமைப்பட்டவனென்றபடி சேதநன் ஸவாதந்திரியம் பாராட்டி வணக்காழுடிமன்னனுய்க் கிடந்த படியாலே எம்பெருமான இந்தவராததை சொல்லவேண்டியதாயிற்று.

அஹம் மே - அதற்கு ஸம்ஸாரி பதில் சொல்லுகிற வார்த்தை இது. நான் உனக்கு அடிமைப்பட்டவனல்லேன், எனக்கு நானே அரசன் என்றான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான் “த்வம் மே” என்றது போலே ஸம்ஸாரியும் பதிலுக்கு ‘த்வம் மே’ என்னலாமே; அப்படி ஏன் சொல்லவில்லை? ‘நானா உனக்கு அடிமைப்பட்டவன், நீதான் எனக்கு அடிமைப்பட்டவன்’ என்று ஸம்ஸாரி சொல்லியிருக்கலாமே; ஏன் அங்ஙனம் சொல்லவில்லை என்னில், இப்படிப்பட்ட பதில் ஸம்ஸாரி சொல்லியிருந்தானாகில் எம்பெருமான் பெறுப்பேறு பெற்றானாவனே; தான் சேஷியாயிருப்பதிலுங்காடடில் சேஷபூதனாயிருக்குமிருப்பிலே மிகவும் குதூஹலமுடையானன்றோ அவன். ஏதேனுமொருபடியாலே சேதநனோடு தனக்கு ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டால் போதும் என்று பாரிப்பவனன்றோ அவன்; சேஷியாகவே தானிருக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் இல்லையே அவனுக்கு. ஸம்ஸாரிகள் தன்னோடு உறவை அறுத்துக்கொண்டுபோகாமல் தன்னை அடியவனாகக்கொண்டு பரிமாறினாலும் பரமதிருப்தி பெறுபவனன்றோ அவன். அது தோன்றவன்றோ ‘த்வம் மே’ என்று ஸாவசேஷமாய்க்கிடக்கிறது. த்வம் மே தூல: என்றோ, த்வம் மே ப்ரபு: என்றோ விவக்ஷிததுச் சொன்னபடி. ஏதேனுமொருபடிக்கு ஸம்ஸாரி இசைந்திடுவனோ என்று பார்த்தான் எம்பெருமான். ஸம்ஸாரி மஹாசதுரனாகையாலே ‘இவனோடு நமக்கு எவ்விதமான உறவும் தேவையில்லை; அவன் நமக்கு அடியவனாக இருக்க இசைந்தாலும் அதுதற்கும் நாம் இசையவே கூடாது; அடியவன்போல இருந்து காலக்ரமத்தில் நம் மையே அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளாவல்ல கிறியான் அவன்; ஆதலால் அவனுடைய எல்லையிலும் நாம் செல்லாமல் இருந்துவிடுவதே நமக்குத் தகுதி’ என்று ஸம்ஸாரி நினைத்தானாகையாலே அஹம் மே என்று, எம்பெருமானுக்குப் பிடுகொடாமலே விடையளித்து விட்டான். இவனும் த்வம் மே என்று பதில் சொல்லி யிருந்தானாகில் அவ்வளவோடு விவாதம் சாந்தமாகியிருக்குமே; எம்பெருமானே வெற்றி பெற்றானாய்விடுவனே.

குதஸ் தத் - (தத் குத: ?) ‘அஹம் மே’ என்று சொன்ன ஸம்ஸாரியை நோக்கி எம்பெருமான் கேட்கிறான். எதனால் அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? என்று.

தத் அபி குத: ? நீ த்வம் மே என்று சொன்னாயே, அது எதைக்கொண்டு சொன்னாய்? என்று ஸம்ஸாரியின் பதில்கேள்வி இது.

நம்பெருமாள் திருமஞ்சனமும் பட்டா ஈடுபாடும் 43

இதம் வேதமுலப்ரமாணுத் - சேதநா! வேதமாகிற முலப்பிரமாணத்தைக்கொண்டு நான் தவம் மே என்று சொன்னேன் என்கிற விது எம்பெருமானுடைய பதில் —“ வ்ஹிம் விஸுவ்யூரதேஹ்யாஸு ” “க்ஷரம் வ்யூரநிஜிதாஃக்ஷரம் ஹரஃ க்ஷராதா நாவீஸுதெஹேவ ஸகஃ ” இதயாதிப்ரமாணங்கள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கன

ஏதச்ச அநாதீஸித்தாத அநுபவவிபவாத - (இது ஸைஸாரியின் பதில் வாததை) நீ சொல்லுகிற பரமாணம் ஒலைப்படா பரமாணமாகையாலே வெளிகு வரமாட்டாதது, அஹம் மே என்று சொன்ன எனக்கு ஸாதகமான பரமாணம் அப்படிப்பட்டதன்று அநாதிகாலமாக ஸ்வாதந்திரியத்தை நான் அனுபவித்துக்கொண்டு வருவதால், அதுபவமே பரபல பரமாணமாகையால் இதனால் உன்னுடைய வேதம் அடிபட்டொழிந்தது என்றான் உலகத்திலும் ஒரு கருஹம் ஒருவனுடையதென்று சாஸனபத்திரங்கள் இருந்தாலும் நெடுநாளாக அந்த கருஹத்தை வேறொருவன் அதுபவித்துவந்தால் அவனே அதற்குச் சொந்தக்காரனாக ஆயவிடுவான் என்றும், உண்மையான உடையவன் இழந்துபோய்விடுவான் என்றும் காண்கிறோம். ஆதலால், எம்பெருமானே உடையவனென்று சாஸனமிருப்பினும் அநாதியான அதுபவம் ஸைஸாரியினுடையதாகையாலே அந்த சாஸனம் தூபபலமாக இவனால் நிரூபிக்கப்பட்டது ஸைஸாரியும் கிராமமான வழியிலேயே வழக்காடுகிறான் போலும்

ஸோயீ ஸாகரோச ஏவ - (அதற்கு எம்பெருமானுடைய பதில் இது) சேதநா! நெடுநகாலமாக உனக்கு ஸ்வாதந்திரிய அதுபவம் உண்டென்பது உண்மையே, அதை நான் அபலபிக்கவில்லை. ஆனால் அந்த அதுபவம் நிராகேஷ்பமாக இருந்தாலன்றோ செல்லும். அப்படியிலேயே உனது அதுபவம் ஆகேஷ்பத்தோடு கூடியதாயிற்றே! அதனை நீ சொல்லிக்கொளவதனால் உனக்கு லாபமில்லையே என்று நெம்பெருமான். உலகத்திலும் ஒரு கருஹத்தை இதான் ஒருவன் நெடுநாளைய அதுபவத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அந்த அதுபவத்தை அடிக்கடி சொந்தக்காரன் ஆகேஷ்பித்துக் கொண்டிருந்ததாகப் புலப்பட்டு விட்டால் அவ்வதுபவம் செல்லமாட்டாதென்பது பரஸித்தம்

ஆகரோச? கவ? கஸ்ய ஆகரோச? :—(இது ஸைஸாரியின் வினா) “ஏன்னுடைய ஸ்வாதந்திரியாதுபவம் ஆகேஷ்பத்தோடு கூடியதென்று நீ சொன்னாய், அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் போதுமா? ஆகேஷ்பம்

செய்திருப்பது யார்? ஆகேஷபம் எவ்விடத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது? அதையெல்லாம் விசுதமாகச் சொன்னால்லவோ உன்னுடைய வாதம் ஏதும்.

கீதாதிஷ்ட மம விதித :— (இது எம்பெருமானுடைய மறு மொழி.) க்வ என்று கேட்டதற்கு ‘கீதாதிஷ்ட’ என்பது பதில். கஸ்ய என்று கேட்டதற்கு ‘மம’ என்பது பதில். சேதநா! பகவத்கீதை முதலானவற்றிலே (உன் ஸமுஹத்தில் தலைவனான அர்ஜுனனென்கிற வொருவனை வைத்துக்கொண்டு) சேதநல்வாதத்திரியத்தை நான் ஆகேஷித்திருக்கிறேனென்பதை நாடு நகரமும் நன்கறியும். என்றைக்கோ ஒருநாள் ஏதோவொரு மூலையிலே நீ ஆகேஷித்திருந்தால் அது செல்லுமோவென்று ஸம்சாரி சொல்லுவதற்கு இடமில்லாதபடி ‘விதித’ எனப்பட்டது. கீதை நடையாடாத இடமில்லை; கீதைக்கு ப்ரசாரமில்லாத காலமுமில்லை; கீதையைத் தெரிந்து கொள்ளாத வ்யக்தியுமில்லை என்ற அபிப்ராயங்கள் இசசொல்லில் பொதிந்துள்ளன.

அத்ர க : ஸாக்ஷீ— (இது ஸம்ஸாரியின் கேள்வி.) வ்யவஹாரம் என்று வந்துவிட்டால் ஸாக்ஷி விசாரணை இருந்தே தீரவேண்டும். எத்தனை சாஸநபத்திரங்கள் இருந்தாலும் ஸாக்ஷிகளைக்கொண்டு நிரூபிக்கவேண்டியது முறைமை. உனக்கு ப்ரமாணமான வேதங்களும் கீதை முதலியனவும் கிடக்கட்டும். பெட்டியின்மீது ஏறிச் சொல்லுவதற்கு ஒரு ஸாக்ஷி வேணுமே. யார் ஸாக்ஷி? என்கிறான் ஸம்ஸாரி. எம்பெருமான் தவிர மற்ற எல்லாச் சேதநர்களும் ஸம்ஸாரிகளே யாதலால், அவர்களும் அஹம் மே என்றிருப்பவர்களேயாதலால் இவனுக்கு ஸாக்ஷிகள் எங்ஙனம் கிடைக்கப் போகிறார்களென்பது சேதநனுடைய எண்ணம். எம்பெருமானுடைய பாக்யததாலே ஸம்ஸாரிகளினிடையே முழுக்கூடங்களும் சிலர் இருப்பதால் அவர்கள் தனக்கு ஸாக்ஷிகளாக இருக்கத் தகுதியுடையார் என்றெண்ணின எம்பெருமான் ஸுதீ: ஸ்யாத் என்றான். ஞானிகளெல்லாரும் என்பகூத்தில் ஸாக்ஷிகளாக நிற்கக்கூடும் என்றபடி. (ஸுதீ: என்பதை ஜாத்யேகவசநமாகக் கொள்க.) அஸ்தி என்று உறுதியாகச் சொல்லாமல் ஸ்யாத் என்று சொன்னது ஏனெனில், இவ்விருள் தருமா ஞாலமானது ப்ரஹ்மாதாழ்வானையு முட்பட எதிரமபு கோக்கப் பண்ணின தாகையாலே ஞானிகளும் ஸமயத்திலே நம்மைக் கைவிடும்படி நேர்ந்துவிடுமோ என்னவோ என்கிற அதிசங்கை தோன்றி அதை ஸ்யாத் என்பதனால் காட்டினனென்க. “விண்ணுளார் பெருமாற்கு

அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலனிலை” ஆதலால் பாரையும்
நம்புவதற்கில்லைபோ எனறெண்ணினை போலும்.

ஹந்த! தவதபக்ஷபாதீஸ - (இது ஸமஸாரியின் பதில்) ஸாக்ஷி
கள் மதபஸ்தாகளாக இருக்கவேண்டும உதவினாகளையே கொண்டு
சொல்லுவிக்கப்படுகிற ஸாக்ஷியம் உபயோகப்படாது ஞானிகளை
ஸாக்ஷியாகச் சொன்னது பொருந்துமோ? "ஐஞானீ து ஆதமைவ மே
மதம்" என்று கிதைபில் நீயே சொல்லியிருக்கிறாயே, உனது உபி
நீயாகவன்றோ ஞானிகள் இருப்பது வாதியே ஸாக்ஷி என்று
சொன்னதாகத் தேற்றமேயல்லது பிறமொருவன் ஸாக்ஷியாகக் கூறப்
பட்டானிலையே என்றான ஸமஸாரி

இதற்குமேல் எம்பெருமானுள் என்ன செய்வான்! ஸைலாரிகள் யாவரும் பிரதிவாதிகளாக ஆய்விடப்படியால் அவர்களில் ஒருவரும் ஸாக்ஷிகளாக நில்லா முழுக்கூட்களே தன் வகுப்பில் சோதனை விடப்படியாலே அவர்களுடைய ஸாக்ஷியம் அபரயோஜகமென்று கண்ணழிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸைலாரிகளையும் விடமாட்டிறிலின். வயவஹாரத்திலே தான் தோல்விபடையவேண்டியவர்களை முடிந்துவிட்டது, 'நமமுடைய சர்க்குகளை நாம் அநியாயமாக இழந்துவிடுவதா!' என்று பரிதிபிக்கின்றான். இந்த நிலைமையில் தைவாநீன்மாய ஒரு உபாயம் ஸுபரித்ததாம், அதாவது, ஸைலாரியினுடைய வாயாடித்தனத்தினால் நமக்கு வயவஹாரத்தில் பழுது ஏற்பட்டாலும் ஸோதது நமமுடையதேயென்பது ஸத்யமாதலால், கடைசியாக பரமானமபண்ணிக்கொடுத்து ஸோததைப்பெற்றுக் கொள்வதான முறைமையும் அரசாங்கத்தில் இருப்பதால் அந்த வகையில் நாம் வெற்றிபெறக்கடவோம் என்று தோன்றிறறும்.

[இது ந்ருகலவே ம்ருகயமத்யஸதவத தவம]

இதி - இவ்விதமாக, நூதனவே - சேதனனோடு விவாதமுண்டாகித் தனக்குத் தோல்வி விளைந்த வளவில, தவம் மூக்குமதயவதவத (பரகாசனே) = தேவரீர பரமானம் செய்ய ஸந்ததாபோலே விளங்கு நினரீர “புரோணம் கூடும்புஷ்புதொ ப்ருஷ்யஸ்ய உயுதெ” எனபது நிகண்டு

இந்த உத்பரோகையினால் நமக்குக் கிடைக்கும் பொருள் யாதெனில், எம்பெருமானோடு நாம் விவாதப்படாமல் இருக்கும்மே போதுமென்பதும், எவ்வகையினாலும் நமமை அடிமைப்படுத்திக் கொள்ள அவன் வழிகேடுகின்றவன் எனபதும், நாமெல்லாம் அவன்

ஹுடைய உடைமை யாதலால் நம்மை ஆட்படுத்திக் கொள்வதிலேயே 'நோக்குடையனான அவனை நினைத்து நாம் மார்பிலே கைவைத்து நக் கலா மென்பதுமாம்.

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்

[C. நரஸிம்மாசாரியார், அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி]

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்பது ச்ருதிகளில் ச்லாக்யமாகச் சொல் லப்படும் மோக்ஷோபாயமாம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்றால் ஜீவாத் மாவை பரமாத்மாவுக்கு ஸமர்ப்பித்தல் என்று பொருள்படும். ஆனால் ஜீவாத்மா “அதனுள் நேர்மை ஒன்றும் ஒருவர்க்கும் உணரல் ஆகாது” என்கிறபடி பாஹ்யேந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாததாலும் பரமாத்மாவும் அதீந்திரியனாகையாலும் இந்த ஸமர்ப்பணம் புஷ்பம் மாலையை ஒரு அர்ச்சாவதாரத்து எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பது போல் கைகளால் செய்யும் காரியமன்று. நம் பூர்வாசாரியர்கள் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரித்தானது என்று ஸம்வதிக் கைதான் ஸமர்ப்பணம் என்பார்கள். இந்த ஸம்வதம் கேவலம் நெஞ்சினால் நினைத்த மாத்ரமாவது வாயினாற் சொல்லிய மாத்ரமாவது ஸித்திக் காது. மனோவாக்குக்காயம் என்கிற த்ரிவித காரணங்களாலும் அதுஷ்டாந்தத்துக்குக் கொண்டுவந்து காரியகரமாக்க வேணும். நெஞ்சி னால் நினைப்பதும் வாயினாற் சொல்வதும் ஒன்றாய், செய்வது வேறொன்றனால் அது வஞ்சனையும் கூத்துமாகும். “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும் “என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும் ஆழ்வார் ஸர்வேஸ்வரனை வஞ்சிக்க முடியாது என்பதற்கு அவரவர்கள் மனச்சாக்ஷியமே ப்ரமாணமாகும் என்பர். ஆகையால் ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கு “யான் எனது என்று இராதே”, “யானும் நீயே என் உடமையும் நீயே” என்கிற திடாத்ம வஸாயத்தோடு நம்முடையது என்கிற ஸர்வஸ்வத்தையும் எம்பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். இந்த அர்ப்பணம் காரியகரமாவது கைங் கரியத்தாலன்றி மற்ற்வ்வகையாலும் முடியாது என்பதை ஆழ்வார் சூனும் ஆசாரியர்களும் ஒமிட்டு ஸாதிப்பார்கள். அந்த கைங்கரியம் ப்ரீதிகாரிதமான பாகவத கைங்கரிய பர்யந்தமான பகவத் கைங்கரி

யம் என்று அறியப்பட்டார்கள். பாகவத கைகரியமே பகவத கைக் கரியமாய் பாயவளிகளும். கைகரியத்தில் “யான எனது” எனலும் அஹங்கார மமகார ஞானம் தன்னடையே கைவிட்டுப்போய் “என தாவியா? யான ஆர்? தந்த நீ கொண்டு ஆகினையே” எனகிற ஞானம் பிறந்து, அந்த ஞானம் அதுஷ்டானத்தில் பரிமளிகளும். இதனையே “Love & Service” என்று ஏனைய மதஸ்தான்கள் எல்லாந்ம கொண்டாடுகிறார்கள். இதுதான் வேதஸாரமாய் பூர்வீக வஷண மதத்தின் ஸாரமுமாகும்.

ஆனால் இதற்கைய அதயவஸாயம் பிறக்காமல் தடுக்கும் பல மான பகைவர்கள் நமமுடைய பஞ்சேந்திரியங்களே! “விண்ணு ளார பெருமாறகு அடிமை செயவாரையும் செறும் ஐம்புலன் இவை - மண்ணுள் எனனைப் பெற்றால் என செய்யா” என்றும் “தீரமருந்து இன்றி ஐந்து நோய் ஆடும செக்கிவிட்டுத் திரிக்கும் ஐவா” என்றும் ஆழ்வார இந்திரிய பவத்தைப் பார்த்து நடுநடுங்குகிறார் அமைத்தாதி கள் படுமபாடு சொல்லவேண்டா. நமக்கு கிருதயா கிருதய விவேக ஞானம் இருந்தபோதிலும் நனமையும் தீமையும் விவேகிக பரதீப மான சாஸ்திர ஞானம் உண்டாயிருந்தாலும் விஷயநாதர்களில் மன தைவலித்துச் செவ்வுழை விரயமுடையன நம் இந்திரியங்கள் மதுஷய சஞ்சாரமில்லாத காட்டில் கிடந்தாலும் நமமை விட்டபாடினல் ஆதி பரதன மான பின்னே சென்றும், லௌபரி நீரில் முழுகிக் கிடக்கச் செய்தேயுமீன பின்னே சென்றும் விஷயபரவணரானார்கள்.

தாமவிராய ஞானத்தாலே ஹருஷ்டரான ரிஷிகள் காமஜ்ஞான ஸம்ஸ்காரங்களாகிற யோகாபயாஸங்களாலே இந்திரியங்களை ஜயிக்கும் வழிகள் காட்டியுள்ளார். சருதிகளில் வேதனம், உபாஸனம், ஸேவை, தயானம் என்று இம்முறைகளை பல்வகையாக கூறப்பட்டுள்ளன. லோபபருமஹண சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி இந்திரிய ஜயம் பெற்று பகதியை அடையும் வழியைப்பார்த்தால் லௌகிக பரவரத்தி களான அடியேன போன்ற கேவலார்களுக்கு “கால ஆழும் நெஞ்சு அழியும் கணசமுலும்” என்கனே பென்னில் “ஜந்மாநதா ஸஹஸா நறறவன்களாலே கயாத குலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத் வஜ்ஞராய” காயசுதயாததமாக தரிகால் ஸநாநம் செய்து ஸந்தயா வந்தன காயதரீ ஜபங்கள், பஞ்ச மஹாயகளுக்கள், ஷட்காமங்கள் முதலான நிதய கைமித்திக காமாறுஷ்டாநங்களால் பரிபூரணனாய் - துபசசாய யோகயதை பிறந்தவாறே காடேறப்போய் உஷண காலத் தில் மலைச் சிகரத்திலும் பஞ்சாகநி மத்தியிலும் நின்றும், குளிகாலத்

நீர், நுழைப்பதில் முழுகியும் ஜீர்ணபர்ணபலாசநாய் காயசோஷம்
 பெற்றுச் சார்பும், சமம், தமம் முதலான ஆத்மகுணங்கள் பரிபூர்ண
 பான்மையுருக்கான ஏம்பெருமான் வடிவைக் “கண்கள் சிவந்திர்”
 என்று மனவுட்கொண்டு ஆத்மலாக்ஷாத்காரம் செய்து பிறகு பகவத்
 ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யவேணும். இத்தகைய கர்மஞான ஸம்ஸ்க்ரு
 தாந்நிகரணைக் காண்பது மிகவும் துர்லபம். “இன்னதோர் காலத்து
 இனையார் இது பெற்றார் என்னவுங் கேட்டறிவதில்லை” என்றார்
 மங்கை மன்னனும். வேதத்தின் உட்பொருளை நம் நெஞ்சள் நிற்கப்
 பாடின நம்மாழ்வார் இந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை “விடுமின்”
 என்கிற இரண்டாந்திருவாய் மொழியில் ஸர்வஸுலபமாக யாவரும்
 எளிதில் அறியும்படி உபதேசித்திருக்கிறார். இந்த உபதேசத்துக்கு
 சாஸ்திர ப்ரமாணமாவது ஸதாசார்ய உபதேசமாவது வேண்டும
 தில்லை. ஆஸ்திக நாஸ்திகர்கள் அனைவரும் அறியக்கூடியது. அது
 எப்படி என்னில், தேகமும் தேகஸம்பந்தமான சுகதுக்கங்களும்
 அறித்யம் என்பதை “மின்னின் நிலையில்” என்கிற பாசரத்தில் விஸ்
 தரித்தார். இது யாவரும் கண்டு அநுபவிக்கும் விஷயமே. ஆகை
 யால் அறித்யத்தைக் கைவிட்டு நித்யத்தைக் கைப்பிடிப்பது இயற்கை
 யறிவாகும். நித்யமும் நித்யானுபவமும் இன்னதென்பதை முதல்
 ிருவாய் மொழியில் பல காரணங்களைக்கொண்டு நிரூபித்தார். சில
 வருஷங்களுக்கு முன் நவீன சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சிக்காரர் பலர், நீரிசுவர
 வாதிகளா யிருந்தார்கள். தற்சமயம் அவ்வாராய்ச்சிக்காரர் பலரும்
 ஸர்வவாதத்வம் ஒன்று இருத்தலே வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்
 கள். அமெரிக்கா தேசத்துப் பண்டிதர் ஒருவர் சூரிய மண்டலத்தி
 லிருந்து இரண்டு வகையான கிரணங்கள் வருகின்றன என்றும், அதில்
 ஒன்று உயிரை அளிக்கும் என்றும், மற்றொன்று அழிக்கும் என்றும்
 அழிக்கும் கிரணம் வாயுமண்டல ஸ்பர்சமானவுடன் அங்கேயே தங்கி
 அக்காற்றை சுத்தமாக்கி நமக்கு பிராணாதாரமான சுத்தக் காற்றை
 உண்டுபண்ணுகிறது என்கிறார். இது யாருடைய மஹோபகாரம்,
 யார் செய்யும் நன்மை? அவர் தான் “உயர்வற வுயர் நலமுடைய
 வன்” என்றார் ஆழ்வார். அவ்வுயர் நலமுடையவனை அடையவேண்டு
 மானால் அகங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸனையற விடவேண்டும் என்று
 “நீர் துமது” என்கிற பாசரத்தில் ஸாதிப்பார். நான், எனது என்கிற
 புத்தி நீங்கினால் நானும் எனதும் ஸர்வேஸ்வரனுடைமையாம். அவ்
 வுடமையாக்குதல்தான் ஆத்மஸமர்ப்பணம். மனதை அடக்கி ஆளுந்
 திறமைதான்.

அதிறமை அடையும் வழியைக் காட்ட “உன்னுமின,” “சோமின” “புலகு,” “பற்று,” “அடங்கு,” “ஒடுங்கு” என்னும் ஷடபதபரயோகம் செய்ததா இவற்றின் ஸவாரஸ்யத்தை சற்று ஆராயவேரம் அதுகால் சிறுவண்டு சாகா ஸஞ்சாரியாய மதுவைத் திரட்டுமாப்போலே ஆழவாரும் சாகோபசாகையான உபநிஷதக கனின் ஸாரத்தை கரணித்தது இவ்வாறு பதபரயோகம் செய்ததா எனது காலகேஷப கோஷ்டியில் சில ஸத வருததாகள் அனுபவிப்பா கள் “உன்னுமின” எனபதற்கு ஸமாணம் என்று பொருள் ஸமரித்த பிறகு “சோமின” என்று (ஸங்கம்) நெருங்குதல் வேண் டும் நெருங்கின பிறகு “புலகு” என்று பஜனத்திலே மூட்டுகிறா பஜித்த வஸதுவில் “பற்று” என்று விடாது கைப்பிடிக்க வேண்டும் என்கிற அதயவஸாயம் பிறக்கும் அவவதயவஸாயம் பிறந்தவாறே “அடங்கு” என்று எல்லா சேஷவருத்திகளையும் அவனுக்கே செய்ய வேண்டும் என்கிறா அப்படிச் செய்தால் “ஒடுங்கு” என்கிற ஸாயுச்சிய பதவி தானே கைகடும் இம்மாதிரி படிப்படியாக எம் பெருமானைச் சோதல்தான் ஆத்ம ஸமாப்பணமாகும். பேரரு ளாளன் ஸநிதிபில் “உனக்கே நாமாட செய்வோம்” என்று அந வரதம் பரிசாயம் பண்ணிவந்த ஓர் பெருந்தறவி “உன்னுமின, சோ மின” பரபகதி தசையையும் “புலகு, பற்று” பரஞான தசைய யும் “அடங்கு, ஒடுங்கு” பரமபகதி தசையையும் காட்டும் என்று நிர்வஹித்துப்போருவா இந்த தசா விபாகங்களை “காதல்,” “அன்பு,” “வேட்கை,” “அவா” என்றும் ஸங்க, காம, அஹராக, ஸநேஹாதயவஸதாதி நாமங்களாலே பரபகதி, பரஜஞாக, பரமபகதி தசைகளாகக் காட்டுமென்பா

இவ்வாழ்வார் பரமகருபையாலே அஸமதாதிகளுக்கு பரமோப தேசம் பண்ணினதால் “தெனியாத மறைநிலங்கன தெனிகின்றோம்.” இவ்வுத்தராயபதம் நிர்வஹிக்காமலும், கயாநிலாப்பூஜாபேகைத் தில் லாடினும், ஒரு விதிபரதநிராய இல்லாமலும், பிராட்டி, பிரஹ்ம தாழ்வான போல் “ஞாலத்தார் பந்த புத்தியும் அநாததமுங் கண்டு ஆற்றமுமையும் மிக்கக்கருபையுமிதே” என்று இவருடைய கிருபை யின் ஆதிக்யம் சிஷ்யோக்கிணித்தமாயிற்று இவா தான் அனுபவித்த கிஷயம் சொன்ன மாளா இன்பவேளளமாதலால் பெருக்கெடுத்த ஒன்று பதது தாறு ஆயிரமாகப் பல தலைத்தது “நீர் பால் நெய் அமுதான ஏரி நெளிகுமாப்போல் பரபகதயாதி ஞானமருதாபதி வாய்க்கரைமிடைந்து மொழிபட்டு அவாவில் அநதாதி எனப் போ

பெற்றது” குளத்துப்படியில் குருவி குடித்துப்போம் வீராணத்
தேரி நாடுபாயும் ஆகையால்தான் இவரை நாம் பரமாசாயனாகச்
கொண்டாடுகிறோம்

பொலிக் பொலிக் பொலிக்

ஸ்ரீமதேராமானுஜாய நம :

பூவாசாய தவயாபிமத அஷ்டாதஸ்பேத ஸங்கருஹம்.

திருமழிசை கோ க அபபன ராமானுஜாசாரியரால் பூவாசாய
ஸம்பரதாயதவய விஷயமான கரந்தங்களில், ஸ்ரீ லோகாசாயா,
ஸ்ரீ வேதாந்தாசாயா இவர்களுடைய ஸம்பரதாயாதத் நிரவாஹ
பேதங்கள், ஆராயந்நெடுக்கப்பட்டு சுருக்கமாகவும், ஸுஸபஷ்டமாக
வும் ஸலோகரூபேண எழுதப்பட்டதாய் ‘பூவாசாயதவயாபி
மதாஷ்டாதஸு பேதஸங்கருஹம்’ எனனும் பெயருடன், சில ஆஸ்தி
காசனின் பமேரணையின்பேரில் ஸ்ரீமுக (ஸ்ரீ) (1934)-ல் மணிபரவாள
வயாகயானத்துடன் தெலுங்கு விபியிலும் தமிழ் விபியிலும் அச
சிடப்படடிருக்கிறது இக்கிரந்தத்தின் விஷயங்களைப் பார்த்ததும்,
அந்தப் பூவாசாயாக்களுடைய ஸம்பரதாயாதத் தாதபாயங்கள்
பராமாணிகமாயும், தெளிவாயும் புலப்படும். ஸ்ரீலோகாசாயா அரு
ளிச்செய்த அஷ்டாதஸு ரஹஸ்யகரந்தங்களையும் ஸ்ரீ வேதாந்தாசாயா
அருளிச்செய்த ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தையும் ஆராயநது பாரக்கவேண்
டிய கலேஸம் பட்டவேண்டாம் இக்கிரந்தந்தன்னில், அந்தந்த நிரவா
ஹங்களின் பரஸபரம் தாரதமயமாவது, வைஷ்ணவமாவது ராஷ்டதம்
காட்பப்படவில்லை தவய பரபந்த வயாகயானங்களில் ஸ்ரீ உடைய
வா, எம்பா, கூரத்தாழ்வான், பட்டா இவர்களுடைய நிரவாஹ
பேதங்கள் போலவே இந்த நிரவாஹபேதங்களும் உள்ளன ‘பிணங்
கியமரா பிதறமும், என்கிறவிடத்தில், விஷயவைலக்ஷணயாதீன
மான பிணக்கம்போலவே, இவரும் ஸம்பரதாயாதத் விஷயவை
லக்ஷணய மடியாகப் பிணக்கம் நோந்தால், உபாதேயமாகவே கொள்ள
லாம் அல்லாத போதிதே தயாஜயமாகிறது

கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட கிரந்தத்தை திருமழிசை கோ க அப
பன் ராமானுஜாசாயா என்கிற விலாசத்திற்கு எழுதிப்பெற்றது
தென்னம்.

கோயிலுத்ஸவங்கள்.

- மாசி 21உ (4-3-36) தெப்பத்திருநாள் ஸூரியபுரபை, பந்தக்
காகதி, சாந்துமுறை.
- „ 28உ (11-3-36) திருவெள்ளறைத்திருநாள்.
- பங்குனி 1உ (13-3-36) உரையூர் தெப்பத்திருநாள்.
- „ „ திருவெள்ளறைப் பெருமாள் வட திருக்
காவேரி தீர்த்தம்.
- „ 7உ (19-3-36) ஸர்வைகாதசி, உரையூர் பந்தக்காகதி, திரு
வெள்ளறைத்தேர்.
- „ 14உ (26-3-36) திருமுளை.
- „ 15உ „ ஸேரை முதலியார் நகர் சோதனை.
- „ 16உ „ ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம், த்வஜா
ரோஹணம்.
- „ 24உ „ பங்குனி உத்திரம், கோரதம்.
- „ 25உ „ பூர்ணிமை, ஸப்தாவரணம், சாந்துமுறை
திருமலை உத்ஸவம்.

[ஸ்ரீலாஸாஸுர பரிஸேர்தகர் மையூர் பண்டித விஜயராகவாசாஸியார்.]

அகலகில்லேன் இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறையும்
திருமார்பையுடைய திருவேங்கடமுடையான் “கலியுகத்தில் கண்
முன்னே விளங்கும் தெய்வம்” என்று உலகத்தார் கொண்டாட
ஆரத்தநிலய நிமானத்தில் விற்றிருந்து பக்த கோடிகளை அதுகர்
ஹித்துவரும் விஷ்டம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனிபோல் அனைவரு
மறிந்ததே.

மண்ணாடும் விண்ணாடும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் மங்களா
சாசனம் செய்யும் ஸ்ரீநிவாசனுடைய வாசஸ்தானமாகிய திருமலை,
வ்ருஷகிரி, கருடகிரி, விஹ்மகிரி, க்ருஷ்ணகிரி, அஞ்சனகிரி, வேங்
கடகிரி, நாராயணகிரி, அல்லது சேஷகிரி என்கிற ஏழு திருநாமங்
களையுடைய பர்வதங்களையும் அனேக புண்ய தீர்த்தங்களையுமுடைய
தாய் ஸ்ரீளங்கா நிற்கும். இவ்வளவு மஹிமைவாய்ந்த திருமலையில்
திருக்கோயில்கொண்ட திருவேங்கடமுடையானுக்கு உத்ஸவாதிகள்
சூர்த்தர்மான ரீதியை அதுஸரித்தே நடைபெறும்.

1936 மார்ச் 23உ (பங்குனி 11உ) சாந்த்ர ஸம்வத்ஸராதி ஆஸ்தாநம் என்னும் உத்ஸவம் நடைபெறும்.

ஹேதினத்தில் ப்ராத:காலத்தில் பெரிய ஜீயர், ஏகாங்கி, அர்ச்சகாள், ஆசார்ய புருஷர்கள் முதலான கோயில் அதிகாரிகள் அனைவரும் சன்னிதிக்குவந்து ஸுப்ரபாதம் முதலான நித்யாராதனமுடைய சாற்றுமுறையும் நடந்தபின் மூன்மண்டபத்தில் எழுந்தருளி விசேஷச் சிறப்புகள் அமுது செய்து பஞ்சாங்கிச் ச்ரவணாநந்தரம் கோஷ்டி விநியோகமான பிறகு ஆஸ்தாநம் எழுந்தருள்வர். அப்பால் அப்யாகதர்களனைவர்க்கும் தர்மதர்ஸநம் நடைபெறும். அதே தினத்தில் கீழ்த்திருப்பதியில் கோவிந்தராஜன் ஸன்னிதியிலும் சூக்ரவர்த்தித்திருமகன் சன்னிதியிலும் அதே உத்ஸவம் நடைபெறும்.

காஞ்சீபுரம் உத்ஸவங்கள்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

தேவப்பெருமாள் ஸந்ரிதியில் நாளது பங்குனிமீ 1உ-7 நாள் பல்லவோத்ஸவம் நடைபெறும். தினப்படி பகல் 11 மணிக்குப் பெருமாள் நூற்றுக்கால் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளிப் பலவித சீதோபசாரங்களுடன் ஸ்தலபுராணம் வாசிக்கக் கேட்டருள்வது, இரவில் திருவிதிப் புறப்பாடு. 19-3-36உ ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தில் முடிவுபெறும்.

ஹே ஸன்னிதியிலேயே 30-3-36உ முதலாக ஏழுநாள் பங்குனி யுத்திரத்திருநாள் நடைபெறும். இது மலையாள நாச்சியாருடைய திருக்கல்யாணத்திற்காக இந்த திவ்ய தேசத்தில் நடத்தப் படுமுத்ஸவம். 5-4-36உ ஞாயிற்றுக்கிழமை இவ்வுத்ஸவம் முடிவுபெறும். அன்று திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவமும், மறுநாள் கந்தப் பொடி வஸந்த மஹோத்ஸவமும் அன்றிரவு பெரிய திருவிதி புறப்பாடும் மிக அழகானவை.

ஸ்ரீயதோக்தகாரி ப்ரஹ்மோத்ஸவம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் வெலிகா என்கிற திவ்ய தேசத்து எம்பெருமானாகிய சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமானுக்கு 20-3 36உ முதலாக ப்ரஹ்மோத்ஸவம் பரமவிலக்ஷணமாக நடைபெறும். நித்தியம் இரண்டு வேளையும் தேவப்பெருமானுடைய மார்த்விதி

களையும் அலங்கரித்து நடைபெறும் இவ்வுதஸவம் அங்குசம் பந்தர் களுககு ஸேஷிக்கவுரியது.

ஸ்ரீ ராஜமன்னா ஸநிதி பரஹ்மோத்ஸவம்.

இந்த திவ்ய தேசத்தில் பதினெட்டு நாள் பரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுவது வழக்கம் 11-3 36 தேதி முதலாக இது நடைபெறும் இது இரண்டு பரஹ்மோதஸவமாகும் முதல் ஒன்பது நாள் ஸாதாரணமான உதஸவமாயிருக்கும் பித்தின ஒன்பதுநாள் மிகவும் ஆசசரியமான மஹோதஸவம் பங்குனிமீ ரோஷினி நக்ஷத்திரத்தில் உவபருதம் அந்த மஹோதஸவத்தில் விதவத்ஸனிகள் விசேஷமாக நடந்து கொண்டிருந்தன இடையில் சில வருஷமாக நடைபெற வில்லை இவ்வருஷத்தில் பழையபடி நடைபெறுமாவென்று பலர் எதிர்பார்க்கிறார்கள்

திருவல்லிக்கேணி யுதஸவங்கள்.

இததலத்தில் ஸ்ரீ பாரததஸாரதிப் பெருமானுடைய திவ்ய விமாரத்தில் சில திருப்பணிகள் நடக்கவேண்டியதற்காக, சென்றதை மாதத்தில் பாலைய பரதிஷ்டை நடந்திருப்பதால் சில மாதங்களுக்கு ஸ்ரீ பாரததஸாரதியின் ஸகல உதஸவங்களும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன அழகிய சிங்கருடைய உதஸவங்கள் மாததிரமே நடைபெறுகின்றன நாளது சித்திரை மாதத்தில் ஸ்ரீ பாரததஸாரதி பரஹ்மோதஸவம் நடைபெறுவது அருமையே. மஹாஸம்பரோக்ஷணம் முடிந்தபிறகு ஷே பரஹ்மோதஸவம் நடைபெறும். ஷே ஸநிதியின் தாமகாததாக்களில் ஒருவரான மூர்-ரா-ஸ்ரீ வேழா (சாவ பஹதூர்) ரங்கநாதம் செட்டியாரவர்களின் பெருமுயற்சியினால் ஷே திருப்பணி விரைவாகவே நடந்து வருகிறது

ஸ்ரீவிலிபுத்தூர்

[ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸ பாகதூளி]

இந்த சேஷ்தரத்தில் ஆண்டாளவதரித்த திருப்பூர் மண்டபத்தில் சுமார் 2, 3, வருஷங்களாக தி கிடாமபி தேயவழிக்கூடமணி அய்யங்கார் ஸ்வாமிகளால் பரதிதினம் கால சேஷபம் நடந்துவருகிறது திருப்பல்லாண்டு முதலாக முதலாயிரம் முடிந்து திரு

ஸ்ரீமான் ஊரா ஸ்ரீராமலு செட்டியார்.

ஸ்ரீமான் ஊரா சுப்பய்ய செட்டியார் என்ற மஹாநுபாவா இச்செனனை மாகசரில் பகவதபாகவத ஆசாரய கைங்காய நிரதராய செனனை வந்தா முததியப்பன் தெருவிலிருக்கும் ஸ்ரீ உடையவா சனனிதிகரு தாமகாததா வாயிருந்து விசேஷமான திருப்பணி முதலான கைங்காயங்களைச் செய்து பந்தமூலம் கமிஷனாரீ யாதலும் பரியசாரீஷம் என்கிறபடி அடியார் நிலா கின்ற வைத்தீதம் சென்றிருக்கிறா அம்மஹாநுபாவரின் ஸதபுதரரான ஸ்ரீமான் ஊரா ஸ்ரீராமலு செட்டியாரவாகளும் துணைநாநோபாபு என கிரபடி அவரைப்போலவே ஆதம் குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய பகவதபாகவத ஆசாரய கைங்காய துரந்தராய ஸு உடையவா சனனிதிகரு தாமகாததாவாய கோபுரமணடப திருந்தோ முதலான விசேஷ கைங்காயங் களைச் செய்துகொண்டு வருகிறா இவா பலலாண்டு பலலாண்டாக இக் கைங்காயங்களைச் செய்துகொண்டு இருக்கும்படி எல்லாமவல்ல இறைவன் இன்னருள் புரிவாராக இம் மஹாநுபாவா நமது வைஜயந்தி பதரிகைக்கு ஸஞ்சிகைதோறும் ஒருமீ காசிதம் வாங்கிக்கொடுப்பதாக வாக்களித்து அவ வாறே இந்த மாகிப்புனாபூசப பதரிகைக்கு ஒருமீ காசிதம் வாங்கிக்கொள ளும்படி ரூபா 3-4 - 0 கொடுத்துப்பகரித்தார இதேமாதிரி ஸு ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தில் அபிதிவேசமுடைய ஆரிய பரபுக்கள யதோசிதம் பொரு ளுதவிசெய்து இப்பதரிகை சாஸவதமாய நடைபெறுமாறு அநுகரணிக் கவேண்டும்

இங்ஙனம் V இராமாநுஜாசாரியார்

பத்ராதிபர்

What an Advocate says —

I have great pleasure in testifying to the efficacy of "VITABS". The tablets were used by me for about 2 or 3 weeks. They undoubtedly produced a visible effect in toning up the tired nerves and restoring lost health. I understand that very valuable and efficacious ingredients are mixed in the getting up of the same.

I congratulate the manufacturer in launching forth this preparation in the midst of other similar preparations that are found in the medical world to-day. A trial will convince the weak and anaemic patient.

N KASTURIRANGA IYENGAR,

ADVOCATE, G.T., MADRAS.

THE NATIONAL AGENCIES,

No. 11, BROADWAY,

L

G. T. MADRAS.

இது பெரிட பிராட்டியாருடைய திருக்கூத்திரமென்று பெரியோர்களால் போற்றப்படுகின்றது இவ்ருச்சில் விமாசனங்கள் செய்ய நோக்கிருக்கலால் அது செபவோம்

இது தாமமாழ்வாருடைய திருக்கூத்திரமென்றும், இது திருமங்கையாழ்வாருடைய திருக்கூத்திரமென்றும் இவ்வனே ஒரோ திருக்கூத்திரத்தை ஒவ்வொரு மஹீயருடைய திருநாளாக நாம் வழங்கி வருவதானது இச்சிலையில்கில் அவ்வாக்கள் திருவவதாரஞ் செய்தருளின ரானென்பது பற்றியே யாம் எம்பெருமானும் ஸ்ரீராம கருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதாரஞ் செய்தருளின காலத்து இருந்த நகூத்திரத்தையிட்டு ஸ்ரீராம பிரானுடைய திரு நகூத்திரம் புராவஸு என்றும், கண்ணபிரானுடைய நகூத்திரம் ரோஹிணியென்றும் ஸ்ரீரூர்னிமஹ மூர்த்தியின் நகூத்திரம் ஸவாதி யென்றும் இப்புடைகளிலே வழங்கி வருகிறோம்

கோயில் திருமலை பெருமான கோயில் முதலிய அாச்சாவதாரத் திருப்பதிகளில் ஒவ்வொரிடத்தில் ஒவ்வொரு திரு நகூத்திரத்தை எப்பெருமானுடையதாகக் கொண்டாடக் கண்டு வருகிறோம் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவோணமென்றும், அழகிய மணவாளனுக்கு தேவதியென்றும், பேரருளாளனுக்கு ஹஸதமென்றும் இவ்வனே வழங்கி வருவதானது அநதந்தத் திருப்பதியெம்பெருமான்கள் அநதந்தத் திரு நகூத்திரங்களில் திவ்ய மங்கள விகரஹ பரிகரஹம் பண்ணியருளிதாகென்பதை நிமித்தமாகக் கொண்டது என்று பெரியோர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை

நித்யஸூரிகளாகிய ஸேனை முதலியாரா, பெரிய திருவடி, திருவாழி யாழ்வான முதலானாக்குப் பூராடம், சித்திரை, ஸவாதி முதலிய திருக்கூத்திரங்கள் திருவவதார நாட்களாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றனவே, இதற்கு என்ன நிதாநம்? இந்தத் திருக்கூத்திரங்கள் ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஒரே விதமாகவே கொண்டாடப்பட்டு வரக் காண்கையாலே, ஸ்ரீராம கருஷ்ணாதிகள் விபவாவதாரஞ் செய்தருளி ஒவ்வொரு திரு நகூத்திரத்தைப் பெற்றதுபோல ஸேனை முதலியாரா முதலான ஸூரிகளும் ஏதேனும் விபவாவதாரம் செய்தருளி ஒவ்வொரு திரு நகூத்திரத்தைப் பெற்றார்களோ? என்று சிலா கேட்க நேருகின்றது இவ்வண்ணமே பங்குனிபுத்திரம் பெரிய பிராட்டியாரா திருக்கூத்திரமென்றால் ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மி யின் எந்த அவதாரத்தைப்பற்றி இந்த வயவஹாரம் நிகழ்ந்தது?

[illegible]

இவ் விவரத்திலுள்ள பெரிதொகை ஊற்றுமாக அருளிச் செய்யும் சில வாந்தனங்களை இங்கு விவரஞ்செய்து, என் மெய்பெருமான அாச்சர் வந்தாரங்கனில் ஓவ்வொரு தலத்திலு ஓவ்வொரு திருநகரத்திதரத் தைபு பெற்றிருந்தாலும், பொதுவாக எம்மெருமானுடைய திருநகரத்தகிரம் திருவோண மென்று ஒரு பரஸித்தியுள்ளது ராஸிம் ஹாவதாரம் ஸவாதிபில் என்று பரஸித்தமா யிருக்கவும் “ திருவோணத் திருவிழவில் அர்தியமபோதி லரிபு நதாகி ” என்று பெரியாழ்வா அருளிச் செய்யக் காண்கிறோம் கண்ணபிரான ரோஹிணியில் திருவவதரித்தானென்பது பரஸித்தமா யிருக்கவும் “ நீ பிறந்த திருவோணம் இன்று நீ கோடவேண்டும் ” என்றும் “ திண்ணாவெண் சங்குடைபாய திருநாள் திருவோண மின்மேழநாள் ” என்றும் யகோதை கூறுவதாகப் பெரியாழ்வா பணிசங்க காண்கிறோம்

நீ பிறந்த திருவோண மென்றவிட ரது பிபாகியானத தில் மண்
வாங் மாமுனிகள் அருளிச்செய்வதாவது—“ இதுதான் வைஷ்ணவ
நக்ஷத்ர மாகையாலும் அவதாராதரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ராவைய
முண்டாகக் கூடுகையாலும் தாமி ஐகயத்தைப்பற்றிச் சொல்லு
கிறது ” என்று வேதத்திலும் ரோணா நக்ஷத்ரம் விஷ்ணு
பெயர்தான் சரோண நக்ஷத்ரம் விஷ்ணு தேவதா ” என்று
ஒதப்பட்டிருக்கிறது திருவோணம் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை தேவதை
யாகக்கோண்ட நக்ஷத்ரமென்பது பொருள் வேதமானது எந்தக்
காரணத்தைக்கொண்டு திருவோணத்தை விஷ்ணு நக்ஷத்திரமாக
ஒதிற்று என்பதைப்பற்றி நாம் ஆராய்ச்சி செய்யத் தேவையில்லை
காரணம் இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம் விஷ்ணுவுக்குத் திரு
வோணம் நக்ஷத்திரமென்று வேத புருஷன் ஒதிப்பிருக்கருமென்று
நாம்கொளவோம்.

“ஐயோ விஸ்வமஹிம வரூபதாதாரம்—மதயே விரிஞ்ச கரிசம பாதமாவதாரம்” என்று பட்டரும், “விஸ்வயொஷ்ட ஐயோபா விஷ்ணுரிபி பி வரூபதாதாரம்—விதீசயோஸ தே மதயேது விஷ்ணுரிதி யம் பாதமாவதாரம்” என்று ஆதவானும், “ஐயோ விஸ்வ சிவ்யொவிபுவிதாவதாரம் மகதேய விரிஞ்ச சிவயொ விஹிதாவதாரம்” என்று தேசிகனும் அருளிச் செய்தபடியே விஷ்ணுவான முகவு திருவவதாரம் திரு வோண நகரத்தாததிலாபிறந்து என்று கொள்ளலாமென்பது அதுபோ ல்லவ ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிபும திருப்பாதகடலிலிருந்து திருவவதரித்த ஸமயமோ அல்லது பருத மஹாஷிகுப புதரியாகத் திருவவதரித்த ஸமயமோ பங்குனி யுத்திரமாக இருந்திருக்கக் கூடுமென்கிறார்கள் பாஞ்சாதார ஸமவிறிதைகளில் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு உத்திரத்திலும், ஸேனை முதலியாருக்குப் பூராடத்திலும், கருதமானாகுச் சித்திரை யிலும் — — — விசேஷத் திருவாராதனங்களும் சிவேதனங்களும் ஸமாபதிக்குமாறு கட்டளை யிட்டிருப்பதாகவும், அதுபற்றியே ஸேனை முதலியா முதலானாருக்குப் பூராடம் முதலியன திரு நகரத்திரமாகக் கொள்ளப்பட்டனவாகவும் சில பெரியோர்கள் பணிக்கின்றனர் இவ் விஷயத்திற் குறுப்பான ஸ்ரீ பாஞ்சாதார பாமாணங்களை மறறொரு சமயம் ஸங்கரஹிதது வெளியிடுவேம சாஸ்தர பதத்தாலே பங்குனி யுத்திரத்தை ஸ்ரீ மஹா லக்ஷ்மியின் திரு நகரத்திரமாகக் கொள்வதென்று இதனால் தெரிகின்றது

மறறொரு சில பெரியோர்கள், ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திரு நகரத் திரம் சித்திரையில் ரேவதி யென்று ஏறப்பட்டதுபோல ஸ்ரீரங்க நாச்சியாருடைய திரு நகரத்திரம் பங்குனி யுத்திரமென்று ஏறபட் டிருக்கிறது, இது அாச்சா விகரஹ பரிகரஹ நிபந்தநம்—என்கிறா கள், இவ்வனையாகில, இத திருநாள் ஸ்ரீ ரங்கத்திற் போலவே மறறும் பல பல திவய தேசங்களிலும், திவய தேசமல்லாத சேஷதரங்களிலும் மிக்க விபவமாகக் கொண்டாடப் படுதற்கு யாது காரணம்? என்று கேள்வி பிறக்கின்றது ஸ்ரீரங்க சேஷத்திரத்தி னுடையவும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடையவும் பராதாரயத்தை இசைந்தே இததிருநாள் எவ்ருவகொண்டாடப் படுகின்றது என்று சிலா விடை யளிப்பதுமுண்டு. பஹுச்சருநாகளான பெரியோர்கள் தாம் விஷகா ஷிக்க வேண்டு மிவ்விஷயத்தில மிக்க சிற்றறிவாளனாகிய நீசனேன னன்ன நிததாரணம் செய்யலாகும்! பொதுவில் இது பெரிய

பிராட்டியாருடைய திரு நக்சத்ரமேனற கொள்கை ஸாவஜ் ஸம்மத மாகையாலே அதையடியொற்றி இன்றைத் தினத்தின் பெருமையை அதுபவிக்கவேண்டிய ஸ்தானத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய குணதுபவத்தைச் சிறிது செயவேன்.

எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியால் ஏற்றமா? பிராட்டிக்கு எம் பெருமானால் ஏற்றமா? என்கிற வொரு விசாரம் நமது ஆசாய கோஷடியில் உண்டு இந்த விசாரமே அநாவசயகம் என்றும், ஒரு வரைத் தாமதத்தி மற்றொருவரை ஏற்றமாகச் சொல்லவேண்டியது ஏதற்காக என்றும் சில கூறுவா பிராட்டியும் மற்ற சேதநாகளைப் போலே எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டவளை யாதலால் இவ ளால் எம்பெருமானுக்கு ஏற்றமென்று சொல்வதற்கு என்ன பரஸ்குதி யென்பா சிலா சருத்திஹாஸ் புராணங்களைப் பின்பற்றி நம் ஆசாயாகள பரம ஸமமாக அருளிச் செய்வவற்றை இவகு விஜ ஞாபிக்கிறேன் “ஸ்ரீஃயாஷெவொ ஷெஃக்ஷஸ்து—சராததயா தேவோ தேவதவமசதுதே” எனபது ஒரு வேதவாக்யம். இதை நம் ஆசாரியாக்கள் உதாஹரித்து வியாக்கியானிக்கு மிட்கது எம்பெருமான பிராட்டியில்தான் தெய்வத்தன்மை பெறுவதாகக் கூறுவதை இவ்வாக்கியத்தின் பொருளாக அருளிச்செய்துள்ளார்கள்.

இதஹாஸ் சஜஷ்டமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இராவணனுக்கு மாரிசன் ஹிதமுறைக்குட்டிநதில் 'சபுரெடெம் டி கதெகதெஹொ பவ்யு டாஃஜதகாத்தஜ—அபரமேபம் ஹி தத நேஜோ யஸ்ய ஸா ஜகாத்மஜா” என்கிறுன இராவணா' நான் விசுவா மீதர யாகத்தில் அந்த ஸ்ரீராமனுடைய வீரம் கண்டிருக்கிறேன், அப்போது அவன் பிரமசாரியாயிருந்தான், அந்த நிலைமையிலேயே அவனுடைய பிடா அஸஹயமாயிருந்தது பிறகு அவன் ஜகதாஜன திருமக்களைக் கைப் பிடித்தவனுயினான் அதனால் அவனாக குண்டான அதிசயம் சொல்லிமுடியுமோ? பிராட்டியைக் கைப்பிடித்ததனால் வில்லக்ஷண மான வொரு தேஜஸஸே வடிவெடுத்தவனாக வன்றோ இராகவன் இராஜினரூன—என ரூன மாரிசன். முன்னே காட்டிய வேத வாக் கியத்திற்கு இது உபபருமஹணமாகவுள்ளது

இவ்வாதக விசேஷத்தை நம் ஆசாரியாக்கள் தங்கள் தீவ்ய ஸூக்திகளால் மிகவும் உபபருமஹித் தருளிநார்கள் பட்டா ஸ்ரீ குணரத்ர கோசத்தில் பிராட்டியின் வைபவமாக அருளிச் செய்த வற்றில் சில ஆததங்களை இவகு அதுபவிப்போம்.

“வெடாஞாவுகூவினாஂ ஁ரவி஁ரலி யதூர஁வினெ஁
 ஁ரவி—வேதாநதவசிநதா஁ ஁ரபிதூரலி யதபாதசி஁ரநைஸ
 தாநி” எனகிற ஁நீ ஁஁கதி ஁க ஁றபுத஁ானது எதுபாதத
 துவ஁? என்று ஁சாரிககபபுருத வேதாநதவகா ஁நீ஁ந நாராயண
 ஁டைய திரு஁ாபில பரா஁பி஁ன திருவடிச சவடுகண்டு ‘இவனே
 பர஁ புருஷன’ என்று நிணபிததுக கவலை தீகினறனவா஁ இத
 ஁ல பரா஁பி஁ன எறற஁ ஁றி஁றபாலது, ஁னதுபறறியே ந஁
 ஁சாயாகா எ஁பெரு஁னை விசேஷிகரு ஁டங்கலில சரியு பதியாய
 எனபகத ஁நதுற ஁ருளிச செயகிறாகா

பட்டா ஸ்ரீரங்கநாதனை இருதூறது முப்பது சலோகங்களால் துதித்துவிட்டுப் பின்பு ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரைத் துதிக்கவிழிநது பத்தெட்டு சலோகங்கள் பணித்து மீண்டும் ஸ்ரீ ரங்க நாதனிடஞ் சென்று அப் பெருமானை நோக்கி ஒரு சலோகம் கூறுகின்றார்—
ஸ்ரீயஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரீராமேஸ்வர தவவ ஹ்ருஷ்யாம் ஹமவதீம் ஸ்ரீயம்
குவதேதாவுராமெஜ்வய்யபிஹ வணாஃ ஸ்ருணுததாராடி ஶ்ருஸள
தெ ஹ்ரபாஜ்யாம் ஸுவவதாரயதாரொ ஸ்ருவணதஃ வந்நஹு
ஷெடாஜ்வய்யாஸு ஶ்ருபதம் ஹஜ்யொஃ கஷ்ணகஸ்த்யு—
சரியஃ ஸ்ரீஃ ஸ்ரீரங்கேசய! தவ ச ஹருதயாம பகவதீம் சரியம் தவத
தோப யசசை வயபிஹ பணுமஃ சருணுதராம, தருசௌ தே
பூயாஸதாம ஸுகதரலதாரே சரவணதஃ புநா ஹாஷோதகர்ஷாத
ஸபுடது புஜயோஃ கஞ்சகசதம்” என்று (இதன கருத்து) திருவுக்
குந திருவாக்ய திருவரங்கநாதனை! தேவரீருக்கும் இனியஎன்ன
நாச்சியாரை தேவரீருக்கு மேற்பட உயரத்திப் புகழ்ப்போகிறேன்,
தேவரீர் பொருமையின்றி ஆதரவோடு திருசசெவி சாத்தி யருள
வேணும் அங்ஙனம் தேவரீர் கேட்டருளகிறீரென்பதை இங்கு எல்
லாரும் தெரிந்துகொள்ளவேணும், நாச்சியார் விஷயமான துதி
மொழிகளை அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கும்போது தேவரீருடைய திருக்
கண்கள் ஆனந்த மிகுதியினால் கருவிழி சுழன்று மிளிரவேணும்
அவ்வளவே போதாது, ஆனந்தத்தினால் திருமேனி பூரித்துக்கவ
சம் இருப்பினவாகி யொழியவேணும், மறுபடியும் புதிய கவசம்
கொணாநது சாத்தவர்கள், அதுவும் பிளவுண்ணவேணும் இப்
படியே நூற்றுக்கணக்கான கவசங்கள் பிளவுபடுமாறு தேவரீர்
ஆனந்தமிகுதியைக் காட்டிக்கொண்டே திருசசெவி சாத்தவேணும்

என்பதாம் இதனாலும் பிராட்டியின் வைபவம் மிக்க மேம்பாடெய தென்பது விளங்கும்

மற்றொரு சலோகமுங் காண்மின —“ சுவாஹா ஹரியாஹ்ஸா யஜுவரி வாரஹ்”¹ தஜஹஸி—அபாங்கா பூயாம் ஸோ யதுபரி பரம் பரஹ்ம் ததபூத” என்கிறா பிராட்டியின் கடைக்காதிசயங்கள் பட்ட விடமே பரபரஹ்மம் என்கிறது இதனால்

எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியின் ஸம்பந்தக்கதினால் வந்தது என்பதற்கும் பிராட்டியின் பெருமை இப்பறையானது என்பதற்கும் தருஷ்டாதம் காட்டுகிறா, —படிபத்திற்கு ஏற்றம் எதனால் என்று உலகத்தில் கேளவி பிறப்பதுண்டு, பரிமளத்தினால் என்று விடையளிப்பதுண்டு இதுபோல ‘பரிமளத்திற்கு எதனால் ஏற்றம்?’ என்று உலகில் கேளவி பிறப்பது கிடையாது இப்பறையாகவே அந்நுடைய ஏற்றம் பாஸித்தம் இவ வண்ணமாகவே, எம்பெருமானுக்கு யாரால் ஏற்றம் என்கிற கேளவியும், பிராட்டியினால் என்கிற விடையும் உண்டு, பிராட்டிக்கு யாரால் ஏற்றம்? என்கிற கேளவியே கிடையாது, அவளுடைய ஏற்றம் ஸவதஸஸித்தம் என்றும் அருளிச் செய்கிறா

(தவஹ்ஸுதாஹ்ஸி மிதயாதிரசலோகம் காண்க)

எம்பெருமானுடைய பெருமை பிராட்டியின்மை என்று சொன்னால் அப்பெருமைக்கு ஒருகுறைபாடு ஏற்படாதோ? என்று சிலா சங்கிப்பதை அறவகித்தது விடையளிக்கு மழகு ஆசசரியமானது, மாணிக்கமானது ஒளியினால் மேனமை பெறுவதாயினும் பராதீன மென்கிற குறைபாடு அதற்கு உண்டாவதில்லை யன்றோ என்கிற தருஷ்டாதம் இவ்வுக் காட்டி யருளுகிறா ஆக இவற்றால் ஏற்படுவ தென்ன? பூவுமமணமும் மணியுமொளியும் போலே பெருமானும் பிராட்டியும் விட்டுப்பிரியகிலலாதவாகளன்ற தாகிறது மணத்தைக்கொண்டு புஷ்பத்தை வ்ருமபுவது போலவும் ஒளியைக்கொண்டு ரதனத்தை வ்ருமபுவது போலவும் பிராட்டியைக்கொண்டு எம்பெருமானை வ்ருமபுகிறேமென்று காட்டும் முகத்தால் பிராட்டியின் பெருமை விளக்கப்பட்டதாகும்

கம்பா வாஸிவதப் படலத்தில் பிராட்டியின் பெருமையை விளக்கியிருக்கும் பரிசும இவ்வு பரஸங்காத குறிப்பிடலாகிறது வாலி ஸ்ரீராம பாணத்தினால் அடிபட்டு வீழ்ந்து பெருமானை நோக்கிப்

பலபல பேசுகையில் “அரகசரோ ரழிவு செயது கழிவரேல அதற்கு வேறோ, குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ, இரக்கமெவ குதுததாயென்பால் எப்பிழை கண்டாய்ப்பா, பரக்கழி யிது நீ பூண்டால் புகழை யா பரிககற்பாலா ? ” என்று கேள்வி கேட்டான் இதற்குப் பெருமாள் பணிககிற விடைகள் ஒரு புற மிருக்க, வாஸ்தானே தானறிந்த விடையொன்று விளம்புகின்றன காணமின் —

“கோவியல் கருமமுங்கள் குலத்துதிதீதோகட கெலனாம
ஒவியத் தெழுதவொண்ணு வருவத்தா யுடைமை யன்றோ ?
ஆவியைச் சனகனபெற்ற வன்னத்தை அமிழ்தின்வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்னேத் திகைத்தனேபோலுஞ் செய்கை ”

என்ற செயபுளில் பின்னடிகள் நோக்கத் தக்கன பிராட்டி உடனி ருந்தால் நீ இதற்கைய இரக்கமற்ற செயல் செய்திருக்கமாட்டாய் , அவள் பிரியலுற்றதனாலேயே நீ இவனே செயலாயிற்று என்ற படி மஹாவிதவானுன் அரசாணிபாலை, வெங்கடா சாரியஸவாமி யும் இக்கருத்தைத் தழுவி லக்ஷ்மீஸஹஸரத்தில் ஒரு சலோகம் கூறியுள்ளார் ,—

“கூபெபுவாயததே கூபா

ரயுவதெதெடிவஸு ஸத்யம் யதொ

வெதெஹி கூடிவஸிபுள

ஹவதா வாலீ நிராமா ஹதம் !

நிநெடு கூவி வயம் வயுடு

ஹவதா ஸாஹிபெயு கூடிமவ்யுயாம்

கூவபூரணாவ*விதம் பதநஸரணம்

கூகோ விவகோஜிதம் ” ||

தவயயேவாயததே கருபா

ரகுபதோதேவஸய ஸதயம் யதோ

வைதேஹி தவதஸநிகள்

பகவதா வாலீ நிராகா ஹத

நிநயே காபி வதம் வதூஸ

தவது, ஸாநந்தியே தவதக வயதாம்

ராவானோப*யவித பதநஸரணம்

கூகோ விவகோஜிதம்

இதன் கருத்து — பெரிட பிராடடியாரே ! பெருமான காருணிகனே போபெற்றிருந்தாலும் அவருடைய கருணை உமமுடைய அதிசயமேயாகும் இஃது எவ்வளவு தெரிகிறதென்னில், அப்பெருமான உமமோடு கூடியிருந்த காலத்திற் செயக செயலையும் உமமைப் பிரிந்திருந்த காலத்திற் செயக செயலையும் நோக்குமிடத்து இது நன்கு தெரிகின்றது காகாஸாரணியர் காட்டில்கொடிய பாதகியிலலை, பெருந்தீமபனான அவனையும் பெருமான காதருளினது உமமுடைய ஸாம்பய பரபாவத்தினாலன்றோ? நீ மிகிலையில வாழ்ந்த காலத்தில அவா தாடகையென்கிற பொரு பெண்ணைக் கொடுசெய்தா, நீ இவ்வகைப்பதிபிலிருந்த காலத்து அவாவாஸ்யை வதஞ் செய்கா ஆகவே உமமுடைய ஸம்சலேஷம் அவர்க்குக் காருணியத்தை ஊட்டுகின்றதென்றும், உமமுடைய விசலேஷம் அவர்க்கு அதனை ஓட்டுகின்றதென்றும் சொல்லத் தட்டுண்டோ? எனவாறு

“ ஸஹயேதுஃ ஸாரோ ஸந்திஃ தஜமஜிதாஸு
சுநுமுஹயீம் உஷே நிக்ஷிஜ்ஞாதநிமுஹாஸு—ஸஹதாமசரீம்
சௌரே: ஸம் மந்தரிதஜகதநிதாம் அநுகரஹமயீம் வந்தே
நிதயம்ஜஞாத நிகரஹாம் ” என்ற தேசிக தீவயஸூகதிரும்
பிராடடியின் பெருமையை வெகு அழகாகக் காட்டும இன்னமும்
விரிப்பிற் பெருகும்.

எம்பெருமானா கதயதாயமருளிச செயததும் இப்பவகுனி
யுத்திரத் திருநாளினன்றே

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸ்தோத்திரம்

[பதராதிபா வடகரை இராமானுஜாசாரி]

சேஷதவமே ஆதமாவிற்கு ஸவரூபம் என்று கீழ் ஸஞ்சிகையில சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இஃதனால் ஸேஷிசு அதிசயத்தை விளைக்கை ஸேஷபூதனுக்கு ஸவரூபம் என்று ஆததமாயிற்று அந்த ஸேஷதவம் சேஷசேஷக் கிருவாருடைய இச்சையினாலும், இருவர்களுடைய இச்சையன்றியில வேறொருவனுடைய இச்சையினாலும், சேஷபூத நெருவனுடைய இச்சையினாலும், சேஷியினுடைய விச்சை மாதரத்தாலுமாக நான்கு வகைப்பட்டிருக்கும்

66 ஸ்ரீ ராமா நுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

(1) யஜமானனுக்கு பருதயன சேஷ பூதனாமிடத்தில் இவன நமக்குக் கிங்கர வருத்தியைச் செய்து அதிஸயத்தை யுண்டுபண்ணக் கடவனாதலின் இவன் நமக்கு வேண்டுமென்கிற பேஷியான யஜமானனுடைய விசையினாலும், இந்த யஜமானனுக்கு நான் அதிஸயத்தை யுண்டுபண்ண விருக்கினமையால் இவன் விஷயத்தில் நன்றாகக் கைங்கரியங்களைச் செய்யவேண்டும் என்கிற சேஷபூதனான பருதயனுடைய விசையினாலும் உபாதேயனாயிருக்கையினாலே சைதன்யமுள்ள சேஷிக்கு சைதன்யமுள்ள பருதயன் சேஷபூதனாகக் கடவன்

(2) யாகத்திற்கு பராசயோதீசயாத யங்கங்கள் சேஷ பூதங்களாமளவில் அவவிரண்டிற்கும் யாதொரு விசையுமின்றிக் கேயிருக்க அங்கியான யாகத்திற்கு அங்கமாகிய இக் காமங்களெல்லாமதிஸயாவஹங்களாயிருக்கையால் இவைகள் இந்த யாகத்திற்கு வேண்டும் என்கிற யஜமானனுடைய விசையினால் உபாதேயங்களாயிருக்கையாலே அசேதனமான சேஷி விஷயத்தில் அசேதனங்களாகிற பராசயோதீசயாத யங்கங்கள் சேஷபூதங்களாகக் கடவன்

(3) யாகத்திற்கு ருதவிகாதிகள் சேஷபூதங்களாகும்பொழுது சேஷியான யாகம் அசேதனமாயிருக்கையால் அதற்கு யாதொரு விசையுமின்றிக் கேயிருக்க இந்த யாகத்தை யாதொரு குறைவின்றிக் கே அதிஸயித் திருக்குமபடி நாமெல்லோரும் ஜாக்ருகாகளாக விருந்து இந்த யாகத்தை நடத்தக் கடவோம் என்கிற சேஷபூதங்களான ருதவிகாதிகளுடைய விசையினால் அசேதனமான யாகமாகிற சேஷிக்கு சைதன்யமுள்ள ருதவிகாதிகள் சேஷபூதங்களாகக் கடவார்கள்

(4) யஜமானனுக்கு கருஹாதிகள் சேஷமாமபொழுது அசேதனங்களாகிற கருஹாதிகளுக்கு யாதொரு விசையுமின்றிக் கேயிருக்க இவைகளில் நாம் ஸுகமாக வாஸம் பண்ணுகையால் இவைகள் நமக்கு அதிஸயாவஹங்களாயிருக்கு மாதலின் இவைகள் நமக்கு வேண்டும் என்கிற யஜமானனான சேஷியினிசையினால் கருஹாதிகள் சேஷபூதங்களாகக் கடவன்

இவ்வாறு நான்கு வகைப்பட்ட சேஷதவ பேதங்களை இச்சயாயதுபாதேயம் யஸ்யாதீஸ்யஸித்தயே உபயாநபு யைகைக் ஜுஷா

தேள சேஷ சேஷிணன் என்று பூருவாகள் சொல்லி வைத்தார்கள் இப்படியே மறந விடங்களிலும் பரகதாதி ஸயாதாநேச்சயா உபாதே யதவ மாதாமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்வாறு சேஷசேஷித் வங்கள் சேஷ சேஷிக்ளிருவாக்கும் அதிஸயாவஹங்களாகப் பொது வாக்க கூறப்பட்டிருந்தாலும் தரயவவ அதநா ராஜந பாயா தாஸ ஸத்தாஸுத : யத்தே ஸமதிகச்சநதி யஸயைதே தஸய தத்த நம || சேஷ பூதாகளுடைய வதிஸயங்க ளெல்லாம் சேஷியி னுடையதே என்று மஹா பாரதீததில் சொல்லப்பட டிருக்கையினால் சேஷ பூதனுக்கு ஸவாதிஸய மொன்று மில்லாமையால் பரகதாதிஸயாதா நேச்சயா உபாதேயதவமேவ யஸய ஸவருபம் ஸ : ஸேஷ : பர : ஸேஷ : என்று அவதாரணாததமான ஏவகாரததோடு கூடிய சேஷதமே நிராதேதாஷமான சேஷதவம் என்று திருவுள்ளம் பற்றி எம்பெரு மாணு ரருளிச செயதது

இந்த சேஷதவமே சேஷியினுடைய இஷ்டப்படி விரியோ காரஹமா யிருக்கும் இஷ்ட விரியோகாரஹதவமாவது சேஷியான ஸாவேஸ்வரன் தன்னுடைய அபிபராயதுகுணமாக விரியோகம் கொள்ளுக்கைக்கு இச சேதன்ன யோகயனா யிருக்கை அதாவது அசிததுப போலே தனக்கென்றொரு பரயோஜனமின்றிககே அவ னுக்கே அஹ்னாபிருக்கை

இவ்வாததத்தை யறிவிப்பது பரணவ நமஸஸுககள் பரண வததால் மநஜனானே என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பநமாய ஜனானாதத வசியான மகாரததாலே பரகருதி விலக்ஷணமாய இருபததைநதா வது ததவமாய ஜனாநமாய ஜனாதாவுமான ஆதமாஅகாரவாசயனை ஸாவேஸ்வரனுக்கே சேஷபூதன் என்று சொல்லப்படுகிறது இத னால் ஈஸ்வரன் ஸவதநதானுக்கையால் தனக்கே யாயிருப்பன அசிதது சைதநய மில்லாததாகையால் தவமமே என்றால் அஹமமே என்று சொல்லுக்கைக்கு யோகயதை யின்றிககே பராரததமாகவே யிருக்கும் அகாரததிலுள்ள லுபத ச தூதத்தியினால் சொல்லப்பட்ட ஸேஷதவததைத்யும், மகாரததால் சொல்லப்பட்ட ஜனாதருதவத தையு முடையனான சேதன்ன, ஜனாதருதவபலத்தால் ஸவபரயோ ஜனபரணுக்கைக்கும் சேஷதவ பலத்தால் பரனுடைய பரயோஜனம் தனக்கு பரயோஜந மெனக்கைக்கும் பொதுவா யிருக்குமென்பது சொல்லப்பட்டது

நம: (தனக்குரியன் அன்று) என்கிற வித்தால் பரனுடைய ப்ர யோஜனார்த்தமா யிருக்கை யொன்றையே தனக்கு ஸ்வரூபமாக வுடையவன் என்பது சொல்லப்பட்டது. அதாவது அசித்துப் போலே யிருக்கை. இதையே நம்மாழ்வாரும் தனக்கே யாக வெனைக்கொள்ளுமீதே. யான் வேண்டுவதென் றருளிச்செய்தார். 'அவ னுக்கே யாகவுமன்றிக்கே அவனுக்கும் தனக்குமாகவு மன்றிக்கே தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளவேணும்' என்கை. இதனால் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களால் ஸுபரிஷிதமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாந முடைய வதிகாரிக்கு ஈஸ்வரன் முகமலர்த்திக்கே யுறுப்பாகத் தன்னை ஸ்வாபிமத கைங்கர்யங்களிலே அசித்தைப்போலே விநியோ கம் கொள்ளுநகைக்கு யோக்யனா யிருக்கை யாகிற சேஷத்வமே ஆத் மாவிற்கு ஸ்வரூபமென்றதாயிற்று இவ்வர்த்தத்தை பரதாழ்வானும் ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய(ராஜ்யமும் ராமனுக்குஸேஷம் அதுபோலே நானும் ராமனுக்கு சேஷம் சேஷத்வத்தில் ராஜ்யத்திற் காட்டில் எனக்கு ஒரு விஸேஷமும் கிடையாது) ஆதலின் இவ்விஷயத்தில் ராஜ்யமும் நானும் ஒன்றே. எனது விளக்கிக்காட்டினுனிறே. ... அடுத்த சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரையில் இவ் வாத்மாக்களின் பீடங்களும், அவைகளின் ஸ்வரூபங்களும் யதாமதி தெரிவித்துக் கொள்ளப்படும்.

ஸ்ரீ

ராமாயணத்தின் புருஷாகார பாவப்ரதிபாத ப்ரகாசம்

திருமழிசை கோயில்

[கந்தாடை அப்பன் அய்யன் ராமாநுஜாசார் ஸ்வாமி]

ஸ்ரீராமாயணமானது உபக்ரமம் தொடங்கி பரிஸமாப்தியளவும் ஒவ்வொரு காண்டத்திலும் புருஷகாரபாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. எங்கனென யென்னில், பால காண்டத்திலே, ஜனக மஹாராஜன் பெருமானைப் பார்த்து 'ஸஹதர்ம சரீ தவ,' "நீர் உபாயமாமிடத் தில் இவள் புருஷகார பூதையா யிருப்பள்" என்று பணித்துப் பிராட்டியை நீர்வார்த்துக் கொடுத்தமையால் புருஷகார யோகம் வெளியிடப்பட்டது. அயோத்யா காண்டத்தில் இளைய பெருமாள் பெருமானையனுவர்த்தித்துக் காட்டில் சென்று ஸர்வவித கைங்கர்யங்.

கலையும் தான பண்ணுவதை அவா அங்கீகரிப்பதற்காக 'ஸீதா முவா சாதியஸா:' என்று பிராட்டியைப் பார்த்து "புருஷகரமாக வேணும்" என்று பணிததமையால் புருஷகார பரிகரஹம் சொல்லப்பட்டது ஆரண்ய காண்டத்தில் மஹரிஷிகள் பிராட்டி முன்னிலையில் 'தே வ்யம் பவதா ரக்ஷயா:' என்று ஆஸுரயிககப் பெருமானும் ராக்ஷஸர்களை நிரஸிப்பதாக அவர்களிடம் பரதிகளைப் பண்ண, அந்த பதிகளையே நிலை நிறுத்ததுகைக்காகப் பிராட்டி, பெருமானை நோக்கி நிரப்பாதி ஹிமஸா தோஷத்தைச் சொல்லி, தான ரிஷிகள் திறத்தில் பண்ணின புருஷகார கருதயத்தின் காரய கரதவ தாடயத்தைப் பரீக்ஷித்தமையால், புருஷகார பாவம் ஸூசித மாயிற்று கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் பிராட்டி கழறி யெறிந்த திருவாபரணங்களை ஸுகரீவன பெருமாளுக்கு 'இதம் பஸ்ய' என்று காட்டினமையால், ஸுகரீவ ரக்ஷணத்திலும் பிராட்டி புருஷகார முண்டு, என்னை வயகதமாயிற்று. மேலும் இக் காண்டத்தில் இளைய பெருமாளுடைய ஜயாகோஷங் கேட்ட மஹாராஜா பயாதி ஸயத்தால் தன் கழுத்தமாலையை யறுப்பது முதலான சில காபேய வருத்திகளைச் செய்ய பிராட்டி பரிகரமான திருவடி 'அந்தரோணஞ் ஜலீம் பதவா லக்ஷ்மணஸ்ய பரஸாதநாத' "இளைய பெருமான் திறத்தில் நீ அஞ்ஜலிபண்ணி யனுவாததிததா லொழிய ஜீவிகக விரகிலைகாண" என்றுரைத்து இளைய பெருமானை யனுவாத திககச் செய்தமையால் திருவடியின் புருஷகாரபாவம் பரதி பாதிக்கப்பட்டது பிராட்டிக்குப் போலே, பிராட்டி ஸம்பந்தம் பெற்றவா களுக்கும் புருஷகார பாவமுண்டு என்பது 'ஏததஸா பேக்ஷ ஸம்பந்தாத அநயேஷாம் அமலாதமனும் தேவி ஸூரி குருணஞ்சு கடகதவம் நதுஸவத ||' என்கிற ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் காட்டிய பரமாணத்தால் வித்தமிறே ஸூந்தர காண்டத்தில் பிராட்டி விரோதியான ராவணனைக் குறித்து 'மிதரமௌபயிகம் காத்தும் ராமஸதாரம் பரீபஸதா,' "பெருமாளுடன் தோழமை கொள்ளுகை இப்போது உனக்குச் செய்ய அடுப்பது" என்று உப தேஸித்தமையால் விஸலேஷத்தில் சேதநனைத்திருத்ததுகையாகிற புருஷகாரகருதயம் வயகதமாயிற்று யுத்த காண்டத்தில் லக்ஷ்மண பிராட்டியின் கடாக்கம் பெற்ற விபீஷணன், பெருமானை ஸரணுகதி பண்ணும்போது 'நிவேதயத் மாம் ஸ்விபரம்' என்று பிராட்டி கடாக்கம்பெற்ற ஸுகரீவாதிகளை முன்னிடடி ஆஸுரயித்தபடியாலும்,

மேலும், பிராட்டி தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகள் விஷயமாக ராவணவதநந்தரம் ப்ரியம் சொல்லவந்த சொல்மருங்குன திருவடிபுடன் மன்றாடி 'கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சிந் நாபராத்யதி' என்று விரோதிகளுக்கு முட்பட புருஷகாரம் செய்தமையாலும் புருஷகாரபாவம் வெளியிடப்பட்டது. இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற பிராட்டியின் புருஷகார பாவத்தின் ஏற்றத்தைப் பூர்வரிசார்யர்கள் 'இவர் ஸந்திதியாலே காகம் தலை பெற்றீது ; அது இல்லாமை யாலே ராவணன் முடிந்தான்' என்றருளிச் செய்தார்கள். இப்பரந்தத்திற்குப் புருஷகாரத்திலே நோக்கு என்பதை 'காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயா: சரிதம்மஹத்' என்று ஸ்ரீவால்மீகிபுகவானும், 'ஸ்ரீமத் ராமாயணமபிபரம் ப்ராணிதித்வச்சரித்ரே' என்று பட்டரும் "ஸ்ரீ ராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவனெற்றம் சொல்லுகிறது" என்று ஸ்ரீலோகாசார்யரும் அருளிச் செய்தார்களிறே.

எம்பெருமானாரும் தேசிகனும்

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

நம் மிராமாநுச தர்சனத்தை வளர்த்தருளின ஆசாரியர்களில் ஸ்ரீ மந்திகமாந்த மஹா தேசிகன் முதல் ஸ்தானம் பெறுவர். இவர் பல படிகளாலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைப் பெருமைப் படுத்தினவர். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்குக் காப்பாகப் பல பல க்ரந்த ரத்தினங்களை யருளிச் செய்தும், ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைப் பலகால் ப்ரவசநஞ் செய்தருளியும், ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்த தூஷகர்களைப் பலவாறு கண்டித்தும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரைப் பல பல ச்லோகங்களாலும் பாசுரங்களாலும் ஏத்தியும்—இப்படியே தமது வாழ்நாளைக் கழித்தருளின மஹாநுபாவர் இவர். ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், தத்வ முக்தாகலாபம், ஸர்வார்த்தஸித்தி, அதிகரண ஸாராவணி, தத்வ டிகா, சததூஷணீ, தாத்பர்ய சந்த்ரிகை—இத்யாதிகளான உத்க்ரந்தங்கள் நமது விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அணி விளக்காக இவ்வாசிரியரால் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

இவர் முப்பது தடவை ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநம் செய்தருளினவர் என்பது ஸங்கல்பஸூர் யோதயத்தில் இவர் தாமே பணித்த "திஸ்ராயாஸ்ராவிதஸாரீரக ஹஷுஃ த்ரிம்சத் வரம்

சராவித சாரீரக பாஷய:” எனற ஸ்ரீஸூகதியால் விளங்கும் அந்த நாடக காரதம் அருளிச செய்கிறவரையில் முப்பது தாம் ஸ்ரீபாஷய பரவசநம் செய்தருளினவரென்றால் அதற்குப் பிறகும பல தடவை பரவசநமாகியிருக்கவேணும் இருபத்தெட்டாவது தடவையாக பரவசநஞ் செய்தருளும்போது ததவாகை என்கிற காரதம் அருளிச செய்யப்பட்டதென்று அது தன்னிலுள்ள “புவவநவியாவஷ்டாவிரெ ஜயபூஜவழிகா—பரவசநவிதா வஷ்டாவிரெ ஜயதவஜ பட்டிகா ” எனனும் ஸ்ரீஸூகதியினால் விளங்கா நின்றது

“நிவிடூஷ்டம் யதிலாவடூஷா புவவஸா ரோவூதூலியடூஷவநூ ” என்றும் “யதிபுவரவாரூதீ ராவலரென நீதம் வயம் புவமூபூவலிதம் ஸிராம் ” என்றும், “ஆரண நூல வழிச செய்வை யழித்திடு மைதுகாககோ வாரணமாயவா வாத்தக கதலிகள மாயத்தபிரான, ஏரணி கீரத்தியிராமானுசமுனி யின னுரைசோ, சீரணி சிந்தையிடுமை சிந்தியோ மினித தீவினையே ” என்றும் இவா தாம் அருளிசசெய்யும் ஸ்ரீஸூகதிகளினால், ஸ்ரீபாஷய கீதாபாஷயாதிகளையே இவா ஓவாத வுணுகவுண்டவா என்பது தெற்றென விளங்கும்

எம்பெருமானாதாமே மறுபடியும் தேசிகனை ஒரு திருக்கோலம் பூண்டு திருவவதரித்தாரோ! என்றும் மஹான்கள் உலலேகிப்பதுண்டு “வெங்குடேசாவதாரொயம் தவ்ணாண்டொயவா லவெசு யதீஜாண்டொயவெகெவம் விக்கடூயாவூம் பிம்மம் || ” என்று குமாரவரதாசாயா கூறியருளினா

தேசிகன் எம்பெருமானாரைத் துதித்த அமுதமொழிகள் விடுதி விடுதியாகப் பல பல இருந்தாலும் யதிராஜஸபத்தி யென்கிற இத்தம்பர்மான் ஸ்தோதரம் வெகு அமைதியுடன் அமைந்ததாகும் உடையவர் ஸம் பந்த முடையவர்களுக்குத் தான் நேரே எம்பெருமானவரையில் இடையறாத தொடர்பு உண்டு என்பதைத் தெரிவித்தருளவதற்காக “கரீஷாடிஜம்மாரூம் வஜை ” என்று தொடங்கி, பெருமான, பிராட்டி, ஸேனை முதலியா, நமமாழ்வார, நாத்தமுனிகள், உயயக்கொண்டா, மணக்கால நம்பி, ஆளவந்தாரா, பெரிய நம்பி இவர்களை ஒவ்வொரு சலோகத்தினால் ஏத்தியிறைஞ்சி வழியடைவில் எம்பெருமானா துதியில் இழிந்திருக்கிறா

படையோடு நாதகமும் படாதண்டும், ஒண்சாங்க விலலும் புடையா புரிசங்கமு மிரதப பூதலங் காப்பதற்கென றிடையே, யிராமா னுச முனியாயின விரநிலததே ” என றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள பாசுரத்தைத் தழுவி, பஞ்சாயுதாழ்வாராகளும் ஒன்று சேர்ந்து எம் பெருமானாகத் திருவவதரிததபடியோ ! என்று பெரியோர்கள் உலலேகித்துக்கொண்டிருந்த விஷயத்தை யெடுத்ததுரைத்தருளினா அதற்கடுத்த சலோகத்தில் “ராமா நுஜன, எனகிற திருநாமத்திற்கு விலக்ஷணமான வெொரு விசேஷாததத்தை நிரவஹித்தருளா நின்று கொண்டு தம்முடைய பாணடிதய பரகாஷம் நனகு விளங்குமாறு ஸூகதி விரயாஸம் செயதருளி யிருக்கிறா இது இனசுவையே வடிவெடுத்த சலோகமாதலால் ரஸிகாக்களின் உள்ளம் உக்கருமாறு ஈண்டு ஸங்கசுஹை விவரிக்கப்படுகிறது

“ஸ்ரீதொடிய ஸங்கராஜிமவஃ

ஸூவலாஹிதயாடிவபூகாஸம் !

சுவரொவிதவாநு ஸ்ரீதொவாடியூநு

நநு ஸாராவரஜஸூவனஷ ஹியம் ”

[சுமிதோதய சங்கராஜி காவஃ ஸவபலாத உதத்ருத யாதவீர காசஃ, அவரோபிதவாந சருதேரபாததாந நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூயஃ] எனபது அநதசலோகம் இதில் அறபுதமான சிலேடை அமைந்திருக்கின்றது எம்பெருமானாககு ராமாநுஜன எனற திருநாமம் மாதுலரான திருமலை நம்பியால் இடப்பட்ட தெனபா பெரியோர் அது இனைய பெருமானாககு பரஸித்தமாக வழங்கி வரும் திருநாமம் லக்ஷ்மணன் கைங்காய லாமராஜயமே நிரூபக மாக இருந்ததுபோலே இவரும் கோயில் திருமலை பெருமான கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவயதேசங்களில் நிதய கைங்காய துரந்தரராக எழுந்தருளி யிருக்கப்படுகிற ரொன்பதை உரீ கண்ண லுணர்ந்து நம்பிகள் இவர்ககு இந்தத் திருநாமமிட டருளின ரொன்று ஸம்பரதாய வருததாக்கள ஸாதிபபது. ராமாநுஜ நாம பாயாய மாகவே லக்ஷ்மணமுநி யென்கிற திருநாமமும் வழங்கி வருகின்றது

கண்ணபிரான பலராமனுக்குத் தம்பியாக அவதரித்ததனால் ராமாநுஜ னென்று அவனையும் சொல்வதுண்டு “ஹே ராமாநுஜ ! ஹே ஜகதரயகுரோ ஹே புண்டரீகாக்க ! ” என்று முகுந்த

மாலையிலுமுள்ளது. உடையவரை இளைய பெருமானுடைய அபராவதாரமென்று சொல்லுவது போலவே கண்ணபிரானுடைய அபராவதார மென்றும் சொல்லத் தகுதியுண்டு. கண்ணன் அஷ்டம கர்ப்பமாக அவதரித்தது போல உடையவரும் குரு பரம்பரையில் எட்டாவது ஆசார்யராக அவதரித்துள்ளார். 'உல குக்கெல்லாம் மாதா பிதாக்களாகிய பெருமானையும் பிராட்டியையும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளின் ஸ்தானத்தில் வைத்துவிட்டு, ஸேனை முதலியார் முதலாகக் கணக்கிட் டால் ஆசார்ய பரம்பரையில் எட்டாவது ஸ்தாபம் உடையவருடைய தேயாம். [ஸேனை முதலியார், நம்மாழ்வார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, எம்பொருமானார் என அடைவு காண்க.] கண்ணன் "சாது சனத் தை நலியுங்கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த" என்கின்றபடியே கம்ஸனை வதைப்பதற் காக அவதரித்தாப் போலே உடையவரும் "இராமானுசனித்த லத்துதித்து—இறந்தது வெங்கலி" என்று அமுதனார் அருளிச் செய்தபடியே கலிபுருஷனுடைய வதத்திற்காகவே அவதரித் தார். அந்தக் கம்ஸனுடைய வதமானது க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாசவாணி யினால் உலகிற் பர வினாப்போல் உடையவரால் விளையக்கூடிய கலி புருஷவதமும் இவருடைய திருவவதாரத்திற்கு நெடுநாள் முன்னமே ஆகாச வாக்குப் பேர்ன்றதான "கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின்" என்ற நம்மாழ்வா ரருளிச் செயலினால் உலகிற் பரவியது. கண்ண பிரான் கம்ஸ வதத்திற்கு அங்கமாகப் பூதநாசகடயமளார்ஜுநாதி களான பலபல தீப்பப் பூடுகளடங்க வழக்கினாப்போலே உடைய வரும் ஸிபுருஷ்வம்ஸத்திற்கு அங்கமாக "சாருவாகமத நீறு செய்து சமணச் செடிக் கனல் கொளுத்தியே சாக்கியக் கடலை வற்றுவித்து மிகு சாக்கியக் கிறி முறித்திட மாறுசெய்திடு கணைத வாதியர்கள் வாய் தகர்த்தமிகுத்து மேல்வந்த பாசபதர் சிந்தி யோடும் வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார் கூறுமா குருமதத்தொ டோங்கிய குமாரிலன் மதமவற்றின்மேல் கொடிய தர்க்க சரம் விட்டபின் குறுகி மாய வாதியரை வென்றிட, மீறிவாதித் வரு பாற்கரன் மத விலக்கிக் கொடியெறிந்து போய் மிக்க யாதவ மதத்தை மாய்த்த பெரு வீரர் நானு மிக வாழியே" என்றும்,

விட்டான். பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருந்து நூற்றுவரைத் தொலைத்தானென்றபடி. எம்பெருமானாரோ வென்னில், [சீருதே : அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை நிரஸித்து ருஜுவான அர்த்தங்களை ஸ்தாபித்தருளின ரென்றபடி. ஆக இப்படிக்காலே கண்ணபிரானுடைய காரியங்களும் எம்பெருமானுடைய காரியங்களும் ஒற்றுமை கொண்டிருக்கையாலே, பலராமாநுஜனான அந்தக் கண்ணபிரானே மீண்டும் ஸ்ரீராமாநுஜராக ஒரு திருவவதாரம் செய்தருளினான் என்னலாம் என்று ச்லேஷமர்யாதையிலே பரமரஸமாகப் பேசியதுபவித்தார்.

[ஊதொயிகுநொடாஹவிஷ்ணுதி]

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸப்ததியில் நாதமுனிகளிடம் தேஸிகன் ஈடுபாடு.

[ஏ. வி. கோபாலாசாரியார், அட்வகேட்,
பத்திராதிபர் தேசிக ஸ்கூல்க்கி ஸம்ரக்ஷணீ]

நாதமுனிகளிடம் தேஸிகன் ஸப்ததியில் நிரதிஸ்யமாக ஈடுபட்டுள்ள வழிகளில் ஈடுபடவேண்டுமென்ற அவாவினால் எம் சிற்றறிவுக்குத் தக்கபடி கொஞ்சம் பேசுவோம்.

நம் பெரியோர்களிடம் நமக்கு ஸ்ரத்தா ப்ரயுக்தமான பக்தியிருப்பதும் போதாது. சிலருக்குப் பிறவியாலேயே தத்தம் பெரியோர்களிடம் அசைக்கக் கூடாத (அகம்பநீயமான) ஸ்ரத்தை அமைந்திருக்கும். அது குணமானாலும் அதுமட்டும் போதாது. தம் பெரியோர்கள் உண்மையில் மஹிமை யுடையவரா யிருக்கலாம். அப்படிக்கு இல்லாமலு மிருக்கலாம். அவர்கள் மஹிமையை நன்கு அறிந்து அவர்களிடம் பக்தி செய்வதே சிறந்த நிலையாகும். தமக்கு ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவானது பற்றி தகப்பனைப் போல் பூஜ்யனும், ஸர்வேஸ்வரனும், ஸர்வஸீரிஷியும், யதோசிதம் ஸர்வ கைங்கர்யங்களையும் செய்பவரும் சேஷனென்று அஸாதாரணமாக திருநாமம் பெற்றவருமான ஸேஷனுக்கு விபரிஷ்யஸேஷியுமான இராமனிடத்தில் லக்ஷ்மணன் அவர் குணங்களால் அடிமையாகி அவரை நெருங்கினான் என்றார். ஞானனுஷ்டானங்களாலும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயாந்வயத்தாலும், ஸமதம கருணாதி ஸகல கல்யாண

குணங்களின் பூணதையாலும், நம்மாசிரியர்கள் பூர்ணாக்களென்று நாம் தெரிந்துகொண்டு அவர்கள் திருவுழுகளில் ஈடுபட்டோமானால் நம்முடைய ஆசாய பக்தி விலக்ஷணமாகும் ஆசாயதவ மாதாத் தால் பக்தி விஹிதமாயிருந்தாலும், அது மாஹாதமய ஞான பூவ கமாயிருப்பது அழகு எம்பெருமானா தரிசனம் “நாதோபகனம் பரவருததம்” (நாதன முதல தொடங்கியது) லக்ஷம் நாத்நிடம் குரு ப்ரமபரை ஆரம்பிப்பதால் ஸ்ரீயஃ பதியே இந்த தாசனத்திற்கு முதல் குருவான நாதன் எனப்பதைப்பற்றி இந்த ஸபததியில் அவ னிடமிருந்து குரு பரம்பரா நமஸ்காரம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது ஸாவாதத ஸித்தியின் முடிவில் நம் தரிசனம் நாதமுனிகளிடம் ஆரம்பித்தது ஸ்ரீயோதயம்போல அகஞானவிருளை நிஸரேஷமாய் அகற்றி எல்லா ததவங்களையும் உள்ளபடி விளக்கியது என்று பொருள் ஸாதித்ததை யனுஸரித்து நாதமுனிகளை இந்த தரிசனத் திற்கு ப்ரவாததகராக ஒருவாறு சொல்லலாம் ஆழ்வாரால் ஸாவலோகோபஜீவயமான வேதம் போன்ற திவ்ய பரபந்தங்களால் நம் தரிசனம் அனுபவ பாயந்தமாகி ஸதாபிக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த ஸம்பரதாயம் கீதோகத யோகங்களின் ஸம்பரதாயம் போல விசுகின்னமாயப் போயிருந்ததை நாதமுனிகள் திவ்ய ப்ரபந்த ஸாக ரத்தைப் பானமபண்ணி ஒரு விலக்ஷண மேகம்போல அப்படியே நமக்கு வாஷித்தபடியால் அவா பரவாததகரென்பதும் உசிதமே

அருளிச செயல்களில் வழங்கும்

பாடங்களைப் பற்றின ஆராய்ச்சி

[வை மு கோபால கிருஷ்ணமாசாரியா, திருவல்லிக்கேணி]

‘சீத்தமான பாடங்களைக் கண்டறிவதற்குப் பல மாகங்கள உள்ளன — அவை - பழைய பல தாள ஸ்ரீ கோஸங்களை வைத்துப் பார்த்தல், வயாக்யானங்களில் எப்படி ஆததம் முன்னோக்களால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது பார்த்தல், பிறநூல்களின் ஸாம யத்தால் அறுதியிடுதல் முதலியன

அவற்றுள் ஸ்ரீ கோஸங்களை வைத்துப் பார்த்தலால் திருத்த மான பாடங் கண்டறிவதற்கு உதாஹரணமாக முன்னையவைஜயநதி யில் ஸ்ரீ உ வே காப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸவாமி ஸாதித்த

தாக ஸிஷ்யர்களுக்கு 'பாகாங்குணமாக' என்று வெளிவந்தது, ஸஹ்ருதயஹ்ருதயாஹ்லாத கரமான விஷயம்.

இனி, வ்யாக்யானத்தில் முன்னோரால் எப்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பது என்று பார்த்து அவ்வழியாம் பாட்டுச் சுத்தஞ் செய்து கொள்ளப்படக் கூடியதாவதற்கு ஒரு உதாஹரணங் காட்டுவேன். (அடியேன் எழுதுமவற்றில் பிழையெனத் தோன்றுவதையெடுத்துக் காட்டினால் அப்படிக் காட்டுபவர் கிறத்துக் கார்த்தஜ்ஞயம் வஹிப்பேன்.)

பெரிய திருமொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் அ—ஆந் திருமொழி “ஏழையேதலன்” என்கின்ற தரகத்தில் ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் “பூர்வார்த்தத்தை” “துளங்கு நீண் முடியரசர் தங்குரிசில்தொண்டை மன்னவன் திண்டிாலொருவற்கு, உளங்கொளன்பிழைன்னருள் சுரந்தக்கொடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப” என்று பலரும் அது ஸந்தித்துபோருவதைக் கேட்டுள்ளேன். இதில் அங்கொடு நாழிகை என்பதற்கு என்ன வ்யாக்யாநமிட்டுள்ளதென்று பார்ப்போம்; ராஜ்ய தூ ரோடே கூட வ்யர்த்தமேகழிகிற காலத்திலே என்றுள்ளது. இந்த வாக்யத்தை ஊன்றிப் பார்த்தால், ஒடு நாழிகையென்று கொண்டு வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே என்று அருளிச் செய்திருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. மேலும், அங்கொடு என்று ஒருசொல் வேறெங்கும் வந்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. தாள ஸ்ரீ கோபங்களில் ‘கொ, கோ’ என்பவற்றிற்கு வ்யத்யாஸம் தெரிய எழுதுகிற வழக்கமில்லாமையும், வ்யாக்யானத்தில் ராஜ்ய தூ ரோடுகூட என்று இருப்பதும் அங்கொடு நாழிகை என்று பலரால் வழங்கப்பட்டதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

இனி, வேறு நூல்களின் ஸாம்யத்தைக்கொண்டு திருத்திக் கொள்வதற்கு இரண்டிடங்களைப் ப்ரதர்ஸநம் பண்ணுவேன் (தமிழறிஞர் சிலரின் கருத்தையொட்டி அடியேன் இங்ஙன் காட்டுகின்றேனேயன்றி, ஸ்வதந்த்ராக யாதொன்றும் எழுதுகின்றேன்ல்லேன். ஆதலால், அறிஞர்கள் அடியேன் எழுதுவது குறித்து அந்யதாவாகத் திருவுள்ளம் பற்றக்கூடாது.)

நாச்சியார் திருமொழியில் பதின்மூன்றாம் திருமொழியாகிய “கண்ணென்றும்” என்ற தரகத்தில் ஐந்தாம் பாசுரத்து இரண்டாம் அடி “தழுவி முழுசிப் புகுந்தென்னைச் சுற்றிச்

சுழன்று போகானால்” என்று வழங்குகின்றது அங்ஙனமே பெருமாள் திருமொழியில் ஓனபதாந். திருமொழியில் ஏழாம பாசுரத்தின் இரண்டாமடி “தழுவாதே முழுசாதேமோவாதுசசி” என்று வழங்குகின்றது இவ் விரண்டிடங்களிலும் முழு சுதல் எனபதற்குப் பொருள் என்ன? என்று பாப்போம். திசைத் தல் எனபது திசைத்தல் என்று வழங்குவதுபோல, முழுசுதல் எனபது முழுசுதல் என்று வழங்கியதாகு மெனத் தோன்றலாம். அங்ஙனயின், அதற்கு நனகு அவகாஹிததல் என்று பொருளாம் “முழுசிவண்டாடிய தண்டொயின்” என்று பெரிய திருமொழியிலும் வருவது ஆகவே, தழுவி முழுசிபு புகுநது *** போகான் என்று நாசசியாரா திருமொழியில் வருவதற்கு எனனைத் தழுவி (என்னிடத்தில் அவகாஹிததுபு புகுநது சுமற்சி சுழன்று திரிவ தன்றி எனனைவிட்டுப் போகானென்று பொருளாகலாம் அங்ஙனமே பெருமாள் திருமொழியில் “தழுவாதே முழுசாதே மோவாதுசசி” எனபதற்கு புத்திரான ஸ்ரீ ராமனைத் தழுவாமலும் அவனிடத்து அவகாஹியாமலும் உச்சிமோவாமலும் என்று பொருளாகலாம் நாசசியாரா திருமொழியில் வயாக்யானத்தில் முழுசி என்பதற்கு “ஓரவயவத்திலே நின்று சுழி சுழிக்கமுமாயதது” என்று உள்ளது பெருமாள் திருமொழியில் தழுவாதே முழுசாதே எனபதற்கு ஏகத்தவமெனனுமபடி தழுவி முழுசாதே என்று காண்கின்றது இந்த வயாக்யானங்களால் முழுசுதலெனபதற்குப் பொருள் அவகாஹிததலெனபதுதான் எனன்று ஸபஷ்டமாக ஜ்ஞாத மாவதில்லை.

●இனித் தமிழறிஞர் கூறுவது —சைவசமயத்தைச் சார்ந்த மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையாரா என்ற நூலில் 227-ம் பாடலில் “வந்தென முலைமுழுவித் தழுவி” என்று வருவதுள்ளது அங்குப் பேராசிரியர் ‘முலையை முதத்தங்கோண்டு, எனனைப் புல்லி என்று உரைவகுத்துள்ளாரா அதை யொப்பவே, “தழுவி முழுவிப் புகுந்தெனனை என்று நாசசியாரா திருமொழியிலும், தழுவாதேமுழுவாதே மோவாதுசசி” என்று பெருமாள் திருமொழியிலும் பாடம் இருக்கவேண்டும் இவ் விருவிடங்களிலும் முழுவி யென்றும் முழுவாதே என்றும் பாடங்கொண்டு, முதத்தமிட்டு என்றும், முதத்மிடாதே என்றும் கூறின, பொருள் சிறப்பதன்றிப் பாடலிலும் ஒசை சிறந்தது காணு மென்கின்றனா இவ் விஷயத்தை அறிஞர்கள் ஆராயவாராக.

பத்திராதிபரின் குறிப்பு

மேற்கண்ட பாட ஆராய்ச்சிக ளிரண்டும் மெச்சத தருந தவையே. பெரிய திருமொழிக்குத் திவயாதத தீபிகை யுரை ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கரா சாரியா ஸ்வாமியினுடையது ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்றது அதில் “அங்கோடு நாழிகை யேழுட னிருபப” என்ற விடத்து, “அங்கோடு என்று பலரும் ஒதுவாக ளாயினும், அதற்குச் சேர அருமபதவுணைகாரா ‘ஓடு’ என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற—கழிகிற” என்று உரைப்பராயினும் அப்பாடம் மறுக்கத்தக்கது ‘விரித்தல தொகுத்தல வருளு செய யுள வேண்டுழி’ என்றன்றோ இலக்கணமுள்ளது ஓடு என்பது ஓடு எனக் குறுகியதென்று கொள்ளப் பொருத்தமே யில்லை பெர்ருட குப் பொருந்தாமையோடு யாப்புக்கும் பொருந்தாது ஓடு என்ற பாடமே பொருட்குப் பொருந்தவதோடு முன்பின்னடி கடகு அள வொத்ததுமாம்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது ஆதலால் இப் பாடத் திருத்தம் முன்னமே உலகிற பரவி யிருக்கின்ற தென்பதை இங்கு விஞ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்

‘தழுவி முழுசி’ என்ற விடத்து முழுவி என்றும், தழுவாதே முழுசாதே’ என்ற விடத்து ‘முழுவாதே’ என்றும் பாட மிருக்க வேணும் என்றும் ஸ்ரீவை மு கோபால கிருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி எழுதியிருப்பது பற்றி மற்றுமுள்ள நிரூபகாகளும் நன்கு ஆராய்ந தருந வேணும். முழுவுத்தல என்ற சொல்லுக்குக் கொள்ளப் படுகின்ற பொருளே முழுசுத்தல என்ற சொல்லுக்கும் கொள்ளப் படலாமென்று சில பெரியோர்களின் திருவுள்ளம் காண்கிறது வகரமான பாடத்தில் இயலினபம் மிகவு முள்ளது என்றது உண்மையே ஆராய்ச்சியில் மிகவல்லவரான ஸ்ரீவை மு சட்டோப ராமாநுஜாசாய ஸ்வாமியும் ‘தழுவாதே முழுசாதே’ என்ற வழக்கப் பாடத்தையே ஆதரித்திருப்பதாகக் கலாசாலைப் பாடங்களுக்கு அந்த ஸ்வாமி வெளியிட்டுள்ள [டெகஸ்ட் நோடஸ்] குறிப் புரையினுற நெரிகின்றது

—பத்திராதிபர்.

கம்பனும் கஸ்தூரி ரங்கனும்

(பந்தலகுடி பாரதவாஜ மாடபூசி ரெ திருமலை ஐயங்கார்,
காரியதரிசி, திருவலவிகேணித் தமிழ்ச்சங்கம்)

உலகில் உலவிவரும் பாஷைகளிற் சிறந்தன ஆரியமும் செந் தமிழும் எனபது அறிஞர் அபிமதம் இவற்றில் முன்னையது தேவ பாடை பின்னையது பிராட்டி பாஷை என ஆனந்தோர் கூறக் கேள்வி. சிறை யிருந்தவளேற்றம் சொல்லுகிற ஸ்ரீராமாயணத்தை தமிழ்ப் பாகங்களால் பாடியது கம்பன் எனபது நாடறிந்த விஷயம் கலவியிற் பெரியன் கம்பன் இவன் பரம வைஷ்ணவனானதால் கம்பநாட் டாழ்வான் எனக் கொண்டாடப்படுகின்றான் கோயில் எனபது திருவரங்கத்தை விசேஷித்துக் குறிக்கும் இங்கு திருக்கோயில் கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் கஸ்தூரிரங்கனைக் கம்பன் பாராட் டும் முறையைச் சமர்ப்பி விளக்குவாம் குற்றங்களைநது குணமே கொள்க.

ஜனகராஜன் நவரத்தின கசிதமான மண்டபத்திலு் பிஷ்வேசிக கிறான் அங்கு தவமுனி விசுவாமித்திரன், சகரவாதத்தித் திருமக னும் இளைய பெருமானும் தன்னருகிலிருக்க வீற்றிருக்கிறான் மித் தி லாதிபதி, இருந்த குலக்குமராத்மை இருக்க இனமுகத்து அழகு பருக் நோக்குகிறான். உடனே அருந்தவனை அடிவணங்குகிறான் சனகன். பின் அவரை நோக்கி, “அடிகளா! இக் குமர யாவா? இவா இததன்மையரென்று சொல்லவேணும்” என்று கேட்கிறான். கெஞ்சிக் முனிவன் கூறுகிறான். “நின்னுடைய விருத்தினாகன் நின்னுடைய வேளவி காணியவந்தா. நோந்த”ல விலலும் காண் பார். இவாகள் பெரு தகைமைத் தயாதன்தன் புதலவா” குரிய வமிசத்தரசரது வரலாறு கூற ஆரம்பித்து,

“பணியரங்க வினையகலப் பெருங்காலந் தவம்பேணி
மணியரங்க நெடுமுடியாய் மலையனை வழிபட்டுப்
பணியரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண்
அணியரங்கந் தந்தானை யறியாதா ரறியாதா”

எனக் கொண்டாடுகிறான் இக்ஷ்வாகுவை,

(நவரத்தினங்களும் அழுத்திப் பதிக்கப்பெற்ற அழகிய நெடு முடியை அணிந்த ஜனக மஹாராஜனே ! நோய்கள் கெடவும் அவை கட்டுக் காரணமாகிய வினைகள் ஒழியவும் அநேக காலம் தவத்தை வழுவாமற் செய்து தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற பிரமணை வழி பட்டு அவனிடத்துப் பெற்று ஆதிசேஷ னாகிற இடங் கொண்ட பெரிய பாயலையுடைய பரஞ்சோதியாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனை யாம் தண்டு உய்ய அழகிய திருவரங்கம் என்னும் திவ்ய தேசத்தில் எளிதில் கொண்டுவந்து கொடுத்த இக்ஷுவாகுவை அறியாதவர்கள் அறிவில் லாதவர்களேயாவர்)

பணி அரங்கப் பெரும்பாயற் பரஞ்சுடரை யாங்காண அணி அரங்கம் தந்தானை என்பதற்கு பிரமதேவனது திரு வாராதனத் தில் எழுந்தருளி யிருந்த ஆதிசேஷனது உடம்பினிடத்தைப் பெரிய திருப்பள்ளி மெத்தையாகக் கொண்டுள்ள சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் முச்சுடர்களினும், மேம்பட்ட ஒளி வடிவமான நம் பெருமானை எம்போலியருந் தரிசித்து உய்யுமாறு அழகிய ஸ்ரீரங்க விமானத்துடனே சத்திய லோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவந்த இக்ஷுவாகுமஹாராஜனே என்று கொள்வதும் ஒன்று.

பிரண வாகாரமான ஸ்ரீரங்க விமானத்திலே பிரமதேவனது ஆராத்ய தெய்வமாக விருந்த ரங்கேசன் இட்சுவாகு முதல் இராம னீராகவுள்ள இரவிசுல மன்னர்க்குக் குல தெய்வமாக விளங்கி இராமபிரானால் விபீஷணாழ்வானுக்கு வழங்கப்பட்டு இலங்கையர் கோன் பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு தனதுார் நோக்கிச் செல்லுங்காலத்து இடைவழியில் உபய காவேரி மத்தியில் பெருமான், விமானத்துடன் நிலை நின்றருளினான் என்பது புராணப் பிரசித்தம்.

“கங்கையிற் புனித மாய காவிரி நடுவு பாட்டு
பொங்கு நீர் பரந்து பாயும் பூம் பொழிலரங்கம்”

“வண்டினம் முாலும் சோலை மயிலினம் ஆலும்சோலை
கொண்டல்மீ தணவும்சோலை குயிலினம் கூவும் சோலை
அண்டர்கோன் அமரும் சோலை அணி திருவரங்கம்”

கம்பர் மாண் கதைக் கோரிறையாய இராமபிரான். சீதா விவாஹத்து முன்னர் திரு மஞ்சனம் கண்டருளினார் என்றும்,

திருமண காப்புத தரிததாரோனறும் கூறி மேல தம குலதெயவ
மாகிய பெருமானே வணங்கினா எனது

“கோதறு தவததுத தங்குலத்தனோரோ தொழும்
ஆதியஞ சோதியை யடிவணங்கினா
காதியல கயலவிழிக கணனிமார்களை
வேதியாக கருமறை விதியினலகியே”

என்றப பாசுரத்தால விளக்கிப் போந்தான்.

(குற்றமற்ற தவததையுடைய தம குலத்திலுள்ளோர
வணங்காரினற ஆதியஞ சோதியாகிய ஆயிர மெனலிப பிரானா
ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய திருவடிகளை வணங்கி காதளவும் உலாவு
கின்ற சேலபோன்ற கண்களையுடைய கணனிப் பெண்களை அந்ந
ணாககு ஆரிய வேத விதிப்படி தானஞ செய்தான்)

கோசலை இராம பட்டாபிஷேக மாகிற மங்கலசெய்தி
சொன்னவாகடகு வெகுமதிகள் மிகவும் நல்கி சுமித்திரையோடு
மின்னு நேமியன மேவிடம் மேவினா.

“மேவி மெனமலரா ணிலமாதெனா
தேவிழா ரொடுந தேவர்கள் யாவாகுது
மாறியு மறிவும முதலாயவன
மாவுலா மலாப்பாதம் வணங்கினா”

(கோசலை மேவி நில மகள் திருமகள் எனும் தேவியர்களோடும்
எல்லாத தேவர்களுக்கும் உயிரும் ஞானமும் ஆதியும் ஆனவனான
ஸ்ரீமூர நாராயணனுடைய (ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய) வண்டுகள் உலாவு
கின்ற தாமரை மலாபோன்ற பாதங்களை வணங்கினா)

உலகம் யானவையும் தன் திருவுதரத்துள் அடக்கிய மாயனைத்
தன் வயிற்றி லடக்கிய கோசலை அவ வரங்கநாதனை நோக்கி
“இனி என்னிடத்துப் பிறந்த ஸ்ரீ ராமனுக்கு அனுக்கிரகம் புரிவது
உன்னுதினத்தானது” என்று பிரார்த்தித்தனள் ‘பின் தவசி
யாக்குக் கோதானங்களையும் அந்நாணக்குப் பலவகைத் தானங்களை
யும் புரிந்தாள்

“நல்கி நாயகன நாள மலாப்பாதத்தைப்
புல்லிப்போற்றி வணங்கிப் புரையிலா
மல்லன மாளிகைக் கோயில வலங்கொளாத
தொலை நோனபுகள் யாவுந தெட்டங்கினா”

(தானஞ்செய்து அரங்கநாதனது அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைத் தழுவி, பலபடியாகத் துதித்துச் சேவித்து அத் திருக்கோயிலே பிரதக்ஷணஞ் செய்து குற்றமற்ற வளர்ப்பமான அரண்மனையில் தொல்ல நோன்புகள் யாவும் செய்யத் தொடங்கினார்.)

இங்ஙனம் கவி அரங்கனிடம் ஈடுபடுகிறார்.

கவிச் சக்கிரவர்த்தியான கம்பர், பசுமபதநாதன் பூலோக வைகுந்தமான திருவரங்கச் செல்வனா யமர்ந்தருளி யிருப்பதில் ஈடுபட்டுப் பல்படியாகத் தாம் இயற்றிய இராமாயணத்தில் புகழ்ந்துள்ளார். விரிக்கிற் பெருகும்.

“ ஒரு வில்லால் ஒங்கு முந்நீரடைத்து உலகங்களுய்ய செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில் மதிள் திருவரங்கமென்ற கருவிலே திருவிலாதீர் ; காலத்தைக் கழிக்கின்றீ ரே ”

“ வையமுண்டு ஆவிலேமேவும் மாயன், மணி நீள்முடி பைகொள் நாகத்தனையான் பயிலும் இடமென்பரால் தையல் நல்லார் குழல் மாலைபும் மற்றவர் தடமுலை செய்யசார்தும் கலந்திழிபுனல் சூழ் தென்னாங்கமே ”

வ ர் த் த ம ன ங் க ள்

ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் உடையவர் உத்ஸவம்

இவ் வுத்ஸவம் எல்லா திவ்ய தேசங்களிலும் நடைபெறு மாயினும், தானுகந்த திருமேனி, தமருகந்த திருமேனி, தானான திருமேனி என்று சொல்லப்படுகிற திருமேனிகளோடு எழுந்தருளியிருக்கும் (திவ்ய தேசங்களில்) கோயில், திருநாராயணபுரம், ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நடக்கும் உத்ஸவம் மிகவும் சிறப்புடையது. அதிலும் தமருகந்த திருமேனி தானான திருமேனி தானுகந்த திருமேனி ஆகிய மூன்று திருமேனிகளும் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலேயே என்று சில ஸம்பரதாப வருத்தர்கள் நிர்வஹிக்கும் படியெழுந்தருளியிருக்கும் திருமேனி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் ஆதலால் அவ்விடம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகள் பெருந்திரளாகக் கூடி ஸேவாகாலம் இயல் கோஷ்டி முதலான வைபவங்களுடன் மிகவும்

சிறப்பாய் நடைபெற்றுத்து கண்டா கண்களைக் கவரும்படியாய்
யிருக்கும்

செ உத்ஸவம் சித்திரை 5உ (17-4-36) ஆரம்பம்.

„ 14உ (26-4-36) சாற்றுமுறை

„ 15உ (27-4-36) முதலியாண்டான

[சாற்று முறை.

ஸ்ரீராமம்

யுவஸ்ர பங்குனி 3உ (12-4-36) சைத்ரோதஸவம்,

[தவஜாரோஹணம்

தாதுஸ்ர சித்திரை 3உ (15-4-36) கருடேஸவை

„ 8உ (20-4-36) திருத்தோ

„ 9உ (21-4-36) ஸபதாபரணம்

„ 10உ (22-4-36) ஆடும் பலககு

„ 14உ (26-4-36) கோடைத் திருநாள

„ 18உ (30-4-36) ஸ்ரீராம நவமி

திருமலை திருப்பதி உத்ஸவங்கள்

[சிலாசாஸன பரிசோதகா மையூர-பண்டிட, விஜயராகவாச்சாசியா]

யுவஸ்ர பங்குனி மீ நடந்தேறிய உத்ஸவங்கள்

திருமலை —சென்ற மாதத்தில பிரசுரித்த நான்காவது ஸஞ்சி
கையின் 51 பக்கத்தில் வெளியிடப்பட திருமலை என்னும் மேல்
திருப்பதியில் ஸ்ரீதிருவேங்கட முடையானுக்கு (24-3-36-ல்)
வாண்டி ஸ்வாமிநாதர் சுவாமிநாதர் என்னும் புகாதி உத்ஸவம் விசேஷ
சிறப்புடன் நடைபெற்றது. பிறகு (6-4-36-ல்) பங்குனி பெளரண
மியில் செ திருமலையின் வடபக்கத்தில் 8 மைல் தூரத்தில் விளங்
கும் துமபுருத்தாதத்தில் முக்கோடி என்னும் சுவாமிநாதர்
சிறப்பும் நடைபெற்றது

திருப்பதி — (1) இந்த நகரின் வடபக்கத்தில் திருக்கோயில்
கொண்டு விளங்கும் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு பிரமமோதஸவம் இந்த
பங்குனிமீ 8உ அங்கு ராபபணம் செய்யப்பட்டு 12உ கருடோத
ஸவமும், 15உ ரதோதஸவமும், 16உ தோதவாரியும் நடந்தேறிய
பிறகு 18உ ஸ்ரீ ராமநவமி ஆஸ்தான உத்ஸவமும் நடத்தப்பட்டது
(2) ஸ்ரீ கோவிந்தராஜன் ஸன்னதியில் ஸ்ரீ பண்டரீகவல்லித்தாயா
என்னும், ஸ்ரீ சாலேநாச்சியா என்றும் புகழப்படும் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மீ

தேவிக்கு பங்குனிமீ 23௨ (5-4-36-ல்) சாலைநாச்சியாரின் உத்ஸவ சாத்துமுறையும், மறுதினமாகிய பங்குனி உத்திரதினம் ஸ்ரீ கோ விந்த ராஜனுக்கு பூலங்கி உத்ஸவமும் சிறப்புடன் நடைபெற்றது.

தாதுவூ சித்திரைமீ நடைபெறக்கூடிய உத்ஸவங்கள்.

திருமலை:—திருமலையில் திருவேங்கட முடையான் ஸன்னிதி யில் முதல் ப்ராகாரத்தில் உடையவர் ஸன்னிதிக்கு ஸமீபத்தில் ஸ்ரீ நரஸிம்மனுக்கு மேற்கு முகமாய் ஒரு ஸந்நிதி விளங்குகிறது. 'வேங்கடத்திரியை' என்று திருமங்கையாழ்வாரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்ட அழகிய சிங்கர் இவரே. இந்த நரஸிம்மனுக்கு நரஸிம்ம ஜயந்தி தினமாகிய தாதுவூ சித்திரைமீ 23௨ (5-5-36-ல்) நரஸிம்ம ஜயந்தி உத்ஸவம் மாலை 6-மணிக்கு நடைபெறும்.

திருவேங்கட முடையான் ஸன்னிதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நமது ஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு சித்திரைமீ 5௨ (17-4-36-ல்) முதல் 10 நாளைக்கு காலையிலும் மாலையிலும் திரு வீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவம் 26-4-36-ல் உடையவர் சாத்துமுறை உத்ஸவமும் வெகு விமரிசையாய் நடைபெறும். திருவேங்கட முடையான் திருவடி ஸமீபம் வரையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் எழுந்த ருளி மங்களாசாஸனம் செய்தல் மிகவும் ஸேவிக்க உரிய உத்ஸவம் என்பதில் ஸந்தேக முண்டோ ?

திருப்பதி:—இம்மாதிரியே கீழ்திருப்பதியிலும் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜன் ஸன்னிதியில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ ராமாநுஜனுக்கு 10 நாளைக்கு திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவமும், விசேஷச் சிறப்புடன் சாத்து முறையும் நடைபெறும். தவிர, சித்திரைமீ 21௨ முதல் மூன்று நாளைக்கு கீழ்திருப்பதியில் ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜனுக்கும் நாச்சிமார் களுக்கும் புக்கை (ஒர் விதமான வாபி) உத்ஸவம் வெகு சீதளோப சாராதி விமரிசைகளுடன் நடைபெறும். பிறகு சித்திராபெளர் ணமியின் மாலையில் (6-5-36-ல்) திருச்சாநூருக்குச் சமீபத்தி லிருக்கும் பஹாமகூலூர் என்னும் புன்னைக்கால்வாய்க்கரையில் கட்டப்பட்ட மண்டபத்துக்கு ஸ்ரீ கோவிந்த ராஜன், உபய நாச்சி மார். ஸ்ரீ ஆண்டாள், சேனை முதலியார் இவர்கள் எழுந்தருளி திருமஞ்ஜனம் கண்டருளி ராத்திரியில் சித்திரா பெளர்ணமி உத்ஸ வத்தை ஸ்வர்ண முக நதியில் கண்டருளி, பிறகு திருச்சாநூரில் திருவீதிப் புறப்பாடு உத்ஸவத்தையும் உகந்து பிறகு மறுதினம் காலேவேளையில் தமது திருக்கோவிலுக்கு திரும்பி எழுந்தருள்வர்.

திருமாலிருஞ் சோலைமலை சிதரா பௌர்ணிமை உத்ஸவம்

“தென்ன னுயர் பொருப்பும் தெயவ வடமலையும் என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த” என்று சொல்லுகிறபடி பூமிப்பிராட் டிக்கு ஸதனமாய எம்பெருமானுக்குப் பரம்போகயமான ஸதானமா யிருக்கும் ‘திருமாலிருஞ் சோலைமலையல்’ கோயில்கொண்டருளா ரின்ற குழலழகர், வாயழகா, கண்ணழகா என்று போற்றப்படும அழகருக்கு சிதராபூர்ணிமை உதஸவம் நடைபெறும் தலலா குளம் எழுந்தருளி வைகையாற்றின வடக்குக்கரையாக எழுந் தருளி பகத்கோடிகளுக்கு ஸேவை ஸாதிகும பரகாரம் வாசா மகோசரம். பகதாருக்குப் ஸேவிகக உரியது

செ. உதஸவம் சித்திரை 24உ (6-5-36) நடைபெறும்

(ஸ்ரீ வானமாமலை)

வெகுண்டெழுந்தவம்

[தே திருமலாசாரியா வானமாமலை]

யாது வருஷம் சித்திரைமீ 12உ வானமாமலைப் பெருமாள் திருநகரத்திரமான ரோஷினி யன்று ஸ்ரீரோஹணம் அதற்கு முன் பெரிய பெருமாளுக்கு ஒரு கோட்டை எண்ணெய்க காப்பு ஸஹஸ்ரஸம்வாலிஷெக்ம முதலியது விசேஷமாக நடைபெறும் ராததிரி யாமஸாலையில் திருவாராதனம் ரக்ஷாஸ்திரம் மொஷி முதலியது ஆனதும் உலபாசசிமாரோடு தெயவநாயகன் ஒரு தோளுக் கினியானிலும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியா ஒருதோளுக் கினியானிலுமாக ஸ்ரீவல் மண்டப பரகாரம் வலமவந்து வாஹநமண்டபத்தில் தாயாரும் பெருமானும் அடைவே மஜலகி வாஹனத்திலும் பெரிய திருவடியின்பேரிலும் வீற்றிருந்துவீதியா எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிப்பாகள் 2 வது உதஸவம் முதல் 4 வது உதஸவம் முடியக் காலவேளையில் உலபாசசிமாரோடு பெருமாள் ஒருதோளுக் கினியானிலும் ஸ்ரீவரமங்கை நாச்சியா ஒருதோளுக் கினியானிலும் எழுந்தருளும் சாலவுமழகியதே ராததிரி 2, 3 உதஸவங்களில் தாயாரும் பெருமானும் தனித்தனி

88 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸீத்தாந்த வைஜயந்தீ

யாக 2 வாஹனங்களில் எழுந்தருளுமத்கு வாசாமகோசரம். 4 வது உத்ஸவம் ராத்திரி ஆஸ்ச்யகரமான ஆளும் பல்லக்கில் இருவருமான சேர்த்தியாக எழுந்தருளி ஸைவைஸாதிப்பர். 5 வது உத்ஸவம் காலையில் ஆண்டாள் நாச்சியார் பெருமாள் மூவருமாக திருப்பல்லக்கிலும் ராத்திரி மூவரும் மூன்றுவாஹனங்களிலும் எழுந்தருள்வார்கள். 6வது உத்ஸவம் காலே இருவருமான சேர்த்தியாகத் திருப்பல்லக்கிலும் ராத்திரி 2 வாஹனங்களிலும் 7வது உத்ஸவம் காலே மங்கள மிரியிலும் ஸாயங்காலம் உடுணெடூத்ஸவ விஜாநத்திலும் ராத்திரி கண்ணாடிச் சப்பரத்திலும் இருவருமான சேர்த்தியாகவே திருவீதி வலம் வருவார்கள் 8வது உத்ஸவம் திருப்பல்லக்கில் இருவருமான சேர்த்தியாய் வீதிவலம் வந்து மேல மாடவீதியிலிருக்கிற மறவர் மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி விசேஷமாகத் திருமஞ்சனம் திருப்பாவாடை நடைபெற்று ராத்திரி 2 வாஹனத்தில் தாயாரும் பெருமானும் எழுந்தருள்வார்கள். 9வது உத்ஸவம் காலே திருப்பல்லக்கில் தாயாரும் பெருமானும் மாடவீதி வலம் வந்து மடத்தின் திருமுன்பு ஸமர்ப்பிவித்திருக்கிற அங்கு மணிகள் எல்லாம் கடாஷித்து விசேஷமான அருளிப்பாடுக ளெல்லாம் ஆனதும் திருவீதிகளெல்லாம் வலம்வந்து மடத்திற்குள் எழுந்தருளும்போது நடைபாவாடை ஸமர்ப்பிவித்து ஸ்ரீபாதம் தாங்குவோர்முதலியவர்களது திருவடிகளைச் சோதிக்கசுடாவிடிமுஹமாய் எழுந்தருளி இருக்கிற ஸ்ரீஒன்றான வானமாமலை ஸ்வாமி சூதுாரம் பெருமாளுக்கு சுவி முகமாகஎழுந்தருளி மங்களாசாஸனம்பண்ணியருள பெருமானும் ஸ்ரீ வுயலுலாடிக்கும்தடி வராவதாரமான வதுமானஸ்வாமிக்கும் திருமலை திருப்பரிவட்டம் ஸ்ரீஸடகோபன் முதலிய மரியாதைகள் செய்தருளி இயல்சாற்றுமுறையானதும் விடாயாத்துத் திருமஞ்சனம் பெருந் திருப்பாவாடைமுதலியன ஸமர்ப்பிவித்து நூதனமான திருப்பீதாம்பரங்கள் ஸ்ரீ ஸ்வாமி, பஞ்சாதி வடுவடிகுமாக சமர்ப்பிவிக்க தாயாரும் பெருமானும் சாத்திக் கொண்டதின் பிறகு சாத்துமுறை தீயுவிதியொமொஷி முடிந்ததும் ராத்திரி ஸ்ரீ பெரிய பட்டர்பிரான் ஸுாமிக்கு மைசூர் மஹாராஜாவால் ஸரீர்ப்பிக்கப்பெற்று வருடம் 4 தடவை நாச்சியாரால் சாத்திக்கொள்ளப்படுகிற விஜை மதிப்பில்லாத ரத்நங்களிழைத்த மகர கண்டிகை சாத்திக்கொண்டு திருவாராதனம் விசேஷ

போகம் முதலியது கண்டருளி மொஷியானதும் நாச்சியாரும் பெருமானும் திருப்பல்லக்கில் எழுந்தருளி ஸ்ரீ ஒன்றான ஸ்ரீயும் வர்த்தமான ஸ்ரீயும் திருப்பல்லக்குக்குப் பின்னே எழுந்தருள மொபுரவாசல் மண்டபம் எழுந்தருளினதும் ஸ்ரீபுஷ்பஸ்யஸ்யாமிக்கும் வர்த்தமானஸ்யாமிக்கும் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் ஸ்ரீசடகோபன் முதலிய மரியாதைகள் பூலாழித்து உத்தரபூலா வாஹனத்தில் தாயாரும் பெருமானும் இருவருமான சேர்த்தியாக எழுந்தருளி பெரிய திருத்தேரைக் கடாஷித்து திருவிதிக ளெல்லாம் எழுந்தருள்வர். 10வது உத்ஸவத்தன்று பெரிய திருத்தேரில் பெருமானும் தாயாரும் திருவிதியெல்லாம் எழுந்தருள்வர். நிலைக்கு எழுந்தருளினதும் ஸ்ரீஸ்யாமிக்கு விசேஷமான திருத்தேர் மரியாதையாக 11ம் பத்து திருமொழி தெரடங்கி அரங்கநகரப்பன் ஸன்னிதி திருமுன்பு ஸேவை மொஷியானதும் தாயாரும் பெருமானும் தனித்தனி இரண்டுதோளாக் கினியானில் வீற்றிருந்து மடத்தின் திருமுன்பு திருமாலை மாற்றியருளி திருமொழி சாத்துமுறை தீயுவிநியோம கோஷியாகி ஸன்னிதிக்கு எழுந்தருள்வர். ராத்திரி 2 திருப்பல்லக்கில் தாயாரும் பெருமானும் திருத்தேர் எழுந்தருளின விதிகள் மாத்திரம் எழுந்தருளும்படியிருக்கும். 11வது உத்ஸவம் சேற்றுத் தாமரையில் தாயாரும் பெருமானும் தீர்த்தபேரருடன் அவப்ருதமாகி ஸன்னிதியில் தீர்த்தகோஷடி நடைபெறும். அன்று ராத்திரி ஒரு விளாமிச்சவேர் சப்பரத்தில் உபயநாச்சிமாரோடு பெருமானும் ஒன்றில் தாயாரும் ஸப்தாவரணம் கண்டருளி த்வஜாரோஹணம் நடைபெற்று ஸ்ரீஸ்யாமி, ஸன்னிதியில் ஸகல மரியாதைகளும் பெற்றுக்கொண்டு ஸகலவாத்ய கோஷங்களுடன் மடத்திற்கு எழுந்தருள்வர்.

ஸ்ரீ பெரிய ஸ்யாமி (சின்னக் கலியன் ஸ்வாமி)
திருநகரத்திர மஹோத்ஸவம்

சித்திரையில் அகவதி.

யாதுவருஷம் சித்திரைமீ 9வ ஸ்ரீ பெரியஸ்யாமி திருநகரத்திரமான அகவதி யன்று, வானமாமலைப் பெருமாள் ஒருகோட்டை எண்ணெய்க் காப்பு ஸஹஸ்ர ஸ்வாலிகேசக மானதும்

20 ஸ்ரீ ராமாநுஜ் ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

விசேஷமான ஹோமிங் கண்டருளி நூதனத் திருபு. பிதாம பாகங்கள் சாததிக கொண்டு தீயுத்தவிகியொமொவழி ஆகி வந்து மானஸூயி லுசுமாயாதைகளுடன் வாடி கோஷங் களை கடலபோலமுழங்க மடத்திற்கு எழுந்தருளவா பிறகு மடத்தின் திருமுனடி ஸ்ரீ வாத்தமான ஸூயி நவதிருப ப்தி முதலிய லிவுடெஸ்ஸுகளின் திருமலை திருப்பந்ரி வட்டம் முத லிய பூஸாதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அரங்கநகரப்பன் ஸன்னிதி யில சாததுமுறையானதும் மடத்தில விசேஷமான தீயிராதனம் நடைபெறும் ராததிரி பெருமானும் தாயாரும் அடைவே பெரிய திருவடிபேரி லும் மஜுக்கூடி வாஹனத்திலும் வீதியார எழுந்தருளும் உதஸவம் ஸேவிகக வுரியது

விளம்பரம்

1. “தீவய ப்ரபந்த தீவ்யார்த்த நீபிகை” யென்னும் பெயரால் திரு வாய்மொழி வியாககியானம் மாதந்தோறும் 40 பக்கங்கள் கொண்ட ஸஞ்சிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆசாரய ஹருத்யஸார மும் அத்துடன் ஒவ்வொரு பாரமாக வெளிவருகின்றது. இதுவரை 15 ஸஞ்சிகைகள் வெளியாயின 170 பாசரங்களுக்கு உரை வெளிவந் துள்ளது ஆஸ்திகங்கள்னைவரும் சந்தாதாரராய்ச சோரது ஆதரிக்க வேணும்

வருஷச் சந்தா

ரூ 3—0—0

போஸ்டேஜ் (வெளியூகளுக்கு)

ரூ 0—12—0

மாதிரி ஸஞ்சிகை தேவையானவர்கள் 6 அணு ஸடாம்பு அனுப்பவும்

2. வேதாந்த தேசிகா அருளிச்செய்த கரந்தங்களுக்கெல்லாம் எளிய நடையில் தெளளிய தமிழுரை வெளியிட ஆரம்பமாகி விட்டது வைராகய பஞ்சகம் என்கிற தேசிக கரந்தத்திற்கும் நயினராசாராயா அருளிய தேசிக மங்கன கரந்தத்திற்கும் உரை வெளிவந்திருக்கிறது தேவையானவர்கள் 0—5—0, ஸடாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்க

3. தூபுல நயினராசாராயா அருளிச்செய்த பிள்ளையந்தாதியின் தெளிவுரை வெளிவந்திருக்கிறது, விலை ரூ 0—4—0 வெளியூகளுக்கு ரூ 0—5—0. கோதாஸதுதி வியாககியானம் விரைவில் வெளிவரும்

ஸ்ரீ

ராமா நுஜஸித்தாந்தவைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸதஸம்பரதாயாதத பரகாஸக பதரிகை

தொகுதி 1	பதராதிபா வடகரை இராமா நுஜாசாரியாரா	பகுதி 6
----------	--------------------------------------	---------

ஸ்ரீரஹு

ஸ்ரீயங்காநாய நம: ||

ஸ்ரீரஹு ராஜாநுஜாய நம: ||

தனெல்ல ராஜாநுஜாயபாய நம: வரஹியோமிநெ |
யஹுயகிஷ்டகிஷ்டகுணாடி சுனஹுயரஹிஸி ||
வெடிவெடின வெடிம வஹுயகுணாடிவெடின |
ஸ்ரீரஹுநுஜவிகாந வெஜயனீ விஜயனகாடி ||

சித்திரையில் செயய திருவாதிரை

[பரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ உ வே அண்ணங்கராசாரியாரா]

எழபாருமுய எதிராசருதிததருளும் சித்திரையில் செயய
திருவாதிரை இன்று

“ஆழ்வார்கள தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான
நாள நமக்கு” இதுவேயாகும். இதுவே நாமறிசையுங் கொண்டாடும்
நாள

நமது பதரிகையோ ராமாநுஜ சித்தாந்த வைஜயந்தீ இரா
மாநுசனுடைய திருவருளைப் பெற்று அவருடைய ஸித்தாந்தத்தின்
ஸாரப் பொருள்களை வெளியிடுதற்கெனநே உலாவுகின்ற இப்பத
கிரிகை இன்று அவவிராமாநுசனுடைய திருக்குணங்களில் சிலவற
றை அநுபவிக்கவும் நண்பர்களை அநுபவிப்பிக்கவும் குதுகலிக
கின்றது.

இந்த நன்னுளின் சிற்பபை மணவாளமாமுனிகள் ஒரு சீரிய
செய்யுளினால் வெளியிட்டருளியுள்ளாரா, அதுவருமாறு:—“சங்கர
பாகர யாதவபாட்ட பரபாகராதங்கள் மதம், சாயவுற வாதியா

மாய்குவரென்று சதுமறை வாழ்ந்திருநாள், வெங்கலி யிங்கினி வீறு நமக்கிலையென்று மிகத்தளர்நாள், மேதினி நஞ்சுமை யாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கியநாள், மங்கையராளி பராங்குச முன்னவர் வாழ்வு முனைத்திருநாள், மன்னிய தென்னாங்காபுரி மாமலை மற்றுமு வந்திருநாள், செங்கயல் வாவிசுள் சூழ்வயல் நாளுஞ் சிறந்தபெரும்பூ தூர்ச், சீமா னினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே” என்பதாம்.

இஃது ஆர்த்திப் பிரபந்தத்துள் முப்பத்திரண்டாவது பாசுரமாகும். எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாயமத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்வார்த்தங்களுக்குக் கோபத்தை விளைத்திருந்தார்கள். அதனால் வேதங்களும் ‘நமது கதி இப்படியாயிற்றே!’ என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன. எம் பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கிவிட்டன.

அன்றியும், இந்நிலத்தில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு தன்னுடைய பாராக்கிரமமே எங்கும் ஒங்கி வருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “கலியுங் கெடுங்கண்டு கொண்டின்” என்ற மூதுவர்மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்ந்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனி நாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யடையத் தொடங்கிவிட்டான்.

அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் ‘ஸர்வம் ஸஹா’ என்று பெயர் பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன் மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சச் சுருள் போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நிற்பள். தீயவர் ஒருவரிருவர் இப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனால் போல் மிக மெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லார்கள் மிக மெலிந்து தீயார்களே மிக மலிந்திருக்கப் பெற்றதனால் பூமிப் பிராட்டி பொறுக் கொணர்ச் சுமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தான்; அன்னவர் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லாராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்களென்று சிக்கனத் துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்க வொண்ணாத பாரம் சிறிதுமிராதென்று தேறித் துயர் விடத் தொடங்கினள்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஏற்கனவே திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதயியருளியிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோ முகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய ஷியாக்கியானங்கள் அமையாமலு மிருந்ததனால் ‘நம்

முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே! என்று அவர்களெல்லாம் களிப்பினறியே குன்றியிருந்தனா, எம்பெருமானா திருவவதரித்தவனதே 'இனி ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத விஷயாதி திவ்யகரந்தங்கள் ஓங்கப் பெறுமாதலால் நமக் கொரு குறையிலலை, நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாக் மாகப் பணைக்கும்படியான பாககியம் வாயகக் நதசமயம் வினேந திட்டது, என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினா

அன்றியும், எம்பெருமான்தான் பரமபதத்தில் பரவாஸு தேவனாக வீற்றிருந்து ஏழல்கும் தனிககோல செலுத்தி யிருக்கு மிருப்பிலும், திருப்பாற கடலில் அடியார்களின் கூகதூல செவிப் படுமாறு வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கள்ள நித்திரை கொண்டு உறங்குவான போல யோகு செய்திருக்கும்படியும், ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யக சிபு ராவண கமஸ சிசு பாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ விகக ராமகருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதாரிய வயிராககுயிராயக கரந்து எங்கும் பரந்துறையிருப்பிலும், திருப்பதி பெருதே கோயில் திருமலை பெருமான கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே பின்னா வணங்குந் சோதியாய் நித்யஸந்திதிபண்ணி யிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணி கொள்ளாரிலலாமையாலே அரசசாவதாரமும் அபரயோஜநமாக ஆயவிட்டதே! என்று வருந்த வேண்டி யிருந்தது எம்பெருமானா திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே இப்பெரியா இவவுலகின்ற போந்த வனதே "ஸங்கதேச தசாகாலேஷு அவயாஹத பராகரமா, ராமாது ஜாய திவயாஜரூ வாத்ததாம் அபிவாதததாம்" என்று நீழி யூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்காய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளி மல்குமென்று துணிந்து அரசசாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீரந்து மகிழத் தொடங்கினர் ஆக இங்ஙனம் வேத வேதாந்தங் கள் களிப்புறவும், களிப்புறவுன் தேயவுறவும், மணமாது மகிழவுறவும், பூருவாகுள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான்கள் இன்புறவும் அமைந்த நனனா இத்கிருவாதிரை யொன்றேயாகும்

இத்திருநன்னாளில் தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரமென்றும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் பராதூபபாவ மென்றும் விஷுவகேசேருடைய அவதாரமென்றும் இங்ஙனே பல வாறுகப் பெரியோர் பணிப்பா நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கம லத்தலா மகள் கேழவன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தக மும் படாதனடும், ஒண்சாரங்க விலலும்புடையா புரிசங்கமு மிந்தப்பூதலங்காப்பதற்கென்றிடையே இ ரா மா னு ச மு னி

யாயின வித்தலத்தே” என்னும் பாசரத்திலும், “புய்யநு
விசேதஷு தீக்ஷாவம் புலுரஸுபுதிராக்ஷணே யதீதம் |
சுபுயஸுபுதிவநயநுயகெவபுபுயெ வனுலிராயு யெ
புலுராரொம்—ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷண பாவம் ப்ரபுர
ஸமத் பரி ரக்ஷணே யதீந்தரஃ, அப்ருதக்ப்ரதிபந்நயந் மயத்
னவர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:” என்ற யதிராஜஸப்த
திஸூக்தியிலும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார மென்னும்
விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. “விஸ்ரம் சூரதம் விஷயநி
யதம் ஹ்ஜிதாநுமஹஸ்து விஷ்ணுநொ யதிவதிராஹு
தெசுலாரவூதிணம்—விச்வம் த்ராதம் விஷயநியதம் வ்யஞ்ஜிதா
நுக்ரஹஸ்ஸந் விஷ்வக்ஸேநொ யதிபதிராபூத்வேத்ரஸாரஸ்” த்ரி
தண்டஃ” என்கிற யதிராஜஸப்ததி ஸூக்தியொன்றில் விஷ்வக்
ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதார மென்னும் விஷயத்
தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள்.

எம்பெருமானுடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான
திருமலை அனந்தாழ்வான் தாமருளிய ஸ்ரீ வேங்கடாசல இதி
ஹாஸமாலா என்கிற திவ்யக்ரந்தத்தில், “ஸிரயிவதிஃ....
நிஜநொஹ்நிக்ஷாந் தஸுஹுதபிநகம் ‘யாணீதவெவதீயு
ஸவபுவிவொகம் ஸொரக்ஷ’ ஐதிந்யுயுக்ஷ ஸவாநநொ
ஹவதா நியுக்ஷஃ சுபுராநக்ஷெசுவயஸுநஸு
நயதயா ப்ராஹ்மபுஹுவ.” என்கிற கத்யத்தையும்,
“சுயுஷேஷு புயாதெஷுஹஹ வஸுநிஸாநாய ஹ்ரா
ஸிஸம்ஷேஷு சுயாதெ விம்மொஷே ஸவிதரிஹமதெ
சேஷராஸிம் ப்ரமாஹே சுபுரா தாராயிராஹெ ஹரித
சுமூரணேஃ கெஸவாவூஜிஜாமுராக்ஷ ஸ்ரீபக்தாஃ ஹுதவா
யுபாஸியிராணீதம் செஷ சுவிஸபுஹுவ.” என்கிற பத்
யத்தையும் ப்ரஸாதித்துள்ளார். எம்பெருமான் தனது அத்தாணிச்
சேவகனும் படுக்கையுமான திருவனந்தாழ்வானை நோக்கி ‘நீ நிலவுல
கத்திற் சென்று பிறந்து எவ்வுயிரையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடவை’
என்று நியமித்தருள, அந்த நியமநத்தைச் சிரமேற்கொண்டு ஆதி
சேஷன் அப்படியே திருவாதிரையில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோமயாஜிகளுக்
குப் புதல்வராகப் பிறந்தா னென்பது மேற்குறித்த ப்ரமாணங்களின்
பொருள்.

விச்வ குணதர்சத்தில் ஸ்ரீ பெரும்பூதூர்வார்ணந ப்ரகரணத்தில் “ராமோநுஜாய மஹவெ நாவெஷஹாஜெ செஷாய யுதி கயயெ கயயெ பூணாழி” [மதுஷ்யாவதார மெடுத்த ஆதிசேஷ னாயும் கலியைக் கெடுத்தவராயுமுள்ள எம்பெருமானுரைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லியுள்ளார்.

ஸ்ரீ தேசிகனை யடிபணிந்து உய்ந்து போந்த ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வ தந்த்ர ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தமாயுள்ள திவ்யஸூரிஸ்தோத்ரத்தில் “வெஞ்ஞா உடாஸம்ஹம் விஷ்ணுஜீஸுநந்ரூபாவநொ னுக்ஷு | துணீரணுவெ செஷஜீதிடும் ராமோநுஜம் ஹஜெ ||” [எம்பெருமானுடைய தர்சனத்தை ஸ்தாபித்தருளச் சித்திரைத் திருவாதிரையில் தொண்டை நாட்டில் அவதரித்த ஆதிசேஷ மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ ராமாநுஜனைத் தொழுகின்றேன்] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் “நல்லார் பரவு மிராமானுசன்” என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்யானத்தில்—“சுநனஃ ப்ரஹ்மம் ரூபம் லக்ஷ் மணஸ்து ததஃ பரம், பலபத்ரஸ் த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்ம்ருதஃ.” என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த சலோகத்தில் கலௌ கர்ச்சித்பவிஷ்யதி என்கிற பாடமாகவும் கடையடி காண்கிறது.

இங்ஙனே பல ஆசிரியர்கள் எம்பெருமானுரை ஆதிசேஷாவ தாரமாக அருளிச் செய்திருக்க, நூற்றந்தாதியிலும் யதிராஜஸப்ததியிலும் பஞ்சாயுதாவதாரம்—விஷ்வக்ஸேநாவதாரம் என்றிப்படி அருளிச் செய்ததேன்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்குப் பெரியோர்கள் பகர்வதாவது:—சரித்திர நூல் என்பது வேறு, ஸ்தோத்ர நூல் என்பது வேறு. சரித்திர நூல்களில் அவதார உஹஸ்யம் உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கப்படும். ஸ்தோத்ர நூல்களிலோ வெனில், கவிகளின் புத்தி சமஸ்காரத்திற்குத் தக்கபடியும் ப்ரதிபாத்யர்களின் ப்ரபாவ விசேஷங்களுக்கு ஏற்றபடியும் பலவகையான வர்ணனைகள் இருக்கக்கூடும். சரித்திர நூல்களால் அறுதியிடப்படுகிற அவதார உஹஸ்ய தத்துவங்களை ஸ்தோத்ர நூல்களிலுள்ள உத்திகள் உபமர்த்திக்க வல்லமையல்ல.

இதற்கு ஒரு நிதர்சனம் காணலாம். தேசிகன் திருமணியவ தாரமென்று சரித்திர நூல்களால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸ்தோதர நூல்களிலே வெண்ணில, “வெங்குடையாவதா
 நெய்யம் தண்ணீரெல்லாம் உவெழு யதீந் தாம்பொய்வெ
 தெய்வம் விதகபூயாவும் பிழை” என்று பலவாறு உலகேகிப
 தாகச் சொல்லப்படுகிறது. சரித்திர நூல்களில் ஒருவகையான நிஷ
 காலம் இருக்கும்போது இப்படிப்பட்ட உதப்போக்கைகள் ஏதாக்கு?
 என்று நாம் கேட்கலாகுமோ? வைபவ விசேஷங்களைப் பாரததால் பல
 படியுடன் சொல்லாயிருக்கையாலே “அதரிஜமதகநிபககிரதவஸ்
 கந்தஸ்தொவான்னுடைய யுகவாணகரமாவதாரமோ! வயாஸாதின்
 துவேசமோ! மூதுவாகரை கண்டோ சீரியரிலே ஒருவரோ! முன்
 னம் நோற்ற அனந்தன மேல் புண்ணியங்கள் பளித்தவரோவென்று
 சங்கிப்பார்கள்” (ஆசார்யஹருகயம்) என்று நமமாழ்வார திறத
 திற்பாலவே மற்றுமுள்ள பெரியார திறத்திலும் பலபடியாக உல
 லேகிப்பது உரியதேயாகும் எம்பெருமானா திறத்திலும் இப்படிப்
 பட்ட உலகேகத்தை வடுக நம்பிகளும் “செவ்வோவா வெவ்நுநா
 யோவா ஸீவதிவெய்தி ஸாக்ஷிகெஃ விதகபூய பிழா
 வுரெனெய்யுதிராஜாய பிழை” என்ற சிலேகத்தினால் காட்டி
 யருளினா

இங்கு ஸாரமாக ஒன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். இன்ன ஆசிரியர்
 இன்ன அவதாரந்தான் என்று நிததாரணம் செய்து தீரவேண்
 டிய அவசியமுமில்லை நிதயஸூரிகளில் ஒருவா வந்து அவதரித்து
 மிருக்கலாம் நிதயமுகதர்கள் பலரும் திரண்டு வந்து ஒரு வடிவு
 கொண்டு அவதரித்தாமிருக்கலாம் ‘அந்த ஸூரியின் அவதார
 மன்று, இந்த ஸூரியின் அவதாரந்தான்’ என்று ஒன்றை மறுத்து
 ஒன்றை ஸதாபிக்கவேண்டிய ஆவசய கதை சிறிதுமில்லை ‘எம்பெரு
 மானா பஞ்சாயுதாவதாரா’ என்று ஒருவாக்குக் கொள்கையாயின்
 அதனை மறுத்துரைக்க ஒருவா முற்பட வேண்டா பெரிய திருந்
 யின் அம்சமென்று மற்றொருவாக்குக் கொள்கையாயின் அதையும்
 மறுத்துத் தீரவேண்டிய விஷயமன்று நிதயஸூரிகளில் ஆரேன
 மொருவருடைய அம்சமாக ஆசார்யரைச் சொல்லுவது பூஷணமே
 யல்லது தூஷணமன்றே பஞ்சாயுதாழ்வார்களுள் ஒருவரான திரு
 வாழியாழ்வாரெருவரே எம்பெருமானாகத் திருவவதரித்ததாய்க
 கூறுவதில் குறையொன்று மில்லாதிருக்கச் செய்தேயும் பஞ்சாயு
 தாழ்வார்களும் ஒன்று சேரந்து வந்து திருவவதரித்ததாக அமுத
 னா அருளிச் செய்த கண்க்கிலே அநந்த கருட விஷ்வகனேகாதி
 களான பல நிதயஸூரிகளும் ஒன்று சேரந்து எம்பெருமானாகத்
 திருவவதரித்தனா என்று ஒரு பகத சிரோமணி திருவுள்ளம் பற
 றினால் அது தானும் மறுத்துரைக்க வேண்டிய விஷயமோ?
 அன்று

‘அவருடைய அவதாரமன்று, இவருடைய அவதாரந்தான்’ என்று ஒரு ஆக்ரஹம் தோற்ற நிர்ப்பந்திக்கப் புதுதல் உரியதன்று. நிர்ப்பந்தத்தையாக வேண்டிய அவசியமுளதாகில் எம்பெருமானுரைப் பற்றின வரையில் சேஷாவதாரரென்று வித்தாந்தப் படுத்துவதே ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம்.

அபரிச் சேத்ய ப்ரபாவ விசேஷங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடிஸம்பந்தத்தினால் பின் புள்ளாரணை வர்க்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியது போலவே தமது திருவடி ஸம் பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவநம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச் சிலர் அதிசயோக்தி என்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று நிஷ்கர்ஷிக்கத் தட்டில்லையாயிற்று.

அஸ்மதாதிகள் புதிய புதிய நாக ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவான மஹா பாதகங்களை சுஷணந்தோறும் அளவுகடந்து செய்பவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ‘நம்மிராமானுசனையுடையோம்’ என்று மார்பு நெறிக்கப் பெற்று நாமும் நற்கதி நண்ணுதற்குத் தடை சிறிதும் கிடையா தென்பதை தேசிகனும் மணவாளமா முனிகளும் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தருளினார். தேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் “உக்தா யநஃஜயவிவீஷணமக்யா தெ ப்ரத்யாயா மக்யண ஸுநெ ஹுவதாவிகீண்டி; ஸ்ரீகூபா வரஃ தடிநுவந்நிஜாவலி ஷெ நித்யம் ப்ரவீடி ஹவநா யி ருமநாய ” ச்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கியுரைக்கும் முகமாகத் தெரிவித்தருளின சீரிய பொருளை மணவாளமா முனிகள் யதிராஜாநிஸ்தியில் “காருத்யேவி காரணத்யநிரிபுதா திவாவக்யயஸு ஸரணம் ஹவக்ஷுரெவ ஸா வ க்ஷயெவ கலிராஜெனயிபுதாயக்ஷேஜ்ஜீவனவநியதீந ருஹவ்யிபுதாநாடி.” என்றச்லோகத்தில் எம்பெருமானாரையே விளித்து வெளியிட்டருளினார்.

அறுசமயச் செடியதனை யடியறுக்க, அடர்ந்து வரும் குதிட்டிகளை அறத்துறக்க, செறுகலியைச் சிறுது மறத் தீர்த்துவிட, தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றுந் திருத்திவைக்க, மறையதனிற் பொருளனைத்தும் வாய்மொழிய, மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்க்க அழகாரு மெதிராசர் அறமிகு நற்பெரும் பூதூரில் அவ்நீர்த்த இந்தத் திருவாதிரையையே மறவா திரு நெஞ்சே!

ஸ்ரீமத உபயவேதாநத விதவச சிகாமணி
காரபபங்காடு - சிங்கபபெருமாள் ஸவாமி

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீமத். உபய வேதாந்த வித்வச் சிகாமணி
காரப்பங்காடு. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கரணாரியர் எழுதுவது.)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வுலகத்தில் இந்த ஸ்வாமியின் திருநாமத்
தைக் கேள்விப்படாதவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டார்கள்.
இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி இரண்டு மூன்று ஸம்வத்ஸரங்க
ளாயின. இவருடைய திருவுருவப்படம் இந்த ஸஞ்சிகையில்
சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நேரில் ஸேவிக்கப் பெறாதவர்களும்
இப்போது ஸேவித்து க்ருதார்த்தர்களாகக் கடவர்கள்.

இவருடைய ஞானனுட்டான வைபவங்களைப்பற்றி விரிவாக
விஜ்ஞாபனம் செய்ய அடியேனுக்கு யோக்யதையில்லை. ஸம்ஸ்க்
ருத சாஸ்த்ரங்களிலும் த்ராவிட சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத் தெளி
வான ஞானம் பெற்று ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதி க்ரந்
தங்களை அநேக பர்யாயம் சிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்து,
அநேக வித்வத் ஸபைகளிலும் அமுதமொழிகளை அடிக்கடி வர்
ஷித்து நாடெங்கும் பரவிய நற்புகழ்பெற்ற மஹாதுபாவர் இவர்.
அநேக ஸம்வத்ஸரம் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் எழுந்தருளி
யிருந்து உபய வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பலர்க்கு உபதே
சித்திருளினவர். ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்திலும் மஹா நிபுணர், எந்த
விஷயத்திலும் ஸம்சய விபர்யயமில்லாமலும் புஸ்தகத்தைக் கடா
கூழியாமலும் தாராளமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர். ஸ்ரீ பாஷ்
யம், ச்ருதப்ரகாசிகை, வேதாந்த தேசிகனுடைய க்ரந்தங்கள், உப
நிஷத் பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாதுஜ ஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள்,
மைஸூர் அனந்தாழ்வானுடைய வேதாந்த வாதாவளிகள், ஸ்ரீவச
நபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம் ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யம்
முதலிய ஸகல க்ரந்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயம்.
இதிஹூஸ புராணங்களிலும் தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் ஞாபக சக்தி
அளவிட முடியாதது. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்கிற திவ்ய ரஹஸ்
யக்ரந்தம் இவர்க்கு அஸாதாரண நிதியாக வாய்ந்தது.

ஜாஜாத்யொயீ । ழிவுஸ்ரீஸஞ்சிதகவாஜாதகாரஹஸீ
வஷ-ண்ணை க்ருஷ்வாடி ஸொயம் வமிஹாய-ஸஞ்சி:
புரீதஸுஸஜதி-நவெ வணிய்தாடி ॥

யஸூயுஜயமாநுவநிவிவியஸ்ரீஸஞ்சிரதாஸயாநு
வாரவாரஸஸஞ்சுரிஷுநிவஹாநுஷொயு துஷொ வ
ஹாஸ்ரீஸ்ரீஜெஷுராஜாதி க்ஷிதிதரெ விஷுரதஸஞ்சா
மாஸுஸொயம் வவ-கருவிநாவநியொ ஜாமத-
விதெ 22 ॥

ஸ்ரீரஜெஷு: வடிவரவிஜபுரானொம விரம் ய:
விசுவா நிதும் நிமஜகூட-அதகவாஜாதாநி । வஷ-
வஷ- விஜநவெஸ்ரீ ஹயஸுரிஷுவமாநு பூஜா
ஸஞ்சு நரஹரிமாஸுஸொயயொயொமதிந- ॥

ஸஞ்செரிக்ஷிவெரிக-வஸஞ்சி-வஜா
ஷுரிதாஸ- உவிதாஸ- ஸ-விதாஸ- க்ருதிஷ- ।
சுதிஜாதபுரிநாநயிமது விருவநு
நரவிஹமாஸு-ரொஷ ஹவநிஸு-தாணி: ॥

ஸ்ரூதபுரீகாஸிகாபுஸுதுநவ-ஸஞ்சிவனதி
ஸு-ந-ஷொ ம-ர-துதொ நுவிஹவ-ஞ்சிரஜ-த: ।
ஸதீம் ஸஹாஸ- வனதம் வடிய-தகவ-வகெ
வி-ஸொயயநு க-ஜ-நளவஹவிநாம் ஹரிஸ-ஹா ॥

ஸதம் பூஜாயாஜாதவநிஸு-வீவி ஸ்ரணீவிராவா
விதஸுதவ-: । ஸுஞ்சுயவிஹாய-மா-: வவித்ரு:
விதெ 23யெ வததம் விஹாதி ॥

சுகாராஜிஷுதிஜாமா ॥

சுநவெ-நவெஷி-ஷு-ஷெண-ஷிததெஸிக
ஷுரிநு வமிஹமா-ரொ நிதும் விஜயஷு உவீதரெ ॥ ௧ ॥

சூவாய-ஹுதய-மு-நூ யவ்யூவாயாரணம் யத்யு ।
 வணஷ நூஹரிஸூகுரிஜெ-ஜெத-ஸாடிஸுத்யு ॥ ௨॥
 ஹக்ஷி திதெரு வாக்ஷாடிஜிதெ நூ ஜூ நலாவஸரம் ।
 உதி தொதாஜி-யொயீ-நெரு ஸாவிதம் ம-ரா-ஜா-ஸு-யெ ॥
 ா-ஷூ-பாவ-குயாஜெ-கூ-யா-ஜூ-தூ-ரொ-மவி-ஜி-ர-மயு ।
 சூ-கூ-ய-நா-வி-ஹாய-ப-ஷூ-ஜி-சிகா-ஸு-யெ ॥ ௪॥
 உவகாரஜெயம் யம் ஸீ-வ-கு-தி-தி-வி-ஸூ-தாடி ।
 உ-கூ-நா-ஹரி-ஸூ-கு-ரி-ஸூ-யம் ஹா-த-ஸ-த-வ-ஜா ॥ ௫॥
 ன-ப-ம-த-த-கா-ய-வ-வா-ஜா-வெ-வ-வி-ஷ-வி-ரெ ।
 த-வெ-வ-நூ-ஹ-ரெ-ஸூ-கு-ரெ-ஸா-ரண-ஸா-ரணம் ஜ ॥ ௬॥
 ி-ஜீ-ஸ-லா-உ-தி-ய-ப-வ-வ-ப-ஸா-ஸூ-வ-மா-வி-நீ ।
 பூ-ஜூ-ந-வி-வா-வ-யா-ஜா-வ-வ-வி-ஹா-ரெ-நா-ம-ரா-ஜ-ஜ ॥
 வ-நா-ஜ-ஸா-ம-ரா-ந-ப-கு-ந-ந-ல-கு-தொ-ந-ல-வி-ஷ-கு-தி ।
 உ-தெ-வ-வ-வி-ரெ-ரொ-யெ-ப-கீ-தி-ப-தொ-ம-ரா-ரெ-ய-தாடி ।
 வெ-ஸ-ய-ப-த-த-ய-வ-வ-ப-கு-வ-ப-யா-ய-ப-வ-வ-வ-தி ॥
 வெ-வ-ரா-ம-நி-ரு-ய-ஸூ-யம்-வி-ஹா-யெ-ப-நா-ம-வா-ந-ய-யி ॥
 ஜெ-ஷ-ஜொ-ய-தி-ஸூ-நி-பூ-தி-லா-பூ-தி-லா-கி ॥
 ய-ஜா-பூ-தி-பூ-ப-ஷூ-வெ-யம்-வி-ஹ-ம-ரா-ம-ப-ரா-ப- ॥
 ஜெ-பா-ய-ப-ஜ-த-ய-வ-வ-கு-தி-ஷ-பெ-ஷ-வ-வி-தா ॥
 பூ-ண-ப-வ-ஸா-ஸூ-யம்-பூ-ய-தி-த-ம-ரா-ப-யி ॥ ௧௧॥
 ச-ஸா-வ-தா-ர-வ-வெ-ப-ஷா-வ-கு-வ-ப-யா-ணா-யம்-பூ-வ-பூ-
 உ-தி-ய-வ-வ-ஸா-கூ-யம்-நூ-வி-ஹ-ம-ரா-ஜா-ஸு-யெ ॥ ௧௨॥
 ஸீ-ஜா-கூ-ய-வி-ஹா-ய-ப-ஷூ-தி-ஜெ-நா-ம-ணா-ஜ-யாடி ।
 வ-தா-வா-வி-வா-ஜெ-ய-ஸ-பி-ம-ப-தெ-நா-தி-ஹ-பூ-தி ॥

உ
வரஜெஸாகி

சுவெ ஸீ-உ-வ-நா-தி-யா-தி-உ-ஹ-ஸா-க-நா-பூ-ரா-பி-
 தி-தெ-ஸ-க-உ-தி-க-யா-வி-வ-பி-நி-ரு-யெ-வ-க-தி-யா

தியுள்! சூடு துயா நயவலிபுட்குள் வு ஸ்ரீ ஸிஜாரா
ய-ஸ-யீ: ஹிவ்யுடாஜ சிஷெவ் ஹிஷிதிதோம் கெஹ
ய-ஸா ஜாஜிவாக்

வாழி திருநாமம்

தாரணியி லிருளசெகவந துதிததபிரான வாழியே
தாழ்வாது மிறகலைகள் தரிததுரைத்தோன வாழியே
ஏரணிகோ வேங்கடவ ரிணையடியோன வாழியே
எழிலதிருவாய மொழிப்பொருளே யினிதுரைப்போன வாழியே
தாரணியும் புளிங்குடி மாமுனி பணிநகோன வாழியே
தகவுடனே பாஷ்யத்தைத் தெரிநதுரைத்தோன வாழியே
காரணிநற காரப்பங் காடுதித்தோன வாழியே
கருணைமிகு புகழ்ச சிங்கப் பெருமாள் தாம வாழியே

மணவாள மாமுனிவன மனனுரைகள் வாழ்த
தணவாத வேதியாதாம வாழ்க—குணவாளா
சென்னிதிகழ் சேவடியோய சிங்கப் பெருமாளே
இன்னமொரு நூற்றாண் டிரும

சந்ததமும வடதெனமொழி மாமறை சோபொரு ளீந்தவாநாள்
சாதுசனங்க ளுவந்திட ஆழப்பொருள் சாரமளித் தவாநாள்
அந்தமில் நறகலை யத்தனையுமதிரு நாநிலமாந தவாநாள்
ஐயமறத் தெளிவாக வரும்பொரு ளனபொ டிரைத்தவாநாள்
சிரதைமகிழந துலகாரியா நனமொழிச் சோமை தெரித்தவாநாள்
சோமிகு நனமணவாளமுனித் திருவுள்ள முரைத்தவாநாள்
உயந்தது மாநிலமென்ன விளங்கிய சிங்ககுருப்பெருமாள்
உத்தமாவரது பிறந்திடுமைப்பிசியனுடமதெனுநாளே

சிங்கப்பெருமாள் திருவழிகளேசரணம்

கச்சிமேயகன்று

(பிரதிவாதிபயங்கரம் - அண்ணங்கராசாரியா)

வேதாந்ததீபிகை —சென்ற ஆவணிமாதம் வெளிவந்த இப்பத்திரிகையில், ஸ்ரீமதுபயவே லி நரலிமமாசாராயா, அடவகேட, ஸவாமியாகிய எமது உயிரண்பா “அத்திகிரி அருளாளனும” ஆழ்வார்களும்” என்ற தலைப்பின்கீழ் எழுதியுள்ள விஷயங்களை இனசுவையே வடிவுகொண்டவை அதிலுள்ள ஒரு பாரா மாதிரிமசிறிது பரிஷ்காரிக்கப்படவேணுமென்று அடியேன கைகூப்பிவணங்கி வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன் அதாவது—

“கலலுயர்ந்த நெடுமதிலஞ்சுழ கச்சிமேய கன்று—எனபது திருநெடுநதாண்டகம் இது பாடகத் தெமபெருமானைக் குறிக்கும் எனபா சிலா பாடகத்தில் கலலுயர்ந்த நெடுமதிலகளே யிலலை, அது ஒரு சிறு கோயில் கன்று எனனும பரயோகம் ஹஸ்திகிரிநாதனுக்கு அமையுமேயன்றி மற் றொருவருக்கும் அமையாது ‘ஐயன்பாழியில் ஆனை போககு உரிததாமோ’?”

என்று ஒரு பாரா எழுதியுள்ளா பூருவாசாரியாக்களின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கின்ற அடியேனடேலவார்க்கு இந்த வாக்கியங்கள் வருத்தத்தை விளைவிக்கின்றனவென்று ஸவிநயம் விஜ்ஞாபனம் செய்யாதிருக்க முடியவில்லை “கலலுயர்ந்த நெடுமதிலஞ்சுழ கச்சிமேய கன்றே!” என்ற திருநெடுநதாண்டகப் பாசுரத்திற்குப் பாடகத்தெமபெருமான விஷயமான வியாக்கியான மருளிச் செய்தவா ஸாவஜ்ஞராய ஆசாராய ஸாவபௌமரான பெரியவாச்சான பிள்ளையாவா அன்னவா தகுதி நோக்கியே ஆழ்ந்த அருளிச்செய்த பொருளை “எனபா சிலா” என்ற சொல்லால் அறுவதிப்பது அழகோ?

அடியேனும் திருநெடுநதாண்டகத்திற்கு விரிவான உரை [திவ்யாதத தீபிகை] எழுதி வெளியிடடுள்ளேன்- பரகருத் ஸதஸ்தத்திற்கு ஆங்கு அடியேன வரைந்துள்ளவற்றைக் கீழே குறிப்பிடுகிறேன், —

“ இங்கு கச்சிமேய களிறு என்கிறது திருப்பாடகத்து நாயனாரை எனபா பெரியவாச்சானபிள்ளை திருவத்திமாம்பலையில் நின்றருளாநின்ற பேரருளாளப் பெருமானை என்று அருளிச் செய்திருக்கலாம், அவருடைய திருவுள்ளம் அங்கனே நெகிழ்ந்தபடி திருப்பாடகத்து நாயனாராக அருளிச் செய்ததற்கு ஒரு பொருத்தமுண்டு, 3 நின்றதெந்தை யூகத்திருந்த தெந்தைபாடகத்து, அன்று வெண்கணை கிடந்தது 4 என்று திருமழிசைப்பிரான அதுபவித்தபடியை இம்முன்று ஸதலத்திலும் அதுபவிக்கிறான் இவள்—என்று மேலே நிவஹித்தருளுகையாலே அதற்குப் பொருந்தும் திருவழகநூலில் நின்ற திருக்கோலமும் திருப்பாடகத்தில் வீற்றிருந்த திருக்கோலமும் திருப்பாறகடலில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமுமாக அதுபவிக்கிறாரென்று நிவஹிப்பதில் ஒரு சமதகார அதிசயமுண்டு காணும் ” —என்றேன

வாஸ்தவத்தில் திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்கு நன்கு பொருந்தவே பெரியவாச்சானபிள்ளையின் வியாக்கியானமுள்ளது ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதனிடத்தில் அவாக்ருப பகையா? ராஜாதிராஜனாயும் களிறு என்கிற சொல்லுக்கு ஏற்றவனாயுமெழுந்தருளி யிராநின்ற பேரருளாளனை விட்டு ஒரு மூலையிலே யிருக்கின்ற பாண்டவதூதப் பெருமானை யிட்டுப் பெரியவாச்சானபிள்ளை வியாக்கியானஞ் செய்தருளினரென்றால் ஸாவஜஞான அவருடைய திருவுள்ளத்தைக் கண்டு பிடிக்க முயல்வதன்றோ நமக்குப் பணி நமமுடைய புத்தியில் தோணுகிற அர்த்தம் அவருடைய விசாலபுத்தியில் தோன்றாமற் போகுமோ ?

“ பெரியவாச்சான பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந் தெரிய வியாக்கியைகள் செயவால்—அரிய அருளிச் செயல்பொருளை ஆரியாகடக்கிப்போது அருளிச் செயலாயத் தறிந்து ”

என்று உபதேச ரத்தினமாலையில் மணவாளமா முனிகளருளிச் செயவதை நோக்குங்கால அருளிச்செயற் பொருள் விஷயத்தில் பெரியவாச்சான பிள்ளை திருவடிகளொழியத் தஞ்சமுண்டோ நமக்கு ?

“பாடகத்தில் கலலுயாந்த நெடும்திளகனே யிலலை, அது ஒரு சிறியகோவில” என்று நமது நண்பர் எழுதியுள்ளார் இது எதற்காக எழுதப்பட்டதோ? பாண்டவதூதன் ஸநநிதியைக் கலலுயாந்த நெடும்திள சூழநதிருப்பதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருக்கவில்லையே நெடும்திலகூழ் எனப்பது கச்சிகு அடைமொழி யாகவுள்ளததனை காஞ்சீபுரத்தில் நெடு ம்திளகளுள்ளன என்பதில் என்ன விவாதம்? அப்படிப்பட்ட காஞ்சீபுரத்தில் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாக ஸேவை ஸாதிக்கின்ற பாண்டவ தூதனை¹ என்பதில் என்ன வழு? கச்சியென்பது நகரப் பொதுப் பெயரல்லவோ?

திருநாங்கூரைச் சேர்ந்த பதினொரு திருப்பதிகளைப் பற்றிய திருமங்கையாழ்வார் பாசாங்களை உற்று நோக்கவேணும் நாங்கூர் எனப்பது ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் வரும் இடம் அடைமொழிக் கொல்லாம் நாங்கூரில் அநவயிக்கும் அதுபோலவே இங்கும் கச்சியில் அநவயிக்கின்றது ஆகவே, கலலுயாந்த நெடும்திள கச்சியிலுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரம் பராபதமாகும் யல்லது பாடகத்திலுண்டா இல்லையா என்கிற விசாரம் பராபதமாக வழியிலலை

அன்றியும் பேரருளாளன் ஸநநிதியைச் சுற்றி இப்போது காணப்படுகின்ற திருமதினையா ஆழ்வார்கள் பேசி யிருப்பது? ஆழ்வார்கள் காலத்தில் இப்போதைய திரும்திள நிரமாணமாக வில்லையென்று பிரமாணிகர்கள் கூறுகின்றார்கள் அது ஏற்புடையதென்றே இசையத் தக்கது திருக்கண்ணபுரத்தைப் பற்றி நமமாழ்வார் பாடியுள்ள பதிகத்தில் “வேலை மோதும் மதிளசூழ திருக்கண்ணபுரம்” வெள்ளி யேயந்த மதிளசூழ *வாணையுந்து மதிளசூழ* எனப்பொனையந்த மதிளசூழ கல்லிலேயந்த மதிளசூழ* என்றுள்ள திருவாக்குகள் காணத்தக்கன இப்படிப்பட்ட அருளிச் செயல்கள் மற்றும் பலபல திருப்பதிகளைப் பற்றியும் பலபலவுள்ளன எஃபெருமானுடைய திருப்பதிகட்கு இதற்கைய அமைதிகள் நேரவேணுமென்கிற ஆசமனையினால் ஆழ்வார்கள் மிகச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்கள் உண்மை இப்படி யிருக்க, பாடகமென்பது கலலுயாந்த நெடும்திள சூழப்பெறாத சிறு

கோவில் என்னத தருமோ? ஆழவாசகன் திருவுள்ளத்தினால் சிறு கோவில் எதுவுமில்லையே ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் பரஹ்ம சபதார்த்த நிருபணம் செய்கருளா நின்ற எம்பெருமானா பெருமை யென நுங் குணத்தை இரண்டு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றா. உருவத்தினால் ஏற்படும பெருமை ஒன்று, குணங்களினால் ஏற்படும பெருமை ஒன்று இவற்றுள் குணங்களினாலாகும் பெருமை சிறந்தது அந்தப் பெருமை உகந்தருளின் நிலங்களை வறற்றிற்கும் துலயமென்பதே ஆழவாசகனின் திருவுள்ளம் “மருவிய பெரிய கோயில் மதிள திருவரங்கம்” என்ற தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரும் அந்தப் பெருமை தன்னையே விவக்ஷித்துப் பெரிய கோயிலென்றா பராகர கோபுர மண்டபாதித் திருப்பணிகளினாலாகிய உருவப் பெருமையும் உண்டானால் அதை மறுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை பெட்கரு

பாடகத்திற காட்டிலும் சிறு கோவிலாகிய (ஆழ்வா திருநகரி ஸமீபத்திலுள்ளதான்) திருத்தலைவிலலிமங்கலத்தை ஆழ்வா *துவளில் மாமணிமாடமோங்கு துலைவிலி மங்கலம்* என்கிறா ஒரு அந்தணாகூட இல்லாத அந்தத் தலத்தை *நிற்கும் நானமறைவாணா வாழ் துலைவிலி மங்கலம்* என்கிறா இவ்வகைப் பாசரங்களைப் பொருந்த விடுகிற ரீதியிலே *கலலுயாநத் நெடுமதின்கூழ் பாடகம்* என்று ஒரு பாசரமிருந்தால் அதனையும் தாராளமாகப் பொருந்தவிடலாமே உண்மையில் பாடகத்தைப் பற்றின் விசேடணம் ஒன்றுமே யில்லாமலிருக்க, அதலத்தைக் குறித்து நமது நண்பர் எழுதியுள்ள வார்த்தைகள் இல்லாமலிருக்கலாமென்று தலைவணக்கிக் கைகூப்பி விஜ்ஞாபிக்கின்றேன் “கலலுயாநத் நெடுமதின்கூழ் கச்சிமேய களிநே” என்றருளிய திருமங்கையாழ்வா திருவுள்ளத்தில் திருப்பாடகத்து நாயனா தாம களிருக விளங்குகிறா என்று திண்ணமாகக் கொள்ளவேண்டும் “கல்லா மதின்கூழ் கச்சி நகருள நச்சிப்பாடகத்துள், எல்லா வுலகும் வணங்கவிருந்த வம்மான்” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருமொழியிலு அருளிச் செய்துள்ளாரா அவ்விடத்துள்ள விசேடணம் போலவேதான் திருநெடுந் தாண்டகத்திலுள்ளதும் சிறிதும் வாசியிலலை கச்சி என்கிற பதத்திற்கே பாடகமென்கிற

பொருளைப் பெரியவாச்சான பிள்ளை கொண்டதாக காற்றிப்பதற் குச் சிறிதும் இடமில்லை “கச்சி வெல்காவிற் கிடந்திருந்து நின்றதுவுமங்கு” என்ற பேயர்மூவா பாசரத்திற்கும் அடியேனுடைய திவ்யாராத தீபிகை நோக்கத்தக்கது தேவபபெருமான ஸநநிதியில் எழுந்தருளியுள்ள அழகிய சிங்கா வீற்றிருந்த திருக்கோலமே யானாலும் அவரைச் சோதது ஆததம் பண்ணுவது பொருத்த முடையதாகத் தோன்றவில்லை பல திவ்ய தேசங்களில் நருவமி ஹன சகரவாததித் திருமகன கண்ணன முதலான எம்பெருமான கள காலகரமத்திலே பகதார்களால் பாதிஷ்டிப்பிக்கப்படுவதுண்டு இதற்குமேல் இங்கு விரிவு வேண்டாவென விடப்படுகின்றது

“ஐயன்பாழியிலாணை போரக்கு உரித்தாமன்று” என்கிற வாக்கியம் தேவதாரதாங்களை நோக்கி நமழிள்ளை யீட்டில் அருளிச் செய்ததாகும் அதனை பரவித்த திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான விஷயத்திலே பிரயோகித்தல் பொருந்துமோ?

வாக்குத் தூயமையிலாத நீசனேனுடைய வாசகங்களில் உள்ள குற்றங்குறைகளை நமது உயிர நண்பா இயற்கையின்னருளால் பொறுத்தருளவாராக

ஸ்ரீராமாநுஜஸ்ததாநதம்

(பதநாதிபா)

சென்ற பங்குனியிலுத்திரத்தில் சேஷத்தவத்தின் பேதங் களையும் அவைகளில் அசித்தபுபோலே தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளவேண்டுமென்றிருக்கும் சேஷத்தவமே ஆதமாவிற் கு ஸவரூபம் என்று சொல்லப்பட்டது

இப்போப்பட்ட சேஷத்தவத்தை ஸவரூபமாகவுடைய ஆத் மாக்கள, பததாகள, கேவலாகள, முமுகூட்க்கள, முகதாகள, நிதயாகள என்று ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பார்கள்

இவர்களில் பததாகளாவா அடிக்காண முடியாத அவிதயா ஸ்வரூபஸநாநுசி பாகருதி ஸம்பந்தத்தால் ஸம்ஸார சகரத்தி

லகப்படடு, பகவதாயதத ஸவரூபஸ்திதி பரவருத்திகளையுடையவா
களாகையால் அவனுக்கே சேஷபூதாகளாயிருக்கும் ஸவாஸாதா
ரண ஸவரூபத்திற்கனுகுணமான அவனுடைய முகமலாததிககே
யுறுப்பான கைங்கரியங்களிலேயே பரம்பரீதியை யுடையவா
களாய ஸாவபரகார பரிபூரண பகவதநுபவத்தாலே உண்டான
அளவிலாவானந்தத்தை யடைவதற்கு யோகயாகளாயிருக்கும்
தங்களை பெருமையை மறந்து அததை இழந்தோமே என்கிற
துக்கலேசமுமின்றிககே துக்கத்திற்கிருப்பிடமாய ஸுகலேசமு
மின்றிககேயிருக்கும் தாய வந்த வழியறியவரிதாய தங்களால்
தவிப்பித்தனுகொள்ள முடியாததாயும் பரகருதி ஸம்பந்தத்தா
லுண்டான ஜநமங்களிலிருந்து விட்டுப்போகாமைக் குறுப்பாய
பலவகைப்பட்டதாய், அளவிலா வறிவுடையாரையும் கலங்கப்
பண்ணுமதாய் அதயாஸசாயாவஹமா யிருந்துள்ள ஸபகாதி
விஷயங்களில் ஆழந்து பகவானுடைய மாயையினால் மறைக்கப்
பட்ட ஸவபரகாஸத்தை யுடையவாகளாய அநாதயஜ்ஞாநாந்தா
களாகையால் அநயதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந முடையவாகளாய
அதனடியாக உண்டான ராகதவேஷங்களை யுடையவாகளாய
அதற்கனுகுணமான காமங்களைச் செய்யாநின்றனுகொண்டு அந்த
வாஸநாபலத்தாலே விருத்தியடையப்பட்ட விபரீத ருசியை
யுடையவாகளாய அதகாலே சம்பாதிக்கப்பட்ட புணயப்பரூப
மான அநாதி காம பரவாஹத்தாலேற்பட்ட தேவதிரயகமநுஷ
யஸ்தாவர ரூபமான நான்குவித ஸரீரங்களையும் பரிகரஹித்து அவ
வோஸரீரங்களில் காப்ப, ஜநம், பாலய, யௌவந, வராததக, மாண,
நாகங்களாகிற அவஸ்தா ஸபதகம் [ஏழு] களிலும் ஆதயாத்மிக
ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகளாலேற்பட்ட அனேகவித கஷ்டங்
களை யனுபவித்து அந்த தேக ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிய பாயா
புதராதி ரக்ஷணாததமாக நந்தநயுதித் ஆதித்யே என்கிறபடி
ஞாயோதயமானதும் உண்டியே யுடையே என்று உகந்தோடி
நந்தநயஸ்தமிதேரவள என்கிறபடி ஞாயாஸதமந மானவளவில
வேறகணாகலவியே கருதிக் களித்துத் திரியும் பரஹ்மாதிகீடபா
யந்த (பரஹ்மாமுதலாயபுழுகளீராயுள்ள) ஆதமாக்கள கேவலா
கள் எனப்பா, ஸமஸாரமாகிற மருகாநதாரத்தில கருதயா

கருதய விவேகமின்றி அங்கு மிங்கு மலையா நின்றுகொண்டு ஆத
யாதமிகாதிதாபதரயத்தால் வருந்தாநிற்க, ஏதோ ஒரு ஸுகருத
விசேஷத்தால் ஸாஸ்தரார்ப்யாஸத்தைப் பண்ணி அதனால் பரக
ருதயாதம் விவேக முண்டாய அதனடியாய பரகருதியின் தீமை
யையும் எண்பெருக்கநல்லத தோண் பொருள் எனகிறபடி வில
க்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தைக் குணமாகவுடையதாய ஸவயம் பரகாஸ
மாய ஸவதஸஸுகியாய அபராகருதனாய நிதயனாயிருக்கும்
ஆதம் ஸவருபத்தின் நனமையையும் நனகீர்தது கொடுமைக்குக்
கொள்கலமான ஸமஸாரத்தை ஒழித்து ஆதமாதுபவமாகிற
ஆநந்தத்தை யடைவதற்கு யோக்கியமான ஜ்ஞாநயோகத்தி
லிழிந்து உணாமுழு நலம் ஆன பரமாதமாவின் ஸவருபத்தை
யறியாதே அநதமில் பேரினபமாகிய பகவததுபவத்தைக் காற
கடைக்கொண்டு அசித்தைக்காட்டிலும் சிறிது விலக்ஷணமான
ஆதமாதுபவத்தையே புருஷராததமாகக் கைப்பற்றி அவ்வனு
பவத்தைப் பண்ணு நின்றுகொண்டு ஆதமாவுள்ள வளவும்
அஸ்ரீரியாயத் திரியு மவாகளாவா முமுக்ஷுக்கள், கீழ்ச
சொன்னபடியே ஸமஸாரமாகிற சகரத்தில் புநரபிஜநம் புநரபி
மரணம் எனகிறபடி சுழலாநின்றிகொண்டு மஹத்தான துக்
கத்தை யடையாநிற்க ஜநமாநதரஸஹஸரங்களில் இவனறியாமல்
ஏறபட்ட யாதருசகிக ஸுகருத விசேஷமடியாக பகவா
னுடைய நிரஹேதுக் ஜாயமாநகால் கடாக்கூத்தால், பகவத்
விஷயத்தில் பகதியுண்டாய அதனடியாக ஸமஸாரத்தில் வெறுப
புமுண்டாய ஸமஸாரத்தினுடைய கொடுமையை நினைத்து,
ஓ! உலகினதியலவே என்றும் நண்ணுதாரா முறுவலிப்பநல்லறறா
கரைநேதேங்க எண்ணுராததுயாவின்னக்குமையென்னவுலகியறகை
என்றும் ஒலமிட்டுக் கூப்பிட்டு இந்த ஸமசாரத்தைவிட்டு ஒரு
தேஸ் விசேஷத்திலேபோய பகவததுபவத்தைப் பண்ண விச
கியா நின்றுகொண்டு ஜ்ஞாநாநமோக்ஷமாகையால் அதை அடைவ
தற்கு ஒரு ஆசாயனைக்கிடடி அவனுபதேஸுததால் ஸமபரதாய
பரமபரா பராபதமான ரஹஸ்யதரயோகதமான ஆாததபஞ்சக
ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று அதனடியாக உண்டியேஉடையே என்று
கந்தேனும் ஸமஸாசிகளோடு ஸஹவாஸம் பண்ணுகை துஸஸஹ

மாய கூவிக் கொள்ளும் காலமினனம் குறுகாதோ என்றும் கருத
கருதயா பரதீக்ஷந்தே மருதயும் பரியமிவாதிதீம் என்றும்
சரீர வியோக காலத்தை எதிர்பார்த்து இடையில் இருக்கும்
நாட்களில் இளங்கோயில் என்று அவனுக்கெழுந்தருளியிருந்
தும் திவ்யதேசங்களிலே பரவணனாய் குணதுபவ கைங்கரியங்
களால் காலக்ஷேபம் பண்ணி நிற்குகொண்டும் இவ்வாறு குணது
பவம் பண்ணிக் கொண்டு இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பெருமை
யைப் பெரிதும் பாராட்டி திருமந்தரத்திலும் தவயத்திலும் நியத
னாய் அதனை அதுகரஹித்த ஆசாராயன் விஷயத்தில் கருதஜ்ஞ
னாய் எம்பெருமானிடத்தில் மிகுந்த பரோமத்தையுடையனாய்
ஜ்ஞநமும் விரகதியும் ஸாரதியுமுடையனான பரமஸாதவிகாக
ளோடு ஸஹவாஸம் பண்ணிக் கொண்டு இவ்விருள் தருமாஞ்ஞாலத்
தைத் தங்களுந்பதேஸாதிகளால் தெருள்தருமா ஞாலமாகிக்
கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் பரம்பாகவதோத்தமர்கள்

முத்தர்களாவா, கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட முமுக்ஷுகள் பெரிய
பிராட்டியாரா புருஷகாரமாக எம்பெருமான திருவடிகளை உபாய
மாகப்பற்றி பகவதாஜஞ்ஞாநமான நித்யநைமித்திகாதி காமங்களை
பகவத்கைங்கரிய புதயாவதுஷ்டித்து பகவத்பாகவத ஆசாராயபசா
ரங்களை அறவேயொழித்து தேஹாவஸாநஸமயத்தில் பகவத்பாக
வத ஆசாராய விஷயத்தில் இவன்றியாமல் எதேனுய்பசார முண்டா
யிருந்தால் அதற்குக் கூடாபணமவேண்டி விடைபெற்று தாங்கள்
செய்திருக்கும் புண்பாபங்களை அதுகூலாபககலிலும் பரதிகூலா
பககலிலும் சோபித்தது அருளாழிப்புட்கடவீர் என்று இவர்களா
சைப்பட்டபடியே பெரியதிருவடியினமீது எழுந்தருளி ஸேவை
ஸாதித்து ஆதிவாஹிகரைக்கொண்டு ஸத்கரிப்பிக்க இந்நிறையாம்
நஸிஸம்பதயமாநை என்கிறபடி பாஹ்யேந்தரியங்கள் மனஸ
விலேலயிக்க மனஸஸுபராணனோடு சோந்தி பராணன ஆதமா
வோடு சேர ஆதமா பூதஸூகூடவிஸ்ஷ்டனாய் பரமாத்வோடு
சோந்தி ஹாராதன (ஹருதயகமலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
பரமாதமா) வழிகாட்ட முகதிமாக்க வாயிலான ஸுஷுமறை,
என்கிற நாடியின் வழியாக பரஹ்மரந்தரத்தைப் பேதித்து வெளி
யேறி பாதேயம் புண்டரிகாக்ஷநாபஸங்கீர்த்தம்' என்கிறபடி

பகவந்நாமஸங்கீததந்தைப பாதேயம் (கட்டுசாதம்) ஆகக் கொண்டு அரச்சிராதிமாரக்கமாக விர்ஜாநதியைக்கிட்டு ஸநாநம் செய்து ஸுக்ஷ்மஸரீரத்தையும் ஒழித்து அமாநவகரஸபாஸத்தால் அபராக்ருத திவ்யமங்களவிகரஹத்தைப் பெற்று ஐநநூறு திவ்யாபஸரஸஸுக்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்று ஸ்ரீ வைகுண்ட மாநகரையடைந்து அவருள்ள அனந்தகருடவிஷ்வகேஸநாதி நித்யஸுலிரிகள “விஷ்வங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே பிருக கும்போது அநநய பரேயாஜனாகளாய பகவத்குணாநுபலம் பண்ணப்பெற்ற இம்மஹாநுபாவங்கள் விண்ணுளாரிலும் சீரியா நம் மைக்காட்டிலும் பெருமையுடையவர்கள் இவ்விடம் எழுந்தருளியது நம்முடைய பாக்யமன்றே” என்று வாயாரபுகழ், அவர்களைத் தெண்டன ஸமாப்பித்து அவர்களை முன்னிட்டு மஹாமணிமண்டபத்தையடைந்து, தாமாதிபீடத்தினமேல் பதமாஸநத்தில சாமரஹஸ்தாகளான விமலாதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீபூமி நீள்களான தேவிமாரகளோடு கூடினவனாய், ஸங்க சகராதி திவ்யயுத்தங்கள்லும் கிரீடாதி நூபுர பாயந்தாமாயுள்ள திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாயும் எல்லையிலாத கலயாண குணங்களையுடைய எம்பெருமானைக் கண்ணாக்கண்டு வாயாரபுகழ்ந்து தனபாதங்களால் பாயங்கம் மிதித்தேறி பகவானால் தொடையிலேவைத்துக்கொள்ளப்பட்டு நீயா என்று கேட்குநான் ராஜகுமாரன் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டுத் திருவுள்ள முகந்து இவ்வளவுகாலம் இவர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருந்ததிறகு மிகவும் வருந்திப் பூரணமாகக் கடாக்கிக்க இவர்களும் அவனுடைய கலயாணகுணங்களை அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான பரீதிகுப்போக்குவீடாக ஸாவதேஸ ஸாவகால ஸாவாவஸ்தோகித ஸாவவிதகைங்காயங்களையும் செய்துகொண்டு அஸ்தானே பயஸங்கிகளான, அயாவறுமமராகளோடே ஒரு கோவையாகச் சூழ்ந்து பல்லாண்போடிகொண்டு யாவத்காலம் எழுந்தருளியிருக்கும்வர்கள்

நித்யங்களாவா ஒரு காலத்திலும் ஸம்ஸாரஸம்பந்தமில்லாதவர்களாய் அதனால் நிதத்தோஷங்களாய் பகவானுக்கு முகோலலாஸ ஸ்ரீயிருக்குமதையே தங்களுக்குப் புருஷராததமாகக் கருதிமவாக், ஸ்ரீ ஐஞ்ஞானஸங்கோச பரஸங்கமில்லாதவர்களாய் வானிளவரசான

வைகுந்தநாதனுக்கு விண்ணாட்டவா முதுவா என்கிறபடி மூப்பரான மந்தரிகளாய ஸாவேஸவரனுடைய கம்பீரமான அபிபராயத்தை அதுஸரித்து ஸருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணவும் ஸகதாக்களாய பரவயூஹாதிஸாவாவஸதைகளிலும் தொடர்ந்து குறேவலசெய்யும் பாக்யமுடைய வாகளாய எழுந்தருளியிருக்கும் அநந்தகருட விஷ்வகஸேநாதிகள்

தானமுநதவமும்

[பந்தலகுடி பாரதவாஜ மாடபூசி ரே திருமலை ஐயங்கார காரியதரிசி, திருவல்லிக்கேணித்தமிழ்ச்சங்கம்]

புருஷனால் விருமப்பபடுவது புருஷாததம், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கும் புருஷாததம் எனப்படும் இதனை வடநூலாரா முறையே தருமம், அராததம், காமம், மோக்ஷம் என்பா அறம் பொருளினபங்களை திரிவாக்கமெனவும் மோக்ஷத்தை அபவாக்கம் என்றும் கூறுவா திரிவாக்கத்தினின்றும் நீங்கல அபவாக்கம் அறமாவது மது முதலிய நூல்களில் விதித்தன செயதலும் விலக்கியன வொழிதலுமாம் அறம் இல்லறம், துறவறம் என இருவகை நிலையுடைத்து அறமுதலியவற்றிற்கு, ஒளவை மூதாட்டியாரா

“ ஈதலறநதீவினை விடஉடல பொருளெஞ்ஞானறுங்
காதலிருவா கருத்தொருமித—தாதரவு
பட்டதேயினபம் பரனை நினைந்திம்முனறும்
விடதே பேரினபவிடு ”

என இலக்கணங் கூறுகின்றாரா

தானமாவது அறநெறியால வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடு கொடுத்தல் தவமாவது மனம் இந்நிரியங்களின் வழியிற்போகாது நிறற்றபொருட்டு விரதங்களினால் உணவைக் குறைத்தலும், சித்திரைமாதமுதல் ஆடிமாதம் ஈரையுள்ள வெயிற காலத்தில் வெயிலில் நிறறலும், ஆவணிமாத முதல் கார்த்திகை

மாதமீரூயுள்ள மழைக்காலத்திலும், மாகழிமாதமுதல் பங்குனி மாதமீரூயுள்ள பனிக்காலத்திலும் நீரிலைபில் நினறுக்கொண்டிருந்ததிலும், ஈரத்ததுணியைப் போகத்துக்கொள்ளலும் பட்சோப வாசம், மாதோபவாசமிருந்ததிலும், மரத்தின் கீழ்வசிக்கதலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் தமமுயிராக்ரு வருந்தன பங்களைப் பொறுத்து பிறவுயிர்களைப் பாதுகாப்பதாம் பெரும் பானமைபற்றித் தானம் இலவறத்தின் மேலும் தவம் துறவறத்தின் மேலும் நினறன் இதனை திருவளஞவா

“தானநதவமிரண்டுநதங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்காதெனின்” எனபா

வானஞசுருங்கில் தானஞசுருங்கும் மாரியல்லது காரியமில்லை என பன இங்கு நோக்கற்பாலன

தானமெனினும் ஈதல் எனினும் கொடையெனினும் ஓகுகும்

‘ஈதல் இசைபடவாழ்தல் அது வல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிராக்ரு’

(வறியவர்க்குக் கொடுக்கக்கடவா அவ்வாறு கொடுத்தலால் புகழுண்டாக வாழக்கடவா அப்புகழல்லாமல் மக்கள் உயிராக்ருப் பயன் வேறென்று இல்லை)

வறியார்க்கு ஒன்று சுவதே சகை ஈதற்குரியவா ஒன்பதின் மரென்றும், ஈதற்குரியரல்லாதா ஒன்பதின்மரென்றும் காசி காண்டம் கூறும்

‘மாணபுடையாளா கேண்மையா தத்தம்
வழிமுறையொழுக்கினிலமாநதோ
சேண்படு நிரப்பினெய்தினோ புரப்போ தீரநதவா
தந்தைதாய் குரவா
காண்டகு முதவிபுரிந்துளோரினையோரொன்பதின்
மருமுளங்களிப்ப
வேண்டுநிதிய மளிப்பின மறறென்றே
கோடியாமெனமறை விளம்பும்

“முகனெதிரொன்றும் பிரியின மறறென்று மொழிபவா
விழைவுறுநூதா, அகன்ற கேளவியிலாரரு மருத்துவாகளரும்
பொருள கவருநா நூததா, புகலருநீமை புரிபவா மல்லர செருக
கிணா புனெழுழிற மீயோரா, இகழ்தருமீனையோ ரொன்பதுபெயாகரு
மீந்திடல பழுதென விசைப்பார”

அறப்பயன தக்கரா கைப்பட்டககால வானினும் பெரிதாகும்
இதனை.

“உறக்குநதுணையதேதாராலம் விததீண்டி
யிறப்ப நிழற்பயந்தாஅங்—கறப்பயனூந்
தானசிறிதாயினுந் தக்கரா கைப்பட்டககால
வானசிறிதாப போததுவிடும”

என்ற நாலடியார வறப்புறுததும

கம்பா வாமனன திரிவிசுரமனுதைக கூறு மிடத்தது,
“கயந்தரு நறுமபுனல கையிறமீண்டலும்
பயந்தவாகளு மிகழ் குறளன பாரததெதிரா
வியந்தவா வெருக்கொள விசுமபி னேங்கினுன
உயாந்தவாச குதவிய வுதவி யொப்பவே”

எனவும்,

“ஞானமுன்னிய நானமறை யாளாகைத
தானமெனனத தழைத்தது நீததமே”

எனவும் தானப்பலன் பெருகுதலை விவரித்தமை காண்க

ஓவகையோடுங் கொடுத்தலே தானம் ‘உள்ளியுள்ள வெல்லா
முவந்தியும்வ வள்ளியோரின வழங்கின மேகமே’ எனபா கம்பா

தானம் பலவகைப்படும ிஷாட்ச மஹாதானங்ள எனபன
பிரசித்தம் ஸ்ரீராமாயண பாராயணம் பண்ணுவோருக்கு அநேக
தானப்பலன் உண்டாகும்.

“அன்னதான மகில நற்றூனங்குள
கன்னிதானம் கபிலை யினறாணமே
சொன்னதானப் பலமெனச் சொல்லுவா
மன்னி ராமகதை மறவாக்கரோ”

பசியால சகல நன்மைகளும் அழியும்

“மானங்குலங்கலவி வண்மை யறிவுடைமை
தானந்தவமுயாச்சி தாளாணமை—தேனின

கசிவந்த சொல்லியாமேற காழுறதல பததும்
பசி வந்திடப் பற்துபோம்”

ஆதலால் அனனதானம் விசேடம் எனபா

‘அறராழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள வைப்புழி”

என்றா குறளாசிரியா பொருளைப்பெற்றவன் அதனைத் தனக்கு உதவ வைக்கும் இடம் வறியவா பசியைத் தீர்க்கும் அறமாம் என பது இக்குறட்கருத்து

மேலும் தவத்திற்கு உரு உற்ற நோய் நோனறல் உணவைச் சுருக்குதல் முதலியவற்றால் தம் முயிரிக்கு வருந்துனபங்களைப் பொறுத்தலும் தாம் பிற வுயிரிக்குத் துன்பம் செய்யாமைபுமே தவமாகும்

‘தவஞ் செய்வா தங்கரும்ஞ் செய்வா’ ‘செயற்கரிய செய்வா பெரியா’ ‘துறந்தாரா பெருமை துணைக்கூறின வையத், “திருநதாரை யெண்ணிக்கொண்டற்று” எனபவற்றால் நீத்தாரா பெருமை நன்கு புலப்படும் துறந்தாரிடம் காணப்படுவன ஒன்றாததெறலும், உவந்தாரை யாக்கலும், வேண்டிய வேண்டியாக் கெய்தலும், தன்னுயிரா தானறப்பெறலும், கூற்றங்குத்தித்தலும் என்க

“துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தான்கொண்மறையவாக் கடவம்”

இக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் உரைதருதும்

“இல்லறத்தையேபற்றி நிற்பாரா துறந்தார்க்கு உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் உதவலை விரும்பித் தாந்தவஞ் செய்தலை மறந்தான்போலும்

துப்புரவு-அனுபவிக்கப்படுவன ‘வேண்டிய வேண்டியாக் கெய்தம்’ பயத்தத்தாலின் யாவராலுஞ் செய்யப்படுவதாய் தவத்தைத் தாஞ் செய்யுந்தானத்தின்மேல் விருப்ப மிகுதியான மறந்தார்போலு மெனவே தானத்திறவம் மிக்க தென்பது பெற்றும்” தானத்திலும் தவம் உயர்ந்த தென்பது இங்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளது இங்ஙனம் கூறிய நாயனார்,

“ஆற்று வாராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்று வாராற்றலிற பின்”

என இல்லறத்தாரை உயர்த்திக்கூறியுள்ளாரா தாமும் பசித்துப் பிறரையும் அப்பசி தீர்க்கமாட்டாத் தவத்தினரது வல்லமையிலும்

தாமும் பசியாது பிறரையும் அப்பசி தீர்ப்பவராகிய இலறத்தாரது வலலமை நல்ல தென்பதாம்

தவத்தை மிகுதியாகச் செய்கின்றவருக்குப் பாவம் நீங்கித் தத்துவ ஞானம் உண்டாகும் தன்னுயிரைத் தனக்குரியதாகப் பெற்றவனை யெல்லா வுயிரும் வணங்கும் செல்வா சிலரும் தரித் திரா பலருமாக இருத்தற்குக் காரணம் தவஞ்செய்வா சிலரும் அது செய்வாதா பலருமாக இருத்தலேயாம் “அறநதானியறறு மவனி லுங் கோடி யதிகமில்லை, துறநதானவனிற சத் கோடி யுளளத் துற வுடையோன்” என்றபடி ஜனகன் முதலியோர் மனத்திறவு பூண டிருந்தனர்

விசுவாமித்திரா அரசவைக்கு வந்ததைக்குறித்து தசரதன்

“நிலஞ்செய தவமென்றுணரினன்று நெடியோயென
நலஞ் செயவினை யுண்டெனினு மன்று நகா நீயான
வலஞ் செயதுவணங்க வெளிவந்தவிது முந்தென
குலஞ் செயதவ மென்றினிது கூற முனிகூறும்”

என்பது கம்பராமாயணம் இதனால் தவத்தினது உயாவு விளங்கும் தவத்தினது மகிமையை ஆழ்வார்,

“யானே தவஞ்செய்தேன் ஏழ்பிறப்பும எப்பொழுதும்
யானே தவமுடையேன் எம்பெருமான—யானே
இருந்தமிழ் நனமாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந்தமிழன் நலலேன் பிரிது”

“தவஞ்செய்து நானமுகனே பெற்றான் தரணி
நிவந்தளப்ப நீட்டிய பொறபாதம்—சிவந்ததன்
கையனைத்தும் ஆரக்கமுவினான் கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் போமொழிந்தது பின்”

என்கின்றார்

தவஞ் செயதலை திருமங்கை மன்னன்

—நானகினிலும்

பின்னையது பின்னைப்பெயர் தருமென்பது ஓர்
தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியும் ஊழிலையும்
என்னும் இவையே நுகாந்து உடலம் தாம் வருந்தி
துன்னும் இலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும்—வெஞ்சுடரோன்
மன்னும் அழலநுகாந்தும் வணத்தததி னுட்கிடந்தும்

இன்னதோர தனமையராய ஈங்கு உடலம் விடெழுநது
தொன்னெறிககண செனறா”

என்றுரைத்தலுங் காண்க

“கருமமும் கருமபலனுமாகிய காரணனதனை
திருமணிவண்ணனைச் செங்கணமாவினைத் தேவபிரானை
ஒருமை மனத்தினுளவைத்து உளளம் குழைநடுதழுநதாடி
பெருமையும் நாணுமதவிராது பிதறுமின பேதைமைதீராதே”

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸபத்தியில நாதமுனிகளிடம்
தேஸிகன ஈடுபாடு

[ஏ லீ கோபாலாசாரியா, அடவகேட,
பத்திராதிபா ஸ்ரீ தேசிக ஸூகதி ஸமரக்ஷிணி]

(பங்குனியிலுத்திரத்தின 77 வது பக்கத்தின தொடர்ச்சி).

நாதமுனிகள் கீழ்ப் பத்திரிகையிற் சொல்லியபடி பரபர
தங்களை உலகத்திற்கு அப்படியே மீட்டுக கொடுத்ததைத்
தவிர தாமாக இயற்றிய கரந்தமுமுண்டு ஸமஸ்கருத பாஷையில்
நமமுடைய தரிசனத்தின படிக்கு ததவங்களை யெல்லாம் விள
க்கிய ‘நயாயத்தவம்’என்னுமபரகரணகரந்தம் அவா இயற்றியதே
வித்யாஸ்தானங்கள்—14, அவை தாமஸ்தானமுமாகும் வேதங்
கள்—4, வேதாங்கங்கள்—6, மீமாம்ஸை, நயாயவிஸ்தரம், புரா
ணம், தாமஸாஸ்திரம், ஆகப்பதிநான்கு. இதில் நயாயவிஸ்தரம்
என்னும் வித்தியாஸ்தானமாக கௌதம நயாயஸூத்ரங்களை வழு
ங்கி வரப்பட்டன அதில் சில பாகங்கள் ஸாரீரகாதி விருத்தமாயிரு
ப்பதைப்பற்றி நயாயத்தவ மென்னும் கரந்தத்தால் பகவன்
நாதமுனி நயாயமாகக்கத்தை விளக்கியருளினாரென்று நயாயபரி
ஸூத்தியில் ஸாதிககப்பட்டது நயாயத்தவகரந்தம் ஸ்ரீபட்டா,
ஸ்ரீதேஸிகன சாலங்களில் பரசாரீரத்திலிருந்தது ததவரதனாகரம் என
னும் ஸ்ரீபட்டாகரந்தத்திற்கு அது மூலமென்பது நயாயபரிஸூத்
தியிலும், நயாயசித்தாஞ்சனத்திலும் பரிகரஹிக்கப்பட்டிருக்கும்
ஸ்ரீஸூகதிகளால் தெரிகிறது ததவரதனாகரந்தம் பூரத்தியாவத்
ற்கு முன் ஸ்ரீபட்டா இளம்பிராயத்திலேயே திருநாடலங்கழிகும்
படி நோந்துவிட்டது மூலபாகருதியின் ஸவருபத்தையும், தமஸின்
(இருட்டின்) ஸவருபத்தையும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கையில்

“இந்த விஷயத்தில் ததவவிததுகள் கூறினார்கள்” என்று தொடங்கிய ஸ்ரீலோகத்தோடு அந்த ஸ்ரீகோஸம் விகனப்பட்டு நின்று போனதாக நயாயஸித்தாஞ்சனத்தில் ஸாதிககப்பட்டுள்ளது, பரமாணங்களாகிய பரதயக்ஷம், அனுமானம், ஸபதம் இவற்றைப்பற்றி அந்தகரந்தம் முதலில் முழுவதும் விசாரிக்கப்பட்ட தென்றும், மேலே பரமேயங்களை விசாரித்துக் கொண்டிருக்கையில் மத்தியில் விகனம் வந்து விட்ட தென்றும் அறிகிறோம் அந்த கரந்தத்திலிருந்து அசீநக ச்ரீலோகங்களும், வாக்யங்களும் நயாயபரிஸுத்தி, நயாயஸித்தாஞ்சனம், ததவடிகை முதலிய ஸ்ரீதேசிககரந்தங்களிலிருந்து உதாஹரிசகப்பட்டுள்ளன ஸ்ரீதேசிககரந்தங்களிலிருந்து அந்தசரந்தங்களின் பெருமையை நாம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம் நயாயத்தவத்தின் சில வாக்யங்கள் ஸ்ரீயாமுனகரந்தங்களிலும், தேசிகசனகரந்தங்களிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள பரமாத்ருபாதம், கரணபாதம், முதலிய பாதங்களால் கரந்தம்மைந்ததென்றும், ஒவ்வொரு பாதமும் பல அதிகரணங்களாலமைக்கப்பட்ட தென்றும் அறிகிறோம் தம்முடைய யோஹமதம்மயாலோ பரபஞ்ச ஸ்வபாவங்களை நன்றாக கவனிப்பதாலோ, ஜ்ஞதுக்களின் ஸ்வபாவங்களை அழகாக வாணித்திருக்கிறா கரண (இந்தரிய) பாதத்தில் “ஸாப பங்கள பாத மென்றும், சாமேந்தரியமில்லாமலே மாபாலே செல்லுகின்றன, அவற்றிற்கு மாபில் கமனஸுகதி, ஆகையால் உரகங்களும, பன்னகங்களுமாகும்” என்று ஸாதித்தா உரகம் எனபதற்கு ‘மாபால நகருவது’ என்று பொருள் ‘பன்னகம் எனபதற்கு’ காலால் நடக்காதது’ என்று பொருள் வாக்யங்கள் ஸூதரங்கள் போன்றன நயாயத்தவத்தை நாம் விதயாஸ்தானமான நயாயவிஸதரமாகக் கொள்ளலாமென்று ஸ்ரீதேசிகன ஸாதித்திருப்பதற்குக் காரணம் அவை ஸூதரங்கள் போல மிகச்சுருக்கமாயும், மிகத் தெளிவாயும், எல்லோர் மனதிலும் உடனே அழகாகப்பதியும் படியாயுமிருப்பதே ஸூதரங்கள் அலபாக்ஷரங்களாயிருந்தாலும், ஸந்தேஹலேஸமுமில்லாமல் மிகத் தெளிவாய் (அஸந்திகதமாய்) இருக்க வேண்டிய நம் தரிசனத்திற்கு வேண்டிய நயாயஸாஸதரத்திற்கு நாத முனிகள் ஸூதரகாரராவா ரெனபதைப்பற்றி ‘நா ட்யாவஜீகம் ப்ரவூக்ஷம்’ என்று நம் தாயானதை வாணித்ததாகவும் சொல்லலாம் அவர் உயாந்தயோகி எனபது பரஸித்தம் அப்படிச் சிறந்தயோகியாக இல்லா விட்டால் ஆழ

வாரை ஸ்ரீமதுரகவியின் மதுரவாக்கைக் கொண்டு நிரந்தரம் த்யானம் செய்து அடியோடு மறைந்து கிடந்த தமிழ் மறையை எவ்விதம் அப்படியே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடும்? அவர் மஹா யோகியா யிருந்ததால் தான் அவருக்கு அது ஸக்யமாயிற்று. அவர் யோகத்தால் ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகம் உஜ்ஜீவிக்கிறது. ந்யாயதத்வத்தில் பெருமாள் விஷயமான மங்களஸ்லோகத்தில் “யோவேத்தியுகபத்ஸர்வம் ப்ரத்யக்ஷணஸ்தாஸ்வதஃ” என்று பெருமாள் லக்ஷணத்தை ஸாதித்திருப்பது ப்ரஸித்தம். எப்போதும் ஜகத்காரணமென்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணங் கூறுவார்கள். “உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல காலத் தாயத்திலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் ஸர்வகாலமும் ஸ்வதஃ தம்ப்ரபா வத்தாலேயே (பிரதீன மில்லாமல், உயர்வற, ஸ்வாபாவிசுமக) ப்ரத் யக்ஷீகரிக்கிறாரோ, அந்த ஹரியை ப்ரணாமம் பண்ணி ந்யாயதத் வதைநன்கு விவரிப்போம்” என்று அந்தஸ்லோகம். யோகிகள் பகவானை யோகிஸ்வரமாகத் தொழுவர் பகவானுடைய ஸர்வப்ரத்யக்ஷீகரணயோகமஹிமை அவருக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தம். அந்யாதீன மல்ல. மற்ற யோகிகளுக்கு அந்த மஹிமை அவரதீனம். உதஞ்சலி முனிவர் யோகஸூத்ரத்தில் பகவானுடைய லக்ஷணத்தை ஜகத் காரண மென்று கூறவில்லை. “க்லேஸநகர்ம விபாகாஸ்யங்களால் தொடப் படாத புருஷவிஸேஷன். (தொடரும்.)

வ ர் த் த ம ன ங் க ள்

ஸ்ரீரங்கம்

வைகாசி 15உ (28-4-36) வஸந்தோத்ஸவ ஆரம்பம்.

,, 22உ (4-5-36) ஸ்ரீ நரஸிம்ம ஜயந்தி

,, 23உ (5-5-36) ஏகவஸந்தம், சாற்றுமுறை

(2) காஞ்சீபுரம் பெருமாள் கோவில்

வைகாசி 21உ (3-6-36) கருட ஸேவை

,, 25உ (1-6-39) ரதோஸ்வம்

(3) ஆழ்வார் திருநகரி

ப்ரபன்னஜந் கூடஸ்தரான நம்மாழ்வாரவதாரீத்த திவ்விய . கேஷத்தரம் இந்த கேஷத்தரத்தில் வைகாசிமீ 12உ (25-4-36)ல் ஆழ்வார் உத்ஸவ ஆரம்பம் வைகாசி 21-3-36ல் சாற்றுமுறை.

ஸ்ரீ

ரா மா நு ஜ ஸி த் தா ந் த வை ஜ ய ந் தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்பந்தாயார்த்த ப்ரகாஸந பத்ரிகை.

தொகுதி 1.	பத்ராதிபர் வடகரை இராமாநுஜாசாரியார்	பகுதி 7.
-----------	---------------------------------------	----------

ஸ்ரீரஹு

ஸூரியக்காநாய நமஃ

ஸ்ரீரதே ராஜாநுஜாய நமஃ

தடுஷு ராஜாநுஜாயாய நமஃ வரையொயிநெ |
யஸ்யுதிஸ்யுதிஸுஞ்ஞாணாடி சுஜஸ்யுரஸீஸகி ||
வெடிவெடின வெடினம் வதூராக்ருயுவவிடுனீ |
ஸ்ரீராஜாநுஜவிஜான வெஜயஜீ விஜுஹதாடி ||

ஏ ர ர ர் வை க ர சி வி ச ர க ம்

[பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

ஸ்ரீ. உ வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

* சீராரும் வேதந் தமிழ் செய்த மெய்யன் எழில் குருகை
நாதன் அவதரித்த நாளாகிய ஏரார் வைகாசி விசாகத்தின் ஏற்றம்
பாரோர் பலரு மறிந்ததே. ஆயினும் இன்று நாம் இதனைச் சிறிது
பேசி யநுபவிப்போமாக.

இக்கலியுகத்தின் தொடக்கத்தில் திருவவதரித்துத் தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல் மாலைகள் சொன்ன நம்மாழ்வார் நம் முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரிசனத்திற்கு இந்த யுகத்தில் ப்ரதம ப்ர வர்த்தகராக விளங்கினர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் ஆழ்வான் பட்டர் பிள்ளை லோகாசாரியர் தேசிகன் மணவாள மாமுனிகள் முதலான ஆசிரியர்கள் அநேக திவ்ய க்ரந்தங்களால் இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளின தெல்லாம் இவ்வாழ் வரருடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களை மூலமாகக் கொண்டே யாம்.

“நாடொலவீஞ் பூவுதும் வவ்ஹுலிருவறிதம் யாஃ
நெய் பூவெனெஃ ஞாநம் ஸ்ரீகீ யதீநெஃ ரிஷிஷிதஃ
கூடநம் டூடநம் ஸ்ரீ” நாதோபஜ்ஞம்ப்ரவ்ருத்தம் பஹு பிருப
சிதம் யாமுநேயப்ரபந்தை: த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ராரித மகில
தம: கர்ஸநம் தர்ஸநம் ந: என்று அருளிச்செய்த தேசிகன் தாமே
ஸ்ரீ குரு பரம்பராஸரத்தில்—“ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளுக்கு ஸ்ரீ மதரா
கணிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும்” திரு
வாய்மொழி முகத்தாலும் யோகத்சையிலே ஸாக்ஷாத் க்ருதராயும்
நம்மாழ்வார் ஆசார்யராஜர்” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலும்,
ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் ஆழ்வாரைத் துதிக்கும்
ச்லோகத்தில் “சுஷிஷு ஸ்ரீ கௌவதே: ஆத்யஸ்ய ந: குல
பதே:” என்றே அருளிச் செய்கையாலும் நம் மாழ்வாரே
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு முதன்மையான ப்ரவர்த்தகர்
என்னத் தட்டில்லை.

உபநிஷத்துக்களில் த்வைத பரமாகவும் அத்வைத பரமாகவுங் காண்கின்ற பற்பல வாக்கியங்களை முறையே அத்வைதிகளும் த்வைதிகளும் அநாதரித்தது போலல்லாமல் விசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாவற்றையும் அழகாகவே ஆதரித்து நிரவ்ஹித்து வருவதானது ஸர்வேச்வரனுக்கும் சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத் தைக் கொண்டே யாகும். இதனை முதன் முதலாக நமக்கு விளங்கக் காட்டிக் கொடுத்தருளின ஆசிரியர் நம்மாழ்வாரே யாவர். திருவாய் மொழியில் முதற் பதிகத்தில், “ திடவிசும் பெரிவளி நீர் நிலிமை மிசை, படர்பொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும், உடன் மிசை யுயிரேனக் கரந்தெங்கும் பரந்துள்ள, சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே.” என்றுள்ள பாசரம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களனைத்துக்கும் ஜீவாத்ம வாகும். இங்ஙனே ஆழ்வார் காட்டியருளின வழியைப் பின்பற்றியே ஆசாரியர்கள் பேதா பேத ச்ருதிகளை ஒருங்கவிட்டார்கள்.

மற்றும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு உள்ளீடான அர்த்த விசேஷங்கள் யாவும் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளி லிருந்தே ஸ்ரீ ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான ஆசாரியர் களால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டவை யாகும். “பாஷ்யகாரர் இதுதொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தியும், “செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெனிய வோதித்

தெனியாத மறை நிலங்கள் தெனிகின்றோமே” என்ற தேசிக ப்ரபந்தப் பாசரமும் இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

சுருக்கமாக மற்றொரு விஷயமும் காட்டுவோம். எம்பெருமானார், கதயத்தில் “ஸூர்யந திரவிய வெதநா வெதந ஸூர்யவஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்” என்று எம்பெருமானுக்கு ஒரு விசேஷண மிட்டருளியுள்ளார். சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் ப்ரவ்ருத்திபு மெல்லாம் எம்பெருமானிட்ட வழக்கா யிருக்கு மென்பது இதன் கருத்து. இவ்வர்த்தத்தை எம்பெருமானார் எங்கிருந்து க்ரஹித்தருளினார் என்று ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் நான்கு ஐந்து ஆறும் பாசரங்களிலிருந்து முறையே க்ரஹித்தருளினார் என்றே புலப்படுகின்றது. அவற்றுள் நாமவனிவனுவன் என்கிற பாசரத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களின் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கு அதனை மென்றது. அதற்கடுத்த * அவரவர் தமது * என்ற பாசரத்தில் ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் ஸ்திதி [ரக்ஷணம்] எம்பெருமானதனை மென்றது. அதற்கடுத்த * நின்றனரிருந்தனர் * என்ற பாசரத்தில் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதனை மென்றது. ஆக இங்ஙனே மூன்று பாசரங்களினாலும் தேறின பொருளையே எம்பெருமானார் * ஸூர்யந திரவிய வெதநா வெதநஸூர்யவஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி ஹேடி * என்ற குர்ணையினால் தொகுத்தருளினார்.

*இப்படி ஆழ்வார் அருளிய அர்த்த விசேஷங்களையே உடையவர் பெரும்பாலும் உபந்யாஸ முகத்தாலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதி கிரந்த முகத்தாலும் ப்ரவசனஞ் செய்தருளினதுபற்றியே “தமிழ் மறை களாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ப்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்று பட்டர் அருளிச் செய்யலாயிற்று. இவ்வாழ்வார் திறத்து ஆளவந்தார் கொண்டிருந்த பக்திப் பெருங்காதலின் பரிசு “மாதா பிதா யுவதய:” என்ற ஒரு ச்லோகத்தினாலேயே நன்கு விளங்கும். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தையும் ஸாக்ஷாத்தாக வெளியிடாமே ‘ஆத்ய குலபதி’ என்றே குறிப்பிட்டது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார்கள் தங்கள் தங்கள் திவ்யக்ரந்தங்களிலே ஆழ்வாரைத் துதித்துக் கூறிய ச்லோகங்கள் பல பல இருந்

தாலும், எம்பெருமானாககு ஆழ்வார திருவடிகளில் பராவணய மிருந்ததாக அவருடைய ஸ்ரீஸ்தோத்திரங்களினால் ஏற்படவில்லையே யென்று சிலா கேட்பதுண்டு ஆழ்வார பக்கவிலுள்ள பகதியே உடையவராக உருக்கொண்டதென்று காட்ட இராமாநுச நூற்றந் தாதியில் பல பாசரங்கள் இருந்தாலும், வேதாந்த தேசிகன், நயனா ராசாராய, மணவாள மாமுனிகள் முதலான ஆசாரய சிகாமணிகளும் தங்களுடைய கரந்தங்களில் அப்படியே அருளிச் செய்திருந்தாலும் உடையவருடைய ஸாஷ்ணத்தான ஸ்ரீஸ்தோத்திர ஆழ்வார துதியாக ஒன்றுமில்லையே யென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலேயே பலா சொல் லிக் கொண்டிருப்பதுண்டு

பெரியோர்கள் இதற்கு இரண்டு வகையான ஸமாதாமனருளிச் செய்வார்கள். உலகத்தில் எல்லா ஆசாரயர்களின் ரீதியும் ஒரு படிப் பட்டதாகவே காண்கிறதில்லை “வஞ்ஞாயபுஷ்பாஸி” தம்— பஞ்சாசாரய பதாசரித ” என்கிறபடியே உடையவா ஐந்து ஆசாரியா களை அடிப்பணிந்தவராயிருந்தும் ஒரு ஆசாரியா விஷயமாகவும் ஒரு துணுக்கக்கூட கிரந்தஸ்தமான துதிமொழி அருளிச் செய்திருக்க வில்லை ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் அருளிச் செய்யப் புகுந்த ஆழ்வான உடையவரை ஒரு சலோகத்தாலும் நமமாழ்வாரை இரண்டு சலோகங்களாலும் துதித்து, மேலே எம்பெருமானளவிற சென்று விட்டாரா, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் அருளிச் செய்யா நின்ற பட்டா, ஆழ்வான எம்பார உடையவா ஆளவந்தார நாத முனிகள் நமமாழ்வார பெரிய பிராட்டியார நமபெருமான எனற கிரமத்திலே போயி னார இதில் சில ஆசாரியர்களை விட்டிருக்கிறா யதிராஜஸ்பத்தி அருளிச் செய்யா நின்ற தேசிகன், பெருமான தொடங்கி உடையவா வரையில் குரு பரமபரையில் ஒருவரையும் விடாமல் உப சலோகித் திருக்கின்றா ஒரு ஆசாரியரையும் துதியாமலே கிரந்தங்கள் எழுதி யிருப்பாருமுளா இங்ஙனே பலபடியும் நாம காணா நின்றோம் ஆசாரிய ஸ்துதிகளைப் பிறகாலத்தவரும் காணுமபடி கிரந்தஸ்தமாக்கியே வைக்க வேணுமென்கிற நிரப்பந்தம் இருக்க வில்லை. சலோகமாகவோ பாசரமாகவோ ஆசாரிய ஸ்துதிகளை யிவற்றி யிருந்தால்தான் பராவணயமுள்ளதாகக் கொள்ளக்கூடு மென்று சொல்வதற்கில்லை. பெரிய வாசசான பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசாராய, மணவாள மாமுனிகள் முதலானா கிரந்தங்களருளிச் செய்திருக்கும்படியை லோக்கலாம்.

கோயில திருமலை பெருமான கோயில முதலான திவ்ய தேசங்களில் ஆழ்வார்களின் ஆலயங்களைப் பரிஷ்கரிப்பித்தும் அருளிச் செயல்களின் பரசாரங்களை அபிவிருத்தி செய்வித்தும் உடையவா செய்ய தருளின ஆணைத் தொழில்கள கோயிலொழுகு முதலான ஞானங்களில் விசதம் “ஸவது டெஸ டுஸா காஹெஷ்ஷுஹத வராகுரோ | ராரோநுஜாயது ஷிஷுரஜ்ஞாவயதுதா லிவியதுதா || ” ஸாவ தேஸ தஸாகாலேஷ்வவயாஹத பராகரமா ராமாநுஜாய திவயாஜ்ஞா வாததா மபிவாதததாம்” என்கிற நெடுநாளை மங்களா சாஸநம், அதுபற்றியே நிகழ்கின்றது உடையவாக்கு முறப்பட்ட ஆசாரியார்களும் சிஷ்ய வாகங்களும் ஆழ்வாரல்லது வேறு தெய்வமில்லை யென்று உறுதி கொண்டிருக்கின்றமை ஸபஷ்டமாக இருக்கும்போது, பராங்குச தாஸரெனமே திருநாமம் பூண்ட பெரிய நம்பிக்கைப் பணிரது உயந்தவரான உடையவா வேறு பட்டிருந்தாரென்று நெஞ்சிலும் நினைக்கக் கூடுமோ? ஞானநாதாதி தொடங்கும்போதே “பூமனனுமாதா பொருந்திய மாபன புகழ் மலிந்த பாமனனு மாநனடிபணிரதுயந்தவன-இராமாநுசன” என்று ளது இடையில் “உறுபெருஞ் செலவழும் தந்தையுந் தாயும் உயா குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும், மாநன வினங்கிய சீர நெறி தருஞ் செந் தமிழாரணமே யென்று இந்நீணிலத்தோரறிதர நின்றவி ராமாநுசன” என்றும் “பண்டரு மாநன பசுந் தமிழானந்தம் பாய மதமாய வினாடிட வெங்களி ராமாநுச முனிவேழம்” என்றும் “உணராத மெயஞ்ஞானியா யோகந்தொறும் திருவாய மொழியின் மணந்தரு மினனிசை மன்னுமிடந்தொறும் ...புகு நிற்கும் இராமாநுசன” என்றும் பல பாசரங்கள் திகழ்கின்றன

ஆக இவ்வளவும் உடையவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழ்வார விஷயமான துதியில்லை யென்கிற வாதத்தை யிசைந்து சொன்ன ஸமாதானம் இனி இரண்டாவது வகையான ஸமாதானமேதென்னில், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திலு,

“சுவிதஹ்வந ஜந்ஷெஸி ஹமாஷிஸீயெ

விநக்ஷிவிய ஹதவ்ராதாஹெக்ஷே ஶீக்ஷே |

ஸ்ரூதிஸிராவி விஷிஷெ ஸ்ரஹ்ணி ஸ்ரீநிவாவெ

ஹதா ஶி வராவ்ஷிந் ஸெஸிஷி ஹ்நிஸிவா || ”

என்றுள்ள மங்கள சலோகம் ஆழ்வார விஷயமாகவும் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ள தென்பதைப் பேராசிரியர்கள் உபதேச பரம பராயிற கூறி வருவதுண்டு இது ரஹசயமாகப் பேணி அதுஸர திகக் வேண்டிய அரத்தமாயினும் ஒரு அபிரிவிவேஸத்தினால் வெளியிடப் பெறுகின்றது

அகில புவநஜ நமஸதேம பங்காதி லீலே = சுவிவஹுவநாநாஃ ஜந்ஷெஸி ஹமாஜி (வ்)ரவாராஃ) வீராயஸு என்கிற வயுத பத்தியினால் இது எமபெருமானுக்கு விசேஷணமாகிறது ஜகத் ஸருஷ்டி ஸமரக்ஷண ஸமஹாராதிகளை அநாயாஸமாக [வினையாட்டாக]வே நடத்துகிறவன் எமபெருமான் என்றபடி இந்த விசேஷணம் ஆழ்வாருக்கும் பொருத்தமாக அநவயிக்கின்றது சுவிவஹுவந ஜந்ஷெஸி ஹமாஜிவீராயஸு என்று இப்போது வயுதபத்தி கொள்க “உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர்த தினனும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்று ஆழ்வாராதாம் அருளிச் செய்தபடியே ஹுவந ஜந்ஷெஸி ஹமாஜி வீரனான எமபெருமானை அகிலமாக [எல்லாமாக] உடையவா ஆழ்வாரா என்றபடி கீதையிலே “வாஸு தேவஸ் ஸாவமிதி ஸ மஹாதமா ஸுதூலப ” என்று கண்ணபிரான் இழைவோடே பேசிப் போனான் அப்படி அவன் சொல்லி வாயமுடு வதற்குள்ளே ஆழ்வார திருவவதரித்து (ஃ வாஸுஹெவ வனவ லவபு) எல்லாம் கண்ணன் என்று பேசி யருளினராதலால் அந்தச் சிறப்பை உடையவா முநதுற வெளியிடுகிறாரெனக் ஸ்ரீ பாஷ்யத் தின் உப ஸமஹாரமும் வாஸு ஹெவஹுவபுரிதி ஸ ஃஹாநூ ஸுஹுவஹுஃ உதி என்றதே யாதலால் அங்கும் ஆழ்வாரையே ஒருவராய் ஸமரித்துத் தலைக்கட்டுகின்றாரா போலும்

இனி, சுவிவஹுவந ஜந்ஷெஸி ஹமாநாஃ யஃ ஸூஹி:— [ஃபிஷகாரண ஹஃஹொ ஹவாந] தெந ஸஹ வீராயஸு என்று வயுதபத்தி கொண்டு, எல்லா வுலகங்களையும் படைத்து அளித்து அழிப்பவனான எமபெருமானோடே பிராட்டி நிலைமை கொண்டு லீலை புரிகின்றவா ஆழ்வாரா என்றுரைப்பாருமுளா மின் னிடை மடவாராகள் முதலான திருவாய மொழிகளில் எமபெரு மானுக்கும் ஆழ்வாருக்கும் லீலா பரவருத்திகள் காணத்தக்கன.

விநத விவீத பூதவராத ரகஸ்ககதீக்ஷே = தன்னை வணங்கின பலவகைப்பட்ட ஜக ஸ முஹங்களை சக்ஷிப்பனதையே விரதமாகவுடைய

வன் என்று இவவிசேஷணம் எம்பெருமானுக்கு அந்வயிப்பது போலவே ஆழ்வாக்கும் பொருத்தமாக அந்வயிக்கும் எவ்வனையெனில், ரக்ஷிக்கின்ற அதிகாரம் திருவடிகளுக்கே யாகும் “பிராட்டியும்வனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது, திண்கழலாயிருக்கும்” என்கிற முழுக்ஷூபப்படி ஸ்ரீ ஸூகதியும் காண்க. பாதுகா ஸஹஸரத்தில [பரபாவபதத்தி—42] ஜமதாஜி விராக்ஷணே தூயாணா யேகாநாம் உணிவாஹுகே வஹுதேஜாஃ | யுவயொஃ ” ஜகதாம் பிரக்ஷணேத்ரயாநா மதிகாரம் மணிபாதுகே வஹுதயோ -யுவயோ:- எனற ஸலோகத்தையும் வடு விலுஹுவாஸதூம் தஜீஷிம் வாஹுகாம் வ தாடி | யயாயடி ஸஜித்ஜிஜா ஜிஜிஷுவிஜயா டுயொஃ வந்தே விஷ்ணு பதா ஸகதம் தமருஷிம்பாதுகாம் ச தாம யதாரத்த ஸடஜித ஸமஜஜா மச சித்த விஜயாதயோ இதயாதியாக வுள்ள ஸமாகயாபதத்தி சலோகங்களையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து விந்த விவித் பூதவராத ரணக்ஷிக தீக்ஷதவம் ஆழ்வாக்குப் பொருந்த தடடுண்டோ? ஸ்ரீ சடகோபனென்று வழங்குகின்ற திருவடிகிலே ஆழ்வாரில் வேறுபட்ட தனதே

சருதி சிரஸி விதிபதே=சருதிகளின் சிரஸஸாகிய உப நிஷத துகள்களில் எம்பெருமான விளங்குபவன் இவவிசேஷணம் ஆழ்வாக்கும் மிகப் பொருந்தும் சருதி யென்று செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாகிய திருவாய மொழியைச் சொல்லிறறாய், சிரஸஸென்று ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் முடிவு பாசுரத்தைச் சொல்லிறறாய் அதிலே நியமேந குருகாச சடகோபன் என வருதலால் நிகமனப் பாசுரங்களாகிய சருதி சிரஸஸில் ஆழ்வா விளங்குபவா என்றபடி. அன்றியே, திருவாய மொழியின் தலையான ஸதானத்திலே கண்ணி நுண சிறுத்தாமபெனும் திவ்ய பரபந்தம் ஸமபரதாய பராபத மாதலால் சருதி சிரஸஸென்று அதைச் சொன்னபடியாய் அதிலே தேவு மறற்றியேன் எனனுமபடி விசேஷேண தீபதா ஆழ்வா என்றலும் மிகப் பொருந்தும்

பரஹ்மணி=ஸவரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகப் பெரியன எம்பெருமான இப்பெருமை ஆழ்வாக்கு அறபுத்தமாக அமையும். எவ்வனையெனில், ஆழ்வா பெரிய திருவந்தாதியில் எம்பெருமானை நோக்கி ஒரு பாசுரமருளிச் செய்கிறா, (அதாவது) “புஷிய மிரு வி சுமபும நின்னகத்த, நீ யென செவியின் வழிபுகுந தென்னுள

ளாய-அவிவினறி, யான பெரியன நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவா, ஊனபருகு நேமியாயுளளு” இதன பொருள்.—எம்பெருமானே! கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களுமாகிய வெல்லாம உன்னிடத்தேயுள்ளன, அப்படி யெல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நீ என்காதுவழியாக என்னுள்ளே புகுந்து பேராமலிருக்கின்றாய், ஆனாலும் ‘பரஹம்’ என்று உனக்குப் பேராயிருக்கிறது. எது எல்லா வற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான வஸ்துவோ அது பரஹம் மெனனதற்கும், விபூதிகளைமாதிரிம வஹித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நீ பெரியவனா? அல்லது விபூதிகளை வஹிக்கிற வுன்னையுங் கூடச் சோதது வஹிக்கிற நான் பெரியவனா என்று ஆராயவேண்டாவோ? இதனை நன்கு ஆராயந்தால் நானே மிகப் பெரியவனாவேன், பரஹம் மென்னும் பெயர் பெறுதற்கு நானே தகுதியுடையேனாவேன், என்னுள்ளே ஒரு மூலையில் அடங்கிக்கிடக்கவல்ல உன்னை பரஹம் மென்று சொல்ல வொண்ணுமோ? இதனை நீயே ஆராய்ந்துபாரா எனபதாம் இதன்படி ஆழ்வார்க்கு பரஹமதவம் சாலப் பொருந்தியதே, அன்றிக் கே, ஜந்நாடிஸ்ய யத் ஜ்ஹமாத்யஸ்ய யத் என்கிற பரஹம்ஸுத் தரத்தினபடி ஜகதஸருஷ்டிஸிதி ஸம்ஹார காரண தவமே பரஹம் லக்ஷணமாகத்தேறுதலால், ஆழ்வார் தம்மை எம் பெருமானாக அநுகரித்துப் பேசியிருந்தும் ஒரு பதிகத்தில் “கடல ஞாலஞ் செய்தேனுமயானே யென்னும்’ என்று தொடக்கத்திலேயே அந்த பரஹம் லக்ஷணம் தம்மிடத்துள்ளதாகக் கூறுகின்றமை கொண்டும் இதனை நிரவஹிப்பாருளா முந்தின நிரவாஹமே ரஸ வத்தரம்

ஸ்ரீநிவாஸே = அகலகிலேனிற்றையென்று அலாமேல மங்கையுற்றமாபனாகையாலே எம்பெருமான ஸ்ரீநிவாஸனாயினன் ஆழ்வார் ஸ்ரீநிவாஸரானபடி யெங்கனே யென்னில், கேணமின இலங்கைச் செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷ ணுழவாளை “சுகோரிஷ்டமத் ஸ்ரீநாந்—அந்த ரிக்ஷகதஃ ஸ்ரீமாந்” என்றார வாலமீகிமுனிவா. அப்போது அவ விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது பகவத பாகவத கோஷ்டியில் அநவயிக்கப் பெறவேண்டுமென்றிருந்த விருப்பமே யன்றே. அன்றியும் குவலயத்துங்கக்கரியும் பரியுமிராசசியமும் எங்கும் பரதீகருளரி வன் கன்னையப் புறப்பட்ட இராமபிரானபின்னே மணவெட்டியும் கன்னையப் புறப்பட்ட இளையபெருமான லக்ஷ்மண லக்ஷ்மி

ஸம்பந்ந : எனப்படடா. அப்போது அவாக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவினவடிமை செய்ய வேண்டு மென்று கொண்டகைங்கரியப்பாரிப்பே யன்றோ அன்றியும் முதலையின் வாயிலே யகப்பட்டுத் துடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான ஸது நாகவர : ஸ்ரீமாந் எனப்படடான அப்போது அவனாக கிருந்த ஸ்ரீயாவது எம்பெருமானே நேரில் கண்டு அவனது திருவடிகளிலே செவவிப்பூவைப் பணிமாறவேணு மென்று கொண்டிருந்த குதுகலமேயன்றோ இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீயானது ஆழ்வாரையே பிறப்பிடமாகக் கொண்டதென்னுமிடம் விவரணஸாபேக்ஷமன்றே

பவது மம பரஸமிந் சேமுஷ் பகதிநுபா = அந்த ஆழ்வாரா திருவாயமொழி முதற்பாசுரத்தில் அயாவதும் மராகளதி பதி மதிநல மருளினன, என்று தமக்குப் பரம்புருஷன் பகதிநுபமான சேமுஷியை(ஜஞாந்ததை)த் தந்ததாகக் கூறினா, தேவுமற்றறியாத நான் அவவாழ்வாரையே பரம்புருஷனாகக் கொண்டுள்ளேனாதலால் இவா திறத்திலே எனக்கு மதிநலம் விளையக்கடவது—என்றாராயிற்று.

இங்ஙனே நம ஆசாராயக லபேசுமபடியான பலவகைப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த ஆழ்வார அவதரித்த வைகாசி விசாகத்திற்கு ஒப்பொருளான உண்டோ ?

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்

[பதராதிபா]

மேற்குறித்த மகுடத்தின் கீழ் இவ்வளவாக யதாகரமம் ஸவ ஸவரூபம் விவரிக்கப்பட்டது. இனி பரஸவ ரூபத்தைப்பற்றி யதாமதி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் அறிவொன்று மில்லாத வடியே னால் எழுதப்படு மவைகளிலுள்ள தவறுகளை அறிவாலுயர்ந்த ஆரியர்கள் அறிவிப்பரேல் அவா திறத்துத் தலையல்லால் கைமமாறிலாதவனாவேன்

பரஸவரூபம் எனபது ஈஸ்வர ஸவரூபம் எனப்படும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸவரூபங்களாவன ஸாவ ஜகத் காரணதவம் ஸாவ ரக்ஷகதவம் ஸ்ரீய பதிதவம் ஸாவஸேஷிதவம் முதலானவைகள். ஸாவஜகத் காரணதவமாவது காணப்படா நின்ற ஸமஸதமான உலகுக்கும்தான காரணமாயிருத்தல், காரணமாவது உபாதாந் காரணம்,

நிமித்த காரணம், ஸஹகாரி காரணம் என மூன்று வகைப்படும் உபாதார காரணமாவது காயமாகப் பரிணமிகக்கூடு யோகயமாயிருக்கும்து மருத (மண்) காரணம் கடம் (குடம்) காயம்.

கடமாகிற காயத்திற்கு மருத உபாதார காரணமாகும் உபாதார காரணமான மருதத்தை காயமாகிற கடமாகப் பண்ணுபவன் நிமித்த காரணம் ஆவன் அதாவது மருதத்தைக் கடமாகப் பண்ணும் குலாலன் (சூயவன்) நிமித்த காரணமாவன்

ஸஹ காரிகாரணமாவது மருதத்தை குடமாகப் பண்ணுக்கூடு ஸாதகமாயிருக்கும் தண்ட சகராதிகள் இவ்விதமான மூன்று காரணங்களும்—காணப்படா நின்ற இவ்வுலகத்திற்கு ஈசுவரனே ஆவன் ஸுஷூம் சித்சித் விபரிஷ்டமான பரஹ்மே ஸதூல சித்சித் விபரிஷ்ட பரஹ்மமாக வாகின்றமையால் ஸதூல சித்சித் விபரிஷ்ட பரஹ்மாகிற காயத்திற்கு ஸுஷூம் சித்சித் விபரிஷ்ட பரஹ்மம் உபாதார காரணமாக வாக்கும்

ஸுஷூம் சித் சித்துக்களுக்கு அநதாயாமியாய் நின்ற “பஹுஸ்யாம்” என்று ஸங்கலபித்து, சித்சித் விபரிஷ்டபரஹ்மான தான ஸதூல சித்சித் விபரிஷ்டபரஹ்மமாக ஆகின்றமையால் பஹுஸ்யாம் என்கிற ஸங்கலப விபரிஷ்டனான ஸாவேஸுவரனே நிமித்த காரணமாகிறான்

“பஹுஸ்யாம்” எனனும் ஸங்கலபம் ஸாவேஸுவரனுக்கு எப்போது முண்டாவதனே? ஏதோ ஒருகால விஸேஷத்திலுண்டாவதால் அந்த ஸங்கலபத்தை உண்டு பண்ணுமபடியான அக்காலம் ஸஹகாரி காரணமாக ஆகும் அக்காலமும் அசேதனமாகையால் அக்காலம் அந்த ஸங்கலபத்தை யுண்டுபண்ண அஸகதமாதவின அக்காலத்திற்கு அநதாயாமியாயிருக்கும்வனே ஸஹகாரி காரணமாகவும் ஆகிறான்

இவ்வளவாக இம்மூன்றுவிதமான காரணங்களையும் ஸவருபமாகவுடையவன் ஸாவஸமாதபரன் (எல்லோரிலும் உயாநதவன்) எனப்பதை, ஸருதி எம்ருதீ திஹாஸ புராணங்கள் அறுதியிட்டு நிற்கும்—ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத் திவ்யோதேவ ஏகோ நாராயண * நாராயணே ஜகந்மூர்த்தி விஷ்ணோஸஸகாஸாஸாதுதபூதம் இத்யாதி வாக்கியங்கள் அநிதர ஸாதாரணமான நாராயண ஸபதத்திலே உத்கோஷியா நிற்கும்.

மற்றும் சில உபரிஷததுக்கள ஸத பரஹம் இதயாதி ஸப தங்களால் சிலவற்றைக காரணமாகச் சொன்னாலும் ஸாமான்ய ஸப தம் விசேஷ பாயவஸாயியா யிருக்குமாய்கையால் ஸதாதி ஸபதங் களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே பரதிபாதி யா நிற்கும்

ஹிரண்ய காபப ஸஸம்வாதத் தாகரே தாதாயதாபூவமகலபயத், பரஜாபதி பரஜா அஸநுஜத் இது முதலான ஸருதி வாக்யங்களால் ஹிரண்யகாபப ஸபதவாசயனான பரஹ்மாவுக்கு ஜகத்காரணத்வம் சொல்லப்படுகிறதே¹ என்று ஸங்கிக்கக் கூடும்

யோபரஹ்மாணம் வித்தாதி பூவம் நாராயணத் பரஹ்மஜாயதே யநநாபிபதமாதபவ் மஹாதமா பரஜாபதி விஸ்வஸநு விஸ்வரூபு ஹிரண்ய காபம் பஸ்யதி ஜாயமாநம் இதயாதிகளால் பரஹ்மா ஸநுஷ்டிக்கப்பட்டவனென்றும், “யுககோடி ஸஹஸராணி விஷ்ணுமா ராராதய பதமபூ புநஸ்தரைலோகய தாதருத்வம் பராபதவா நிதி ஸுஸ்ரீரும்” என்கிறபடி அனேகமாயிரம் வருஷங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதித்து தன் பதம் பெற்றானென்றும் தனக்குத் தனமான வேதங்களை யசுரர்கள் கையில் பறிகொடுத்துக் கண்ணிழந்தேன் தன் மிழந்தேன் என்று வருந்தும்வனாகையாலும், தனனால் படைக்கப் பட்ட ருத்ரனாலே பரிபவிக்ஷப்பட்டவனாகையாலும் இவன் ஜகததுக் குக் காரணமாக வாக மாட்டான் பின்னை இவ்வாக்யத்திற்கு வாச யன யா எனனில்?

நான் என்ற சொல் பரதயக்ஷ்மான சரீரத்தைச் சொல்லாமல் சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவிற்கு வாசகமாமாபதேபாலே இச்சரீரத்தை யும், ஆத்மாவையும் சரீரமாகவுடைய ஸாவேஸ்வரனையே சொல்லுகையால் ஹிரண்ய காபபாதி ஸபதங்கள் ஹிரண்ய காபபாதி களுக்கு, அநதாயாமியாயிருக்கும் ஸாவேஸ்வரனையே சொல்லா நிற்குமாதவின ஸம்ஸதமான சேதனசேதனங்களுக் கநதாயாமியா யிருக்கு மகார வாசயனான ஸாவேஸ்வரனே அவ்வாக்யத்திற்கு வாசயனாகக் கடவன

இதே ரீதியாகவே நஸந்நசாஸச சிவஏவ கேவல என்று ருத் ரனைக் காரணமாகச் சொல்லும் ஸருதி வாக்யங்களுக்கும் அாததம் செய்ய பராபதம் அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் ஸநுஜயத்வ ஸம்ஹா யத்வ காம வஸ்யத்வங்களையும், அநத ஸபதங்களாலேயே சொல்லு கையால் ஜகத் காரணத்வம் சொல்ல இயலாது. ஆதலால் ஹிரண்ய

காப்பாதி ஸபதங்கள் போலே ஸிவ, ஸம்பு இததியாதி ஸபதங்
களும் நாராயண பரங்களாக ஆக்க கடவன

அன்றியும், சிவ என்றால் சுத்தியையுடையவன் எனபது
பொருள், சம்பு என்றால் மங்கள் முடையவன் எனபது பொருள்
இவ்வகையாலே அச்சபதங்கள் அக்குணங்களைபுடைய வஸ்துக்க
ளெல்லாவற்றையும், சொல்லா நிற்கும் நாராயண ஸபதமோ அவ
வாறன்றி ஸாவ ஜகத்காரண பூதனான ஸாவேஸ்வர நெருவனுக்கே
வாசகமாயிருக்கும் ஆகையால் ஸைஸத கீலயாண குணதம்மஞாய
பரகருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய் அவைகளோடு
கூடிக்கொண்டிருக்கு மவனாயிருக்கும் நாராயணனே ஜகத் காரண
பூதனாகக் கடவன

இப்படி ஜகத் காரண பூதனான சாவேஸ்வரனுக்கு ஸ்வரூப
நிரூபக தாமங்கள் ஸதயதவ அநந்ததவ அமலதவாதிகள் நிரூபித
ஸ்வரூப தாமங்கள் வாதஸலயாதி குணங்கள்

இவ்வாறு சித சிச்சரீகனான ஸாவேஸ்வரன, எவ்வாறு இளமை
முதுமை முதலான தன்மைகள் ஸரீரத்தைப் பற்றினவைகளாய்
சரீரியான ஆதமாவை அடையாதோ அவ்வாறே தனக்கு சரீரங்
களான சித சிததுக்களை யடையா நின்ற தோஷங்கள் தன்பக்கலில்
ஏறப் பெறுதவனாய் விபுவாயிருப்பன

விபுதவமாவது வயாபகதவம் (எல்லா வற்றையும் வயாபித்தி
ருத்தல்) அந்த வயாபகதவம் ஸ்வரூபத்தாலும் தாமிபூத ஜனாந்த
தாலும், விகரஹத்தாலுமாக மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும் ஏவம்
பூதனான ஸாவேஸ்வரன அநந்தன என்று சொல்லப்படுகிறான்
அநந்ததவமாவது தரிவித பரிச்சேத ரஹிததவம் (மூலகையாலும்
அளவிட வரியனாயிருத்தல்) அதாவது தேசத்தாலும் காலத்தாலும்
வஸ்துவாலும், அளவிட வரியனாயிருத்தல்

இவ்வாறு ஜகத் காரண பூதனான ஸாவேஸ்வரனே ஸாவ ரக்ஷ
கனாகிருன

ரக்ஷகதவமாவது சேதனனுக்கு வேண்டாதன ஒழித்தலும்
வேண்டுவன அளித்தலுமாம். இவ்வாறு ஸாவேஸ்வரன ரக்ஷக
னாமிடத்தில் “ லக்ஷ்மயாஸஹ ஹருஷீ கேஸ்ர * தேவயா
கூருண்ய ரூபயா — ரக்ஷகஸ ஸாவ ஸித்தாந்தே வேதாந்தே
ஷு ச கீயதே ” என்கிறபடி பிராட்டியோடு கூடியே ரக்ஷகனா
கிருன. “ திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல மினதேவு ”

என்ற திருமழிசைப்பிரான பாசுரமும் இக்கருத்துக் கொண்டதே

ஸக்ஷமீபதியான ஸாவேஸ்வரனுக்கு நிருபித ஸவரூப தாமதங்கள் வாதஸலய ஸவாமிதவ ஸௌஸ்ரீலய ஸௌஸபயஜஞாநஸுகத யாதிர குணங்கள் இவைகளில வாதஸயமாவது தோஷ போகயதவம்

கன்றின் கண பசுவிற்குள்ள பரேமை அதாவது அப்போதீன்ற கன்றினிடத்திலுள்ள வழுக்களை போகயமாகக் கொண்டு அக்கன்றிற்கு அமருத்ததை அளித்து வளாகக்கையும், அதற்குத் தடை செய்யுமவர்களை கொம்பாலும் குளம்பாலும் இடித்து எறிகையும்

தோஷாதாசிதவம் வதாஸலயமென்று அயுகத ரருளிச செயவா அதாவது ஆஸ்ரிதனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே அங்கீகரிக்கக்கூடான இரக்கம், இக்குணம் சேதனை தான செயத அபராதத்தைப் பாராதகலாமைக் குறுப்பு—

ஸவாமிதவம் இச்சேதனை விழுகளுள் தசையிலும் விடாதே தனபேற்கு ரக்ஷிக்கக் குறுப்பான ஸம்பந்த விசேஷம் இக்குணம் நாம் அவனுடைய சொத்தாகையால் நமது காயத்தை அவனுடைய காயமாகச் செய்வன என்று நம்புவதற்குறுப்பு

ஸௌஸ்ரீலயமாவது பெரியவன் சிறியவனோடு புரையக கலக்கை ஸாவஸமாதபரணுள் தன பெருமையைப் பாராதே மிகவும் தண்ணிய குறவாநர ஸபாயாதிகளோடு புரையக கலக்கையும் அவ்வாறு கலக்கையைத் தன பேற்கு நினைக்கையும் இவன் பேஷக்ஷயன்றிக் கே யிருக்கக் கலக்கையும்—

ஸௌஸபயமாவது எவ்வளவே நுமதிஸயமுடையாக்கு மறிய வரிதா யிருக்குமவன் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைச்சிகள் கடடவு மடிககவுமாமபடி தனனை ஸகல மனுஜ நயநவிஷயமாகக்கி கொள்ளுதல்

இது கிட்டவரியன் என்றிழக்காமைக் குறுப்பு ஆக இந்நான்கு குணங்களும் ஆஸ்ரயண ஸௌகாயா பாதங்கள்

ஆஸ்ரித காயா பாதங்கள், ஜஞாந ஸுகதியாதிகள்.

ஜஞாநமாவது, யோவேததி யுக்பத ஸாவம் பரதய சேஷண ஸதா ஸ்வத் என்கிறபடி எல்லாவற்றையும் எப்போதும் ஸாக்ஷாத கரிககை இது ஆஸ்ரிதாக்குச் செய்யவேண்டிய இஷ்டங்களையும் தவிர்க்கவேண்டிய அநிஷ்டங்களையும் அறிகைக் குறுப்பு.

ஸக்தியாவது அகடித சுடநா ஸாமாதயம் அதாவது கரியைப் போன
னாகு மாபபோலே மிகவும் ஹேயரான நிதய ஸமஸாரிகளை விண்
னாடவா மூதுவா எனகிற நிதயஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக
ஆக்கவல்ல வல்லமை

ஐஞா ஸக்திகள், பராபதி பூததி ஸதயஸங்கலபதவாதி
குணங்களுக்குமு பலக்ஷணம்

அதயமே ஸலோகாதத விசார :

[பததிராதிபா]

இந்த அதயமே ஸலோகத்தை டட்டில யாடெட்டி யென்னுள்
எனகிற பாசுர வயாகயாந்ததில் எடுத்து உதாஹரித்து அதற்கு ஆத
தம் இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது இவ
வாததம் பெருமாள் கடலரசனைச் சரணமடக்க விடத்து இத்தை
முடிப்பேன் அல்லது கடப்பேன் என்று சரணுகதி பண்ணும்
போதே நினைப்பது பொருந்தாதென்பதோடு பெருமாள் ஸ்வபாவத்
திற்கும் பொருந்தாது உதாஹரித்த விடத்திற்கும் பொருந்த
வில்லையே யென்ற விசாரம் உண்டாயிருந்தாலும் இத்தை முடித்தல்
கடத்தல் எனப்பதை இறறை முடித்தல் கடத்தல் என்றிருந்திருக்க
வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை இது விஷயமாக அனேகம் பெரி
யோர்கள் ஸன்னிதியில் பரஸதாபித்தாலும் அவர்களும் பங்கதியி
லுள்ளபடியே நிர்வஹித்துப் போந்தார்கள் இந் நிலைமையில்.
தற்காலம் உடையவா உதஸவத்தில் அனேக பண்டிதாசனின்
முன்னிலையில் ஸ்ரீ உ வெ அண்ணங்கராசாய ஸவாமியினால்
அதுகரஹிக்கப்பட்ட “ அதயமே ஸலோகாதத ததவ ரபதிஷ்டா”,
எனகிற கிரந்தத்தை பார்க்கும் பாக்யம் பெற்ற சீலமில்லாச் சிறிய
னான அடியேனும் அளவிலா வாரந்தமடைந்தேன் அது விஷய
மாய ஸ்ரீ பெரும் பூதூரில் அனேகம் வீதவான்கள் முன்னிலையில்
ஆங்காங்கு அனேக விதமான சாசனங்கள் ஏற்பட, அப்போதே
அனேக ரஸிகர்களின் திருவுள்ள முக்ககுமாதே அனேக ஸமா
தானங்களும் தெரிவித்துக் கொள்ளப்பட்டன சில மஹாபாவா
கள் ஸாவஜ்ஞர்களான நமது பூவாசாரியர்கள் அளிச் செய்த அமுத
மொழிகளில் குறைகூறுவது நமக்குப் பணியன்று, அதைப்
பொருத்த விடுவதே நமக்குப் பணி, என்று தங்கள் பாண்டிதயத்தின்

பெருமையைக் கொண்டு எதையும் பொருந்த விடுகிறார்கள் இது மிகவும் அழகியதே யாயினும் ஸாவஜ்ஞாதான நமது பூர்வாசாராயகர இவ்வாறு நாம் கஷ்டப்பட்டு அர்த்தம் செய்யும்படி அருளிச் செய்திருக்க மாட்டார்கள் ஆனால் இது எழுதியுள்ளவர்கள் பிழையோ? அல்லது பரூப பாததவர்கள் பிழையோ என்று கருதி, அதை அனேக காரணங்களைக் கொண்டும், தன்னுடைய நடு நிலைமையுள்ள புத்தியினாலும் திருத்திக்கொள்வதும் உசிதமாகும் அவ்வாறு திருத்தி அது அழகான அர்த்தமாய் அமைந்துவிட்டால் அதை இசைவதே இனிமையாகும் அதற்கு அடியேன் இரண்டு உதாஹரணங்கள் காட்டி இவ்விடத்திலும் அவ்வாறே வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிரூபித்து அடியேனுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு விரமிக்கின்றேன் இவ்விஷயத்தில் அடியேனுக்குத் தோன்றியதையும் பெரியோர்களின் முன்னிலையில் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற அவாவினால் எழுதுகிறேனேயல் லாமல் ஒருவரிடமுள்ள பக்ஷபாதததாலல்ல வென்பதை ஸபத பூர்வகம் ஸவிநயம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்

(1) “அத்யமே மரணம் வாத்தரணம் ஸாகரஸயவா” என்கிற திறகு நான் முடிவேன் அல்லது கடலைத் தாண்டுவேன் எனப்பது பொருந்தாது திரோதாததனான பெருமாள்தன் வாயாலே நான் முடிவேன் என்று சொல்வது யுகதமாகாததவின இந்த கடலரசனை முடிப்பேன் என்று சொல்வதே பெருமாள ஸ்வபாவத்திற்குப் பொருந்தும்

(2) இது ஸரணுகதியே யன்று அதற்கு வேண்டிய வாசகம் களும் கிடையாது பெருமானும் அதற்குத் திகாரியன்று

(3) விபீஷணமூவான் சொன்னதற்காகச் சரணம் புக்கானே யல்லாமல் தனக்கது நினைவன்று அவன் தாக்ஷணயத்திற்கு அதைச் செய்து அப்பால் தன்னிஷ்டமான அவனைக் கொன்று தாண்டுவேன் என்ற தன் நினைவையும் ஸங்கலபித்தான்

(4) இதை முடித்தல் கடத்தல் என்று நம் பிள்ளை யீட்டில் இந்த ஸ்லோகத்தை எடுத்து அர்த்தம் செய்திருப்பதாலும் அத் டமே மரணம் என்று சொல்வது ஒரு வகையாலும் பொருத்த முடையதன்று.

(1) “அங்குள யகரேண தாநஹநயாமிச்சந” என்று சொன்ன தால் எதிரிகளை முடிப்பேன் எனப்பது, எப்பொழுதோ ஒரு சமயம்

இச்சித்தால அல்லாத காலத்து மனதாலும் அதை நினைவேன என பது ஸபஷ்டம்.

“அபாய்தோமே வைதேஹீம் ஜீவிதம் நாபிரோசதே—பஸ்யேயம் யதிதாம் கார்தாம் ததஸவஸதிபவேநம்ம தயாவிஹீம்: கரு பண கதம் லக்ஷ்மணதாரயெ நஹயஹம் ஜீவிதம்ஸகத தாமருதே ஜ்ஞகாத்மஜாம், ஸ்ஷணம் ஸௌமய நஜீவேயம் விநாதாம்ஸிதே ஸ்ஷணம், அவகாஹயாணவம் ஸவபஸ்யே ஸௌமிதரேபவதாவிநா” என்று அடிக்கடி பிராடப்யைப பெற்றால் தரிப்பேன் இல்லாவிடில் முடிவேன எனபதே பெருமாளுக்கு வாசகம் ஆதலின் பிராடப்யைப பெருவிடில் முடிவேன என்று சொல்வதே யுகதமாகும்

ராவணனைக் கூடக் கொல்ல நினையாமல் “யதிவா ராவண ஸவயம்” என்றும், கசசாநுஜாநாமி “என்றும் யாவச சகயம் பாத தும் அவனிசையாமலிருக்க, பரமோதரணன் ஒருவன் ஊராருண பதற்கு ஒருருணி வெட்டியிருந்தால் அதில் நீரருந்தி ஜீவிதாதே அதிலே தலைகீழா விழுந்து மடிவாரைப்போலே தயர்தன் பெற்ற மரதக் மணித்தத்ததில் ராவணதிகள் தாங்களாவே தலைகீழாக விழுந்து மாண்டார்களே யல்லாமல் பெருமாளுக்குக் கொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சையே கிடையாதென்பதே நமது பூர்வாசாயா திருவுள்ள மாதலால் கடலரசனை முடிப்பேன் என்று முதலிலேயே சங்கலபித்தானென்பது பெருமாள் ஸவபாவத்திற்கு ஒரு வழியாலும் பொருந்தாது

(2) ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் பரபத்திக்கு தேஸகால் அதிகாரி நியமம் கிடையாதென்று உபகரமித்து அதிகாரி நியமமல்லாமைக்கு தருஷ்டாநதமாக தாமபுத்ராதிகள் துடங்கி பெருமாள்ரூப சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரி நியமில்லை என்று சொல்லி பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ர தரணம் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் அதிஸரிஸ்யே விதிவத பரயதோ நியதோமுநி ஸாஸதாங்களிற சொல்லப்பட்ட நியமத்துடன் ஸயநித்துக் கொண்டான் என்று சொல்லியிருப்பதாலும் ஸரணுகதி பண்ணினான் என்பதில் விவாதம் கிடையாது அவவாறு ஸரணுகதி பண்ணுமிடத்துக் கொல்வேன என்று மனதால் நினைப்பதும் பொருந்தாமோ?

(3) தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு பாங்காக் விபீஷணமு வான் சொன்னமையால் அதைத்தான் அதுஷ்டித்தாரேயல்லாமல் விருத்தமாகச் சொன்னால் அதை அங்கீகரிக்கவே மாட்டா இவ

விஷயம் ஸ்ரீ விபீஷணமுவாணீச சோககக கூடாதென்று மஹாராஜா முதலான முதலிகள் தடுத்தாலும் தன்னிஷ்டப்படி விபீஷணமுவாணீ அங்கீகரித்த விஷயத்தையும் “ஸமாரயே” என்று பிராட்டி சொன்ன போதிலும், “அபயஹமஜீவிதம் ஜஹ்யாம்” என்று பாராணன் முதலானவற்றை விட்டாலும் ஏன் பரதிஜனஞ்சய விடேனென்றதையும் கவனித்தால் அது டுலமானவர்கள் தனக் கபிமத மிலலாத விஷயத்தைச் சொன்னாலும் அதையும் மறுத்து தனக் கிஷ்டமான வற்றையே செய்வான் என்பதும் நன்கு விளங்கும்

(4) “அத்யமே மரணம் வாத தரணம் ஸாகரஸ்ய” என்ற சலோகத்திற்கு அர்த்தமாக ஈடுபடப்பங்கதி யிருக்கவேண்டுமானால் இறறை முடிதல் கடத்தலென்றுதானிருக்க வேண்டும் இததை முடித்தல் கடத்தல் என்ற ஈடுபட பங்கதிக்குச் சரியாக சலோகத்தை அநவயிக்கும்போது ஸாகஸ்ய மரணம் வாதரணமவா என்று விபரி தாக்யமும் மதகா த்ருக ஸாகரகாமக மரணம் என்று ஸாபத போதங் கள் சொல்லியும் அதற்கு அனேக சமாதாங்கங்களும் சொல்லவேண்டி யிருப்பதாலும் சரணகதிக்குக் கொல்வேன என்று நினைப்பது பொருந்தாதாகையாலும் அவ்வாறு நம்பிள்ளை சாதித்திருக்க மாட்டார். அது அச்சப்பிழை யென்று துணிவதே அழகாகும்

அவ்வாறு அச்சப்பிழைகள் விழுந்திருப்பதற்கு இரண்டொரு உதாஹரணங்கள் காட்டி ஏற்கிறேன் தனி ஸலோக வ்யாக்யான கரந்தமொன்று, பண்டிதர்களால் பராமாசிக்கப் பெற்று, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கரந்தமுதராக சபையாரால் தெலுங்குலிபியில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது அதில் “நிவேதயத் மாமக்ஷிபரம்” என்கிற ஸலோகார்த்தத்தில் 159ஆம் பக்கத்தில் 4வது அர்த்தமாக எழுதியுள்ள பங்கதிகள் வருமாறு [க்ஷிபரம்] ‘க்ஷிபரம் ராமாய ஸமஸ்தவம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண’ என்று பிராட்டி சொன்னபோதே தேவதை களறியாமையாலே கண்டாகளோ ரஜநீசரன் வஸத்திலே யகப்பட்டாள் அப்படியே நானும் மனோரஜநீசரன் வஸத்திலகப்படுவதற்கு முன்னே யறிவிப்புகோள்” என்று இதில் தேவதைகள் அறியாமையாலே என்பது சரியானபடி அர்த்தமாகாமல் விபரீதார்த்தத்தையே காட்டுகிறது அப்பங்கதி, தேவதைகள் அறிவியாமையாலே என்று திருத்திப் படிக்கப்பட்டால் எவ்வளவு அழகாக அநவயிக்கின்ற தென்பதை அறிஞர்கள் அறியாமற் போகார்கள இது நிற்க மேற்படிச் சபையாரால் தெலுங்குலிபியில் அச்சிடப்பட்ட திருப்பாவை

ஆரூபிரப்படி வயாக்யானத்தில் ‘மாரிமலை முழஞ்சில’ என்கிற பாகரத்தை வயாக்யாநிசகுமிடத்தில் 226வது பக்கத்தில் “ஸுகஸுபதி பண்ணு நிறகசு செயதே எதிரிகள் தபிகசுமபடி கிடககையாலே உணாததிக கொளளும காயத்திலும் உறக்கமே நனரூபிருக்க எனறிய உணாததினும் எனனுமபடி கொடுத்தா துடிகசுமபடியிறே இவனுடைய உறக்கமிருப்பது” என்று ஒரு பங்கதி உள்ளது இது ஸாவ ஜஞரான அழகிய மணவாளப பெருமாள் நயினாருளிசு செயதது இதில், கொடுத்தா துடிகசுமபடியிறே என்ற விடத்து யாதொரு அர்த்தமும் தோன்றாமல் இரண்டுமூன்று நாள் திகைத்து, ‘துடை கொடுத்தா துடிகசுமபடி’ என்று திருத்தினேனாலும் மனதிற்குக் கொஞ்சம் சந்தேகமாகவே யிருந்தது அப்பால் ஒரு சமயம் த பிழ விபியில் ஆரூபிரப்படி வயாக்யாநத்தில் “மடி கொடுத்தா துடிகசுமபடி” என்று இருந்ததைப் பார்த்து பரமானந்த மடைந்தேன் இது அழகிய மணவாளப பெருமாள் நயினா சாதித்ததா? அல்லது அச்சிடும காலத்தில் ஏற்பட்ட தவறு? என்று ஆலோசித்தால் அச்சிடும காலத்தில் ஏற்பட்ட தவறென்றே கொள்ள வேண்டும் அவ்வாறே இங்கும் “இறறை முடிதல் கடத்தல்” என்று திருத்தி அனுகூலித்த அண்ணங்கராசாய ஸ்வாமியின் அபிபிராயமே அழகியதாக அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்குப் புலனாகின்றது. இதற்குமேல் பெரியோர்கள் திருவுள்ளம்

பகவந் நாமோச்சாரண பரபாவம்

(திருமழிசை கோயில் கந்தாடை அப்பனயன

ராமானுஜாசா ஸ்வாமி)

ஸ்ரீய பதியான ஸாவேஸ்வரனுடைய ஜாயமாந் கால கடாசுஷி விஸேஷத்தாலே, தேஹத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷமான ஜீவாத்மா வின் ஸவ்ரூப ஸ்வபாவங்களையும், அந்த ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவின் ஸவ்ரூப ஸ்வபாவங்களையும் உள்ளபடியறிந்தவனான ஒரு சேதனன், காம கரோத லோப மோஹ மத மாதஸாயங்களாகிற பரிகரங்களுடன் உலகத்தைத் தன் வசமாக கிககொண்டு திரிகின்ற கலியினுடைய கரௌயத்தினாலுண்டாகும் பயந்தீரந்து, பரமாத்மாவை யடைவதற்கு எளிதான உபாயம் பகவந், நாமோச்சாரணமே யாகும். காம ஜஞரான பகதிகள், ‘வஸேஹி

யஸ்யேநதரியாணி தஸ்ய பாக்ஸூ பரதிஷ்டிதா,' எனறிருப்பதனால், இரதிரியங்களை நிகரஹிததாலொழிய நிஷ்பந்நமாகாமையாலும், பர பத்தியோ, “ஆஸ்திக்னய இவ்வாததத்தில் ருசி விஸுவாஸங்களை யுடையனய உஜ்ஜீவிததல், நாஸ்திக்னய நஸிததல் ஒழிய நடுவில நிலை யிலலை” என்று பட்டருக்கு எம்பரா அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூத்தியின் படி, உபாயாநதரங்களை விட்டு எம்பெருமானைப் பற்றுகை யாகை யாலே, இவ்வாததத்தில் மஹா விஸுவாஸமினறிக காய கரமல்லா மையாலும், இவைகள் அருமைபட்டிருக்கும் ஆனால், பகவந் நாமோச்சாரண மாததிரததில் அநதககலியின் கொடுமையாலேற படும பயம் நீங்கி எம்பெருமானை யடையலாம இகறகு பரமா ணம் யாதெனில், (ஸருதி—கலி ஸநதாரணோபநிஷத) “தவா பராததே நாரதோ பரஹ்மாணம் ஜகம், பகவந் காமபாயந் கலிகம் ஸநதரேயமிதி, ஸஹோவாச பரஹ்மா, ‘ஸாது பருஷ டோஸம், ஸாவஸருதிர்ஹஸ்யம், கோபயம் | தத்சருணு | யேந கலி ஸம்ஸாரம் தரிஷ்யஸி | பகவத ஆதிபுருஷஸ்ய நாராயணஸ்ய நாமோச்சாரண மாதரேண நிரததூதகலிப பவிஷ்யதி |’ நாரத புந் பபரச்சதம் ‘நாமகிமிதி?’ ஸஹோவாச ஹிரண்ய காப || ‘ஹரே ராம் ஹரேராம் ராம் ராம் ஹரே ஹரே | ஹரே கருஷண ஹரே கருஷண கருஷண கருஷண ஹரே ஹரே || இதி ஷோடஸகம் நாம னாம் கலிகலமஷ் நாஸநம் | நாத் பரதரோ பாய் ஸாவவேதேஷு தருஸ்யதே |’ இதி” இதற்கு அாததம் நாரதா, தவா பரபுகத தின் முடிவில், சதூமுகளை யடைநது, ‘பகவந், பூமியில் ஸஞ்சரிப்ப வன எவ்வாறு கலியின் கொடுமையை தாண்டக கடவன்’, என்று கேட்க, பரஹ்மா சொல்லுகிறா ஸாவ ஸருதிகளுடைய ரஹஸ்ய யாததமாய், கலிதோஷத்தைப் போக்குவதாய், கோபயமான விஷயத்தை நீ கேட்டது மிகவும் நன்று கலியினால் ஏற்படும் படியான ஸம்ஸார துககத்தை எதனால் தாண்டுவையோ அதைச் சொல்லு கிறேன், கேள். ஷோடசுணய பரிபூணனய ஆதிபுருஷனை நாராயணனுடைய நாமோச்சாரண மாததிரததினால், கலியின் கொடுமை தூரததில் தள்ளப்படும்’ எனன் நாரதா இதைக் கேட்டு மீண்டும் பரஹ்மாவை நோக்கி, அத்திருநாமம் யாதென்று பரஸநம்பண்ண, ஹிரண்ய காபன், ‘ஹரே, ராம் என்று தொடங்கி எட்டு திருநாமங் களும், ஹரே, கருஷண என்று தொடங்கி எட்டுத் திருநாமங்களும் ஆக பதினாறு திருநாமங்கள் கலிதோஷத்தை நாஸப்படுத்த வல

லன. இதற்கு மேறபட்ட கலிதோஷத்தைப் போக்க வல்லதான உபாயம் ஸாவ வேதங்களுிலும் காணப்படவில்லை' என்றுரைத்தாரா

(புராணம்—ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்) சில மஹாஷிகள தாம் ஸம்ஸ்யத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்காக வ்யாஸ பகவானிடம் செல்ல, அவர் அப்பொழுது கங்கையில் நீராடிக்கொண்டிருக்க, ரிஷிகள் கரைமேல் நின்று கொண்டிருந்தனர் 'ஸூத்ரஸ ஸாது கலிஸ ஸாது.' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரானஞ் செய்த வ்யாஸபகவான்கரையேறியவுடன், மஹாஷிகள் கலிஸஸ்து என்று கூறியதன் காரணத்தை வினவ, வ்யாஸா 'தயாயந கருதே யஜந யகனஞ் தரே தாயாம் தவாபரே சசயந | யதாபநோதிததாபநோதிகலௌ ஸவகோதய கேஸவம்||' "கருந யுகத்தில் தயானததாலும், இங்கு தயானமாவது 'தஸமாத நயாஸ மேஷாம் தபஸாம் அதிரிகத மாஹு' என்கிறபடியே பகவத பாதார விரதத்தில் ஆதம் ஸமாப்பணமாகிற ஸ்ரணுகதி தரேதா யுகத்தில் யாகங்களாலும், தவாபர யுகத்தில் அாசசனீகளாலும் அரிஷ்ட நிவருத்தி முதலான எந்தப் பலங்களைச் சேதனன அடைகின்றானோ, அந்தப் பலங்களைக் கலியுகத்தில் பகவந் நாமோச்சாரண மாதரததாலே அடைகிறான்' என்று கூறினா. 'ஹரோ நாமவ நாமவ நாமவவவபேஷஜம் | கலௌ நாஸதயைவ நாஸதயைவ ராஸதயைவ கதிரநயதா||' கலியுகத்தில், பரகருதி ஸம்பநதமாகிற ஸம்ஸார வியாகிபைத தீாககும் நனமருந்து பகவந் நாமோச்சாரணமே யாகும் வேறு கதியே யிலலை பூர்வாரதத்தில் நாம் என்று மூன்றுதரமும் உத்தராராதத்தில் நாஸதி என்று மூன்றுதரமும் கூறியிருப்பதால் பாபத்தைப் போக்கி ஸதகதியைக் கோடுப்பதில் திருநாம் ஸவகோததனததுக்கு உண்டாகிய பரபாவத கின தாடயமும், வேறு கதியிலலை யெனபதன் நிர்ணயமும் காட்டப்பட்டன. மேலும், மஹாபாரதத்தில், ஸ்ரீ கருஷண பகவானால் 'தஸமிந் நஸதமீதே பீஷமே கௌரவாணம் தூநதரே | ஜனாநாயலபீ பவிஷ்யநதி தஸமாத ஸஞ்சோதயாமயஹம்||' பீஷமா இவவுலகத்திலிருந்து மறைந்த பிறகு ஜனாநங்கன குறைந்துவிடும் ஆகையால் நீ அவரிடம் சென்று தாம்ங்களைக் கேட்கவும், என்று தூண்டப்பட்ட தாம் புத்திரா, பீஷமிடம் சில தாம்ங்களைக் கேட்டுப் பின்பு, ஸ்ரீ ஸஹஸர நாமாதயாயத்தில், 'கிஞ்ஜபந் முசயதே ஜநது' ஜநம் ஸம்ஸாரபநதநாத்' பரகருதி ஸம்பநதமாகிற ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எந்த மந்தரத்தை ஜபித்து, இந்தச் சேதனன ஜனமமாகிற

ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுவன என்று கேட்க, பீஷமா, 'ஸதுவந நாம ஸஹஸ்ரேண புருஷ, என்று தொடங்கி 'ஸாவதுக காதிகோ பவேத்' என னுமளவும் பகவநநாம ஸஹஸ்ரத்தினுல ஸதுதிகுகும புருஷன எல்லா துககங்களிலிருந்து நீங்குகிறான என்று கூறினா ஸஹஸர நாமாதயாயத்தின் முடிவிலும் 'ஸங்கீதய நாராயண ஸபதமாதரம் விமுகத துககாஸஸாுகினோ பவநதி', நாராயண ஸப தோசசாரண மாதரத்தாலேயே சேத்னாகள ஸாவ துககத்தினின் றும் விடுபட்டவராவா ஸுகுகளாகவும் ஆவா என்றும் கூறினா ஆக இதில், ஸருதி புராண பரமாணங்கள் எழுதப்பட்டன அடுத்த பத்திரிகையில், ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீ ஸுகுகளிலிருந்து பரமணங்கள் எழுதப்படும்

ஸ்ரீ யதிராஜ ஸபத்தியில் நாதமுனிகளிடம் தேசிகன ஈடுபாடு

[ஏ லி கோபாலாசாரியா, அவகேட்,
பத்திராதிபா ஸ்ரீ தேசிக ஸலுகதி ஸமரக்ஷிண்]

(120-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

ஈஸவரன் ” “அவா பூவ ரெல்லோருக்கும குரு, அவா அநாதி” “அவருக்கு நிரதிஸயமான ஸாவகளும பிஜம்” என்று இப்படி அவருடைய ஸாவகளுதவத்தையும், எல்லோ ருக்கும ஞான குருவா யிருப்பதையும், துககம் முதலியது அற்றவரா யிருப்பதையும் பேசுகிறா இவையெல்லாம் யோகிகள் ரஸிகுகும குணம் பொருமான யோகீஸவரா அவாகருபயால அவரைப்போல யோகியாகி அவா ஸாதாமயத்தையடைய வேண் டும் நாதமுனிகள் மங்கள் ஸலோகத்தில் 'பரணமய' என்ற பத மும, 'ஹரி' என்ற பதமும' ரஸகனமானவை பரணவ ஜபம் யோகிகள் அபபியாஸம் செயவது பரகாஷேண நாயதே அநேநேதி பரணவ: என்பா பரணவம் தான பெருமான திரு வடிகளில் ஈடுபட ஸாவோதகருஷ்டமான ஸதுதி நமக்கு உயி ரான ஸேஷதவத்தை நினைத்துக் கொண்டு இபரவணமநதிரத்தை ஜபிப்பது யோகாபயாஸம் 'பரணமய' என்கையில் பரணவோச சாரண புரஸஸரமாகத்துதித்தும், நமஸகரித்தும், என்று திரு

வுள்ளமிருக்கலாம் பரஹ்மஸூத்ரங்களால் ததவம் தெளிய பரஹ்ம ஜிகஞாஸை செயததற கெல்லாம் முக்யபரதி பாததியமான பொருள மஹா யோகியான நாராயண ஹரி ஒருவனே' என்று பொருளுள்ள வயாஸாஸலோகத்தை ஸ்ருதபரகாஸிகையில் ஸாவவ யாக்யாநாதி காணத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது. 'ததவம் ஜிக ஞாஸமானாநாம் ஹேதுபிஸஸாவதோ முகை : ததவ மேகோ மஹாஸ்யோகீ ஹரி நாராயண பர என்று அநதஸலோகம் 'யோகி யாகிய இவா ஹரிஸ்பதத்தை பரயோகீததால் அநத ஸலோ கத்தை நமக்கு நினைவூட்டி மஹா யோகியாகிய ஹரியைத் தாம் பணி வதாயும், அநத ஹரியே பரததவமேனறும் அநதததவத்தையே ஸாரீரக நய ஸூத்ரங்கள் விளக்குகின்றன வெனறும், அநத ஹரி யின் கடாஷ்டத்தால் பரமபராபயததவமாகிய அவரைட பரமாணந களால் அறியும் மாககத்தை நயாயகத்வத்தால் விளக்குவதாக ஸாதிககிஞா இவா ஸாஷ்டாதகரித்து உலகத்திற்கு பரகாஸப படுத தின திவவியபரபநதங்கள் இவருடைய யோகாபயாஸத்திற்கும், யோகானுபவத்திற்கும் மிகவும் உபகாரகமாயிற்று இவா யோகத தைக கொண்டும், பரமயோகிகளின் அனுபவங்களான திவயபரபந தங்களைக் கொண்டும் வேதத்தின் உட்பொருளாகிய பரபரஹ்மத்தை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல தெளிவாகவும், ஸபஷ்டமாகவும் ஸாஷ்டாதகரித்தாரென்பதை "யஸ்யுநெநமரிசு அக்ஷம் ஹஸூர ிஷுக்தாஹம்" என்று இந்தஸ்பத்தியின் 5 வது ஸலோகத்தில் ஸாதிககப்பட்டது ஸைகமிகமததவம் என்பது வேதமாததிரத்தால் ஸித்ததிக்கும் ததவங்களைச் சொல்லும் ஜீவாத்மஸவரூபத்தின் ததவ மும் ஸ்ருதி யொன்றால் தான் ஸித்ததிக்குமென்று பெரியோர் பணிப பா என்று ஸித்ததிதரயத்தில் ஸ்ரீ ஆளவநதார அருளிச் செயதருளி ஞா அசித்தததவமும், பரஹ்மாத்மகமான பரஹ்மஸாரீர மென்பதும் பரதயக்ஷத்தால் ஸித்ததிக்கமாட்டாது நிகமம் எனறும் வேத மொன்றால் தான் ஸித்ததிக்கும் உலகத்தில் எப்பொருளை பரதயக்ஷீ கரித்தாலும், அது பகவத் விபூதி யென்றும், பகவதரூபமென்றுமே யோகிகள் ஸாஷ்டாதகரிப்பார்கள் 'யோகியல்லாதார ஜகத்தை ஜகத ரூபமாகப்பாரப்பா, என்றா ஸ்ரீபராஸார பரதயக்ஷகோசமான சித்தசினைமய பரபஞ்சம யாருடையதென்று வேதமோதுகிறதோ, மற ரெனறையெண்ணுதே அவரையே தயாநிப்பதால் அநத விபூ தியேனென்கூட எவா பரதயக்ஷானுபவ விஷயமாகிருரோ, எவா ஒருவ

(அதவிதீய) ராயபுரத்த (ஒரேக்கண்ணத்தில், பரதிக்கண்ணமும் எக்காலமும்) பிறருக்கு அதீனமல்லாமல் தன்னாலேயே ஸ்வாதையத் (யாவததையும்) ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டே பிருக்கிறாரோ, ஆஸரிதரை மோக்ஷணம் செய்யும் வயாபாரத்தில் மிக்க கைதோந்தவரான அந்த பராகஞ்ஞா நாம பரதயக்ஷீகரிக் ஆசைப்படுவோமாக என்று பரதயக்ஷாத்யாயத்தில் ஸ்ரீதேஸிகன் ஸாதித்த முடிவு ஸலோகம் அங்கே மூன்றாமடியில் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அருளிச் செய்த நயாய ததவமங்கள் ஸலோகத்திலுள்ள ஈஸ்வர லக்ஷணத்தைக் கைப் பற்றினா நாத முனிகள் விஷயமான இந்த ஸபத்திஸலோகத்தில் “முனி நாதனான நாதனான நாதவானாவேனாக” என்று முன்பாதி “ஸாநதிஃ ஸாநதிஃ” ஸாநதிஃ எனப்பது போல மூன்று தரம் நாத நாமமாகிய நாத ஸபத்தத்தை பரயோகிக்கிறா இந்த யோகியின் திருநாமத்தின் யோகப் பொருளும் கராஹயமே ஒரு தடவை மூடமான திருநாமத்தை முதல் ‘நாதஸபத்ததாலும் இருதடவை பின்பு யோகப் பொருளாகவும் பரயோகிக்கிறா ஸ்ரீபட்டரும் ஸதவத்தில் நாத முனிகளை யோகியாவே அனுபவித்தாரா. “நெளலிநாயுதிநிம் நாயி ஜீதிதிதம் ஹக்ஷுவமுஹ” என்று வாணித்தாரா ஸதவத்தின் வயாகயானத்தில் விஸ்தாரமாய விவரித்துள்ளோம் “முனியாகிய நாதன் (நாத முனி) எனற திருநாமமுடைய ஒரு மேகம்” என்றா பகதிரஸத்தை மறை போல வாஷித்துக் கொண்டிருந்த திவ்வியபரபந்தங்கள் மறைந்து போகவே அவகரஹ மீனனும் தூபிக்கமே நாட்டைத் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தது பகதிப் பஞ்சமே சிர காலமிருந்து விட்டது இந்த நாத முனி யென்னும் மேகம் ஸமுதரபானம் பண்ணிய அகஸ்தய முனி வரைப் போலத் தமிழ் வேதசாகரத்தை ‘நோதி’ யென்று பணிந்து முழுவதும் பானம் பண்ணி (பருகிப் பருகி) நமக்குப் பேரினப் வாஷமாய வாஷித்தாரா ஸமாதி என்னும் பகதி ரஸத்தை யோக ஸுதரத்தில் “தாமமேகம்” என்று பெயரிட்டுள்ளாரா பரஹமானுபவத்தை மேகம் போல வாஷிப்பது ஸமாதி ஸ்ரீபட்டா ஸலோகத்தில் முனி ஸபத்ததாலும், யோகசாஸ்தரப்படி ஸமாதியைச் சொல்லும் ஜீமுதஸபத்ததாலும், இவா மஹா யோகி எனப்படையும் நமக்கு பரபந்தாமருதத்தை வாஷித்தத்தையும் காட்டினா ‘மேகம்’ ‘ஸமாதி’ என்றே இவரைச் சொல்லவேணும் என்று திருவுள்ளம் இவ வபிப்பிராயத்தை ஸ்ரீதேஸிகன் இங்கே விளக்குகிறா நாத

முனி என்று ஸாதித்ததை முனி நாதன் என்றால், யோகிகளுக்கு இவா நாதன் என்று பொருளாயிற்று இவருக்கு நாதன் என்று திரு நாமம் நாத ஸபதம் ஸஸம்பநதிகம் யாருக்கு நாதன் என்று அபேகை யுண்டாகவே முனிகளுக்கு நாதன் என்று பதில் கூறுகிறார். ‘முனிகளுக்கு நாதன் எனக்கு நாதனாக வேண்டும்’ என்பதே மேலே கூறுகிறார் அவரனுக்கரஹத்தால் தாமும் பரஹமா பரோக்ஷானுபவ முள்ள யோகியாக வேண்டுமென்று மனோரதம் “தராலோகயமும் எந்த ராமனென்றும் நாதனால நாதவத்தரமாகுமோ” என்ற மகரிஷி யனுபவத்தை ஒருவாறு ஒட்டியது இவ வனுபவமும் அதிக அதிசயத்தைக் காட்டும் ‘தரப, எனனும் விசுதியை இங்கே பரயோகிக்கா விடினும், நாதவான் எனனும் மதுப்பால் அதிசயத்தைக் காட்டுவதாகக் கொள்ளலாம் “முனி நாதன்” என்பதைப் பின் பாதியில் “உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல வேதத்தின் உட்பொருளைத் தெளியக் கண்டவா” என்று ஸமாததிககிறார் ஸாவாநதரமான, உட்பொருளான ஆதமீயும், உள்ளங்கையில் இது என்று தெளியக்காணும் படியாகச் செய்வது பகவதனுக்கரஹமடியாக வரும் யோகானுபவம் “தடுதெதக் பஸ்ஸுநு ஸீஷிவாஸி டேவஃ” என்றது உபநிஷத்தது அது என்று வேதம் சொல்லும் பரோக்ஷப் பொருளான பரஹமத்தை ‘இது’ என்று கண்டார் ரிஷிவாமதேவர் என்று உபநிஷத்தது இப்படிப் பாராததால் தான் அவரை ரிஷியென்று சொல்லலாமென்று ஸ்ரீமதி யினகருத்தது பஸ்ஸுநு ருஷி: இக்கருத்தை ஸ்ரீதேசிகன் அபி திஷத வத்தின் தொடக்கத்தில் தடுதெதக் எனனும் அஷ்டாங்கயோகமுறையாக ஆபாத சூடம் ஸ்ரீரங்கநாதனை ‘நம்பாண நாதன்’ அனுபவத்தை யொட்டி அனுபவித்த தயானஸோபானத்தில் அந்தா ஜோதிஸஸானது, ரங்கமதயத்தில் யோகியல்லாத நம போனவருக்கும் ஸுலபமாக (ஃபுஸுதெ) காணப்படுகிறது ‘எனனும் விளக்கினார். அதில் ‘ராமநாபஸு ஜெவ்யா’ என்று “வாஃபாஹஜம் ஸ்ரீஸுதி” என்று தொடங்கிய அகண்டானுபவ ஸலோகத்தில் நாத முனிகள் திருநாமத்தையும் ஒருவாறு ஸபதத்தால் கோதனம் செய்தார். ந்யாய ததவகாரதம் முழுவதும் ஸ்ரீதேசிகனுக்கு அனுபவ விஷயமாயிருந்ததால், நாத முனிகள் தாம் அனுபவித்தவாறே பேசினார் “என்பதை அந்த காரத்ததிலிருந்து நிச்சயித்துக் கொண்டதாக நாம் கொள்ள வேண்டும், யதிராஜஸபததியில் நாத முனிகளுடைய

யோகானுபவப் பெருமையையும் கரந்த முகமாக உபகரித்ததின் பெருமையையும் வாணிபத்தற்குக் காரண முண்டு யோகியாகிய நாதமுனி அதிநதிரியமான உட்பொருளைத் தாம் உள்ளங்கை நெலவிக் கனி போல (ஹஸ்தாமலகமாக) கண்டார தம்முடைய தெளிவான நயாயத்தவ கரந்தத்தால் அந்த தத்வத்தை உள்ளங்கை நெலவிக் கனி போலப் பிறாக்கும் விளக்கினா

ஸ்ரீ :

ஆழ்வா ரொம்பெருமானா ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

அத்யமே ச்லோகார்த்த நிருபணம்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸமுதர சரணுகதி பரகரணத்திலுள்ள * அத்யமே மரணமவா * என்கிற ச்லோகார்த்த விசாரபரமாக ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி தத்வ பரதிஷ்டா கரந்தத்தை வெளியிட்டரு ளின் பிறகு ஸ்ரீ பெருமபூதூ ஸ்வாமி யுதஸவத்தில் இரண்டொரு பண்டிதர்கள் செய்தருளின வாதங்களுமும், பீதாம்பர பண்டித ரென்கிற ஒருவா இரண்டு மூன்று சிறு பக்கங்களில் வெளியிட டிருக்கின்ற விஷயங்களையும் பற்றி உண்மை தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பவகொண்ட விதயாததிகளான சிலா நாம ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமியைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டதன் மேல, ஸ்ரீ காஞ்சி வேத வேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் ஸ்வாமி மிக விரிவாக உபந்யஸித்தருளின விஷயங்கள் உலக மறிடத்தக்கவை யாதலால், ஸ்வாமி ஸநிதியில் கேட்ட விஷயங்களுடைய பெரும பாலும் விவரித்து இது எழுதப்படுகின்றது

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் தத்வ பரதிஷ்டா கரந்தத்தில், ஸாமரஸ்ய தரணவா, லே தரணவா என்று அநவயிப்பது தவிர வேறு வகையான அநவயம் (அதாவது—லே தரணவா, ஸாமரஸ்ய தரணவா என்கிற அநவயம்) ஸங்கத மன்று என்பதை இரண்டு வழி களாலே நிரூபித்திருக்கக் காண்கிறோம் (1) அபபடிப்பட்ட அநவ யம் கொள்வது பரகரணத்திற்குப் பொருந்தாது என்றும், (2) சாஸ்தா ரீதியிலேயும் அபபடிப்பட்ட அநவயம் பொருந்த மாட் டாது—என்றும் இரண்டு வழிகளை ஸ்வாமி கைப்பற்றி யிருக்கிறா இதன்மேல் விஷயம் சொல்ல வரும்வர்கள், மேற்படி இரண்டு

வழிகளுள் முதலவழிக்கு முக்கியமாக ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டியதை விட்டிட்டு இரண்டாவது வழிக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிற முறையிலே தாக்கவாதிகளாகிப் பிரபல ஆக்சுபங்களைப் பேசுகிறார்களா டெதரண்வா, ஸாமரஸ்யு ரீரண்வா என்கிற அநவயம் ஏன சாஸ்தரீய ரீதிக்குப் பொருந்தாது என்று வாதங்களை விஸதரிக்கிறார்கள்

இவ்விஷயத்தில் உபயவாதிகளினுடையவும் சாஸ்தராதத விசாரங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லவாகக் மிகச் சிலரேயாவா இரு கஷ்டிகளிலுமுள்ள தாக்க வாதங்களை எம்மைப் போன்ற ஸாமரய நூனிகள் கேட்கும்போது மனம் குழம்பி நிற்பார்களே யல்லது, 'இது யுகதம், அது அயுகதம்' என்று ஒரு வாதத்தையே நிச்சயமாகக் கைக்கொள்ளவல்ல அதிகாரிகள் கிடைப்பதரிது ஆனாலும் இங்கு நாம் உபய கஷ்டிகளின் தாக்க வாதங்களையும் எரிமைப் படுத்தி ஸாமரமாகக் காட்ட நினைக்கிறோம் அதற்கு அவதாரிகையாகச் சிறியதோர் விண்ணப்பம் செய்வோம்

தாக்க வாதம் எனப்பது தங்கக் கம்பி போன்றது எப்படியும் இழக்கக் கூடியதே அது ஒரு அராதம் மிகவும் ஸவாரஸ்யமானது என்று தேறிவிட்டால் அதற்குச் சாஸ்தராதுகரஹம்சிறிது குறைவாக இருந்தாலும் வருந்தியாவது அதனைப் பொருந்தச் செய்துவிடலாம் என்றும், ஸவாரஸ்யமற்றதான அராதத்திற்கு எவ்வளவு சாஸ்தராதுகரஹம் ஏற்பட்டாலும் அது உபேக்ஷிக்கத் - தக்கதே என்றும் பெரியோர்களின் திருவுள்ளத்தை கரந்தங்களில் நாம் காண்கிறோம்

ஒளபசாரிகதவம் லாக்ஷணிகதவம்-இதயாதி விஷயங்கள் சாஸ்தர ஸமமதங்களாக இருப்பதானது ஸவாரஸ்யம் மிகக் அராத விசேஷங்களில் ஏதேனுமொருபடியாலே சாஸ்தராதுகரஹத்தைப் பெறுவிப்பதற்காகவே யல்லது வேறில்லை ஆகவே முந்தற முன்னம் நிரணயிக்கப்பட வேண்டுவது அராததஸவாரஸ்யம் சுயடாக் வருகாணாஹி மாதாவித்ராடியுதிபூயம் இதயாதிப்படியே பரகரணதிகளுக்கரசு சோந்ததான அராதம் இதுதான்—என்று ஒரு அராதம் முன்பே நிரணயிக்கப்பட்டு விடுமாகில், அதில் சாஸ்தராதுகரஹம் குறைவு என்று ஒருவா எவ்வளவு நிரூபித்தாலும் அது பாராட்டத் தகுந்ததேயன்று அப்படிப்பட்ட பொருளில் சாஸ்தராதுகரஹம் முண்டு என்று ஒருவா நிரூபிக்கப் பரிசரமாதியம் கொள்ள வேண்டுவதும் அநாவசயகமேயாகும். விவேகிகளின்

மனத்திற பதியும்படி இதனைச் சிறிது நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். பரகருத ச்லோகத்தில் ஸாமாந்தரண மென்பதை ஒரு கலபமாகவும் (தடிவாவெ) ரெ ரீரண மென்பதை ஒரு கலபமாகவும் வைத்து அநவயிக்கலாமேயல்லது, ஸாமாந்தரணத்தையும் ஸாமாந்தரணத்தையும் விகலப கோடிகளாக வைத்து அநவயிக்க முடியாதென்றும், அப்படி அநவயிப்பதற்கு சாஸ்தரம் இடம் கொடுத்தென்றும் அண்ணாஸவாமி நிரூபித்தாரா இதன் கருத்து என்னவென்றால், கடலைக் கடத்தலென்கிற காரியமும் கடலை முடித்தலென்கிற காரியமும் வெவ்வேறாகவே யிருந்தாலும் ஒன்று உத்தேசயமான பலனாகவும் மறறென்று அதற்குறுப்பான உபாயமாகவுமிருத்தலால் இவற்றை விகலப கோடிகளாக வைத்துப் பேசுவது எங்கும் கிடையாது 'இந்த பலனாவது கிடைக்கட்டும், அந்த பலனாவது எனக்கு கிடைக்கட்டும்' என்று இரண்டு பலன்களை விகலப்பிப்பதுண்டு 'உத்தேசயமான பலனை இந்த உபாயத்தாலேயாவது பெறக்கடவேன், அந்த உபாயத்தாலேயாவது பெறக்கடவேன் என்று சொல்லி இரண்டு உபாயங்களை விகலப்பிப்பதுமுண்டு ஆக இப்புடைகளிலே யல்லாமல் பலனை ஒரு கோடியாகவும் அதன் உபாயத்தை மறறெரு கோடியாகவும் வைத்து விகலப்பிப்பது இதுவரையில் ஆவதரித்திருக்கின்ற ஒரு சாஸ்தரத்திலும் ஒரு புஸ்தகத்திலும் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை

ஆதலால் பிறா கூறுகிறபடி அநவயம் அஸம்பாவிதம்—என்பது அண்ணாஸவாமியின் பலபல வாதங்களில் ஒன்று.

இது ஸாஸ்தரீயமான விகலபந்தான் என்று ஸமாததிககப் புகுந்தவர்கள் எந்த வழியைக் கைப்பற்றினார்களென்றால், இவ்வுள்ள தரணம் மரணம் என்ற இரண்டு பதங்களையும் ஸாமாந்ய விசேஷ பதங்களாகக் கொள்ளுகிறோம் கடலைக் கடந்து அப்பால் செல்லுவது பல படிகளால் கூடும், தன்னுடைய வேண்டுகோளாலும், அதனுடைய இரக்கத்தாலும் இவை யிரண்டுமன்றிக் கே தண்டோபாயத்தாலும் கூடும் ஆகவே இப்படி பஹுபரகாரங்களான தரணங்களையும் ஸாரோஹிதர் சொல்லக்கடவதான் தரணவடிம் இவ்வு ஸாரோஹிதரஸாயுமான ஒரு தரணத்தைச் சொல்லுகிறது, மேலுள்ள மரண மென்கிற பதம் 'காயெடு காரணொவவாரூர்' என்கிற நியாயத்தாலே ரீரணகாயுடு தரணத்தைச் சொல்லலாம்.

ஆகையாலே அது விசேஷ பதமாகவும் கீழுள்ள தரணமென்கிற பதம் ஸாமான்ய பதமாகவும் கொள்ளப்படும் வனவனூ, ஸாரோவாயலாயு தரணம்வா லவதம், டிண்ணாவாயலாயு தரணம்வா லவதம் என்று விகலபித்ததாகக் கொண்டு பொருந்தவிடலாம் மொவ்வீவடிந்யாயத்தைக் கொண்டு இங்ஙனே பொருந்தவிடப்படுகிறது—என்றார்கள்

இதன்மேல் அண்ணாஸவாமி என்ன மறுப்பு எழுதினாரென்றால், மொவ்வீவடிந்யாயம் இங்குக் கொள்வதற்கு அவகாசமேயில்லையென்று சருதபரகாசிகை முதலானவற்றிலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டு விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறார் அந்த நயாயஸஞ்சாரம் இங்குக் கூடமா கூடாதா? என்று சொயிக்கப் புகுந்து இதில் தாக்கவாதங்கள் பலபல பண்ணினாலும் இங்கு அண்ணாஸவாமி அவலம்பித்திருக்கிற வழி தவிர மற்றொரு வழியும் நிலைநிற்க மாட்டாதென்பது திண்ணம் இது நாம் பக்தபாதத்தினால் சொல்லுவதன்று, உண்மையுரையே யென்பதைச் சுருங்கக் காட்டி விடுவோம்

ஒருவன் “வடிபாநய, கூமராவ்வா சூநய” என்றால் இங்கு மொவ்வீவடிந்யாயம் பரவேசிகுமார் என்று கேட்கிறோம் வடிவடி கூமராவ்வடிகள் ஸாரோநூலிசெஷ வடிகளல்லாமையாலே இங்கு அந்த நியாயம் புகாது என்று சாஸ்தரஜ்ஞர்கள் சொல்லுவார்கள் அந்த நியாயத்தை இங்கும் யாராவ்மாகப் புகுவிக்கலாமென்று தாக்க குசலர்கள் கூறலாம் எங்ஙனே யென்னில், வடிவடிமானது ஹிரண்ய ரஜதீய தாழீய ஸ்ரீந்யாழி ரூப வடிஸாரோநூததையும் சொல்லக் கடவதாகையாலே இங்கு விவக்ஷாநுகுணமாக ஹிரண்மய வடித்தைச் சொல்லுகிறது மேலுள்ள குலாலபதமானது கூடுபுகாரணோவ வாரூ? என்கிற நியாயத்தாலே வடிபாநயகாயத்திற்கு நிமித்த காரண பூதனான குலாலனளவிலே நிலலாமல் தகூயபூஹித வடிவயுக்த வாலகமக்கடவது ஆகவே, ஹிரண்ய வடி ஸ்ரீந்யவடிவா சூநய என்கிற அாதத் விவக்ஷையிலே [வடிபாநய, கூமராவ்வா சூநய] என்று பரயோகிக்கலாம், விவக்ஷத்தான பரதாநம் அத்தற்கு அநுகுணமாக லக்ஷணவருத்தி அல்லது மௌணவ்ருத்தி முதலானவற்றை அவலம்பிக்கலாம்—என்பார்கள்.

இவ்வகையிலே பாரததால உலகத்தில் அஸங்கத பரயோக மென்று ஒன்றுமேயிராது ஹிரண்மயமான வொரு வடித்தையும் ஜ்ஞாயமான வொரு வடித்தையும் கொண்டு வர வேணுமென்று நிய மிக்க விரும்புகிறவர்கள் (வடபிராந்த, கூலாபுராந்த) என்று சொல்லுவது எவ்வுலகத்திலாவது உண்டா? அப்படி ஒருவன் சொன்னால் அந்த வாக்யத்தினால் தாஜ்ஜஸவொயம் எவனுக்காவது பிறகுமா? எனப்பதை மதயஸத தருஷ்டிபுடன் விதவான்கள் விமாசிக்கவேணும் இங்ஙனே நாம் காட்டக்கூடிய இடம் ஒன்று இரண்டல்ல, ஆபிரகண்களாகக் காட்டலாம் மொவயுவடி நுராயம் பரவேசிக ஸுதராம் ஸம்பாவணீய யிலலாத விடங்களி லெல்லாம் அந்த நியாயம் புகும்படி நாமும் தாக்க கௌஸலம் காட்டி விடலாம்

அப்படிப்பட்ட விடங்களில் பிராமானிகமாகச் சொல்லக்கூடிய வாரததை என்னவென்றால், சாஸ்தர ரீதிப்படி யுகக்ஷணா வுத்தி முகலியவற்றை அவலம்பிக்கிறே மென்றால் அங்குத தடை செய வா ஆருமில்லை; ஆனால் அப்படி அவலம்பிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்று கேள்வி பிறந்தால் தினவடங்க விடையளித்தே தீர வேண்டும் பிரபலமான அர்த்த ஸ்வாஸ்யம் கிடைப்பதா யிருந்து அதற்காகக் கல்லும் கறடுமான வழிகளிலே துழைய பராபதமானால் அது ஸஹயமே யாகும் என்பதே

இதுபோலவே, சுஷ்ரொதரணவா, ஸாமரஸுரிரணவா என்று கொண்டு கூறப்படுகிற பொருள் சுவை மிக்கது என்று ஏற பட்டு விட்டால் அந்த ஸ்வாஸ்யத்தின் முன்னே வேறு எந்த அதுப பத்தியும் தலைகாட்ட மாட்டாதென்றே சொல்லிவிடலாம் ஆகவே 1 பூக்ஷணாநுமூண்ம, 2 ஸ்ரீராவயபூக்ஷாநு மூண்ம, 3 கவிஹுடிபாநுமூண்ம, 4 ஷ்ராவ்யாநுஹு டிபாநுமூண்ம முதலிய பலவற்றால் எந்த அர்த்தத்தில் ஸ்வா ரஸ்யாதீத்ய முள்ளது என்று ஆராயவேண்டுமெனானே அவசிய மாதலால், வந்தாஜ்ஜஸவிக்ஷம் சாஸ்தர ரீதியாய் ஸம்பவிக்ஷ மாட்டா தென்கிற வாதத்திலும், ஸம்பவிக்ஷு மென்கிற வாதத்திலு முள்ள வொவொய்களை விமாஸிப்பதற்கு முன்னே, சுயுள வித்ஷிஸுத்தத்தையே நாம் விசதமாகப் பண்ண பராபதம் இங்ஙனே நாம் எழுதுவதைக்கொண்டு “இவர்களுடைய கஷ்டியில் தாக்க

வாடிததில் ஏதோ ஷௌவடூடு மிருக்கின்றது போலும்', என்று ஸஹஸா நினைப்பவர்கள் ஶீவடூடஸிடுகளாக மாட்டார்கள் இதில் தாக்க வாடித்தின் ஸவரூபத்தை நாம விளங்குக காட்டியாயிற்று இதற்கு மேற்பட்ட விஷயம் யாதொன்றுமில்லை (தால வூக்ஷ ரோநய, ஹிரணுஃ வாநய) என்று ஒருவன் சொன்னால் [தாலவூக்ஷபடிஷு தாலவஞ்சு லக்ஷணா, ஸவ தால வஞ்சுஸஷ்டி ஹஹ கண்ணுலாக்ஷகம் தாலவஞ்சுரோவஷ்டி, ஹிரணு வடிஷு ஹிரணு காரணகம் கண்ணுவிஷிடியாதி—என்று விவரணம் காட்டக் கூடிய தாய்] குண்டல ரூபமான தாளபதரமும் ஹிரணமயமான குண்டல மும் இங்கு விவக்ஷித மென்று ஸாதிகக் முடியுமா முடியாதா என்று பாருங்கள் விவக்ஷயிருந்தால் தடுப்பாரா என்று சொல்லக்கூடும். விவக்ஷக்கு நியாமகமென்ன? என்று ஆராயப் புகுந்தால் பரகர ணுதி பரிசீலனம் அவாஜநீயமே யாகும். ஆகவே அந்த பரிசீலனம் மிக முக்கியமென்று தேறி விடுகிறது இவ்விஷயத்தை ஸவாமியும் ததவ பரதிஷ்டையில் 41 ஆம் பாராவில் ஸபஷ்டமாகவே எழுதி யுள்ளார். அதாவது—“கூமே தவறின யோஜனையைச் செய்வ தற்கு ஆவச்யகதா லேசமுமில்லை யென்பதும் அது செய்வதும் முடியாதென்பதும் இரண்டு வாதங்கள் நமமுடையவை இரண் டும் ஸம்பரதாநமே யானாலும் முந்தின் வாதம் மிக பரதாநம்” என கிற பங்கதியைக் காணலாம் அதற்கு வியாக்கியான மாகவே நாம் இதத்தனையும் எழுதிற்றென்றுணாக

‘வியாகரணமாவது வாசி, தாக்கமாவது வாசி’ என்று சொல்ல விரும்புகிறவா [வாஃவா கூர்ஸு, ந்யாயவா கூர்ஸு] என்று சொல்ல, அந்த அபத்தத்தை ஸமாததிப்பதற்காக “வாஃ வடிம் வாஃகாவஹிந் வரமாயகையாலே இங்கு வியாகரணபாடத்தைச் சொல்லுகிறது. ந்யாயவடிம் நயாய பாடத்தில் லாக்ஷணிகம், ஆகவே ஷ்ராக்ஷணவஃநவாகூர்ஸு, ந்யாயவஃநவா கூர்ஸு என்று பொருளபடக் குறை யில்லாமையாலே அங்கனம் சொன் னது பொருந்தும்—என்பாருண்டோ? [வடிஸிகாஸூரியாத்ராஃ வாடி வாரெணவா ஷ்ரோஸியாநெநவா க்ஷவாணி] என்று சொல்லவேண்டியவா, [வடிஸிகாஸூரியாத்ராஃவா க்ஷவாணி, ஷ்ரோஸிவிநெநவா க்ஷவாணி] என்று சொல்லுவதுண்டோ? [வாடிவடிஃ வாடிவாரெணயாத்ராவாடி, ஷ்ரோஸிவிநெநவா

வெஜாஸிவிராநயாதுராயாஃ ஸாஹஸ்யே எனறு ஸமாததிகக வல்ல வாகள விளங்குமபோது அபபடி ஏன சொல்லக்கூடாது? இதக கணக்கிலே [தேதாண்வா, ஸாமாஸ்ய] லாண்வா] எனறு சொல லிப பொருநதவிடவல்ல மஹானகளின் வாதங்களை ஸவாமி ததவ பரதிஷ்டையில் ஏறகனவே அறுவதிதது, அபபடிப்பட்ட தாகக வாதங்களைப் பற்றின் ஸவாபிபராயததையும் அதிலேயே காட்டி விட்டா (37 பாராவின முடிவில் கண செலுத்துக) இததகைய தாகக வாதங்களைப் பிறா ஆங்காங்கு திருவாக்கினால் அறுகாஹித தருளி வருவதே போதும், அவை மரநா ருபுழ மாகாமவிருத தல நன்று எனறு இதனால் ஸவியம விஜ்ஞாபிககவந்தேன ததனை, அவர்களின் அந்தத தாகக வாதங்களை நாம சிரமேற்றொண்ட தாகவே கொளக வீணாக அந்த வாதத்தில் காடுபாயந்து செல்ல வேண்டா

அவர்கள சில வுலகவழக்கங்களை எளிதாகக் கைப்பற்றலாம், அதாவது—“கருஹததிற சென்று பாகக்கேறன, பரஸாதமிருந தால் புஜிக்கேறன, இல்லையேல தளிகை பண்ணிக கொள்ளுக றேன” எனறு உலகத்தில் வழங்குவாகள இதில், அநாயாஸ போஜநம் முதல கலபம், வக்ஷாஹாஜநம் இரண்டாவது கலபம் மற றும் காணமின “பணம் கொடுத்தால் பெற்றுக் கொள்ளு கிறேன, இல்லையேல நியாயாலயததிறகுப் போகிறேன” என்றும் வழங்குவதுண்டு இங்கும்—எளிதாகப் பணம் பெறுதல முதல கலபம், நியாயாலய முகத்தால் வருததப்படுத்திப் பணம் பெறுதல இரண்டாவது கலபம் இப்படிப்பட்ட வுலக வழக்கங்கள் மிக மலி வாகவுண்டு மறறைப்படியான வாகவிஸாஸங்களை ஒதுக்கி வைத திட்டு இததகைய உலக வழக்கவழிகளைப் பின்பற்றி எளிதாக வாகயாததம் நடத்தலாம். ‘எளிதாகக் கடக்க முடியுமானால் கடக்கிறேன, இல்லையேல தண்டித்துத் துன்புறுத்திக் கடக்கிறேன, எனபதாகச சொல்லிவிடலாம் இதில் படையெடுக்க வருவா ஆரு மிலலை மேலே நோக்குமின

முககியமாக விமாசிக்க வேண்டிய விஷயம் அாததததின் ஓள சிதயம் எததகையது? எனபதே இதைப்பற்றி ததவபரதிஷ்டை யில் ஸவாமி தாமே விரிவாக நிரூபித்திருப்பவற்றை இன்னமும் விவரித்து அடியேனுடைய ஸகீயேஷு ரொருவா எழுதியுள்ளாராத லால் அதைப்பற்றி இங்கு மிக்க சுருக்கமேயாகிறது.

152 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

1 சாணாகதி செய்யுமபோது தலையறுப்பதான வாராததையையும கூடவே வைத்துப் பேசுவது தகாது அப்படி சாஸ்தரங்களிலும் கண்டதில்லை, உலகத்திலும் கண்டதில்லை

2 தீரக்கழிய அபராதப் பட்டவாகள பக்கவிலும் பெருமாள் நிகரஹம் காட்ட நெடுமபோது தாமஸிப்பது வழக்கம் அபராதிகள் விஷயத்திலேயே அவாககு டிஸ்யூயாக்ஸ் எளிதாக உண்டாமதன்று இராவணனே இதற்கு முதல் நிதாசம் அப்படிப்பட்ட பெருமாள் முதலடியிலேயே தடியெடுப்பதாக ஸங்கலபித்துக் கொண்டாரென்று சொல்லுவதும் இதற்குப் பரிந்து இன்னமும் சிலா ஆரவாரித்து வருவதும் என்ன அழகு! என்ன காலக கொடுமை! இதத்கைய பாபத்தை நம்பிள்ளை திருமுடி மேலும் ஏற்றப் பாப்பது ஹது ஹது! ஸாஜ்வாவம் ஸாஜ்வாவது

3 மறற மஹாஷிகளைப் போலல்லாமல் அநாயாஸமாகவும் அழகாகவும் சலோகம் அமைக்கக் கற்ற வாலமீகி முனிவா வாக்கில் அதயமே மரணமவா என்று இப்படி ஏன் வெளிவந்தது பெருமாள் 'நானாவது ஒன்று முடிவது' என்று கருதாதிருந்த பச்சுத்தில 'மே மரணமவா' என்று விபரீதமான வொருவாசகத்தை இட்டிடுவரோ மாமுனிவா? இது முக்கியமாக நோக்கத்தக்க தன்றோ

4 ஸ்ரீ கோவிந்தராஜாதிகளான வியாக்கியான ஆசிரியாக்களுக்கும் உடன்பாடல்லாத ஒரு விபரீதப் பொருளை நெஞ்சால் நினைப்பதற்கே கூச வேண்டியிருக்கச் சாற்றுவாருமுண்டாவிடே ஒரு அருமபதவுரைகாரரைக் காகக் வேண்டி ஓராயிரம் அநாததங்களுக்கு ஆளாவாருமுண்டோ? ஓவொகொயம் விவூவொஜநாஸு விவிவாஃ கிஃ கிஃ நஸஃவாவூதெ?

உதூஃ ஸவிநயம் யயோஸுதம் விஜ்ஞாவயதி

தீருமலை அனந்தாண பிள்ளை—ஸ்ரீகருஷ்ணதாஸன

வ ர் த த ம ர ன ங் க ள்

காஞ்சீபுரம் உற்சவங்கள்

கச்சிபு பேரருளாளனுடைய வைகாசித்திருநாள் 1—6—36உ திங்கடகிழமை தவாஜாரோஹணம் 3உ புதன் கிழமை பெரிய திருவடி ஸேவை 7உ ஞாயிற்றுக்கிழமை திருத்தோ ஒரே நாளில் திருத்தோ நிலைசோநது விட்டால் 9உ செவ்வாய்க்கிழமை அவபருதம் நடைபெறும் இல்லையேல் இரண்டொருநாள் கடக்கும் லோகவிலக்ஷணமான இந்த பரஹ்மோதஸவத்தை ஆஸதிகாக்க அதுபவித்து மகிழ வேணும்

வஸந்தோதஸவம் —சென்ற 18-5-36உ தேதி முதலாக ஏழு நாட்கள் வஸந்தோதஸவம் அதிக விபவத்துடன் நடைபெற்றது. ஸநிதியின் முகப்பில் தென்புறத்திலுள்ள பெரிய திருமண்டபம் அவ வுதஸவத்திற்காக அமைந்தது அது மிகவும் புராதனமாகி ஜீரணமாயிருந்தபடியால் கனம் ஹைகோட் ஜட்ஜ் எஸ் வரதாசாரிய ரவர்கள் இரண்டாயிரம் ரூபாய் உதவி செய்து செப்பனிடவித்ததால் நாலாறுமாதகாலமாக நடந்துவந்த மேற்படி ஜீரணோத்தரணமும் சென்ற வாரத்தில்தான் முடிவுபெற்றது மண்டபத்தின் நிலைமை இப்போது மிகவும் அழகியது

கோடைத்திருநாள் —தேவபு பெருமானுக்குச் தளோபசாரமாக நடக்கும் மஹோதஸவங்களில் இது மிகச் சிறந்தது ஆனிமாதத் தில் ஏழுநாள் நடந்து சித்திரை நஷ்டத்திரத்தில முடிவு பெறும் மறுநாள் ஆனிதன்னிற சோதியெனனும் நன்னாளில் பெரியாழ்வா ருடைய வருஷத் திருநஷ்டத்திரத்தை யுத்தேசித்துப் பேரருளாள னுக்கு கருடோதஸவம் இரவில் நான்கு மாடவீதிகளிலும் அறபுத் தமாக நடை பெரும்

ஸ்ரீ பவழவண்ணா பிரஹ்மோதஸவம் —பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற இந்த எம்பெருமானுக்கு பரஹ்மோதஸவம் இப்போது நடைபெற்று வருகின்றது நாளைய தினம் (வைகாசி யனுஷத்தில) அவபருதம் நடைபெறும் இவ வுதஸவத்தின் பாதி பாகம் தேவபுபெருமானுடைய பரஹ்மோத ஸவத்தோடு சோநது நடைபெறுவதால் பகதாக்களின் அதுபவம் இரட்டித்திருப்பது விசேஷம் தேவபுபெருமாள் ஐந்தாவது உத ஸவத்தன்று (5-6-36) இந்த ஸநிதியில் திருமண்டபப்படி கண்டரு ளும் விசேஷம் போற்றத்தக்கது சென்னை வாசியும் பிரபல கண் ணாடி வியாபாரியும் தாம் பாபுவுமான ஸ்ரீமான கோடா ஸ்ரீநிவா ஸயயா அவாக்களின் ஆஸதை இந்த திவ்ய தேசத்திற்குச் சேம வைப்பு

ஸ்ரீ வானமாமலை

நம்மாழ்வா உதஸவம் —பல திவ்ய தேஸங்களிலும் இவ்வாழ வாரின் திருநஷ்டத்திர மஹோதஸவமானது அந்நத ஸன்னிதிகளின் விபவாதுமணமாக நடைபெற்றாலும் இந்த ஐயுடையதில் ஆழவாருக்கு உண்டான பூவணுவிடுஷத்துக் கருவாரியாக

அமையப் பெறற லிவுலெவெருகூண்டுமும உதஸவத்தின வீறுபாடும சால அழகியதாயிருக்கும் அஃதென்ன வெனில்? இவ வானமாமலையின திருவடிகளை, வீக்காரங்களில் வைத் துககொண்டு ஒப்புயாவறற வாழ்தவீக்காரத்தினால் சூகிவநூந நூதகிவவாருளாரமாக உபாயமாகப்பறறி இப்பேருபகார ததிறகு கைமமாறு காணப்பெறாமல் தடுமாறின ஏறறத்தாக்குத் தகுதியாகவும் ஸகலலிவுலெஸங்களிலும் வழங்கப்பெறுகிற ஸ்ரீஸர கொவன எனற திருநாமத்துக்கு புகாஸுகமாகவும் விழு ஹாஜாவுக்கார மனறியில் பெருமான திருவடி நிலைகளோடு அலெதெந சிறிய திருமேனியை வீக்கரித்து எழுந்தருளி யிருக் கும் நிலையும் திருநகரத்திரமேஹாதஸவத்தில் பெருமான திருவோ லக்கத்திலேயே தினம் ஒரு பதக்கமாக திருவாய்மொழி திருச்செவி சாயத்தருளும் பெருமைபும லிவுலெஸாஹாடிவெமென றறி யத்தக்கது

வஸந்தமகோதஸவம் —இந்த லிவுலெஸத்தில் இந்த லெஹாத ஸவமானது வைஸாவோஸத்தில் பூரணமைக்கு 10 லிரம் முனனாக பூயஸஃ சூரஹமாகி பூதிநங்களிலும் ஸாயங்காலத்தில் ஆஸ தானத்தி லிருந்து தோளுக்கினியானில் நாசசியாரும் பெருமானும் இருவருமான சோத்தியாகவே எழுந்தருளி செருகொவ்வாராக, களால் ஸவபுணைமான ஜவந்தீ மண்டபத்தில் வீறறிருந்து அடி யாரா குழாங்கள் நின்றபடியே சிறிய திருமடலை செவிக்கினிய செரு சொல்லாலேஸவிகக அதகைக கேட்டருளினபடியே திருவாபரணங் களும் ஸலீஸவஹபவாரிஸிதமான திருமால்களும், ஸஹமய ஸலீஸித மான சந்தனங்களும் சாததிககொண்டு ததூரொலித மாய செருகொவ்வாராநுமஹமான ஹோமங்களமுது செய தருளி தீயுலிநியொம மொஷி யானதும் தேனமாம பொழில் திருத்தோப்பில் முனரு வுத்திபத்தி உலாவியருளி முன எழுந தருளியிருந்த மண்டபத்தில் ஸமாபபிக்கப்பெறற ஆஸந்ததில் அமாந தருளி திருவாராதனம் கண்டருளினதும் திருப்பாவையும் திருவாய் மொழியில் திரம் ஒரு பதக்கவும் கேட்டருளி தனிகை அமுது செயதருளி சாத்துமுறை மொஷியானதும் ஆஸாநத்தாக்கு எழுந்தருளுவா வுணைமையனறுசேறறுத தாமரையில் திரு ஊரல் உதஸவம்கண்டருளி அவவிடத்திலேயே திருவடிவிளக்குதல் திருவந்திக காப்பு முதலியன ஆகி திருமடல் சாத்துமுறை தீயு மொஷி ஆனதும் ஸனியியில் ஆஸாநத்தாக்கு எழுந்தருளின திருவாராதனம் ஆகி திருப்பாவை திருவாய்மொழி கேட்டருளி விசேஷமாக பால் மாகாய அமுது செயதருளி சாத்துமுறை தீயுலிநியொம மொஷிநடைபெறும், தே திருமலாச்சாரியா,

ஸ்ரீ

பீதாம்பர பண்டித ப்ரஸங்க பராமர்சம்

பீதாம்பரபண்டித ரென்று உலகமெல்லாம் புகழ் நின்ற மஹாநு பாவா நிகழும் வைகாசி மாதத்தில் வெளியிட்ட தமது பதரிகையில் “புத்தக விமாசம்” என்ற மகுடத்தின்கீழ் ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கரா சாயஸவாமியின் “அத்யமே சலோகாந்தத் தத்வபரதிஷ்டா” என்கிற கரந்தத்தைப்பற்றி ஒரு விமாசம் வெளியிட்டிருப்பதைக் கண்டோம். மேற்குறித்த பண்டிகா ஏறகனவே தாம் இப்பற்றி வெளியிட்டிருக்கும் சில புத்தகங்களில் அபத்தமும் அஸம்ஞஜஸமுமான விஷயங்கள் தவிர வேறு கிடையாதென்பதைச் சில மஹான்கள் கரந்த ரூபேண வெளியிட்டு உலகமெங்கும் பரவ வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றுக் கெல்லாம் ஸமாதானம் சொல்வதாக ஏதோ எழுத ஆரம்பித்தவிவா சாஸ்திரீய மாரக்கமாக ஸமாதானம் எழுதுவதை விட்டிட்டுப் பெரியவர்களை அநாவசயகமாக தூஷித்துக் கொண்டும் ஆதம்பரசமஸையை அளவுக்குமீறிச் செய்து கொண்டும் காலம் கழித்து வருகிறா இவா தம்முடைய கரந்தங்களைக் கடைக்கித்து விஸமயப்படாத மஹான்கள் இந்த லோகத்திலேயே கிடையாரென்று பஹு பரிசரமப்பட்டு வெகுவிரிவாக நிரூபிக்கிறா வாஸ்தவமாய் இவருடைய யேவரசாதுயத்தில் ஆசசரியப்படாதவர்கள் உபயவிபூதியிலுமே கிடையாதென்று அனைவரும் நிச்சயித்த விஷயமே. தடஸத பரிசீலந மென்னும் புத்தகத்தில் (பக்கம் 5ல்) * பீதாம்பரதரூ * என்கிற திருநாமத்திற்கு விசேஷாதத் வியாக்கிபானம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதே, அதைப் பார்த்து ஆசசரியப்படாதவர்கள் எவ்வுலகிலாவது உண்டோ? அப்படியே இவருடைய விசேஷாதத்தங்களைக் கண்டும் ஆசசரிப்பப்படாதவர்களும் ஆனந்தம் பொங்கி அபிநந்தனம் செய்யாதவர்களும் எங்கும் இருக்கவேமாட்டார்களென்பதை யாரேனும் மறுக்கமுடியுமோ? விதிதஸாதநமாக ஏதுக்கு எழுதுகிறாரென்றே விடக்கீறோம் தமக்கு நோந்த ஆபத்துக்களில் லவலேசமும் போக்கிக்கொள்ள முடியாமல் பரிதபித்து நிற்குமிவா பரகீய விசாரங்களில் அநாவசயகமாகத் தலையிட்டுக் கொண்டு இன்னமும் ஸொவநீயபிஸாடை அதிகமாக அடைந்திடுவது ஏதுக்கோ?

அத்யமேசலோகாதத விஷயத்தில் இவா எழுதியிருக்கும் விஷயங்கள் பண்டிதர்களால் இகழ்த்தகையையே எனபதை இங்குச் சூருக்கமாகத்தெரிவிப்போம் ஸ்ரீ அண்ணாஸுவாமியின் தத்வபரதிஷ்டா கரந்தததை இவாதாம் ஸேவித்ததாகவும், அதிலுள்ள அநேகவிஷயங் களைத் தாம் கருதஜனாதையோடும் சலாகையோடும் அங்கீகரிப்பதாக வும், அத்யமே சலோகப் பொருளைமாததிரம் வெறுப்பதாகவும் முகவுரைகூறி, மேலே அதயந்தம் அஸம்பத்தமாக இரண்டரை பக்கம் எழுதியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் * அத்யமே சலோகமுள்ளவிடம் பராயோப வேசபரகரணமுமல்ல, சரணுகதிபரகரணமுமல்ல என்று தீர்மானிக் கிறார் இவா. திருவாய்மொழியில் யானோட்டியென்னுள் என்கிறபாசு ரத்தின் ஈடுமுப்பத்தாறுபிரப்படியிலுள்ள ஒரு ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமாக இந்த அத்யமேசலோகாதத விசாரம் பெருகியிருப்பதாலும், ஈடு அருளிச்செய்தவரான வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளையினுடையவும், அவ ரது திருக்குமாரரான பிள்ளை லோகாசாராயருடையவும் ஸ்ரீஸூக்தி களையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கும் மஹான்களுக்கே இவ வாததவிசாரம்பரஸகதமாயிருப்பதாலும் அந்த மஹாசாராயர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு விருத்தமாக இந்தப் பீதாம்பரபண்டிதா தீர் மானிப்பது கடலோசையோடுலுக்குமத்தனை வேல வெட்டிப்பிள்ளை க்கு நம்பிள்ளையருளிச்செய்த வாதகையை ஈட்டில் காட்டியிரு க்குமிடத்தில் பெருமாள ஸமுதரராஜனிடத்தில் செய்தது சரணுகதி யே யென்பது ஸபஷ்டம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் பரபத்திக்கு அதி காரி நியமமில்லை யென்பதையும் மயூர்நியமில்லை யென்பதையும் விவரிக்கவந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் சரணுகதியென்பதே ஸதீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது திருநெடுந்தாண்டக வயாகயார பரவே ஸுத்திலும் சரணுகதியென்றேயுள்ளது இவற்றுக்கு விரோதமாக ஸாராஸவாதிரீஸாரபரகாசிகைகளில் ஏதோ எழுதியிருப்பதாக இப் பண்டிதா உதாஹரிப்பது வபாததம் சரணுகதி யென்கிற பக்ஷத் தையே யிசைந்தவாக்குகளே பரஸ்பரம் நடக்கும் விவாதத்தில் சரணுகதியல்லவென்று இவா சொல்லிக்கொண்டு வருவது அஸ மஞ்ஜஸம்

‘ பராயோபவேசமுமன்று’ என்று இப்பண்டிதா எழுதுவதும் பராயோபவேசநானென்று இவரே ஸதாபித்தபடியாகிறது எங்ங னே யெனினில்; ‘பராயோபவேசம் கூத்தரியருக்கு விஹிதமன்று

என்று பரதனை நிஷேதித்த பெருமாள் அதாமத்தை அதுஷ்டித் தனரே?" என்று இவா எழுதுகிறா இதனால், சிதர்கூடத்தில் பரதன் பராயோபவேசம் பண்ணினதாகவும் அதைப் பெருமாள் தடுத்ததாகவும் இவா ஸபஷ்டமாக எழுதுகிறாக்கிறா அங்கு ஸ்ரீபரதாழ்வான செய்ய நினைத்தது பராயோபவேச மென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட விவா, பெருமாள் ஸமுதரக்கரையில் செய்ததும் பராயோபவேசந்தான் என்று அவசியம் தீர்மானித்தேயாகவேண்டுமென்பனென,

உபோதய காண்டத்தில் 111-ஆவது ஸாக்ஷத்திலுள்ள உவ்வெ ஹ்ணிறெ ஸீவா கஸாநாஹ்ர வாரமெ ஸூய-ஓ ப்ரத்யுவவெக்ஷ்யாமி யாவநெ நப்யவீதி || ௧. ஸெஷெ வ்ரவ்ரவ்வாவாயா மாவந்ப்ரதியாவ்ரதி | கஸஸாத்ர உவவ்வாவ வ்வாவெவ்வாவ்வாஸ்வய | என்கிற சலோகங் களைக் கொண்டுதானே பரதன் பராயோபவேசம் பண்ணினதாக இவா எழுதுகிறா பராயோபவேச மென்கிற சபதாநுபூவி அங்கு வாலமீகி வாக்கில் சிறிதுமில்லை கடற்கரையில் பெருமாள் செய்த காரியத்தை என்ன சபதங்களாலே வாலமீகி கூறியிருக்கிறாரோ அதே சபதங்களால்தான் பரதன் செய்த காரியத்தையும் கூறியிருக்கின்ற ப்ரதிராயநம், ப்ரத்யுவவெஸநம் என்கிற சபதங்களுக்கே வுத்திகாரிதந்நிஷேபமுள்ளது அங்கு பரதன் செய்த காரியம் வேறு, இங்குப் பெருமாள் செய்த காரியம் வேறு என்று ஸாதிக்கப் பிரமனாலுமாகாது பரதன் செய்த காரியத்தைப் பெருமாள் தடுத்தது உண்மையே கூதரியா செய்யத்தகாதென்று சொல்லித் தடுத்ததாக இவா எழுதுவது மருள் * நதூஉ-ஓ-ப-லிவிதூநா வியி? ப்ரத்யுவவெஸநம் * என்பது அங்குள்ள வாலமீகி ஸூக்தி 'ஸலிவிதூக்ஷத்ரியாணாடி' என்பது வியாக் கியானம். கைகேயியின் வரத்தின்படியும் தசரதருடைய இசை வின்படியும் பெருமாள் திருவுள்ளத்தின்படியும் பரதன் ராஜபாபி ஷேகத்திற்கு பராத்நுபவிட்டபடியால் இப்படிப்பட்ட அவன பாத்புவேசம் பண்ணுவது அதாமம் என்று பெருமாள் கூறினரே யல்லது வேறில்லை பெருமாள் கடற்கரையில் போந்தபோது அபிஷேக கூத்தரிடதம் தமக்கில்லாமையாலே அக்காரிடத்தைத் தாம் அதுஷ்டித்தது அதாமமாகாது, ஸவேகதி விருத்தமுமாகாது

ந.நு — 'சித்திரகூடத்தில் பரதாழ்வான் செய்த காரியம் வேறு தான்; கடற்கரையில் பெருமாள் செய்த காரியம் வேறு தான். வால்மீகியின் உக்தியில் இது விளங்காநின்றது. * யாவநெநுநவ்ரவீதி* என்றும் * யாவநெநுதியாவூதி* என்றும் பரதன் சொன்னைப் போலே வசநல்யக்தி கடற்கரையில் இல்லை' என்று சொல்ல வருவரேல், துஷிஷம் வாஜரம் வஹி. அந்த வார்த்தை இருக்கவுமாம், இல்லையாகவுமாம். அனுஷ்டானோபக்ரமத்தில் அந்த நினைவு எவர்க்கும் இருந்தே தீரும். ணவம்வ, பரதன் செய்தது ப்ராயோபவேசமென்று தீர்மானித்தெழுதிப் இப்பண்டிதர்க்குப் பெருமாள் செய்ததும் ப்ராயோபவேசந்தானென்று இசைந்தே தீர்வெண்டிபதாய் விட்டபடியால் * அத்யமேச்லோகத்திற்கு அஃஸ்யம் வெளியிட்டிருக்கும் அர்த்தமே இவர்க்கும் தஞ்சமாய் வந்து முடிந்ததென்று தேறிவிட்டது. தத்வா'ரதிஷ்டையில்: 60+64 பாராக்கள் பார்க்க

மேலும் இப்பண்டிதர் எழுதியிருக்கிற விநோதத்தை நோக்குங்கள்; "சுஷிஷெவாஜரணாடி சுய தாரணாடி என்று ஒரு கல்பம்; ஸாமராவஸுவாஜரணம் சுயதாரணம் என்று ஒரு கல்பம்; ஜெவா இரண்டிலொன்று; ஸாமராவஸுவா இரண்டிலொன்று. இப்படிக்கும் அவ்யம் கொள்ளலாம்" என்று முடிவில் எழுதுகிறார். இரண்டாவது வாக்கியத்தில் (ஜெ) என்பதைக் கூட்டாமல் (ஸாமராவஸுவா ஜரணம் சுய தாரணாடி) என்று ஒரு கல்பம்—என்கிறவிவருடைய விவக்ஷிதத்தை எம்பெருமான்தான் அறியவேணும். மரணதாரணங்கள் ஸாகரத்திற்கே எப்படி ஸம்பவிக்கும். ஸாமராவஸுவா தாரணம் மல்லது வேறொன்றை இவர் இங்கு விவக்ஷிக்க முடியாதே. கடல் எந்த வஸ்துவைக் கடக்கவேணுமோ அறியோம். தாரண மென்பதற்குக் கேஷமென்று அர்த்தமென்று இவர் எழுதுவதும் பிசகு. இந்த அஸம்பத்த பாஷிதம் கிடக்கட்டும். * சுஷிஷெவா ஜரணாடி சுய தாரணாடி* என்று இவர் எழுதுகிறார் இதனால், பெருமாள் தம்முடைய முடிவைக் கூறுவதான ஒரு பக்ஷத்தையும் தாம் அங்கீகரிப்பதாக நன்கு காட்டுகிறார். ஸாமராவஸுவா ஜரணம் மென்பதும் அந்தப் பக்ஷத்திலேயே உண்டு—என்று

இவா எழுதினாலும் ராஜஸூ அரண் மெனகிற விடத் பக்ஷத்தை இவா அங்கீகரித்துவிட்டதாக விளங்கிவிட்டது. “வ்யக்ஷஸூ மெ நிஷ்ணெந வ்யக்ஷஸூ வியூஹ்யதெ” என்றதான இங்கு கிளைவுக்கு வருகிறது ‘கடலுக்கே மரணமாகக் கொள்ளாமல் பெருமானுக்கு மரணமாகக் கொண்டால் மஹா தோஷம்’ என்று ஸாதிகத்தொடங்கினவிவா ரெ அரண்மென்று அநவயிக்கிற பக்ஷமும் கொள்ளத்தகுந்ததுதான் என்று சுவாக்ஸு எழுதுவது எனனோ! ஸாமரஸூ அரண் மென்று சொல்லக்கூடாதென்று அண்ணாஸவாமி பெழுதியிருப்பதை மறுப்பதில் மாதிரிம எனக்கு நோக்கேயலது ரெ அரண் மென்று யோஜிக்கக்கூடா தென்பதில் எனக்கு நோக்கில்லை’ எனறே இனியிவா சொல்லித் தீர வேண்டும அபாடியாலாலும், ரெ அரண் மென்று யோஜிக்கும்ளவில் மஹத தான் அநாததம் வந்துவிடும் என்று இவா முதலேபிடித்து எழுதின தெல்லாம பாழதானே ரெ அரண் மென்றாலும் அது பெருமா ளுடைய விரயப்பேச்சு என்றும், ஸமுதரத்தின் மரணத்தில்தான் அதுவும் பாயவலிக்கு மென்றும் இப்பண்டிதர் எழுதுகிறார். ரெ அரண் மென்று யோஜித்துவிட்டு அதன் தாதபாயத்தை இவா எங்கனே இழுத்துக்கொண்டு போனாலும் அதில் நமக்கு விபரதி பத்தியிலை அநவயகரமத்தில விவாதமே யொழியாத தாதபாயத் தில் விவாதமே யிலலை இவா எழுதுகிற தாதபரியத்திற்கு மேற பட்ட பல தாதபரியங்களை அண்ணாஸவாமி எழுதியே யிருக்கிறார் *ஹய-ஹவாநஜீவீஷெ* என்ற பிராடடியின் வாதத்தைத் திருவடி சொல்லக் கேட்ட பெருமான உடனே *நஜீவெயம் க்ஷணஜீவி விநா தாஜவீதெக்ஷணா* என்றா இதற்கு என்ன ஆததம் இனி ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிழைத்திராமல் இப்போதே நான் முடிந்துவிடுவேன் எனபதுதானே இதற்கு ஆத தம் அப்படி முடிந்துவிட்டாரோ? இல்லை அதற்கு அது தாத பாயமன்று என்னவேணும் இப்படி காதபாய நிரவாஹம் பண்ணி ஒழுங்கு படுத்தவேண்டிய பெருமான வாதத்தைகள் பலவுண்டு சுஷ்ணெ அரண் மென்ற விதுவும் அப்படியேயாகிறது பெருமான முடிவதாகக் காட்டுகிற அநவயம் ஆபத்துக்கிடம் என்று ஆகரஹம் கொண்டவிவா அநதோ! அநத ஆபத்துக் குழியிலேயே தாமும் ஏன் விழுகிறார்? எனபதே இங்கு நாம் கேட்பது

வாமரவஸுமரண மென்று மிகவும் தவறான ஒரு அர்த்தத்தையும் கூடக் கூட எழுதிவருமிவர் இராமபிரானை தூஷிக்க வந்தவராமத்தனை. ஸ்ரீராம குணங்களுக்கு வேறுநிந்தை வேண்டா.

‘பெருமாள் அதுஷ்டித்தது சுவிக்ருஸாரணாமதிபன்று’ என்று எழுதாநின்ற விவர் விக்ருஸ ரணுகதி பென்று ஒப்புக் கொண்டா ராகிரார். சில அங்கங்கள் தவிர்ந்து சில அங்கங்களைவிடே கூடின சரணுகதி பென்கிறாரே; தவிர்ந்த அங்கங்கள் போகட்டும்; இசைந்த அங்கங்கள் எவை? ஏதேனுமொன்றை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஸாகரன்ய மரணமென்பதை நெஞ்சால் நினைக்கவும் வழியில்லையே. *சூருகஞ்ஞவஸுஸுக்ஷுப்ராதிசுஞ்ஞவஸுஸுஜ-நதிஞ்ஞஜிகளில் எந்த அம்சம் பெருமானிடத்திலிருந்தது? பெருமாள் குணபூர்த்தி யில்லாதவன் திறத்தில் சரணுகதி செய்தாராகையாலே அது பலிக்கவில்லை என்று ஆசாரியர்கள் ஸாதித்தார்களே யல்லது ஆறு கூல்ய ஸங்கல்பத்திற்கு எதிராக ப்ராதிசுல்ய ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டாராதலால் பலிக்கவில்லை? பென்று ஒரு ஆசார்யரும் ஸாதித்திருக்கவில்லை வாமரவஸு மரணமென்கிற அர்த்தம் ஆசார்யகோஷ்டியில் ப்ரவசித்தமாகில் அதைக்கொண்டு எவ்வளவோ சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் அவச்யம் சிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்குமே. இதுநிர்க.

பெருமாள் பக்கலில் வஸுவெ-ஸ்ராலாவம் கழற்ற வொண்ணாததாயினும், இருக்குமிடம் தெரியாதபடி அதனை மறைத்து மதூஷயத்வத்தையே பெருமாள் பெரும்பாலும் காட்டிவருகிறார் என்பது ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆழ்ந்த அவகாஹநமுடையாருடைய வித்தார்தம். ஆகவே அந்த மதூஷயத்வத்திற்கு மிகவும் சேரக் கடலரசனைத் தீரிகரண சுத்தியோடு வேண்டிக்கொண்டு அக்கரை செல்ல நினைத்துக்கரையிலே தரைக்கிடை கிடந்த பெருமாள் அந்த ஸமயத்திலே ருஜுவாக நெஞ்சால் நினைப்பதோ வாயாற் சொல்லுவதோ எப்படியிருக்கவேண்டு மென்பதை நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ? ‘தண்ணீர்த் தெய்வமே! நீ வழிவிட்டாலொழிப எனக்கு வேறு கதியில்லை; இப்போது உன் தயவை எதிர்பார்க்க வேண்டியதாக நேர்ந்துவிட்டது; நீ தயவு செய்து வழிவிட்டால் தான் நான் ஸபரிவாரனாய் அக்கரை சென்று எதிரிகளை முடித்துப் பிராட்டியை லபித்து வாழலாகும்; இல்லையெல் இங்கேயே முடியவேண்டியதாகுமத்தனை’ என்று இவ்வனை அதுஸந்

திப்பதன்றோ ப்ராப்தம். 'வழிவிடுகிறாயா? அல்லது உன்னைத்தொலைத் துவிட்டுமோ?' என்று உபஃரமத்திலேயே உரைப் பதானது வணங்கு கிறவனுடைய காரியமாகுமோ? காட்டிலே வழிபறிக்கவரும் கள்ளர் கள் கத்தியைக் காட்டி 'உடைமைகளைக் கொடுக்கிறாயா? உயிரை வாங்கிவிட்டுமோ?' என்று சொல்வது உண்டு அந்த நிலைமையிலா பெருமானே வைத்துப் பேசுகிறதென்று விவேகிப்பாரில்லை!

கடன் வாங்கிக்கொண்டு போனவர்களிடமிருந்து கடனை மீட் டுக்கொள்ள நினைப்பவர்கள் 'தயவு செய்து கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்' என்று வணங்கிக் கேட்பது ஒரு ஸமயம்; 'கொடுக்கிறா? அல்லது, சிறையில் புதுந்து பரிபாவப்படுவீரான வளவு முயற்சிபை பெடுத்துக் கொள்ளட்டுமா?' என்று வெருட் டிக் கேட்பது ஒருஸமயம். இங்ஙனே வெருட்டிக் கேட்கிற வார்த் தையே முதலடியில் வெளிவந்துவிட்டால் அதற்கு, வணங்கிக் கேட் கிற ஸமயமென்று பேருண்டோ? இந்த மிகச்சிறு விஷயத்தைக் கூட நெஞ்சில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் வாது செய்பவரோடு எதிர் வாது புரிவது ஸத்யமாய் நமக்கு வெட்கமாகவே யிருக்கிறது.

ஒருவரிடத்தில் நாம் பணம் கொடுக்கும்போது இதை நாம் மறுபடியும் திருப்பிப் பெற்றுக் கொள்வது எங்ஙனே என்று ஒவ் வொருவரும் ஆலோசிப்பதுண்டு, அப்போது மூன்று விதமாய் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக் கொள்வர்கள்; (அதாவது) அப்பா! தாயே! என்று வேண்டிக்கொண்டு காலைக் கையைப் பிடித்து அந்த வழியிலாவது வாங்கிவிடுவோம்; அவ்வளவுக்கு அவகாசமில்லாத படி அவனே எளிதாய்க் கொடுக்கவாவது பெற்றுவிடுவோம்; இல்லை யெல் நமக்குள்ள உரிமையைக் கொண்டு நியாயாலயத்தில் பிடித் திழுத்து பலாக்காரத்தாலே பெற்றுக் கொள்வோம்—என்கிற இம் மூன்று வழிகளையும் முதலிலேபே தீர்மானித்துக் கொள்வர்கள் அதுபோலவே பெருமானும் விபீஷணன் தம்பக்கலில்வந்து சேருவ தற்கு மிகமுன்னமேயே சிருவடியை நோக்கி "தவஸா வெஸுது வஸெநந வாமரொவொஷுணெநவா। வஸவ-ஸா வஸு வஸெ-ஸாவீ வாமாஸுஸாவஸு வஸவெந" என்று மூன்றுவகை யான உபாயங்களையும் சிந்தையிற் கொண்டு வெளிப்படவு மருளிச் செய்து, கடலைக் கடத்தல் எவ்வகையிலும் தமக்கு எளிதே யென் பதை வெளியிட்டருளினார்.

அதற்குப் பிறகு விபீஷணமுழுவான் வந்து சேர்ந்தான் அவனை நோக்கி ஸுகீவ மஹாராஜரும் திருவடிபுறம் “கூயம் வாமரஜ க்ஷொஹம் தராஜ வரூணாமயு” வெவெநெஹம் வரிவ்ய தாவவெ-^வ வாநராணாம் உஹொஜவா^வ || உவாயம் நாயி மவாரோ யயா நடிநடிவதி^வ | தராஜ தரவா வவெ-^வ வவெவெநா வரூணாமயு ||” என்று கடகடக்கும் வழி யாதோ வென்று கேட்டார்கள் அதற்கு விபீஷணன் சொன்ன பதிலாவது—‘வஸு^வஹம் ராவவொராஜா ஸரணம் மஹு உஹ-^வதி | வாநிதவ மரெணாயஉ^வபு^வமெயொ உஹொ^வயி || சுத-^வஉஹ-^வதி ராஜவஸு ஜகா^வகா காய-^வம் உஹொ^வதி ||’ எனபதாம் ரகுநுலத்தி^வமகு ஸாகாம மிகவும் உபகாரகமாக அவத ரித்ததாகையால் இது மிகவும் டெருமை யுடையது, (மதுஷப பாவ நையிலே நிற்கிற) பெருமாளுக்கும் இக்கடல பரமபூஜபமானத், ஆதலால் இதனை வணங்கி வழிபட்டு வழி கேட்பது யுகத மென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, இதைப் பெருமான ஸநிதியிலும் விஜ்ஞாபித்துத் திருவுள்ளமானபடி செய்வது—என்றா விபீஷ ணமுழுவான்

“வனவம் விவீஷணெநொக்தோ ராக்ஷஸெந விவஸி தா | சுஜமாஜாய வஸு^வநீ^வவொ யது ராஜவஸு^வகூ^வண^வ ||” ததஸா ஹா துஜாரெவெ விவீஷணவ^வஸு^வஹம் | வஸு^வநீ^வவொ விவஸு^வநீ^வ வர்ஸாமரவெஸாவவெஸந^வ ||” —விபீஷணன்^வ வெனி யிட்ட அபிபராயத்தை உடனே ஸுகீவ மஹாராஜா பெருமான் ஸநிதியிலே போந்து விண்ணப்பித்தாரா [புக்ஷுதூ யஉ-^வ பீ^வஸு ராவவஸு^வராவ^வரொவத] இயற்கைபாகவே ருஜு மாக்கத்திலேயே செல்பவரான பெருமாளுக்கும் ஸமுதராஜனை வணங்கி வேண்டிக்கொள்வதென்கிற அந்த விஷயம் திருவுள்ளத் திற பாங்காகப் பட்டது

உடனே பெருமாள் இளைய பெருமானையும் மஹாராஜனையும் நோக்கி, ஸமயத்தில் நல்ல வுபாயத்தை நினைப்பூட்டின விபீடண னுக்கு உரிய வெகுமதி யளிகுமாறு நியமித்துவிட்டு, விவீஷ ணவஸு^வ உக்தாயம் உஉ^வ க்ஷுண^வ ரொவதெ | ஸு^வசிவ^வி^வ க்ஷ^வ

வஹஸு^{ஸீ}வஹ்வாவீ யஜிரொவதெ || ஸக்ஷ்மணா! விபீஷணன் தெரிவித்த விஷயம் எனக்கு மிகவும் யுக்தமாகத் தோன்றுகிறது. நீயும் ஸுக்ரீவனும் நன்கு ஆலோசித்துப்பார்த்து இதில் உங்களுடைய அபிமதியையும் தெரிவிக்கவேணும்—என்றார். அது கேட்ட ஸுக்ரீவ ஸக்ஷ்மணர்கள் [சுரீய-^ஸ நள நரவா^ஸ! நரொவிஷுதி ராவவ! விவீஷணெந யவொ தூவ^ஸநி^ஸகா^ஸரெ^ஸ வஸ்வாவஹ^ஸ!...விவீஷணவஸு^ஸ ஸ-^ஸரவஸு^ஸ யயா^ஸ-^ஸ கியதா^ஸம் வஹி^ஸ] பெருமானே! எங்களுடைய அபிமதியைத் தனியே தெரிவிக்கவேண்டியதென்னவிருக்கிறது? இந்த ஸமயத் திற்கு இணங்கிப் உபாயத்தையே விபீஷணன் கூறியிருக்கின்றாரா தலால் அதுவே எங்களுக்கும் ருசிக்குள்ளது; அப்படியே செய்தருள வேண்டியதுதான் என்றார்கள். [வனவஸு^ஸ கஸா^ஸவீ^ஸணெ-^ஸ தீ^ஸரெ^ஸ நடி^ஸநடி^ஸவதெ^ஸ! வஸ^ஸவி^ஸவெ^ஸஸ ததாரா^ஸரெ^ஸ வெ^ஸடி^ஸரி^ஸவ ஹ^ஸதா^ஸஸ^ஸநி^ஸ] பிறகு பெருமாள் கடற்கரையிலே தர்ப்பங்களைப் பரப்பி நிறுத்த நெருப்புப்போலே சயனித்தருளினார். (இவ்வள வோடு பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.) மேல் இருபதாவது ஸர்க்கத்தில், சார்த்தூல னென்கிற வொரு ராக்ஷஸன் சாரகை இங்குவந்து மீண்டதும், மறுபடியும் சுகனென்கிற ஒரு ராக்ஷஸன் ராவணனது கட்டளையினால் இங்குவந்து பரீபவப்பட்டுப் போனதுமான சில கதைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேல் இருபத்தீராவது ஸர்க்கத்தில் (பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தின் முடிவிலுள்ள கதையின் தொடர்ச்சியாக) * ததவஸாமர வெ^ஸரூ^ஸ யா^ஸம் டி^ஸல-^ஸநா^ஸவீ^ஸய-^ஸ ராவவ^ஸ! சுஜ^ஸயி^ஸம் ப்ரா^ஸஜி^ஸவ^ஸ சு^ஸக^ஸவா^ஸ ப்ரா^ஸதி^ஸரி^ஸஸு^ஸ ஜ^ஸஹோ^ஸடி^ஸம் * என்று தொடங்கி * வஸு^ஸதி^ஸரா^ஸ த்ரூ^ஸவி^ஸத^ஸஸு^ஸ நய^ஸஜெ^ஸதா^ஸ ய^ஸஜ-^ஸவ^ஸத^ஸரூ^ஸ! உவா^ஸவ^ஸத ததா^ஸ ரா^ஸஜ^ஸவா^ஸமர^ஸ வஸு^ஸரி^ஸதா^ஸவ^ஸதி^ஸ || * என்னுமளவாகப் பதினெரு ச்லோகங்களினால் பெருமாளுடைய தரைக்கிடை பேசப்பட்டது. இந்த இடத்தில்தான் * சுடி^ஸஜெ^ஸர^ஸண^ஸம் வா^ஸய^ஸ தர^ஸண^ஸம் வஸா^ஸம ரா^ஸவ^ஸஸா^ஸ * என்பது எட்டாவது ச்லோகமாக வுள்ளது. பன்னி ரண்டு ச்லோகங்களுக்குமேல் பெருமாளுடைய கோபாவேசமும் அதனால் விளையும் காரியமும் பேசப்படுகின்றன. அந்த ப்ரகரணம் வேறு, கீழுள்ள ப்ரகரணம் வேறு. வணங்கி வழிபட்டுக் கிடந்த

ஸமயத்திலே பெருமானுடைய திருவுள்ளம் எங்ஙனே யிருக்கக் கூடியது? எங்ஙனே யிருந்தது? என்பது மாத்திரம் ஆராய் பார்ப்பதம் * புகூதா யஜ்-பரீயஸு * என்றும், * நயஜெஞா யஜ்வதஸு * என்றும் இந்த ப்ரகரணத்திலேயே உள்ள சப்தங் களையும் அவற்றுக்குப் பெரியார் வியாக்கியானம் செய்கின்ற அர்த் தத்தையும், அடுத்த படியாகப் பெருமாள் தாமே ஸாதிக்கிற * ப்ராஜஸு க்ஷாபெவ சூஜ-வம் ஸ்ரியவாஜிதா | ஸ்வா யஜ்-வம் வமுகெதெ நிம-புணெஷு ஷதா-மண்ணா || * என்கிற வார்த்தையையும் விமர்சித்தால், காரணா த்ருய நிமஜாடிவி ஸ்ரூதராய் வணங்கிக்கிடந்த காலத்திலே கடலரசனை முடிப்ப தான பொரு திருவுள்ளமும் பெருமானுக்கு உடனிருந்தது என்று சொல்வது எங்ஙனே பொருந்தும்?

விபீஷணன் வந்து சேர்வதற்கு முன்னே பொதுப்படையாகப் பெருமாள் கூறியிருந்த * தவஸா வெதஸுவநெந வாமரொ வொஷணெநவா | வவ-யா வஸுவஜெ-பாவி வாமா வஸுவஸு மவவநெ || * என்கிற வார்த்தை உபாய விசேஷ ரிந்த தாரண மின்றிக்கே 'இங்ஙனே எனக்கு ஸாத்யமான பல வுபாயங்க ளுண்டு' என்பதை மாத்திரம் ஸ்ரூதவ யொமூதாஜா த்ரு புக ட-நமாகத் தெரிவிக்கப் பிறந்ததாதலால், பிறகு ஆப்த வசனங்க ளாலே 'சரணாகதிபாகிற உபாய விசேஷம் கைக்கொள்ளப்பட்டு அதனை ஸநியமமாக அதுஷ்டிக்கப்படுகின்ற காலத்திலே வாமரொ வொஷண நினைவையும் கூடவேவைத்து அர்த்தம் பண்ணுவதற்கு அந்த வார்த்தை இடம் தரவேமாட்டாது, அந்த வார்த்தையின் உண்மையான பொருளும் மேலே இனிது விளங்கும்.

ஒரு க்ரந்தத்தைத் தானே பார்த்துப் பரிச்ரமப்பட்டுப் பொருள் தெரிந்துகொள்ள வல்லமை வாய்ந்த வொருவன் ஆப்த வசநாதிகளாலே ஒரு ஆசார்யரிடம் சென்று அவரிடத்திலே அதிக ரித்து க்ரஹிப்பதாக நிச்சயித்துச் சென்று வணங்கும்போது 'நீர் சொல்லுகிறீரா? நானே புஸ்தகம் பார்த்துத் தெரிந்து கொள் ளட்டுமா? என்று வெருட்டிச் சொல்லுவது முண்டோ? அவ்வாசிரியர் இரங்கிச் சொல்லிக் கொடாவிடில் இவன்தானே ஏபொர்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவே போகிறு னென்னும்,

வணங்கி வேண்டிக்கொள்ள வந்தபோது விபரீதமான நினைவும் சொலவும் இருக்கத்தக்கவே தகாதன்றோ. ஸாமான்யர்களான நம் முடைய படிபே யிதவானால் *வாகுதூ யஉபரீமரென்னப் பட்ட பெருமானுடையபடி இதற்கு விபரீதமாயிருக்க வடுக்குமோ? ‘சணல்கண்ட ப்ரஹ்மோக்தம் போலே’ என்று ஆசாரியர்கள் ஸாதிக்கிற கணக்கிலே ஸாரணவாணாநுஷாநமும் டிண்ணா வாயாநுஷாநமும் வாகுகாநாவவெஹ ஒரு வ்பக்தியி னிடத்தில் குட புகத்தகாதவை—என்கிற ஒருவார்த்தையே அண்ண ஸ்வாமியின் விஸ்தரங்களுக்கெல்லாம் ஸாரமான ஜீவாது.

“உயா தெ நெெகீ லவது யஜிவிது லவலி—என் பதில் என்ன சமாஜம்?” என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுது வது அர்த்தமில்லாத வார்த்தை. *தெந நெெகீ லவதுதெ யஜிவிதுலவலி * என்று இராவணனை நோக்கிப் பிராட்டி அருளிச் செய்திருப்பதுண்டு. இங்ஙனே பெருமாள் அருளிச் செய்யவும் ப்ராப்தம் இதற்கு உபதேசமொழி யென்று பெயரே தவிர வணக்கமொழி டென்று பெயர் கிடையாது. ‘பாவீ! அநி யாயமாய்க் கெட்டுப் போய்விடாதே; பெரியாரேடு ஒத்துவாழ்; இல்லாவிடில் நீ பாழாய்ப் போய்விடுவாய்’ என்று வயிற்றெரிச்ச லோடு சிதியார்க்குப் பெரியார் சொல்லும் வார்த்தை உலகில் கிடையாதென்று யாரும் சொல்லவில்லை. சரணாகதி செய்யுங் காலத் திலே அப்படிப்பட்ட உபதேச மொழிக்கு ப்ரஸக்தி யேது?

இது ஸர்வேச்வரனுடைய சரணாகதி ப்ரகரணமாகையால் அவ னுடைய தன்மைக்குத் தகுதியாக அப்படியும் சொல்லலாம் என் பது பாலீஸ்பாஷிதம். ஸர்வேச்வரத்வாகாரத்தை இங்கு நினைப்ப தற்கே வழியில்லை. ‘வெறும் மறுஷ்யத்வாகார மொன்றுதான் இங்கு வைத்துப் பேசவுரியது. அல்லாவிடில், பெருமாள் தரைக்கிடை கிடந்ததே தவறான காரியமாகும். ப்ரபுத்வத்திற்குப் பொருந்த ஆஜ்ஞாபந ரூபமாகவே காரியம் செய்திருக்க வேண்டும். புல்லைப் பரப்பிப் படுகை போடாமல் நிற்குகொண்டே மந்த்ர பலத்தாலோ மற்றும் எந்த சக்தி விசேஷத்தாலோ கடலரசனை எதிரே தோன்றப் பண்ணி [ஆண்டாள் * ஆழிமழைக் கண்ணவென்று தேவதையை யழைத்து நியமித்ததுபோலே] ‘வருண! எனக்கு வழிவிடாய்’

என்று நியமித்துக் காரியங் கொள்ளாதே, ப்ரதீஸ்யநம் பண்ணினது என்? * உயா சூவ ஸூஉநுஜூதொ மஹ ஹொகாநநுத உாநு * என்று பெரியவுடையார்க்கு வழி காட்டின பெருமிடுக்கர் * உயா யஹுஉநுஜூதாஃ தீதா மஹத வாநராஃ! * இத்தயா திப் புடைகளிலே வநராமுதலிகளை நியமித்தும் * உயா சூவ ஸூஉ நுஜூதொ ஜாநுஉாஹொஹொ லவ * என்று கடலாசனே நியமித்தும் எளிதாக எழுந்தருள்வதற்குப் பெருமாள் அடித்தே? ஆற்றலையெல்லாமடக்கிக்கொண்டு வணக்கங்கொண்டு காரியங்கொள் ளப் பார்த்தவிடத்திலே பரதவத்தையும் கூடவே வைத்துப். பேசு வது என்ன அழகு? விஷயங்களைக் கலந்த கட்டியாகப் பிசிறிப் பிசைந்து பேசுவது பண்டித க்ருத்யமன்று. இராகவன் இப்போது எந்த நிலைமையில் இருந்து வருகிறாரென்பதைக்கூட ஆலோசியாமல் நெஞ்சில் தோன்றினபடியும் வாயில் வந்தபடியும் சொல்லிவிடுவது பிரமாணிகர்க்குப் பணியன்று.

“செய்யும் ப்ரணயத்தில் குறையில்லை; ஸூஉம் பண்ணால் உண்டபாதம். இந்த பயத்தை முன்பே காட்டாவிடில் அநார்ஜவம் நியதம்” என்கிறார் பீதாம்பரபண்டிதர் ப்ரணயமென்கிற சொல் லுக்கு என்ன பொருள்? இங்குப் பெருமானுக்கும் கடலாசனுக் கும் எவ்வகையான பரிமாற்றம்? ப்ரணய கலஹ மித்யாதி ஸ்தலங் களிலே கொள்ளப்படும் ப்ரணய பதத்திற்கு இங்கு என்ன ப்ரஸக்தி? பல்லைக்காட்டிக் காரியங்கொள்ள வந்தவன் வில்லையும் கூடவே காட்டி அச்ச முறுத்திக்கொண்டே வணங்கினென்பது எங்ஙனே சேரும்? அச்சமுறுத்துகிற ப்ரகாணம் இதுவன்று கிடர். ஆர் ஜவம் அநார்ஜவம் என்பதற்கு இன்னது பொருள் என்றே தெரிந்து கொள்ளாமல் அந்தப்பதங்களை ப்ரயோகிப்பார்க்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம். காரணசூய ஸாராஹுததை சூஜ்வ மென்று சாஸ்த்ராஜ்ஞர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இங்கே உடல் வணங் கியும் மனம் தண்டனையில் நெறிப்புக் கொண்டும் இருந்ததாகப் பொருள் கூறினால் இது செவ்வைக் கேடீயல்லது செவ்வையாகவே மாட்டாது. ‘அச்சமுறுத்துவதை முன்பே காட்டாவிட்டால்தான் ஆர்ஜவக்குறை பெருமானுக்கு வந்து சேரும்’ என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுதுவது தவறு. ஸூகீவ விஷயத்தில் * உாவாஹி வஸூஉநுமாஃ * இத்தயாதியாகப் பிறகு தெரிவித்த வார்த்தைகளை

முன்னமே தெரிவித்திருப்பதுண்டோ? அங்ஙனம் தெரிவியாமையி னால் பெருமான் செவ்வைக்கேடர் என்று சொல்லுவாருண்டோ? * சுவாஹ் வதூஸூதூநிதூஜி தேசிக ஸ்ரீஸூக்திப்படியே ஞானவாநயதூஜியான பின்பு நிகழ்ந்த சீற்றச் செயலும் அருள் பொலிந்ததே யென்று அண்ணாஸ்வாமி யெழுதியிருக்கும்போது அதில் அநார்ஜவம் சங்கக்க அவகாசஸேசமு மில்லையே. ஸாரண வாரண ஸமகாலத்திலேயே கடலைத் தொலைத்துவிடுகிறெனன் கிற ஸங்கல்பந்தான் செவ்வைக் கேடாகும். ஒரேகாலத்தில் உத்தம குணர்கள் பக்கலில் ஒன்று சேர்ந்திருக்க முடியாதவைகளான ஸாம தண்ட சிந்தனைகள் பெருமாளிடத்தில் ஒருங்கே கூடியிருந்தன வாகக் காட்டக்கூடிய இடம் ஸ்ரீராமாயணத்திற்குள் சிறிதேனும் கிடைக்குமோ? முழுதும் தேடிப்பார்க்க.

“சுகாரணே பூதூவாய மென்றால் ஹிதஸாவநம் அநார்ஜவமோ?” என்கிறார் பீதாம்பர பண்டிதர். சாஸ்த்ரம் நம் மிடத்தில் சரணாகதி செய்ய வந்ததன்று. * ஸாவூஹ் வஹ் வஸூகித மென்று முறையிடப்பட்டுள்ளது. பெருமான் இங்கு ஸாவூவான முறைமையிலேயா தரைக்கிடை கிடக்கிறார்? ராஜ்ய தந்த்ர லென்கிற பேச்சுக்கு இங்கு என்ன ப்ரஸக்தி? ப்ரத்யுப வேசந தந்த்ரமன்றோ இது. இவையெல்லாம் அஸம்பத்த வாக் விஸூகிதங்கள்.

“இங்கே தக்ஷிண பாஹுவர்ணநம் நயம் பயம் இரண்டையும் காட்டுகிறது” இத்யாதிகளான பீதாம்பர பண்டித வாக்யங்கள் எடுத்துக் கழிக்கவும் தகாதவை. ‘தரைக்கிடை கிடந்த காலத்திலே பெருமாளுடைய திருவுள்ளம் எப்படிப்பட்டது?’ என்று விமர்சிக் கும் ப்ரகரணத்திலே இத்தகைய காடுபாய்ந்த வாக்யார்த்தங்கள் காட்டிலே கூறத்தக்கன. இவ்விடத்திலே கோவிந்தராஜீய வ்யாக்யா நத்திலுள்ள பதப்ரயோஜந விவரணங்களையும் அவதாரிகைகளையும் நோக்கினால் ஸாகரமாரண நினைவு பெருமான் திருவுள்ளத்தில் (12 ச்லோகம் வரையில்) எள்ளளவும் எட்டிப்பார்க்கவே யில்லையென்பது தெளிவாகும்.

ஸ்ரீராமானுஜனதுஷ்டாநமும் ஐனோவாயாது ஸந்தாநமும்
 வாககாநாவவெஹெ ஒரு வ்யக்தியினிடத்தில் எப்படியிருக்கத்
 தகாதவையோ அப்படியே ஸ்ரீராமானுஜனோடு இருக்கத்
 தகாதவைதான்; அதுமாத்திரம் இராகவனிடத்தில் எங்ஙனே
 கூடிற்று? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இதனால், பெருமாள் சீரண
 கதிக்கு, அல்லது ப்ரத்யுபேஸநத்திற்கு அதிகாரி யல்லர் என்பதும்,
 மதுஷ்ய பாவனைக்குச் சேரப் பல காரியங்கனையும் செய்துபோந்த
 கணக்கிலே இதனையும் செய்தார் என்பதும் சொல்ல வேண்டிற்றாகு
 மத்தனை யல்லது வேறொன்றும் சொல்லப்போகாது. பல்லைக் காட்
 டிக் கொண்டு யாசிக்கும் மையத்திலேயே வில்லைக்காட்டி வெருட்டுவ
 தான க்ருத்யமும் மதுஷ்யர்கள் பக்கலில் காணக்கூடியதே யாதலால்
 மதுஷ்ய பாவனையில் நின்ற பெருமானுக்கு அதுவுந்தான் பொருந்
 தினதாக இருக்கட்டுமே என்று சொல்லப் பார்ப்பது பெருமானே
 காவாபாஷை கோஷ்டியிலே வைத்துப்பேசுவதாகும். பாலகாண்ட
 ப்ரதம ஸர்க்கத்திலும் அயோத்யாகாண்ட ப்ரதமத்தித்ய ஸர்க்கங்
 களிலும் விரித்துரைக்கப்பட்ட ஸ்ரீராம குணங்களுக்கு விரோத
 மாகக் கூறும் கூற்றுக்கள் செவியிலு மேற்கத் தகாதவை.

“பெருமானே முடிக்கவா நாலுமந்திரிகள் மந்த்ராலோசனை
 செய்து இல்வுபாயத்தை நிச்சயித்தார்கள்? இவர் மந்திரியாயிருந்
 தால் எப்படியோ?” என்று பீதாம்பர பண்டிதர் எழுதியிருப்பதும்
 பொருளற்ற பேச்சு. ‘கடலைக்கடந்து வைரியை வென்று வைதேஹி
 யைப் பெற முடியாமற் போனால் மரண மடைவது தவிர வேறு
 செய்யகில்லேன்’—என்கிற தாத்திரியமே தேறுமாறு சொல்லிக்
 கொண்ட விதனால் யாதொரு குறையும் சங்கிக்கப் போகாது. மஹா
 வீரர்களுக்கு ஏற்ற பேச்சே யிது. மரண மென்று திருவாக்கினால்
 சொல்லிக்கொண்ட மாத்திரத்திலேயே அது ப்ராப்தமாய்விட்டதாக
 நிச்சயித்து ஆகேஷபம் செய்வாருடைய மேதை அற்புதமாக்கிலே
 யுள்ளது. மந்திரிகள் பெருமானே முடியச் சொன்னதாக யார்
 சொல்லுகிறார்கள்? மந்திரிகளும் முடியச் சொல்லவில்லை. சீரண
 கதிக்கு மரண ஸங்கல்பம் அங்கமுமன்று. அங்ஙனே பெருமாள்
 செய்து கொள்ளவுமில்லை. உத்தேசித்ததொரு காரியத்தை ஸாதித்
 தே தலைக்கட்டுவதென்று தீவ்ரமான உறுதி கொண்டிருக்குமவர்கள்
 அவ்வுறுதியைக் காட்டுவதற்கு ஸேஷபூதமாகவே வார்த்தைப்

பாடாக ஸ்வமரணத்தையும் ஒரு கல்பமாகப் பேசுவது எங்குமுள்ள வழக்கம். *சுராவண உராஜவா* இத்தாதிகள் இவ்வகுப்பில் தானே சேர்த்தவை இவ்வகையிலே அமைந்த 'மே மரணம் வா' என்ற வார்த்தையின்மீது எத்தனை ஆசேஷம்! எத்தனை படை மெய்ப்பு! *ஹரியாநஹோ வரிகரஃ பூ திக்ஷுவசேஷ*.

“ப்ரபந்தரான விபீஷணரை சத்ருவான ராவணன் கையில் ப்ரதிப்ரதாநம் பண்ணும்படி தாமே முடிய நினைத்தாரோ? தேவர்கள் சரணாகதியை ஹோவமாக்கஸங்கல்பித்தாரோ?” என்று வெகு அவலீலையாக எழுதுகிறார் பீதாம்பரபண்டிதர். ஸ்ரீராமாயணத்தில் எத்தனை ஸந்தர்ப்பங்களில் பெருமாள் தம்முடைய மரணப்பேச்சை வாயவிட்டுக் கதறி யிருக்கிறாரென்று தெரியுமோ? *வீதயா ரஹிதொஹம்ஹெ நஹிஜீவாநி யசுக்ஷண* | ஐதம் சொகேந உஹதா வீதாஹரணஜெந பாடி | வரஹொகே உஹாராஜொ நஹம் ஐசுக்ஷுதி ஹேவிதா ||.....சுவயா விர ஹிதாஸாஹம்ஹொசேஷு ஜீவிதபாதுநம் ||* இத்தாதிகள் ஆரண்ய காண்டத்தில் பெருமாள் உத்திகள். இப்படியே யுத்தகாண்டத்திலும், 'சுராவண உராஜவா' என்றும், 'சுஷு ராஜஸு ராஜசுவ வஸுதா உஹயாஹெ' என்றும் சொன்ன அடுத்த சுக்ஷணத்திலேயே *நஹி யஹெந ஹேகாயம் ஹெவ ப்ராஹெணநம் வீதயா |...கிஹெ ராஜெந கிஹொஹெணம் யஹெ காயம் நஹிஷுதெ |...ஐஹெஹவ உரணம்ஹெயம் நதா ஸம்யாவித ஹம்ஹெ |* இத்தாதிகள் பெருமாள் திருவாக்கில் நிரமம்மமாக வந்திருக்கின்றன. தரைக்கிடை கிடவாமல் மஹாவீரனாயும் உஹா யீரயாளரெயனாயும் ஸ்ரீராமன் காரியஞ் செய்யுமிடங்களிலேயே இப்படிப்பட்ட பேச்சுக்களிருந்தால் அவ்விடங்களில் விளையாத ஆசேஷம் தரைக்கிடை கிடக்குங்காலத்தான அந்நமே மரண மென்பதில் என்ன விளையக்கூடும்? *சுஸிதம்ஹிதவனவ வாநர ஹெஹெ |* என்றாப்போலே ஸ்ரீராமாயணத்தை ஓரிடத்திலும் ஆழ்ந்து பாசாமல் மேலெழவும் பாராமல் நெஞ்சில் தோற்றுகிறபடியெல்லாம் ஆசேஷ துஷணைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பார்க்கு நம்முடைய உத்திகள் எங்ஙனே பயனளிக்கும்? இப்போது இதில் நாம் காட்டியுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கனவே அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரர்

தங்களில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பவையே. ஆனாலும் இங்கு ஸாரமாக எடுத்துக் காட்டினோம்தனை. [சுடினெ லாமாஸு துரணாவா (உ) உணாவா] என்கிற ஒரு அந்வயம் தவிர மற்றைப் படி இவர்காட்டி அந்வயங்கள் பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் வால்மீகியின் அபிப்பிராயத்திற்கும் வெகு தூரத்திலே நிற்கும்.

உெ என்பதற்கு 'என்னிடமிருந்து' என்று பஞ்சமிபாக அர்த்தங்குறி, உஉஉ உணாவா! சுடி துரணாவா லாமாஸு என்றால் என்ன வ்யுத்த்க்ரமம்? — என்று கேட்கிறார் பீதாம்பர பண்டிதர். இப்போது இவர் காட்டுகிற அந்வயக்ரமம் ஒரு பொருளையும் தரமாட்டாதது. ஒரு வியாக்யாநகாரமும் காட்டினதுமன்று. உெ என்பதற்குப் பஞ்சமியாகப் பொருள்கொள்ள அவசியம் ஏற்பட்டால் கொள்ளலாம். அதை மறுப்போமல்லோம். இங்கு அப் பொருள் அஜாகளஸ்தந துல்யமாகும். லாகரத்திற்கு என்னிடமிருந்து தரணமாவது-என்று ஒரு விலக்கணமான அர்த்தம் இவர் கூறவருகிறாரே, இதில் ரஸமறிந்தவர் இவரொருவரே யாகவேணும். விசாரமோ ஈட்டு ஸூஸூக்தியை யதுஸரித்துப் பிறந்துளது. அதற்கிணங்காத வேறொரு அஸமஞ்ஜஸப் பொருளைச் சொல்லிக்கொண்டு 'இப்பொருளில் என்ன வ்யுத்த்க்ரமம்? என்று கேட்பது விவேகிகளின் பணியாகுமோ? மூலத்தில் மே மரணம் என்றுள்ள பதச்சேர்த்தியைப் பிரிக்காமல் அந்வயிப்பது க்ரமிகாந்வயம்; அதைப்பிரித்து மிகவும் வ்யவஹிதமான வேறொரு பதத்தோடே சேர்த்து அந்வயிப்பது வ்யுத்த்க்ரமாந்வயம், கால்யம் வாசிப்பவர்களுக்கும் இது எளிதாகத் தெரியுமே. அந்தோ! ஒவ்வொன்றையும் முறை கேடாக வேயா எழுத வேண்டும்?

“உபாய விகல்பத்தில் இரண்டு கல்பத்திலும் பலன் ஒன்றே யாகவேணும்” என்று தொடங்கி இவர் எழுதிபிறப்பதும் தவறு. இங்கு உபாய விகல்பமாக பாலிஸூனும் நினைக்க முடியாது. ப்ரத்யுப வேசநமாகிற உபாயம் ஒன்றே நிஷ்கர்ஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்டு விட்டது. அதில் விகல்பமே கிடையாது. தரணம் என்பது இவ் வீடத்தில் பலனே யல்லது உபாயமன்று. ஸூவசந்நுஷணீத்தில் இது ஸுஸ்பஷ்டம். மேல் விளைய வேண்டிய ராவணவத லீதா ப்ராப்தி களைப்பற்ற இது உபாயமன்றோ என்ன வேண்டா. ஒன்றுக்கு ஒன்றைப்பற்ற உபாயத்வமும் மற்றொன்றைப்பற்ற ஹிதுசுவமும் சாஸ்த்ர

லித்தம். ஸரணவரணமாகிற உபாயத்தினால் துரணத்தை இங்குப் பலனாகக் கொண்டாரே யல்லது உபாயமாகக் கொண்டா ரல்லர். இதை நாம் எடுத்துச் சொல்லுவது சிறு குழந்தைகளுக்குச் சொல்வதுபோலவே யுள்ளது. ப்ரகரணம் உபாய பரிக்ரஹ ப்ரகரணந்தான். அந்த வுபாயம் விபீஷணதிகளின் வார்த்தையின லும் பெருமாள் தம்முடைய ருசியினாலும் ஸரணவரணமே யென்பதாக உறுதி செய்யப்பட்டு அதுஷ்டிக்கப்பட்டுமான பின்பு அதில் ஈகல்பமென்கீழ் பேச்சுக்கு ப்ரஸக்தி யேது? “மே மரண மென்கிற ஒரு கல்பமுமுண்டு” என்று ஒரு தடவைக்கு இரு தட வையாக எழுதி யிருக்குமிவர் தம்முடைய கருத்துக்கே மறுப்பாகக் காட்டும் தூஷணங்கள் பரிஹாஸ்யங்களை யல்லது வுதூராவே யங்களல்ல என்று, இவருடைய அபத்தச் சுவடியின் வீக்ஷணத்தில் விரமிப்போமிப்போது.

அறிவிற சிறந்த ஆரியர்களே! ஈட்டில் வெவக வுஜாஜாழி களினால் வலுவதிதமான “இத்தை முடித்தல் கடத்தல்” என்கிற வாக்கியமே இத்தனை விசார விரிவுகளுக்கு மூலமாயிற்று. அந்த வாக்கியம் அப்படியிருந்திருக்கத் தகுதியுண்டா வென்று ஆராய்ச்சி செய்யலாமே. அங்கு நம்பிள்ளை தாத்பரிய ஸரணியில் ஸாதித் தவரே யன்றிப் பதவுரை முறையில் ஸாதித்தவரல்லரே. வாய்திறக் கும்போதே இத்தை முடித்தல் என்று ஸாதிப்பரா? கடலைக் கடத் தல் நேராவீட்டாலன்றோ அதனை முடித்தல் வேண்டும். இத்தைக் கடத்தல் முடித்தல் என்று ஒழுங்குபாடாக ஸாதிப்பதில் என்ன தடை? முறைதவறி யிருப்பதுகொண்டே இங்கு ஏதோ பிழை புகுந்திருத்தல் வேண்டும் என்று ஏன் தெளிந்து கொள்ளலாகாது? இற்றை முடிதல் கடத்தல் என்பது மாத்திரம் முறைமையோ? என்ன வேண்டா. ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின் ஆதபூர்வியில் ஆர்க் கும் விப்ரதிபத்தி யில்லையே. மூலமுள்ளபடிக்குச் சேருகிறது என் பதே யல்லாமல் மற்றுமுண்டான தகுதிகளும் தத்வப்ரதிஷ்டையில் நிரூபிக்கப்பட்டே யுள்ளன. ஸ்ரீராமாயண மூலத்தையே மாற்றி விடப் புகுந்தவர்களும் உள்ளார்களெனினும் அன்னவர்களைப் பொருள்படுத்தி நாமுரைக்க வேண்டுவ தொன்றுமில்லை. வுராவுரா தாவான நம்பிள்ளை திருவாக்கில் இத்தை முடித்தல் என்பது முந்தற இருப்பதற்கு எள்ளளவேனும் தகுதியுண்டா? என்று நெடுந்தூரம் நிபுந்தும் காண்மின்,

இரண்டாவது :—இந்த விபரீதார்த்தம் ஸ்ரீராமாயணப் ப்ரகரணத் திற்குப் பொருந்தவில்லை யென்ப தொன்றேயோ? ஈட்டுப் ப்ரகரணத் திற்கும் இறையேனும் பொருந்தவில்லையே. ஆழ்வாரை மேன் மேலும் உகப்பிப்பதில் எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமே யல்லது ஆழ்வாரைத் தொலைத்துவிடுவதாக எம்பெருமான் ப்ரதிஜ্ঞைப் பண்ணினானென்று உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வாயில் வருவது முண்டோ? ஆழ்வாருடைய ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் அல்லது ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் எடுத்துக் கொள்வோம். ஓரிடத்தி லாவது இத்ததைய ரஸாபாஸப் பொருள்படுமாறு ஸ்ரீஸூக்தி யுளதோ? * தண்டாமஞ் செய்து என் எண்தானானே * என்று ஆழ்வார் ஸாதிப்பதையும் அதற்கு நம்பிள்ளை பணித்த சுநவய-
வாஸவாந்ததையும், மற்றும் “வாரிக்கொண்டின்னை விழுங்குவன் காணிலென்று, ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித் துத் தானென்னை முற்றப்பருகினன்” என்பது முதலான ப்ரகரணங் களையும் ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களுமா ஆபாஸப் பொருளை அகத் திற் கொள்வது? * எங்கள் குழுவினில் புதுரவிட்டோ மென்கிற பீதாம்பர பண்டிதஜ்ஞாதிகளான ஸ்ரீவெவ்வ^ணவ மொஷ்டிவிஷ்டி^ண கள் யாதானும் சொல்லுக. ஆழ்வாரளவிலே எம்பெருமான் படுகாடு கிடக்கிறபடியைப் பாசுரந்தோறும் அறிபவல்ல பாக்கசாலிகளுமா நெஞ்சால் நினைக்கவுமொண்ணாத பொருளைப் பேசவேண்டும்?

* பாவியேனைப் பலநீ காட்டிப்படுப்பாயோ * இத்தயாதி பாசுரங் கள் இல்லையோ? * நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் * என்றீ பதி கம் பதிகமாகப் பேசவில்லையோ ஆழ்வார்?—என்று, அருளிச் செய லின் போக்கறியாதார் சிலர் கேஷிப்பரேல், அப்பாசுரங்களைப்பற்றி ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயாதிகளில் அருளிச்செய்யுமதை ஸதாசார்ய ஸந்ரிதியில் கேட்டுணர்மின் என்போமத்தனை. கொடு வலகத்திலிருப்பைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்திமிக்குப் பேசும் பாசுரங்கள் தனிப்பட்டவை. * யானொட்டி யென்னுள் * என்கிற பாசுரங்கொண்ட பதிகம் பரமானந்தம் பொலியப் பேசியது. இதில் ஆர்த்தியின் கந்தமும் எட்டிப் பார்ப்பதன்று. எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற இனிமையைப் பேசுவது இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயமென்று மணவாளமாமுனிகளும் நூற்றந்தாதியில் அருளி னர், அப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஆழ்வா

ரைத தொலைததுவிடுவதாக பாதிஜனஞ் செய்தானென்பதும்,
“அதற்குத் தாத்பாய மென்னவென்றால்” என்று பேசுததொடங்கிக்
காடுபாயவதும் அதுவதிககவும் தகாதவை

இற்றை முடிதல் என்றால் ஈட்டு பாகரணத்திற்கு நனகு
பொருதுகிறதோ வெனில், ஆசசரியமாகப் பொருதுகிறது.
இன்னும் உபயோகிக அநிகபரிசரமம் கொள்ள வேண்டாம்.
திருநெடுந்தாண்டக வியாககியான அவதாரிகையில் (பெரியபுரா
சானபிள்ளை)

‘இனி முகங்காட்டா தொழியில் ஜகத்து அரீசவரமாமென்று
பாாதது ஆழவார்க்கு முகங்காட்டி, தானும் இவரும்
ஜகத்து முண்டாமுடி பண்ணினான்”

என்றருளிச் செய்திருக்கும் பூணிகதி யொன்றைக் காணின்.
இதைப்பற்றின் விரிவுகளை அண்ணாண்டாமி தக்க ஸமயங்கவில
வெளியிடுவா எம்பெருமான ஆழவார பகலிலே * குழுவாவது
ஹிவாழி * என்றறப்போலே குடியிருக்க விரும்புவதும், ‘இப்
பெருப்பேறு நமக்குக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ’ என்று
அவன்தான் தனும்பி நிர்ப்பதும், ‘இது கிடைக்காவிடில் பின்னை
யிருந்து நாம் ஜீவிப்பதுமுண்டோ” என்று அவன் ஸவஸததையில்
வெறுப்புக் கொளவதும், ‘ஆழவார நமமை அங்கிகரித்தால்தான்
நமக்கு ஸததையுண்டு, இல்லேபேல ஸஸவிஷாணாழிகளைப்
போலே நமக்கும துஷ்ஷமேயததனை’ என்று அவன் எண்ணுவ
தும் ஆக இப்படிப்பட்ட ரஸமயப் பொருள்களை ஈட்டில் வாரி
யிறைத்திருக்கின்ற நம்பினனை திருவாக்கில் அவதயமயமான வெரு
வாக்கியம் வந்ததாக ஸதாபிகக் முயலவாருமுண்டாவதே! எம்
பெருமானைப் பெருமல ஆழவார முடியநிர்ப்பதும், ஆழவாரைப்
பெருமல எம்பெருமான முடியநிர்ப்பதும் நம்பினனை போலவார்
வியாககியானவகளில் அடிக்கடி காண்கிறோம் எம்பெருமான ஆழ
வாரை முடிததுவிடுவே னென்று பாதிஜனஞ் பண்ணுவதான
பொருள ஸாவுதா அஸம்பாவிதமே “ஆழவார, தன்னைப்பிரிந்து
துவண்டு முடிந்துபோமளவாக எம்பெருமான செயவதுண்டே,
அதுதான் முடிததலாக இங்குக் கொள்ளலாகாதோ?” எனினில்,
“புணாதொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜொந பக்திகளை வளாத

* சுவஸிவரிக்ஷா கௌரவாடிஸ் கௌரவாதிப்படியே ஏதுக்கு
இத்தனை அநர்த்தங்கள் ? * யதாஜ்ஞாநவஜரி ரவயூவீர !
வீக்ஷு விஸுஜ்ஜாதிதி ஜஹ்லிய ஜஹ்லாஜள ! க்ஷாயம்
முணஃ சுதரகொடிமதஃ கியாநுவா கவஸு ஹுமெத்வடி
உஹொ வத கவஸு ஹுமி ! * (அதிமாநுஷஸ்தவம்) என்று
அகங்குழையும்படியான திருக்குணம்வாய்ந்த ராகவன் * சுவரூபே
யொ உஹொடியி இத்தயாதிகளாலே பக்தனால் கொண்டாடப்பட்ட
கடலரசன் திறத்தில் குற்றம் காணாதவளவிலேயே க்ருர நினைவை
கொண்டாரென்னும் பேச்சை மீண்டுமீண்டும் பேசாதீர்கள். இப்
படிப்பட்ட அபார்த்தம் நம்பிள்ளை பணிக்கவும் தகாது, இராகவன்
இதற்கு இலக்காகவும் தகாது.

* தவவா வெதுவதெந வாமரொ வொஷணெந
வா வவ-யா வுவுவெயெ-வாவி வாமரவாஸு வு-வ
நெ || * என்று விபீஷண சரணுகதிக்கும் முன்னமே பெருமாள்
பேசியிருக்கும் பேச்சுக்குப் பாங்காகவே யுளது இவ்வர்த்தம்—
என்கின்றவர்கட்கு ஒரு ரஹஸ்யார்த்த முபகரிப்போமிங்கு. வாம
ரொவொஷணெநவா' என்றதற்கும் அத்யமே ச்லோகத்திற்கும்
யாதொரு புணர்ப்பு மில்லையென்று பண்டே பரக்க நிரூபிதம். ம்
றென்றும் மதியிற் கொண்மின். வாமரொவொஷணெநிதி ந
சொஷயதெய-ய-; சுவிதா ஸுஷுதே. வாமரவாஸு
ஸுஷுக்ரணெநிதி நாய-; சுவிதா ஸுஷுலாவொய-
நாசு சுத-யா வாமர சு-யா சொஷண- நாய-; வாம
ரவாஸு டயாய- ஸுதவனவ ஸுஷுலாவொய-; 'கடலரசன்
நாம் அணைகட்டிச் செல்லுமாறு உடன்பட்டோ, அல்லது அந்த
ப்ரயாஸமும் நமக்கு வேண்டாமல் நடந்தே நாம் செல்லும்படி
தன்னை வற்றிக்கொடுத்தோ உபகரிக்க நாம் கடந்துவிடலாம்' என்று
பெருமாள் கூறுவதாகக் கொள்வதே இங்கு மிகச்சிறந்த பொருள்.
பரத்வப்பிடாரைக் காட்டவல்ல பொருளைக்காட்டிலும் நீர்மைக்

திருப்பர். இப்படியே பாடப் பல பதிப்புக்களிலும் ஏறிவருகின்றது. அதிலேயே * ஆலிநகர்க்கதிபதியே*, என்றவிடத்து “வாலியைக் கொன்று ஊரிலிதன்னைத் துணையாகக் கொள்ளப் பெற்றதே!” என்று ஒரு பதிப்பில் பாடமும், மற்றொரு பதிப்பில் மற்றொரு வகையான பாடமும் காண்கிறது. ஒன்றாவது பொருந்துமா என்று பாருங்கள். ஆசாரியர்கள் அமுத மொழிகளை நமக்குச் சேமநிதியாகவே இட்டருளினர். அவை நாளடைவில் பல காரணங்களால் பலவகைப்பட்ட விக்ருதிகளை அடைந்திட்டால் அவற்றைப்பெல்லாம் ஒருவர் எடுத்துரைக்க நாம் இசைந்திடுவதா என்கிற பொருமை யுடையார் நல்ல அர்த்தங்களையும் சுத்த பாடங்களையும் அநியாய மாய் இழந்தே போகவேண்டுமெத்தனை.

பல பெரியார்கள் வெகுநாளாக ஆதரித்து ஒதிவருகிற பாடங்களை ஒருவருடைய உத்பாதநத்திற்காகத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதே யென்கிற வருத்தம் அல்லது வெட்கம் சில மஹான்களுக்கு இருக்கக்கூடியதே. அதற்கு நாமென் செய்வோம். பெரிய திருமொழியின் சாற்றுப் பாசுரமாகிய * குன்ற மெடுத்து ஆரிரை காத்தவன் தன்னை * என்கிற சுற்றுப் பாசுரத்தின் இரண்டாமடிபை “மன்றில் மலி புகழ்” என்றே உலகமெங்கும் ஸேவித்துவருதை நாம் காண்கிறோம். வேறுவகையான பாடம் ஒரு வருடைய வாயிலும் வந்ததாக இதுவரை நாம் கண்டதில்லை; காணப்போகிறதாயில்லை. ஆனால் வழங்கிவருகிற பாடம் என்றைக் கோ தவறாக வந்துபுகுந்து உலகமெல்லாம் பரவிவிட்டது என்று தான் சொல்லித் தீர வேண்டியதாயிருக்கிறது. அப்பெரிய திருமொழியின் பதினொராம் பத்திலேயே இரண்டாவது திருமொழியின் இறுதிப் பாசுரமாகிய * வென்றி விடையுடன் * என்கிற பாட்டின் இரண்டாமடியில் “மன்றில் மலி புகழ்” என்கிற பாடம் உண்டேயன்றி மேற்குறித்த சாற்றொன்றுப் பாசுரத்தில் அதுகிடையாது, பொருந்தாது. அதைப்பற்றி அண்ணாஸ்வாமி (பெரிய திருமொழி) திவ்யார்த்ததீபிகையில்—(அப்பாசுரத்தினுரையில்)

“இரண்டாமடியில் ‘மன்றில் புகழ்’ என்ற பழைய பாடம் மறைந்து போய் ‘மன்றில் மலி புகழ்’ என்ற புதிய பாடமே எங்கும் பரவிநின்றாலும் அது பெரியோர்க்கு உடன்பாடன்றி; இத்திருமொழியில் நேரசை முதலான பாசுரங்கள்தோறும்,

ஒவ்வோடியும் ஒற்றொழிததுப பன்னிரண்டெழுததம் நிரா
யசை முதலான பாசாங்கனதோதம் ஒவ்வோடியும் ஒற
றொழிததுப பதின்கூனெழுததம் அமைநதுள்ளன வென
பதைக கண்டறிததால் இப்பாட்டில் 'மலி' எனபது அதிகப
படியான பாடமென்று எளிதிற புலனாகும் "

என்று அழகாக கிருபணமும் காட்டியிருக்கிறார். அதைக கண்ட
வாதே, "சூஷ-ஸ்வாந ஷோஷம், உமாஜவஸ்வாந ஷோஷம் என
கிருபப்போலே பொருத்தவிடக்கூடாதா எனன்? அது தவறான பாட
மென்று ஏதுக்கு எழுதவேணும்?" என்று சீறிப்பேசுகிற ஸ்வாமி
கள் மிகையாகக் காணப்படுகிறார்களே யன்றி சூஷ-ஸ்வ உமாஜ
வஸ்வாஜிகளைக் கொண்டு ஸமாதானம் பண்ணுகிற வழியைப்
பெரியவாசசான்பிள்ளை முதலான பூருவாசாரியாகளும் விட்டிட்டு
இலக்கண வழியைப் பின்பெனறே பல திருத்தங்களை வியாக்கியா
னங்களில் காட்டியுள்ளார்களென்பதை யாராயநது தெளிவு பெறு
வார சிலரே ரஹுஸநாகளும் தமிழ்ப்பண்டிதார்களுமான பல
மஹான்கள் திருத்திப் பதிப்பித்திருக்கின்ற திவ்யபரபதப் பதிப்புக்
களினெல்லாம் (நாம மேரகாட்டிய விடத்தில) மலி எனபதினறியே
'மன்றில புகழ்' என்ற பாடமேயுள்ள தெனபதையும் நோக்காமல்,
எதற்கும் மறுப்புக் கூறிக்கொண்டே யிருக்கவேண்டுமென்கிற நோக்
குடன் எதையேனும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பாருள்ள விடங்களில்
அன்னவாக்குடைய அபிவிருத்திற்கும் அபிமானத்திற்கும் தகுந்த
படியே சொல்லிக்கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் 'ராவணாயவ்ஸுவி,
ராவணாயவ்ஸுவி, என்று பேசிப் போது போக்குவாரைப்போலே
யிருக்கவேண்டுமென்பது காலநிலைமைக்கு ஒத்ததாயினும், உண்மை
களை மறைத்து அடக்கிவைத்து, அபத்தங்களை யெல்லாம் ஆதரித்
திருக்கமாட்டாத தன்மையே காரணமாக இவ்வுலகத்தாருடைய
வருத்தத்திற்குப் பாதிராமாகும்படி சில மஹான்களுக்கு நோந்து
விடுகின்றது. இதுவுமொரு பகவத ஸங்கலபமே !

இங்கனம் —

அடியாக்கு அடியேன,

தி வி சிங்கரராய தாஸன.

ரென்றது என்னே! என்னில்? இதற்கு இரண்டு ஆசார்ய சிகாமணி
கள் இரண்டு வகையான காரணங்களை வெளியிட்டருளினர்.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் விஷம் மாக அருளிச்செய்த கோதாஸ்துதியில்—“தாதலும்தெ யெஹிஃ ஸூதிஸெவஸூராக் கணபூரீதெ? ஸூதிஸெதொநவாஹ வஹிவஹ | க்ஷுஹிததூரூ வஸஹமாஸெவஹி குரூரூம் மெஹெ ஹஹூர வஹாநுமஹம் ஸ்ரவஹி || [தாதஸ்துதே மதுபித: ஸ்துதி லேஸவஸ்யாத் கர்ணம்ருதை: ஸ்துதிஸதை: அநவாப்த ஸ்ரவம். த்வத்புத்தமால்ய ஸபகா முபஹ்ருத்ய மாலாம் லேபே மஹத்தர பதாநுகுணம் ப்ரஸாதம்.] என்றுள்ள ஸ்லோகத்தை நோக்குமிடத்து, ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த பூமாலையைப் பெருமானுக்கு ஸம்ர்ப்பித்ததனாலேயே வீட்டுகித்தார், பெரியாழ்வார் என்கிற பட்டப் பெயரைப் பெற்றருளினார் என்று தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுவதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமான பெரிய என்னும் பதத்தையே மஹத்தரபத மென்று தேசிகன் குறிப்பிடுகிற ரென்பது ஸம்ப்ரதாயம். ஆனால் அவ்விடத்திற்கு உரையெழுதியுள்ள சில மஹான்கள் மஹத்தரபத மென்றதற்கு மிகச் சிறந்த ஸ்தானமாகிய நித்யவிபூதி யென்று பொருள் கொண்டார்கள். அங்கு தேசிகனுடைய ஹ்ருத்யத்தை ஸம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர்கள் தெரியக்கண்டு கொள்வது.

இனி, மற்றொரு ஆசார்ய சிகாமணியின் நிர்வாஹத்தை நிரூபிப்போம்.

“ மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்
தங்கள் ஆர்வத்தளவுதானன்றிப்—பொங்கும்
பரிவாலே விவ்விபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்
பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்.”

என்பது உபதேச ரத்தினமாலையில் மணவாள மாமுனிகளின் பாசரம். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களா சாஸனத்தில் ஊற்ற மிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதே யன்றி இப் பெரியாழ்வார்க்குப் போலே நித்யமாகும் முக்கியமாயு மிராது. அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவனிடத்தில் தங்களுடைய வாழ்ச்சியைப் பெறுவதற்கு விரும்புவார்கள். இவ்வாழ் வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு

வாழ்வாக நினைததுப பெருமானுக்கு என்ன தீவகு வருகிறதோ வென்று பயப்படிகு காப்பிடத் தேடுகிற பரம்பகதராவா. ஆனது பற்றியே மறமுள்ள ஆழவாக்களைவிட மிகக் பெருமையை யுடையவ ரானது காணமாகவே இவாக்குப் பெரியாழ்வா சென்று பரஸித்தி யுண்டாயிற்று என்பது இப்பாசுரத்தின கருத்து இரண்டு வகை யான நிர்ணயங்களும் அழகியவே

இனி, இவ்வாழ்வாக்கு பரதாந் நிருபகமான மங்களா சாஸநத் தைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம் அவாபத ஸமஸதகராமனென்றும் ஸாவ ரக்ஷகனென்றும் பரஸித்தனை ஈசவரனைக் கண்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவனிடத்துப் பிராப்தித்ததுப பெற வேண்டி யிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்கள முண்டாகுமாறு ஆசா ஸிப்பது தகுதியோ வென்னில், பகவத கிருபையினால் கிடைத்த பகதியினால் அந்த பகவானுடைய ஸாவ ரக்ஷதவம் முதலான திருக்குணங்களை அடியோடு மறந்து ‘இப்பகவான குறையானது மில்லாம விருப்பதே நமக்கு மங்களம்’ என நினைத்து மங்களா சாஸ நத்தில் ஒருபடுகின்றாராதலால், இதுபகதி நிலைமைக்குப் புரங்கா கவே அமையும்

ஐஞான த்சை யென்றும் பரோம த்சையென்றும் இரண்டு நிலை மைகள் உண்டு அவற்றுள், ஸாவேசவரனே ரக்ஷகனாகவும், தான் அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகிறவனாகவும் பிரணவம் முதலியவற்றில் சொல்லுகிறீபடியே தெளிவாகக் கண்டு அநுஸந்திக்கும் நிலைமை ஐஞானத்சையாகும் அப்போது “அண்ண அடியேனிடரைக் களை யாடே” “நெடியாய் அடியேனிடா நீக்கே” “அடியேன வினையா யின பாற்றே” என்றாற்போன்ற பாசுரங்கள் திருவாகிலை வெளி வரும

இனி, ஸாவேச்வரனுடைய ஐஞான சக்திகளையெல்லாம் மறந்து அவனது ஸௌந்தராய ஸௌகுமாரயங்களை யே அநுஸந் தித்து ‘இப்படிப்பட்ட அழகிய திருமேனிகு என்ன தீவகு வினாந் திடுமோ?’ என்று அசசம் சங்கித்து வியாசுலப்படும் நிலைமை பரோம த்சையாகும் அப்போது ஈசவரனே ரக்ஷிக்க வழி தேடித் தடுமாறுவார்களா, பலலாண்டு, போற்றி என்று காப்பிடத் தொடங்கு வார்களா

மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவர்கள் ஸாவ ரக்ஷகனை ஈச வரனே ரக்ஷியனாகவும், அவனாலே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய தங்களை

ரஶ்ணுகர்களாகவும் நினைக்க நேரிடுகிறபடியால் இந்த நினைவு விபரீத வுணர்ச்சியையன்றோ? மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களான ஆழ்வார் களுக்கு இத்தகைய விபரீதஞானம் கூடாதேயென்று சிலர் சங்கிப் பர்கள். திவினையின் பயனாக வருகிற விபரீத ஞானம் ஹேயமே யொழிய எம்பெருமானது வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிற விபரீத ஞானம் ஹேயமல்ல; மிக உத்தேச்யமாகவு மிருக்குமென்று நம் முதலிகள் ஸமாதான மருள்கின்றனர்.

அயர்வறு மமரர்களைன்று போற்றப்பட்ட நித்யஸூரிகளுக்கும் இந்த விபரீத ஞானமுண்டு. 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு' என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாம கோஷத்தை அஸுர ராகஷஸர்களின் கோலாஹலமென்று மயங்கிச் சீறி அழலை யுமிழ்கின்றனென்று திருமழிசைப்பிரான் தமது உட்கண்ணினுற் கண்டு பேசுகின்றார்:—“ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு” என்பது அவ்வாழ்வாருடைய பாசிரம்.

பட்டரும் ஸ்ரீ குணரத்ந கோசத்தில் “ஷ்ரேஹாடிஸ்யாந ரக்ஷா
வ்ருஸநிவிநாயகம் ஸாஹ்யுதவக்ராவிரிபெஷெஃ சூநஷெகா
ண்டுவம் ஸ்ரீ ஹுமவதி யுவபொராஹுராவ்யூநரக்தீஸ்—ஸ்
நேஹாத் அஸ்தாந ரக்ஷாவ்ய ஸநிவிநாயகம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்யை:
ஆநந்தை கார்ணவம் ஸ்ரீ! பகவதி யுவயோராஹு ராஸ்தாந ரத்நம்”
என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார்களும் ப்ரேமத்தாலே
கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பார்களென்கிறது இதில்.

இவ்விபூதியிலும் ப்ரேம பாவசர்கள் பலர்க்கும் மங்களா சாஸ
நமே யாத்திரையாயிருக்கும்: இதற்குச் சான்றாக இதிஹாஸ புரா
ணதிகளிலிருந்து சில செய்திகளை யெடுத்துக் காட்டுவோம். பரி
பூர்ண சக்தியுத்தன் என்கிற உணர்ச்சியும் நம்பிக்கையு மிருக்கும்
போதும் ப்ரேமத்தினால் கலங்கி அஞ்சுவது உண்டு என்பதனை
மூதலிக்கச் சில புராண புருஷர்களைக் காட்டுவார்கள் நம் ஆசாரி
யர்கள்.

இராமபிரான் பிராட்டியைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு மிதிலா புரிபில் நின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவரும்போது பரசுராமன் என் வில் வலிகண்டு போவென் மெதிர்வந்த காலத்தில் தசரத சக்ரவர்த்தி அப்பிரானுடைய பிரபல சக்தி விசேஷங்களை முற்றும் மறந்து இளமையையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து அஞ்சிப்

பரசராமனிடத்திலே அபயம் பிரார்த்தித்தான். “அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்” என்று உறுதியாகக் கூறின விச்வாமித்ர முனிவனது உக்தியைக் கேட்டுவைத்தும், தாடகா தாடகேய நிரஸநம், அஹல்யா சாப விமோசனம், சிவதநர்ப்பங்கம் முதலிய அரும்பெருஞ் செயல்கள் செய்தமையைக் கேட்டுவைத்தும் தயரதன் கலங்கினுனென்றால் இது ப்ரோமத்தின் கனத்தினுல்லது வேறென்றாலன்றே

கௌஸல்யையும் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய பிரபாவங்களை அறிந்திருந்தும் அவன் வரவாஸத்திற்குப் புறப்படும்போது “தத் தே பவது மங்களம்” என்று பலகாலுஞ் சொல்லி ஆசாஸித்தான்.

ஸீதாபிராட்டியும் ஸ்ரீராமபிரானுடைய வைபவமெல்லாம் அறியுமவளாயிருக்கச் செய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுகக்காக ஸர்வாலங்காரங்களும் செய்துகொண்டு அவர், சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது அவரது அழகிலே தோற்று இதற்கு என் வருகிறதோவென்று ப்ரோமத்தாலே கலங்கி “வதிஸுந்தரிதா வீதா லதபுராஸிவிகேக்ஷணா | சூரியாஸிநுவபுராஜ ௨௦ ம யாநுலிப்யுஷீ || திஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமது வவ்ராஜ மங்களாந்ய பிதத்புஷீ.” என்று திருவாசலளவும் தான் மங்களா சாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று “பூர்வாம் திஸம் வஜ்ரதர:” என்று தொடங்கி யமன் வருணன் முதலிய திக் பாலகர்களையும் இவர்க்கு ரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தான்.

ஜயோத்யா வாஸிகளான ஸகல ஜனங்களும் காலையும் மாலையும் இராமபிரானுடைய மங்களங்களை ஆசாஸித்து எல்லாத் தெய்வங்களையும் வழிபடும்படியை “ஸ்ரீயொ வுஜாஜ்ஜாணுஸூ லாபம் ப்ராசஹிதாஃ || ஸவபுராநு டேவாநு நூஸுனி ராஸுநா டேபு யஸஹிநி= ஸ்திரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஸ் ச ஸாயம் ப்ராதந் ஸமாஹிதா: ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:” என்ற சலோகத்தினால் தெரிவித்தார் வான்மீகமா முனிவர்.

குஹப்பெருமாள் இராமபிரானுடைய சக்தி விசேஷங்களையும் நன்கறிந்தவர்; பரதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர்; அப்படியிருந்தும், நல்ல ப்ரதிபத்தியோடே வந்து கொண்டிருந்த அப்பரதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாகச் சங்கித்து,

“ அஞ்சன வண்ணனென்னு ருபிராயக னாளாமே
வஞ்சனையாலர செய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சர மென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க் குகனென்றெனையோசாரோ?
ஆழ நெடுந்திரையாறு கடந்திவர் போவாரோ?
வேழ நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழைமை வேடனிறந்தில நென்றெனையோசாரோ?” (கம்பர்.)

என்கிறபடியே அந்நி ப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்ததும், இவ்
வண்ணமாகவே பரத்வாஜ மாமுனிவரும் “ கஜிஹ ஁ஹெஷா
புஜவலி ராஜிஷுபாதிஷு கஜிணம்—கச்சிர் ந துஷ்டோ வீரஜஸி
ராமஸ்யாக்விஷ்ட கர்மண :?” [பரதா ! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு
மிகவும் அதிபங்கை யுண்டாகிறதே; இராமனுக்கு ஏதோ திங்கிழைக்
கப் போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றாயே ; அப்படியில்லைபா ?
என்று கேட்டது மெல்லாம் ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே யல்லவோ ?

தண்ட காரண்ய வாலிகளான மஹர்ஷிகளும் தங்களுடைய
ஆபத்தைப் போக்கவும் அபிமதங்களைக் கொடுக்கவும் ஸ்ரீராமபிரான்
எழுந்தருளி யிருக்கிறாரென்று அறிந்து வைத்தும் அதை மறந்து
அவருடைய வடிவழிகி லீடுபாட்டாலே மங்களா சாஸநம் பண்ணி
னார்களென்பது “ தெ தம் லொரஜிவொஷுஹம் ஁ஷஷ்வாவொவொ
யஜிஷ்வாரிணம் | ஜீயாமி ப்ரயுஜாநாம் ப்ரத்யுஜாநாம்
஁ஷஷ்வதாம் தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை
தர்ம சாரிண : மங்களாநி ப்ரயுஜாநா : ப்ரத்ய க்ருஹ்ணந் த்ருட
வ்ரதா :” என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம்.

ஸ்ரீ ஜடாபு மஹாராஜர் பிராட்டிக்காக இராவணனோடே
பொருது குற்றுயிராய்க் கிடக்கிற தம்மைப் பெருமாள் வந்து கண்ட
வளவிலே ஜநஸ்தானத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் இராக்கதப் படை
களையும் தனி வீரம் செய்து நின்று கொன்ற தோள்வலியை அறிந்
திருக்கச் செய்தேயும், இனிமேல் என்னாய் வினையப் புதுகிறதோ!
என்றஞ்சி ஆயுஷ்மந் என்று கூறும் முகத்தாலே மங்களா சாஸநம்
பண்ணினார். [யாம் ஓஷ்திமீவ ஆயுஷ்மந் ! அந்வேஷஸி மஹாவநே.
ஸா தேஹி மம ச ப்ராணா : ராவணேந உபயம் ஹ்ருதம்] என்றது
காண்க.

ஸுக்ரீவமஹாராஜர் வாலிவதம் முதலியவற்றால் பெருமானுடைய நிகரற்ற சக்தியைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீ விபிஷ்ணுமூவான் நாலு பேரும் தானுமாய் வந்தமைகண்டு, நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமானை நவீந்து நம்மை யெல்லாம் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்று அறுதியிட்டு முதலிகளுக்குக்காட்டி இவனைச் சித்திரவதம் பண்ணவேணுமென்றதும் இவனை யங்கீகரிக்கவே கூடாதென்று பெருமானைக் காண் கட்டினதும் ப்ரேமத்தின் பாவசயத்தாலேயன்றோ ?

கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் விதூரர் கண்ணபிரானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தியுத்தத்வம் முதலியவற்றை அறிந்திருந்தும், தூர்யோதன கோஷ்டியில் கண்ணன் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்டுச் சிறிது அநர்த்தம் விளைவித்த படியைக் கண்டு அஞ்சி ப்ரேமாந்தராகித் தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸனத்தையும் அதிசங்கை பண்ணித் தம் கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரென்பது “ஸம்ஸூபஸநாஸநம் ஸாரஸம் விஹாஸஸு லஹாஸிஃ” என்ற ச்லோகத்தினால் சொல்லப்பட்டது.

எம்பெருமானால் திருத்திப் பணி கொள்ளப் பெற்ற பிள்ளையுறங்கா வில்லிநாஸர், நம்பெருமாள் புறப்பாட்டில் என்ன அவத்யம் விளைகின்றதோவென்று அதிசங்கைபண்ணி பிச்சுவாய் என்கிற கத்தியை உருவிப் பிடித்துக்கொண்டு கூடவே உலாவுவர் என்பது ப்ரஷித்தம். இங்ஙனே மற்றுமுள்ள இதிஹாஸங்கள் பலபல. இவர்களெல்லாரையும் அதிசுயித்த பெருமேன்மை பொருந்தியவர் இப்பெரியாழ்வார். இவருடைய திருவாக்குக்களுள் திருப்பல்லாண்டுக்கு அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற சிறப்பை

“கோதிலவாமாழ்வர்கள் கூறுகலைக் கெல்லாம் ஆதி திருப்பல்லாண்டான துவும்—வேதத்துக்கு ஓ மென்னுமது போல் உள்ள துக்கெல்லாம் சுருக்காய்த்தான் மங்கலமாதலால்.”

என்ற உபதேச ரத்தினமாலே கொண்டு அறிக.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவ்வாழ்வார்க்கு விலக்ஷணமான ஒரு அதிசுயமு முண்டு: வியாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களின் அகக்கண்ணுக்கும் புலனாகாத பகவத் சரித்திரங்களும் இவர்க்குப் புலனாயிருக்கின்றன வென்பர். பெரியாழ்வார் திரு

மொழியில் (5-4-6.) “உன்னுடைய விக்கிரமம் ஒன்றோழியாம லெல்லாம், என்னுடைய நெஞ்சகம்பால் சுவர்வழி யெழுதிக்கொண் டேன்” என்ற விடத்து வியாக்கியான மருளாநின்ற பெரிய வாச் சான் பிள்ளை—“எல்லாம் என்னுந்நிற்க ஒன்றோழியாமல் என்றது வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ராகாசியாதவையம் இவர் தமக்கு ப்ரகா சிக்கையாலே. ‘சீமாலிகன்’ ‘மல்லிகை மாமாலே’ இத்யாதி,” என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

மஹர்ஷிகளும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் அதுஸந்திக்கப் பெறாத இரண்டு பகவச் சரித்திரங்கள் இவ்வாழ்வார் தம்மால் அது ஸந்திக்கப்பட்டிருக்கும்படியைச் சிறிது விவரிப்போம். பெரியாழ் வார் திருமொழி (2-7-8.) “சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள் ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சச்சுரத்தால் தலை கொண்டாய்,” என்பது ஒரு (அபூர்வ) க்ருஷ்ணாவதார சரித்திரம். அதாவது—மாலிகன் என்பானோருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த் தோழனாய் அவனிடத்திற் பலவகை ஆயுதப் பயிற்சி களையும் பெற்று ஒருவார்க்கும் அஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாது ஜனங்களை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருக்க, நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்’ என்று வியாகுலப்பட்டு, ஒரு நாள் அவனை நோக்கி ‘நீ இப்படிச் செய்வது தகாது’ என்ன, ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றி ‘நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சி மாத்திரம் செய்விக்க வில்லையே’ என்று குறை கூற, ‘இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது; இது எனக்கே அஸா தாரணமானது’ என்ன; ‘என்னால் முடியாததும் ஒன்றுண்டோ? நீ அவசியம் அதைக் கற்பிக்கவேணும்’ என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் ‘இதுதான் தக்க ஸமயம்’ என்று திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சக்கராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையில் ஏற்க, ‘இது எனக்கு அரிதோ?’ என்று மாலிகன் சொல்ல, ‘இது உனக்கு அரிதே’ என்று கண்ணன் சொல்ல வும் அதை அவன் கேளாமல் அச் சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றி யெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன் கை விரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்து நிற்க, அச் சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம் போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன் கையிற் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அறிந்து விட்டது என்பதாம்.

ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் அயோத்தியி லிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் தாமுமாக இராக் காலங்களில் ஏகாந்தமான விடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில் பிரணய மிகுதியினால் பிராட்டி பெருமானை மல்விகை மாலையைக்கொண்டு ஒரு முறுவிர்த்த காலம் கட்டிப் போட்டுவைத்திருந்தா ளென்பது (3-10-2.) “ எல்லியம் போதினி திருத்த லிருந்ததோரிடவகையில், மல்விகை மாமாலை கொண்டு அங்கு ஆர்த்ததுமோ ரடையாளம் ” என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அபூர்வமான வொரு இதிலாஸம்.

ஆகவிப்படி வ்யாஸ வால்மீகிகளிற் காட்டிலும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்களிற் காட்டிலும் சிறப்புற்றோங்கி விளங்கின இவ்வாழ்வார்க்கு நாம் என் செய்ய வல்லோம்? இவர் கம்பித்த மங்களா சாஸனத் தையே இவர் திறத்து நாமும் விரியோகித்து வாழ்வோமாக.

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம்.

[பத்ராதிபர்]

[ஏரார் வைகாசி விசாகத்தின் 134-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி]

பரனாவான். ஈஸ்வரன். அவன் ஜகத்காரண பூதனாய் ஸர்வ ரக்ஷகனாய் ஸ்ரீய: பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணத்மகனா யிருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டது.

இப்பேர்ப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி ஸம்ஹாரக்களையும் பண்ணக்கடவனா யிருப்பன்.

அதெங்கனே யெனில்!, சதுர்முக ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணா நிற்பன். அவ்வாறு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களைத் தானே விஷ்ணு ரூபமாய் நின்று பரிபாலியா நிற்பன். ருத்ராதிசுருக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணா நிற்பன்.

இவ்வாறு தன்னால் படைத்துப் பரிபாலிக்கப்படா நின்ற சேதனர்களைத் தானே ருத்ராதிசுருக் கந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறான் என்பது, ஸர்வ ரக்ஷகனாய் தயா, வாத் ஸல்யாதி கல்யாண குணங்களை யுடையவனா யிருக்கும் ஸர்வேஸ்வர

னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு ஸர்வவித்தத்தாலும் பொருத்தமுடைய தன்று, என்று சங்கிக்கக்கூடும். அது சரியன்று.

ஸம்ஹரித்தலாவது, தேஹவியோகத்தைப் பண்ணுதல். அதிர்வது தன்னை வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கக் கொடுத்த கரசரணாதி (கைகால் முதலான) அவயவங்களைக்கொண்டு அபதே (கெட்ட மார்க்கத்தில்) செல்லா நின்ற சேதனர்களை அவ்வாறு செல்லாமற் செய்வதற்காகவே உலகத்தில் ந்யாயாதிபதிகள் தீமை செய்யுமவர்களை விலங்கிட்டுச் சிறைச்சாலையிற் சில காலம் வைத்து தண்டிக்குமாப் போலே சேதனர்களின் ஹிதத்தையே சிந்தியாநின்ற பரமகாருணிகளு ஸர்வேஸ்வரனும் விபரீத மார்க்கத்திற்செல்ல யோக்யமான சேதனர்களின் கரசரணாதிகளை ஒழித்துச் சிலகாலம் வைத்துப் பிண்ணையும், நிர்ஹேதுகமான தனது பதம க்ருபையாலே கரசரணாதிகளைக் கொடாநிற்கும் ஆதலின்; ஸம்ஹாரமும் சேதனர்களின் ஹிதத்தைக் கருதியே செய்யா நிற்குமென்ற தாயிற்று.

இந்தப்ரகாரம். ஸர்வஜகத்காரண பூதனாய் ஸர்வரக்ஷகனாய் ஸ்ரீய.பதியாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணத்மகனாய் ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணுமவனாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன், பரவ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதார ரூபங்களால் ஐந்துப்ரகாரமாக எழுந்தருளியிருந்து நித்யமுக்த பக்தர்கள் என்கிற த்ரிவித (மூன்றுவித) மான ஆத்மாக்களையும் ஆனந்திப்பியா நிற்பன்.

இதில் பரனாவான். த்ரிபாத் விபூதியென்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் அனேகமாயிரம் ரத்நஸ்தம்பங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டு உபய விபூதியிலுமுள்ளா ரீனவரும் ஒரு மூலையிலடங்கும்படி அதிவிஸாலமாய் அளவிலா வானந்தத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய திருமாமணி மண்டபத்தில் ஸர்வாஸ்சர்ய மயமான கோப்புடைய சீரிய சிங்காதனத்தில் பன்னிரண்டிதழ்களையுடையதாய் நானாஸக்தி மயமான திவ்ய கமலத்தின் கர்ணிகையில் புஷ்பங்களால் பரப்பப்பட்ட திவ்யபர்யங்கத்தில் (கட்டிலில்) அனேகமாயிரம் சந்த்ரர்களை உருக்கிவார்த்தாப் போலே குளிர்ந்த புகரையுடையனாய் “சென்றால் குடையாம்” என்கிறபடியே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் அந்நவிக்ரு மவனாய் பகவதநுபவத்திற்குப் போக்கு வீடாகப்பல வாய் தலைகளையுடையனாய், “ஆங்காரவாரமது கேட்டு” என்கிறபடி பகவத்குணநுபவம் பண்ணுநின்ற நித்யமுக்தர்களின்

“ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்கிற ஸாமகாந்தத்தைக் கேட்டு ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ? என்று பயசங்கை பண்ணி அக்ரி ஜ்வாலையை உமிழா நின்றவனாய் ஸைத்ய மார்த்தவ ஸௌரப்யாதி குணங்களுக்குக் கொள்கலமாய் அனந்தன் என்றும் சேஷன் என்றும் சொல்லப்படுகிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, “பதிம் விஸ்வஸ்ய” என்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்தால் “அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா ஜநகா த்மஜா” (யாதொருவனுக்கோ ஜநககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி அவனுடைய தேஜஸ்ஸு அப்ரமேயம்) (அளவிட வரியது) என்கிறபடி பெருமையை யுண்டுபண்ணுமவளாய் அனைத்துலகு முடைய வரவிந்த லோசரனின் நீண்டவப் பெரியவாயகண்களையும் அல்பமாகப் பண்ணும்படியான வடிக்கோல வாணெடுங் கண்களை யுடையவளாய் “பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடி அவனையும் மையலேற்றி மயக்கும்படியான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையளாய், போகோ போத்காத கேளியிலே பகவானுடைய விஸ்வரூபத்தையும் அல்பமாகப் பண்ணும்படியான பெருமையை யுடையவளான பெரிய பிராட்டியார் வலது பக்கம் எழுந்தருளியிருக்க, அவளுக்கு நிழல்போலே யிராநின்ற பூமி நீளா தேவிக ளிருவரும் இடது பக்கத்தில் ஸேவித்திருக்க, சங்க சக்ராதி திவ்யாயுதங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட நான்கு திருக்கைகளை யுடையனாய் கிரீடாதி நூபுராந்தமான அபரிமித திவ்ய பூஷணங்களால அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் அஸ்தாநேபய சங்கிகளான அநந்த கருட விஷுவக் ஸௌநாதிகளான நித்ஸூரிகளாலும் முக்தர்களாலும் நிரந்தரம் பரிசர்யமான சரண நளினனாய் ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஆறு குணங்களையுடையனாய் “அவாகீ அநாதர:” என்கிறபடி அதி கம்பீரமான ஸ்வபாவத்தை யுடையனாய் பரவாஸு தேவாதி ஸப்தவாச்யனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

அத்யமே ஸ்லோகார்த்த ததவப்ரதிஷ்டா கண்டனம்

[சேனங்குளம் கந்தாடை இராமாநுஜாசாரியார்]

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண வாடிவாடிஷ்ணே நரோதி ஸிரஸாஸா
யசுபுலாவெந ஸவபுலிபிர ஹுதூதி ||

1. ஸவபுஜ்ஞரான ஸ்ரீ நம்பிள்ளைகள் பூலாடித் தருளும்
பாமுத்தை அனுஸரித்து வாரோடிாரரும் வாரிக்ருவாருவ
மான ஸ்ரீ வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மாறன் மறையாகிய திரு
வாய் மொழியில் மறைந்து கிடக்கும் மஹார்த்தங்களை மந்த, மதி
களும் அறிந்து வாழும்படி ஈடு முப்பத்தாராயிரம் எழுதிவைத்தா
ரென்று ஸுப்ரஸித்தம்.

2. வரம ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களை பத்ரேக்ஷணம் பண்
ணமல் உபதேசத்தில் கேட்டுத் தெளியவேண்டி, கம்பிரமான
நடையில் இவர் வ்யாக்கியானம் செய்தருளினார். இந்த ரஸமறி
யாதார் பல வ்யாக்கியானம் செய்துள்ளார். இவைகளை ஈ ஆடுவதோ
என்று பெரியோர்களும் பேசியுள்ளார்.

3. ஸ்ரீ ராமாயண ஸ்லோகங்களை இவர் திருவுள்ளம் பற்றி
னால் ஸாமான்யமான அர்த்தங்களை விட்டு மற்றொருவர்க்குப் புலப்
படாத உஜ்வலார்த்தங்களையே உபதேசித்தருளுவர் என்னும் வ்யா
ப்தியுண்டு. இவரது வார்த்தைகளை பிச்சை கொள்ளுமவர்களும்
பெருமதிப்பாக ஜீவிக்கப் பெருகிறார்கள் என்பதும் குற்றமற்றது.

4. ஸ்ரீ ராமாயணம், சுந்யடிவக்ரார்த்தம் சுந்யடிவதிதம்
என்னும் ஸமாதியில், அமைக்கப்பட்டது என்பதை பாநிஷாடி
துடங்கி கடைசி வரையில் நிர்வஹிக்கலாம். ஆபாத ப்ரதிதியில்
ஒரு அர்த்தமும் பர்ய வஸானத்தில் வேறர்த்தமும் தோற்றும்.

5. உஜ்வல மாணிக்கத்தையும் மலர்ந்து மணந்த புஷ்பத்தையு
ம் பரீக்ஷிக்குமவர்கள் பின்புறத்தை விட்டு சிலாக்யமான முகத்
தையே பார்க்கவேணும். கப்யாஸம் என்னுமதுக்கு அர்த்தம்

கேட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் கண்ணீரைச்சொரிந்தார். தடிநகம் என்னும் ஸ்லோகம் விசேஷணஸ்தாபஸ்தாபி வெறுக விருக்கவேணும் என்று சொன்னவர்: பரிஹாஸ்யரானார்.

6. காந்தாஸம்மித காவ்யத்தின் முகத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் களிப்பது போதாது. ஔநாரஹஸ்யத்தையும் நன்குணர்ந்து ரஸிக்கவேணும்.

உத்யுபொத்தாத: |

7. ராஜவிஷ்ணு ராஜகுஹ்யமித்யாடி பரமபாவனமாய் பரம முஹ்யமாய் அப்யுத்தமமான பக்தி ப்ரபத்திகளை வெளியிடவும், ஆசரிக்கவும், ஆசரிப்பித்துப் போதவுமிதே அவதார விசேஷங்கள்.

8. பரமருஷி துடங்கி பக்ஷிபர்யந்தம் பிரஸித்தமான ஸ்ரணா மதியாகிற பரம தர்மத்தை ஆதியோடந்தமாகப் பேசவிதே ஸ்ரீராமாயணம் அவதரித்தது.

9. பலரும் தம்மிடத்தில் அனுஷ்டித்து பலம் பெற்ற இத்தர்மத்தின் ரஸ மறிவதற்காகவே கிண்டிசுவ்யாஜேந ஸுக்கிரீவ மஹாராஜரைச் சரணம்புக்கது ஸ்ரீ பெருமாள்.

10.. சுஷ்ருஹம் ஜீவிதம் என்னும் கமண்டலம் என்னும் க்ஷயிகிண்டிசு என்னும் க்ஷயிஜீவத்யுவிபுரஹா என்னும் பிரமாண மதிகளை ஆராய்ந்தால் இத்தர்மத்தைத் தவறினவர்களுக்கு ஜீவன ஹாநியேஸரிசுஷு என்று புலப்படும். இது எல்லாருக்கும் ஸமமே. ஆகையால்தான் ஸரீயெதிஷ்ட என்னும் தர்மாததி சுதாந்த மென்னும் மஹாராஜரைச் சொன்னது.

11. இந்த ஓரதுஷ்டாநம் போதா தென்று பார்த்து உள்ள படியே விலீஷணன் உபதேசிக்க ஸமுத்திர ராஜன் பக்கவிலும் இத்தர்மத்தை அனுஷ்டித்தார். அதை அவன் ஏற்காமல் உபேக்ஷிக்க தர்மாதிக்ரமணம் கண்டு சிக்ஷிக்கதுடங்கினார். இந்த ஸங்கல்பம் முன்னமேயுண்டு. திருவடிக்கு உபசரிக்கும்வன் நாம் பரம ஸம்ஹமத்துடன் வர எதிர் கொள்ளாமலும் உபசாரங்களை செய்யாமலும் உபேக்சிதாநாநாநாதால் இவனை என்ன செய்வதென்று ஆலோசனை வர மஹா ப்ராஜகுணன் விபீஷணன்—குலமர்யாதையா

1. நிகழ்வது யாதெனில் - சுஷ்ருவே ஊதூர லிக்கு பழைய - பாடமே பாடமாகும். திருத்தம் வேண்டாம் - சுஷ்ருவாநி - இப்பொழுது - செ - என்பதற்கு-கர்த்தார்தே-சுவிதி தார்த்தீதவா-ஷஷீ - ஸுகௌதுகஸித்ராபாதம் - தசுகிலித்ருவெக்ஷாபாம் ஸாம ரஸ்ய) உரணம் சுயவாதரணம் ஸாமராகஸ்டுக் உரண தரணாநுதரசு இதரி வாக்யாஸ்டுஃ இவவர்த்தம் ஈட்டின் வாக்கியத்தால் நன்குணரலாம். இத்தை ஸாமரஸ்ய) இது என்று பிள்ளை மிஷ்டுஸம் காண்க. முடித்தல்-மாணம்-கடத் தல் சுயவாதரணம்-செய்யுமதுக்கு மேற்படவில்லை- சுஷ்ருவே- செய்யுமது என்று ஸுகர்த்தருத்தவத்தையும் காலத்தையும் சொல்லி எதிர் மறையால்-தார்டயத்தையும்-சொன்னபடி.

3. அசேதனங்களும் எழுந்தாடு மார்த்திகண்டும் கடலரசன் இவர் திருவுள்ளத்தில் கோபத்தை எழுப்பி-அரங்குகளை முடிக்க நினைத்து உடம்பு சுட்டவுடன் எழுந்துவந்தான் நஜாடு நறிய பாதவயி என்று சொல்லும் வஞ்சன் போல் இவனும் ஒத்தான்.

9-ல்-ஹூஹாஸ்திரமாகப் பேசபெற்ற வுராயொவவெஸத்தை-அறிஞர்கள் சொல்லுவது-ஸமுலமா-நிர்மூலமா என்று விசாரித்தால். கிஷகியா காண்டத்தில் அங்கதப் பெருமாளுடைய வுராயொவ வெஸத்தைப் பேசினபடி ஏதேனும் பதங்களுண்டா?-அயோத்தியா காண்டத்தில் ஸ்ரீபரதனுடைய உபவேசனத்தை பேசினபடிதான் ஏதேனும் பதங்களுண்டா? - அப்படி இல்லாமலிருக்க-எங்ஙனே சொல்லுவது. பட்டினிவிட்டு விட்டுக் கிடந்ததைப்பற்றி பாட்டிகள் சொல்லும் கதை வுராயொபவேசம்.

10. முதல்முதல்-ஹ-கீஜாஹாமி|| வஸுவேவடி வெடுத் துப் பொய்யே அறியாத பெருமான்-தான் முடிய நினைத்துக்கடலை முடிக்க நினைத்தால் தான் கள்ளனாகுவர் - அப்பகூழ்த்தில் தான் அபசாரம் நேரிடும.

11. ஆர்ஜவகுணத்தால்தான் முதலுபாயமான ஸாமத்தில் புகுந்தது. மூன்று நாளும் அவை பலியாமையால் தான் பேதங்கள் கூடாமையால்-உரமோபாயத்தில் நின்றது. ஸௌபயம் பலியா விடத்து பரதவம் அழகியது. 12-14-வரை-வொடி வாரிஹாரம் மந்தம்-சிறிது திருவுள்ளம்-சென்றது என்பது வழ-வழ. யஜுவி ஷுக்ரம் ஹநாஃ என்பது ஸ்ரீராரோபணம்.

15. இது விருத்திஹேது. விரயவயஸ்யனான ஸுக்கிரீவன் தூங்கினால்-அவனைக் கால் கட்டினவர் பிந்தித்தான் எப்படி கோபிக் கத் தகும்-தான் முடியவே தகும். இதனால் தர்மம் தவறினவர்கள்- தானாகவுமாம் சுஸிரதாரகவுமாம்-விரோதிகளாகவுமாம் விசேஷ மில்லை. தண்டனைக்குள்ளாவாரென்றே சித்தாந்தம். இந்நினைவு எப் போது முண்டு.

16-26-வரை அஸ்தானே ஸம்பரம்: 27- பெருமாளுக்கு எப் போதும் லெடிநும சிடையாது. ய்ரொடாத்தநாயகராகையால்- பிரதிஜ்ஞையில் தன்னை முடித்து கொள்வதாகப் பேசுவது காபுருஷ வார்த்தை-சுராஃ எனபது ராவணாபிப்பிராயம் - சுராவண மென் பது பெருமானாபிப்பிராயம், ரெஜ்ரண மென்பது அஸாரம்.

28. ஸம்ஸா ஸமாதானம் மந்தம்.

29. வி க ல் ப ங் க ளி ல் கோடித்வயங்கள் விஷமங்களா யிருக்கவேண்டு மென்பது ஸாஸூ ஸாணி-இங்கு விஷமம் இன்ன

170 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

தென்று தெரியவில்லை-விரொயம் விவக்ஷிதமானால் - ஐயாஜு ஹோதி - சூஜைநஜுஹோதி - யாஹோ - யுஹோவடாஜு ஹோதி என்னுமிடத்தில் விரொயம் காணப்படவில்லையே-விகல்ப மெப்படி விரொயம் எப்படி-உபபாதனம் வேண்டும்.

30. கோடித்வயங்களாவன-ஸூகூரஜனை ஜீவனத்துடன் வைத்து. உஹாவாதக நாஸநமான ஸெதுபந்தம் பண்ணிக்கடப்ப தும்-ஜீவனத்தைப் போக்கி ஸெதுபந்தம் பண்ணாமல் தரையில் நடப்பதும் இவைபரஸுர விருத்தமே,

31. தாரணவடிம் தாரணாயுகம் தாரணவடிம் தாரண தாரணாயுகம் | வஹோகூரீதா விகல்ப ஸம்ஹம்

32-37. ஸூரய விவாரம் சுபுஸ்தகம் ||

38. கெலிசு வக்ஷமே ஸிவீநம்

39. ஐயாது அகர்மகமானாலும் மாணம் வரகூதாயு மாகையால் அதற்கு கர்மீ ஸமுத்திரம் பஸுதாரணகூடி ஐதூரீ வ்யாவஸ்ய கூதி ஸுரணம் ஹாரதஸ்யு என்னு மிடத்தில் விநாயகூகம் ஐஷம். வேறு ஸாலும் காட்டலாம்.

40. சுயாஹாரமும் வக்ஷணாடிகளுமில்லாமல் வாக்கியார்த தம் முன் எழுதினபடியால் யயாஸுரத்தத்தில் எஞ்ஞான்றும் எங் கும் நிறைந்து நின்ற மெஞ்ஞானச் சோதிக்குத் தான் குறை கூறப் படும்.

41. ஸ்ரீ ராகவன் புத்திமான் நிதிமான் ஜூந ஸம்வஹன் சால ஐர ஐரீ—பாம்பு கண்டு கோலெடுப்பவரல்ல. ஏற் கனவே கோலெடுத்தவர். ரஸ விசேஷம் தோற்ற சூம் மாறு வதும் நம்பிள்ளைக்கு ஆவச்யகமே.

42. கீழும் மேலும் கூட்டி நினைத்தால் இதுவே ஒருபடி பொருந்தும். சரணுகதி செய்யுமவர் அர்ஜுனன் போலவும் விலிஷணன் போலவும், ஆழ்வார் போலவும் பற்சுவடுக்கும் நான் முடிவன் என்றுதான் ஏன் பற்றவேணும்.

43. மனிச்சுக்கு சோதானைப் பிடித்தார். வீரத்துக்கு சோ தனுவைப் பிடிக்கவும் நினைவுண்டு.

44. விநாஸாயய என்று அவதாரத்துக்கு முன்னமே எங்
கல்பமுண்டு. அது விஸிஷ்ட இக்கு இவனிரங்காவிட்டால் முடிப்
போம் என்று உதித்தது. இது வஜ்ர லிகிதம்.

45. 63 வரை சாகா வங்குமணம் || 61 வராயொவவெஸ
மென்றொரு ஊசிகொண்டு மலை துளைக்க வ்யத்நம். சுஷ்ர என்று
அர்த்தம் கொண்டால் ஏன் மூன்று நாள் கழித்து எழுந்திருக்க
வேண்டும். இப்பொழுது என்று கொண்டால் விவக்ஷித கால
மென்று தோற்றும். அது மூன்று நாளைக்கு அவகாசம் பெறும்.

65. ஸ்ரீ பெரியவாச்சாள் பிள்ளை உபந்யாஸம்.

70. வரை மிகவும் சூதபத்திரமா யிருக்கிறது. மிகவும் ஸக்ஷ
டம். 71. மஹாதாரிதூல சூலம் என்பதிற்கு ஸ்ரீஹாஷியகாரர்
அர்த்தமிட்டதுபோல் இங்கும் கவிழ்ந்த ரத்தந்தை கவிஜிசு நேரே
வைத்தார். காளிதாஸன் சன்னம் அதிகம் என்பதுபோல் ஸஹ்ரு
தயர்க்கு வஜ்ரவிதேநாலும் அன்றோ.

72-73. குருதக்ஷிணை கொடுப்பதும் வழக்கமே.

74-78. சுபுரஸதவிவாரம்.

79. ஸ்ரீவித்தாந்தம் காந்தாரீயம் வஸ்யுதி ||

80. உடுஷ்ட ராசு வுஷ்டு என்றே நம பிள்ளைக்கு திரு
வுள்ளம். 81-83: அதிவாதங்கள்.

84. ஸ்ரீவித்தாந்தம் மிக்க வழகியது. இங்கு பிரதிஜ்ஞாஸா
நுப்யம் கேட்கலாம். கடலைக் கால்பிடித்துக் கடக்க கேட்கிறோம்.
ஸம்மதித்தால் உயிருடன் வைத்து நோக்குகிறோம் இல்லையாகில்
முடித்து தரையில் நடக்கிறோம். அதுபோல் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்
தில் கிர்ஹேதுகமாக புகுந்து நித்யானுபவம் பண்ணச் செய்கிறோம்.
அதுக்கு இசைந்து தானும் கில்லான் என்னும்படி மனஸை
வைத்து மேல்மேலான த்ருஷ்ணையை ஆணையிட்டு வளைக்கும்படி
வளர்த்து பூர்ணானுபவம் பண்ணினானாகில் “ஸந்தமேநம்” என்கிற
படியே வாழ்விக்கிறோம். இல்லையாகில் சுஸுநேவ என்னும்படி நம்
மைப் பிரித்து நின்னலாவி லேன்காண் என்னும்படி முடியச் செய்
கிறோம். மாயும் வகையறியேன் பணிகண்டாய் உக்ரோடி மாறி
மாறி என்று கீழாக்கினவன் மேல்செய்யமாட்டான் என்பதில்லை.
கூடிடுஷ்டுஸதி என்பது நோக்கத்தக்கது.

85. ஊசிமெல் ஸூலி. அதுமேல் மஜம். தஷுபடுரோம் ||
உதி ஸரீவீநொநிர்வாஹம் |

86. ஸ்ரீ டேவிட ராஜீயவ்யாக்யாஸகந்தி: யயா ஸுரூ
தவாஜிநாஸுலபமாக அர்த்தம் கொள்ளலாம். ஸந்தர்ப்ப பர்யா
லோசநாகியோபு

87-91. தமிழர்கள் விஜயாந்தம் ஸொயகாநயிமதமாகலாம்

91. பெரியோர்கள் ஆண்டவிஷயம் - பக்தி பரவசர்கள்
ஆழ்வார்கள். ஜோநாதிக்யமுடையவர்கள் - ஆசாரியார்கள்-யாரார்
த்தில் கூடா தென்று திருவுள்ளம்.

93. வஜாணிகர்கள் ஸரணியிதுவே

94. அசுபப் பிழையை பெரிதாகப் பேசுவது உசிதமல்ல

95. நஹி நஹிஜாநாஸி ஜாதுஷீமஹிஷீ

96. ஆசாரியர்கள் கேட்டே அறிவதற்காக-லலிதமான் வழி
யல்லாமல், ஸங்கேதமாக வஜலாழிப்பதுமுண்டு. அவ்வண்ணம் ஜோ
ந வஜுர்த்திகளின் உஜாழி அவ்வண்ணம். அம்மை என்பது
குறைத்தலாய்- அசுசெரி என்று செல்லவேண்டிற்று. அதை
மஹா முனிகளும் திருவுள்ளமபற்றி ஆய்ச் சேரியென்று வ்யாக்
னித்தார் அல்லது. வ்யக்தபாடத்தைபிடித்தல்

97. தென்மொழியில் தான் பிரஸங்கமென்றிருந்தோம் கண்
டது வடமொழியிலும்; கண்டதே பாண்டித்யம் உத்கட ஏகதா
கோடிச ஸம்ஸயஸ்ட்ஹாவாநா என்று ஸம்ஹதத்தில் படித்
தது. ஈட்டிலும் ஸம்ஹாவநையில்லை என்று வ்யாக்யானம். இரா
னெனில் யாதேஸ்ட்டுவேதேன-எனில் என்கையால் விட ஸம்ஹாவணை
யில்லை. என்றபடி-என்றது ஸ்ரீஹாஷ்ய ரூபகம் ஸம்ஹாவநா
திகா ஸங்கா. ஸம்ஹாவ ஸஹீவயெஹி நவியெஹி |

98. பெரியோர்கள் வார்த்தையும் இதுவே தான்.

99. அச்சப்பிழை.

100. அரும்பத உரைகள் ஸ்பஷ்டமாக கூறியிருக்க ஸம்ஸய
நிர்ஸயங்கள் ஆஸ்வர்யமே.

101-104. நவகம்பளோயம் லெவதத்த: என்றால். ஆஸ்ய
நவகம்பளாநிஸந்தி டிரிடிசுவாஸு எனனுமாப்போலே.

105. ஆசார்யர்களிடமும் ஹீநீயர்களிடமும் பரிதாபமும்
நிவேடிதமும் கொள்ளே கொள்ளுமவர்கள் பாபஹரமான பகவத்பாக
வத நாமங்களிருக்க சுநயுகமான வெணை பில என்னப்போல
தேஸீய நாமங்களைச் சில மஹான்கள் திருத்திக்கொண்டது போல
திருத்த ப்ராப்தம்.

126. ஹடாஹா கூஷாநாஹி என்பதிற்கு விஷயமாகாமல்-
யுத்தியுத்தம் என்பதிற்கு விஷயமாய்-யயாயுகம் ராஜேளா வாத்
என்று சில எழுதப்பட்டது ஸஹ்ருடியர்க்கு விஸ்தாரம் வேண்டு
தில்லை-ஸம்ஹதஹை.

ஸ்ரீகூஷ்வபாடி வாஹாஸு லகாநடி மி ஷெவிணா

ராஜாநாஜாயுக ஹலெந ராஜிதெயம் விஹாவுதாஹம் ||

அத்யமே ஸ்லோகார்த்தவிசார :

[பத்ராதிபர்]

இந்த அத்யமே ஸ்லோககார்த்த விஷயமாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடையே இரண்டு விதமான கஷ்டிகள் ஏற்பட்டு அதன் மூலமாய் அனேகம் பெரியோர்களுக்கு வருத்தமும் விரோதமு மேற்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலின் இது விஷயமாய் அதிவிசாலமான புத்தியையுடைய பெரியோர்கள் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டியது அவச்யகமே.

மேலும் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில். ஆளவந்தாரருளிச் செய்வார். பட்டர் பணிப்பர். அபியுக்தாரருளிச் செய்வார். என்று பல அபிப்ராய பேதங்கள் காணப்படுகின்றமையால், அவ்வாறே இவ்விடத்திலும் அபிப்ராய பேதமுள்ளதாகக் கொண்டும் ஸமாதானமடையலாம்.

எவ்விதத்திலும் நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுஹத்தில் ஒருவர்க் கொருவர் வருத்தமடைவதற்கு எள்ளளவும் அவகாசமில்லை. இவ்வாறு வருத்தமன்றியில் அவரவர்களுக்குத் தோன்றும் விஷயங்களை வெளியிடுவதும் உசிதமே. அவ்வாறு வெளியிடும் காலத்தில் ஒருவர்க் கொருவர் வீணாக வருத்தமடைவது மாத்திரம் மிகவும் வருத்தத்தக்கது.

இதுசிற்க இது விஷயமாய் அறிவிற சிறிய வடியேன் சில விஷயங்களை எழுதுவது உசித மன்றானாலும். ஊராமலைக்கக்குருட்டா மலைக்குமாப்போலவே அடியேனுக்குத் தோன்றிய சில விஷயங்களை வைகாசி விசாகத்தில் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்பால் சில பெரியோர்களுடன் இது விஷயமாய்ச் சர்ச்சை நிகழ்ந்த காலத்தில் ப்ரஸ்துதங்களான சிலவிஷயங்களை இங்கு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்று ஈட்டுப் பக்தியிருப்பதாலும் அதற்குகுணமாக அரும்பதவுரை காணப்படுவதாலும் கோவந்தராஜர் “அத்யமே தரணம் ஸாகாஸ்யமரணம்” என்று அந்விதித்திருப்பதாலும் நான் கடலைக் கடப்பேன் அல்லது கடலை முடிப்பேன் என்று சொல்லுவதே பூர்வாசார்யர்கள் திருவுள்ளமென்கிறது ஒரு பகஷம்.

இற்றை முடிதல் என்பது இத்தை முடித்தல் என்று தவறியிருப்பதாகவும். கோவந்தராஜர் இற்றைமுடிதல் என்பதையடி யொற்றியே “அத்யமே தரணம் ஸாகாஸ்ய, மரணம் வா” என்றே அந்விதித்திருக்கின்றமையாலும், அரும்பத உரை சிற்சில விடங்களில் தவறுதலாகக் காணப்படுவதாக ஸம்ப்ரதாய வருத்தர்கள் நிர்வஹித்துப் போருகின்றமையால் இவ்விடத்திலும் அவ்வாறே இருக்கக்கூடுமென்றும் யானொட்டி யென்னுள் என்கிற பாகர வ்யாக்யானத்தில் இதை யெடுத்து உதாஹரித்திருக்கின்ற பாகரணத்திற்

கவ்வர்த்தம் பொருந்தாதாகையாலும், ஸரணுகதி பண்ணும்போதே அவனைக் கொல்லவும் நினைத்தான் என்பது பொருந்தாததோடு பெருமாள் ஸ்வபாவத்திற்கும் பொருந்தாது. ஆகையால் “இத்தை முடித்தல்” என்றது அச்சப்பிழை “இற்றை முடித்தல்” என்பதே நம் பிள்ளை திருவுள்ளம். அதாவது ‘இன்று நான் கடலைக் கடப்பேன் இல்லாவிடில் முடிவேன்’ என்பது ஒருபக்கம்.

இதுவிஷயமான விவாதங்கள் வைகாசி விசாகத்திலும் ஸ்ரீ. அண்ணங்கராசாரியா ரதுக்ரஹித்த தத்வ ப்ரதிஷ்டையிலும் விசேஷமாக எழுதப்பட்டிருப்பதால் அவைகளைவிட்டு அங்கு காணப்படாத சில விஷயங்களை இங்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அத்யமே மரணம் வா இத்யாதிக்கு இத்தை முடித்தல் கடத்தல் என்பதாக வ்யாக்யாந மிருந்திருக்க முடியாதென்பதை விவேகிகள் எளிதி லுணருமாறு ஒரு சிறு விஷயம் இங்கு தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலே “ஸாகரம் ஸோஷயிஷ்யாமி” முதலான ப்ரதிஜ்ஞைக்குச் சேரவே முன்னம் ஸமுத்ர மாரணம் மனதால் நினைக்கப்பட்டது என்பதாகவே பலரும் சொல்லி வருகிறார்கள். “ஸாகரோச் சோஷணேந வா” என்பது 19வது ஸர்க்கத்திலேயே ப்ரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கு ப்ரஸ்துதமான விஷயமே “அத்யமே மரணம்” என்பதில் மனதால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அப்பால் “ஸாகரம் ஸோஷயிஷ்யாமி” என்று காரியத்திலும் காட்டப் பட்டதாக வருளிச்செய்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றே! மரணமென்பதும் ஸாகர ஸோஷணம் என்பதும் பர்யாயமாகுமா? என்பது.

நன்கு ஆராய்வேமானால் இவை பர்யாயமாகாது. ஸோஷணம் நீரை வற்றச் செய்தல் மரணம் ப்ராணவிமோசநம், ஸமுத்ரத்திற்காவது ஸமுத்ர தேவதைக்காவது ப்ராண விமோசநமென்கிற வார்த்தை உதிக்க அவகாஸமே கிடையாது. ஸாகர ஸோஷணத்தையே தேவதையினுடைய மரணமென்போமானால் அது எப்படிப் பொருந்தும். நாம் நமது கிணற்று நீரையோ மற்றும் ஏரிதடாகங்களின் நீரையோ வற்ற வடித்து நமக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டால் இது வருண தேவதையை மரணம் செய்வித்ததாக ஆகுமோ? சரணுகதி செய்தது வருண தேவதையைக் குறித்து அவன் முகங்காட்டா விட்டவாறே பெருமாள், அல்லாது அவன்கிடக்கட்டும் கடலை வற்றுவித்து நாம் அக்கரை செல்வோம் என நினைத்து ஸாகரஸலில ஸோஷணத்திலே ஒருப்பட்டார். அதுகண்டகடற்கரையன் அந்தோ! நமது ஸொத்து பாழாய்ப்போகுமே யென்று பதறி வந்து முகங்காட்டி அணைகட்ட அதுகலனானான்.

இதனால் “ஸாகரோச்சோஷணே நவா” என்ற விடத்திலும் “ஸாகரம் ஸோஷயிஷ்யாமி” என்றவிடத்திலும் கடல் நீரை

சோஷித்தாவது-என்றும் கடல் நீரை சோஷிப்பேன். என்று அர்த்தமாகுமே யல்லாமல் ஸ்முத்ர மாரண மென்பதான வார்த்தைக்கு உத்யமே கிடையாது. இவ்வாறிருக்க முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ‘பொருந்தவே இத்தை முடித்தல் என்று வ்யாக்யாதம்’ என்கிறவாதம் எவ்வாறு பொருந்தும்.

தண்ணீர் வருண தேவதையின் சரீரமாதலால் அதை வற்றச் செய்வதே தேவதையின் மரணம் என்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. உலகத்தில் ஏதேனும் ஒரு ஜலாஸ்யத்தை வற்றச்செய்தாலும் வருண மாரணம் வந்து விட்டதாகச் சொல்ல வேண்டிவரும்.

தவிரவும் உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸரீரமே யாதலால் சிலசேதனு சேதனங்களுக்கு நேரும் விநாஸமும் பகவம்ரணம் என்ன வேண்டிவரும். வருணனும் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு ஸரீரபூத நென்பது வேதாந்த ஸித்தமாதலால் இங்குச் சொல்லும் வருணனுடைய மரணமும் ஸ்ரீ ராமனுடைய மரணமாகவே முடிகிறதென்று சொல்லவும் நேரும். ஆதலால் இத்தை முடித்தல்-என்பது இற்றை முடிதல் என்றே இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதே சில பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப்படுகிறது.

இன்னமும் திருவிருத்தத்தில் “இறையோ விரக்கினும்” என்கிற பாசரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “தனக்கு ஸரணமென்றால் இரங்குமதன்றே; தனக்கு மரணமான விரங்கு மதினே” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்திருக்கையாலே [ஸாகரத்திற்கு மரணம்] என்கிற அர்த்தம் அவர் திருவுள்ளத்தில் உள்ளதாகப் புலப்படுகின்றதே யென்று சில ஸ்வாமிகள் ஸாதிக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி தத்வப்ரதிஷ்டையில் அண்ணாஸ்வாமி விரிவாக ஸமாதானம் ஸாதித்திருந்தாலும் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்குத் தோற்றுகிற ஸமாதானத்தை இங்கு விண்ணப்பிக்கிறேன். மேற்குறித்த வாக்கியம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸ்முத்ரசாணாகதிப் ப்ரகரண விஷயம் என்று நினைப்பதற்கும் ப்ரஸக்தியில்லைய், அந்த ஸ்ரீ ஸூக்தியிருக்கிற ஸந்திவேசத்தைச் சிறிது உற்று நோக்கினால் இதை எளிதில் அறியலாம். அவ்விடத்தில் மூன்று வாக்கியங்கள் உள்ளன:—

1. “இதுதான் ஸரணமென்றால் இரங்கு மதன்றிக்கே அம்புக்கு முகங்காட்டுமதினே.

2. அது ஆர்த்திக்கு இரங்குமதல்லவே, அம்புக்கு இரங்கு மதினே; 3. தனக்கு ஸரண மென்றால் இரங்குமதன்றே; மரணமான இரங்குமதினே.” என்பன அங்குள்ள மூன்று வாக்கியங்கள். இவற்றுள் முதல்வாக்கியத்தினால் அருளிச் செய்யப்பட்ட அர்த்தமே சிறிது விவரண ரூமாக முகப்பெடுக்க

இரண்டாம் வாக்கியத்தினால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. அந்த அர்த்தமே மூன்றாம் வாக்கியத்தினாலுமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்கை அழகியதாகுமோ? வாக்கியமும் அதற்கு இணங்கினதாக இல்லையே. “தனக்கு ஸரணமென்றால்” என்பதில், தனக்கு என்றது யாரைச் சுட்டுகிறது. ஸாகரத்தைச் சுட்டுகிறது என்று பிறர் சொல்ல வேண்டும். அப்படியானால் ஸாகரத்திற்கு ஸரணம் என்கிற விந்த வாசகம் அர்த்தமற்றதாகும். ஸாகரத்தை ஸரணமென்று பெருமாள் கொண்டாரேயல்லது ஸாகரத்திற்குத் தான் ஸரணமென்று சொல்லியிருக்கவில்லையே. அன்றியும் “தனக்கு மரணமானால் இரங்குமதிதே” என்பதும் பிறருடைய அபிப்பிராயப்படிக்கு அநவயிக்கவே மாட்டாது. [மரணமானால்—ஸாகரத்திற்கு மரணமானால்] என்று கொண்டால், மரணமான பிறகு இரங்குவதற்கு என்ன ப்ராஸக்தி?

ஸரணமென்றால் என்றது போலே மரணமென்றால் என்று பங்கதி யிருந்திருக்குமானால் ஸாரவாறு பிறரது அபிப்பிராயம் பொருந்தலாம். பங்கதி அப்படியில்லைய. மரணமானால் என்றிருப்பதை உற்று நோக்க வேணும். அதற்கு அடுத்தபடியாக முகங்காட்டு மதிதே என்றிராமல் இரங்குமதிதே என்றிருப்பதும் முக்கியமாக நோக்கத்தக்கது. ஆதலால் அது பொருளன்று. அந்த மூன்றாவது வாக்கியம் ராமாயண ப்ரகரணத்தை நோக்கியதேயன்று. தனக்கு என்றது பராங்குச நாயகி தனக்கு என்றபடி.

இக் கடலை இத் தலைமகள் இப்போது ஸரணமென்று வணங்கியிருக்கிறாள்; இப்போது இது இரங்கிற்றில்லை; “ஈங்கிவள்தன் நிறையோ இனியுன் திருவருளாலன்றிக் சாப்பரிதால் முறையோ” என்றபடி இவள் முடியும்படியான நிலைமையில் உள்ளாதலால் அந்த நிலைமை இவளுக்கு நேர்ந்தபிறகு “அந்தோ! முன்னமே முகங்காட்டாதொழிந்தோமே!” என்று பிறகு இரங்குமபோலும் என்பதாகவே இங்குக் கருத்துத் தோன்றுகின்றது. இக் கருத்தில், தனக்கு என்று இரண்டிடத்திலுமுள்ளது தலைமகளையே சுட்டுதலால் வைஜயந்தியில்லாமல் பொருந்திவிடுகிறது. இங்ஙனம் ஸ்ரீஸூகத்திதாத்தபரியம் அடியேனுடைய சிற்றறிவில் தோன்றியதை விஜ்ஞாபித்தேன். பெரியார் ஆழ்ந்து நிரூபித்து யுக்தமாக எது தெரிவித்தருளினாலும் சிரஸா வஹிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நாம் பிடித்ததையே சாதிக்கவேணுமென்கிற ஆக்ரஹம் சிறிது முடையேனல்லேன். “நாம் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றும் தீதும் நமக்குரைப்பாருள ரென்று நாடுவோமே.”

வர்த்தமானம்.

திருவாடிப்பூரமஹோ தீஸவம்.

[பத்ராதிபர்.]

அடுத்த மாதம் ஆடி மாதம். ஆடிதனிற் பூரத்தில் நமது வைஜயந்தி பத்ரிகையின் 9 வது ஸஞ்சிகை வெளிவரப் போகின் மஹமபால் அத்திருவாடிப் பூரத்தில் ஆண்டாளின் பெருமையைப் பற்றி யதோசிதம் ப்ரசாரிக்கப்படும். அத்திருவாடிப் பூர உத்ஸவம் ஆனியிலேயே ஆரம்பிக்கப்படுவதால் ஆனி தன்னிறச்சோதி நன்னாளிலேயே அவ்வுத்ஸவம் நடைபெறும் ப்ரகாரத்தை யனைவருமறியுமாறு அடியே நறிந்தபடி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஓடி உத்ஸவம் ஸ்ரீமான் ஆ. வா. பெ. பெரிய வாலதரு வாரேட்டியாரவர்களின் ஆதரவில் அதிவிமர்சையாய் நடைபெறும்.

அனேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும், சங்கீதக் கச்சேரிகளும், மேளக்கச்சேரிகளும் நடைபெறும். மத்யானத்தில் ஸன்னிதியில் விசேஷமாய் ததீயாராதம் நடைபெறும். இரவு ஆங்காங்கு அனேகம் பேர்களின் உதவியிலேற்படும் த்ரவ்ய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ததீயாராதனம் நடைபெறுவது வழக்கம்.

12-7-36 ஆனி 29-ல் அங்குரார்ப்பணம் புறப்பாடு

13-7-36 ,, 30 மாலை ஸேவை முதலியார்

14-7-36 ,, 31 காலை த்வஜாரோஹணம்
,, மாலை 16-வண்டிச் சப்பரம்

15-7-36 ,, 32 காலை தங்கப்பல்லக்கு தந்தப்பல்லக்கு
இரவு சந்திரப்பரை ஸீம்மவாஹம்

16-7-36 ஆடி 1. காலை தங்க, தந்தப்பல்லக்குகள்
இரவு-தந்த நாற்காலி சிறிய திருவடி

17-7-36 11 2-காலை பல்லக்குகள்.
இரவு சேஷவாஹம் கோவர்த்தனகிரி

18-7-36 ,, 3-இன்று ஐந்தாவது உத்ஸவம் இவ்வுத்ஸவத்தை கண்ணாரக்கண்டு ஸேவித்தனுபவிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் எழுதவும் பேசவும் இயலாது.

கூலை வடபத்ராஸாயீ. 1. திருவேங்கட முடையான். 2. சுந்தரராஜன். 3. திருத்தண்காலப்பன். 4. ஆண்டாளுடன் ரங்கமன்னார் (5) ஆக இவ்வவந்து திருநாமந்தரமும் பெரிய கோட்டையில் எழுந்தருள், பெரியாழ்வார் தந்தத் தோளுக்கினியானி

லெழுந்தருளி மங்களாசாசனம் பண்ணும் வைகரியையும் அப்போது அவ்விடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிகளின் பெருமையையும் பார்த்தனுபவிக்கப் பதினாயிரம் கண்கள் வேண்டும். ராத்திரி ஐந்து திருநாமங்களும் ஐந்து பெரிய திருவடியின்பேரிலும் ஆண்டாள் பெரிய ஹம்ஸ வாஹனத்திலும் பெரியாழ்வார் சிறிய ஹம்ஸவாஹனத்தின் பேரிலுமாக வீதி எழுந்தருளும் ஸேவை வாசா மகோசரம்.

19-7-36 ஆடி 4 காலை பல்லக்கு இரவு தண்டியல் ஆனைவாஹனம்

20-7-36 ஆடி 5 காலை தோளுக்கினியான் மாலை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸன்னிதியில் ஸயந்ததிருக்கோலம் ஜநககுல ஸுந்தரியான ஸீதாப்பிராட்டியின் மடிமீது ரகுசுல திலக னான பெருமாள் ஸயநித்துக்கொண்டிருந்தவன்று அவ்வழகை அது பவிக்கப்பெறாத அஸ்மதா திகழை இன்று அதுபவிப்பிப்பதற் கென்றே இத் திருக்கோலம் பூண்டதென்று சொல்லலாம். இரவு கண்ணாடிச் சப்பரத்தில் கண்டார் கண்கள் களிக்குமாறு எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிப்பார்கள்.

21-7-36 ஆடி 6 காலை பல்லக்கு

இரவு தங்க வட்டவணையில் ஆண்டாளும் மன்னார் சூதிரை நம்பி ரான்மேலிலு மெழுந்தருளி வடக்கு ரதவீதியில் வையாளி ஸேவை ஸாதித்து திருத்தேரைக் கடாஷித்து எழுந்தருள்வர் 22-7-36 ஆடி 7 இன்றே நமக்காக ஆண்டாளவதரித்த திருவாடிப்பூரம்,காலை யில் திருத்தேருக்கு எழுந்தருள்வார்கள். இந்தத் திருத்தேர் மிகவும் பெரியது. இந்தமாதிரியான திருத்தேர் மற்மெங்கும் கண் டிருக்க முடியாது. இனிமேலும் காணவும் நேராது. இத் திருத் தேர் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ வானமாமலை 19வது பட்டம் பெரிய பட்டப்பிரான் ராமாநுஜஸ்வாமி, பட்டப்பிரான் கோதைக்குப் பாங்காகப் பண்ணி ஸமர்ப்பித்தது. இத் திருத்தேர் ஆண்டாள் திருவுள்ளப்படி 1 நாளிலும் 1 வாரத்திலும் 1 மாதத்திலும் நிலைக்கு வரும்படி நேரும். அவ்வாறு நிலைக்கு வந்ததும் முத்துக்குறி உத் ஸவம். மறுநாள் தீர்த்தவாரி மாலை ஆஸ்தானம் அலங்கரிப்பார்கள்.

இவ்வுத்ஸவத்தில் கூடும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டிபோல மற் றெங்கும் காணக்கிடையாது ஆதலின் “அணியரங்கள் திருமுற்றத் தடியார் தங்களின்பமுறு பெருங்குழவு கண்டு யானுமிசைந்துடனே என்று கோலோவிறுக்கும் நாளை என்று பெருமக்கள் ப்ராரந்தித்த படியே நமக்குக் கிடைத்திருக்குமித் திருவாடிப்பூர உத்ஸவத்தில் அடியார்கள் குழாங்களைக் கண்ணாடிக் கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அதுபவிப்போமாக.

களைக் கணக்கிட்டால் ஆழ்வார்கள் குடி ஐந்து என விளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்; பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார் மூவருஞ் சேர்ந்து முதலாழ்வார்களென்று ஒரு ஸமுதாயமாக வழங்கப் பெறுதலால் அம்மூவருஞ் சேர்ந்து ஒரு குடி. திருமழிசைப் பிரான், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார் ஆகிய நால்வரும் நான்கு குடி : ஆகவே அஞ்சு குடி யென்றது ஆண்டாளுக்கு முன்னே திருவவதரித்திருந்த ஆழ்வார்களனைவரையும் செல்லிற் றாகி, அவர்கட்கெல்லாம் ஒரு சந்ததிமரிகத் தோன்றியவன் ஆண்டாள் என்றதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

இனி மற்றொரு நிர்வாஹமாவது, அஞ்சுகுடி யென்பதை ‘அஞ்சுகின்ற குடி’ என [வினைத்தொகையாக]க் கொண்டு ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் விவக்ஷிக்கிறபடி. எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோ வென்று அஞ்சுகின்ற தன்மை பெரியாழ்வாருக்கு மிகவும் விசேஷித்து இருப்பினும் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் அந்த அச்சம் ஸாதாரணமாகவுண்டு. இது “மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் தங்கள் ஆர்வத்தளவு தானன்றி” என்ற உபதேச ரத்தினமாலேப் பாசுரத்தினாலேயே நன்கு காட்டப்பட்டது. பெரியாழ்வார்க்குப் போலே பொங்கும் பரிவு மற்றையோர்க்கு இல்லையெனினும் மங்களாசாசனத்தில் ஆர்வம் அனைவர்க்கு முண்டு என்று மாமுனிகள் தாமே அருளிச் செய்தாராதலால் அஞ்சுகுடி யென்பதனால் ஆழ்வார்களனைவரையும் கொள்வது பொருத்த முடைத்தேயாகும். ஆகவே, பதின்மர்க்கும் ஆண்டாள் ஒரு சந்ததி யென்றதாயிற்று.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் கோதா ஸ்துதியில்—
 “ஹோக்ஷம் தவ விரயதரீம் ஹவதீவ மொபெ ஹதீம்நிஜாம் ப்ர
 ணயஹாவநயா ம்ருணந்த உஜ்ஜுவேஹேஹவம்மரீஜேஹ
 டெஹே ஸ்ரீமாரயநி ஹுதயம் மாவஹுதீயாஃ=போக்தும்
 தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே! பக்திம் நிஜாம் ப்ரணய
 பாவநயா க்ருணந்த : , உச்சாவசைர் விரஹஸங்கமஜை ருதந்தை :
 ஸ்ருங்காரயநி ஹ்ருதயம் குரவஸ் த்வதீயா : ” என்ற சலோகத்தில்
 ‘த்வதீயா : குரவ : ” என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் ஆண்டாள் திருமகள் என்னுமிடத்தை ஸூசிப்பித்தருளினார்.
 மேற்குறித்த சலோகத்தின் தாற்பரிய விசேஷம் மிக்க ஈவையுடைத்தாதலால் அதனை இங்கே சிறிது விவரிப்போம்.

கோதாய்! புருஷோத்தமனான எம்பெருமானை யதுபவிக்குந் திறத்தில் ஆண்மையுடையார் அதுபவிப்பதிறம் காட்டிலும் பெண்மை யுடையார் அதுபவிப்பது சிறக்கும். நீ இயற்கையில் பெண்ணாகப் பிறந்தாயாதலால், “கண்ணீர்கள் முலைக் குவட்டில் துளி சோரச் சோர்வேனைப், பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெரு மையே” என்றும் “கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம் பழியப் புகுந்தோருநான், தங்குமேல் என்னாவி தங்கு மென்றுரையீரே” என்றும், “பெண்ணின் வருத்த மறியாத பெருமான்” என்றும் “கொண்டி: பெண்ணில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மார்விலெறிந்து என்னமுலைத் தீர்வேனே” என்றும் “கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிர்தற்கோர் குற் றேவல்” என்றும் செயற்கையாகவன்றிக்கே இயற்கையாகவே பேசியதுபவித்தாய்; உனது திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார் கள் இங்ஙனே பேசுவதற்குப் பாக்கிய மற்றவர்களாய் ஆண்மக்க ளாக அவதரித்தவர்களாயிருந்துவைத்தும் நீ பேசியிருக்குங் கட்டையிலே தாங்களும் பேசப் பாரிப்புக்கொண்டு தங்களுடைய பக்தி யைப் ப்ரணயமாக மாற்றிப் பெண்மையை மாநலிகமாக ஆவாஹனம் செய்துகொண்டு பாசரங்களைப் பாடி உவந்தனர் என்றபடி. இதனால், எம்பெருமானை அதுபவிக்கும் வகையில் மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டிலும் ஆண்டாளே மிக்க வீறுபாடுடையாள் என்பது தெற் றென விளங்கிற்று.

இவ்வாண்டாள் அருளிச் செய்த திவ்வியப் பிரபந்தங்களி ரண்டனுள் திருப்பாவையின் சிறப்பு உலகமுணர்ந்ததேயாகும். “கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் அறியாத மானிடரை வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு” என்ற ஆன்றோர் திருவாக்கு ஒன்றே போதும் அதன் பெருமையைப் பாரோர் நன்கு அறிதற்கு. அதற்கு வியாக்கியான மிட்டருளின ஒரு மஹான் “கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்தும் வாசோவிதேயமாக வேணுமென்கிறதன்று; ஆண்டாள் ஸ்ரீ ஸூக்தியாக ஒரு முப்பது பாசர முண்டு என்றறியு மத்தனையே போதுமாய்த்து; அவ்வறிவு மில்லாதார் பூபாசமே கிடர்.” என்றுரைத்த சுவை அற்புதமானது.

திருப்பாவையில் ஆறுவது பாசரத் தொடங்கிப் பதினைந்தா வது பாசரத்தளவும் பத்துப் பாசரங்களினால் ஆண்டாள் தன்னு டைய திருத்தரப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும்

திருப்பள்ளி யுணர்த்துகிறுளென்பது பெரியார் நிர்வஹித்துப் போரும் ஒரு பரம ரஸ்ய ரஹஸ்ய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடைவில் ஆண்டாள் பேசியிருக்கின்றாளென்னில், தன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி அவரோஹணக் கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரளவுஞ் சென்று, அவ் வேழு திரு நாமங்களையும் ஏழு பாசரங்களினுலுணர்த்தி, பிறகு தன் காலத்திற் குப்பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர் தாள் தூளி, நம் பாணன், நன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினுலுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசரங்களில் அடைவே உணர்த்தித் தலைக்கட்டுகிறாள்.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளி யெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசரங்களில் ஒவ்வொரு பாசரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண்டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியன ஂண்டுச் சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

1. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்.—இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளியுணர்த்தும் பாசரம். பிள்ளாய்! என்பது இதில் விளி. அறிவில்லாதவனைப் பிள்ளை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களா சாஸனத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பிள்ளை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர். “ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத் தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கமுஞ்சு பெறும்” என்ற பூரீ வசநபூஷண திவ்யஸூக்தியும் மங்களா சாஸனத்திற்கு அஜ்ஞானத் தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் நந்த வனத்திலேயே போது போக்குவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய ‘புட்களின் சிலம்புதல்’ முன்னே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருப்பதில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்ஸமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குருபரம்பராபரபாவாதிகளிற் கூறியுள்ள விஷயம் முத்ராலங்காரரீதியில் ஸூசிதமாகிறது.

‘வேள்ளைவிளிசங்கு’ என்கிற சொல்தொடர் முதன் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இங்கு அநுவதித்துக் காட்டுவது ஒருவகையான விங்கம். [பேய்முலை நஞ்சுண்டு.] பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (சீதக் கடலில்) கண்ணபிரானுடைய சரித்

திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன் முதலாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. “பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு” என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அநுஸந்திக்கையில் சகடாஸுரபங்கத்தையும் கூட்டி யநுஸந்தித்தார். “நாள் களேரார் நாலெந்து” என்ற பாசுரங்காண்க. அதற்குப் பொருந்த இங்கு “பேய்முலை நஞ்சுண்டுள்ள சகடங் கலக்கழியக் காலோசசி” என்றது. “வொள்ளத்தூவில” என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள “ஊஷ்ணுசித்தர்” என்னுந் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான “அரவத்தமளியினோடும்” “பனிக்கடலில் பள்ளிகோலை” என்ற பாசுரங்களின் தாற்பரியமும் நன்கு ஸூசிதம்.

2. கீசகீசென்டெங்கும்.—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான குலசேகராழ்வாரையுணர்த்தும் பாசுரம். ‘பேய்ப் பெண்ணே!, நாயகப் பெண்பிள்ளாய்!, தேசமுடையாய்!, என்ற மூன்று விளிகளும் குலசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமான் திரு மொழியில் *மெய்யில் வாழ்க்கையை *என்ற வொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். *ஏர்மலர்ப் பூக்குழல், ஆலைநீர் கரும்பு, மன்னுபுகழ்க் கௌசலை தன் * என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மையை யடைந்து பேசினாருமவர். “கொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்” என்று அரசரான தன்மை தோற்றப் பேசினராதலால் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்றது. அன்றியும், ஒரு ஹாரத்தில் நட்ட நடுவிலுள்ள மணியை ‘நாயகக்கல்’ என்பதுண்டு. குரு பரம்பரையில் எம்பெருமானுரை நடுநாயகமென்று யதிராஜஸப்ததியில் தேசிகன் கூறினார்; “யதிராஜேந நிபத்த நாயக பூரீ: மஹதீ குருபங்க்தி ஹாரயஷ்டி:” என்றார். அது போலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் நடுநாயகமாகவுள்ளவர். பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் மழிசையர் மாறன் என முன்னே ஐவர்; பட்டநாதன் கோதை தொண்டாடிப் பொடிகள் பாண்பெருமாள் கலியன் எனப் பின்னே ஐவர்; நடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப் பெண்பிள்ளாய் என்ற விளி நன்கு பொருந்தும். [தேசமுடையாய்!] பகவத்கீதையில் [18—43.] “ஸௌயடூ தெஜோ யுதிடி ஸூஷ்டி—ஸூஷ்டி—ஸூஷ்டி ஸூஷ்டி” [ஸௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர் தாஷ்டயம்—ஸூஷ்டரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்.] என்று தேஜஸ்ஸு ஸூத்திரியதர்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கிணங்க இந்த விளி

இவ்வாழ்வாருடைய கூத்திரியத்வத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், “தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜனிகள் போலே ப்ரஹ்ம ஜன்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே.” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தியின்படியும், அதற்கும் மூலமான “மண்ணாட்டிலாராகியெவ்விழிவிற்றாலும், ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளும் பிறப்பு—உண்ணாட்டுத் தேசன்றே” என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தின்படியும் பகவத் ஸேஷத்வத்திற்கு அழிகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பை *ஊனேறு செல்வத்து *என்ற பதிகத்தில் பாசுரந்தோறும் ஒரோவிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரேயாதலால் தேச முடையார் இவரேயாகத் தகும். இப்பாட்டில் “ஆனைச் சாத்தன்” என்ற பதப்பிரயோகம் கவனிக்கத்தக்கது. இச் சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆனசாதம் என்று மலைநாடர் வலியுனென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலை நாட்டில் திருவவதாரித்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இங்குப் பரவசமாகவே அமைந்ததுபோலும்.) காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வாருடைய சரிதையில் ஆபரண ப்ரஸ்தாவ முள்ளவாற்றை ஒருவாறு நினைப்பூட்டும். “ஆரங்கெடப் பரனன் பர் கொள்ளாரென்று அவர்களுக்கே வாரங்கொடு ரூடப்பாம்பில் கையிட்டவன்” என்ற தனியனும் ஸ்மரிப்பது. “வாசநறுங்குழ லாய்ச்சியர் மத்தினுலோசைபடுத்த தயிராவம்” என்றது, “பெருமாள் திருமொழியில் “கெண்டை யொண்கண் மடவாரொருத்தி கீழையகத்துத் தயிர் கடையக் கண்டு...வண்டமர் பூங்குழல் தாழ்ந்துலாவ.....தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்” என்ற பாசுரத்துச் சொற்சுவைகளை நன்கு நினைப்பூட்டும். [நாராயணன் மூர்த்தி கேசவனைப் பாடவும்] கிருஷ்ணாவதாரத்தில் குதிரைவடிவாக வந்த கேசியென்னு மஸுரனை வதஞ் செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திரு மொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசிய நுபவித்தார்—*மாவினை வாய்பினந்து கந்தமாலை * என்று. ஸ்வப்ரபந்தத்தை “நலந்திகழ் நாரணனடிக்கீழ் நண்ணுவாரே” என்று நாராயணனைப் பாடித் தலைக் கட்டினார். [கேட்டே கிடத்தியோ] இவ்வாழ்வார் நாடோறும் அந்தணர்களைக்

கொண்டு ஸ்ரீராமாயண பாராயணஞ் செய்வித்துத் தாம் கேட்டவர். கேட்டு, இருந்த விடத்திலிராமல் படைபெடுத்துஞ் சென்றவர்.

3. கீழ்வானம் வெள்ளேன்று.—குலசேகரர்க்கு அடுத்த முந் தினவரான நம்மாழ்வாரை யுணர்த்தும் பரசுரமிது. கோதுகல முடைய பாவாய்! என்றவிளி நம்மாழ்வாரை வற்புறுத்தும். [‘கோது குல முடைய’ என்று வழங்கிவரும் பாடம் பரமக்ருப யுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் நெடுநாளாகவே நாடெங்கும் பரவியதனாலாய் அநர்த்தம் பெரிதுமுண்டு. ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி வியாக்கியானம் செய்தருளுமிடத்து “குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்யை பண்ணும்படி.....” என்றுரைத்திட்டார். அது, ‘கோதுகுலமுடைய’ என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிரி வேஸத்தினுல்போலும். வஸ்துதல்து, வட மொழியில் கௌதூ ஹலம் என்றசொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் சூகரம் துழைய ப்ரஸக்தியில்லை. “கோதுகலமுடைக் குட்ட னேயோ” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.) கோதுகலமாவது ஆசை; ஆசையையுடைய என்றது - எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையை யுடைய, அல்லது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தன்னிடத் திலே கொண்டுள்ள-என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும். பட்டர் நம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பேசும் போது “ரிஷிம் ஜுஷா மஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாத்வரி வோதிதம்” என்று க்ருஷ்ண குதூஹலமே நம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண என்றதும்-க்ருஷ்ணனிடத்தில் த்ருஷ்ணை, க்ருஷ்ண னுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின டுபொருளை “கைம்மா துன்பொழித்தாயென்று கைதலை பூசலிட்டே, மெய்மாலா யொழிந்தேன் எம்பிரானு மென்மேலானே” என்ற பாசுரத்தினால் நம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினர். “வி_யொஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம், ஸச மம ப்ரிய:” என்ற படி, நானும் எம்பெருமானிடத்துக் குதூகலங் கொண்டேன், அவ னும் என்னிடத்துக் குதூஹலங் கொண்டான் என்றருளிச் செய்த வர் நம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருந் தும்: திருவாய்மொழியில் “சூழ்வினை யாட்டியேன் பாவையே” என்றும் “என்பாவை போயினித் தண்பழனத் திருக்கோளுர்க்கே” என்றும் பலவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக்கொண்ட

வர் இவ்வாழ்வார். ‘எழுந்திராய்’ என்ற சொல்லாற்றல் நன்கு நோக்கத்தக்கது; உட்கார்ந்திருப்பவரையன்றோ எழுந்திரா யென்பது. மற்றையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சையில் நின்ற திருக்கோலமாகவேயுள்ளார்; நம்மாழ்வாரொருவரே வீற்றிருந்த திருக்கோலம். “பத்மாஸநோபவிஷ்டம்” என்கிற பூர்வாசார்யச்சீலாகரத்னமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [கீழ்வானம் வெள்ளென்று.] உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இங்கும் வகுளுஷண பாஸ்கரோதயமாதலாலும், அதுதானும் கவிடிகத்தின் உதயகாலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வானமென்றபோதே மேல்வானம் நினைவுக்குவரும். நித்தியவிபூதிமேல் வானமாகும். லீலாவிபூதியானது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழி யவதாரத்தாலே “ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” “வையம் மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே” இத்யாதிப்படியே தானே பரமபதமாயிற்று. ஆகவே கீழ்வானமான இவ்விபூதிவெள்ளென்றது. [எருமை சிறுவீடு மேய்வான்] வீடு என்று மோக்ஷம்; சிறு வீடு என்று கைவல்ய மோக்ஷம். இந்த ஸங்கேதமிட்டருளினவர் நம்மாழ்வார்; திருவாய் மொழியில் (4-1-10) “குறுக மிகவுணர்வத்தொடு நோக்கி” என்ற பாசுரத்தின் பொருள் கொண்டு இஃது அறியத்தக்கது. எருமை யென்பது தாமஸப்ரக்ருதிகளை. நம்மாழ்வார் திருவவதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வீடு செல்லாது சிறுவீடு முதலியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸஹிதம். [மிக்குள்ள பிள்ளைகளுமித்யாதி.] மற்றைப் பிள்ளைகளையும் போகவொட்டாமல் தடுத்தது இப்பிள்ளைவாசலில் வந்து துவள்வதனால் இவருக்குண்டான விலக்ஷணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல, மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் நம்மாழ்வார்க்குண்டான ப்ரபந்ஜநகூடஸ்தத்வமாகிற ஏற்றம் தோற்று விக்கப்பட்டது. “போவான் போகின்றாரை” என்ற பிரயோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. “போவதற்காகப் போகிறவர்கள்” என்று சொல்லுவதுண்டோ? இல்லை; அப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று? போவதுதானே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தகைய பிரயோகம் முதன் முதலாக நம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத்தத்தில் “போவான் வழிக்கோண்ட மேகங்களே!”

என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்துநின்றோம்.] “கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங்குறுகாதோ” “என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே” “கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ” என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்து நின்றோமென்கிறான். [மாவாய் பிளந்த தேவாதிதேவனை] இப்போது ஆண்டாள் நோற்பது போல நம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழியில் நோன்பு நோற்றார்; வீற்றிருந்தேழுமுகம் என்ற திருவாய் மொழியில் “ஏற்ற நோற்றேற்கு” என்று முதலிலும் “வீண்டமிழ்நூற்க நோற்றேன்” என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அங்ஙனம் நோற்ற திருவாய் மொழியில் தேவாதிதேவனை அநுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் பிளந்தா னென்ற விசேஷணத்தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினர்; “வெம்மாபிளந்தான் தன்னை” என்றதுகாண்க. ப்ரதம்ப்ரபந்தத்தில் “இமையோர் தலைவா!” என்றும், சரம்ப்ரபந்தத்தில் “அயர் வறுமமரர்கள திபதி” என்றும் தேவாதி தேவனையே முத்து முன்னம் சேவித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] “வானநாயகனே! அடியேன் தொழுவந்தருளே” என்று தேவாதி தேவனை நீர் உம்மிடம் வருமாறு அழைத்தீர்; அங்ஙனமல்லாமல் அவனிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறான் போலும். [ஆவாவென்று] “ஆவாவென விரங்கார் அந்தோவவிதே கொல், மாவாய் பிளந்தார் மனம்” என்றும், “அடியேற்கு ஆவாவென்னாயே” என்றும் நீர் விரும்பினபடியே மாவாய்பிளந்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆராய்ந்து] “ஆடுண்ணையாராய்வார்” என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தூமணிமாடத்து. நம்மாழ்வார்க்கு 'அடுத்த முத்தினவரான திருமழிசைப்பிரானை யுணர்த்தும் பாசரமிது. இதில் மாமான்மகளே! என்ற விளி ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தத்தில் நோக்குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை யாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேஹஸம்பந்தமுண்டு: அதாவது — ஸ்ரீதேசிகன் கோதாஸ்துதியில் “கமலாமிவாந்யாம் கோதாம்” என்றும் “ஸந்தஃபயோதி துஷிதுஸ் ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம்” என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டாள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாவள். “ஹாமுலீ லொகஜநநீ க்ஷீரஸாமரஸம்வவா — பார்க்கலீ லோகஜநநீ க்ஷீரஸாகரஸம்பவா” என்ற அமரகோசத்தின்படியும்

இதிஹாஸபுராண வரலாற்றின் படியும் லக்ஷ்மி (ஆண்டாள்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவள் திருமழிசைப்பிரானும் ப்ருகுகுலத்தில் தோன்றியவரென்பது சரித்ரஸித்தம். இத்தகைய ஸமாந குலஸம் பந்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. ரிஷிகுலத்திலே பிறந்து பிரம்பன் குடியிலேயானார் அவர்; ப்ராஹ்மண குலத்திலே பிறந்து கோபாலர் குலத்திலேயானார் இவள். இதுவும் ஒரு ஒற்றுமைநயம். [தூமணி மாடத்து] சிறந்த மாணிக்கக் குப்பியினுள்ளேயுள்ளது வெளியில் நிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் “உட்கிடந்த வண்ணமே புறம் பொசிந்து காட்டிடே” என்று வேண்டிக் கொண்ட படியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சிதந்தமையால் இவர் தூமணிமாட மென்னத் தகுதியுடையார். [சுற்றும் விளக் கெரிய] விளக்காவது ஞானவொளி. “சாக்கியங் கற்றோஞ் சமண்கற்றோம் சங்கரனாகக்கீய ஆகமதூல் ஆராய்ந் தோம்” என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகலமதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோ, முகமான ஞானவிளக்கம் பெற்றவராதலால் சுற்றும் விளக்கெரிதல் இவர்க்கு அஸாதாரணம். “யானறிந்த வாறு-ஆரறிவார்” என்றும் “என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ விலை” என்றும் இவரது பாசரங்களினாலும் இது ஸித்தம். [தூபம் கமழ] சிறந்த ஞானமிருத்தல்மாத்திரம் பயன்படாது; அது நன்கு பரிமளிக்க வேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதிருத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமளம். “மறந்தும் புறந் தொழாமாந்தர்” என்பது இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்காகும். [துயிலணை மேல் கண்வளரும்] இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செல்வது சயனத்திருக்கோலமான எம்பெருமான் களின்மீதுதான். கச்சி வெஃகாவினும் திருக்குடந்தையிலுமே பெரும்பாலும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத்திருப்பதிகளையே ஒரு கோர்வையாக வெடுத்துப் பாசரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; “நாகத்தணைக் குடந்தை வெஃகாத் திருவெவ்வுள், நாகத்தணையாங்கம் பேர் அன் பில்-நாகத்தணைப் பாற்கடல் கிடக்குமாதி நெடுமால், அணைப்பார் கருத்தனவான்” என்றது காண்க. [துயிலணை மேல் கண்வள ரும் மாமானுடைய மகளே!] மகள் என்றதனால் விதேயத்வம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற் படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம். மாமான் என்றது மஹா மஹான் என்றபடி. துயிலணைமேல் கண்வளரும்மாமான் யுதோக்தகாரி

யெம்பெருமான் ; அப்பெருமாள் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்ட வர் ; “ கணிகண்ணன் போகின்றான்—நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள் ” என்ற போது அப்படியே சுருட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார் ; “ உன்றன் பைந்நாகப்பாய் விரித்துக் கொள் ” என்ற போதும் அப்படியே. இனி, துயிலணை மேற்கண்வளரும் மாமான்—ஆராவமுதன் ; அப்பெருமானும் “ எழுந்திருந்து பேச வாழி• கேசனே ” என்ற இவ்வாழ்வாரது வேண்டுகோளின்படி எழுந்திருந்தவர் என்பது ப்ரஸித்தம். [உன் மகள்தான் ஊமையோ] வாய்திறவாமலே ஹஸ்தசேஷ்டை முதலியவற்றால் காரியம் செய்வது ஊமைகளின்பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்திரையடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதியன் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அந்தணர்கள் நீறு பூத்த நெருப்புப் போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மஹிமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கீழ்ச்சாதியராகவெண்ணி வேதாத்யயநம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஒத்துத் தவிர்த்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்விடத்தை விட்டுத் தூரத்திற் சென்று வேறேராகத்து மேடையில் வீற்றிருக்கையில் அந்த வேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்றாது மயங்கி நிற்க, ஆழ்வார் அதுகண்டு கறுப்பு நெற்களைக் கையுதிராலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேதவாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று : அதாவது—“ க்ருஷ்ணாநாம் வீரஹீணா நவநிலிபூஷா ” என்பது. உடனே அவர்கள் ப்ரதக்ஷிண ப்ரணாமாதிகளால் இவரை உபசரித்து க்ருதார்த்தராயினர் என்பது சரித்திரவரலாறு. இங்ஙனமாக, வாய்திறவாமலே இங்கித்தத்தினால் காட்டினது பற்றி ஊமையோ என்றது. சொன்ன சொற்களைச் செவியேற்காதவர் செவிடர் : அந்தச் செவிடும் இவரது சரிதையில் ப்ரஸித்தம் : முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் யாக்குச் செய்து கொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு போய்ச் சில மஹான்கள் இவர்க்கு அக்ரபூஜை செய்விக்க, அப்போது அங்கிருந்த பல சிசுபாலஜ்ஞாதிகள் எண்ணிறந்த வசை மொழிகளை வர்ஷிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியேற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தலோ] தூக்கமோ என்றபடி. பரமைகாந்திகட்குத் தூக்கமாவது பாஹ்ய

விஷயங்களிற் சிறிதும் நெஞ்ச செல்லா திருக்கப்பெறுதலே. “உன்னைத் தெரித் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கிவழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன் போது” என்றும் “தொழிலெனக்குத் தொல்லைமால் தன்மாமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்றதுவே போதும்” என்றுமருளிச் செய்யு மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்த நிலைமையே அனந்தலாகும். [எம்பெருந்துயில் மந்திரப்பட்டாளோ] மற்றை யாழ்வார்களிற்காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரணிகார் தித்வம் மிக விலக்கணம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. “பிதிரு மனமிலேன் பிஞ்ஞகன்றன்னோ டெதிர்வன், அவனெனக்கு நேரான்” என்னும் படியான திருநாவீறு இவர்க்கே அஸாதாரண மன்றோ. இதுதான் பெருந்துயில்; எம்பெருமானை யொழிந்த மற்றையோரைக்கண்டுகொண்டு பாராமையிற் பெருமை.

[மாமாயன்] “மாயமென்ன மாயமே” என்றும், “மாயமாய மாக்கினாய் உன்மாயமுற்றுமாயமே” என்றும் பலகாலும் எம்பெரு மானது மாமாயங்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] “மாதவனை ஏத்தாதார் ஈனவரே” என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. “திருவில்லாத் தேவரைத் தேமேன்மின் தேவு” என்றதுங்காண லாம். [வைகுந்தன்] “வைகுந்தச் செல்வனார் சேவடிமேல் பாட்டு” என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுந்தனது சேவடிமேல் தாம் பாசரம் பாடினவராகச் சொல்லிக் கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன், மாதவன், வைகுந்த னென்ற திருநாமங்கள் இவ்வாழ் வார்க்குப் பரமபோக்யங்களென்பது ஸபிசுதம்.

5. நோற்றுச் சுவிர்க்கம்.—திருமழிசை யாழ்வார்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பேயாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரமிது. ஓடித் திரியும் யோகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் ஓடிவந்து ஒன்று சேர்த்து அதுபவிக்கக் கருதிய எம்பெருமான் ஒரு பெரு மழையை வியாஜமாக்கித் திருக்கோவலிடை கழியில் ஓடுக்கியது பவித்தானென்பது வரலாற்றின் சுருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவரங்கத் தழுதனார் நூற்றந்தாதியில் அருளிச் செய்யு மிடத்து “மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின் கோவலுன் மாமலரார் தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த் தலைவன்” என்றார். பொய்கையாரும் பூதத்தாரும் இருவிளக்கேற்றி யிருளையகற்ற, இவ்வாழ்வார் “திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்” என்று

தொடங்கிப் பலாதுபவம் செய்தருளிஞர் என்பர் ஆன்றோர். அவ்வர்த்தமே யிங்கு முதலடியிற் பொலியும். நோற்று—மற்றை யிரண்டு ஆழ்வார்களும் விளக்கேற்றுகையாகிற உபாயாதுஷ்டானஞ் செய்யவே என்றபடி. சுவர்க்கமாவது ஆனந்தாதுபவம். “யஸ்த்வ யாஸ்ஹ ஸஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயாவிநா” என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இனைய பெருமாள் அருளிச் செய்ததுங்காண்க. “வாசல் திறவீதார்” என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பொருத்தமான லிங்கம். திருக்கோவலிடைசுழியில் பொய்கையார் முன்னே புகுந்து தாளிட்டுக் கொண்டார்; பிறகு பூதத்தார் வந்து சேர அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். பிறகு வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூதத்தார் வாசல் திறந்தார். இப் பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புகாமைபினில் வாசல் திறக்க வேண்டிற்றில்லை ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பொருத்தமாக அமைந்த குறிப்பு. [நாற்றத்துழாய்முடி நாராயணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசுரங்கள் திருத்துழாய்மயமாகவே யிருக்கும். *திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசுரம் “பொன்தேர்ய வரை மார்பில் பூந்துழாய்” என்பது. அதற்கடுத்த பாசுரம் “மலரான் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய்மார்வன்” என்பது. முடிவுபாசுரத்திலும் “தண்டுழாய்த்தார் வாழ்வரை மார்பன்” என்றார். இடையிலும் பலபாசுரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது பாசுரத்தில் [நாமம் பல சொல்லி யென்பதில்] நாராயணனையும் திருத்துழாயையும் கண்ணனையும்சேர்த்துப்பாடினார் பேயார். இதுவும் ஒரு சிறந்தபொருத்தம். “காண்காணென விரும்புங்கண்கள்” என்று ஒரு நொடிப் பொழுதும் கண்முடி யிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக்கொண்ட நீர் கும்பகர்ணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துயில் கொள்ளல் தகுதியோ என்கிறார் பண்டொரு நாளென்று தொடங்கி. இப்பாட்டில் நட்ட நடுவில் இராமபிரானுடைய திவ்விய சரித்திரமொன்றை ஆண்டாள் அமைத்தது பேயாழ்வாருடைய திருவந்தாதியில் நட்ட நடுவில் “அவனே—இலங்காபுரமெரித்தானெய்து” என்றும் “எய்ததுவும் தென்னிலங்கைக் கோன்ஹீது” என்றும் அருளிச் செய்தமைக்கு நன்கு ஒக்கும். திருமழிசையாழ்வாரை யுணர்த்தின கீழ்ப்பாட்டில் அனந்தலோ என்று வெறும் அனந்தலே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவனந்தலுடையாய்! என்கிறது. ..மழிசையர்கோனுக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியராதலால் விசேஷணமிட்டபடி.

அனந்தல் என்று ஹேயமான உறக்கமன்று சொல்லுகிறது. “உரோவிஹுஸ்தாஸ்தாஸ்தே நிதிராயந்தே ஸுநிர்ஹுஸ்தாஸ்தே—உரோ விந்யஸ்த ஹஸ்தாஸ்தே நித்ராபந்தே ஸுநிர்ஹுஸ்தாஸ்தே :—” என்று பகவத் சாஸ்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட ‘அனந்தல்’ பரமை காந்தித்வ ஸீமா பூமியைக் காட்டுமது. [அருங்கலமே!] எம்பெருமானது திருவருளை மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்தபாத்ரமே! என்றபடி. பாசுரத் தொடங்கும்போதே “திருக்கண்டேன் பொன் மேனி கண்டேன்” என்று ஆனந்தமாகத் தொடங்கப் பெற்ற பகவத் பரமக்ருபா பாத்ரபூதர் மற்றொரு ஆழ்வாரில்கையே. [தேற்ற மாய் வந்து திற] உம்முடைய திருநாமமோ பேயார்; பேய்த்தனமாக வாசாமல் தேறிவந்து திறவும் என்கிறான்.

6. கற்றுக் கறவை. பேயர்க்கு அடுத்த முந்தினவரான பூதத்தாரை யுணர்த்தும் பாசரமிது. இதில், “சூற்ற மொன்றில் லாத கோவலர் தம் பொற்கொடியே!” என்ற விளி பூதத்தார்க்கு, நன்கு பொருந்தும். பல பொருள்களை யுடையதான கோ என்னும் சொல்மொடர் என்ற விடத்திற்போல ஸ்ரீஸூகத்தியைச் சொல்லுகிற திங்கு. கோவலர்—ஸ்ரீஸூகத்திகளை யருள வல்லவர்களான ஆழ்வார்களர். “சூற்ற மொன்றில்லாத” என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்களர் மூவர்க்கே பொருந்தும். யோரிஜத்வமாகிற வொரு சூற்றம் மற்றை யாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்ற மொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்களர்; அவர்களுள் பொற்கொடியே! = “கோல் தேடி யோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடி யோடும் மனம்” என்கிற பாசரத்தினால் தம்மை ஒரு கொடியாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் பூதத்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானாகிற உபகந்தத்தைத் தேடிச் செல்லுகின்ற கொடிபோலவேன் நான் என்றவர் இவரே யிறே. “கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கற்றது” என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்றுகிய கறவை, (கறவை யென்பதனால் ஸ்ரீஸூகத்தி விவக்ஷிதம்.) மற்றை யாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாசரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அங்ஙனன்றிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாசரங்களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாரருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள்; பேயாழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்ந்து கறவைக் கணங்கள் பல. காமேண ஏகவசந த்விவசந பஹுவசநங்கள் இணங்கின

அழகு காண்க. [செற்றார் திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும்] தேச மெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை நிரஸிக்க வேணுமென்கிற அர்த்தத்தை “எண்டிசையும் பேர்த்தகராம் நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள்! தீர்த்தகரராயின் திரிந்து” என்ற பாசுரத்தினால் வெளியிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. “புற்றாவல்குல்” என்பது இடை யழகை வருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேஸத்தில் இடையழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி விரக்தி என்ற மூன்றில் பக்தியானது இடைப்பட்டதாதலால் இடையழகென்பது பக்தியின் அழகையாகும். இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குமிடத்து “என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு” என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடையழகு நன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்பிலே தொடங்கி அன்பிலே தலைக் கட்டினார். புனமயிலே! என்ற விளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழிவிடத்தே வாழும் மயில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமோ திருக்கடல்மல்லை; அதனைப் பாடின கலியன் “கடி பொழில் சூழ்கடன் மல்லை” என்றே பன்முறையும் பாடினர். மயில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குதூஹல முடைத்தாதலால், மேகம் நீர்பருக வரு விடமான கடற்கரையிலே மயில்கள் மகிழ்ந்து நிற்கும். இவ்வாழ்வார் நின்ற விடமும் கடற்கரையிலே யிறே. [சுற்றத்துத் தோழிமாரித் யாதி.] இவர்க்குப் பொய்கையாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முந்தற முன்னம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; “உலகேழும முற்றும் விழுங்கும் முகில் வண்ணன்...ஏத்துமென்னெஞ்சு” என்ற இவர் பாசுரம் காண்க. புனமயில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கனைத் திளங்கற் றெருமை. பூதத்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முந்தினவரான பொய்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. தங்காய்! என்ற விளி இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். உலகில், தங்கையென்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வழங்குவார்கள். ‘சேட்டை தம் மடியகத்து’ என்ற திருமலைப் பாசுரத்தில், தமக்கைக்கு வாசகமான ஜ்யேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தாமரை மலரிற் பிறந்தவள். ‘வனச மலர்க்கருவதனில்வந்தமைந்தான் வாழியே’ என்கிறபடியே பொய்கை யாழ்வாரும் தாமரைப் பூவில்

தோன்றியவர். இந்த வொற்றுமைநயம் பற்றித் தங்காய்! என விளிக்கத் தகுதியுடையாரிவ் வாழ்வார். “நனைத்தில்லஞ் சேறாக்கும்” என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு வெகு நேர்த்தியாகப் பொருந்தும். ராவணவதாந்தரம் திருவயோத்திக்கு மீண்டு எழுந்தருளா நின்ற பெருமானே நோக்கி பரத்வாஜ மஹர்ஷி “வம்ஸிஸ்து ஜபிலொ ஹாதஹாஹ் ப்ரதீக்ஷதே—பங்க திக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றார். இங்கு பரதாழ்வான் சேறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இரவும் பகலும் நிசசலும் அமுதமுது நனைத்தில்லம் சேறுக்கினன் என்றபடி. “வண் பொன்னிப் பேராறு போல் வருங் கண்ண நீர் கொண்டு அங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேறு சேய் தொண்டர்” என்றார் குலசேகரப் பெருமானும். அவ்வண்ணமாகவே பொய்கையாழ்வாரும் “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சி யழுதேன்” என்று தாமே பேசினபடியே அமுதவராதலால் நனைத்தில் லஞ்சேறுக்கின ரென்க.

[களைத்து] முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கும் போது களைப்பது இயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ்வினையெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கற் றெருமை] எருமை யென்றால் மஹிஷீ; லக்ஷித லக்ஷணக்ரமத்தால் தேவ தேவ திவ்யமஹிஷீ என்றவாறு. எம்பெருமானுக்கு திவ்ய மஹிஷியான பிராட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூசனை. “இளங் கன்றுகளையுடைய” என்று விசேஷண மிட்ட தனால், மற் றை யாழ்வார்களனைவரும் இவர்க்கு வத்ஸ ஸ்தாரீயர் களாய் இவர் மாத்ரு ஸ்தாரீயர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதல்வரிதே யிவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூக்தியருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகளான நம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபைபா லென்கை.

[நனைத்து முலைவழியே நின்றுபால் சோர.] பகவத் குணங் களை நனைத்தவாறே அந்த நனைவுதானே ஊற்றுகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பெருகப்புக்கன என்றபடி. [பனித்தலைவழி நின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க்குப் பனித்தலை வீழ்ப்பார்ப் தமே யாகுமிதே. [சினத்தினு லித்யாதி.] இது ஸ்ரீராம் குண

கீர்த்தனம். மஹர்ஷிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் இலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராம சரிதம் இவ்வாழ்வாருடைய அகக்கண்ணுக்கு இலக்கானமை “பூமேய மாதவத்தோன் தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண் முடியைப், பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு.” என்ற இவரது பாசுரத்திற் பொலியும். அதில் “நாமே யறிகிற்போம் நன் னெஞ்சே!” என்றதற்குப் பொருந்த “மனத்துக் கினியானே” என்றான். [இனித் தானெழுந்திராய்] “பழுதே பல பகலும்” என்கிற பாசுரம் பேசின பிறகுக்கூட உறங்கலாமோ? என்கை. முழுக்கூப்படியில் “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இழந்த நானைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை” என்ற ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம். [அனைத்தில்கத்தாரு மறிந்து] “அறியு முலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்” என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசுரத்தை அழகாக நினைப்பூட்டுகிறபடி காண்மின்.

இப்பாசுரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை யெல்லாம் உணர்த்திற்றாயிற்று. “ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்” என்று முள்ள ஸம்பந்தாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகளும் ஆண்டாளும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்த்தவர்களாதலால் இவ்விருவரையு முணர்த்துவதும் இப்பாட்டிலேயே அறியக் கிடக்கிறது. எங்களை யென்னில்; நற்செல்வன் தங்காய்! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாகும். இங்கு நற்செல்வனென்பது நம்மாழ்வாரை. அவர் திருவாய் மொழி அருளிச் செய்கையில் மதுரகவிகள் அவருடைய கையின் ஸ்தாநீயராயிருந்து பட்டோலை கொண்டா ராதலால் இந்த விளி மதுரகவிகட்குப் பொருந்தும்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றுகி அவருடைய தங்கையென்று ஆண்டாளையுஞ் சொல்லக் குறையில்லை. “கோதற்றஞானத் திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை” என்றும், “பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே” என்று முள்ளவை காண்க. ஆண்டாள் தன்னைத்தானே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடை யளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்சுவை அமைந்திருக்கு மூழகை அநுபவித்துப் போருகிறோ மத்தனை.

இனிமேல் மூன்று பாசுரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்துவன. பிந்திய

ஆழ்வார்களின் படிகள், முந்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்கனே தெரியுமென்று சிலர் சங்கிப்பரேல், “வியயஸு வெவழிகாஃ க்ஷீயம் ஹீரநொநுஸாரிணி” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியையும் “ஃஷீணாஃ வுநராடிநாஃ வாஹியெடாநு யாவதி” என்ற பவபூதிபாஷிதத்தையும் அன்னவர்கட்கு நினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கீண்டானே.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரம். [போது அரிக் கண்ணினாய்!] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்துபவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைங்கரிய பரரிதே இவ்வாழ்வார். “துளபத் தொண்டாய தொல் சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி” “தொடை யொத்த துளவமுங் கடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்றவை காண்க. பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்கு நன்கு பொருந்தும். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவை யென்பர். இவ்வாழ்வார் அரங்கநெருவனுக்கே வாழ்க்கைப் பட்டு வெறொரு திருப்பதி யெம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதவ ராதலால் இவ்வகையான கற்புச் சிறப்பு குறிக்கொள்ளத்தக்கது. திருவேங்கடமுடையானேதிரே ஒருவர் “பதின்மர் பாடும் பெரு மாள்!” என்று ஏத்த, அதைக்கேட்ட பெரிய கேள்விஜீயர், ‘சோழி யன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் நம் பெருமாளுக் கில்லையே; நம்பெருமானொருவர்க்கே’ என்றார் என்ற ஐதிஹ்ய மும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

[நன்னூலால்] ‘மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னூலால் என்ற திருவாக்கிலேயே இச் சொல்லும் வருகின்றது. தெரிண்ட ரடிப் பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்கழித்திங்களே யாதலால் நன்னூலென்னத்தட்டுண்டோ? [கள்ளந் தவிர்ந்து] ‘சூதனாய்க் கள்வனாகி’ என்றும் ‘கள்ளமேகாதல் செய்து’ என்றும் ‘கள்ளத் தேனூந் தொண்டாய்’ என்றும் பலகாலும் தமது கள்ளத்தைப் பேசிக் கொண்டாரிவ்வாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன் வட்டில் விஷயமான கள்ளம் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத் பாகவத கோஷ்டியில் கலந்த படியை ஈற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வாஸ முடையவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகப் புள்ளும் சிலம்பினகாண் என்பது இப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குள்ளக் குளிரவிய்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய நித்ய

கர்மாறுஷ்டானங்களையும் தவிர்த்து சிலகாலம் பள்ளிக்கிடந்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையில் காணத்தக்கது. புள்ளின்வாய் கீண்டாணை யென்று தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடையவும் இராமபிரானுடையவும் கீர்த்திமை பாடினபடி சொல்லுகிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாலையின் முடிவில் 'வள வெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரத் தன்னுள், கவளமால் யாணை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாலே' என்று கண்ணபிரானுடைய கீர்த்திமையையும், திருப்பள்ளியெழுச்சியில் "மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவ பிரதமாட்டிய வடுதிறலயோத்தி யெம்மரசே யரங்கத்தம்மா!" என்று இராமபிரானுடைய கீர்த்தியையும் பாடினமையுணர்க. 'பிள்ளைகளெல்லாரும்' என்றது ஆண்டாள் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களெல்லாரையுஞ் சொன்னபடி.

9. உங்கள் புழைக்கடை.—தொண்டாடிப் பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணாழ்வாரையுணர்த்தும் பாசரமிது. இதில், நங்காய்! நாணதாய்! நாவுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமாளுக்கு நன்கு பொருந்தும். நங்கை யென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாரங்க மஹாமுனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக் கொள்ளுமென்ன, அத்தயந்த பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்ஙனம் அந்தணர் தலைவரது தோளின்மீது ஏறி யிருக்கச் செய்தே யும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் 'அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்றே பேசினவராதலால் நாணதவர். (நாண்—அஹநீகாரம்.) 'பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்' என்று தேசிகன் பணித்த படி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்துப் பாசரத்திலே அடக்கிப் பேசின பரம சதுரராதலால் நாவுடையார். "கையினார் சுரிசங்கன லாழியர்" என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தின வழகையநுபவித்தமை சுட்டியும், 'கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய் கண்கள்' என்று கண்ணழகில் ஈடுபட்டுப் பேசினமை சுட்டியும் 'சங்கொடு சக்கர மேந்துந் தடக்கையன் பங்கயக் கண்ணனைப் பாட' என்றாள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த விடத்தைக் கருதி உங்கள் புழைக்கடையித்யாதி அருளிச் செய்யப்பட்டது. இவரது சரிதையில் ஸம்பந்தப் பட்ட லோகஸாரங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது

போலுள்ளது செங்கற் பொடிக் கூறையித்யாதி. 'எங்களை முன்ன மெழுப்புவான்வாய் பேசும் நங்காய்' என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது—)எழுப்புவதாவது—தூக்கிக் கொள்வது. எங்களை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண் பெருமானே! உம்முடைய முதற்பாசுரத்தில் 'அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்த விமலன்' என்ற சொல் நயத்தை நோக்குங்கால் பாக வதர்களை நீர் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிகின்றது. உமது கதையோ அப்படியில்லை.

மஹாபாகவதரான லோகஸாரங்க மஹா முனியின்தோளின் மீதேறி நீர் இருந்ததாகவுள்ளது. ஆகவே, முந்தாமுன்னம் பாக வத சேஷத்தவத்தை நீர் சொல்லிக்கொண்டது வாய்பேசு மத்தனையே போலும் என்று விநோதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. எல்லையிளங்கிளியே.—பாண் பெருமானுக்கு அடுத்த வரும் ஸர்வகநிஷ்டருமான திருமங்கை யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசுரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்டு ஆய்ச்சிகளுக்குப் பரஸ்பர ஸம்வாதமாக * மானமரு மென்றோக்கி என்றொருபதிகம் அருளிச்செய்த வராதலால் இவரையுணர்த்தும் பாசுரமும் பரஸ்பர ஸம்வாதரூப, 'மாகவே அமைக்கப்பட்டது. 'கிளிபோல் மிழற்றி நடந்து மென்கிளிபோல் மிக மிழற்று மென்பேதையே' என்று பல பாசுரங்களில் இவர் தம்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்ட வராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் 'பொருந்தும். அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் இயல்பு அதுபோல இவர் 'மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூற' என்றபடி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யநுஸரித்தே அருளிச் செய்பவராதலாலும் கிளியென்றது. இரண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய விடையளிப்பு. [வல்லையுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாயறிதும்.] இது கலியணைநோக்கி ஆண்டாள் கூறுமது. 'வாசிவல்லீரிந்தாளுரீர்! வாழ்ந்தேபோம் நீரே' என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லீரென்பது எனக்கு, [பண்டே—நீர் அவதரித்துப் பாசுரம் பேசுவதற்கு முன்னமே] தெரியுங்காணும் என்றாள். அதுகேட்ட கலியன் வல்லீர்கள் நீங்களே = 'கொள்ளும பயனென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப்பறித்திட்டவன் மாப்பிலெறிந்து என்னழிவத் தீர்வேனே' என்று அற வெட்டிதாகச் சொன்ன உன் பேச்சு கடினமா? என்

பேச்சு கடினமா? நீயே பார்க்கலாம்—என்றார். என்ற வுடனே *நண்ணுதவாளவுணர் *கண்ணோர வெங்குருதி *முதலிய திருமொழி களில் தாம் அதுஸந்தித்த பாகவத சேஷத்வ காஷ்டையை நினைத்து *நானே தானுபிடுக என்றார். “உணக்கென்ன வேறுடையை” என்றது திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அஸாதாரணமான திருமடல்தீவ்ய ப்ரபந்த வக்த்ருத்வத்தை யுளப்படுத்தியதாகும். [எல்லாரும் போந் தாரோ இத்யாதி.] கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆனை கொன்றனை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலி யன். “ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே” என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாழ்வெருவுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே; “கவள யானைகொம் பொசித்த கண்ணனென்னும்” இத்த்யாதிகள் காண்க. [மாற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] எம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என் பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவர்த்த நோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறு செய்த இந்நினைக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக் காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை யடக்கினனிறே. இக் கதையிலே கலியன் மிக்க ஆற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும் போதும் “குன்றமெடுத்து ஆகிரை காத்தவன் தன்னை” என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருநெடுந் தாண்டகத்தை முடிக்கும் போதும் “குன்றெடுத்த தோளினனை” என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விந்நனையுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண் டாள் ஒவ்வொரு பாசரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத் தகப்பனரை யுணர்த்தினனென்று நிர்வஹிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்ன மும் விவரிக்கப் புகுந்தால் “பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்” என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடைத்தாகுமென்று ஸம்ஸிப்த மாயிற்று.

காண்வாழியையுணர்வாய்பாணம்மராயபு ஸங்கிதா |

மொடாலுதிதிரஹஸ்ய பூகாபரிமெகெஷா ஸதாம் உமெடி

ஊதியாக ||

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம்.

[பத்ராதிபர்.]

165வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

வ்யூகமாவது ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நிர்வஹிப்பதற்காகவும் ஸம்ஸாரி சேதனர்களின் அநிஷ்டங்களை யகற்றி அநிஷ்டங்களை அளித்து ரக்ஷிப்பதற்காகவும், ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை நினைத்து இந்த ஸம்ஸாரத்தை யொழித்து தன்னை யடையவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்னை யுபாஸிக்கு மவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை யொழித்துத் தன்னையடையும்படி யான யதூக்ரஹத்தைப் பண்ணுவதற்காகவும் வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த பேதத்தால் நான்கு வகைப்பட்டிருக்கும்.ஃ....

1. இதில் வாஸுதேவர் நியோதிதரான பரவாஸு தேவ னிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னராய் ஸாந்தோதிதர் என்கிற பெயரை யுடையராய் ரூப குணங்களால் பரவாஸுதேவரை யொத்து ஸங்கர்ஷணதி வ்யூஹத்திற்குக் காரண பூதராய் பகவத் விஷய ஜ்ஞாநத்தால் அடையப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையை யுடைத்தான சேத நர்களால் உபாஸிக்கத் தகுந்தவராயிருப்பர்.

2. ஸங்கர்ஷணர். வாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உண்டான வராகையால் ஜ்ஞாநாதிஷ்ட (ஆறு) குணங்களையு முடைத்தாயிருந்தாலும் தான் செய்யவேண்டிய கார்யங்களுக் கதுகலமான ஜ்ஞாந பலங்களாகிற விரண்டு குணங்களோடுங் கூடி அசித்தோடு அவி சேஷமாய்க் கிடக்கு மாதம் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து தன்னுடைய அநிஷ்டான விசேஷத்தால் ஆத்மாவை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து நாமரூபங்களை யுடையதாகச் செய்து வேதாதி ஸாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத் ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராய் சேதனர்களின் ஸுஷூப்தி தசையில் ஹ்ருத் காணிகையை ஸ்தாநமாகக் கொண்டு பாஹ்ய விஷயங்களைவும் ஸ்வாப்ந விஷயங்களையும் அநுபவிப்பியாமல் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமான ஆனந்தத்தை யறிவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர்.

3. ப்ரத்யும்நர். ஐஸ்வர்ய விரீயங்களாகிற விரண்டு குணங்களை யுடையராய் ஜ்ஞாந ப்ரஸாநத்திற்கு யோக்யமான மநஸ்தத்வத்தை யதிஷ்டித்து ஸாஸ்த்ரோக்தமான த்ர்மானுஷ்டான யோக்யமான

வுபதேசத்தையும் ஸுத்தஸத்வநிஷ்டர்களாய் முகபாஹுருபாதங் (முகம் தோள் தொடை கால்)களிலிருந்து முண்டான ப்ராஹ்மணாத் மறு சதுஷ்டய மிதுநங் (ஸ்திரீ புருஷர்)களை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவ ராய் சேதநர்களின் ஸ்வப்ந தசையில் கண்டத்தை ஸ்தாநமாகக் கொண்டு ஜாக்ரத்தசையில் (விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது) கண்களால் காணப்பட்ட பதார்த்தங்களின் பழக்கத்தாலுண்டான விஷயங்களையும் ஜாக்ரத்தசையில் காணப்படாத தாத்காலிகமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் தோற்றுவித்து அநுபவிப் பியா நிற்பர்.

4. அநிருத்தர். ஸ்கந்தி தேஜஸ் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுங் கூடி ஜகத் ரக்ஷணத்தையும் ஜகதுஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஜ்ஞாநப்ரதா நத்தையும், ராஜஸ்தாமஸ்குணப்ரகசர்களாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகனாய் ஸர்வ நியந்தாவாய் ஸர்வரக்ஷகரூபிருக்கும் ஸர்வேஸ் வரணையறியாதே அவன் விஷயமான ஜ்ஞாந பக்திகளினறிக்கே பகவந்நிந்தையைப் பண்ணு நின்றுகொண்டு பூர்வஜன்மங்களில் பண் ணப்பட்ட கர்மத்தின் பலமாக ஸவர்க்காதிகளில் ர்மித்து பலாவ ஸாநத்தில் அதிபதிதர்களாய் “புரரபிஜ நம்புரபி மரணம்” என்கிற படியே மாறி மாறிப்பல பிறவிகளை யடைந்து ஸம்ஸார மார்க்கத்தி லிசசை யுடையர்களாய்த் திரியா நிற்கும் மிஸ்ரவர்க்க ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணக்கடவராய் சேதநர்களின் ஜாக்ரத்தசையில் வலதுகண்ணை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு பாஹ்யமான பதார்த்தங்களை யறிவித்து அநுபவிப்பியா நிற்பர்.

கந்தாடை ராமாநுஜார்ய ஸூக்தி விமர்ச :

(பி. ஆர். ஆராவமுத்யங்கார்.)

வாஹாடொகூள வாஹ்யுதெவா ஸூகவீநாஃ

லோகபுஜோலூலுடிபுரோ ஹன ஹனி |

மொரோயடுநாஃ கொகியடுநாவி ஸஷ்ஷஷ

வனகாகாரா ரோநஸவ்யுதிபூஹிஷாணாடி ||

ஆனிதன்னிற் சோதி நன்னாளில் அவதரித்த வைஜயந்தி பத் திரிகையில், ஸ்ரீமத். சேனங்குளம் கந்தாடை ராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமியின் வியாஸமாக “அத்யமே ச்லோகார்த்த தத்வ ப்ரதிஷ்டா

கண்டனம்” என்பதைப் படித்தேன். டை ஸ்வாமி தம்முடைய வியாஸத்திற்கு, ‘கண்டன’மென்று திருநாமம் சாத்தி அவ்வளவி லேயே பரமானந்த மெய்தினர் போலும். பாமரர்களுங்கூட உகப் பதற்கு விஷயமாகாதபடி “ததாபி” ப்ரோமேண’ ப்ருவாமி ‘ச்லோ கம்’ச்ரோத்ரப் புடத்தோஷகரம் ந்ருணாம்’ என்றபடிக்கு யமனாக வுள்ள டை ஸ்வாமியின் ஸப்தார்த்த வியாஸங்களைப் பொருள் படுத்தி விடையளிக்க வேண்டிய அவசியம் சிறிதும் தென்படாமை யால் அது பற்றி அடியேன் யாதொன்றும் எழுதத்தேவையில்லை.

அத்யமேச்லோகார்த்த விஷயமாக அண்ணாஸ்வாமி யெழுதி யிருக்கும் விஷயங்கள் ஒருபுறமிருக்கட்டும். பத்ராதிபரான ஸ்ரீமான் வடகரை ஸ்வாமி சுருக்கமாகவும் கல்நெஞ்சும் கரையும்படி யாகவும் வெகு அழகாக எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்ற விஷயங்கள் போதுமே விவேகிகளின் உள்ளம் குளிர்த்தற்கு. நேற்று ஆனி மாதப் பத்ரிகையிலும் அவர் நாலே பக்கத்தில் ஸாரமாக வெளியிட்டிருக்கின்ற விஷயத்திற்கு மேல் யாருக்கும் வக்தவ்யமான விஷய லேஸமும் கிடையாதென்பது திண்ணம். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் பரிசய முள்ளவர்கள், அத்யமேச்லோகத்திலுள்ள மரண பதத்தை மே என்பதிலிருந்து பிரித்து ஸாகரேய என்பதோடே கூட்டுவதற்கு நெஞ்சிலும் நினையார்கள். இதற்கு மேல் இங்கு நாம் எழுதுவது பிஷ்ட பேஷணமே யாகும்,

இல்லாததும் ஏலாததுமான அர்த்தத்தை நம்பிள்ளையினுடைய தாகப் பழி சுமத்திப்பேசுமவர்கள், க்ரமமான அந்வயத்திலே கிடைக்கிற பொருளை விட்டு அக்கிரமமான அந்வயத்தை என்ன அர்த்த ஸ்வராஸ்யங் கொண்டு நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற் றினாரென்று சிறிது நிரூபிக்கவேண்டுமே. ஸமுத்ர சரணாகதி ப்ர கரணத்தில் பெருமாள் பட்டினிவிட்டுக் கிடந்ததைக் கொண்டு ப்ராயோபவேசமென்கிறது பாட்டிகள் கதையென்று டை கண்டன ஸ்வாமி யெழுதுகிறார். அந்த பாட்டிகள் தாம் மஹா வித்வான் களாய் ஆகேஷ்பகர்களாக எழுந்திருக்கிறார்களென்பதை இவர் அறிந் தின்போலும். பட்டினி விட்டுக்கிடப்பது தானே ப்ராயோப வேஸமும். வேறு என்ன? “ஸ்ரீராமாயணம் சுந்ருஷுவக்ரூஷாந 2ந்ருஷாவதிதம் என்கிற ஸமாதியில் அமைந்தது” என்று எழுதி யுள்ள விவர் “இற்றை முடிதல் கடத்தல்” என்கிற பாடத்தையே நன்கு ஸ்தாபித்தவராகிறார். மே மரணமென்று சுந்ருஷுவக்ரூஷாம்

லாமாநு சொஷ்யிஷ்யாஸி என்று கூறுதாவதும். இங்ஙனம் லாமல் அத்யமே ச்லோகத்திலேயே ஸாகரமரணமும் ஸங்கல்பித மென்பார்க்கு யடிவகூரானு தடுவாவதித மென்னவேண்டு மத்தனை யாகையால் கூறுவகூரானு மென்றது பொருத்தவே மாட்டாது. மணல் சோற்றில் கல் ஆராவது போன்ற ப்ரவருத் தியில் அடியேன் தலையிடுதல் அழகல்லாமையால் இவ்விசாரத்தில் இவ்வளவோடு நிற்கின்றேன்.

“ஹே கண்டன ஸ்வாமி எழுதி வருகையில், 97 லக்க மிட்டு “தென்மொழியில்தான் ப்ரஸங்கமென்றிருந்தோம்; கண்டது வடமொழியிலும் கண்டதே பாண்டித்யம்” என்றொரு அதிகமான ப்ரஸங்கம் செய்திருக்கிறார். ‘எப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கோசங்களிலும் பரிதாபகரமான பாடப் பிழைகள் புழுந்துவிட்டன’ என்று அண்ணாஸ்வாமி தத்வ ப்ரதிஷ்டையில் பஹுளமாக நிருபித்து வருகையில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் முதலிலும் முடிவிலும் இரண்டு பாடப் பிழைகள் ஸம்பதிதங்களாய்விட்டன என்று ப்ராமாணிக பண்டிதர்கள் கொண்டாடும்படியாக நிருபித்திருக்கிறார். அதில் பரிஹாஸமாக இந்த ஸ்வாமி இங்ஙனம் எழுதுகிறார். சென்னையில் காலாறு மாத காலமாய்ச் சில வித்வான்கள் கூடி ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அனேக வியாக்கியானங்களுடன் தேவநாகரலிபியில் மாஸ ஸஞ்சிகையாகப் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். அதில், சித்திரைமாதத்தில் வெளிவந்த ஸஞ்சிகையில் “புதி ப்ரஸவ ஸம்ஸவாஸு” என்று பிழையான பாடத்தையே பதிப்பித்திருந்தார்கள். அங்ஙனம் பதிப்பித்த வித்வான்கள் காஞ்சிபுரம் வைசாகோத்ஸவத்திற்கு எழுந்தருளி யிருந்தபோது, ஹேபிழையான பாடத்தை நீங்களும் பதிப்பிக்கலாமோ? என்று அண்ணாஸ்வாமி கேட்டார். அது எப்படிப் பிழை? என்று அவர்கள் கேட்டார்கள். ஸாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் முன்னிலையில் அண்ணாஸ்வாமி நிருபித்துக் காட்டினார். ஸ்ரீ பாஷ்ய தாள கோஸத்தையும் ஸம்பாதித்துக் காட்டினார். அவர்கள் பரம த்ருப்தியடைந்து, அடுத்த ஸஞ்சிகையில் அண்ணாஸ்வாமியின் திருவுள்ளப்படி புதிவ்ரஸவ ஸகூவாஸு என்று திருத்தி வெளியிட்டுவிட்டார்கள். தேசிகன் தத்துவமடிகையில் ஸத்பாவாத் என்கிற பாடத்தையே கொண்டிருக்கிறாரென்பதையும் வித்வான்கள் அறிவார்கள். சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதரான ஸ்ரீ. உ. வே. வி. அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமியே

அண்ணாஸ்வாமியுடன் இந்த ஆராய்ச்சியைச் செய்து தெளிவுபெற்றவர். அந்த ஸ்வாமியே இப்போது திருத்தம் வெளியிட்டிருப்பவர். இங்ஙனம் அண்ணாஸ்வாமியின் ப்ராமாணிக நிருபணங்களை ஆதரிக்கச் சில பாக்யஸூத்ரிகளை ஏற்படுவர்கள். “கற்றோர்கள் தாமுகப்பர்” என்கிற மணவாள மாமுனியின் பாக்யம் பழுதுபட்டமே உபயவித அதிகாரிகளும் என்னைக்கு மிருப்பதில் விவப்பில்லை. (ஸ்ரீபாஷ்ய) சரமஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஸுஹவாஸஸ்கா என்கிற பாடம் ஸுஹாவநாஸஸ்கா என்று மாறிற்று என்பது அண்ணாஸ்வாமி யெழுதியிருப்பது. ஸம்பாவநா என்பதற்கே ஸங்கா என்று அர்த்தமாதலால் மீண்டும் ஸங்கா என்பது புநருக்தியாகிப் பொருந்தாதென்பது வித்வான்கள் எளிதாக வுணரக்கூடிய விஷயம்தான். [ஸுஹாவநாஸஸ்கா ஸஸ்கா] என்று இந்த கண்டனஸ்வாமி பாஷ்யம் ஸாதிக்கிறார். வெஸ்டாஹவவபுதயிரிஃ வெஸ்டாஹவபுதகவபுதரூபவயிரிரிகுபுஃ என்பதுமாகிய ஸ்ரீஸூக்திகளையும் கண்டோமுகுக்கு இதிலும் விவப்பில்லை.

அந்தோ! இத்தகைய மேதாவினர் தங்களுக்குரிய விபூஷணத்தைப் பூண்டு விளங்குதல் அழகியதாகுமே!.

இதற்கு மேல் இது விஷயமான கண்டனம் அங்கீகரிக்கப்பட மாட்டாதென்பதை ஸனிநயம் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பத்ராதிபர்

வ ர் த் த ம ன ங் க ள்

ஸ்ரீ ரங்கம்

ஆவணி 12. (27-8-36) திருமுனை, ஆவணி 13. (28-8-36) திருப்பலித்ரோத்ஸவம், ஆவணி 21. (5-9-36) சாற்றமுறை, ஆவணி 2 (8-9-36) ஸ்ரீஜயந்தி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திரு நகரத்திரம்.

காஞ்சீபுரம்

ஆவணி 6. (21-8-36) உலகனந்த பெருமாள் சன்னிதியில் பத்ரோத்ஸவம், (26-8-36) பூர்ணஹுதி. யதோக்தகாரி. 1-9-36-ல் பூர்ணஹுதி. தேவப்பெருமாள், 1-9-36-ல் ஆரம்பம், 7-9-36-ல் முடிவு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதெராஜாநாஜாயநஜி:

அத்யமேசலோகார்த்த தத்வவிமர்சம்.

[காரப்பங்காடு வித்வான் சிங்கப்பெருமாள் வ்வாமி
தமையனார் குமாரர் சேனங்குளம் வித்வான்
வெங்கடாசாரியார்.]

ஸ்ரீராமாயணத்தில் கடலைநோக்கிப் பெருமாள் சரணம்புகுந்த
தாகச் சொல்லுமிடத்திலுள்ள (சுஷ்யஜேரணவாவிதரணம் வரா
மாவஸ்துவா) என்கிற ச்லோக விஷயமாக ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி
திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் முன்னம் வெளியிட்ட
நிருபணங்கள், அதன்மேல் விளேந்த ஆகேஷபங்களுக்கு ஸமாதான
மாக அவதரித்த தத்ப்ரதிஷ்டை, தத்வபரிசிஷ்டம், பிறகு வைஜ
யந்தீ பத்ரீகையில் வெளிவந்தவைகள் ஆகிய இவையெல்லாம்
அடியேன் னேனிக்கப்பெற்றேன். இவற்றால், ஏற்கனவே பலவருஷ
காலமாக அடியேனுக்குண்டாயிருந்த ஸம்ஸயம் நீங்கி ஒருபடி
தெளிவுபெற்ற முறையை இங்கு ஒருவாறு விண்ணப்பிக்க எண்ண
முண்டாகியது.

இதில் அடியேனுடைய அபிப்ராயத்தைக் கேட்டார் ஒருவரு
மில்லை. “உன்னுடைய அபிப்ராயம் எப்படி?” என்று சிலர் கேட்
பதற்கும் அடியேன் ஒருவிதத்திலும் அர்ஹனுமல்லேன். வ்யக்தி
ஒன்றிருப்பதாக நினைத்து சுவஸூசெவ நவுங்கூட நினைவுக்கு விஷய
மாகக்கூடியவனல்லன் அடியேன். அப்படியிருக்கவும் அடியேன்
இங்கு விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கியது என்னெனில்; என் சொல்
லுவேன்? “காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர்” “பல்லியின்
சொல்லும் சொல்லாக்கொள்வதோ வுண்டுபண்டுபண்டே” இத்யா
திக்கணக்கிலே யாகுமத்தனை.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஆஸூரி. ராமாதுஜாசாரியர் ஸ்வாமிக்கும்
ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிக்கும் இதுவிஷயமான
அபிப்ராய பேதம் ஏற்பட்டிருப்பதாய்த் தெரிந்தது. இரண்டு
மஹா கஜங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற விஷயத்தில் ஸ்கூலிஸ்கூ
பிராயண அடியேன் ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஒருவிதமாக எடுத்துக்
காட்டுவதென்பது வணிகவாசிரியர் ஸாஸ்திரமொன்று ஹாஸ்யமல்ல
நூலவத்துக்கு ஏற்பட்டதொரு விதாஷகவ்யாபார விசேஷமாகும்.
ஆகையால், “அடியேனுக்குப்பட்ட முறை இப்படி; பெரியாரு
டைய அபிப்ராயபேதமோ அப்படி; அடியேன் தெளிந்துகொள்
ளும் முறை எப்படி?” என்று தெளிந்துகொள்வதற்காகவே அடி
யேன் சிறிது விண்ணப்பிப்பது என்று கொள்வது.

முதலில் ஒரு முக்கியவிண்ணப்பம். இக்காலம் பொதுவாதவே பண்டிதர்களும் விவேகிகளும் குறைந்த காலம். அதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில் மிகக்குறைவு. அதிலும் தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாயத்தில் மிகக்குறைவு. அப்படிப்பட்ட இக்காலத்தில் ஸ்ரீ. ஆஸூரி, ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. பூ. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஆகிய இரண்டு திருநாமங்களும் நம் தர்ஸனத்திற்கு இரண்டு மஹாரத்னம். அடியேனுக்கு இவ்விரண்டு திருநாமங்களிடத்திலும் யஷுவிஹூதிஸி என்கிற பொதுவான முறையன்றிக்கே பூருவாசாரியர்களிடம்போல் அவதார விஸேஷமென்கிற ப்ரதிபத்தியே கனத்திரா நின்றது. இது ஸுதூர்ஸுதூர் ஸுதூர் ஸுதூர் ஸுதூர் ஸுதூர் | விஸேஷஜ்ஞர்கள் குறைந்துவருமிக்காலத்தில் கிடைத்திருக்கிற அருமருந்தான இவ்விரண்டு திருநாமங்களையும் கருவிலே திருவிலாத அடியேன்போல்வாரான இக்காலத்திலுள்ளாரும் பிற்காலத்தவரும் நெடுங்காலம் அநுபவித்து வாழும்படி இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளின் காலம் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய்ச் செல்லும்படி வித்தாரந்த ப்ரவர்த்தகர்களான தேவப்பெருமானும் எம்பெருமானாரும் பரிபூர்ணகடாக்ஷம் செய்தருளவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் காலப்பழமை முதலிய பல ஷேந்துக் களாலே பலவிதமான மாறுதலடைந்திருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதை இக்காலத்தில் ஆராய்ந்து நிர்ணயிப்பார் ஒரு

மில்லை. அச்ச ஏற்பட்டது ஒரு பெரியகுறை. தாள கோஸங்களும்த
பிழையற்றது கிடைப்பதரிது. இருக்கிற தாள கோஸங்களும்த பல
விடங்களில் கரையானுக்கு இரையாயின. ஆகையால் ஸ்ரீஸூக்தி
களில் பல பிழைகளிருப்பதை இருந்தபடியே அதுபவிக்கவேண்டி
வருகிறது.

அடியேன் பல பல க்ரந்தங்கள் ஒலையில் ஏறியருளப்பண்ணி
யிருக்கிறேன். ஸ்ரீசாமாயண மஹா பாரதாடிகளுக்கு மேல்பட்டி
ருக்கும் அடியேனேறியருளப்பண்ணின க்ரந்தங்கள். அடியேனு
க்கு ஒருவர் ஏடுபார்த்துச் சொல்லவில்லை. அடியேனே பங்க்தி
களைப் பார்த்துப் பார்த்து எழுதியது. அவற்றில் எத்தனையோ
விடங்களில் (ற்ற) என்னவேண்டு மிடங்களில் (த்த) என்றும்,
(ன்ற) என்னவேண்டு மிடங்களில்(ன்ன) என்றும் இப்படி எத்தனை
யோ விபரியாஸங்களுடன் எழுதியிருக்கிறேன். கொஞ்சநாள்
அதற்காக ஏடுகளை அடித்தும் கிழித்துமிருக்கிறதாக நினைத்துக்
கொண்டிருக்கிற அடியேனுக்கும் சுயஸ்ராவகவாஃவாவஸையே
ஏற்பட்டு எழுத்துக்கள் மாறுபட்டிருக்கிறது. மணிப்ரவாள ஸ்ரீ
கோஸங்களை எந்தத் திருமாளிகையிலிருந்து எடுத்து ஸேவித்தா
லும் தமிழிலக்கண ரீதிக்குப் பொருந்தின அக்ஷர விந்யாஸங்க
ளோடு கூடின தாளகோஸம் ஒன்றுகூட இல்லையென்று அடியேன்
ஸத்யமாக விண்ணப்பிக்கமுடியும். இந்த விண்ணப்பத்தைப் பொய்
யாக்குவதற்காகவாகிலும் ஒருவர் ஒரு நல்ல தாளகோஸத்தை ஸம்
பாதிக்க முயற்சிகொண்டு பார்க்கலாம். பூருவாசாரியர்கள் தம்தம்
திருக்கையால் ஏறியருளப்பண்ணின ஸ்ரீகோஸம் நமது பாக்ய
வஸுத்தால் கிடைத்தாலொழிய, மற்றைப்படி பின்புள்ளார் திரு
வெழுத்துச்சாத்திய தாளகோஸங்களெல்லாம் ஒரோவகையான
வஸுவாயங்களோடு கூடியவையே காணப்படும்.

ஆதலால் யானொட்டி யென்னுள் பாசுரத்தி னீட்டில் அண்ண
ஸ்வாமி நிருபித்திருப்பதுபோன்ற மாறுதல் ஸாதாரணமாக ஸம்
பாவிதமே யென்கிற எண்ணம் அடியேனுடைய நெஞ்சைவிட்டு
அகலவில்லை. அடியேன் சிலநாள் திருநாராயணபுரத்தில் இருந்த
துண்டு. அங்கு ஸ்ரீமண்டயம் ஆழ்வார் ஸ்வாமி திருக்குமாரர்
மஹாவித்வான் ஸ்ரீதாரதாசாரியர் ஸ்வாமி ஸ்வஹஸ்தத்தால்
கெலுங்கு விபியில் ஒரு மணிப்ரவாள க்ரந்தம் ஏறியருளப்பண்ணி

யிருந்தார். அதை ஸோதிப்பதற்கு அடியேனைக்கூட இருக்கும்படி நியமித்தார்; ஸோதிக்கும்போது [“ஊன்வாட வுண்ணுதென்கிற படியே”] என்று வந்தவிடத்தில் தெலுங்கு லிபியில் (உண்வாட) என்றெழுதியிருந்தார். இங்ஙனே பல மாறுதல் இருந்தன. அவைகளைத் திருத்தினேன். தெரிந்தவர்களுக்கும் இப்படி பல பிழைகள் ஸம்பவித்துவிடுகிறது. நல்ல நிருபகாகள் ஏதேனும் ஒரு தாள கோஸத்தை யெடுத்து ஆதூர்வியாக ஊன்றி ஸேவிக்கப்புகுந் தால் எல்லாம் அவரவர்களின் திருவுள்ளத்திற்கே நன்றாய்ப் புலப்படும். எல்லாரும் இப்போது அச்ச ஸ்ரீகோஸங்களிலேயே பழகி வருவதால் ஒலை ஸ்ரீகோஸங்களின் தன்மைகளை அநுபவமுடையார் எடுத்துரைப்பது சிற்றத்திற்கு உடலாகிறது. இது நிற்க.

ஐகத்ப்ரஸித்தராக எழுந்தருளியிருந்த (அடியேனுடைய வித்யவாடிசாந) காரப்பங்காடு. ஸ்ரீ. உ. வெ. சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் ஸ்வரூப க்ரந்தங்களை அதிக ரிக்கும்போது பகவத்விஷயத்தில் யானொட்டியென்னுள் பாசரம் வந்தவாறே அப்போது சுஷுரெஸ்டோகாயுஷிஷயமாக நேர்ந்த லைபியும், ஸ்ரீ; உ. வே. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் திருவாய்மொழி திவ்யார்த்த தீபிகையில் இதுவிஷயமான விபுல விசாரத்தை ஸேவிக்க நேர்ந்தபோது, அடியேனுக்கு தகடூரானூர யூவகரும் பூவிலிவிசானுமான ஸ்ரீ. உ. வே. சேரங்குளம் பஹுரும்குமி வரதாசார் ஸ்வாமி ஸாதித்த ப்ரகாரமும், இதை யொட்டி அடியேனுக்குப்பட்டதொரு பூகாரமுமாகிய இவைகளை யொழுதுதமாக விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீ சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் யானொட்டியென்னுள் பாசரம் காலக்ஷேபமாகும் ஸமயத்தில், அத்யமே ச்லோகத்தில் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை வ்யுத்தக்ரமாந்வயம் காட்டியிருப்பதற்கு நிடிநமென்ன என்கிற கேள்வி பிறந்தது. மேல்வாவோநய என்றிருப்பதைக் கடாஷித்து வ்யுத்தக்ரமாந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றியது என்று அரும்பதத்திலிருப்பதான வார்த்தையும் நடந்தது. சரணுகதி காலத்திலேயே நிக்ரஹாபி ஸந்தியையும் பெருமாள் உள்ளத்தே கொண்டாரென்பது பெருமானுடைய சீலத்திற்குப் பொருந்துமா என்கிற பூஸ்தாவமும் விளைந்தது. ஈட்டில் பாடம் தவறியிருக்

குமோ என்கிற ஸம்ஸயமும் உண்டாயிற்று. அரும்பதக்காரர் விவரித்திருப்பதால் பாடம் மாறுதலும் கொள்ள இடமில்லையே என்னும் வார்த்தையும் நடந்தது. கடைசியில், இந்த இடத்தில் நெடுநாளாய் ஸங்கை ஜந்ப்பதுண்டு என்கிற பேச்சுமுண்டாயிற்று. ஆனால், இவ்விடத்தில் உள்ளபடியே கொள்ளவேண்டியது இது தான் என்றவது, பாடபேதம் இருந்திருக்கத்தான் வேணுமென்றவது முடிவு பிறந்ததாக இப்போது ஞாபகமில்லை. ஸங்கைகள் தோன்றிய பூஸ்தாவம் நடந்ததுமட்டும் இப்போது நன்றாக ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகையை ஸேவித்த பிறகு பழைய பூஸ்தாவமெல்லாம் ஒருபடி ஞாபகத்திற்குவந்தது. இந்தஸமயம் சித்தியா எழுந்தருளியிருந்தால் இதுவிஷயமாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றும் முறை எப்படி யிருக்குமென்று தெரிந்துகொள்ளப் பெறலாமே என்றும் தோன்றிற்று. ஸ்ரீஸ்வாமி சித்தியா (சிங்கப்பெருமான்) அடிக்கடி ஸாதிப்பது ஒன்றுண்டு; அதாவது — ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்குப் பின்னிட்டாருடைய க்ரந்தங்களில் யாவடிஃஸமும் ஸ்வரஸமென்று என்று கொஞ்சம் சுதுவியாய் ஸாதிப்பதுண்டு. அடியேனுக்கும் அந்த வாஸனையே ஏறி அரும்பதவுரைகளில் ஆங்காங்கு அடியேனும் தோஷங்களை நினைப்பதுண்டு.

புக்ருதத்தில் ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி காட்டியபடி பாடபேதம் புகுர்த்தபடியையும் அரும்பதவுரைக்கு அந்யதாவித்தி ஸாதித்திருக்கிற முறையையும் ஸேவிக்கும்போது வரஸ்தவமாய் பரமத்ருப்தியுண்டாயிற்று, அந்தஸமயம் சேனங்குளத்தில் ஸ்ரீ பஹுரூபி வரதாசாரியர் ஸ்வாமி ஹவலிஷய பூவலநம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். அதேஸமயத்தில் அடியேனிடத்திலும் பகவத்விஷயம் ப்ராரம்பித்து ஸேவித்து வந்தார்களு முண்டு. இரண்டிடத்திலும் பூராயெண ரஸிகர்களாயே சேர்ந்திருந்தார்கள். அடிக்கடி அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் கிடைக்கும்போதெல்லாம் அவற்றை காலக்ஷேப கோஷ்டியில் பலரும் கேட்க வாசித்து அதுபவிப்பது வழக்கம். அநேகநாள் அதுவே காலக்ஷேபமாக முடிவதுமுண்டு, அத்யமேச்லோகார்த்தவிஷயமான அண்ணா

ஸ்வாமியின் திவ்யார்த்ததீபிகை கிடைத்தபோதும் அப்படியே கோஷ்டியில் வாசித்து அனுபவித்து ஆனந்தித்துவிட்டு, ஸ்ரீ உ. வே. பஹுமுகும்பஸ்வாமி ஸந்நிதிக்குக் கொண்டுபோனேன். அந்த ஸ்வாமி அடியேனையே ஸேவிக்கச்சொல்லிக் கேட்டருளி, சற்றுப் போது ரௌநமாக இருந்துவிட்டு—“இந்தவிடம் நெடுநாளாகவே கொஞ்சம் சுதுஷியாயிருந்தது; இந்தவிடத்தில் பாடபேதம் புருந்தமை காட்டியிருப்பது முதலிய நிரூபணங்கள் வெகு அழகாகவும் மிகவும் பொருத்தமுடையதாகவும் இருக்கிறது. ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியினுடைய ஆராய்ச்சிகள் மிகவும் அழகியவை” என்று நெடும்போது கொண்டாடி, பின்னையும், “யஹி ரெ ஹவஹவஹநாடி வெவஹ ரிதூஷிப்படியே அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திப் பெருமைகளைக் கொண்டாடுவதற்கு நாம் ஆர்” என்று ஸாதித்துவிட்டு, இந்த நிரூபணம் மிகவுமுகியது; பரமநந்த ஜநகமா யிருக்கிறதென்று தாம் சொன்னதாக எழுதும் படிக்கும் அடியேனிடம் நியமித்தார். அந்தஸ்வாமி பரவசமாய்ப் பேசினது முழுவதையும் அடியேன் இங்கு எழுதவில்லை. அப்போதே அண்ணாஸ்வாமி ஸந்நிதிக்கு எழுதிக்கொண்ட விண்ணப்பத்திலும் இங்ஙனே சுருக்கமாகவே சிலது விஜ்ஞாபித்தேன். அப்போது கோஷ்டியிலிருந்தார் பலரும் திவ்யார்த்த தீபிகையிலுள்ளபடி கேட்டுப் பரமரஸமாகக் கொண்டாடினார்கள்.

“ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி இதுவரையில் சூர்யநிகரகளை மட்டும் தூஷித்துவந்தார்; இப்போது பூருவாசாரியர்களையும் தூஷிக்கத்தொடங்கிவிட்டார்” என்று சில விபக்ஷிகள் சொல்லக் கேட்டேன். ஸாஹ் வாவஹ், ஸாஹ் வாவஹ் என்று செவிபுதைக்கவேண்டிய வார்த்தைகள் இவை. பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளின்மீது அணுமாத்திரம் அவத்யம் சொன்னாலும் ஸஹிக்கமாட்டாமல் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ச்ரமங்களை ஸஹித்து எல்லிப் பகலென்ன தெப்போதும் படாதன பட்டு வருகின்ற அண்ணாஸ்வாமிக்கு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளினாலாவது சிலர் கைம்மாறு செலுத்துகின்றார்களே யென்று வியநதேன். அண்ணாஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளை யனுபவித்து ஆநந்திக்க ப்ராப்தியில்லாதாருடைய திரளிலே அடியேனை எம்பெருமான் நிறுத்தாமைக்கு மிகவும் கூடுதலாக தாநுஸூயாநம் பண்ணி நிற்கிறேன்

பூக்ருத விஷயத்தில் அண்ணாஸ்வாமி இவ்வளவு நிருபணம் செய்தருளாதிருந்தால் ஸ்வாமி நம்பிள்ளைபக்கலில் சிலர் அவத்யம் சங்கிக்கவும் இடமுண்டாகுமே. அதற்கு அவகாச மறுப்ப தன்றோ அண்ணாஸ்வாமி செய்தருளும் கைங்கரியம். பூருவாசாரி யர்கள் தவறாக எழுதிவிட்டார்களென்று அண்ணாஸ்வாமி எழுது கிறாரோ? அதில் பாடபேதம் புகுந்துவிட்டது என்றன்றோ நிருபித் திருக்கிறார். காட்டிய முறையில் குறைபுண்டாகில் சொல்லலா மத்தனை போக்கி வீணை தவேஷம் காரணமாக அஸம்பத்தோக்தி களை ஏதுக்காகப் பெருக்கவேண்டுமென்று மறுத்துரைத்தேன், பூருவாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை நன்கு பாதுகாப்பதற் காகவே அண்ணாஸ்வாமியின் க்ரந்தங்கள் அவதரிக்கின்றன வென்று உண்மையுணர்ந்து உகப்பவர்கள் பொலிக பொலிக.

பூக்ருதவிஷயத்தில் அடியேனுடைய புல்லிய அறிவுக்குப் பட்டதொரு முறையை இங்கு எடுத்துரைப்பேன். அண்ணா ஸ்வாமி “இற்றை முடிதல் கடத்தல்” என்கிற பாடபேதம் காட் டியபிறகுதான் அடியேன் சிறிது ஆராயப்புகுந்தேன். இற்றை முடிதல் என்கிற பாடத்திற்குப் பொருத்தமாகவே சில உபபத்தி கள் நெஞ்சிலே பட்டன. அடியேனுக்குப்பட்டவைகளும் அதற்கும் மேற்பட்ட அம்சங்களும் பலமுகமாக வெளிவந்திருந்தாலும் இரண்டொன்றைமட்டும் இங்கு முக்கியமாக விஜ்ஞாபயே.

(இத்தை முடித்தல்) கடத்தல் என்கிறபாடமே. நம்பிள்ளை திரு வள்ளமாயிருக்குமானால், மூலத்திலுள்ள ஸாகரபதத்திற்குத் தகுதி யாக(கடலைமுடித்தல் கடத்தல்) என்னவூர்த்தமாயிருக்க, அப்படி யில்லாமல் (இத்தை) என்றது சேராது. மூலத்தில் வளதுஷ ஸூவணமில்லையே. பூதீக்ஷண வடுவகமாகவே வியாக்கி யானம் செய்வதாயிருந்தால் (இத்தை) என்று நீர்த்தேஸரித்திருந் தாலு மிருக்கலாம். விரிணிதாபுமமாக அருளிச்செய்யுமிடத்தில் (இத்தை) என்று ஸாதிப்பது நம்பிள்ளை ஸெலிக்கு ஒத்ததாகத் தோற்றவில்லை. (இற்றை) என்று பாடமானால் மூலத்தில் கூற என்பதற்கும் இதற்கும் எவ்வளவு பொருத்தமென்பதையும் இதன் ஸ்வரஸ்யத்தையும் ரவிகர்கள் உணரலாம்.

“இற்றைப் பறைகொள்வான்” என்று திருப்பாவையிலும் “இற்றை யிரவிடை யேமத்தென்னை” என்று பெருமாள்

திருமொழியிலும் இன்னம் அநேக இடங்களிலும் இற்றையென்கிற பிரயோகமிருந்தாலும் இப்பிரயோகம் வசனங்களில் அவ்வளவாகக் காணவில்லையே என்று சிலர் சங்கிப்பதும் அழகிய தல்ல, (என்றிய) என்றும், (சுவால்) என்றும் இப்படி பல பதங்களை ஈட்டில் அபூர்வமாகவே பிரயோகத்திருக்கக் காண்கிறோம். இது வொருவிஷயமாகாது. முழுதும் ஊன்றி ஆராய்ந்தவர்களுமில்லை.

இத்தை என்கிற பாடங்கொண்டு கடலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுமளவில் ஸரணாகதி காலத்திலேயே நிக்ரஹாபிஸந்தியையும் பெருமாள் நெஞ்சிலே கொண்டாராகக் கொள்ளவேண்டி வருகிறது, அது பெருமாள் ஸூலத்துக்கு மிகவும் பொருந்தாது. ஸாமான்யமாயுள்ள ஒருகுரங்கையும் இசைவிக்க இழிந்தவர் லாவலேடும் துளியுமில்லாமே (ஸுஹீ-வம் ஸரணம் மதரி) என்று ஸரணாகதியைத்தானே நெஞ்சிலே கொண்டார். வேறு உபாயத்தை நெஞ்சிலே கொண்டதாக இல்லை. இங்குக் கடலரையன் ஒரு தேவஜாதியாயிருக்க, அவனைக் கால்கட்டும்போது நிக்ரஹாபிஸந்தியையும் நெஞ்சிலே கொண்டாரென்பது பொருந்துமோ?

தவிர, மஹாராஜர் புதியர்; அவருடைய லாவம் ஒருவகையாலும் தெரிந்துகொள்ள வழியில்லை. இங்குக் கடலரையன் பெருமாள் திறத்தில் விசேஷாஹிஃஷுத்தை ஆதரத்தோடு முந்தியே காட்டியவன். பிராட்டியைத் தேடிச் சென்ற திருவடி கடலைக் கடக்கும்போது அவர் விஷயத்தில் மைநாகத்தையிட்டு மரியாதை செய்தான். அந்த ஸமயம் அனுமானுக்குக் கடலரையன் அங்ஙனம் மரியாதைசெய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. செய்யாவிடில் கடலை நிந்திப்பார் ஆருமில்லை. அப்படி யிருக்கவும் திருவடி விஷயத்தில் அஸ்தானே பயஸங்கையும், தான் ஏதேனும் கிஞ்சித்தகரித்ததாக வேணுமென்கிற ஆதராதியுமும் காரணமாகவன்றோ கடலரசனுக்குப் பரபரப்பு உண்டானது. பகவத்விஷயத்தில் அஸ்தானே பயஸங்கை விளைந்து துடிக்கும் அதிகாரிகளைக்காட்டிலும் பாகவத் விஷயத்தில் அங்ஙனே துடித்துப் பரபரப்புக்கொண்ட இக்கடலை உத்தமாதிகாரியாகக் கொள்ளவேண்டியதாச்சுதே. வஹீரஹிமீத்தையே! குவாலாகக் கொள்ளும் பெருமாள் இப் பரபரப்பை எவ்வளவு பெரிதாகக் கொள்வர்!, சூஹிஃஷுத்தேயம் கிட்டியா

மையாலன்றோ ராவணனை முடித்தது. அது கிடைக்கைக்காகவே யன்றோ அரும்பாடுபட்டது. பெருமான் தாம் செய்யும் நன்மை களை அவன் விலக்கமாட்டாத ஓசைபெற்றபின் (கிவந்யூதம் ஸி ப்ரயொஜநம்) என்று தம் நினைவு கூபற்றாக வுகந்தார் என்றன் றோ பெரியார் பேச்சு. அப்படியிருக்க, ப்ரக்யூத விஸெஷாஸி ஸ்வஹத்தை ஆதராதிரூபத்தோடு காட்டியிருக்கின்ற கடலரசனை முடித்துவிடுவதான நினைவையும் முந்தியே நெஞ்சில் கொண்டா ரென்பதை இசைய பாவியேன் நெஞ்சு கொஞ்சமும் துணியவில்லை.

இனி, ராஜநீதியில் ஸாராஜோஷுவாயங்களில் ஏதேனுமொன்றை, கார்யஸாதகமாகக் கொள்ளுவதும், ஒன்று பஸ்யாவிடில் மற்றொன் றைக் கைக்கொள்ளுவதும் ப்ராப்தம். அந்த முறையில் இங்கு முந்தி ஸாமப்ரவ்ருத்தி; அது பஸிக்கக் காணாவிடில் தண்டோபாய ப்ரவ்ருத்தியை நெஞ்சில் கொண்டதாகக் கொள்ளலாம் என்னில்; அதுவும் இங்குப் பொருந்தாது. இங்கு ஸரணாகதியானது ராஜ நீதிப்படி மந்திரிகள் ஒன்றுகூடி ஆவாபோத்வாபங்கள் செய்தோ, அல்லது ஏகமனதாய் முதலிலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டோ வந்த தில்லை. இதற்கு முந்தி விபீஷணமீதவாணைப் பரிக்கரஹிக்கும் விஷய மாக ஆலோசித்த முறையை நோக்கவேணும். பெருமானுக்கு விபீஷணனை அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளமிருந்தும் அதை மந்திரிகள் வாய்க்கொண்டு நிர்ணயித்ததாகவன்றோ இருப்பது. சவிர, லங்கை புகுந்தபின்பு மந்திரிகளுடன் கலந்து அங்கதப்பெருமானைக் கொண்டு “வீதையைவிட்டு ஸரணமடைகிறாயா? சண்டைக்கு வருகிறாயா? என்று ராவணனைக் கேட்டு வரவிட்டபோது ஸாமத் தையும் ஈண்டத்தையும் உடன் ப்ரஸ்தாபித்துவிட்டதுபோல் இங்கு இல்லையே. அங்கு ராஜநீதியை யதுணித்து ஸாமத்தில் கேட்போம்; தவறில் ஈண்டத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்யவேண்டிய தென்கிற நிர்ணயம் செய்துகொண்டு ஆள்விட்டது.. அப்படி ஒன்றுகூடி யிங்கு ஆலோசனை நடைபெறவில்லை.

கடற்கரைசேர்ந்தவுடன், “இனி யிவ்விடத் திலிருந்து கடல் கடப்பதற்கு ஒரு முடிவு செய்துகொள்ளவேண்டியது, ஆகையால் ஸைர்யத்தை இங்கு நிறுத்துவோம் என்று ஸைர்யம் நிறுத்தப்

பட்டது. அந்தப்படி ஆலோசனை தொடங்கப்பட்டது” என்பதாக அந்தஸமயம் சொல்லவில்லை. விபீஷணன் வந்தபிறகும் மேற்குறித்த ஆலோசனை விஷயமாக மந்த்ரிகள் ஒன்றுகூடினார்களென்றாவது இதைப்பற்றி ஏதாவது ஆலோசனை செய்தார்கள் என்றாவது தோன்றும்படியான வாக்யங்கள் ஒன்றுமில்லை. மந்த்ராலோசனை செய்யவேண்டியது அவசியந்தானே, ச.ரணாகதிப், ரஸ்தாவந்தான் எப்படிவந்தது? என்று கேள்விபிறக்கும். வந்தவழி இப்படியாக வேணுமென்று தோன்றுகிறது. அதாவது — மஹாராஜர் விபீஷண விஷயத்தில் விசேஷ விரோதத்தைச் செய்தவர். பின்னிட்டு அவரை ஸஹராக அறிந்து கொண்டபிறகு தனக்கு அநுதாபம் பிறந்திருக்கவேண்டியது பூர்த்தம். அதற்கு அறிகுறியாக அவரை ஆதரித்து அவசியமாக மேல்நடக்கவேண்டிய காரியத்தைப்பற்றி ஆதரம் தோற்றக்கேட்டது. இது வார்த்தைப்பாட்டிலே கேட்டது. ஆலோசனைக்காகக்கூடிக் கேட்டதல்ல. அப்படியாகில் விபீஷணனை இனையபெருமானோ பெருமானோ கேட்டிருக்கலாம். ‘ஸமுத்ர தரணத்திற்காக மந்த்ராலோசனை உபக்ரமிக்கப்பட்டது’ என்றும், சொல்லியிருக்கலாம். அப்படியொன்றுமில்லை. மஹாராஜர் கேட்டதுகொண்டு, மஹாராஜர் அவரிடத்தில் தமக்குண்டான அன்பு மிகுதியைக்காட்டுவதற்குக் கேட்டதென்று தோற்றுகிறது. அவரும் ஸரணாகதி தமக்கு பலிக்கக் கண்டவராகையாலே (எருது கெட்டார்க்கும் எட்டே கடுக்காய்) என்கிற கணக்கிலே கடலரசனைச் சரண்புகுவது கூடுவொவாயாயமாய் நமது காரியம் கைகூடுமென்று தெரிவித்தார். இதைக் கேட்டதும் மஹாராஜர் பெருமாள் இருந்தவிடம் தேடிவந்து விபீஷணபிப்ராயத்தை வெளியிட்டார் என்றிருக்கிறது.

மஹாராஜர் பெருமானிருந்த விடம் தேடிவந்ததாகச் சொன்னபடியாலே மந்த்ராலோசனை உபக்ரமிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ள இடமில்லை என்று தோற்றுகின்றது. நிற்க, சொன்ன உபாயத்தைப் பெருமானும் தமது சீலத்திற்குப் பொருத்த

முடையதாயிருந்ததாகையாலே ஏற்றுக்கொண்டா ரி த் த னை. குரங்கின் காலிலும் விழுமவர் ஒரு தேவயோநியின் காலில் விழ இசையாதொழிவரோ?

இவ்வவதாரம் (ஸூத்ரீ வவவநாக்) (ஹரிஜிவஸ்) ஸாவஸ நாக்) உத்தூஷிப்படியே வாரதனூ ரஸாநுலவத்திற்காகவே ஏற்பட்டதாகையால் ஸரணமடைவதிலும், அதிலும் அன்மீன்ற கன்றுக்கீத்யாதிப்படி ஸஹி: வாரிமுஹீத வியததி விவீஷண னிடத்திலுண்டான ஆதாதிஸயத்தால் அவர் வார்த்தையைக் கேட்பதிலும் மிகவுகப்பாகையாலே ஏற்றுக்கொண்டார். ஆகவே ஸமகாலமாக நிக்ரஹாபிஸந்தியும் நெஞ்சிலே யுண்டென்று கொள் வது பொருந்தாது.

மேலும், விவீஷணவ்யு ஜெனூராய ஜீதூஷியைக்கொண்டு வார்த்தைப்பாட்டிலே ஸரணாகதி வரவில்லை, பிறகு ஆராய்ச்சி செய்தும் அது நிர்ணயிக்கப்பட்டது. “லக்ஷ்மண! விவீஷணன் சொன்ன உபாய பரிக்ரஹம் எனக்கு ருசிக்கிறது; உன் அபிப்ராய மெப்படி?” என்று பெருமாள் கேட்டிருப்பது முதலியவற்றைக் காணலாம். ஸாமம் பலிக்காவிடில் உண்டத்தையே கொள்ள வேண்டுமென்கிற பூஸ்தாவமே யில்லை. இராவணனுக்கு அங்கதப் பெருமானை விட்டபோது அப்படிப்பட்ட நிர்ணயம் முந்தியே உண்டாயிருந்ததன்றோ, ராவணன் துஷ்ப்ரக்ருதியாய் அக்ருத்யத் திலே ஊன்றி நின்றானாகையாலே அப்படிக்கேட்கவேண்டிற்று. இங்கு அப்படி யில்லாமையாலே ஸாமத்தையே நிர்ணயித்தது.

முகங் காட்டாவிட்டவாறே தண்டத்தில் பூவ்ருத்தி நேர்ந் தது என்று சொல்லுவதற்குங்கூட அவகாஸமில்லாம லிருக்கிறது. ஸாமம் பலியாதவாறே மேல் என்ன செய்ய வடுப்பது? என்று மந்த்ரிகளுடன் கலந்திருக்கவேண்டுவது பெருமாள் சீலத்திற்குப் பொருந்தியது. அப்படியன்றிக்கே ஒரு நிர்ணயமின்றிச் சீறி வில்லெடுத்தமுறைக்கு ஒத்துமையாக ஒரு ஹாவகல்பநம் செய்வதே உசிதமென்று தோன்றுகிறது. “முந்தி தவஸா ஸெதஸுநேந வாமரொ ஜோஷணெநவா என்றுளது. மேல் வாமரொ ஸொஷயிஷ்யாதி என்றுளது. நடுவிலுள்ளதான சுஹிஜெச்லோகத் திலும் வாமரொரணமே சுவிவஸ்யி விஷயம். அதுவிஷயமாக

மந்திரிகளுடன் கலக்கவேண்டிய அவகாஸமு மில்லை. மேலும் ஸார்பாநனூரமான ஞான ஹேஷங்களுக்கு **புரஸக்தியில்லாமையாலே** ஞண்டத்தையே கைப்பற்றவேண்டு மாயையாலே கொண்டார்” என்று சொல்லலாகாது. ராஜநீதிப்படி செய்கிற காரியம் இது என்னும்பகூத்தில் எதுவிஷயமும் மந்திரிகள். ஆலோசனைக்கே வராமல் பெருமாள் செய்யமாட்டாரே. திடீரென்று அவரையு மறியாமல் வந்ததாகவன்றோ சீற்றம் தோற்றுகிறது. இளையபெரு மாளும் ஓடி மறுத்தாரே; அவருக்கு ஸமுத்ரதரணம் அறிஷ்டமா? அவர் மறுத்தது உபாயாந்தர சிந்தை பண்ணுவோமென்ற கருத்தினாலன்றோ? ஒரு கருத்துமின்றியே ஸஹஸா மறுக்கப் போவரோ?

தவிரவும், தவஸா ஸௌதூவஸ்யெந ஸாமரொ ஹோஷ ணெநவா என்றவிடத்தில் ஸாமரொ ஹோஷணம் ஞானஸாஸ்யு-மாகக் கொண்டதன்று. திருவடிவாய் கொண்டு யுகாஷுதூதத் தைக் கொண்டபோது ஸமுத்திரத்தை நினைத்துக் கலங்கினார் மஹாராஜர். அவரை ஸமாதானப்படுத்தவேண்டி, உவாயக்யந மில்லாமலே, எப்படியும் தாண்டிவிடுவோம். ஸூரர்கள் இருக்கி ரார்கள் என்றும், இன்னம் பலவிதமாக வளரூஷொஷோயக மாக வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேட்டு வெளரூஷம் தலையெடுத்து ‘ஸமுத்திரத்தை அணைக்கடியோ வற்றவைத்தோ தாண்டிவதற்குத் திறமையுண்டு’ என்று பேசும்போது, இன்னும் காரியமும் ஸாமான்யமானதல்லவே, எப்படி கைகூடும்? என்று ஸங்கை விளையாமைக்காக (தவஸா) என்றார். தவொஹிஸி புயுஷுமான ஸௌதூவஸ்யத்தையோ, சுமஸூஷாடிகளுக்குப் போலே தஸூயுமான ஸாமர ஸொஷணத்தையோ கொண்டு தாண்டிவேன் என்று சொன்னபடி. அங்கு ஞானபூஷா வ புரஸக்தியே யில்லை. முதலில் அந்த இடத்தில் தண்டம் நெஞ்சில் தோற்ற நியாயமுமில்லை.

சுஷுபே ஸுண மென்றவிடத்தில், கூவடூணுந் தலையெடுத்து ஸொஷொ வுரஸூஷூராயாமென்று சித்திரகூடத்தில் பரதாழ் வான் படுகாடு கிடந்ததுபோல் பெருமாளும் ஸெஷும் தலையெடுத்

துக் கல் நெஞ்சரும் நெஞ்சினிக் காரியம் செய்தே தீரும்படி கூறதிரு ஸ்ரீணீயமான ஊற்றத்தை நெஞ்சிலேகொண்டு கிடந்தபடி. க்டலரையனே ! இரங்காவியில் நான் முடிந்தே கிடப்பேன் என்று யிற்றுக் கிடந்தது. தவவலா என்ற வங்கு மஹாராஜர் வார்த்தை கேட்டு பெளருஷம் தலையெடுத்து ஸாமர்த்தியம் தோற்றப் பேசினது. இங்குக் கடல் இரங்கவேண்டி டெடிநுமடியாக ரைச்சியர் தலையெடுத்துக் கிடந்தபடி. அது கூத்திரியத்வப்ரயுக்தமான பெளருஷத்துக்கும் பரத்வத்துக்கும் சேரும். இது அவதார மெய்ப்பாட்டுக்கும் நீரமைக்கும் பொருந்தும்.

பிறகு வலாமரம் சொஷயிஷ்யாஸி யென்றதும் டண்டோபாய மே இனித் தகுந்ததென்று கொண்டதன்று. மண்டலமிட்டுக் கிடந்த மஹாநாகம் கால்பட்டதும் சீறிப் படமெடுப்பதுபோல், டெடிநுமடங்கலும் தோற்றத் தாம் கிடந்தகிடை கடலுக்குத் திரஸ்காரஹேதுவாய் விழுந்த தென்கிற லாவம் வினோந்ததனால் உடனே ஆலோசனை வேண்டாதே சீறிப்பேசினபடி, இயற்கையா யுள்ள கூத்திரியத்வப்ரயுக்தமான பெளருஷம் தலையெடுத்துப் பேசினபடி. இதுவும் பரத்வத்துக்குப் பொருந்துமது.

கீழே தவவலா ஐத்யாஹிவவநமும் ஸரணுகதிக்கு ஒத்துமைப் பட்டதாகவே கொள்ளலாம். தபஸ்ஸானது டெடிவதா ப்ரவலாடி ஜநகவுராவார விஸேஷந்தானே. இங்கு ஸரணுகதியும் டெடிவதா ப்ரவலாடி ஜநநாயுமாக்கொண்டதுதானே. * தஸ்யாஹ்ராலு ரெஷ்யாஸித்யாஹிப்படியே ஸரணுகதியும் தபஸ்ஸுதானே. ஆகையால் தவவலாயுமான ஸேதுபந்தனமோ ஸோஷணமோ வடுவடும் விவகூதிதமான முறைக்கு ஸரணுகதி இசைந்ததாகிறது. ஆகவே வடுவடும் டுணாஹிவவயியில்லை. பிந்தியும் உவாயவினநாயுநமான நிர்ணயம் காரணமாக வந்ததுமில்லை. ததூதூலிகூலாவாநுமூணமாக வந்ததித்தனை. ததூதூலங்க ளில் உலிக்கும் ஹாவாதுகுணமாக சொலவும் செயலும் யாருக்கும் மாறுபடுவது இயல்வே. எம்பெருமானுக்கும் ஒரு சேதந விஷயத் தில் கூடிமடியாக ஸ்வாதந்திரியம் தலையெடுத்து கூதிவாஸி யென்

பதும், அருள் தலையெடுத்தபோதாக டிடிஅரி யென்பதும் உள்ளது தானே.

பெருமானும் பிராட்டியும் அவதாரத்துக்கு முந்தி ராவண வதத்தை ஒருவாறு ஸங்கல்பித்துக்கொண்டுதானே அவதரித்தது. பிந்தி தடியடிமாக இருவரும் காதேறவந்தபோது தண்டகாசண்ய வாலிகளான மஹர்ஷிகளின் பூயடிநாநுமணமாக வராடி வய பூதிஜ்ஞையைப் பெருமாள செய்தருளினபோது, பிராட்டி வராடிவயம் ஸ்லுவிச்சேஷத்திலே மூட்டுவிக்குமென்றும் அப்பால் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்றும் கூசி பரிவு தலையெடுத்து அப்போதுண்டான ஹவத்துக்குச்சேர பெருமாள் திருமுன்பே 'நாம் காட்டில்' வாழும்பக்காலத்தில் இக்காழியம் வேண்டா; நாட்டிலே சென்று முடிசூடி வாழும்பக்காலத்தில் கைக் கொள்ளலா' மென்று தடுத்தாரைத்தது வபிவகூதஸங்கூவி ருபுமக அப்போதுண்டான ஹவத்துக்கிடாகச் சொன்னபடியன்றோ. இப்படி மஹாஸங்கல்பத்திலும் ஹவலேஷமடியாக வார்த்தைகள் வேறுபடுமேயானால் கிஃவநுருவகூதவ்யம் |

பிராட்டி தடுத்தவிடத்தில் ஸ்லுவிணாநிவநநாநாயெந சூபிரதரகூணஸ்லுவிருணமென்கிற வியாக்கியானம், ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படாத பிராட்டி சூயாயபூடிநம் பண்ணினது, அதுக்கிடாக ஹவலேஷவதூதாம், இன்னம் பலவும் பூகணவிசேஷ விநாயங்களால் டிடிவடி என்பதை இங்கெடுத்துரைப்பதை பூகூதநாவயகூதமாய் விரியுமென்று விட்டொழித்தேன்.

ராரோடிநாநிவாஷதெ யாகையாலே கடிருருணமென்று ஸங்கல்பித்தபடி செய்யாதொழிந்தது குறையென்று கூறுவது பொருந்தாது. திரநலிவாஷணத்துக்கு விஷய வ்யவஸ்தைகொள்ளவேணும். அதுவன்று இது. அப்படியாகில், சக்ரவர்த்தி தஞ்சினென்று வார்த்தை செவிப்பட்டதும் 'வநவாஸம் முடிந்தபிறகும் அயோத்திக்கு நான் வருவதில்லை' என்று சொன்ன

அப்போதுதான் ஐடிஷாஹ ஐாஷ்டாணிகாநாஸாபிவ்யுமம்
நேரும். (இத்தை மூடித்தல்) என்னுமனவிலு, கடல் ஸ்தானத்திலு
ஆழ்வாராகும்போது, ஆழ்வாரை முடித்தல் என்னவேண்டியவரும
இற்றை முடித்தல் என்கிற பாடம் ஸ்ரீராமாயண ப்ரகரணத்திற்கு
நன்கு பொருந்துவதுபோலவே ஈட்டு ப்ரகரணத்திற்கும் வெகு
ஸ்வாரஸ்யமாகப் பொருந்துகிறபடியை ஹாவாகர்கள் ஸ்வயாநிக்க
வேணும். [யானொட்டியென்னுள் இருத்துவமென்றிலம்] என்று
பாசரமிருப்பதால் ஆழ்வா ரிசைவுகொண்டு எம்பெருமான்
அவருள்ளத்தே புகுர நீனைத்தமை தோற்றுகிறது. ஆழ்வாரை
யிசைவித்து அவர் நெஞ்சிலே புகுவோம்; அவரிசையாவிலு
அவரை வஞ்சித்துப் புகுவோம்; வஞ்சனையும் பலிக்காவிலு
ஆழ்வார் திருமுன்பே படுகாமி கிடப்போம் என்று எம்பெருமான்
திருவுள்ளம் பற்றினமை இங்கு விவக்ஷிதம். ஸ்வர ஸக்தனுக்கு
இப்படியும் ஒரு திருவுள்ளமுண்டாகப் பொருந்துமோ வென்று
கேட்கலாகாது. ஆழ்வார் பாசரங்களிலே ஆழ மூழ்கினவர்களுக்கு
இத்தகைய ஸங்கையும் உபியாது, ஸமாதானமும் அநபேக்ஷிதம்.

இப்படி பலவகைப் பொருத்தங்களையும் நோக்குமிடத்தில், அண்ணாஸ்வாமி நிரூபித்திருக்கிற வகைகளே ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுகிறது. பலகாலமாகப் பலபேர்கள் ஆதரிக்கிற பாடமென்றும் அரும்பதக்காரர்கள் வியாக்கியானித்த பாடமென்றும் கொண்டு வாதிப்பது அழகியதல்ல. “மால் உமது வாஞ்சை முற்றும்” என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தை (மாலமுது) என்றோதியும் இன்னமும் வெவ்வேறுவகையாக ஒதியும் மஹான்களும் சுய ஸ்ரீஷ்டாபநூலாசிரியர்கள் செய்யக்

கெட்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்டவை வாவாஃமொவரம், அரும்பதக்காரர்களைப்பற்றி அடியேனும் விரிவாகச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இயற்பா அரும்பதவுரையில், வாவாகூஜாத ஸூத்ரவாவாடி மென்று வந்தவிடத்தில் [கூஜாத ஸூத்ரம் — யுயிஷிர்] என்றெழுதிபுள்ளார். யுதிஷ்டிரனுக்கு அங்கு என்ன பூஸத்தியோ தெரியவில்லை. இங்ஙனையாகப் பார்க்கும்பேரது அரும்பதவுரைகளின் சுவிவாரித ருணியசுவத்தை பூகாணிக பூஜீர்கள் இசையா தொழியார்கள்.

பூகூதவிஷயத்தில் விவாவாடி முடையவர்களோ மஹான் களா யிருக்கின்றார்கள். அல்பஜ்ஞான அடியேன் விவாதத்தை வளர்த்தும் முறைக்கு இத்தனை யெழுதினேன்ல்லேன். வடுவபூ வாயடி மூநூங்கள் அனேக விடங்களில் சொயநீயங்கள். சொ யநாயும் ஆராய்ச்சி ஆவச்யகம். ஆராய்ச்சியில் ஏதேனும் அபிப் ராயபேதம் வந்து புகுமானால் அதை விவாத விஷயமாக்கிப் பல ரறியப் பரவவிடாமல் ஸமரஸமாய்க் கலந்து ஒருபடி நிர்ணயித்து வெளியிடவேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். சிறியே யுடைய இவ்வலிபூராய பூகாஸநம் மஹான்களுக்குச் சீற்றத் திற்கு உறுப்பாகாதொழியவேணும். இப் புன்மொழிகளிலுள்ள சிதைகளையும் பொறுத்தருளவேணும்.

யயாவசுபூதிவாதாநாஃ விஷயாணாஃ திவெடிநடி |

சுகாஷ்டிதிஷ்டிபூஜிஃ பூகாணியவணிதாஃ ||

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்பந்தாயார்த்த ப்ரகாஸந பத்ரிகை.

பத்ராதிபர்

பகுதி 10.

ஸ்ரீராமம்

ஸ்ரீரங்காநாய நம:

ஸ்ரீமதே நாராயணஜாய நமஃ

தென்குடி ராஜாநாஜாயபுரம் நதி வரையொழிந்த

பயன்தர ருதிவழி திவகுதாணாழ் சுனாஜிப் பாரிஸ் பரிக் ||

வெடிவெடித்த வெடிபாம்பு ஸ்தம்பமாகித் துடிக்கவந்தது.

ஸ்ரீராமாநுஜவிபாகா வெஜயன் விஜயலகாபு ||

[ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]

இம்மாதத்தில் நமது வைஜயந்தீபத்திரிகை வெளிவரும் நாளைய இத்திருநன்னூலில் உலகுக்கோர் முந்தைத்தாய் தந்தையான கண்ணபிரானும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகுக்குப் பேராசிரியரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் திருவவதரித்தனர். இவ்விருவருடைய பெருமையையும் இன்று நாம் அநுபவிக்கப் ப்ராப்தமாகின்றது. ஆனாலும், எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற் காட்டிலும் ஆசாரியர்களின் அவதாரமே மிகச் சிறந்ததாதலாலும் கண்ணபிரானுடைய பெருமை பெரும்பாலும் ப்ரஸித்தமேயாதலாலும் இப்போது நாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பெருமையைச் சிறிது அநுபவிக்க ஆசைகொண்டோம்.

இவ்வாசிரியர் தம் சரித்திரவரலாறுகளைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் எழுதப்படுகின்றிலோம். இவர் தம்மால் உலகுக்கு விளைந்த மஹோபகாரங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஆழ்வார்களின்

222 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

அருளிச்செயல்களுக் கெல்லாம் மிகச் சிறந்த வியாக்கியானமும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பலபல ச்லோகங்களுக்கு இன்சவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியானமும், ஆளவந்தாரருளிய ஸ்தோத்ர ரத்னத்திற்கு உருக்கமான வியாக்கியானமும், சில ரஹஸ்யார்த்த க்ரந்தங்களும் முதலானவை இவர் அருளிச் செய்தவையாகும்.

நம் பிள்ளையென்கிற லோகாசார்யரின் திருவடிவாரத்தில் நெடுநாள் பரிசர்யைபண்ணிப் பெற்ற விசேஷார்த்தங்களையே இவ்வாசிரியர் தமது திவ்யக்ரந்தங்களில் அமைத்தருளினார். இவர் தாம் நம் பிள்ளையைப்பற்றி ஒரிடத்தில் அருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் நினைவுக்கு வருகின்றன; அவற்றை இங்குக் குறிப்பிடுவோம்; பெரிய திருமொழியில் (5—8—7) “அந்தணனொருவன்” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்திலே—“முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷைபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாமஸைகளும் அதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம் பிள்ளையைப் போலே . . .” என்றருளிச் செய்தார். இதனால், நம் பிள்ளை ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் வரியடைவே அதிகரித்து அந்தப் பாண்டித்யம் முழுவதையும் அருளிச் செயற்பொருளுபந்யாஸங்களிலே உபயோகப்படுத்தி வந்தாரென்பது விளங்கும். அவவண்ணமாகவே இவ்வாசிரியரும் ஸகல சாஸ்த்ரஜ்ஞராகித் தமது ஞானவிளக்கத்தை வியாக்கியானங்களருளிச் செய்வதில் வெகு அழகாகச் செலுத்தி இவ்வுலகுக்கு மஹோபகாரகர்களில் ப்ரதமஸ்தானம் பெற்றருளினார்.

அருளிச் செயல்களுக்கு வியாக்கியான மிட்டருளும் திருப்பணியில் மறவரு சில ஆசாரியர்களும் கைவைத்ததுண்டு. ஆனால், பூர்த்தியாக நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானமிட்டருளினவர் என்னும் பெருமை இவ்வாசிரிய ரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாக அமைந்ததாகும். இவ்விஷயம் உபதேசரத்தினமாலையில், “பிள்ளான் நஞ்சியர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார்வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை, மணவள யோகி திருவாய் மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு.” “நஞ்சியர்செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்குமில்லையே—தஞ்சீரால் வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி செய்யுமவைதாமுஞ்சில,” “பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும் தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய அருளிச் செயல் பொருளை

ஆரியர்க்கிப் போது அருளிச் செயலாய்த் தறிந்து.” என்ற பாசுரங்களினாலும் உணரத் தக்கது. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஞானாறு பாசுரங்களுக்கு மாத்திரம் இவ்வாசிரியர்தம் வியாக்கியானம் லுப்தமாயிருந்த தென்றும், மணவாளமாமுனிகள் பல ருண்டிய பிரார்த்தனைக்கிணங்கி அக்குறையைத் தாம் நீக்கியருளின ரென்றும் ஸம்பந்தாயம் வல்ல பெரியோர் பகர்வர்.

“கலைகளும் வேதமும் நீதினாலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்றையநிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையின லருள் செய்து” என்கிறபடியே பரமகாருணிகளுக ஸர்வேஸ்வரன் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்துக்கு அணிவிளக்காக அனேகவித மான சாஸ்த்ரங்களை உபகரித்த ருளினான். அவற்றுள் வேத சாஸ்த்ரமே மூலப்ரமாணம். அது வடமொழி வேத மென்றும் தென்மொழி வேதமென்றும் பாகுபாடுற்றது. வடமொழி வேதத் திற்கு வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் பலபலபண்டிதர்களை வைத்துக் கொண்டு பாஷ்யம் அவதரிப்பித்தார். இவ்வுலகுக்கு அது வொரு மஹோபகாரம். அந்த வடமொழி வேதத்திற்காட்டிலும் பலவ கையினும் சிறப்புப்பெற்ற தமிழ்வேதத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பரம ரஸபரிபூர்ணமான வியாக்கியானமிட்டருளினது யாவர்க்கும் கைம்மாலிலாத பேருதவியாகும்.

இவ்வாசிரியரின் வியாக்கியானசைலி அதுபவிக்க அதுபவிக்க அனைவரையும் ஆனந்தக்கடலில் அமிழ்த்துவதாகும். மற்றையோர் பத்தெட்டு வாக்கியங்களினால் விரியவுரைக்கும் பொருளைச் சிறிய தொரு வாக்கியத்தினால் மிக அழகாக அருளிச் செய்து வைக்குந் திறம் இவர்க்கு அஸாதாரணமானது.

கடல் ரத்நாகரமென்று பெயர் பெற்றிருத்தல் போல இவ்வா சிரியரது வியாக்கியானக் கடல் எண்ணிறந்த விசேஷார்த்தரத்ன ரிதியாகப் புகழ்பெற்றுள்ளது. அவற்றுள் சில அர்த்த ரத்னங்களை ஈண்டெடுத்து விளக்குவாம்:—ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் நஞ்சியர் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செயல் களுக்கு ஆங்காங்கு அழகாக நிர்வஹித்துக் கொண்டிருந்த அர்த்த விசேஷங்களை இவ்வாசிரியர் நமக்கு எடுத்தாட்டியிருக்கின்றாரா தலால் அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை முந்துற அனுபவிப்போம். திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயலான பெரிய திருமொழியிற் செல்வோ மிப்போது.

(1—2—10) “கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிட, களிற்றென்று பெரியமாசணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதி.” என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—மலைப்பாட்புகளானவை யானைக்கு அஞ்சிப் புற்றிலேபுக்கொளிக்கும் என்று நஞ்சீயர் அருளிச் செய்தார்; அதைக் கேட்ட நம் பிள்ளை ‘இதுவோ இதுக்கு அருளிச் செய்யும்படி?’ என்று கேட்க; “நீர் இப்படிக்கேட்கும்போது ஒன்றை நினைத்தல்லது கேளீர்; அத்தைச் சொல்லும்” என்று ஜீயர் நியமிக்க, நம் பிள்ளை பணிதீதபடி—பெயருகையாகிறது போக்குவரத்து இரண்டுக்கும் ஸாதாரணமாயாய்த்திருப்பது; இனித்தான் மலைக்குச் சிறப்புச் சொல்லுமவர்கள் மலைப்பாம்புகள் ஆனையை விழுங்கு மென்னக் கடவர்கள்; ஆகையாலே கரியமாமுகிற்படலங்கள் கிடந்து முழங்க, அவற்றைப் பெரிய மலைப்பாம்பானது ஆனையாக வெண்ணி ஆஹாரமாகக் கொள்ளக்கருதி மலைபெயர்ந்தாற்போலே கால் வாங்கிவந்து கிட்டா நிற்கும் என்று பொருள் கொள்ளலாம் போலிருக்கிறதே என்று விஜ்ஞாபிக்க, ஜீயர் அதுகேட்டு ‘இப்படியேதான் பொருள்’ என்று போரக் கொண்டாடியருளிஞர்—என்கிற ஐதிஹ்யம்உள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்; சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப் பார்த்து அஞ்சி நடுங்கி ஒடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கி விடுமென்றும் தமிழ் நூற்களால் தெரிகின்றது. ‘திரையன்பாட்டு’ என்ற ஓர் பழைய நூலில்—“கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ணமென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடரகம் புகூஉம், தடங்கொள் உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் மாசணம் களிற்றைக் கண்டு அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. “ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட்பட்டெனத், துஞ்சாத் துயரத்தஞ்சு பிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிநந்தோரே.” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், “பரியகளிற்றை அரவு விழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலைமையாரே” என்று தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறைபிலும், “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்தாடன் விழுங்கும், கடியமாசணம் கற்றறிந்தவரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்விலர் தாம் மிதித்தேறப், படிகள் தாமெனத் தாழ்வரை கிடப்ப்பனபர

ராய்.” என்று கம்பராமாயணச் சித்திரகூடப் படலத்திலும் உள்ள பாட்டுக்களால் மாசுணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சி யெர்ளித்தல் சிறுபான்மையும், விழுங்குதல் பெரும் பான்மையுமாயிருத்தலால் “கனிநென்று பெரிய மாசுணம் வரையென்ப் பெயர்தரு” என்ற இவ்விடத்திற்கு—மலைப்பாம்புகள் மேகங்களை நோக்கியானைகளாகப் ப்ரமித்து அவற்றை விழுங்குகற்காக மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்ட வருமிடம்—எனப் பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்துமென்பது நம் பிள்ளை திருவுள்ளமாயிற்று.

(1—3—1.) “முற்றழுத்துக் கோல் துணையா” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்கிறார்! நஞ்சீயர் ஸந்யாஸாச்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும்போது த்ரிதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்திரம் “ஸவா ரோமொ ஓபாயீ—ஸகா மாகோபாய” (ஓ த்ரிதண்டமே! நீ எனக்குத் துணையாயிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்) என்பதாகக் கேட்டு, ஸர்வஜ்ஞனாயும் ஸர்வசக்தனாயும் ப்ரம சேதநனாயுமிருக்கிற எம் பெருமானையே துணையாகப் பற்றவேண்டியிருக்க, அசேதநமான தண்டத்தை நோக்கி இங்ஙனே சொல்லும்படியாக ஒரு ஆச்ரமம் நேருவதே : என்று (நஞ்சீயர்) ஸாதித்தாராம்.

இவ்விடத்தில் இன்னுமோர் ஐதிஹ்யமும் சொல்லுவதுமுண்டு; நஞ்சீயர் பட்டர் திருவடிகட்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே ஒரு கைசிகத்வாதசியன்று பட்டர் ப்ரஹ்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதியலங்கரிக்கப் புறப்பட்டவாறே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப் புக, “உத்தமாச்ரமியாய் தரிதகண்ட தாரியான உமக்கு இக் காரியம் தகாது” என்று பட்டர் முதலானார் மறுத்துக் கூற, நஞ்சீயர், “எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்னும் பொருளுடைய மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திற்கு இக்கோல் இடையூறாயின் இஃது எனக்கு வேண்டா” என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்தி விசேஷத்தைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர்.]

(3—7—3) “அஞ்சுவன் வெஞ்சொல் நங்காய் அரக்கர் குலப் பாவை தன்னை, வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன் திறம் கேட்கில்.”

என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—“ பட்டர் இப்பாட்டையருளிச் செய்து, ஒரு ஸ்தரீயை விருபையாக்கினவனுடைய திறம் கேட்கில் அஞ்சுவன் என்கையால் இத்தலைக்கு குணஹாரியாய்த் தோற்றாரின்றது; இது ஆழ்வார் அருளிச் செய்யக்கூடாது; இது எங்ஙனே சேரும்படி? என்று ஆச்சாணைக் கேட்க; ‘துடுப்பிருக்கக் கைவேகவேணுமோ? எம்பெருமானார்தாமே அருளிச் செய்து வைத்தாரிறே’ என்ன, அருளிச் செய்தபடி எங்ஙனே? என்று கேட்க, முன்பொரு புணர்ந்து உடன் போக்கிலே பிறந்தப் ப்ரமாதத் தைக் கேட்டு அத்தை நினைத்து இப்போது பயப்படுகிறாள் என்ற ருளிச் செய்தார்—என்றுள்ளது.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்: இவ்விடத்தில் ஆழ்வாருடைய திருத்தாயார் சூர்ப்பணகாபங்க விருத்தாந்தத்தை யெடுத்துரைத்து ‘இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின்றேன்’ என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கையறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் (திருவாலியெம்பெருமான்) அறுத்திடுவனோவென்று அஞ்சுகின்றேனென்பதாகவன்றோ இங்குக் கருத்துத் தோற்றாரின்றது. குணக்கடலாகிய எம்பெருமான் விஷயத்தில் இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாரி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ என்று பட்டர் சங்கித்து ஆச்சாணைக் கேட்டார். அதற்கு ஆச்சான், ‘துடுப்பு [இருக்கக் கைவேக வேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச் செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும். என்று சொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—‘அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன்’ என்றதனால் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது. இராவணன் லீதையைக் கவர்ந்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமே யாதலால் இந்த அங்கபங்கத்தை ப்ரஸ்தாவிக்கும் முகத்தால் ஸ்ரீ ராம லீதைகளின் பிரிவு நினைப்பூட்டப்படுகின்றது. ஆகவே முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச் சென்று ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு [வயலாஸி மணவாளனுக்கும் பரகாலநாயகிக்கும்] ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதபிக்கப் ப்ராப்தமாகுமோ வென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

(4—4—6) “தான் போலு மென்றெழுந்தான் தரணி யாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள், கோன் போலு மென்றெழுந்தான், குன்றமன்ன இருபது தோளுடன் துணித்த வொருவன் கண்டிர்—நாங்கூர்த் திருத் தெற்றியம்பலத்தென் செங் கண்மாலே.”—இப்பாட்டின் முன்னடிகட்குப் பொருள் சொல்லு வது ஸ-உக்ஷ்மபுத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. மூற்காலத்தில் ஆப்பான் திருவழுந்தூரையர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி யும் இன்னுஞ் சில முதலிகளுமாக இதற்குப் பொருள் என்ன வென்று ஆராயத் தொடங்கினர். அவர்கட்குப் பொருள் புலப் படவில்லை. அப்போது பட்டர் மிகச் சிறு பிராயத்தவராயிருந் தார். அப்போது அவர் அருளிச் செயல் மூலம் ஒத்திருந் தாரல்லர். ஆனாலும் பட்டர் சிறுபிராயமே தொடங்கி எல்லா வழிகளிலும் தமது ஸ-உக்ஷ்ம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பல வகையான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரிய மாக விளங்கிவந்தமையால் பல பெரியோர்களும் பட்டரைப் பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதுண்டு: அப்படியே கீழ்ச் சொன்ன அரையர்முதலானாரும் பட்டரிடம் சென்று இப்பாட்டுக்குப் பொருள் என்ன? என்று கேட்டனர். அப்போதே பட்டர் ‘பாசரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்’ என்று சொல்லி ஒருகால் பாசரத்தைக் கேட்டவாறே ‘தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்’ என்கிறவரையில் இராவணன் வார்த்தையின் அநுணாதம் என்று சொல்லிப் பொருளை விளக்கிக் காட்டினர். இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸ-உக்தி வருமாறு—“ஆப்பான் திருவழுந்தூரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்? என்று பட்ட ருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஒருகால் இயலைக் கேளா ‘ராவணன் வார்த்தை காண்’ என்றருளிச் செய்தார். [தான் போலுமித்யாதி] ஒரு கூத்தரியன்போலே எதிரி யென்று வந்தான்; அது கண்டு தரித்திருப்பான் ராக்ஷஸராஜனும்—என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவண னுடைய மலைபோலையிருக்கிற இருபது தோளையும் துணித்த தனிவீசன் கிடர்” —என்று. இப்பொருளை விவரித்துக் காட்டு வோம். நாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவ னென்னில்; இராவணனுடைய மலைபோன்ற இருபது தோள்களை

யும் துணித்த தனிவீரன். அந்த இராவணன் எப்படிப்பட்ட வனென்னில்; மிகவும் அஹங்காரந் தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே போர்க்களத்தில் கிளர்ந்தவன். அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்ன வார்த்தை ஏதென்னில்; ‘தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்’ என்கிற இவ்வார்த்தையாம். இவ்வார்த்தைக்கு அர்த்தமே தென்னில்? இராமனென்று ஒரு பயல் தான் ஒரு பெரிய கூத்தரியன் போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக் கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம்.. அப்படிப் பொறுத்திருப்பவன் ராக்ஷஸர்க்குத் தலைவனென்று பெயர் சமந்திருப்பதாம். என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினனென்கை. இதனால், இராமன், தனக்கு எதிரியென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச் செய்தேயும் இராவணன்தான் ஆறியிருப்பது தன் பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும் உணர்ந்து கொள்ள இடமில்லாதபடி “தான் போலுமென்றெழுந்தான்” என்றும் “கோன்போலுமென்றெழுந்தான்” என்றும் பாடத்தையே மாறுபடுத்திப் பதிப்பித்தும் ஒது வித்தும் வருவது வருந்தத்தக்கது.

(5—1—2) “பள்ளச் செறுவில் கயலுகளப் பழனக் கழனி யதனுள் போய்ப், புள்ளுப்பிள்ளைக்கு இரைதேடும் புள்ளம் பூதங் குடிதானே.”—முற்காலத்தில், ஆலவாயுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்: பள்ளச் செறுவில் கயலுகள் என்ற போதே அவ்விடத்து வயல் களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றமை வெளிவந்துவிட்டது: அப்படி யிருக்க ஈற்றடியில் ‘இரைதேடும்’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாம்? மீன் அருமைப் பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேட வேண்டும்: கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும் போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்சொல்லுவது பொருந்துமோ? என்று கேட்டான்; இதற்குப் பட்டர் அருளிச் செய்ததாவது—பிள்ளாய்! நீ கற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்திலை; “பிள்ளைக்கு இரை தேடும்” என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதி யாலே தூணும் துலாமும் போலே தடித்திருக்கும்; அவை

பறவைக்குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறுமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தனையன்றோ என்றாராம். (வா) பாலசிஷ்யர்கள் அவகாஹித்துக் கொள்ளக்கூடிய சிறு விஷயங்களை மஹாசாஸ்த்ர ஸாகரத்திலிருந்து ஆசாரியர்கள் உப தேசிக்கத் தேடுகின்றமை இவ்விடத்திற்கு உள்ளுறை பொருளாகும். (தொடரும்.)

இந்த வியாஸத்தின் அநுபந்தம் இனி “அருளிச் செயல் விசேஷார்த்தங்கள்” என்ற மகுடத்தின்கீழ் ஸங்கிகை தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும்.

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

(201-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

கீழ் வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப்பற்றி யதாமதி தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்கு அந்த வ்யூக சதுஷ்டயங்களில் நின்றுமுண்டாய் தங்களை த்யானியாநிற்கும் சேதனர்களின் லலாடாதி (நெற்றி முதலான) அவயவங்களில் வீற்றிருந்து அவரவர்களின், தாபத்ரயாதிகளாலுண்டாகும் தாபத்தின் ஸமநத்தையும், ஸரீர ரக்ஷணத்தையும் பண்ணாநிற்கும் கேஸவாதி வ்யூஹார்தரங்களைப் பற்றிச் சிறிது தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடியேன் சிற்றறிவுடையனாதலால் அடியேனால் எழுதப்படுமவைகளில் தவறுகள் மலியக் காணக்கூடும். அத்தவறுகளை அறிவாலுயர்ந்த பெரியோர்கள் திருத்தி யதுக்ரஹித்தால் அவைகளை அனைவருமறியுமாறு வைஜயந்தியின் வாயிலாய் வெளியிட்டு அவர்கள் செய்த பெருநல்லுதவிக்குத் தலையல்லால் கைமாரிலாதவனாகக் கடவேன்.

கேசவன், நாராயணன், மாதவன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ஸாந்தோதிதர் என்கிற வ்யூஹவாஸுதேவரிடத்தில் நின்றும் உத்பன்னர்கள். கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதனன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும், ஸங்கர்ஷணரிடத்திலிருந்து உத்பன்னர்கள். த்ரிவிக்ரமன், வாமனன்; ஸ்ரீதரன் என்று சொல்லப்படுகிற மூன்று திருநாமங்களும் ப்ரத்யும்நரிடமிருந்து உத்பன்னர்கள். ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன் தாமோதரன் என்கிற மூன்று திருநாமங்களும் அநிருத்தரிட

மிருந்து உத்பன்னர்கள். ஆக வாஸுதேவ, ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அநிருத்தர்களைன்கிற வ்யூஹசதுஷ்டயத்தில் நின்று முண்டான கேஸுவாதி வ்யூகாந்தரங்கள் பன்னிரண்டு.

1. அவர்களில் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நியந்தாவாய் தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களின் க்லேஸத்தைப் போக்குமவனயிருக்கும் கேஸவன் ஸ்வர்ணவர்ணனாய் நான்கு சக்ரங்களை ஆயுதமாகக் கொண்டு ஸ்ரீதேவியோடு லலாடத்தில் வீற்றிருந்து “லலிடேஸததம் தே(ஐ)வ்யா ஸ்ரீயாஸஹ விராஜிதம்—சதுஸ்சக்ரம் நமஸ்யாமி கேஸவம் கநக ப்ரப(ஊ)ம் என்று தன்னை வணங்குமவர்களை வாழ்வியாநிற்பன்.

2. ஸமஸ்த சேதநாசேதநங்களை ஆதாரமாகவும் ஆதேயமாகவுமுடைய நாராயணன் நீருண்ட காளமேகம்போல் ப்ரகாஸியாநிற்குகொண்டு நான்கு ஸங்க (ஐ)ங்களை ஆயுதங்களாகவுடையனாய் அம்ருதோத்பவா தேவியோடு கூட வயிற்றினீ நடுவில் வீற்றிருந்து “அம்ருதோத்பவயா தேவ்யா ஸமாஸ்லிஷ்டமதோத(ஐ)ரே—நாராயணம் க(வ)நஸ்யாமம் சதுஸ்ஸங்க (ஐ)ம் நமாம்யஹம் | என்று தன்னைத் தொழுவார்க்குத் துணையாகாநிற்பன்.

3. மாவித்யா(ஐ)ராச ஹரே: ப்ரோக்தா தஸ்யா: ஸ்வாமீ த(ய)வ: ஸ்மருத: என்கிறபடி ஸமஸ்தமான வித்யைகளுக்கும் ஸ்வாமியாயிராநின்ற மாதவன் இந்த்ர(ஐ) நீலநிப(ஊ)னாய் நான்கு க(ம)தைகளைக் கையிற்கொண்டு கமலா தேவியோடு ஹ்ருத(ஐ)யத்தில் வீற்றிருந்து நித்யம் கமலயா ஸ்லிஷ்டம் ஹ்ருத(ஐ)யேஹம் த(ஐ)யாம் பு(ஊ) தி(யி)ம்—மாத(ய)வம் மணி ப(ஊ)ங் காப(ஊ)ம் சிந்தயாமி சதுர் க(ம)த(ஐ)ம் | என்று தன்னைச் சிந்திப்பார்க்குச் சரணயிருப்பன்.

4. நஷ்டாம்ச த(ய)ரணீம் பூர்வம் கோ(ஹ)விந்தோ (ஐ)யஸ் ஸலப்த(ஐ)வார் என்கிறபடி நஷ்டமான பூமியையடையப் பெற்றவனான கோ(ஹ)விந்தன் சந்த்ரணைப்போல் ப்ரகாஸியாநிற்குகொண்டு நான்கு ததுஸ்ஸுகளை ஆயுதங்களாகவுடையனாய் சந்த்ர(ஐ)ஸோ பி(ஊ) நீ தேவியுடன் கண்டத்தில் வீற்றிருந்து தே(ஐ)வ்யாச சந்த்ர(ஐ) ஸோபி(ஊ)ந்யா தே(ஐ)வம் கண்டே(ஐ) விராஜிதம்—சந்த்ர(ஐ) பா(ஊ)ஸம் சதுஸ்

ஸார்ங்க(ம)ம் கோலிந்த மஹமாஸ்ரயே | என்று தன்னையாஸ்ரயிக்குமவர்களை, யாதரியா நிற்பன்.

5. நதத(உ)ஸ்தி விநாயத் ஸ்யாத் மயா பூ(ஹ)தம் சராசரம் என்கிறபடியே எங்கும் வ்யாபித்திரா நிற்கும் விஷ்ணுவானவன் பத்ம கிஞ்சல்க நிபனாய் நான்கு ஹலத்தை (கலப்பைகளை) ஆபுதங்களாகக்கொண்டு விஷ்ணு பத்மீதேவியோடு கூட வயிற்றின் வலது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து விஷ்ணு பத்மநாக்ய(ஹ)யா தேவ்யா குகேஷுள த(உ)க்ஷிண பார்ஸ்வக(ம)ம்—விஷ்ணும் சதுர்ஹலம் வந்தே(ஹ) பத்ம(உ) கிஞ்சல்க ஸந்ரிப(ஹ)ம் | என்று தன்னைச் சேவிப்பார் க்ஷேமத்தைக் கருதாநிற்பன்.

6. மத்வாக்ய (பூஹ)ம் அஸுரம் ஹந்தி என்கிறபடி மது என்ற அஸுரனைக் கொன்று நிஷ்ப்ரதிபக்ஷ லக்ஷ்மீகனான மதுஸூதரன் கமலத்தின் கார்த்தியையுடையனாய் நான்கு உலக்கைகளை ஆபுதங்களாகக் கொண்டு வைஷ்ணவீ தேவியோடு வலது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வைஷ்ணவீ ஸம்ஜ்ஞயா தேவ்யா கலிதம் த (உ)க்ஷிணே பு (ஹ) ஜே—சதுர்முஸலமப்ஜா (ஜா) ப (ஹ) ம் ஸம்ஸ்ரயே மதுஸூதரன் என்று தன்னை யடைந்தார்களை ஆதரியா நிற்பன்.

7. த்ரிபித்யேவம் த்ரயோ வேஷா கீர்த்திதா முநிஸத் தமை :—க்ரமே தாம்ஸ்ததா (யா) ஸர்வந் த்ரிவிக்ரம இதி ஸ்மருத : | என்கிறபடி ஸர்வவேடி ப்ரதிபாத்ய ((உ)ன) சி ருக்கும் த்ரிவிக்ரமன் அக்நிவர்ணனாய் நான்கு கத்திகளைக் கையில் தரியா நின்றுகொண்டு வராரோஹா தேவியோடு வலது தோளில் வீற்றிருந்து உக்ஷிணாம்ஸே உயாவார்யம் வராரோஹாயிபம்ப்ரஹம் அக்நிவர்ணம் சது : வடகம் ஹாவயாமி த்ரிவிக்ரமம்—என்று தன்னை த்யாநிப்பார்க்கு ரக்ஷகனயிருப்பன்.

8. த்ரு (உ)ஷ்ட்யா ஸ்வகாந்த்யா வாமாநி ஸுகா (வா)நி நயதீதி ய : என்கிறபடி ஸுபப்ரஹ்மண வாமநன் பா(வா)ல ஸூர்யகார்த்தியையுடையனாய் நான்கு வஜ்ராயுதங்கையுடையனாய் ஹரிப்ரியா தேவியோடு வயிற்றினிடது பக்கத்தில் வீற்றிருந்து ஹரிப்ரியாயுதம் குகேஷுள வாமபார்ஸ்வஸ்த (ய) புண்ட்ரக (ம)ம்—வாமநம் பா(வா) லஸூர்யாப(ஹ)ம் சதுர்வஜ்ரம்

232 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

விவாவயே | என்று தன்னை ஹவிப்பார் பாபங்களைப் பஞ்சு போல் பரக்கடியா நிற்பன்.

9. ஸ்ரீயம் த(ய)ரதி நித்யம் ய: ஸ்ரீயரஸ்ஸது கீர்த்தித்: என்று பெரிய பிராட்டியாரை பரத்வத்திற்போலே வ்யூஹத்திலும் விடாமல் மார்பில் தரியாநின்ற ஸ்ரீயரன் புண்டரீகநிஹயம் நான்கு பட்டாக்கத்திகளை ஆபுதங்களாகக்கொண்டு ஸார்ங்கிணீ தேவியோடு இடது புஜத்தில் வீற்றிருந்து வாழ்வாஹேள மஹாவாஹும் ஸார்ங்கிணீபதி மவ்யயம்—ஸ்ரீயரம் புண்டரீகாஹம் சது: பட்டஸமாஸ்யே என்று தன்னை யடைந்தாரை யாதரியா நிற்பன்.

10. ஹ்ருஷ்காணீந்ஜியாண்யாஹ: தேஷாமீஸோய தோஹவாந்—ஹ்ருஷ்கேஸஸ்ததோ விஷ்ணு: ஹ்ருதோ ஷேஷேஷகேஸவ: என்று இந்தரியங்களை நியமியாநின்ற ஹ்ருஷ்கேஸன் மின்னற்போல் ப்ரகாஸியாநின்றவனாய் நான்கு முத்தகரங்களை ஆபுதங்களாகவுடையனாய் ஷேவஷேவிகாஷேவியுடன் இடது தோளில் வீற்றிருந்து ஷேவஷேவிகா ஷேவ்யா ஸ்ரீதம் வாமாக்ஸஸம்ஸ்ரீதம்—சதுர்முத்தகரக்ரமப்யே (ஷே) மி ஹ்ருஷ்கேஸம் தடித் ப்ரஹம் | என்று தன்னையடைந்தார்க்கடைக்கலமா யிருப்பன்.

11. பார்த்தி(யி)வம் ஹ்ரிபஜ்ம்ச நாவா வஷ்டடளம் மஹத்—யஸ்ய ஹேமமயீ லவ்யா கர்ணிகா மேருருச்யதே | யஸ்ய நாவா தஷுத்பத்தி: பஜ்ம் நாவஸ் தஷுச்யதே என்கிறபடி உந்தியில் பஜ்மத்தையுடைய பத்மநாபன் சூர்யனைப்போல் ப்ரகாஸியாநின்றவனாய் பஞ்சாயுதங்களையுமுடையனாய் மஹாலக்ஷ்மீ தேவியோடு ப்ருஷ்டபாகத்தில் (முதுகில்) வீற்றிருந்து ப்ருஷ்டேஸம்ருஹ்ஷ்டயா தேவ்யா மஹா லக்ஷ்ம்யா வ்ராஜிதம்—பஞ்சாயுதம் பஜ்நாஹம் ப்ரணமாம்யர்க்க ரோசிஷம் | என்று தன்னை வணங்கினாரை வாழ்வியா நிற்பன்.

12. ஞாமாநி லோகநாமாநி ஹாந்தியஸ்யோஹாந்தரே— என்கிறபடி -லோக நாமங்களை உதரத்திலுடைய ஞாமோஹரன் பட்டுப்பூச்சிபோல் ப்ரகாஸியா நின்கொண்டு நான்குபாசங்களைக் கையிலே யுடையனாய் லோகஸுந்தரீ தேவியோடு பிடரியில் வீற்றிருந்து ஸஹ கருஷமதம் லோக ஸுந்தரீபதிமவ்யயம் ஞாமோஹம்சது: பாஸம் இந்ஞகோப நிஹம் ஹஜே என்று தன்னைத் துதிப்பார்க்குத் துணையாகா நிற்பன்.

ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கும்போது அதுஸந்திக்கும் ப்ரகாரம் ப்ரஸங்காத் இங்கு எழுதப்படுகிறது.

	திருமண்	ஸ்ரீ சூர்ணம்
நெற்றியில்	கேஸவாய நம:—	ஸ்ரீயை நம:
வயிற்றில்	நாராயணாய நம:—	அம்தோத்பவாயைநம:
மார்பில்	மாதவாய நம:—	கமலரயை நம:
கழுத்தில்	மொவிந் ஓராய நம:—	சந்த்ரோலிரயை நம:
வயிற்றின் வலது பக்கத்தில்	விஷ்ணவே நம:	விஷ்ணு பதந்யை நம:
வலது புஜத்தில்	மதுஸூ ஓராய நம:	வைஷ்ணவ்யை நம:
வலது தோளில்	தரிவித்ரமாய நம:	வரரோஹாயை நம:
வயிற்றினிடது பக்கத்தில்	வாமநாய நம:	ஹரிப்ரியாயை நம:
இடது புஜத்தில்	ஸ்ரீதராய நம:	ஸார்ங்கின்யை நம:
இடது தோளில்	ஹீருஷ்கேஸாய நம:	தேவதேவிகாயை நம:
முதுகில்	பத்மநாபாய நம:	மஹாலக்ஷ்மியை நம:
பிடரியில்	தாமோதராய நம:—	லோகஸந்தர்யை நம:

தியானம்

(வி. கே. ஏ. எஸ். ரகுநாதாச்சாரி, பி. ஏ., எம். ஐ. எஸ். ஏ.)

நாமெல்லோரும் தியானமென்ற வார்த்தையை அடிக்கடி பிரயோகப் படுத்துகிறோம். ஆனால் அது எதைக்குறிக்கின்றது, அதனுடைய தன்மை தானென்ன? என்பனவற்றைப் பற்றி நாம் ஸாதாரணமாக ஆராய்வதில்லை. அதன் பொருள் நம் மனத்தகத்தே பதிந்து கிடக்கின்ற தாதலின் அச்சொல் வழங்கி வரத்தலைப்பட்டு விட்டது. தியானம் என்ற பக்குவ நிலையை நம்முணர்ச்சிகளால் சிறிதளவு அறிதலாகுமாயினும் விவரித்துரைத்தல் கடினமானதே.

இவ்வுலகத்திலே நாம் தோன்றிய காலத்திலேயே நம்முடன் பிறப்பாகத் தோன்றி நம்மை முற்றிலும் அழித்து விடுகின்ற 'பற்று' என்று ஸாதாரணமாகக் கூறப்படும் ஆசையாகிற பந்தத்தை நாமறிவோமல்லவா? அது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நமக்குக் கீழ்மைதனத்தை உண்டு பண்ணுவிக்கின்றதோ அவ்வளவுக்

கவ்வளவு நமக்கு மேன்மையை யளிக்கக்கூடிய ‘பற்று’ மொன்றுளது. அதனை நாம் ‘பக்தி’ என்ற பெயர் கொண்டழைக்கிறோம். எப்படி நீசப் ‘பற்று’ உலகப் பொருள்களுக்கும் நமக்கும் பாந்தவ்யத்தை ஏற்படுத்து விக்கின்றதோ அப்படியே தூய்மையான ‘பற்றுகிய’ பக்தியும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு மந்தரங்க ஸம்பந்தம் செய்விக்கின்றது. அது சேஷியின்பால் சேஷனுக்கு அர்ஹதவத்தையும் சேஷன் பால்சேஷிக்குக் கிருபா கடாக்ஷத்தையும் நிலை பெறச் செய்கின்றது. இவ்வளவு குணவிசேஷங்களுள்ள பக்திதலை யெடுத்து ஒங்கி வளருங் காலத்திலே தளிர்ந்து நிற்கின்ற தன்மையில் தியானமாக மிளிர்ந்து முற்றின நிலையிலே தியானமே ஆகிவிடுகின்றது (மாகவேதழைக்கின்றது.)

இப்படிப்பட்ட தியானம் ஒருவர் பால் காணப்படுமாயின் அவர் எம்பெருமானுடைய பரி பூர்ண கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்திரரானவரென்பதை நாம் அநேக வாயில்களால் அறியலாகும். பண்டைக் காலத்தில் ஒரு முனிவர் வனமொன்றில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் சிஷ்யனாக விருப்பான் வேண்டி ஒரு வன் வந்து சேர்ந்தான். வெகு நாட்கள் வரையில் அவன் அவருகந்த பணிவிடைகளைச் செவ்வனே இயற்றி வந்தும் அவர் அவனுக்கு ஒன்றுமுபதேசியாது மோனமாகவே யிரா நின்றார். அந்நிலையிலும் அவன் தன்குன்றப் பக்திப் பெருக்கினால் சற்றும் மனம் தளர்ந்திலன், நொந்து மிலன். முதலில் நம்பிக்கை யேற்பட்டு அது பக்தியாக வளர்ந்து பிறகு பக்தி முதிர்ந்து தியானமாக வளர ஆரம்பித்தது. இப்படித் தியானத்திலேயே சில நாள் சென்றது. ஒரு நாள் காலை முனிவர் ப்ருஹத் சங்கியை கழித்து கொள்ளச் சென்றார். சிஷ்யனும் கூடவே சென்றான். முனிவரை நெருங்கி ஒரு பன்றி வர அவர் ‘நர் நர்’ என்று உச்சாரணம் செய்தார். உடனே பன்றி விலகிப் போயிற்று. சிஷ்யன் ஸத்ஸங்கத்திலே இத்துணை நாள் பொறுமையுடன் வதிந்து வந்தவனே யன்றோ? ஆகவே எப்படி அசுசித்தன்மை பொருந்திய பன்றி ‘நர் நர்’ என்று சொன்ன காலத்திலேயே முனிவரை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டதோ அவ்வண்ணமே இகப்பற்றும் ‘நர் நர்’ என்று சொன்னவளவிலே அகன்றிடலாகும் என்று அவ்னுக்கு எண்ண முதித்தது. அவ்வினாடியே முனிவர், தனக்கு இத்துணை நாள் பொறுத்ததின் பெரும் பலனையளித்துவிட்டார் என்று

ஆனந்தக் கூத்தாடினார். மேனி சிலிர்த்தான். மெய் மறந்தான். அவன் வாயினின்றும் ‘ஓர், ஓர்’ என்ற சொற்களே புறப்பட லாயின. அவ்விடத்திலேயே குரு சரணா விர்தத்தின் பால் ஏகாக்ரசித்தனாய்த் தனக்குபதேசிக்கப்பட்ட மந்த்ரத்தை உச்சா டனம் செய்துகொண்டேயிருந்து பரிபக்குவ நிலையை பெய்தின வளவிலே “கனக கிரிமேல் கரியமுகில் போல் வினதை சிறுவன் மேற்கொண்டு” எம்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்து ஆசீர் வதித்துச் சிலகாலம் அடியார்கள் நிமித்தம் இப்பூமியில் வசிக் கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். சீடனும் எம்பெருமான் கட்டளையைச் சிரஸாவஹித்துச் சின்னாள் உலகத்திலே இனிது வாழ்ந்திருந்து பிறகு” இந்த உடல் விட்டு இரவி மண்டலத்துடேகி

இவ்வண்டங் கழித்திடையிலாவரண மேழ்போய்
அந்தமில் பாழ்கடந்து அழகார் விரசைதனிற் குளித்து அங்கு
அமானவனாலொளி கொண்டசோதியும் பெற்று அமரர்
வந்தெதிர் கொண்டலங்கரித்து வாழ்த்தி வழிநடத்த
வைகுந்தம்புக்கு மாமணி மண்டபத்துச் சென்று
அடியார்கள் குழாங்களழ கோலக்க மிருக்க
ஆந்தமயமான மாமணி மண்டபத்துப
படியாதமில் படுக்கையாயிருக்கும் நந்தன்
பணுமணிகள் தம்மினொளி மண்டபத்தினிடையில்
வடிவாரும் மாமலரால் வலவருகும் மற்றை
மண்மகளும் ஆய்மகளும் இடவருகும் இருக்க
நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனைக் கூடினான்.

பின்னும் வால்மீக முனிவருடைய ராம நாம ஜபம் எவரு
மறியாததன்று. இப்படிப்பட்ட தன்மை வாய்ந்தது தியானம்.

ஆகவே தியானமே இவ்வுலகத்தினின்றும் நம்மைக் கை
தூக்கி விடுவதாகிய உண்மைப் பொருளாகும். மற்றவை யனைத்
தும் தோற்றமேயன்றி நித்தியமானவையல்ல. மாயையே உரு
வாகிய யிவ்வுலகத்திலேயே மக்களாய்த் தோன்றினநாம்அதுஸ
ரிக்கக் கூடிய முக்கிய கடமைதானென்னெனில், பரிசுத்தம்
பொருந்திய தூயவாழ்க்கையைக் கைப்பிடித் தொழுதுதலேயாகும்.
அப்பொழுதுதான் பற்றறும் பக்தியுறும் தியானம் வளரும்.
பக்குவ நிலையெய்தும்.

236 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

ஆமாம், எல்லோரும் புண்ணியமானதொரு கண்ணிய வாழ்க்கையை நடத்துதல் வேண்டுமென்று நாக்கடிப்பாகவும் வாய்ப்பறையாகவும் சாற்றுதலியலும். ஆனால் அதுபல பூர்வமாகக் கையாளுதற்கில்லையே, எத்தனையோ பெயர் அவ்வண்ணம் முயன்றும் தம் முறுதியினின்றும் நழுவிப் போந்தனரே ஆதலின் இஃதியலாததாகும் என்று ஒரு சிலர் கூறுவர். அநேகர் அவ்வண்ணமாகத்தாழ்ந்தும் போயிருப்பதாகக் காணப்படலாம். ஆனால் உண்மை யஃதன்று ஏனெனில் “கிருப்புகிறீனும் தொண்டர்க்கு வேண்டுமிதமல்லால் திருப்பொலிந்த மார்பனருள் செய்யா னன்றோ? ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? எவர்க்கும் இத்தகைய மேன்மைத்தான காரியம் முடித்தற்பாலதன்று என்று சொல்பவர்க்கு அதை முடித்துக் காட்ட முற்படவேண்டும். இவ்வண்ணம் முற்படுவது அஹம்பாவத்தைக் காட்டாது. ஏனெனில்? இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் சிரஸாவஹித்து' நாம் முடித்துக் காட்டினால் எல்லோரும் நம்மைப்போல முற்பட்டு நற்பலனை யடைவர். ஆகவே நாம் உலகோர் மாட்டு நன்மை செய்தோரேயாகின்றோம். ‘நாம் கைக்கொண்ட காரியத்தைப் பூர்த்தி செய்வோமென்றெண்ணி யிருப்பது பேதமைத்து’ என்று கலியின் மாயையினால் கவரப்பட்டுரைப்பவருடைய கட்டுரை கட்டுச் சிறிதும் செவி சாய்க்காது நாம் தியானத்தின் மாட்டு நம்முடைய சிரத்தையைத்தினைதினை அதிகரிப்பித்துக் கொண்டே செல்லவேண்டியதே நமது கடமை. அதன் பலனைப் பற்றி நமக்குக் கவலை யெற்றுக்கு? நாம் விதியை யதுஸரித்துக் கர்மத்தைச் செய்துவருவோமாயின் ஸர்வாந்தர்யாமியே அதனுடைய பலனை இனிதாக்கிடுவன். அதையே யன்றோ பகவத்கீதையிலும், “நான் ஸ்வேச்சாதிகாரி, ஆயினும் பக்த பராதினன்” என்ற கருத்துப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆகவே, நாம் நம்முடைய காரியத்திலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து பிறருடைய தூண்டுதலானவார்த்தைகளையும் அவருடைய அசிரத்தையையும் கொஞ்சமும் கண்ணெடுத்துப் பாராது நம்முடைய மேற் போக்கையே கவனித்துவரவேண்டும். நாம் உய்வதன்றிப் பிறரையும் உய்விக்க வழிகாட்டியாக விருக்கும் இத்தூய்மையான வாழ்க்கையிலே நாம் ஈடுபட்டிருப்போமாயின் முயற்சியே திருவினையாக்கிவிடும், நம்முடைய தியானம்

சிறிதளவும் தளர்ச்சி யடையாவண்ணம் நாமதனை இமைபோல்ப் பாதுகாத்து வரல் வேண்டும். அன்புந் தியானமுந் ததும்பும் தன்மை என்னே பெரிது! அன்பு அதிகரிக்க அதிகரிக்கத் தியானமும் ததேவத் ததும்புகின்றது. மேற்கண்ட வற்றால் தியானமே ஒருவற்கு நிரந்தரமான ஸந்தோஷத்தை மிகுதியும் தரவல்லது என்பது வெள்ளிடை மலையன்றோ?

மேன் மேலும் ஒருவனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டக்கூடிய தியானத்தின் சக்திகள் வெகு அபூர்வமானவையே யாகும். பக்த னொருவன் கல்லிலும் கடவுளைக் கண்ணாரக் காணலாகும் என்றால் அதன் சக்தியினருமை தானென்னே! அச்சக்தி நிரந்தரமாயிருப்பது, எந்நாளும் அழியாதது. உயிருதறிய உடலத்திலும் உயிரையுண்டாக்க வல்லபெருமை அச்சக்திக்குளது என்பதினின்றே அச்சக்தியின் போற்றருந்தன்மை தெற்றென விளங்குவதாகின்றது. இச்சக்தியைத் தன்னகத்துக் கொண்டு ஒளிரும் தியானம் எவருக்கு ஸ்ரீய: பதியின் பால் இயற்கை யாகவே உண்டாகின்றதோ அவர்கள் உண்மையிலேயே மிகுந்த ஸந்தோஷ வந்தராகின்றனர். தியானம் இயற்கையிலேயே உண்டாதல் வேண்டும் என்று ஒரு பெரியார் பின்வருமாறு வற்புறுத்தியுள்ளார். “நம் பிக்கையினாலும் தியானத்தினாலும் ஏற்படும் ஒரு சக்தியைக் கொண்டு வெகு எளிதில் ஸம்முபாடம் ஸந்தோஷ அபாடதக்ஷணம். ஆனால் வாசுதந்தினால் ஒரு காலும் அதனை யெய்துதலியலாது”

ஆகவே நாம் “ஒன்றே செய்க. ஒன்றும் நன்றே செய்க. நன்றும் இன்றே செய்க” என்ற பிரகாரம் மேற்சொன்னபடி தூய வாழ்க்கையில் இன்று தொடர்பு ஈடுபட்டு தியானப் பிழம்பாய் ஒளிர்ந்து, எம்பெருமானுடைய திருப்பாதார விந்தங்களை நாம் புகலுமாறு எம்பெருமானார் தம கருணை நோக்கெனும் அடுப்புக்கொண்டு நம்மை உந்திச் செல்வாராக.

கோயில் அண்ணன் திருவடிகளிலே சரணம்

ஸ்ரீ பாஷ்ய முத்ரணம்

[ஸ்ரீ. உ. வே. அனந்தாசாரியார் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிட் பச்சையப்பன் க.லேஜ்]

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்தத்திற்கு முக்கியமான அநேக வ்யாக்யானங்களுடன் தேவநாகர

ஸிபியில் ஒரு பதிப்பு இதுவரை வெளிவராதது பெருங்குறையாகக் காணப்படுகிறது. இக் குறையைப்பற்றி, வடதேசங்களில் (காசி, கல்கத்தா முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்த அநேக வித்வான்களும் அடியேனிடத்தில் சொன்ன துண்டு. நமது தென்தேசத்தில் அவதரித்த அபூர்வ க்ரந்தங்களை நல்லநிலையில் ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டு வது தென் தேசத்தவர்களுடைய கடமையல்லவா? இக்குறையை நீக்குவதன் பொருட்டு ஸ்ரீஸ்ரீருதப்ரகாசிகை முதலான பத்துவ்யாக் யாநங்களுடன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அச்சிட்டீ வருகிறோம். அதில் கூடுஷோமாய ஷஷீ ஸுஹி ஐதி வரதிபுலவ ஸுஹிவாகு, என்ற வங்க்தி ஆஸேது ஹிமாசலம் பரிநிஷ்டித வித்வான்கள் அனைவராலும் ஸேவிக்கப்பட்டி வருகிறது. இந்நகுமுன் அச்சிட்ட அநேக முத்ரித புஸ்தகங்களிலும் இப்படியே பாடம் இருந்தபடியால் இந்த பாடத்தில் விவாதம் இல்லை என்று எண்ணி அச்சிட்டோம். கழிந்த வைகாசிமீ பெருமாள் கோயிலில் ஸ்ரீ தேவப் பெருமாள் மஹோத்ஸவத்தில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்க ராசார் ஸ்வாமி அடியேனிடத்தில், ப்ரதிபுலவஸுஹிவாகு என் றல்லவோ சுத்தமான பாடம் அதை கவனித்ததில்லையோ? என்று கேட்டார். அடியேன் இந்த பாடபேதத்தைப்பற்றி கேள்விப் படாததால் அப்படி இருக்குமோ வென்று ஸம்சயப்பட்டு, அந்த ஸ்வாமிக்கு, அடியேன், இன்னும் பல ஸ்ரீகோசங்களைப்பார்த்து ஆராய்ந்தும், இன்னும் பல வித்வான்களைக் கேட்டும் தெரிந்து கொண்டு நிர்ணயம் சொல்லுகிறேன் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன். ஷ அண்ணங்கராசார் ஸ்வாமி சிறிதுநேரத்துக் கெல்லாம் பழைய ஓலைப்ரதி ஒன்றை அடியேனுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதைப் பார்த்ததில் ஸுஹிவாகு என்ற பாடமே இருந்தது. அதற்குப்பின் அங்கு எழுந்தருளி இருந்த அநேக வித்வான்களிடம் இந்த விஷயத்தை ப்ரஸ்தாபித்தபோது சிற்சில பெரியவாள் ஸுஹிவாகு என்ற பாடமே சரி என்று ஒப்புக் கொள்வதுண்டு எனத் தெரியவந்தது. அதன்மேல் ஸ்ரீதத்வ டிகையை அச்சிடுவதற்காகப் பரிசோதித்தபோது அதில் வரதிபுலவஃ—சுவவாடிவவாடி, தஸு ஸுஹிவாகு என்று வங்க்தியைக் கண்டோம். கண்ட பிறகு ஸுஹிவாகு என்ற பாடமே ஸ்ரீ தேசிகன் உகந்தருளின பாடம் எனத் தெரியவந்தது. ஸுஹி வாகுஎன்ற பாடம் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய காலத்தில் இருந்திருக்

காது. அப்படி இருந்தால் ஸ்ரீ தேசிகன் அந்த பாடத்தையும் எடுத்து ஆவாபோத்வாபங்களைச் செய்யாமல் இருக்கமாட்டார். ஆகையால் ஸ்ரீவாசு என்ற பாடம் பிற்காலத்தில் முளைத்திருக்க வேண்டும் என ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்விருண்டுபாடங்களில் ஸ்ரீவாசு என்பதே ஸ்ரீவாசுநாமுணம் என்றும் தோன்றுகிறது. இவ் விருண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தத்தில் ஸ்வல்ப வ்யத்யாஸம் உண்டு. சந்தர்ப்பாது குணமாக ஒருபதத்தினுடைய அர்த்தத்தை மற்றொரு பதத்திற்குக் கொள்ளவேண்டியதுண்டு. ஸ்ரீவாசு என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு ஸ்ரீவாசு என்ற பதத்தின் அர்த்தத்தை ஆரோபணம் செய்து வாக்யார்த்தத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி வரும். ஸ்ரீவாசு என்னும் பாடத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் அந்த ஸூத்ரம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் பண்டிதர்கள் யதோசிதம் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ளுவார்கள் என்று விஜ்ஞாவிக்கிறேன்.

நிபிஷ்டாரணாம் விஷுவாஹாம் ஸாராஸாரவிவெகி நாம்
வஹாநி உரணாஹோஜ வராமாநு ஸிரஸாநிஸம்
சுநனாநாயுநாரிஸள நனாநவிலி நனாநாயுஃ
ஸ்ரீ ஹாஷு வாஸஸிஜம்விவிவெவ ஸதாநாமுஷெ ||

வெ. சுநனாநாயுநாயு.

பத்ராதிபரின் குறிப்பு

ஸ்ரீ பாஷ்ய விஷயமாய் ஏற்பட்டிருக்கும் சர்ச்சையைப் பற்றிச் சிறிது கவனிக்கும்படி நேர்ந்ததில் 1916-ஆத்தில் ஸ்ரீதராசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்தில் ஸ்ரீநிவாஸயந்தராலயத்தில் அச்சிட்ட புஸ்தகத்தில் 'புரீபுஸ்தாஹாசு' என்றே மூலம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 1886-ஆத்தில் பாரத்வாஜ ராமாநுஜாசார்யரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு காஞ்சிபுரம் திருவேங்கட முதலியாரால் அச்சிடப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்ய க்ரந்தத்தில் ஸம்ஹாஸம்மா என்றே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இது விஷயம் ஸ்ரீ அனந்தாண்பிள்ளை கோவிந்தப்பங்கார் ஸ்வாமியிடம் ப்ரஸ்ஸாபித்த சாலத்தில் மேற்சொன்ன பாடங்கள் பழையதாள்

கோஸங்களில்மாத்ரமல்ல அச்சப்புஸ்தகங்களிலும் முன்னமேயே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைச் சொல்லி ஷேக்ரந்தங்களை யும் எடுத்துக்காட்டினார். இத்தால் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாபி யாரதுக்ரஹித்த பாடமே பெரியோர்கள் திருவுள்ளமாகக் காணப் படுகிறது. இவ்வாறிருக்க அபத்தபாடத்தை ஆதரித்து அதை ஸமர்த்திக்க முன்வருவது ஆரியர்கட் கழகன்றென்பதை ஸவி நயம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம் பத்ராதிபர்

எண் குணத்தான்

(பந்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரே. திருமலை ஐயங்கார்,
காரியதரிசி, தமிழ்ச் சங்கம் திருவல்லிச்சேரி)

எண் குணத்தான் என்பது எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையான் என்று பொருள் படும். இதனை, “எட்டுமா மூர்த்தி எண் கண்ணன் எண்திக்கு எட்டு இறை எண் பிரகிருதி எட்டு மாவரைகள் என்ற எண்குணத்தோன்” என்று எம்பெருமானை விவகரித்தார் ஸ்ரீமந்திரகமாந்த மஹாதேசிகன். ஐந்து பூதங்கள், சந்திரன், சூரியன். யாகம் பண்ணுகிறவன் முதலிய எட்டுப் பெரிய உடம்புகளை உடைய ருத்திரன், நான்கு முகங்களில் எட்டுக் கண்களை யுடைய பிரம்மா, எட்டுத்திக்குகள், அஷ்டதிக் பாலகர்கள், பஞ்சபூதங்கள், மஹத், அகங்காரம், மனச ஆகிய எண்வகைப் பிரகிருதிகள், ஹிமயம் முதலான எட்டுப்பெரிய மலைகள் இவற்றை எல்லாம் உண்டு பண்ணின எட்டுக் குணமுள்ளவ னான எம்பெருமான் என்பது இதன் பொருள். “இவனுக்கு எட்டு மூணங்க ளென்கிறது கலீடவஸ்யுக்ஷஜராசாரணஸோகக்ஷுவிவா ணைகளன்றிக்கே யொழிகையும், நித்யங்களான ஹோமுகளை யுடையனாகையும்” நினைத்தது முடிக்கவல்லனாகையும் (கர்மத்துக்கு உட்படாமை, கிழததனமில்லாமை, மரண மில்லாமை, பசி யில்லா மை, தாஹ மில்லாமை, சோக மில்லாமை, நித்யமான போகங்களை யுடையமை, நினைத்ததை முடிக்கவல்லமை என்பன.)

நாயனார் கடவுள் வாழ்த்ததிகாரத்தில் “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண் குணத்தான் றுளை வணங்காத்தலை” எனப் பகர்கின்றார்.

பரிமேலழகர் உரை பின் வருமாறு.

“தத்தமக்கேற்ற புலன்களைக் கொள்கையில்லாத பொறிகள் போலப் பயன் படுதலுடைய வல்ல, எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையானது தானே வணங்காத் தலைகள்.”

“எண் குணங்களாவன—தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசனிகளினிங்குதல், பேரருளுடமை, முடிவிலாற்றலுடமை, வரம்பிலின்பமுடமை என இவை இவ்வாறு சைவாகமத்திற் கூறப்பட்டது.” அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் முதலியவற்றை முதலாக யுடையவன் எனவும் கூறலாம் கடையிலாவறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா விரியம், கடையிலா விற்பம், நாம மின்மை, கோத்திர மின்மை, ஆயுதின்மை, அழியாவிடையு என வகுப்பர் சமணர்.

எண் குணத்தான் என்பதை ஆனந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே எண்ணுக்குபெருகியிருப்பதாய் ஆனந்தாதி குணத்தை யுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் எனக் கொள்வது சாலப் பொருந்தும்.

ஆழ்வாரும், “எண்பெருக்கந் நலத்து ஒண்பொரு ளீறில வண்புகழ் நாரணன் திண் கழல் சேரே” எனப் பணித்துள்ளார்.

“இப்படி ஸகல ஸமாஸ்ரயணீயனாகச் சொல்லப்பட்ட ஈஸ்வரன் தான் ஆர்? என்னில்,—அஸங்க்யேயராய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வ பாவராயிருந்த ஸர்வாத்மாக்களையும் நித்யவிதத கல்யாணகுணங்களை யுமுடையனாயிருந்த நாராயணன் அவனுடைய ஆஸ்ரீதரை ஒருகாலும் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயி என்கிறார்” (ஆராயிரப்படி)

“பத்தாம்பாட்டு. அழகிது; அப்படியே யாகிறது; பஜநத்துக்கு ஆலம்பநமான மந்த்ரம் எது? என்ன,—அது இன்னதென்றும், அதினுடைய அர்த்தம் அநுஸந்தேயமென்றும் சொல்லுகிறார். இது தன்னைப் புறம்புள்ளார் ஜபஜோமாதிகளாலே கார்யங் கொள்ளா நிற்பர்கள்; நம் ஆசார்யர்கள் ‘ஸ்வரூபாநு ஸந்தாநத்துக்கு ஈடா யிருக்கிற இதினுடைய அர்த்தாநு ஸந்தாநம் மோக்ஷ ஸாதநம் என்று தாங்களும் அநுஸந்தித்து, தங்களைக் கிட்டினார்க்கும் உபதேசித்துக்கொண்டு போருவார்கள். * * * ஆழ்வான் இப் பாட்டளவும் வரப்பணித்து, இப்பாட்டளவிலே

வந்தவாறே 'இத்தைபுந் தம் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கோள்' என்ன, பட்டரும் சீராமப் பிள்ளையும் எழுந்திருந்து போகப் புக்கவாறே அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னார் இருப்பார், இன்னார்போவார் என்று தெரியாது; இருந்து கேளுங் கோள்' என்று திருமந்திரத்தை உபதேசித்து, 'இப்பாட்டை நிர்வஹித்து, 'இப்பாட்டை இதுக்கு அர்த்தமாக நினைத் திருங்கோள்' என்று பணித்தான்" (௬).

நிற்க, கௌதமமஹரிஷி

“கயாஷ்டாவாஹு மூணா—ஐயாஸவஹுதெஷுக்ஷா
 நிராநஸூயாஸௌவ நநாயாஸௌ நமஸகாவஹுணு ஸ்வே
 ஹேதி” என்றும், “யஸெஸுதெ வக்ஷாநிஸஹுணு நவாஷ்டா
 வாஹுமூணாநஸூஹுணுஸூயாஸுஹு ஸாவொக்ஷுஹ மஹதி”
 எனவும் கூறுகிறார். இவற்றின் பொருள் கூறுதும். பிராஹ்மணர்
 களுக்கு அவசியமாக ஆத்மகுணங்கள் என்று எட்டுக்குணங்கள்
 அபேக்ஷிதங்கள். அவை யாவன தயை, சுதாந்தி அநஸூயை,
 ஸௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை.
 ஒரு பிராஹ்மணனுக்கு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் பூர்ணமாக
 இருந்தாலும், இந்த எட்டு ஆத்ம குணங்கள் இல்லாமற்போனால்
 அவனுக்குப் பிரஹ்ம ப்ராப்தி இல்லை. சத்துருவாயினும், மித்ரஸு
 யினும் ஒருவனை ஆபத்தினின்று யதா சக்தி ஸம்ரக்ஷிப்பது தயை.
 இதரர்கள் நமக்கு எவ்வித தீங்குசெய்யினும் அவர்கள்மேற்கோபங்
 கொள்ளா திருத்தல் சுதாந்தி. பிறருக்கு எவ்வித ஸ்ரேயஸ் ஸம்
 பவித்தாலும் அதில் அஸூயையின்றிக்கே ஆனந்திக்கும் குணம்
 அநஸூயை. அபக்ஷ்யங்களை விலக்கி, ஸத்ஸங்கம் செய்து, ஸ்வதர்
 மத்தை அதுஷ்டித்தலே ஸௌசம். தர்மத்தை அனுஸரித்ததாயி
 னும் எப்பொழுதும் பீடாகரமாக இருக்கும் வியாபாரத்தை விலக்
 குதல் அநாயாஸம். ப்ராஸுத் காரியங்களைச் செய்து அப்ராஸுத்
 தங்களை விலக்குவதே மங்களம். தமக்குள்ளது அற்பமாயினும்
 அதில் ஏதாவதொரு அம்சத்தை நாடோறும் பிரீதியுடன் மற்ற
 வர்களுக்குத் தானம் செய்வதே அகார்ப்பண்யம். தம்முடைய
 நியாயமான பரிஸ்ரமத்தால் தமக்கு வருமபொருளைக் கொண்டு
 திருப்தி அடைவதும், பிறருடையபொருளுக்கு ஆசைப்படாமல்
 இருப்பதுமே அஸ்ப்ருஹைஇவை விரிக்கிற பெருகும்.

புஷ்பங்கள் எம்பெருமானுக்கு போக்யங்கள், அவற்றால் அவனை அர்ச்சிக்கிறோம். மேலே சொன்ன எட்டு ஆத்மகுணங்களோடு கூடிய ஒரு சேதனன் எண் குணத்தானான எம்பெருமானை ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்வதே ஸ்வரூபம். எனவே எண்குணத்தான் எண்குணத்தானை வணங்கி உய்யலாம் என்பதாயிற்று, “ எட்டுமாமலர்—

சுஹிம்ஸா ப்ரஹ்மீ வுஷ்டம் வுஷ்டம் சிஹிதயநிமூர் |
ஸவபுஹிதபா வுஷ்டம் க்ஷராவுஷ்டம் விஸெஷதஃ ||
ஜ்ஞாநம்வுஷ்டம் தவஃ வுஷ்டம்யுநம் வுஷ்டம் தவ்யெவ |
ஸத்யிஷ்ட வியம் வுஷ்டம் விஷ்ணோஃ வீர்திகாஹவெசு ||

எட்டுப் புஷ்பங்களாவன ஒருவனுக்கும் தீங்கு செய்யாமை, இந்திரியங்களை அடக்கல், எல்லாரிடமும் இரக்கமுள்ளவனாயிருத்தல், ஒருவன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளல், தன்னையும் எம்பெருமானையும் பற்றிய அறிவு, தபஸ், தியானம், உண்மை பேசுவது.

“ தனக்கு வமையில்லாதான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது ”

“ நம்பியைத் தென் குறுங்குடி நின்றஅச்
செம்பொனே திகழும் திரு மூர்த்தியை
உம்பீர் வானவா ஆதியஞ் சோதியை
எம்பிரானே என் சொல்லி மறப்பனோ ?

ஸ்ரீதே ராரோநுஜாய நமஃ

ப் ர ப ந்த கு ல ம்

(ஸ்ரீ. உ. வே. திருமலை நல்லான் ராமகிருஷ்ணபட்டங்கார்.
ஆழ்வார் திருநகரி.)

ஸ்ரீயஃ பதியான ஸர்வேசுவரன் “ ஸஹஸ்யாஃ ப்ரஜா
பெயெதி ” ஸங்கல்பித்து, “ லாதுவபுணயிம் யிவாஸ்யஷ்டம்
மணகூடி விலாஸம் ” என்கிறபடி நான்கு வர்ணங்களையும்
படைத்து அவையவைக்கான குணங்களையும் கருமங்களையும்
வகுத்து வைத்தான். ஏகப்ரகாரமாய் ஜ்ஞாந நஸ்வரூபனாயிருக்கிற

ஆத்மவஸ்து பேதாஸஹமானாலும், ஸ்ரீரூப உபாதி கிருத பேதத்தைக்கொண்டு ஸூரஹ்மண கூத்திரியத்வாதி வயபதேசம் உபபந்நமே யெனப்பூர்வர்கள் உபபாதித்துப் போந்தனர். ஆக பகவத்தாஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு நிருபகம் என்று உணர்ந்த பெரியோர் வர்ணஸ்ரம வித்யா விருததங்களை கர்தபஜந்மம், ச்வவவா தமம், சில்பநைணம், பஸ்மாஹுதி, ஸவவிதவாலங்கார மூன்று கழிப்பர்கள். ஆதமஸ்வரூபத்தை அறியாதவர் ப்ரரம்மண்பா ழிப்ரயுக்தம் குலம் உச்சராயம் என்றுப்ரமிப்பர்கள். தோல்புரையே போமதுவான இதன் உண்மையை அஜ்ஞர்கள் எங்ஙனம் அறிவர்?

சரீர விநாசாவதியான இத்தகைய குலங்களைவிட, முடிவிலா (யாவதாத்மபாவி) வடிமைக்குலம் நலமிக்கதென நவில வேண்டுமோ? ப்ரபந்நரெனினும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எனினும் அடியா ரெனினும் ஒக்கும். ஆன்றோர் அடியார்தம் குலத்தையே ஆசைப் படுகிறார்கள். பகவத் பாகவதஸம்பந்தமுள்ள விடங்களில் அசேதந கீட ஜந்மங்கள்கூட அவர்கட்கு இனித்தாயிருக்கிறது. பகவத் தாஸ்யத்தில் ஜ்ஞாதாஸ்வாதனாயுள்ள எவன் தான் அதைவிடமுடியும்? ப்ரபந்நகுலத்திற் பிறப்பு “பேநுஷுராணாம் ஸஹஸ்ரேஷு” என்கிறபடியே ஜாயபார காலகடாக்ஷவிஷயீபூதனை ஆயிரத்திலொரு ஞானவானுக்கே கிட்டும். இக்குலத்திற் பிறப்பாவது, ஞானமனுட்டான மானமிவை நன்றாகவுடைய குருவை யடைந்து பகவத்ஸம்பந்தத்தை யுணருகை. “கூலீஸ்ரஹ்மணீவெவெடி ஸனாநேநந்தொவிஷு” என்கிறபடி பரஹ்மசம்பந்தத்தை யுணர்ந்த பின்னரே யிவன் பிறந்தவனாகிறான். “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்கிற திவ்ய ஸூக்தியும் இங்கு ஒப்பநோக்கற்பாலது. சரீர சம்பந்தத்தோடு ஞானஸம்பந்தமும் ஒரேகுலத்திலுண்டானால் அது பொன்மலர் நாற்றமுடைத்துப் போலாகும். “விதா பஹுநாயகிம் விஹோக்ஸி” (பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோகம்) என்ற ஸ்ரீ ஆளவநதார் ஸ்ரீஸூக்தியில் இவ்வுபய ஸம்பந்தமும் ஒள்ளொடுங்கி யுளது. இவ்வுபயசம்பந்தமும் பெறுகை, பட்ட ருக்கு ஆழ்வான் பக்கல் கிடைத்தது. இத்தகையபேற்றை ஸ்ரீ ஆண்டாள் பக்கலிலும் காணலாம். இவ்விருசம்பந்தங்களையும் தந்தையும் பெண்ணும் “மாயன்மணி வண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்களே” “வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்று

மகிழ்வரே.” என்றும் “நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும் பார்வரே” என்றும் பரமபதத்தோடு வாசியற நமோ நாராயணாய வென்பாரே என்று சூழ்ந்திருந்தேத்தும் பல்லாண்டோடு வாசியற ஒக்க பலமாக வருளியிருப்பதால் இதனது பெருமை தெரியவரும். நன்மக்களாவர் நன்மையுடையமக்கள். நன்மையாகிறது பகவச் சேஷத்வமாகிற ஆத்மஸ்வரூபநிருபகதர்மம். அத்தை யுடைத்தாதல் பற்றி ஆத்மாவை “நன்பொருள்” என்று கூறுவதுமுண்டு. “நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையும்” என்கிறவிடத்து நன்பொருள் என்கிறபதத்திற்கு ஆத்மாவென்று வியாக்கியானித் திருப்பதுங்காண்க. அவ்விடத்திய வியாக்கியான் மாவது :—“ நன்பொருள் என்கிறது ஆ.ஆத்மாவை... வைலக்ஷணயத்தை யுடையனாகையாலே.....பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடர் நானபஹரித்தது.” என்று.

ஆகவிங்கு நன்மக்கள் என்கிறது ஆத்மகதஸேஷத்வானுருபமானப்ரபதனத் திலிழிந்தவரை யென்று கூறத்தட்டில்லை. “வெண்ணவொந் கூயெஜாதஹ நஹூனாரயிஷுதி” வைஷ்ணவோந: குலே ஜாதஸ்ஸநஸ் ஸந்தார விஷயதி) என்றிறே பிதிருக்களும் தங்கள் குலத்தில் வைஷ்ணவன் உண்டானால் போர உவப்பது. “வாயுநன்மக்களைப் பெற்றுமகிழ்வரே” என்கிற விடத்திலும் “பெரியாழ்வாரைப் போலே பகவத்ப்ரவணரான புத்ரர்களைப் பெற்று ஹ்ருஷ்டராவர்கள்” என்று பெரிய வாசசான் பிள்ளை வியாக்கியானம் செய்தருளினார். இதிலிருந்து “ப்ரபந்த புத்ர லாபத்தையே ஸ்ரீ ஆண்டாள் பலமாகக் கருதி அருளின ளென்று வெளியாகின்றதன்றோ? ஆக ஸ்ரீ ஆண்டாளும் பெரியாழ்வாரும் தாம் கை கண்ட ஸரீர வித்யாஸம்பந்தங்களினாலுண்டாகும் ஆநந்தம், எல்லோருக்கும் ஒக்க உண்டாகவேணுமென்று ஆஸாவிக்கிறார்கள். “சுன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்டதாய்.” என்று புத்ரஸம்ருத்தி பெரிதும் பெற்றோரை மகிழ்விக்குமன்றோ? கூடுமனமுடையீர் வரம்பொழிவத் தொல்லைக் கூடுமினோ” “போதுவீர் போதுமின்” என்று மனமுடையோர் எல்லோரையுமே தங்களது பரபந்தகுலத்திற் சேர வதைக்கு மிவ்விருவருடைய கருணையைப்பாருங்கள்.

பிராம்மண குலாதிகளிற் பிறப்பு அநாதி கர்மாதீனமாயிருக்

கும். தோல்புரையே போமதுவான பிராஹ்மண குலத்தில் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் பஹுவித போக்யதாபேகைகூடிண்டு. பிரபந்ரகுலப் பிறப்புக்கு இச்சையொன்றே வேண்டுவது எல்லாமவனே என்றிருப்பேவமையும். “கஷ்டம் கஷ்டே” என்கிறபடியே க்லேசசாத்தியமான கர்மத்துரையில இறங்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை. ப்ரபந்ரனுக்கு பகவத் ஸம் பந்தத்தையிட்டே கிராமகுலா திவ்யபதேசம்.

“வனசாஹ்வெவபெஷ்டவுஃ நெவமுநாஜீ கூலாஜிஹி |

விஷ்டம் நாஷ்வெஷ்டவுஃ ஸ்வஸ்யஸுவஸ்யம் வனவஹி ||

என்னும் பிரமாண மிங்கு அநுஸந்தேயம். பகவத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுத்தான் “குருகூச்சடகோபன் என்னும், காரிமாறன் என்னு மாழ்வாருக்கு ஸ்வக்ராம குலவ்யபதேசம். “வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்” என்றும், “கோயில்வாழும் வைட்டண வர்” என்றும் பகவத்ஸம்பந்தாந்வயா தேசத்தைக் கொண்டு தந்தையு ம் பெண்ணும் வுபதேசிக்கையாலே மேலேகாட்டிய ப்ரமாணம் பகவத்ஸம்பந்தமற்ற க்ராமகுலங்களையே குறிக்கும் எனக்கண்டு கொள்க. பிராமணனுக்கு வேதாத்யயனம் போலே ப்ரந்ரனுக்கு சந்தங்கள் ஆயிரமும் அறியக்கற்கை. பிராம்மணத்யருக்கு காம ப்ரம்ஸாதிபயமும், “சூஜாஹ்வி ஜிஹ்வாஹி” என்று ஈசுவரன் கோபத்திற்காளாகிறபயமும் உண்டு. ப்ரபந்ரனுக்கது இல்லை. இவன் பரவிருத்திபரனன்றே! ப்ரபந்ரன்புரிந்த வறியாவிழுக் காட்டிலுள்ள அபராதங்களை தோஷங்களில் போக்யத்வபுத்தி ரூப மான வாத்ஸல்யம் கொண்டவீஸ்வரன் பொறுத்தருள்வான். ஆக நிர்ப்பயமாய் பலிஷ்டமாய் தர்மாஷ்டமான வொருராஜகுலம் போலேயாயிற்று ப்ரபந்ரநகுலமும். ஈசுவரவாத்ஸல்யம் ப்ரபந் ரல்லாதார் விஷயத்தில் கிடையாதோவெனில் ஆம் இல்லையென்க. எல்லாம் தானேயாக நடத்திப் போருமவர்களாக நினைப்பவரிநே ப்ரபந்ரநேதர் “வராஹுதஹ்ருதே” என்று ஜீவகூத கத்யூகம் ஈசுவராஜினம் என்கிற விரிந்தாந்ததைத் யுணர்ந்து, என் னாற் செயற்பாலதென்? என ஸ்வப்ரவிருத்தியை விட்டு “களை வாய் துன்பங்களையாதொழிவாய்” என்று கிடக்குமவரிநே! ப்ப்ர பந்ரர்கள். இத்தகையோர் அபராதம் புரியப்ரஸக்தியேது. காஹிசிக்கமாகவதெங்கேயானும் உண்டானாலும் ஸர்வபாவேந தன்னைப்பார்க்கும் மஹாத்மாவானவிவன் செய்ததை அவன்

போக்யமாகவே கைக்கொள்வானத்தனை. “என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்றிறே அவனருளும் சந்தை. ப்ரபந்நேதர் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளால் ஸ்வதந்திரராய் ஸ்வர்க்கத்தை லபிக்குமாப்போலே பாபமடியாக நரகாதுபவமும் பண்ணிப்போருகிறார்கள். இதனால் ஈசுவரனுக்கு வைஷ்ணவரை தர்க்ருண்ய ப்ரஸக்திபரிஹ்ருத மாயிற்று. ஒருதகப்பன் ஸ்வேச் சாதீநப்ரவரிருத்தியில்லா சைசவாவஸ்தையிலுள்ள தன்புத்திரன், தன்னைக் காலாலுதைத்திடில் அதைப்போக்யமாகக் கொள்கிறான். அப்புத்திரனே ஸ்வதந்திரனுன பின்னர் அச்செய்கை தந்தையின் சினத்திற்கே ஆஸ்பதமாகும். இதுபோல்தான் ஈசுவரனுக்கு ப்ரபந்ந ப்ரபந்நேதார்கள் விஷயத்திலிருக்கு மிருப்பும். தோஷயோக்யத்வப்புத்தி வாத்ஸல்யமாயின் “ஸாஸ்திரா நர்த்தக்யம்” என்கிற சங்கையும் இதனால் ஒருவாறுபரிஹ்ருத மாயிற்று. சாஸ்திரம் பிரவிருத்திபாருக்கேபன்றி நிவிருத்திபரருக்கில்லை. நஸராஜம் நெவவக்யம்” என்னக் கடவதிறே. எனவே குழந்தைகள்போல் தனக்கென்றொரு பிரவிருத்தியின் றிக்கே மாசில்லாதாராயிருக்குமவர்கள் ப்ரபந்நர் என்றதாயிற்று. இதுகொண்டே ப்ரபந்நகுலத்தை “மாசில்சுடி” என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். மாசாவன அகங்காரமமகாரங்கள். “சுஹந்தே நாஹந்தேவிஹரணபதம்” என்று அகங்காரத்தை ப்ரபந்நர்கள் “வானோமறிகடலோ மாருதமே” என்கிற கணக்கிலேவிரட்டி யடிப்பவர்கள். ஆகையாலிறே மாசில் குடியாயிற்று ப்ரபந்நகுலம். “நாவிஷ்டம்-ப்ருதிவிபதி:” என்றும் “திருவுடைமன்னரைக்காணில் திருமலைக்கண்டேனே” யென்றும் அரசரை ஈசுவரனாகவும், “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்” என்று தெய்வத்தோடொப்பக் குழந்தையை கொண்டாடியிருப்பதாலும் அரசர்குலம் போலும் குழந்தையினம் போலுமுள்ளது தொண்டர் குலம் என்னதாயிற்று. ராஜகுலம் ஸ்ரீஸம்ருத்தியுள்ளது. இக்குலமும் அழியாத ஸ்ரீஸம்ருத்தியுடையது. ப்ரபத்தியே இதற்குத் தலைசிறந்த ஸ்ரீஆகும். “வாரிகுக்ஷாரியாஜா” என்று உற்றாரையும் ஊரையும் பொகட்டு ஆகாசத்திலே நின்று ப்ரபத்தி பண்ணும் விபீஷணஸ்வரணை “சுனாரிக்ஷமதஸ்ரீரோஹ” என்று ஸ்ரீ உள்ளவனாகக்கூற்றிறிறே ஸ்ரீராமாயணம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்னும் வ்யபதேசமும் இதுபற்றியே எனக்கொள்க.

குழந்தைகள் மனம் கலம்ஷமற்றது. “வாஹுநதிஷ்டாலெக” என்று பெரியோரைப் பாலியமாக விருக்கவாசை கொள்ளுமாறு வேதபுருஷனும் விரும்புகிறான். “சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” என்று “பாலகனென்றும் பரிபவம் செய்யும்” மதியைநோக்கிப் பணித்த பெரியாழ்வார் குழந்தைகளின் பெருமையறிந்தவரில் தலைவராகிறார். கண்ணிடம் ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டதற்குக்காரணம் ஸௌழீல்ய ஸௌஸ்யங்களுக்கு ஏற்றவவனது குழந்தைச் செய்கைகளே யாகும். எத்திறம் உ- ிதே- ிநாந்திருந்தேங்கிய வெளிவே! என்று உரலினோடிணைப்பிற் போலமற்ற அவனது மிகுக்குச் செய்கைகளில் ஆழ்வார் ஈடுபடவில்லை. ப்ரபநநவம்சம் ராஜா குலஸாதிருய்யத்தையும் குழந்தைத்தன்மையும் பெற்றிருப்பதை ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜாஸ்தவத்தில் அழகாக நிரூபித்திருக்கிறார்.

“கிண்புரவதி ஸயதாஸித விஷயாயா

சிவஞான ராஜகூட ஐயங்குறித் தம் கிடுவம்

ஸ்ரீரஜ்நாஜகீயா வடியாவி தகவ்

யதிராவராயுதி சித்தலுதி ஸாஹஸை ஷ்ரிநு ”

ஶோலேவயெபுவஶுதெ ஶோயாடெதாஶுரஶிகிதெ. ஶன்று
 ஶிறே கீதாசாரியஶ். வஶவகாரத்தால ஶுஷாத்தயவஸாயம் கூறப்
 படுகிறது. அதுவே ப்ரபத்திபலஶேது. ப்ரபபத்திபலதாரித
 ஶஶ்ஶும் சொற்கள் ஶ்ரீபட்டரது அதுவதந ஶக்தியை அமுகுற
 அறிவிக்கிஶ்றஶ். வாரநபலத்தைக் கொண்டு ஶரீதாரணமாஶ
 வேரர்ஸாகரத்தைத் தாண்டக்கிடர் சக்ரவர்த்தித திருமகன்
 “சஶுரெஶீரணம் வாஶுதரணம் ஶாமரஶுவா” ஶன்று அச்சித்தன்
 போலே பேசிப்படுத்தது. ப்ரபந்நகுலராஜனே ப்ரபத்திபலங்
 கொண்டு தன்னேடு தன்பரிவாரங்களுஶ் “யாமுருமை அடியேன்
 செய்யும் விண்ணப்பம்” ஶன்று “ஶீஶோயா” ஶன்று கூறப்படுகிற
 வைஷ்ணவ மாயாஸாமரத்தைத் தாண்டிம்படி செய்தருளினன்.
 அத்தகையமாசில் குடிப்பிறப்புக் கிடர் அறிவிற் சிறுமஶி சனா
 மடியேஶ் ஶதுதிஸாஶுஸத்தில் இறக்குகிறது. ராஜ குலத்திற்
 பிறந்தவனுக்கு ராஜாபராத பயமில்லகிடர். இதனால ராஜாகுல
 ஶாத்ருச்சயம் கூறப்பட்டது. இனிக்குழந்தைத் தன்மையைக்
 கூறுகிறார் ஶ்ரீரங்கராஜேதி. ஆதிதம்பதிகளின் திருவடிகள் செய்த
 ஶாலஶ் ஶதுதியிலிறங்கஶேது. பட்டா ரங்கராஜனுக் ஶீகிருத
 புத்திரர் ஶன்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ரபந்நத்தலைக்கு மேலேயும்
 தனிர்புரையும் தன்மை திருவடிகளுக்கு இயற்கையாம். ஶாலித
 புத்ரர்களுக்கு அபராதபயம் இல்லை யென்பது வெள்ளிடைமலை.

ஆக இவ்விரு திருஷ்டாந்தங்களையுங் கொண்டு ப்ரபந்ருலத் தின் பெருமையை நாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம் அன்றோ?

அடியேன் இப்பத்திரிகையில் முதன் முதலின் எழுதும் வியாசமிது வாதலின் ஒருவேளை இது இப்பத்திரிகை நடைக்கு ஒவ்வாமலுமிருக்கலாம். ஆயினும் விஷய மளரவத்தை யுத்தேசித்து இதையாதரித்திடல் வேண்டுமென வறிஞர்களைப் பிரார்த்திக் கிறேன்.

திருமலை நல்லான் ரநாமகிருஷ்ணயங்கார்

ஓர் ஸந்தேஹ நிவ்ருத்தி.

(ப்ரதிவாதி பயங்கரம், ஸ்ரீ .உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்.)

சமையலறைகளில் பலவகையான துராசாரங்கள் நடக்கின்றன. நமது க்ருஹங்களிலுள்ளசமையலறைகளில் நடப்பவற்றைப் பற்றி நாம் சொல்லவரவில்லை. பெரும் பெரும் தேவாலயங்களில் திருமடைப்பள்ளிகளில் நடக்கிற துராசாரங்களைப் பற்றியே இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ தேவாலயங்களில் ப்ரஸாதவிநி யோகம் விசேஷமாக நடைபெறுகின்றது ஆசாரசீலர்களானமஹா சிஷ்டர்களும் பகவத் ப்ரஸாதமென்று மிக்க பக்தியோடு உட்கொ ள்ளாகிறார்கள். அதைப்பெறுவதற்குப் பெருமுயற்சிகளும் செய் கிறார்கள். தம்தம் திருமானிகைகளில் விறகு முதலியவற்றையும் ஜலம் விட்டுக்கழுவி அடுப்பிலிடும் மஹா சிஷ்டர்கள் தேவாலயங் களுள் நுழைந்தபின் அந்த ஆசாரங்களையெல்லாம் மறந்து விட வேண்டியிருக்கிறது. தேவாலயச் சமையலறைகளில் நடக்கும் துரா சாரங்களைக் கட்கூடாகக் கண்டால் எவ்வளவு முட பக்தியுள்ளவர் களாயிருந்தாலும் அந்த ப்ரஸாதங்களை வுட்கொள்ள முற்படமாட் டார்களென்பது உண்மை. இதற்காகவே திருமடப்பள்ளிகளில் யாரும் போகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளும் வழக்கமுமுண்டு. சில பெரியோர்கள் வேணுமென்றே சமையலறைகளுள் நுழையாமல் ஓதுங்குகிறார்கள். 'உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்பதை நாம் பார்க்கக்கூடாது; அதெல்லாம் தேவரஹஸ்யம்' என்று சொல் வதையும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகவே, திருமடைப் பள்ளிகளில் நடக்கும் துராசாரங்களை அறியாதார் இல்லை. யாவ ரும் அறிந்தவைத்தும் அவற்றைக் கவனிப்பதில்லை. வாய்க்கு இன்பமாகப் பண்டங்களைப் புஜிப்பதிலேயே பெரும்பாலும் அனை வர்க்கும் ஊக்கம், எங்கேயாவது ஆசாரங்களைப்பற்றி மேலதிகாரி கள் கவனிப்பதாயிருந்தால் தனிகைபண்ணுகிறவர்கள் கிடைப் பதே அரிதாய்விடுகிறது.

இவ்விதம் துராசாரங்கள் நடக்கப் பெரியோர்களும் கூசாமல் பிரஸாதங்களை வாங்கிப்பூஜிக்கிறார்களே, இதற்கு ஏதாவது சாஸ்த்ர ஆதாரமுண்டோ வென்று வெகுநாளாக நாம் சங்கை கொண்டு இருந்தோம். வைகாநஸஸூத்ர ராநுவர்த்தியான ஒரு மஹானுடன் ஸம்பகாலத்தில் நாம் ஸம்பாஷிக்கையில் அவர் வைகாநஸ நூர்மஸூத்ரத்தில் இதற்கு ஆதாரம் இருப்பதாக எடுத்துக் காட்டினர். அதில் மூன்றாவது ப்ரபாடகம், நாலாவது கண்டம், பதினேரா வது ஸூத்ரம்.—

[ஆதுரே! பாலே! பசநாலயே! ச! செளசம்! நீ! வி சாரணியம்: யதாசக்தி! ஸ்பாத்.] என்றுள்ளது. ரோகி, சிறுவன், சமையல்வீடு இவற்றில் சுத்தியைப்பற்றி விசாரிக்கத் தேவையில்லை; யதாசக்தி இருக்கலாம்—என்பதே இதன் பொருள்.

இந்த ப்ரமாணாதாரம் இருந்தாலும் வேணுமென்றே துராசாரங்களைச் செய்யாமல் கூடுமானவளவு ஸ்தாசாரங்களில் முயல்வது நலம்.

வர்த்தமானங்கள்

திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச் சங்கம்

ஷே சங்கத்தினதரவிஸ ஸ்ரீஜயந்தீ உத்ஸவத்தை முன்னிட்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவானமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணி மடத்தில் அடி.யிற்கண்ட உயந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. 6-9-36-மாலை 4-மணிக்கு அட்வகேட் ஸ்ரீமான் R. கேசவய்யங்கார் கேசவன் கீர்த்தி என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி மிகவும் அழகாக 2-மணிடியம் உபந்யஸித்தார். 7-9-36 மாலை 6 மணிக்குமேல் அட்வகேட் ஸ்ரீமான் C. நரவர்திம் மாசாரியாரா கண்ணனும் தேன்குருகூர் நம்பியும் என்ற விஷயத்தைப்பற்றி 1½ மணிகாலம் தற்காலம் ஆங்கிலேய பாஷாபிமானிகளும் உகக்குமாறு எளியநடையில் உபந்யஸித்தார். 8-9-36 மாலை 4 மணிக்குமேல் கண்ணன் திருவவதாரத்தைப் பற்றி ஸ்ரீமான் R. கேசவய்யங்கார் உபந்யஸித்தார். இன்னும் 9-10-11-12-13 தேதிகளிலும் அனேகம் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறுமென்று தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ ரங்கம்:—புரட்டாசி 31-உ (16-10-36) நவராத்திரி உத்ஸவாரம்பம்.

திருப்பதி:—ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம் புரட்டாசி 6-உ (21-9-36) கருடஸேவை 10-உ (25-9-36) திருததேர்

வாநாமலை:—புரட்டாசி 14-உ (29-9-36) ஒன்றுன வாரமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி உத்ஸவ ஆரம்பம் 23-உ (8-10-36-ல்) கன்னிப்புனர்வசவில் சாற்றுமுறை.

ஸ்ரீ

ரா மா நு ஜ ஸி த் தா ந் த வை ஜ ய ந் தீ

மா தந் தோ றும் வெ ளிவ ரும் ஸத் ஸம்ப்ர தாயா ர்த்த ப்ரகா ஸந பத்ரிகை.

தொகுதி 1.

பத்ராதிபர்

வடகரை இராமா நுஜாசாரியார்

பகுதி 11

ஸ்ரீரஹு

ஸி யுக் காநாய நமஃ

ஸ்ரீதெ ராஜாநுஜாய நமஃ

தஹ்ஸு ராஜாநுஜாயநாய நமஃ வரையொயிநெ |

யஸு திஷு திஸு திராணா ஸு சுஷு ஸுரீஸு ||

வெடிவெடின வெடிமா ஸு ஸுராகு ஸு வடிபுணி |

ஸ்ரீராஜாநுஜலிங்கா வெஜயன் விஜயஹதா ||

புரட்டாசித் திருவோணம்

பத்ராதிபர்

ஸ்ரீரஹுக்ஷ நாயாயுஃ கவிதா கிடுககௌரீ

வெடினாநாயு வயெடு ரெ ஸனியசுநா ஸடிஹுடி

நமது வைஜயந்தியின் பதினேராவதுபகுதி புரட்டாசித் திருவோணத்திலவதரிக்க நேர்ந்ததுபற்றி அத்திருநன்னூலின் பெருமையைப்பற்றிச் சிறிது எழுத நேர்ந்தது.

புரட்டாசித் திருவோணத்திற்குப் பெருமையென்? எனில் ஆசார்ய சுகாமணியாகிய நம் ஸ்ரீ நிகமார்த்தேசிகன் அவதரிக்கும் பாக்யம் பெற்றதே. அத்திருநன்னூலில் அவ்வாசார்ய சுகாமணியின் பெருமையைச் சிறிது எழுதி யநுபவிக்கும் பாக்யம் சிற்றறிவுடையவடியேனுக்கு ப்ராப்தமாயிற்று.

அம்மஹாநுபாவரான ஸ்ரீ தேஸிகன் பெருமையைப் பற்றிப் பேசவும் எழுதவும் சீலமில்லாச்சிறியனான வடியேன்' அர்ஹன்ஸே

னாபிணம் அம்மஹாநாபாவர் நமது எம்பெருமானார் தர்நரமென் கிற ஸிபிஷ்டாத்வைத லித்தாந்தத்திற்குச் செய்திருக்கும் உப காரங்களும், அவரது ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களும், அவரது ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் அவருடைய அவதார சஹஸ்யத்தின் பெருமையும் அறிவொன்றுமில்லாதவடியேனையும் சிறிது எழுதும்படி தூண்டின.

பவளம் சங்கு முத்து முதலான ரத்நங்களை யுடையதாய் அத னால் ரத்னாகரமென்று ப்ரலித்தமான ஸமுத்ரத்தின் நீர் உவர்க்கு மாயினும் அச்சமுத்திரத்தை நீக்குவாருண்டோ? அதுபோலவே சமுத்திரத்தின் உவர்நீர்போல நிஷ்ப்ரயோஜனமான என்னுடைய புன் சொற்களில் ஸ்ரீதேவிகன் பெருமைகளாகிற ரத்நம் பொதிந திருக்கின்றமைபற்றி என்புல்லிய சொற்களையும் ஆரியர்கள் ஆத ரிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

இம்மஹாநாபாவர் பொய்கை யாழ்வாரவதரித்த காஞ்சி புரத்திற்கருகே ஹிமவநம் என்று ப்ரலித்தமான திருத்தண்கா என்கிற திவ்ய தேஸத்தில் எம்பெருமானாரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட எழுபத்து நான்கு விஹ்மாஸநாதி பதிகளில் தூப்புல் (விஸ்வா மித்ர) குலதிலகராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ அனந்த ஸோமபாஜி யாரின் பௌத்தரான ஸ்ரீ அனந்த ஸோமபாஜியாருக்கும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் ஸஹோதரியான தோதாத்ரி அம்மைக்கும் திருக்குமாரராக கலி 4369 ஸாலிவாஹர ஸகாப்தம் 1190 விப வஸ்ர புரட்டாசி மாதம் திருவோண நக்ஷத்திரத்திலவதரித்து, பெரிய திருவடியின் பேரருளால் ஹயக்ரீவ மந்த்ரோபதேஸத்தைப் பெற்று, அம்மந்த்ரத்தால் ஹயக்ரீவரையாராதித்து, அவருடைய கடாந்ஷத்தால் ஸமஸ்தமான வித்யைகளையும் கரதாமலகமாகக் கற்றறிந்து, குதர்க்கவாதிகளான புறமதத்தவர்களை புறங்காட்டி யோமும்படி தர்க்கித்து, அப்ரகாரங்களைப் பின்புள்ளாரு மறியு மாறு ஸததூஷணி ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் முதலானக்ரந்தங்களை யருளிச்செய்து, அப்பெருமையினால் கவிதூர்க்கீக ஸிஹ்மம் என்கிற பிருதைப்பெற்று, வேதாந்தார்த்தங்களை ப்ரவசனம் செய்து அனேக வேதாந்த க்ரந்தங்களை யுருளிச்செய்து, வேதாந்தா சார்யர் என்கிற பெயர்பெற்று, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கு தத்வகை முதலான க்ரந்தங்களையு மருளிச் செய்து, இவ்விருள் தருமாஞாலத்தைத்தமது ஸ்ரீ ஸூக்திகளால் தெருள் தருமா ஞாலமாக்கி வாழ்வித்தருளிஞர்.

இவரது அவதாரத்தைப் பற்றிப்பேசா நின்ற ஸ்லோக ரத்ந மொன்று இங்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. அதாவது, வெடெ ஸம்ஜாத வெடெ ஸம்ஜாத வவநெ பூரூபநிதூவ ரோநெ ஸம்கீணெ ஸவபுவணெ ஸதி ததநுமணெ நிஷ்ர ரோணெ வுராரணெ—ராயாவாடெ ஸரோடெ கூலிகுமஷ வஸாஹுநூவாடெவிவாடெ யஜேசூரணாய யொஹுக் ஸ ஜயதி ஹவாநு விஷ்ணு வணாவதாரஃ (வேதே ஸம்ஜாத கேதே முரிஜநவசநே ப்ராப்த நித்யாவமானே ஸங்கீர்ணே ஸர்வவர்க்ணே ஸதி ததநுகுணே நிஷ் பரமானே புரானே—மாயாவாதே ஸமோதே கலிகதுஷ்வஸாச் சூந்யவாதே விவாதே தர்மத் ராணாய யோபூத் ஸ ஜயதி பசுவான் விஷ்ணு கண்டாவதாரः) கலியின் கொடுமையால வேடிபுருஷன் வேடித்தையடையவும், அவ்வேதார்த்தத்தை பரத்யக்ஷிகரித்த மஹாநுபாவர்களான முனிகளின் வசநம் அவதாரத்தை யடையவும், ஸர்வஜாதிகளும் பேதமின்றிக்கலக்கவும் வர்ணஸ்ரம பேதங்களைப்பற்றிப் பேசா நின்ற புராணங்கள் அப்ரமாணங்களாகவும், மாயாவாதம் ஆனந்த மடையவும், ஸூந்யவாதம் நிராவாயுமாய்ப் பரவவும், ஆகாநின்ற காலத்தில் தர்மத்தைப் பரிபாலிப்பதற்காக எக்காலத்திலும் எவ் விடத்திலும் வ்யாபித்திராநின்ற விஷ்ணுவான திருமலைமாலின் திரு மணியின் திருவவதாரமாக யாவரொருவர் அவதரித்தாரோ? அந்த தேஸிகன் ஸர்வோத் க்ருஷ்டராய் விளங்கா நிற்கிறார்—இன்னும் வெண்கடெஸாவதாரொயம் தஜ்ணாஸொயவாஹவெக்—யஜீநூஸொய வெதெவெ விதக்யூரயாஹு ஸம்மம் | வேங்க கடெஸாவதாரோயம் தத்கண்டாம் ஸோதவாபவேத்—யதிந்த ராம் தவேத்யேவம் விதர்க்யாயாஸ்து மங்களம் | திருவேங்கட முடையான் திருநகூத்திரமான திருவோணத்திலவதரித்ததை நோக்குமிடத்து திருவேங்கட முடையானே இக்கலிபுகத்தில் ஸ்ரீதேஸிகனா யவதரித்தாரோ? என்றும், குதர்க்கவாதி களான புறமதத்தவர்களின் வாதங்களை யடக்கி தம்முடைய கம்பீரமான ஸ்ரீ ஸூக்திகளே எங்கும் பரவும்படி பண்ணு கையால் திருமலைமால் திருமணியின் திருவவதாரமோ? என்றும், ஸாங்கராதிமதங்களைக் கண்டித்து விஸிஷ்டாத்த்வைத மதத்தை ஸ்தாபிக்கையாலே யதிஸ்ரேஷ்டரான எம்பெருமானாரே

மறுபடியும் ஒரு அவதாரம் செய்தருளினாரோ? என்றும் விதர்க்கிக்கத்தகுந்த தேஸிகளுக்குப் பல்லாண்டு) என்று அவர் திருக்குமாரரான ஸ்ரீ நயனசாரியாரருளிச் செய்திருக்கையால் இவரது அவதாரத்தின் பெருமை வாசாமகோசரம்.

ஸ்ரீ வெங்கடாயெண்ணகூதாஃ புவநாஃ ஸம்ஷுரதௌ
 சுவபூரம் விவஹ்யெநு சக்ஷாஃ—ஸ்ரீ வேங்கடாட்யேண
 க்ருதா : ப்ரபந்தா : ஸங்க்யாது முர்வ்யாம் விபுதைர் நுஸக்யா :
 ஂன்கிரபடி இவரதுக்ரஹித்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அஸ்ங்க்யாதங்கள் .

ஸ்ரீ தேபரிகனருளிச் செய்திருக்கும் க்ரந்தங்களில் வைராக்
கிய பஞ்சகமென்றொரு க்ரந்தரதந முளது. அக்ரந்தத்தை
தேபரிகனருளிச் செய்ததின் காரணத்தையும் வைராக்யபஞ்சகத்
தினர்த்தத்தையும் சிறிது கவனித்தால் 'ஸ்ரீ தேபரிகனுடைய
ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் நன்கு விளங்கும்.

திருமலைமால திருமணியின் அவதாரமான தூப்புல் வேதாரந்த தேசரிகன் கூரத்தாழ்வானைப்போலே உஞ்சவ்ருத்தி செய்து அதனால் அந்தர்யாமி ஆராதநத்தை குறைவற நடத்தி உபயவேதாரந்தப் பரவசநம் பண்ணிக்கொண்டு த்யாக மண்டப மென்கிற பெருமான் கோவிலில் பேரருளாளனையே யெல்லாமாகக் கருதி அவருக்கு அதுதினம் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு பரமானந்தமா யெழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் விஜய நகர ஆஸ்தாநத்தில் விசேஷமான செல்வாக்குடைய வித்யாரண்யர், விரக்தாக்ரேஸரரான தேசரிகனுடைய உஞ்சவ்ருத்தி ஜீவனத்தை யறிந்து இவ்ருக்கு விசேஷமானத் த்ரவ்யஸஹாயத்தைச் செய்யக்கருதி விஜய நகரத்திற்கு விஜயம் செய்யவேண்டுமென்று விஜ்ஞாபந பத்ரிகை யொன்றனுப்ப அதைக் கடாக்ஷித்த ஸ்வாமி தேசரிகன் இந்த வித்யாரண்யர் நம்முடன் பழகி நம்முடைய ஸ்வபாவங்களை நன்கறிந்தும் இவ்வாறு எழுதுவதே ! என்று போர நொந்து அவருடைய பத்ரிகைக்குப் பதிலாக அனுப்பிவைத்த ஸ்லோகமொன்றே போரும். தேசரிகனுடைய ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களின் பெருமையை யுணர்த்து கைக்கு. அதாவது.

நாஷி வித்ராஜிதம் கிஹு ரியாகிம்விஜாஜிதம்

சுவரீதே ஹவரீதே சொரூதே வஜ்ரம் வெதாரீஹம் யநம் ||

என்னுடைய பிதாவினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தொன்றுமில்லை.

என்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தும் ஒன்றும் கிடையாது ஆனால் அதிமாலையின் அக்ரந்தில் பிதாமஹனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள், எனக்கு தனமாக விருக்கிறது.

இதன்கருத்து யாதெனில் பிதா ஸ்வயமாக ஆர்ஜித்தபொருளை அவரிஷ்டப்படி விநியோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கூடும். ஆதலின் அப பொருளைத் தன்னுடையதென்று எவ்வாறு சொல்லமுடியும்? ஆதலால் பித்ரார்ஜிதம் எனக்குக் கிடையாதென்றார். தனக்கு ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்கிற இஷ்டமே கிடையாது. அவ்வாறு ஸம்பாதிக்கவேண்டிய ஆவஸ்யகமுமில்லை. ஒருக்கால் தனக்கென்றொரு செல்வம் வந்தாலும் அச் செல்வம் வந்ததுபோலவே செல்லும் ஸவாபாவமுடைத்தாகையால் அதையும் நம்புவதற்கில்லை யென்று எனனால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் ஒன்றுமில்லை என்றார். பிதாமஹனால் ஸம்பாதித்தது ஸுரக்ஷிதமாக வைக்கப்பட்ட பொருளைத் தன்னாலும் தன் பிதாவாலும் இருவரும் சேர்ந்தாலும் மற்றவராலும் அழிக்கமுடியாது. ஆனால் அதனாலேற்படும் வருமானத்தை யதேஷ்டமாக அநுபவிக்கலாம். ஆதலின் பைதாமஹம் தநம் எனக்கிருக்கின்றதென்றார். இது ஒரு ஸ்லோஷை. உண்மையென்ன வெனில்?

அத்திமாமலையில் வீற்றிருக்கும் பேரருளாளன், பிதாமகன் என்கிற பரஹ்மாவின் யாகத்தில் ஹவிர்பாகக்ரஹணர்த்தம் எழுந்தருளினவரீதலால் பேரருளாளனைப்பைதாமஹம் தநம் என்றார். சேலேய் கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும்....அவரே என்னுமாப் போலே இவரும் பேரருளாளனே எனக்கு தனமென்கிறார்.

இவ்வாறு தம்முடைய விரக்திதோன்ற எழுதியனுப்பிய ஸ்லோகத்தைப் பார்த்தும் வித்யாரண்யர் ஸ்வாமி விஷயத்தில் வைத்திருந்த பக்த்யதிஸ்யத்தால் எப்படியாவது ஸ்வாமி விஷயத்தில் சிறிது கிஞ்சித் கரித்து க்ருதார்த்தராக வேண்டுமென்று நினைத்து மறுபடியும் எப்படியும் எழுந்தருளவேண்டுமென்று போர்ப்ரார்த்திக்க, அப்போது அநுக்ரஹித்த ஸ்லோகரத்நங்கள் ஐந்து. அவைகளுக்கே வைராக்ய பஞ்சகமென்று பெயராகும். அது முமுக்ஷுக்களுக்கத்யநதம் அறியவேண்டியது ஆவஸ்யகம்.....ஆதலின் அவ்வைராக்ய பஞ்சகம், பெருமாள் கோவில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியாரதூக்ரஹித்த உரையுடன் இங்கு அச்சிடப்படுகிறது.

ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஒவ்வொரு பதத்திலும் பலபல விசேஷார்த்தங்கள் அமைந்திருக்குமென்பதை அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் சுநாவழிக்கவும் அநர்ஹன் யாதவாப்யுதயத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஒன்பதாவதான * க்ரீவாதலிக்யா ஸ்வயிநு க்ரவாரபிதயா ஸ்யபு | வனகொ விஸூரிஃ வித்ரும் விஹம் ஸ்ரீநாநஜீஜநக* என்ற ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலே “ஐத்யம் விவிஞ்ஞாஸ்யவத்ரு ஹாவாஸ்யணி வபெவபெ | கலிதாஹிஸ்யலிஹவ்ய காவெஷு யவிதெஷுவி ||” என்று தீக்ஷிதர் பணித்திருப்பதை நினைப்பூட்டுகின்றேன். ஆசார்ய கடாசுஷ விசேஷத்தினால் அப்படிப்பட்ட விசேஷார்த்தங்களைப் பெற்று மிக விரிவாகவே வியாக்கியானஞ் செய்யலாமாயினும், விரிவின்றித் தெளிவான பொருளை 'ஸ்பஷ்ட'மாக வுணர்த்தும் வியாக்கியானமே வேணுமென்று பல பீத்தர்களின் அபேகைத் தெரிவதாலும், ஸ்வாமி தேசிகனுடைய திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளெல்லாவற்றுக்கும் அடியேனுடைய ஆயுளில் உரையெழுதி வெளியிட வேணுமென்கிற குதாஹலம் மிக்கிருப்பதனாலும், மற்றும் பலவகை ஸௌகர்யங்களை அநுஸரிக்க வேண்டியதனாலும் சுருக்கமான வியாக்கியானமே யெழுதப்படுகின்றது.

....

....

கொண்கொணஸாதாஸவாயந சுயாஹ்வயாரமவ்யாநஸ
கூஹஸ்கூஹ ஸுநரேஹ வாயாநவநாயநாநாநாநாநாநா |
பெவஸ்வவிதாநெவநிஸ்திநாநெவபொஸளடியாயாஹ்வாயா
யாநாஹ்வியாவெ கூவெவயாநயெ ஐகேஷு விதேஸாதாஹ்வாயா ||

1. கேசுரணீ கோண ஸாதாம்ஸ பாலந கலாதூர்வார
கர்வாரநல கூஹ்யத் கூஹத்ர நரேந்த்ர சாடு ரசநா தந்யாந்
நமந்யாமஹே—தேவம் ஸேவிதாமேவ நிர்ஸிநுமஹே யோஸள
தயாநாஃ புரா தாநா முஷ்டிமுசே குசேலமுநயே தத்தே ஸ்ம
வித்தேஸாதாம் !

(பொழிப்புரை). பூமண்டலத்தின் ஏக தேசத்திலே நூற்றி
லொருபாகத்தை ஆளுகையாகிற தொழிலினுண்டாகிய அடங்
காச் செருக்காகிய தீயினால் (கதுவப்பட்டு) நிலைகலங்கிநின்ற அல்ப
ப்ரபுக்களைப் புகழ்வதனால் செல்வம் பெறுகின்றவர்களை ஒரு
பொருளாக மதிக்கமாட்டோம்; (எம்முடைய அத்யவஸாயம்

எப்படிப்பட்டதென்றால்) இரக்கமுடையனான யாவனொரு எம் பெருமான் முற்காலத்தில், ஒரு முஷ்டியளவான அவல் கொடுத்த குசேல முனிவனுக்குக் குபேரனாகுந் தன்மையைக் கொடுத்தருளினானே அந்தப் பரம புருஷனை அடிபணிவதற்கே அறுதியிட்டிரா நின்றோம்.

“இக்த்வாகூணுமியம் பூமி : ஸஸெஸுவ வநகாநநா” என்றும் போலவும் * ஒருநாயகமாய் ஒடவுலகுடனுண்டவர் * என்றும் போலவும் பூமண்டலம் முழுவதையும் அரசாளவில்லவர்கள் இப்போது இல்லையே. பூமியின் பலகோடி நூறுபிரத்தில் ஒரு பங்குமாதிரிமான நிலத்தை ஆளப்பிறந்த அற்ப அரசர்களே உள் ளார்கள். இந்த அல்ப அதிகாரத்திற்கே இவர்களுடைய அஹங் காரம் வாசாமகோசரம். அந்தச் செருக்கினால் தீக்கதுவின்ற போல் தடுமாறிக்கிடக்கின்ற அந்த அல்பர்களிடஞ் சென்று ‘நீ இந்திரன் சந்திரன் குபேரன்’ என்று இல்லாத பொய்யுடைகளைப் புனைந்து புகழ்ந்து ஜீவிப்பவர்களுடைய ஜீவந்ததை ஒருபிழைப பாகவே மதிக்கமாட்டேன். “உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் தனக்குப் பணிந்து, கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயை யழிவு கண்டாய்” என்னும்படி யான திண்ணிய அத்தவஸாயமுடைய நான் அந்த எம்பெரு மானைத் தவிர்த்து மற்றொருவன் மனைக்கடையிலே புகுந்து துவள மாட்டேன் ; “அடிமை யென்னும் அக்கோயின்மைபாலே அந்ந் கங்கேயவை போதருங் கண்டாய்” என்றுப்போலே எம்பெரு மானை அடிபணிந்தார்க்கு ஐஹிகத்தில்தானும் ஒரு குறை யுண் டாகுமோ? அப்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்னுமிடமும் குசேலோபாக்கியான முகத்தினால் நன்கு அறியுக் கூடியதன்றோ. ஆகவே ஆமுஷ்மிகத்திற்குப் போலவே ஐஹிகத்திற்கும் எம்பெரு மான் கைபார்த்திருக்கும்த்தனையே நமக்குள்ளது-என்றராயிற்று.

* கொணொ வாடிபுஹெஷெ ஸூரஹீணாஜீநாஹ வாடி நெ | ஷகஷெஸெ, ஸூஹாஜீநாஜிஸூளவ யமஹெவிவ * என்கிற மேதிரீ கோஸத்தின்படி கொணஸஜம இங்கு ஷகஷெ ஸாடிசூம். [வாடிஸூளவநா] அரசர்களைப் புகழ்வதைவாடிசூ யென்பர்கள். பொதுவாகப் புகழ்ந்துரைப்பதற்கும் பெயர். “விரயவாக்ஷெ லியூரவிரயவாக்ஷெவ” என்பர் கோஸகாரர்கள். “வாடிஸூளவநா யநூரஹஜிநூரஹெ” என்பது புதிய பாடம்,

ச்சலோகங்களிலே விவரிக்கிறார்—* ஃதஹம்ஹவியம் ஜெஹ்யஜீதம்
ஷ்ரோடியாவித்யு * ஹத்ரோடியாலே. இங்கு குல்லாச பட்டருடைய
வியாக்கியானம்—“ஹஸ்கெக்யாந்ரோடிமஹகொஹ்யநஸ்ய உஹம்;
ஜெயபூதகோநக யாநொஹ்யநம் வியம்” என்று. அதுவே
இங்கு வியம் எனப்பட்டது. ஒளடாஸு—தவிதவ்யுதிஃ.

சுநமஸு என்ற இரண்டில் முதலது அவ்யயம் (அபர்
யாப்த மென்றபடி.) அஷ்டச்சலோகியில் “சுதஹம்ஹுஹுவி
புவதஹுநமஸு” என்று பட்டரும், அதிமாநுஷஸ்தவத்தில்
“ஹேவீவாஹுநமஸு” என்று ஆழ்வானும் ப்ரயோகித்தமை
காண்க. [புவஸுதி வொராகஸு] “வாணியிடுகஹுஹு புவ
ஸுதிஃ” என்றான் அமரன். இதைத் தமிழர் சிறுங்கை என்பார்
கள். ‘சொறங்காய்’ என்பது ஆபாஸ வழக்கு ஸாரவி ஹம்—
ஸாரவஸு. சுயதஹுநமஸு என்று ஒரே பதமாகக்கொண்டு சிலர்
உரைப்பார்கள்; “சுஹுநம் ஸஹ்வியாநம் களவீநம் ஹுநமஸு”,
என்று வைஜயந்தி கோஸம் என்றும் காட்டுகிறார்கள். சுயதஸு
சுமஸுசுமஸு என்று மூன்று பதமாகவே பிரிக்கவேண்டுமென்றும்,
மேற்காட்டிய கோஸத்தில் ‘களவீநம் ஹுநமஸு’ என்று
பதச்சேதமென்றும் பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. தமிழக
கோசங்களிலும் “அல்லகம்...கௌபீனம்” என்று கரண்கிறது
இங்கு தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து
சுஹம் என்கிற பதம் ஆவச்யகமாயிருப்பதால் ஹுநமஸு மென்று
விவக்ஷித்து ப்ரயோகித்திருக்கமாட்டா ரென்றும் அறுதியிட
லாகிறது. ஹ உவரி விவெஹநவிவக்ஷணாநாம் ஹுநம்
புவாணஸு ||

சுயதஹம்—சுவிஷ்ரோநொ யதஹு யஸுதகஸு. சுநாயாவா
ஹுஸுதிதியாவஸு. *ஹுஹுரம் ஜீண்டுவஹுஹு சுஹுரம் ஹுஹு
விதம் * ஹத்ரோடி. * சுஹுஹுஹுஹுஹுஹு ஹுஹு * ஹுஹு
சுஹுரம். “சுஹுதிஹு சுஹுதிஹு” என்ற விடத்தில் ஸஷாநம்
புவாஸம் ரஸிக்கத்தக்கது. ஒன்றில், ஸாவபுவஹுஹுஹுவிஹு
புவஹு—சுஹுஹுஹுஹுஹுஹு. மற்றொன்றில் சுஹு
ஹுஹு ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு. * ஹுஹு ஹுஹுஹுஹு

வக்ஷாஹுஸூவஹிவஹீக்ஷிதம் ॥ என்ற அமரகோஸத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள லீக்ஷிஹுஸூததிற்கு இது பர்யாயம். * மொசூராகுஃ வ்யயிவீ வ்யயீ * என்ற அமரகோசத்தின்படி கூஸஜம் வ்யயிவீவயபூயமாதல் அறிக. கூஃ க்ஷியதீதி கூக்ஷிசு; க்ஷி நிவாஸ மக்யோரிதி யாதஃ | சுயவா, கௌ (ஹிஜ்ஜா) க்ஷியதீதிவா. * க்ஷி க்ஷயெஸ்யபூயொரிதூவி யாதஃ. (2)

3. ஜ்யைதௌ ஜயயீக்ரௌகீரூசுக்ரவீட ஹவவரஹா
பூதிஹடவடஹுஜாராரோராகுஹொ ஜாராநஹம் |
தூணலி வயம் ஸாயம் ஸம்ஹுஜிஜிததூகா
வாரிஜைஹ வாவா யாவாரிஹை ந லீஸூராராஹ ॥

3. ஜ்வலது ஜலதிக்ரோட க்ரீடத் க்ருபீட பவ ப்ரபா ப்ரதிபட படு ஜ்வாலா மாலாகுலோ ஜடராநல—த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸமபுல்ல மல்லி மதல்லிகா பரிமளமுசா வாசா யாசா மஹை ந மஹீச்வரார்.

கடலினிடையே களித்து வர்த்திக்கின்ற (வாஹவாஹி) யென்னப் படுகிற) நெருப்பினுடைய ஜ்வாலைக்குத் தோள்தீண்டியாயுர், (எவ்வளவு ஹக்ஷுவமுங்கனையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொள்ளை கொள்ளவல்ல) ஸாமர்த்திய முடையதாயிருக்கின்ற ஜ்வாலாபுஞ் ஜங்களினால் வ்யாப்தமாயிருக்கின்ற ஜாடராக்நியானது (தாராளமாக) எரியட்டும்; (எவ்வளவு கொடிய பசி மிகுந்தாலும்) மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த சிறந்த மல்லிகைப்பூவின் நறுமணத்தை வீசுகின்ற வாக்கினால் அரசர்களிடத்தில் நாம் ஒரு சிறு புல்லையும் யாசிக்கமாட்டோம்.

கடலினிடையே அபாரமான கடல்நீரைப் பருகிக்கொண்டு வஹவாஹிவாஹி யிருப்பதாக நூற்கொள்கை. அதனால் தான் கடல்நீர் புறம்போகாமல் ஒரு மர்யாதையிலே நிற்பதாகவும் கூறுவர். *வாஷணுஸாமாஹிஹாவஹவாஹிவாஹி* இத்யாதிகளைக் கொண்டும் இதனையறியலாம். அப்படிப்பட்ட பாடபாக்நி போஷவே நம்முடைய ஜாடரஹி:ன் எவ்வளவேனும் படர்ந்து எரியட்டும்; (அதாவது) எவ்வளவு தீவ்ரமான பசி பொறுக்கவொண்ணாதபடி நலிந்தாலும் நலியட்டுமென்றபடி. ‘புலி பசித் தாலும் புல்லைத் தின்னாது’ என்னுமாபோலே அந்த நிலையை

யிலும் * என் நாவிலின் கவி யானொருவர்க்குங் கொடுக்க
கில்லெனென்கிறார் பின்பாதியில், மல்லிகை மலரின் பரிமளம்
எவ்வளவு கொண்டாடத் தகுந்ததோ அவ்வளவு கொண்டாடு-
தற்குரிய நம் வாக்கு எம்பெருமான் விஷயத்தில் ப்ரஸரிக்-
குமே யல்லது அல்ப பரபுக்களின் விஷயத்தில் சிறிதும் ப்ரஸரிக்
மாட்டாது: அருமருந்தன்ன வாக்கைக கொண்டு அன்னவர்க
ளிடத்தில் ஒரு த்ருணமும் யாசிக்கமாட்டோம் என்றாராயிற்று.
விஷயமளாவத்தைப் பற்றததமவாக்கைத் தர்மேபுகழ்தல்ஏற்கும்.

கொலையலுக்கு உகண்ணயா யெடுவருசெய்வாறுகூட. கருவீட
ஹவ்—கூழி. (கருவீடமென்று ஜலத்திற்குப் பெயர்) *கருவீட
யொநிஜுடமந்* உதாரிம் * சுத்தாராவம் * உதிசுருதிஹாயயா
ஜமவு) உத்திஹுதிரிதியாவக. “வந்திஹா... ஸக்யஸ்;
* உதிவகவுதிசிம்சிவகுநீகவிருராயிநம் * உதி ஸக்ய
ஸவயபுரயெ : ஸுஹிபாநாக” உதி ஹோனம் || [பிழிதெதுகா]
* பிததுகா பிவவிதுகா வுசாணுமேஹததுஜன | ப்ரஸஹ்வாறு
காநுரிதி * உதாரிம். யாவயாது அிகபேக மாதலால்
துணம், பிஹிபாநாநிதி கபேவபுயம் (ந.)

4. உராராபராராவவவிவிடததிடகா
உராராவிகாபெராவிதொதயதின்துமி |
யதின்தநாஹம் திரவாயதிவி தெ
யநதநயயதுநதநாதிஷணம் யநம் ||

4. துரீஸ்வரத்வார பஹிர்விதர்திகா துராஸிகாயை ரசி
தோபமஞ்ஜலி:—யதஞ்ஜநாபம் நிரபாய மஸ்தி மே தநஞ்ஜய
ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம்.

(அஹங்காரமே வடிவெடுத்த) கெட்ட ப்ரபுக்களினுடைய வாசல் திண்ணையில் துவண்டிருக்குந்ருப்புக்கு இதோ ஒரு குமபீடு கொடுக்கப்பட்டது. (அபபடிப்பட்ட நிலைமை நமக்கு வேண்டா மென்றபடி.) ஏனெனில், அர்ஜுநனுடைய தேருக்கு அலங்கார மாய் மைபோன்ற நிறமுடையதாய் அழிவற்றதான - (கண்ணபிரா னென்கிற) செல்வம் எனக்கு உள்ளதன்றோ.

அஹங்காரிகளான அரசர்களைக் காணவேண்டிச் செல்லுமவர்
தன் வாசல் திண்ணையிலே யிருந்துகொண்டு 'மஹாப்பரபுவை இப்

போது ஸேவிக்க நேருமோ?' என்று கேட்டதும் அங்குள்ள திவா
உருநகங்கள் * நிபுராதி ஹாநி ஹுக்ஷேத வலதி கவஹா
ஸொஷயதூரோஸு ஶீஷுதூக்ஷேநுதவாயம் மஹிதூல
ஸரொ ஹூய சூயாஹி யாஹி * என்றற்போலே திரஸ்கரிக்
கவுமாய்ப் படும் பரிபவங்கள் நமக்குக் கனவிலும நேரவேண்டா
ன்கிறா. * ரவிதொயஜ்ஞவி* என்றது அதிலுள்ள ஜுகுப்
ஸையைக் காட்டி வபடி. இங்ஙனம் சொல்லுதல கவிமரபு. “ஜெஹ்
நரோஸு கவயெ நிரவசூவாய” என்றார் ஆனவந்தாரும்.

பிரபுக்களை ஸேவியாவிடில் சரீர போஷணம் முதலியவை எங்
ஙனே நடைபெறு மென்ன; * யொமக்ஷேஹி வஹாஜிஹம் *
என்று தேர்த்தத்திலே நின்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணின பெருமானே
நமக்கு அழியாச் செல்வமாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமானாலே
நித்ய ஸ்ரீமான்களான நாம் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணவேண்டிய
கடப்பாடு உடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று. யகி என்றது
யஜ்ஞாகாரணாக் என்று அர்த்தமுள்ள அவ்யயம்.

கூஜநாஹம், நிரவாயம் என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும்
வ்ருஷிக்யநவ்யாவதூகம். வெருத்த ரூபுஷி மாயும் அழிந்து
போவதாய்மிதே உலகத்தில் தனமுள்ளது; இங்ஙனன்று
காணும் தெய்வதேவீனில் கீதை செப்பிய எங்கள் தனம் என்
கிறார். நிரவாய மென்றவிடத்து * உஹாஹ்யொமகூய ஹுஷ
யாஷ்கோஸம் யநெஹிநிராஹி யயாரூஹிஹுஷோணம் |
யம் வ்ருஷுநாதுவிரதம் வரிவருணுநாருவம் சொயஸு
ஜே ஶிஸதா ஸாஸூதிகம் ஶுகூதம் * என்ற அப்பய தீக்ஷி
தருடைய ச்லோகம் நினைக்கத் தகும். “யொமக்ஷேஹி
வஹாஜிஹம்” என்ற பகவத் ப்ரதிஜ்ஞையையே நம்பியிருக்
கிறோமென்று காட்டுதற்காகவே ‘யநஜ்யவஸூதந ஹூஷணம்’
எனப்பட்டது. (ச)

5. ஸரீரவதநாவயி வ்ருஹநிஷேவணாவாஹநாக்
கூஷிநநயநஜ்யவ்ருஸஜிஹம் யநம் ஶுநாநம் |
யநஜ்யவியயூநம் யநஶூஹிஹுஷமொவயூநம்
ஸுஸாரயநஶ்வாயநம் ஸுஜநஸாஹம் ஸாராராயநம் ||

5. ஸ்ரீரபதநாவதி ப்ரபு நிஷேவணு பாதநாத் அபிந்தந் தநஞ்ஜய ப்ரஸமதம் தநம் தந்தநம்—தநஞ்ஜய விவர்த்தநம் தநமு தூடகோவர்த்தநம் ஸுஸாதநமபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமா ராதநம் ||

இந்தவுடல விழுமளவும் அரசர்களை அதுவர்த்திப்பதாகிற ஆபத்திற்குக் காரணமாய்க்கொண்டு ஜாடராக்கிக்கு சாந்தியைத் தருகின்ற பொருள் பாழாகுக. அது நமக்கு வேண்டா. அர்ஜுநனை அபிவ்ருத்தி செய்ததும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றச் குடையாகத் தாங்குகின்றதும், தேவதைகளுக்குப் பரமத்ருப்தியை அளிக்க வல்லதும், எதையும் நாம அடைவதற்குச் சிறந்த ஸாதநமானதும், தன்னை நம்பினார்க்கு ஒருவகையான தீங்கையும் தர மாட்டாததுமான செல்வமன்றோ செல்வம். அதாவது *திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வம். அதுவிறே நமக்குள்ளது.

கூழூதரப்ரபுக்களைப் பணிந்து பொருளீட்டுமவர் தங்கள் ஆயுள் உள்ளளவும் அவர்களைப் பணிந்தே தீரவேண்டும். பொருளீட்டுவதற்கு முன்பு அவர்களைப் பணிந்தேயாக வேண்டுமென்பது நிர்விவாதம். அபாரமான பொருளை ஆர்ஜித்துவிட்டு விலகி விடலாமே யென்னில்; அதுவுமாகாது; ஆர்ஜித்த பொருளுக்கு அபாயம் விளையாத படி அடிக்கடி அவர்களை உபஸத்தி செய்தாக வேண்டும். ஆகவிப்படி யாவஜ்ஜீவம் ஸ்வரூபநாசத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு பொருள் படைப்பது இந்தப் பாழும் வயிற்றுக் காகவே யாதலால் அப்படிப் பட்ட பொருள் நமக்குத் தேவையிலலை. ச்ரீரயாத்திரை ஆத்மயாத்ரை என இரண்டையும் நிர்வஹிக்கவல்ல பரம்பொருள் நமக்குக் கைப்பட்டே யிருக்கின்றது என்றார்

சுவிநாநயநஜ்யயம் = ஜாடராக்கியைச் சொல்லுகிறது. சூவஃ ஐநாநாயஸுஸஃ | இங்கு சூவஃ என்றது அந்நத்திற்கும் உபலக்ஷணம். சோயந் தண்ணீரும் எதிர்பார்க்கிற அக்நி என்றபடி. யநஜ்யய ஸப்தம் அக்நிக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் பெயர். இங்கு அக்நியையும் மூன்றும் பாதத்தில் அர்ஜுநனையும் சொல்லுகிறது. உநாநம் என்பது அஸாரமென்றபடி. யிக் என்கிற ஸ்தானத்தில் உநாந மென்கிறது என்பாருமுளர். இங்கு வடுவடையடித்தில் அக்ஷராநுப்ரஸத்தில் யநஸஷம் நான்கு தடவை வந்திருக்கிறது;

மேல் உர்த்தரார்த்தத்தில் இந்தப்பதமே ஏழுதடவை வந்திருக்கிறது; இதனால் எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் துணையாக நிற்கும் யநம் அதுவே யென்று யூதிப்பித்தபடி. இந்த ச்லோகத்தில் பல்வகையான அர்த்த விசேஷங்கள் தொனிக்கும். அறிவுடையார் ஆழ்ந்து அறிக.

[யநஜயவிவயபுநம்] “யநஜய வுஸஜீஹம் யநம்” என்று கீழ்ச் சொன்னபடியே யநஜய ஸானிவாஜமான யநம் போலன்றியே இது யநஜய வுஜிகா மென்கிறார். [உஉ-௮௩ மொவயபுநம்] எடுத்து வஹிக்கப்பட்ட கோவர்த்தன மலையை யுடையது. திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சீல்வ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் ‘இவனே நமகுலக் கொழுந்து; இவனது கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்’ என்று அறுதியிட்டிருந்தனர்: அங்ஙனமிருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூசைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச் சேகரிப்பதைக்கண்டு க்ருஷ்ணன் ‘ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தகுதி; இக் கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு, ஒன்று மில்லை. ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசனை யனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்’ என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதானுபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்த பொழுது கண்ணன் கோவர்த்தன மலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையுங் காத்தருள்ளின் என்ற வரலாறு இங்கு உணர்க.

உட்குமரமொவயு நமென்ற விதில் மற்றொரு பொருளும் தொனிக்கும்; அதாவது, நாநாயுமான மொஸுஷத்திற்கு வாக்கும் அர்த்தமாதலால் வாக்கின் வுலியையும் நிர்வஹிப்பது இந்த யந மென்கை, வயிற்றை வளர்க்கிற யநம் அது; வாக்கை வளர்க்கிற யநம் இது என்று ரஸோக்தி. [ஸுஸாயநம்] ஐஹிகங்களான கூடூத்ர பதார்த்தங்களை மாத்திரம் வாங்குவதற்கே அது ஸாதனம்; ஆமுஷ்மிகங்களான சிறந்த ச்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கும் இது ஸாதனம் என்றவாறு. சொஹநாநி ஸாயநாநி யஸு-தகஸு என்று பஹுவரீஹியாய் பக்திபரபத்திகள் முதலிய சிறந்த ஸாதனங்களை யுடையது என்றும் விவக்ஷிதம். அந்த யநத்தின் ஸாதனங்கள் [ஆர்ஜனோபாயங்கள்] ஹேயமென்று காட்டின படி [சுவாயநம்] கொள்ளக் கொள்ளக் குறையும் அது; * கொள்ள மாளாவின்பவெள்ளம் இது; ஜ்ஞாதிதவ்ஸுராடிகளால் கொள்ளை கொள்ளப்படுகையாகிற வாயங்களும்தான் இதற்கில்லை. * கூடியாடி விலாமாகுமூம் கூவூவதிவஸம்வடிம் | கூதவ்ஸுராடிகளால் வுலியம் யநம்ஹி நம் || [ஸுஸாயநம்] அறிவுடையார்க்கும் அமரர்க்கும் பேரின்பம் பயக்கு மென்றபடி. இப்படிப்பட்ட சீரிய பொருளாக ஸ்வாமி விவக்ஷிக்கும் யநம் இன்ன தென்பது விளங்க விஸேஷி நிஷேடஸம்ஸார விடினும் விசேஷணப் பொருத்தங்களாலே எம்பெருமானாகிற பரம் பொருளே அது என்பது வெளிப்படை ௫

ஸ்ரீ ராமானுஜ ஸித்தாந்தம்

[பத்ராதிபர்]

233-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி

கீழ்வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களைப் பற்றியும், அந்த வ்யூஹங்களிலிருந்து உத்பன்னர்களான கேஸவாதி பன்னிருதிருநாமங்களைப் பற்றியும் தெரிவித்துக்கொண்டேன்; இவ்வு விபவரவதாரங்களைப் பற்றிச்சிறிது விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

விபவமென்பது அஜாயமானோபஹுதா விஜாயதே என்கிற படி பிறப்பிலியான பரம்பருஷன் ஆஸ்ரிதாதுக்ரஹார்த்தம் தன்

னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அநேகப்ரகாரமாக்கிக் கொண்டவதரித்தல் என்று அர்த்தமாகலாம். அவ்விபவமாவது இத்தனை யென்று கணக்கிட்டுச் சொல்ல வொண்ணாதபடி அஸங்க யாதமாய் கௌணமென்றும் முக்யமென்றும் இரண்டுவுகைப்பட்ட டிருக்கும். இதில் கௌணமென்பது அவ்வளவு ஸ்ரேஷ்டமான தன்று. முக்யமென்பது ஸ்ரேஷ்டமானது. ஸர்வேஸ்வரன் லோக ரக்ஷணர்த்தமாக ஒருசேதனை ஆவேஸரித்துச் சில கார்யங்களை ஸ்வேச்சையாலே செய்யுமதை கௌணமென்று சொல்லுவார்கள். அதுவும் ஸ்வரூப ஆவேஸமென்றும் ஸக்த்யாவேஸமென்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். ஸ்வரூப ஆவேஸமாவது தன்னுடைய ஸூபாஸ்ரயமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேஸிக்கை. பரசுராமாவதாரத்தை ஸ்வரூப ஆவேஸ அவதாரமென்பார்கள். ஸக்த்யாவேஸமாவது உசிதகாலங்களில் சில சேதனர்களிடத்தில் தனது ஸக்திமாத்ரத்தாலே ஆவேஸரித்து அக்கார்யம் முடிந்த பிறகு கடக்கிறிக்கை.

இதுதான் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்குள் ஆவேஸரித்து ஸ்ருஷ்டித்து அக்கார்யம் முடிந்தபிறகு அவனைவிட்டகன்று நிற்பல். இதுபோலே ருத்ரனை ஆவேஸரித்து ஸம்ஹரித்தல். மற்றும் அக்னிமுதலான தேவர்களை ஆவேசித்து அவ்வோ காரியங்களைச் செய்தல். ஸ்ருஷ்டிக்குக் கடவனான ப்ரஹ்மாவும், ஸம்ஹாரத்தைப் பண்ணுகின்ற ஸங்கரனும், வேதங்களை விபாகித்து, பஞ்சமவேதமாகிய மஹாபாரதத்தைப் பண்ணிய வ்யாஸமஹருஷியும், வென்றிமா மமூவேந்தி மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்று அவ்வரசர்களின் ரக்தங்களால் பித்ருதர்ப்பணத்தைப் பண்ணிய பரசுராமனும், அகார்ய சிந்தாஸமகாலமேவ ப்ராதுர்ப்பவம் ஸ்சாபத(ய)ரஃ புரஸ்தாத் அகார்த்தயத்தை அகத்தில் நினைக்க ஆரம்பிக்குமப்பொழுதே அவர்கள் முன்னே வில்லும் கையுமாய் ஆவிர்ப்பவித்து ரக்ஷித்துப்போந்த கார்த்தவீர்யார் ஜநாதிகளும் பகவானுடைய ஆவேஸாவதாரமா யிருந்தாலும் அஹங்கார விஸிஷ்ட ஆத்மாக்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேஸரித்து அக்கார்யம் முடிந்தபின் தான் கடக்க நிற்கையால் அவ்வவதாரங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாவிக்கத் தகுந்தவைகளாக ஆகமாட்டா.

முக்யாவதாரமாவது ஸூபாஸ்ரயமான தன்னுடைய அப்ரா க்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அதற்கேற்பட்ட ஸ்வபாவவிஸே

268 ஸ்ரீ ராமாணுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

ஷங்கனொன்றையும் விடாமல் ஆதியஞ்சோதி யுருவையங்கு வைத் திங்குப் பிறந்து என்கிறபடியே தேவதிர்யம்மதுஷ்யஸ்தாவர ஸஜா தீயமாக்கி ஸகலமதுஜந்யந விஷயமாக்குகை. அவ்வவதாரங்களா- வன் மதஸ்ய கூர்மாத்யவதாரங்கள்.

இவைகளில் மதஸ்யாவதாரமாவது சென்ற கல்பத்தின் கடைசியில் சதுர்முக ப்ரஹ்மா நித்ரைசெய்யும் காலத்தில் மூன்று லோகங்களும் ப்ரளய ஜலதியில் முழுகாரிற் க நித்ரைபண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மாவின் முகங்களில் நின்று வேதங்கள் ஆவிர்ப்பவித்தன. அப்போது ஸமீபத்தில் வர்த்தியாரின்ற ஹயக் ரீவன் என்று பெயரையுடைய அருவன் அவ்வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு அப்ரளயார்ணவத்தில் முழுகி மறைந்து விட்டான். அத்தையறிந்த பரமகாருணிகனான பரமபுருஷன் அந் நீருக்குச் சளைக்காத மீனுருக்கொண்டு அம்மஹார்ணவத்தில் ப்ர வேஸித்து ஹயக்ரீவனென்கிற அவ்வஸுரனைக்கொண்டு அவ் வேதங்களைக்கொணர்ந்து ப்ரஹ்மாவிற்குக் கொடுத்தான். இதுவே ஸர்வேஸ்வரனுடைய விபவாவதாரங்களில் முந்தின தாயிருக்கும்— இவ்விடத்தில் மதஸ்யாவதாரத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ஸ்ரீ ஸுகர் பரிஷித்மஹாராஜாவிற்குச் சொன்ன ப்ரகாரத்தைச் சிறிது எழுதி அதுபவிக்க ப்ராப்தமாகிறது.

அதாவது நடந்த கல்பத்தில் ஸத்யவ்ரதன் என்கிற ராஜருஷி ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஒருகால் க்ருதமாலர் என்கிற நதியில் ஜலதர்ப்பணம் பண்ணுநிற்க, அவரது அருச் சலி தீர்த்தத்தோடே மீன் ஒன்று கையில் வந்தது. ஜலத் தோடே கையில் வந்த அம்மீனை அம்மன்னன் அத்தீர்த்தத் தோடே நதியில் விட்டுவிட்டான். அவ்வாறு நதியில் விடப்பட்ட அம்மீனானது, பரம காருணிகனான அம்மன்னனை நோக்கி, ஓ தீனவத்ஸல! நான் இந்த நதியில் என்னுடைய ஜ்ஞாதிகளான மதஸ்யங்களின் உபத்ரவம் ஸஹிக்க முடியாமல் உன் கையில் அடைக்கலம் புகுந்தேன். நீ மறுபடியும் அந்த நதியிலேயே என்னை விட்டு விட்டாய். அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடலாகுமோ? என்று மிகவும் இரக்கமாய் வேண்டிக் கொண்டது. தன்னை அதுகரஹிப்பதற்காக பரமப்ரீதியுடன் பரமபதத்திலிருந்து பரம புருடன் மீனுருவாய் வந்ததை யறியாத அம்மன்னன், ஆர்த்தி யுடன் சொன்ன அம்மீனின் வார்த்தையைக் கேட்டு மிகவுமிரந்த

கித் தன்னுடைய தீர்த்த பாத்திரத்தின் ஜலத்தில் அம்மீனை ஆதரவுடன் எடுத்துவிட்டு தன் ஆஸ்ரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தான். அன்றிரவே அம்மீன் அப்பாத்ரம் போதாதபடி அதிகமாக வ்ருத்தியடைந்து அவ்வரசனை நோக்கி அய்யா அரசனே! இத்தீர்த்த பாத்ரம் நானிருப்பதற்குப் போதாது. மிகவும் கஷ்டப் படுகிறேன். எவ்விடத்தில் நான் சுகமாக ஸஞ்சரிக்கமுடியுமோ? அவ்விடத்தில் என்னை கொண்டுபோய் விடவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டது. அப்போதே அம்மன்னன், அம்மீனை எடுத்துக்கொண்டு போய், அகன்றதொரு தடாகத்தில் விட்டான். ஜலத்தில் விட்டவுடன் அத்தடாகத்தளவு வ்ருத்தியடைந்து எனக்கு சுகமாக வசிக்க இத்தடாகமும் போதாது ஆகையால் பெரியதோர் ஜலாஸயத்தில் என்னைக் கொண்டு விட்டு விட வேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டது. உடனே அத் தடாகத்தளவு அகன்றிருக்கும் அம்மீனை எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஸமுத்ரத்தில் விட்டான். அப்போது மீன் அவ்வரசனை நோக்கி ஓ மன்னனே! சிறிய மீன் பெரிய மீனுக்கு ஆஹாரமென்பதை யறியாயோ? இச்சமுத்திரத்திலிரா நின்ற பெரிய மீன்கள் என்னைத் தின்று விடுங்களே. இதில் என்னை விடுவது உசிதமா? என்று சொல்லிற்று.

இவ்வாறு சொல்லாநின்ற அம்மீனைப் பார்த்து ஸத்யவ்ரதன் உன்னைப்போன்ற பெரிய மத்ஸ்யத்தை நான் ஏங்கும் கண்டதில்லை இவ்வளவு பெரிய உன்னைத் தின்னும் படியான மத்ஸ்யம் எங்கேயும் கிடையாது. ஒரு தினத்தில் நூறு யோஜனை தூரம் வளர்ந்த நீ யார்? ப்ரஹ்ம ஸப்தவாச்யனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே நீயாக வேண்டுமென்றும், நீ உலகைக் கடாக்கித்து வாழ்விக்க இம்மீனுருக் கொண்டிருக்கிறாய் என்றும் பலவாறு ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். அப்போது மீனுருக்கொண்ட பகவான் ஓ ஸத்யவ்ரத இந்நைக்கு ஏழாவது நாள் யுகமுடிவு. அப்போது ப்ரளய முண்டாகப் போகிறது. அச் சமயம் ப்ரளய சமுத்ரத்தில் ஓர் ஓடம் தோன்றும். அதில் நீ ஸமஸ்தமான ஓஷதிகளோடும் ஸப்தருஷிகளோடும் ஸமஸ்தமான வித்துக்களோடும் கூட ஏறி யாதொரு வருத்தமுமின்றி ஏகார்ணவத்தில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாய். அவவோடமானது பெருங்காற்றால் அங்குமிங்கும் அலைக்கப்பட, அப்போது ஸமீபத்திலிராநின்ற பெரிய ஸர்ப்பமாகிற வாஸுகியினால் அந்த ஓடத்தை என்னுடையகொம்பில் கட்டிவிடு. நான் ப்ரஹ்மாவின் இரவு முடி

யும் வரை அப்ரளயத்தில் ஸஞ்சரிப்பேன். நான் பரப்ரஹ்ம ஸப்த வாச்யன். ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் நிரதிரயமான பெருமையை யுடையவன். உன்னுடைய அழகான ப்ரஸ்நங்க ளால் இவ்வர்த்தத்தை உனக்கு அறிவித்தேன். நீ இதை யறிவாய் என்று சொல்லி பகவான் அந்தர்த்தாநமாய் விட்டார்.

அப்பால் ஸத்யவ்ரதன் தர்ப்பங்களை கிழக்கு துனியாய்நுக் கும்படி பரப்பி அதன்மேல் வடகிழக்குத் திசையை நோக்கி உட்கார்ந்துகொண்டு மதஸ்ய ரூபதாரியான பகவானுடைய பாதார விந்தத்தைப் பரிவுடன் த்யானம் செய்துகொண்டு பகவானால் சொல்லப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஏழாவது தினத்தில் மேகங்கள் ஊழிமுதல்வனுருவம்போல் கருத்து ஆகாஸத்திற் சிறிது மவகாஸமின்றிப் பரந்து மின்ன லோடும் இடியோடும் கூடி அதிபயங்கரமாக இடைவிடாது வர்ஷிக்க, எங்கும் ஜலமயமாய் ஸமுத்ரமும் வேலையைக் கடந்து உலகம் முழுதும் வ்யாபித்து விட்டது. அப்போது பகவானை த்யாரித்துக் கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதன் முன்னே ஓர் ஓடம் தென்பட்டது. உடனே ஸத்யவ்ரதன் அவ்வோடத்தில் ஸமஸ்தமான வித்துக்களோடும் ஸப்தருஷிகளோடும் ஓஷதிகளோ டும் ஏறிக்கொண்டான். அதைப்பார்த்த ருஷிகள் ஸத்யவ்ரத னைப்புகழ்ந்து ஓ அரச ஸ்ரேஷ்டனே ! தன்னைத்துதிப்பார் க்லே ஸத்தைப் போக்குமவனான கேஸவனை த்யானம் செய்வாயாக. அவன் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் ஸங்கடத்தில் நின்றும் நம் மைக் காப்பாற்றுவான் என்று சொல்ல, ஸத்யவ்ரதனும் அவ் வாறே த்யாரிக்கப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன் அனேக யோஜனை தூரமுடைய ஸ்வர்ண மயமான திருமேனியையும் ஒற்றைக் கொம்பையுமுடைய ஓர் மீனுவாய் அப்ரளயார்ண் வத்திலாவிர்ப்பவித்தான். ஸமீபத்தில் நீண்டதோர் ஸர்ப்பமும் காணப்பட்டது. உடனே ஸத்யவ்ரதன் அவ்வோடத்தை மீனரு வாகிய பகவானுடைய கொம்பில் அந்தப்பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் 'கயிராக் கொண்டு கட்டிவிட்டுப் பரமானந்தபரிதனய் பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்ரம் பண்ணினார். அவ்வாறு ஸ்தோத்ரம் பண்ணு நின்ற ஸத்ய வ்ரதனைக்கடாகூழித்து மதஸ்ய பகவான் அப்ரளயார்ணவத்தில் ஸஞ்சரியாரின்று கொண்டு ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலகூணமான ஆத்மதத்வத்தையும் அவ்வாத்மா

பகவானையடைவதற்கு ஸாதனமான பக்தியோகத்தையும் ப்ரதிபாதியா நின்ற மத்ஸ்ய புராணத்தை யருளிச்செய்தான். ஸத்யவ்ரதன் ஸப்தருஷிகளோடு கூட ஓடத்திலிருந்து கொண்டே மத்ஸ்ய பகவானால் சொல்லப்பட்ட அப்புராணத்தைக் கேட்டுப் பரமான்ந்த மடைந்தான்.

வேதங்களை அபஹரித்துச்சென்ற ஹயக்ரீவனைக்கொன்று அவ்வேதங்களை மீட்டு ப்ரளயம் போனவுடன் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருந்த ப்ரஹ்மாவிற்குக் கொடுத்தான்.

இவ்வாறு ஜ்ஞாந விஜ்ஞாந ஸம்பன்னனாய் மீனூருவாகிய பகவானுடைய அநுக்ரஹத்தைப்பெற்ற அந்த ஸத்யவரதனே இந்தக் கல்பத்தில் வைவஸ்வத மதுவாயிருக்கிறான். இந்த ராஜருஷியான ஸத்யவ்ரதனுக்கும் மாயா மத்ஸ்ய ரூபியான பகவானுக்கு மிடையே நடந்த இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சிந்திப்பார் இவ்வுலகில் அவர்கள் நினைத்த ஸமஸ்தமான ஐஸ்வர்யங்களையு மடைந்து ஸரீரவியோகாநந்தரம் “நசபுநராவர்த்ததே” என்கிற பரமபதத்தையடைந்து பகவானுக்குப் பல்லாண்டு பாடிக்கொண்டு பரமான்ந்த மடைவார்கள்.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஐகீத்குரு அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி
விஷயமான செய்யுட்கள்

T. K. இராமானுஜன்
செந்தமிழ் உதவி பத்திராசிரியன்

கோச்சகக் கலிப்பா

1. ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆந்திரமும் முதலாய
சிரியபன் மொழிகளிலும் தேயமெலாம் நனிபுகழும்
மாரியென வுரைவழங்கும் வள்ளல் அநந்தாரியனார்
ஏரியல்செந் தாமரைத்தாள் எப்போதும் பணிகுவமே.
2. மன்னு புகழ்முமேம்பை நம்பி வழித்தோன்றிக்
கன்னி முதலிமய மட்டும் கடல்வண்ணன்
றன்னடியார் வாழச் சமயப் பகைதடிந்து
மன்னுகதிர் ஞாலங் கடந்து மறைந்ததுவே.

272 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி .

3. தென்னாட்டுப் புலவர்திறம் தேயமெல்லாம் கொண்டாட
இந்நாட்டுப் பரசமய இகலழித்துத் திறைகொண்டார்
எந்நாட்டும் அதுபுரிய எண்ணி அநந்தாரியனார்
பொன்னாட்டுள் இஞ்ஞான்று புக்கனரோ புகல்வீரே.
4. உலககுரு என்றே உரைக்குமுறைக் கேற்ப
நிலமுழுதுந் தஞ்சீர் நிறுவினார் வானத்
தலமும் அடியிணைக்கீழ்த் தங்கப் புரீந்து
நிலவுறச் செய்தற்கு நினைந்து பிரிந்தாரோ.
5. அண்ணல் மிகு காதி அநந்தாரியனார்தாம்
கண்ணன் கழல்கட்கு அனவரத கைங்கரியம்
பண்ணி மகிழ்தற்கிப் படிதகா தென்றெண்ணி
விண்ணுலகில் இன்னு விழைந்து புகுந்தனரோ.
6. ஆழ்வார்கள் செய்கலையும் ஆன்ற பழமறையும்
ஏழ்பாரும் உய்ய இசைக்கும் அநந்தாரியனார்
வாழ்வான வைகுந்த வானாடு புக்கனரேல்
தாழ்வாரை ஆளும் தகையார் இனியாரே?
7. வேதம் முதலான விழுநூல்கள் பற்பலவும்
கோதகல ஆய்ந்து குணம்பலவும் தந்துபதித்
தாதரவோ டெங்கட் கருளும் அநந்தாரியர்போல்
ஏதமறப் பன்னூல் தருவார் இனியாரே.
8. நித்தியமும் நைமித்திகமும் நெறிதவறாப்
பத்திமையோர் செய்யப் பரமனார் வீற்றிருக்கும்
உத்தமமாம் கோயில்பல ஊர்தோ நெடுப்பித்தற்கு
அத்தன் அநந்தாரியன்போல் வல்லார்கள் ஆரினியே.
9. சென்றவிட மெல்லாம் திருமால் பரத்துவமே
நன்று விரித்துவரும் நாவீறுடையபிரான்
இன்று திருநாடு புகுந்தாலும் எழுகதிர்போல்
துன்றும் ஒளியோ டெலகுதொழத் தோன்றுவரே.

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் ஜகத்குரு அனந்தாசார்ய ஸ்வாமிகளின் பிரிவு

[C. P. ராஜகோபாலன்]

“ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார் சான்றாண்மைக்
காழி யெனப்படுவார்”

என்பது மூதுரை.

ஊழி பெயரினும் தம் புகழ் குன்றாது வைகுந்தவானுடளவும் செல்லும் கீர்த்தியாய், மண்மிசைப்புறந்த பயன் எய்தி, விண்ணு ளார் செல்வம் வீறெய்த நம் ஜகத்குரு சுவாமிகள், சென்ற ஆடித் திங்களில் சாப்ரா என்னும் நகரில் வியோகமடைந்தார் என்பதை கேட்டுப் பரிதபிக்காத சனாதனிகள் எவர். சென்ற நூற்றாண்டில் அன்னார் நம் இந்து மதத்திற்கும் ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜலித்தார்த்தத் திற்கும் சிறப்பாகச் செய்து வந்த அரியதொண்டு எம்போல்வரால் அளவிடற்பாலதோ. இருள் தருமாஞாலத்தில் கலிமிக்க காலத் தில் ஆழியானருளால், மாயாவாதிகள் செறுக்கடங்கும்படிக்கும், எம்பெருமானார் தரிசனமே தழைத்தோங்கவும் தம்முடைய சரீரம் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தனக்கென வாழா பிறர்க்குரியனவாக் கித்தம்வாழ்நானைக் கழித்தார் என்று கூறுவது மிகையாது. மரவுரி யுடுத்த மலைவன நெற்கொரித்து முதிர்வன சருகு வாயில் வந்தால் வன்பசி தவிர்த்து அனல் வெயில் மழையால் வருந்தி மூலவனலை சிரமனவு எழிப்பியும் நீரினிடைமூழ்கியும் தேகம் நமதல்லவென்று சிற்சக வபேகையில் சிற்கும் அன்பரிலும் துளக்கமில் நல்தவ முனிவர் கரைகண்டோர் யாவரிலும் சீரிய பெருமை நம் ஸ்வாமி யினுடையதாகும். திருமாலடியாரல்லாதவர் வீடில்லாதவரே என்று தெளிந்து அப்பெருமானையே, சதா சிந்தித்தும், அச்சிந்த னையின் பயனாய் கேட்டார்களை பிணிக்குந்தகையவாய் கேளா ரும் வேட்ப மொழிகள் நவின்று, தனக்குள் அமைத்த தேவபிரா னையே புறத்திலும் (பல கோயில்களில்) அமைத்து திவ்ய தேசங்க டோறும் சஞ்சாரம் செய்து இரகஸ்ய கிரந்தகளின் ஸாரத்தை பல் லோர்க்கும் பயன்படும்படி இம்மையும் வீடும் பயக்கும்படி செய் யத் தெள்ளியார் திருநான்மறை வல்லவருள் பெரியோராவர்.

இவர் தம் குணங்களைப் பேசப்புகில் வாய் படைத்த பயன் பெறுவோம். அவை சொலப்புகில் வாயமுதம் பரக்கவேண்டும். சிறு மாமனிசர் என்பதற்கேற்ப மிகவும் துரிசமான திருமேனியோடு தூய வெள்ளைதரித்து, காண்பார்க்கு எளியாராய், தம்மை அடைந்தோர்க்கு அருள் பொழியுமுகத்தராய் புறந்தூய்மை நீரான் அமைவதுபோல் அகந்தூய்மையும் வாய்மையார். கண்டவர் மனம் வழங்கும்படி கவரும் சக்தி வாய்ந்தவர். அரும் பெரிய வேதாந்த விளக்கின் தத்வங்கள் லேசில் எவர் மனதிலும் பதியும்படி எடுத்துச் சொல்லும் பேராற்றலுள்ளவர். வள்ளலென்னும் பெயர் இவர் மாட்டு வாயானவாய், பேசும் பேச்சில்லாமல் ஈந்துவக்கும்இன்பம் பெற்றவர். அன்றாது அறுபதாவது அப்த பூர்த்தி விழாவில் செய்த தானதருமங்களும் பின்னர்ச் செய்த பெரிய தானங்களும் இன்னும் எவர் உள்ளத்திலும் பதிந்து கிடக்கின்றன. சிந்தையாலும், சொல்லாலும், செய்கையினாலும், ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜேவிக், தாந்தத்தை வடநாட்டில் நிலைநாட்டிய பெருமை இவர் ஒருவருக்கே உரியது தென்னாட்டில் இருப்பது இயல்பேயாகும். வடதேசத்தில் பல பாஷைகள் நிறைந்த இடத்தில் அப்பாஷைகளில் வல்லுநராகி சித்தாந்த ஸ்தாபனம்செய்து, பெரிய அரசர்களுடும் ஜமீன் தார்களையும், மற்றும் பல்லோரையும் இச்சித்தாந்தத்தைத் தழுவும் படிசெய்யும் வன்மை எவ்வித ஆற்றலும் ஊக்கமும் வேண்டுமென்பதை அளித்தல் இவர் தம் பெருமையின் நற்கூறு அறிந்ததாகும். இவர் தாம் வேங்கடத் துறைவார்க்கு நமவென்பது போலல்லாமல் இந்தியாவின் தலைமை நகரமாகிய பம்பாயில் யாவரும் கண்டு வியக்கும்படியாய், விண்ணினின்று இழிந்ததோ! என்னலாம்படி மணிப் பெட்டகம்போன்ற அரசவணைத்துயின்ற ஆழியானுக்கு ஆடகமாடம் அமைத்தது அப்பெருமான்பால் கொண்டுள்ள எல்லையில் பிரேமத்திற்கு ஓர் சாட்சியாகும். இதுவே இவரது ஞாபக சின்னமாக என்றும் விளங்கும். ஸ்ரீ ராமானுஜ சித்தாந்தம் பரவவேண்டுமென்னும் முழுநோக்கத்துடன் இத்தகைய நிலயம் ஒன்றை நிறுவியது, அர்ச்சாவதாரத்தில் பெருமையும், தேங்கின மடுக்கள் போலே என்றும் தாகித்தவர்க்கு பருகும் அமிர்தமாகும். இத்தூய வாழ்க்கையுடையார் பெருமை கூறப்புகின், அது “ துறந்தார் பெருமை துணைக் கூறின் வையத்திறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று” என்பதுவேயாகும்.

ஸ்ரீ பாஷ்ய விஷய ப்ரம நிர்ாஸ :

ஸ்ரீராமாணுஜஸ்தத்தார்தவையந்தி திருவாடிப்பூர சஞ்சிகையில், பி. ஆர். ஆராவமுதய்யங்கார்ஸ்வாமி எழுதியதாக அடியில் கண்ட விஷயம் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் முதலிலும் முடிவிலும் இரண்டு பாடப்பிழைகள் ஸம்பதிதங்களாய் விட்டன என்று பிராமாணிக பண்டிதர்கள் கொண்டாடும் படியாக ஸ்ரீ அண்ணாஸ்வாமி தத்வப்ரதிஷ்டையில் நிரூபித்திருக்கிறார். அதாவது “க்யுஷ்யோமா உஷஸீ ஸிஷஸுத ஹதி வரதி வரஸவ ஸஹவாஸு” என்ற விடத்தில்-ஸஹவாஸு. என்கிற பாடம் சரியானதில்லை. ஸஹவாஸு என்கிறபாடம்தான் சரியானது என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பழைய தாளகோஸங்களைக் கொண்டும் விசுரான்கள் முன்னிலையில் சொந்தமான உபபாத நங்களைக் கொண்டும் நிரூபித்துக் காட்டினதாகவும் அந்த விதமானவரும் ஒத்துக்கொண்டதாகவும். நிகமாந்ததேசிகன் தத்வடிகையில் ஸஹவாஸு என்ற பாடத்தையே ஆதரித்திருப்பதாகவும்; ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ர அவதாரிகையில் “யஜி வரஸிவாஸுஷாயகூம்”-“யுநராஸுதி ஸஹவாஸுஜா ஹதிசுரஹ. என்ற விடத்தில். ஸஹவாஸுஷா என்றும்மாறி தப்பாக வந்துவிட்டதாகவும் ஸஹவாஸுஷாயம் ஸங்கையும் பர்யாயமானதால் இது தப்புபாடம். ஸஹவாஸுஷா என்றேயிருக்க வேணும், என்றும் காட்டினதாகவும் வெளிவந்தது.

“புதிதெழுந்தவெளியெல்லாம் புதுவாழ்வு புதுவாழ்வு: ஸ்ரீமத்திருவருளால்
திருநெல்வேலி மாவட்டம் “சென்னை” விவசாயப் பள்ளி காரணம்” ஐதி
ஹாசியை விவரிக்கிறார். அந்த நேரத்தில் அவர் அவ்வாறு சொல்லும் போது

ஸக்யம், ஸவிதுஷா ப்ரவ்ருத்திரிதி ஹி தஸ்ய வாஸ்யஸ்யாப்யஃ
யத்யுவி ஜ்ஞாநவஹம் க்ருஷ்ணஃ—தயாவி ஸவிதுஷ உதி ஷஷ்டீ
ந க்ருஷ்ணாமவிஹிதா; ஸவிதுஷோ ஜாநீத உதி திஷ்ணவ்
தாந்யாஹுக்ஷாஸு; யாதொவிதுஷகேஸு ப்ரவ்ருத்தி தக்ஷா
ணாயுக்ஷாஹு; ந ஹி தக்ஷுவுடம் க்ருஷ்ணாமவிஹிதகே வலிபுதி
கதொ நாசுவ்ருதிவ்ருஸவவ்ருவ்ருரிதி நிரோயஸ்ய ஸாவ
காஸக்யஃ ” இந்த உபபாதநப்பிரகாரத்தால் ஸம்ஹவாஸு என்கிற
பாடமே அங்கீகரித்ததாக ஏற்படுகிறது. எப்படியெனில் ஸஹீ
வாஸு என்றுபாடமானால், வ்ருதிவ்ருஸவம் இருப்பதால் என்று
அர்த்தமாகும். இந்தவாதிடகம் வலிபாண கௌமுதி ஸமாஸ
விதிகள் படித்தவர்கள் எல்லாருக்கும் இருப்பதாக தெரிந்த விஷ
யம். அவர்களுக்கு இருப்பதினால் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை.
இருந்தாலும் பிரகிருதஸ்தலத்தில் அந்த வாதிடகம் வ்ருவதிடக்
குமா, வ்ருவதிடக்காதா, என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் போக்க
வ்ருக்ருதஸ்தலத்தில் ஸம்பவிக்கும் என்று உபபாதநம் பண்ணு
வதுதான் ம்ருங்கார ஸெயீ. ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் பிரதிப்ர
ஸவ மிருந்தாலும் பிரகிருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்று
சொன்னால் தான் உபபாதநம் பண்ணிக்காண்பிப்பது ஷ்ராவோ
தாக்களுக்கு பணியாக விருக்கும். ஸ்ருதவ்ருக்ரஸிகாஸ்யாயுர்
உபபாதநம் பண்ணிக்காண்பித்ததினால் ‘ஸம்ஹவாஸு, என்ற
பாடமே அந்த ஷ்ராவோதாவுக்கு திருவுள்ளமாகத் தெரிகிறது.
ஸஹீவாஸு என்றால் ஸாஸ்திரத்தில் இருப்பதனால் என்றர்த்த
மாகும். அது ஷ்ராக்ரணஸாஸ்யும் படித்தவர்களுக்குத் தெரியு
மாதலால் அது சொல்லவேண்டிய விஷயமாக விராது. சில விடத்
தில் சாஸ்திரத்திலிருப்பதால் என்று சொன்னாலும் அது பிர
கிருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்று சொஷ்வொணம்
பண்ணியே தீரவேண்டி வரும். ஆகையால் வ்ருதிவ்ருஸவ
ஸம்ஹவாஸு. என்றபாடத்தில் ஸாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட வ்ருதிவ்ரு
ஸவம் வ்ருக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறபடியால் என்றர்த்தமாகிறபடி
யால் ஸ்ருதவ்ருக்ரஸிகாஸ்யாயுர் வ்ருக்ருதத்தில் ஸம்பவத்தை
உபபாதநம் பண்ணிக் காண்பித்தபடியால் அவருக்கு ஸம்ஹவாஸு.
என்று பாடமே திருவுள்ளத்திலிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது.

அவர் ஸஹீவாசு என்றவது ஸஹவாசு என்றவது ப்ரதீகம் எடுக்காமலிருந்தாலும், உபபாதநப் பிரகாரத்தில் ஸஹவாசு என்ற பாடமே தஹ்ஸீத மென்னக்குறையில்லை, தாளகோஸங்கள் அனேகங்களில் அடியேன் ஸாமி சன்னிதியில் காலசேஷபம் பண்ணினது முதல் பார்த்ததில் ஸஹவாசு என்ற பாடமே காண்கிறது. அச்சிட்ட கோசங்களிலும் அப்படியே காணப்படுகிறது. அதற்கு உபபாதநமும் பண்ணி அந்த பாடமே ஸாது என்று காண்பித்தாய் விட்டது. இனி ஏதாவது கோஸத்தில் ஸஹீவாசு என்ற பாடமிருந்தாலும் தஸ்யுவ்ரகூதெவிஸஹவாசு என்று சேஷ வுரணம் பண்ணி அர்த்தம் நிர்வஹிக்க வேண்டியதாயிருப்பதால் அதைக் காட்டிலும் ஸஹவாசு என்ற பாடமே ஸாயுவாதலால் இதுவே ஸவது ஸஹவ்ர திவஹ்வாஃ என்று தெரியக்கடவது. தஹ்ஸீகையில் கூட ஸுஸூகதூ இந்த பாடத்தையே ஆதரித்ததாகவே கொள்ளலாம். எங்ஙனே யென்னில் “கூஷெராமெதி—ப்ரதிவ்ரஸவொவ்வாஹிராஸஃ தஸ்ய ஸஹீவாசு.” என்றிருக்கிறது. இங்கு செய்யவேண்டிய உபபாதநம் முன்னமே செய்யப்பட்டிருக்கிறது. “கூஷெணி ஷஷ்ரீ ஐகூநெந ஸாயாரணம் வ்ரதிவஹியாநஸஸு ஸஹீவாஹு ஐதி ஸஹுவூதெ. ‘ஷெசூர்விஹ்யூஸெ’ சுநுஸரிஷாயாஹி வ ஸஹீஸஹீவாஹி சுஹெஹநாயூஸு ஜாநாதெஃ கூஷெராமஃ கூஷிதஹவி தசு சுரணஷஷ்ரீராதநவெக்ஷுஃ வ வுஷெஜாநீத ஐகூஹாஹாணாசு—என்றிருக்கிறது. முன்னிலிருக்கும் இந்த உபபாதநத்தால்—பின்னால்—தஸ்யுஸஹீவாசு என்றிருந்தாலும், வ்ரதிவ்ரஸவஸ்யுஸாஹீவ ஸஹீவாசு தஸ்யுவ்ரகூதெ ஸஹவாசு என்றும் சேஷவுரணம் பண்ணி அர்த்தம் கொள்ளத் தட்டில்லை. ஆகையால் தஹ்ஸீகை பங்க்தியும் ஸஹீவாசு என்ற பாடத்திற்கு ஸாயுகமாகவாகாது. ஆதலால் ஸஹவாசு என்ற பாடமே ஸாயு; ஸஹீவாசு என்றபாடம் ஸேஷ பூரணம் பண்ணி அர்த்தம் கொள்ள வேண்டியதாயிருப்பதால் ஸாயு வென்றே தோற்றுகிறது.

இனி ஸுநராவுதி ஸஹவாஸஹீ, ஸுநராவுதி ஸஹவநாஸஹீ என்ற விரண்டு பாடங்களில் எதுஸாயு வென்.

“சுநயுஹாதிஷ்டபஸுநாக் என்று வெடான ஸார ஸ்ரீ
ஸூக்தி: “சுநயுஹாதிஷ்டபஸுநாக் வரணீணஸூவா
என்று பீவவாக்ரம் இந்த ரீதியில் தெலுங்கு லிபியில் முதலில்
அச்சிடப்பட்ட ஸஹ்யாஹாஷம் அதின் ஸ்ராவ்யாநங்களிலும்
“சுநயுஹாதிஷ்டபஸுநாக் என்றே காணப்படுகிறது. இவ்
விடத்தில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. “வஸு-
ஹம்ஸம் ஸுநயுஹாதிஷ்ட” ||8-2-72|| என்கிற ஸ்ராக்ரண
ஸூக்திரத்தால். “சுநயுஹ” என்கிற ஹக்ரானு ப்ரா-
திவஹித்திற்கு வஹானுத்தில் ஹக்ரம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அந்த விதி. ‘சுநயுஹ’ ப்ராதிவஹித்திற்கு ஸ்ராவஸூயத்
திலும் ஸ்ராவஸூயங்கள் வந்து லோபித்து ஸ்ராவஸூயவத்தால்
“ஸூவஹிஷ்டம் வஹி” என்பதனால் வஹஸூயெஹி வந்து. ஹக்ரம்
வரவேண்டியதாயிற்று. அப்படியிருக்க “சுநயுஹாதிஷ்டப-

யுக்தம்-என்று ஸ்ரீஹ்ருஷ்யகுதவாகாஸிகாஜீவ ஸாரங்களில் ஸாதித்திருப்பன ஸ்ரீகாணவிக்ருஷ மாகவே ஏற்படுகிறது. இதைப் பற்றி அடியேனுக்கு ஸ்ரீஹ்ருஷ்யகுதவாகாஸிகாஜீவ ஸாரங்களில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமான் திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை. புரிசை ஸ்ரீரங்காசாரியர் ஸ்ரீமதி வெகு நாளாக யோசித்து யோசித்து ஏற்படாமல் அடியேன் அந்த ஸ்ரீமதி சன்னிதியில் ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் பண்ணும் போதும் ஸ்ரீபாஷ்யமாய் அதற்குத்தகுந்த பரிஹாரம் ஏற்படாமல் யோசித்திருந்த காலத்தில் எம்பெருமான் கிருபையினால் ஒரு ஸ்ரீபாஷ்ய தாளகோஸம் கிடைக்க அதுவும் ஒரு வித்வானால் முன்னாறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் தப்பில்லாமல் எழுதப்பட்டதாயிருக்க அதில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பார்க்க “ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீபாஷ்யம்” என்றிருந்தபடியால் அடியேனுக்கு இந்த பாடமே சரியானதென்று அருளிச்செய்தார். சிலர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீபாஷ்யம் என்றிருந்தபடியால் அடியேனுக்கு இந்த பாடம் தவிர வேறு பாடம் கருணமையால் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீ ஸ்ரீஸ்திதியை நாம்வேறு விதமாகத் திருத்தக்கூடாதென்கிற பக்த்யதிசயத்தால் இந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யொருவிதமாக ஸமர்த்தநம் பண்ணி எழுதியுமிருக்கிறார்கள். அது அவ்வளவு துஷ்கரமாக வில்லாததால் ஸ்ரீ ஸ்ரீமதிக்குத்தகுந்த ஸ்ரீ கோஸமும் கிடைத்தது. படியால் ஸ்ரீ ஸ்ரீமதி திருத்தி யருளினார். இப்படி யோசித்துச் செய்யவேண்டிய விஷயங்களிருக்க யோசிக்காமலே ஸ்ரீபாஷ்யம் என்கிற பாடத்தை திருத்தி ஸ்ரீபாஷ்யம் என்ற பாடத்தை ஸ்ரீபாஷ்யம் வென்று சொல்லுவது அடியேனுக்குச் சரியாக தோற்றவில்லை.

வைஜயந்தீ க்ராஹக மஹாஸயர்கள் சன்னிதியில் ஓர் விண்ணப்பம் நமது வைஜயந்தீ, கார்த்திசையில் கார்த்திகை ஆரம்பித்து நாளது புரட்டாசித் திருவோணததோடு 11-ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அடுத்த அம்பிசியில் திரு மூலத்தோடு 12-சஞ்சிகைகளும் வெளிவந்து அப்த பூர்த்தியாய் இரண்டாவது வருஷம் ஆரம்பமாகும். ஆதலின் இந்த வருஷத்துச் சந்தாத் துக்கை ௧. 1-12-0 இதுவரை அனுபபாமலிருக்குமவர்களுக்கு வி. பி. மூலம் ஸஞ்சிகை அனுப்பினால் ஸ்ரீ செலவு அதிகப்படுமாநல்ல அடியேனிடத்தில் க்ருபை பண்ணி மணியார்டர் செய்தருள வேண்டுகிறேன்.

—பத்திரிதிபர்.

வர்த்தமானங்கள்

பனஸவாடியில் கோயில் கொண்டிருக்கும்

ஸ்ரீ வெங்கடேசப்பெருமாள் தாது ஸ்ரீ ப்ரஹ்மோத்ஸவம்,

1936ஸ்ரீ அக்டோபர் மீ 15தேதி முதல் 25ம் தேதி வரையில் நடைபெறும். 16உ த்வஜாரோஹணமும் 24உ தீர்த்தவாரியும் நடைபெறும். ஒவ்வொருநாளும் இரண்டு வேளையும் ஸ்வாமி புறப்பாடு வீதிகளில் நடக்கும். தென்னிந்தியாவிலிருந்து வேத பாராயணக்காரர்களும் திவ்யப்ரபந்தம் ஸேவிப்பவர்களும் வந்து பாராயணம் ஸ்வாமியின் முன்னும் பின்னும் நடத்துவார்கள். தென்னிந்தியாவிலிருந்து பாண்டு வாத்தியக்காரர்களும் நாதஸ்வரக்காரர்களும் வந்து உத்ஸவ காலத்தில் வாசிப்பார்கள். வாண வேடிக்கையும் நடக்கும். வட இந்தியாவில் இப்படிப்பட்ட உத்ஸவம் வேறு எங்கும் ஸேவிக்க முடியாது. பக்த ஜனங்கள் எல்லோரும் இஷ்ட மித்ரர்களோடு வந்து உத்ஸவத்தில் கலந்துகொண்டு ஆனந்திக்கக் கேட்டுக் கொள்ளப் படுகிறார்கள்.

உத்ஸவ விவரம்

அக்டோபர் மீ 14உ புதன்கிழமை மிருத்ஸங்க்ரஹணம், அங்குராரோபணம். 15உ வியாழக்கிழமை ஸேனைமுதலியார் வீதிசோதனோத்ஸவம். 16உ வெள்ளிக்கிழமை காலை யில் துவஜாரோஹணம், வெள்ளிச்சப்பரம் பேரீதாடனம். ராத்திரி ஹம்ஸ் வாஹனத்தில் புறப்பாடு. 17உ சனிக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி சேஷ வாஹனம். 18உ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி கருட வாஹனம். 19உ திங்கட்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி அனுமந்தவாஹனம். 20உ செவ்வாய்க்கிழமை காலை பல்லக்கு மோஹினிவேஷம், ராத்திரி விம்மவாஹனம். 21உ புதன்கிழமை காலை தோளுக்கினியான் சூர்ணாபிஷேகம். ராத்திரி யாளிவாஹனம். 22உ வியாழக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி யாணை வாஹனம். சௌபாடியில் வாணவேடிக்கை. 23உ வெள்ளிக்கிழமை காலை பல்லக்கு, ராத்திரி குதிரைவாஹனம். 24உ சனிக்கிழமை காலை பல்லக்கில் சௌபாடிக்கு எழுந்தருளி, தீர்த்தம் ஸாதிப்பது, ராத்திரி ஆனந்த விமானம். 25உ ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை புஷ்ப யாகம், ராத்திரி புஷ்பல்லக்கு.

இப்படிக்கு,

தேவஸ்தானம்—கார்யகர்த்தா.

வதாரா ஶ்ரீமஹா காரணாவயஸ்து யதிநஃ காரணணைகவலி
நொஃ—சூலீ டலஸ்து மணிகதலு ஶோவி ஸதாரா ஶ்ரீமஹா
தலெவ ஜமதலு டலெயெகஸ்து | எந்த அற்பிசியில் திருமூலத்
திருநாளானது கருணையங் கடலான கார்த்தோபயந்த்ரு (மண
வாளமா) முநிகளின் அவதாரத்திற்குக் காரணமாயிற்றே ?
அந்தத் திருமூலம் அஸத்துக்களில் அக்ரகண்யனான அடியே
னுடைய ஸத்தைக்கு மூலமாகவும் இருள் தரு மாஞாலத்திலுள்ள
ஆத்மாக்களின் அப்யுதயத்திற்கு மூலமாகவும் ஆயிற்று என்று
அருளிச் செய்தமை போற்றற்குரியது. இவ்வளவு பெருமை
வாய்ந்த இவ்வாசிரியரின் பெருமையைப்பற்றி மனஸாலும்
நினைக்க வரிதாயிருக்கப் பேசவும் எழுதவும் துணிவது ஸாஹ
ஸமே யாகும். பாற்கடலின் பாலை முற்றவும் பருக நினைத்ததொரு
பூசையைப்போல் ஆசை பற்றி வரையலுற்றேன்.

இம்மஹாநுபாவர் “செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திடு நாள், சீருல காரியர் செய்தருள் நற்கலை தேச பொலிந்திடு நாள், மந்தமதிப் புவி மானிடர் தங்களை வானி லுயர்த்திடுநாள், மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசர்தம் வாழ்வு முனைத்திடுநாள், கந்தமலர்ப் பொழில் சூழ் குரு காதிபன் கலைகள் விளங்கிடு நாள், காரமர் மேனி யரங்க நகர்க்கிறை கண்கள் களித் திடுநாள், அந்த மில்சீர் மணவாளமுனிப்பரனவதாரம் செய்திடு நாள், அழகு திகழ்ந்திடுமைப்பிசியில் திருமூலமதெனு நாளே” என்று கொண்டாடத் தகுந்த, கலியுக வருஷம் 4471 சென்ற ஸாவீவாஹன ஸகாப்தம் 1292-வதான ஸாதாரண வசுஷம் அற்பிசி மாதம் 26-வது தினம் வியாழச்சித் திதியில் பக்ஷம் மூல நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய சதுர்த்தி திதியில் சொட்டைக் குலத்தில் கோமட மென்கிற குடியில் திகழக் கிடந்தான் திரு நாவீறுடைய பிரான் தாதரண்ணரரையர் குமாரராக உடையவ ருடைய அபராவதாரராய் உபய விபூதியும் கொந்தளிக் கும்படி அவதரித்தருளினார். அவதார ஸ்லோக மிருக்கும்படி—
வாயொலாவம் மதாயாம் கலியாமஸரடி ஸுஜராயெ ஸகா ஷெ வஷெ ஸாயாரணெக்ஷெ ஸபியிமதததுவெ வாவரெ தீர ஸெஷெ—வாரெஷெவெ உததுஷெராம் ஸஜிஜிவதிபுள ஸுஷுஷெஷெ ஸுகுஷெ ஸுஜிஷுஷெவா ஷெதாரெ யதிவதிர வரொருஷெஜாஷெதாஷெ |

இவ்வாசார்ய சிகாமணி இவ்வுலகிலவதரித்தவன்றே கவி, வாணோமறிகடலோ காணோ ஒருங்கிற்றுக் கண்டிலம்....

இவ்வாறு உலகை வாழ்விக்க அவதரித்தருளின மாமுனி களுக்கு தாதரண்ணரும் பத்து நாளும் கடந்த விரண்டா நாள் ஜாத கருமம் செய்து திருவிலச் சினையும் ப்ரஸாதித்து, இவ ருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸைப் பார்த்து இதொரு அவதார விசேஷ மென்று கருதி பணமாடரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளி கொள் மணவாளரான அழகிய மணவாளனுடைய திருநாமத்தை இவர்க்குக் திருநாமமாகச் சாற்றி யருளினார்.

இவ்வாறவதரித்த மாமுனிகள், உசித காலங்களில் அன்ன ப்ராஸந செளளோபநயநாதி ஸம்ஸகாரங்களை ஸாஸ்திர விதிப் படி செய்யப்பெற்று வேதாதி ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஸ்த்ரங்களை அதி கரித்து திருத்தகப்பனாரான தாதரண்ணரிடம் தமிழ் வேதங்களா கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களையும் அதிகரித்து பதினாறுவது திரு நக்சத்திரத்தில் ஷோடஸ கலைகளோடு கூடின பூர்ண சந்தரணைப்போலே ஸகல கலா ஸம்பூர்ணராய் விளங்கா நின்றார்.

அப்பால் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருத் தகப்பனாரால் திருக்கல்யாணம் செய்விக்கப்பெற்று மாதுலகுல மான சிக்கில் கடாரத்திற்சில காலம் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அக் காலத்தில் ஆழ்வார் திரு நகரியில் தர்ஸந ப்ரவர்த்த கராயெழுந்தருளியிருக்கும் திருமலையாழ்வார், பின்னால் தர்ஸந ப்ரவர்த்தகராவார் யாரோ? என்று ஆலோசியாநின்றனுகொண்டு தொண்டர்க்கமுதான திருவாய் மொழியின் திவ்யார்த்தங்களை நிலத் தேவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பரமபோக்யங்க ளாக அருளிச் செய்யாநின்றனுகொண்டு இதர ஸாஸ்த்ரங்களை அநாதரித்து திருவாய் மொழியின் ஸப்தரஸம் அர்த்தரஸம் பா(வா)வரஸம் முதலானவைகளை ஸர்வதா அதுபவியா |ரின்று கொண்டிருக்கையாலே திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று எல்லா ராலும் போற்றும் பெருமையையுடையவராய் ஆழ்வார் திருவடி களையே தஞ்சமாகக் கருதி ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணாநின்றனுகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

. அப்போது நாயனாரும் மாதுல குலமான சிக்கில் கிடாரத்தில் நின்றுப் புறப்பட்டுத் தம்முடைய ஜன்ம பூமியான ஆழ்வார்திரு

நகரிக்கெழுந்தருளி பொருநர்சங்கணிதுறையிற் சங்கங்கள் சேரு
மாப்போலே ஸங்க வண்ண நம்பியான ஆதிசேஷனுடைய
அவதாரமாகையாலே ஸூத்தஸ்வபாவரான தாமும் திருவாய்
மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து விலக்ஷண ஸம்பந்
தத்தையுடையராய் ஸாங்கோபாங்கங்களோடு த்ரவிட வேதமான்
திவ்யப்ரபந்தங்களின் திவ்யார்த்த விசேஷங்களை திருவாய்
மொழிப்பிள்ளையின் திருவருளால் கையிலங்கு நெல்லிக்கணியோ
லறியபெற்று அன்னையு மத்தனுமாசாரியனுமனைத் தூறவும்,
மன்னிய பேரு முபாயமும் தேய்வமு மற்றுமெல்லாம், என்னை
யளித்த திருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று ஸெஷித்வ ஸரணயத்வ
ப்ராப்யத்வங்கள் மூன்றையும் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை விஷ
யத்திலேயே அநுஸந்தித்துக் கொண்டெழுந்தருளி யிருந்
தார்....

இவ்வாறு தம்மிடத்தில் பக்தி பண்ணுநின்ற மாமுனிகளை
பிள்ளை மிகவு முவநதருளி அந்த உவப்பின் மிகுதியால் ஓமக்கு
உடையவர் திருவடிகளை உபாயோபேயமென்று அத்யவலித்
திருமென்று நியமித்தருள அவ்வாறே மாமுனிகளும் தமது
ஆசார்யரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தமக்கு ப்ராப்யப்ராபக
மாகக் காட்டிக் கொடுத்த உடையவர் திருவடிகளில் அத்யந்த
ப்ராவண்யத்தையுடையவராய் அப்ராவண்யத்தினதிஸயத்தாலே
யதிராஜ விம்ஸதியென்கிற உடையவர் விஷயமான ஸ்தோத்
ரத்தை யருளிச் செய்து அத்தாலே வல்லார்கள் வாழ்த்தும் குரு
கேசர் தம்மை மனத்துவைத்துச், சோல்லார வாழ்த்தும் மீண
வாளமாமுனித் தோண்டர் குழாம், எல்லாம் தழைக்க வெதிராஜ
விம்ஸதி யன்றளித்தோன், புல்லாரவிந்தத் திருத்தாளிரண்டை
யும் போற்று நெஞ்சே என்று பின் புள்ளாரும் ஈடுபட்டு யதிரதர
ப்ரவணர் என்று போற்றும் படியானார். பிள்ளையும் யதிராஜவிம்
ஸதியைக் கேட்டு மிகவுமுகநதருளி நிருப். வி. பரமபடியிலே
தாம் கண்ட உடையவரை மாமுனிகளுக்குத் திருவாராதனமாக
விரங்கியருளினார்.

இவ்வாறு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தமக்குத் திருவாராதன
மாக வதுக்ரஹித்த உடையவரையும் ஆழ்வாரையும் ஆராதியா
நின்று கொண்டு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை திருவுள்ளத்தை
மிகவு முகப்பித்து, ஈடு முப்பத்தாருயிரம் முதலான அருளிச்.

செயல் விபாக்யானங்களை காலக்ஷேபம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் மாமுனிகளுக்கு ஒரு குமாரரவதரித்தார். அவர்க்கு, பிள்ளை நியமனப்படி இராமாநுஜய்யன் என்று திருநாமம் சாத்தியருளினார்.

இவ்வாறு வாழ்ந்தருளும் காலத்தில் ஒரு திருவாதிரை யன்று திருவாய் மொழிப்பிள்ளை “இன்றோ? எதிராஜரிவ்வுலகில் தோன்றிய நாள், இன்றோ கலியிருள் நீங்கும் நாள், என்று பல தடவை இத்தையேசொல்லி ஈடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லாமல் மோஹித்து நிற்க நாயனாரும் இன்றோதான் வேதியர்கள் வாழ்விறை மகழோன் தான்வாழ வாதியர்கள் வாழ்வடங்கு நாள் என்று அப்பாட்டை பூர்த்தி செய்தருள பிள்ளையும் இத்தைக்கேட்டருளி மிகவும் உகந்தருளினார்.

இவ்வாறு ஆசார்ய ஸிஷ்யக்ரமம் நன்றாக நடைபெறா நிற்க, பிள்ளையும் நித்ய விபூதியிலே நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய் வாழக் கருதி அதற்கு இடையூறான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யொழிக்க தம்முடைய ஆசார்யரான உலகாரியன் திருவடிகளை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டிரா நிற்க, திருமேனியிலே மிகவும் தளர்வு ஏற்பட்டு மிகவும் ஆர்த்தியோடே எழுந்தருளியிருக்க, இவ்வாறு வருந்துவதற் கடியென்? என்று நாயனார் முதலான முதலிகள் கேட்க பிள்ளையும் காலம் கலிகாலமாயிருக்கிறதே உலகில் ஆழ்வார்களரு ளிச்செயல்களில் ருசி விஸ்வாஸங்களுடையராய்ப் ப்ரவசனம் பண்ணிக்கொண்டு போருவாரார்? என்று க்லேஸப்படா நிற்கின்றேன் என்ன, அப்போது நாயனார் அப்படியே அடியேன் செய்கிறேன் என்று விண்ணப்பிக்க பிள்ளையும் பரம ப்ரீதராய் நாயனாருக்கு ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஸ்த்ரத்தி லிருக்கும் ப்ராவண்யத்தைப் பார்த்துச் சங்கித்து நாயனாரைக் கடாக்ஷித்து ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஸ்த்ரத்தில் பலகால் கண்வையாதே எம்பெருமானார்க்கு உகப்பாக ஒருகால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்து நமக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் இஷ்டமாக ஆழ்வார்களருளிச் செயலையே எப்போதும் காலக்ஷேபம்செய்து கொண்டு பூர்வாசார்யர்களைப் போலே நம்பெருமானாருக்கு மங்களாஸாஸனம் செய்து கொண்டு கோயிலிலே நித்ய வாஸம் பண்ணவேண்டும் என்று நியமித்தருளி மற்ற முதலிகளை நாயனார் கையில் காட்டிக்கொடுத்து முதலிகளைப் பார்த்து நாய

286 ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

னாரை அவதார விஸேஷமென்று நினைத்து நம்மைப்போலே ஆத்மரித்துப் போருங்கோள் என்று நியமித்தருளி ஸ்வாசார்யரான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளை த்யாபியா நின்றுகொண்டு திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

நாயனாரும் பிள்ளையை ப்ரஹ்ம மேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்துப் பள்ளி படுத்தி அவர்பெருமைக்குத் தக்கபடி திருவத்யயநம் நடத்தி யருளினார்.

அப்பால் நாயனாரும் பிள்ளை நியாஸப்படி ஆழ்வார்களருளிக் செயலைக் காலகேதபம பண்ணிக்கொண்டு ஆழ்வார் திருநகரியிலே சிலகால மெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அழகிய வரதர் (வாநமா மலை ராமாநுஜ ஜீயர்) முதலானவர்கள் மாமுனிகளின் வைபவத் தைக்கண்டு அவர் திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்தார்கள். அவர்களில் வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் மஹா விரக்தராய் ஸர்வ ஸங்க் பரித் யாக பூர்வகம் ஆஸ்ரம ஸ்வீகாரம்செய்துகொண்டு மாமுனிகளுக்கு “நிழலுமடி தாறுமானேம்” என்னும்படி பாதரேகாமயசாய் நித்ய ஸேவை பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இப்படி அந்தரங்கரானவர்களோடு எழுந்தருளி யிருக்கும் மணவாள மாமுனிகள். நம்பெருமானை மங்களாஸாஸநம் பண்ணிக் கொண்டு யாவத் காலம் கோயிலிலே யிருக்கவன்றோ நமக்கு ப்ராப்தம் என்றறுதியிட்டு அப்போதே ஆழ்வார் திருமுன்பே சென்று திருவரங்கம் திருப்பதியிலே நம்பெருமானை ஸேவிக்க விடை கொள்ளுகிறேன் என்று விண்ணப்பிக்க, அப்படியே ஆழ்வாரும் விடை கொடுத்தருள, வாநமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர் முதலான முதலிகளோடே புறப்பட்டு நடுவே வில்லிபுத்தூருறையும் வடபெருங் கோயிலுடையானையும் பெரியாழ்வாரையும் ஆண்டானையும் திருவடிதொழுது அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு திருமா ளிருஞ் சோலை நின்றான் கணிகழல் தொழுது முடிச்சோதியிற் படியே கிரீடாதி நூபுரார்தமாக முற்று மதுபவித்துத் தீர்த்த ப்ரசாதங்கள் ப்ரஸாதிக்கப்பெற்று விடைகொண்டு அதித்வரையோடே கோயிலேற வெழுந்தருளி கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரியில் நீராடி, கேஸவாதி பன்னிரண்டு திருநாமங்களையும் சாத்தித் கொண்டு, திருவரங்கப் பெருநகரைத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நிற்க, அவ்வளவில் அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களை வரும் வந்தெதிர்கொண் டெழுந்தருள்வித்துக் கொண்டு அக்காலத்

தில் கோயிலுக்கதிபதியா யிருக்கும் பட்டர் திருமானிகைக் கெழுந்
தருள பட்டரும் மாமுரிகளை அப்யுத்தாந ப்ரணம புரஸ்ஸரமாக
வுபசரித்து ஆஸநத்திலே எழுந்தருளச்செய்து தேவாரை ஸேவிக்
கும்படியான பாக்யம் பெற்றேரும் என்று மிகவும் ப்ரீதராய் திரு
வாய்மொழியில் ஒரு பாட்டை உபந்யஸிக்கும்படி வேண்டிக்
கொள்ள அப்படியே மாமுனிகளும் ஈட்டில்படியே ஒரு பாட்டை
யுபந்யஸித்தருள திருமாலை தந்த பெருமானாகிற பட்டரும்
போரவித்தராய்மாமுரிகளுக்குமுப்பத்தாறாயிரப்பெருக்கர் என்று
திருநாமம் சாத்தி மிகவும்கொண்டாடி மாமுரிகளை ஆதரவுடன்
எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போக மாமுனிகளும் யதாக்
ரமமாக 'உடையவர் ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்க நாயகியார் முதலான
வர்களைத் திருவடிதொழுது ப்ரதக்ஷிணமாக உள்ளேசென்று கரு
ஜலம் முதலானவைகளை ஸேவித்து ப்ரணவாகரமான விமா
நத்தையும் ஸேனை முதலியாரையும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து
அழகிய மணவாளன் திருமண்டபத்திலே எழுந்தருளித் தெண்
டன் சமர்ப்பித்து, பெரிய திருவடியையும் த்வார பாலகர்களையும்
ஸேவித்து அவர்களை அநுமதிக்கொண்டு உள்ளே சென்று
மணத்தூணருகே நின்று அரங்கமா கோயில்கொண்ட கரும்பினைத்
கண்ணாரக் கண்டு வாயாரப்புகழ்ந்து அமலனாதி பிரானிறபடியே
பாதாதி கேஸாந்த மநுபவித்து, பழுதே பல பகலும் போயின
வென்றிழந்த நாளுக்கு அதுதபித்து, அரங்கத்தரவணைப் பள்ளிய
ையக் கண்வளர்ந்தருளும் பரமனை, படுத்த பைநாகணைப் பள்ளி
கொண்டானுக்குப் பல்லாண்டென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணா
நிற்க, அழகிய மணவாளனும் மாமுரியைத் தன்னுடைய கருணும்
ருதவ் ருஷ்டிகளாலே குளிரக்கடாக்ஷித்துத் தம்திருப்பவள வாய்
திறந்து நம்மிராமாநுஜனைப்போலே நீரும் நம்வீட்டில் கைங்கர்யத்
தையும் தர்ஸந ரஹஸ்யங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு உம்முடைய
ஸ்ரீராவஸாதத்தளவும் இங்கேயே வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிரும்
என்று நியமித்தருளி தீர்த்தம் ப்ரஸாதம் சடகோடன் திருமாலை
களும் ப்ரஸாதித்தருள, மாமுனியும் மஹாப்ரஸாதம் என்று அங்கி
கரித்து நம்பெருமான் நியமனப்படியே அங்குண்டான ரஹஸ்ய
க்ரநதங்களை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து அவைகளை ப்ரசாரம்
செய்துகொண்டு அரங்கமா நகரிலேயே நித்ய வாஸம் பண்ணிக்
கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

அக்காலத்தில் கோயில் கார்யங்களை நிர்வஹித்துப் போகிற உத்தம நம்பி பெருமாள் அழுது செய்தருளுகிற தனிகை முதலானவைகளைச் சிறிது தாழ்வாக நடத்துவதை வராமாமலை ராமாநுஜ ஜீயர், நாயனார் ஸன்னிதியில் விண்ணப்பிக்க, நாயனாரும் அழகிய வரதரைக்குறித்து பெருமாளுக்கு எல்லாக்கைங்கர்யங்களையும் குறைவற நடத்தும்படி இந்த உத்தம நம்பியையே திருத்திப்பணி கொள்ளும்படி பெருமானை நீரே ப்ரார்த்தியும் என்று சொல்லி தானும் ப்ரார்த்திக்கப் பெருமானும் அப்படியே அநுக்ரஹித் தருளிஞர்.

அப்பால் அழகிய மணவாள நாயனார் திருமலை முதலான திருப்பதிகளை ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமாள் சன்னிதியிற்சென்று விடைகொண்டு புறப்பட்டு திருவெள்ளறையிற் பங்கயச் செல்வியாரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு செந்தாமரைக் கண்ணரைத் திருவடிதொழுது திருக்கோவலூரிடை கழியில் முதலாழ்வார் மூவரையும் ஸேவித்து, அவர்கள் புருஷகாரமாகத்திருக்கோவலூராயனைத் திருவடி தொழுது, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப் பரன்சென்று சேர்திருவேங்கடம் சென்று, பாத பீடத்திலடியிட்டேறுமாப் போலே ஸேஷகிரியை ஏறி ஸேவாக்ரமத்திலே ஸேவித்து, அகலகில்லேன் இறையுமென்றவர் மேல் மங்கையுறையும் திருமார்பனான திருவேங்கடமுடையானைப் புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிச் சீழமர்ந்து புகுந்தேன் என்று அடி பணிந்து நிற்க, திருவேங்கடத் தப்பனும் தீர்த்தப்ரஸாதம் சடகோபன் அநுக்ரஹிக்கப் பெற்று விடைகொண்டு உலகேத்தும் ஆழியானத்தியூரான பெருமாள் கோவில் சென்று பேரருளாளனைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, பேரருளாளனும் “நம் மிராமாநுஜனைப்போலே யிருப்பா ரொருவரைப் பெற்றோம்” என்று அதி ப்ரீதியோடே தீர்த்தம் ப்ரஸாதம் திருமலை திருப்பரியட்டம் சடகோபன் ப்ரஸாதிக்கப் பெற்று, க்ருதார்த்தராய் திருவெஃகாமுதலான திருப்பதிகளையும் திருவடி தொழுது, ஸ்ரீபெரும்புதூ ரெழுந்தருளி இதுவோ? பெரும்புதூர் இங்கே பிறந்தோ வெதிராசரெம்மிடரைத் தீர்த்தார் இதுவோதான் தேங்கும் பொருநல் திருநகரிக் கொப்பான ஓங்கு புகழுடையவூர்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஊருக்குள்ளே புகு வோரித்து, சநிதிக்குள்ளே சென்று யோநித்ய மச்யுதபதாம்புஜராமாநுஜஸ்ய சரணா சரணம் ப்ரபத்யே என்று எம்பெருமானு

ரைத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து எதிராஜன் திருவுருவை நெஞ்சுள்
 ஁ம் கண்ணுள்ளும் நின்று நீங்காதபடி நிலை நிறுத்திக்கொண்டு
 தீர்த்தப்ராஸாதம்ப்ராஸாதிக்கப்பெற்று சீராரும் எதிராசர் திருவடி
 களீ வாழி என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி ஸ்ரீ பாஷ்யம்
 ஸேவிக்க நியமனம் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பெருமாள்
 கோவிலுக்கெழுந்தருளி கிடாம்பியாச்சான் வம்ஸஸ்தரான
 கிடாம்பி நயினரிடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்துக்கொண்டு
 அங்கே சிறிதுகாலமெழுந்தருளியிருந்து அப்பால் பேரருளாள
 னிடத்தில் விடைபெற்று திருவரங்கம் திருப்பதியை அடைந்து
 அழகிய மணவாளனை அடிபணிந்து நிற்க, வந்தவரை வாழ்விக்கும்
 பெருமாளான அழகிய மணவாளன் தீர்த்தப்ராஸாதங்கள் ப்ராஸா
 தித்து, இனிமேல் இங்கேயே நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டிரும்
 என்று நியமிக்க அப்படியே ஸ்ரீரங்கத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணு
 நின்றுகொண்டு காலே காலே வரவரமுநி: கல்பயந்மங்களாநி என்
 னீர்ப்படி ஒவ்வொரு சமயமும் தவறாது நம்பெருமானை மங்களா
 ஸாஸநம் பண்ணிக்கொண்டெழுந்தருளி யிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்கும் காலத்தில் ஒருசமயம் பெருமாள் மங்களா
 ஸாஸனத்திற்கிடையூறாக ஆஸௌச மொன்று ஏற்பட, அத
 னால் பெருமானை ஸேவிக்க முடியாமற்போக, பெருமாள் விஸ்
 லேஷம் ஸஹிக்கமாட்டாதவராய் பகவதபவத்திற்கு விரோதிக
 ளான சரீரஸம்பந்தமுடைய பந்துக்களை பரித்யஜித்து, த்ரிதண்ட
 காஷாயாதிகளைத் தரித்து, உத்தம ஆஸ்ரமமான ஸந்யாஸ ஆஸ்ர
 மத்தை ஸ்வீகரித்துப் பெருமானை தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க,
 பெருமானும் அதி ஸந்தோஷத்துடனே துயரறு சுடரடியான சட
 கோபனையும் ப்ராஸாதித்துத் திருப்பவளவாய் திறந்து அழகிய
 மணவாள ஜீயர் என்கிற திருநாமத்தையே நீர் எப்போதும்வஹிக்
 கக் கடவீர் என்று நியமித்தருளி பல்லவராயன் மடத்தை இவர்க்கு
 வாஸஸ்தானமாக அதுகூரஹித்து உத்தம நம்பி முதலானாரைக்
 கடாக்கூறித்து நம் அழகிய மணவாளஜீயரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்
 கொண்டபோய் மடத்தே வைத்து வாருங்கோள் ! என்று நியமித்
 தருள, அவர்களும் அப்படியே ஜீயரை எழுந்தருளப் பண்ணிக்
 கொண்டபோய் மடத்திலே எழுந்தருளப்பண்ணி மணவாள
 மாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிரும் என்று மங்களாஸாஸ
 நம் பண்ணி தெண்டன் சமர்ப்பித்து வந்தார்கள்,

அப்பால் வர்மாமைல ராமாநுஜஜீயர் முதலானோர்களைக் கொண்டு மடத்தை ஜீர்னோத்தாரணம் செய்வித்து தமது ஆசார்யரான திருமலை ஆழ்வார் பெயரையிட்டு ஒரு காலகேசபகூடத்தை ஏற்பாடுசெய்து அதற்கு ரஹஸ்யம் விளைந்த இடமான பிள்ளை லோகாசார்யர் திருமானிகையிலிருந்து மண்கொண்டுவந்து அக் கூடத்திற்கு மண் இடுவித்து அக் கூடத்தைக் குருகுல்வாஸமாகக் கருதி அவ்விடத்திலேயே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யுருளிச் செய்யா நின்று கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்தில் திருவரங்கன் திருமுற்றத்தடியார்களனைவர் களும் நம்மை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க அழகியமணவாளன் இங்கே எழுந்தருளிநாற் போலே அழகியமணவாளஜீயரும் இங்கே எழுந்தருளிநார் என்று மிகவும் ஆதரித்துப் போந்தார்கள்.

அக்காலத்தில் கோவிந்ததாஸரப்பன் என்கிறபட்டர்பிரான் ஜீயர், மாமுரிகளின் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கண்டு ஆயு ரயித்து, உடையவர் விஷயத்தில் எம்பாரைப்போலே மாமுநிகளின் திருவடியைக் கூண்காலமும் விட்டுப்பிரிய கூடமரன்றிக்கே ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்வாறு எழுந்தருளியிருக்கும் மாமுரிகளின் அப்ரதிம வைபவத்தைக்கண்டு முதலியாண்டான் வம்ஸஸ்தர்களான கோயிற் கந்தாடை அண்ணன் முதலான ஆசார்ய புருஷர்கள் மாமுநிகளின் திருவடியை ஆஸ்ரயிக்க உத்தேசித்திருக்க அழகிய மணவாளனும அவர்கள், ஸ்வப்ந்திலே எழுந்தருளி மணவாள மாமுநிகளின் அவதார விசேஷத்தைத் தெரிவித்து அவரை யாஸ்ரயிக்குமபடி நியமித்தருள, அவர்களும் உடையவர் திருமேனி ஸம்பந்தத்தை யுடையவர்களாய் அபிஜந வித்யாவிருத் தங்களாலுயர்ந்த தங்கள் பெருமையைப் பாராதே இவர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமே தங்களுக்கு உத்தாரகமென்று நினைத்து மாமுநிகளை யாஸ்ரயித்தார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஸிஷ்யஸம்பத்துடனே மாமுநிகள் ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்தருளும் அந்நல்லடிக்காலத்தில் குத்தருஷ்டமதாஷ லமபியான ஒருவன் கோயிலிலே தன்னுடைய மதத்தைப் ப்ரசாரம் செய்யா நிற்க, ஸர்வஜ்ஞரான மாமுநிகளும் கலையறக் கற்ற மாந்

தர் காண்பரோ? கேட்பரோ? என்கிறபடி அவனை அலக்ஷியம் செய்து அவனை ஊரைவிட்டு ஓட்டத் திருவுள்ளம்பற்றி வாதூல வம்ஸஸ்தரான வேடல்பையை வரவழைத்து அவரைக்கொண்டு அவனை ஊரைவிட்டு ஓடும்படி செய்தருளினார்.

அக்காலத்தில் பெருமாள் கோவிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரதிஷ்டி பயங்கரமான அண்ணா மாமுனிகளின் வைபவத்தை யறிந்து அவரிடம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று உத்தேசித்துக் கோயிலுக்கு வந்து மாமுனிகளை தெண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்க, மாமுனிகளும் ஒன்றுந் தேவின் ப்ரவேசத்தைச் சிறிது உபந்யஸிக்க இவர்க்கு த்ரவிட ப்ரபந்தத் தில் தான் பரிசயம் விஸேஷமாகவுண்டென்றிருந்த அண்ணாவும் உபயவேதத்திலு மிவர்க்கிருக்கும் ப்ரவீணதையை ப்ரத்யக்ஷ மாகக்கண்டு மிகவும் உசந்து, அடியேனை ஆட்கொண்டருள வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, மாமுனிகளும், நீர் ப்ரதி வாதி பயங்கரர். நாம் ஸாது. இது எங்ஙனே கூடுவது? என்ன அண்ணாவும், ப்ரவிஜ் வர மொஷீஷு வரவாஜிஹயக்ஸர் —ஸ்ரீ வெஷ்வரநாடமொஷீஷு தக்ஷால ஐதி விஸுர்தம் அடியேன் பிரதிவாதிகள் கோஷ்டிகளில் பயங்கரன் என்று ப்ர வித்தன யிருப்பது போலவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டியில் தாஸன் என்னும் ப்ரவித்தனானவன் என்ன, அதைக்கேட்டு மாமுனிகள் மிகவுமுலவந்தருளி அவர்க்கு பஞ்ச ஸமஸ்காரங்களை யும் ப்ரஸாதித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸர் என்கிற திருநாமத்தை யும் அநுக்ரஹித்தருளினார்.

அப்பால் தமது ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யவ தரித்த ஆழ்வார் திருநகரியில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்க வாசையுண் டாய் நம்பெருமானை விடைபெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக் கெழுந் தருளி அங்கே யாத்ருச்சிகமாய் எழுந்தருளின ஆயியிடத்தில் ஆசார்ய ஹ்ருதயார்த்தத்தைக் கேட்டு அவ்வர்த்தத்தை அங்குள் ளார்க்கு அழகாக அருளிச் செய்துகொண்டிருக்க, அக்காலத்தில் அத்தேசத்திற்கதிபனான வொருவன் மாமுனிகளின் அப்ரதிம வைபவத்தைக்கண்டு திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்க, அவனைத் திருத் திப் பணிகொண்டு அவனைக் கொண்டு காளமேகன் திருமண்டபம் முதலான அனேக கைங்கர்யங்களை ஆழ்வாருக்கு முகோல்லாச மர்கச் செய்தருளினார்.

அப்பால் திருக்குறுங்குடி யெழுந்தருளி அங்கு திருவேங்கட முடையான் என்கிற ஒருப்ராஹ்மணனைத் திருத்திப் பணிகொண்டு அவர்க்கு திருவேங்கடதாஸர் என்று திருநாமம் சாற்றி அவரை நம்பி கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கும்படி நியமித்தருள அவரும் அப்படியே நம்பிக்கு அனேக திருப்பணி முதலான கைங்கரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார். இவ்வாறு திருக்குரு கூர் நம்பிக்கும் திருக்குறுங்குடி நம்பிக்கும் அனைத்திற்கும் கண்டருளப்பண்ணி மற்றும் அத்தேஸாத்திலுண்டான திவ்யதேசஸார் களில் கைங்கர்யங்களைச் செய்வதற் கதுகூலமான ஆஸிரிதர்களை நியமித்து, பிறந்தகத்தில் சீராட்பேப் பெற்றாலும் தன்னைச் சிறந்து கக்கும் சீர்க்கணவன் றன்னை மறந்திருக்கலாமோ? மனமே என்று அழகிய மணவாளனிடத்தில் திருவுள்ளம் சென்று கோயிலுக் கெழுந்தருளி முன்புபோலே எழுந்தருளி யிருந்தார்.

அக்காலத்தில் எறும்பியப்பா கோயிலுக் கெழுந்தருளி நம் பெருமானே ஸேவித்து, கோயில் கந்தாடை அண்ணாளுக்கு மடத் திற்கு வந்து மாமுனிகளைத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்க, மாமுனிகளும் இவர் ஒரு பெரிய வித்வான். இவருக்கும்படி விஷய மருளிச் செய்யக் கருதி பரத்வப்ரதிபாதகமான உயர்வற வுயர் நலத்தின் ப்ரவேஸத்தை யுபந்யஸிக்க, அப்பாவும் அதைக் கண்டு இவர்க்குத் தமிழில் தான் பரிசயமுண்டென்றிருந்தோம் ஸம்ஸ் க்ருதத்திலு மிவர்க்குண்டான பாண்டித்யம் வாசாமசோகரம் என்று போரவும் மாமுனிகளைப் புகழ்ந்து போற்ற, மாமுனிகளும் ப்ரீதராய் அப்பாவை மடத்திலே அமுதுசெய்யும்படி ப்ரார்த்திக்க, அப்பாவும் தருவரேல் புனிதமன்றே என்கிற விஸேஷஸாஸ்த்ரத் தத்தை யறியாதவராய், யதியின் அன்னத்தைப் புஜிக்கக் கூடா தென்கிற ஸாமான்யஸாஸ்திரத்தை யடியொற்றி, அவ்வாறுசெய்ய மறுத்து, ஊருக்கு எழுந்தருளினார். ஊரில் சென்று தம்முடைய திருவாராதனப் பெருமாளான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்குத் திருவாராதனம் ஸமர்ப்பிக்கக் கோயிலாழ்வாரைத் திருக்காப்பு நீக்கப் புக, எவ்வளவு ப்ரயத்நம் செய்தாலும் திறக்க முடியாமற் போகவே அப்பாவும் அன்று அமுது செய்யாமல் முகித்துக் கிடக்க, அன்றிராத்திரி அவர் ஸ்வப் நத்திலே பெருமான் எழுந்தருளி ஆதிஸேஷாவதாரமான அழகிய மணவாளமா முனியினிடம் அபசாரப்பட்டுவந்த உம்முடைய கையால் திரு

வாராதனம் கண்டருளோம் மாமுனிகளை யாஸ்ரயித்து வாரும் என்று நியமித்தருள, அப்பாவும் உடனே கண்விழித்துப் பெருமாள் நியமனப்படியே கோயிலேற வெழுந்தருளி, கோயிற் கந்தாடை அண்ணனை புருஷகாரமாகக் கொண்டு மாமுனிகள் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்துக் க்ருதார்த்தரானார்.

இவ்வாறு ப்ரவித்தமான ஸிஷ்யஸம்பத்தோடே மாமுனிகள் கோயிலி லெழுந்தருளியிருக்கும் காலத்தில் நம்பெருமாள் தான் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்திரனாய் அவதரித்த காலத்தில் “இமேளஸ்ம முனிஸார்தூல கிங்கரோள ஸமுபஸ்த்திதேள” முனிஸ்ரேஷ்டரான விஸ்வாமித்ர மகரிஷியே ! இந்த நாங்களிருவரும் தேவரீருக்கு சிஷ்யர்கள் என்று, விஸ்வாமித்ரரை ஆசார்யராக வரித்தும், “அவனே பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெரு நிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான்” என்றபடி பாண்டவர்க்குத் தூது செல்ல கிருஷ்ணையவதரித்த காலத்தில் சாந்தீபினி மகரிஷியை ஆசார்யராக ஆஸ்ரயித்து ஸமஸ்த்தமான ஸமஸ்க்ருத சாஸ்த்திரங்களையும் அப்யசித்து ஆசார்யனுக்குக் குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டி அவருடைய திருவுள்ளமேதென்றபேக்ஷிக்க, சாந்தீபினியும் முன்னொருகால் மறிகடல் வாய் மாண்ட தன்புத்திரனைக் கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி அபேக்ஷிக்க, அவ்வாறே ஓதுவித்ததக்கணையாப் அப்புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுத்து அவர்களைத் திருப்தி செய்வித்தாலும், நம்மை யறிந்துவைத்தே நம்மிடத்தில் எல்லையில்லா வானந்தத்தை யுடைய பரமவிலக்ஷணமான மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷியாதே இவ்வாறு அபேக்ஷிப்பதே என்று அத்ருப்தி யடைந்தவனாகையால் இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில் முன் ஆஸ்ரயித்த ஆசார்யர்களைப்போ லன்றிக்கே ஆசார்யனுக்கு வகுத்த ஸமஸ்த குணங்களுக்கும் கொள்கலமான மணவாள மாமுனியை ஆசார்யராக வரித்து, அர்ச்சாவதாரத்தை ப்ரதிபாதி யா நின்ற ஆழ்வார்க ளருளிச் செய்த த்ரவிடவேதத்தின் அர்த்தத்தை அனைவரும் விஸ்வவித்து கேட்டு க்ருதார்த்தராகப் பண்ணவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மணவாள மாமுனியைக் கடாக்ஷித்து, நமது பெரிய திருமண்டபத்தில் ஒருவருஷம் த்ரவிட வேதத்தை ஈடுமுதலான ஸமஸ்த்தமான வ்யாக்கியானங்களுடன் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று நியமிக்க, மாமுனியும் தந்யோஸ்மி, அதுக்ருஹீதோஸ்மி,

என்று மிகவும் உகப்போடே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருவாய் மொழியை ஈடு மும்பத்தாராயிரப்படி முதலான வ்யாக்யானங்களுடன் உபந்யசித்தருளினார்.

பெருமானும் பிராட்டியும் ஸமஸ்தமான பரிவாரங்களோடும் விஹ்மாஸநத்தி லெழுந்தருளி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் திருவாய் மொழியினர்த்தம் கேட்டருளி சாத்து முறைதினத்தில் ஆசார்ய ஸம்பாவனை ஸமர்ப்பிக்க அடைக்காய் முதலான அநேக பரிசுகளைத் தட்டில் அமர்த்திவைக்க, அப்போது அழகிய மணவாள பட்டருடைய ஒரு குழந்தையாய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளி ஸ்ரீ ஸோலேஸதயாபாத்ரம் என்கிற தனியனை அருளிச் செய்துவிட்டு மறைய அங்குள்ள பெரியோர்கள் இதென்ன வாய்சர்யம் குழந்தை என்கே? ஸ்லோகம் சொல்வதெங்ஙனே? என்று ஸங்கியா நிற்க, பெருமானும் அருளப் பாடிட்டு அத்தனியனை ஒலையிலெழுதி மஞ்சள் காப்புச் சாத்தும்படி நியமிக்க, அப்படியே செய்ய, அதையும் தட்டில் வைக்கச் சொல்லி அப்பிள்ளையைப் பார்த்து வாழித் திருநாமம் சொல்லும்படி நியமிக்க, அவரும் வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை என்று உபக்ரமித்து மணவாளமாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிற்கும் என்று முடிக்கப் பெருமானும் மிகவுமுகந்து ஸமஸ்தமான வரிசைகளையும் ஸாதித்து மாமுனிகளை மடத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணி வாருங்கோள் என்று உத்தம நம்பி முதலானவர்களை நியமித்தருள அவர்களும் அப்படியே ஸமஸ்தமான கோயில் பரிவாரங்களோடு மாமுனியை மடத்திலே எழுந்தருளச் செய்து வந்தார்கள்.

அநந்தரம் அழகிய மணவாளன், கோயில் திருமலை பெருமாள் கோவில் முதலான திவ்யதேஸங்களிலெல்லாம் ஸேவாகால முபக்ரமிக்கும்போது ஸ்ரீ ஸொலேஸ தனியனை உபக்ரமித்து மணவாள மாமுனியே இன்னமொரு நூற்றாண்டிருமென்று முடிக்கவேண்டும் என்று நியமித்தருளினார்.

இன்னமும் இத்தனியன் வைபவத்தை திருவேங்கடமுடையானும் திருமாலிருஞ் சோலை மலையானும் ப்ரகாஸிப்பித்திருளினார்கள். இவ்வாறு ப்ரவித்த வைபவததையுடைய அழகிய மணவாளமாமுனியின் வைபவத்தை யதுஸந்தித்து அவர் பெருன்னடியாஞ் செங்கலப் பேரதுகளை யுன்னிச் சிரத்தால் தீண்டுவார்

அமானிவனின் கரத்தால் ஸ்பர்சிக்கப்படுவார். இவ்விடத்தில் காரப் பங்காடு ஸ்ரீ உ. வே. சிங்கப் பெருமான் ஸ்வாமி மணவாளமா முனிகளின் திருவடிகளை உன்னிச் சிரத்தாலே தீண்டுமவர்களுக்கு அமராவகரஸ்பர்சம் அநாவஸ்யம் என்றருளிச் செய்வர்.

மன்னுயிர் காளிங்கே மணவாள மாமுனிவன்
பொன்னடியாம் செங்கமலப் போதுகளை—உன்னிச்
சிரத்தாலே தீண்டிலமானவனும் நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்.

ப்ரபந்நர் யார்

திருமலைல்லான் ராமகிருஷ்ணயங்கார்
சிரோமணி ஆழ்வார் திருகநி

சீழ் ப்ரபந்ந குலத்தைப்பற்றிச் சிறிது விவரித்தோம் இதில் ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரபந்நர் யார்? என்பதையும் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

(1) ப்ரபத்தியானது “சசுவரனுக்கு நான் அடியான்” என்று உணர்கை. சசுவர ஸம்பந்தம் என்று முளதாதலின் அவனடியான் யானென்று இசைந்து அதை அநுஸந்திப்பதே ப்ரபத்தி யென்று கூறியதாயிற்று சேஷத்வமாவது சேஷியின் இஷ்டப்படி உபயோகிப்பதற்குத் தகுந்ததன்மை. சேஷத்வமும் அடிமையும் ஒரே பொருளான. “தஜ்ஜெஷத்வாநுஸந்தாநம் ஸரணாகதி: என்பர் ஸரணுதப்ரகாசிகா சார்யர். சரணாகதிபதம் ப்ரபத்தியைக் குறிக்கிறது. ஆழ்வாராதியரிடம் இத்தகைய ப்ரபத்தி நிலைநிற்கிறது. ஆதலின் அவர்கள் பிரபந்நர்களாகிறார்கள். பிரபந்நர்—பிரபத்தியுடையோர்.

(2) எனவே அவனுகந்தபடி உபயோகிக்கத் தகுந்ததன்மையே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம் என்று உணர்ந்த பெரியோர், ப்ரபத்தியைக் கூடத்தான், அநுஷ்டிக்கும் உபாயம் என்று நினையார்கள். உபாயமும் சசுவரன்தான் அவர்களுக்கு. உபேயமும் அவனே. “ஆரேணக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்று அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அத்யவலிக்கிறார் ப்ரபந்நஜன கூடஸ்தர். ஆறு—உபாயம். எல்லா மவனதருளடியாகவே என்

றிருப்பர் ப்ரபந்நர். “அதுவு மவன தின்னருளே” என்னக் கடவதிறே! காதல் கடல்புரைய உண்டாவதும், அவாவற்று வீடு பெறுகையு மவனூல்தான். அவனுக்காகத் தன்னைக் கொள்வது தான் புருஷார்த்தம். உமக்கே நாமாட்செய்வோம். கைங்கரியங் கள் கூட அவன் முகஉல்லாஸத்திற்காகத்தான்! அதனால் தனக்கு உண்டாகும் ஆநந்தம் அவஸாத ஸ்வேதம்போலே. அவஸாத ஸ்வேதந்யாயமாவது:—நெல் குத்துவது உமியை வேறாக்கி ஆரிசியைப் பெறுவதற்காகத்தான். ஆனால் குத்தும்போது வேர்வையுண்டாகிறது. வேர்வைக்காக நெல்குத்துவ தில்லையன்றோ? அது பொல் ஸ்வாநந்தத்திற்காகக் கைங்கரியம் செய்வார்களன்று ப்ரபந்நர்கள், நிற்க,

(3) ஆழ்வார்கள் பிரபந்நர்கள் என்பதில் ஒரு ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. “நிஹியூலிதஸு?” என்று விதிக்கப்பட்ட பக்தி ரூபமான பகவத் விஷய காமம் அன்றோ “மயர்வறமதி நலமுருளினன்” என்கிறபடியே அவனருளடியாக ஆழ்வாருக் குண்டாயிற்று? பக்திமான்களான அவர்களை ப்ரபந்நர் என்ப தெப்படி? ஒருவருக்கே பக்தியும், பரபத்தியு மிசையாது, விருத்ததர்மங்களாகையாலே. பிரவிருத்தி பரருக்கானதுபக்தி, நிவிருத்தி பரருக்கானது ப்ரபத்தி. ஹவசுபுஷுதி ப்ரதிவங்குஸுபுஷுதி நிவூதி: ப்ரவூதி: பகவான் பிரவிருத்திக்குத்தடங்கலான தன் பிரவிருத்தியில் நின்று ஒழிதல்” என்று கூட ப்ரபத்தி லக்ஷணம் கூறுகிறார்கள். சேஷத்வாது ஸந்தாநம் செய்பவன் ஒருபிரவிருத்தியிலும் தானிறங்கமாட்டானன்றோ? பிரபத்தியையே உபாயமாக நினைபாதவன் எப் பிரவிருத்தியில்தா நிறங்குவான்? எனவே பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டனவாதலின் ஒருவரிடமே அவை யிருக்கமாட்டா. ஆதலின் பக்தி நிஷ்டர்களான ஆழ்வார்களைப் ப்ரபந்நர் என்பது பொருந்தாது.

(4) உண்மைதான் நீ நினைப்பதுபோல் பக்தி, ஸாதந ரூபமாக ஆழ்வார்களுக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தில் உன் கூற்று, சற்று பொருந்தும். ஆனால் அவர்களுடைய பக்தி ஸாதநரூபமன்று. நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் என்று அவன் பாதத்தை மட்டும் உபாயமாகப் பற்றியிருக்கும் ஆழ்வார்பக்தியையும் ஸாதநமாகக் கொண்டார் என்பது ஏற்குமோ? பின்னையவர்களது பக்தி தான் எது என்னில்? அத்யந்தப்ரீதிரூபமான ஸாத்யபக்தியென்று

கிறோம். கர்மத்தை அங்கமாகவுடைய உபாஸநாஸூபமான பக்தி தான் ஸாதநபக்தி. அத்தகைய பக்தி ஆழ்வாருக்கு இல்லை. விது ராதிகளைப்போல அபஸூத்ராதிகரணத்திற்கு இலக்காகாவிடினும் ஸாதநபக்தியாயின் அவனருள இவர் பெற்ற வேற்றம் போய்விடும் ஆக ஸாத்யபக்தியென்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. . ஸாத்ய பக்தியை ஸாதந மென்று கூறமுடியாது. பகவத் விஷயமான காதலே ஸ்வயம்பிரயோஜனமானது. அதுவே மிக்க சுவை யுடைத்தீ.

“நின்புகழில், வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ-நீயவர்க்கு வைகுந்தம் என்னருளும் வான்”

(உனது கல்யாணகுணங்களை அதுஸந்திப்பதைக்காட்டிலும் வைகுந்தம் இனிய தாமோ?) என்கிற உதாரப் பேச்சை நோக்கி டில் இவ்வுண்மை புலனும். ஆதல்பற்றித் தான் அதையே ஸாத்ய மாகக்கொண்டு “ஸாத்யபக்தி” யென்கிறார்கள். பிரயோஜனத்திற்கு ப்ரயோஜிநாந்தரார்பேகைக் கிடையாதிதே, உபாஸநத்திற்கோ வெனின்? அவித்யா நிவிருத்தி ரூபமான மோகூதம் பிரயோஜன மாதலால் அது ஸாதனமாகிறது. ஸாதநமாயின் பிரவிருத்தியில் மூட்டும். பலனுக்காக ஸாத்யமாயின் பிரவிருத்தியில் மூட்டாது. அதுவே பலனாதலின் பலனடைந்தவன் அவ்விஷயத்திலேயே முயல்வதில்லை யல்லவா. ஆகவே ஸாத்யபக்தி நிவிருத்தி பரருக்கே யன்றி ப்ரவிருத்தி பரருக்கில்லை. சுருங்கக் கூறுமிடத்து ஸாத்ய பக்தியையே பிரபத்தி என்றிடில் அது பிசகாகாது. இப்பொழுது ஸாத்யபக்திக்கும் பிரபத்திக்கும் விரோதகந்தமாவது இருக்கிறதா வென்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

(5) ஸாத்ய பக்தியும் பிரபத்தியும் ஒன்றுதான் என்பதன் உண்மைக் கருத்தாவது:—ஸாத்யபக்தி யுள்ளவனுக்கவ்வளவே நிற்கவொண்ணாது. அதுதான் பிரபத்தியின் முந்தியநிலை. ப்ர பத்தி காரணத்தேனவே ஸாத்ய பக்தி எங்குமுனதாம். பகவத் விஷயமான காதல், தன் சேஷத்வரூபஸம்பந்தத்தை யுணராமல் நிலைநிற்க முடியாது. பார்யைக்குத் தன் பர்த்தாவினிடம் உள்ள காதலை, தான் அவன் காதலியென்று கருதாதவரை நிலைக்குமோ? இதனால் தான் ஸாத்யபக்திமான்களை ப்ரபந்தர் என்று காரியகார ணங்களின் அபேதத்தைக்கொண்டு வ்யவஹரிக்கிறார்கள். “ஹது

நெவவராஜுஸாஹி வுஸுஷாநு” பக்தாநேவபராங்குசாதி புருஷாந் என்று பக்தர்களாகக் கூறப்படு மாழ்வார்களே, “காஸாரஸம் யஜிஸுவாஃ கபிலாஸஹாயஹக்ராஃ புவதி வஜ வ்நியதா ஶஹாஹு”காஸாரஸம்யமிமுகாஃ கமலாஸஹாயபக்தா: ப்ரபத்தி பதவீரியதாமஹாந்த: என்று ப்ரபந்நர்களாகவ்யவஹரிக் கப்படுகிறார்கள். இதன் சைலியிலேயே கீழே காட்டிய உண்மை உணர்த்தப்படுகின்றதை உற்றுணர்மின்.

(6) இனி மற்றோர் சங்கை. ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் ப்ர பந்நர் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். மதுரகவிபீரல்வார் ப்ர பந்நராவார்களா? ஆவர்கள் ரித்யசத்ருவான பகவத்ஸௌந்தரி யத்திலாழங்கால்படுமவர்களன்றே? “போகேகஸாணம்வஜ” மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ” என்று விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியவர் களுக் கேது? ஆசாரியனே உபாயோபேயமென்றன்றோ பற்றுவர் சரமபர்வநிஷ்டர். ‘மதுரகவி யாழ்வார் நன்மையால் மிக்க நான் மறையாளர்கள் புன்மையாகக்கருதும் தன்னை ஆண்டிடும் தன்மை யான் சடகோபநம்பிதான் என்கிறார். இதுபோல் மணவாள மாமுனிகளும் “தந்தை நற்றாய் தாரம்தனயர் பெருஞ் செல்வம் என்றனக்கு நீயே எதிராசா” என்றும்,

தென்ன ரங்கர்தமக்காமோ தேவியர்கட்காமோ

சேனையர் கோன்முதலான சூரியர் கட்காமோ

மன்னியசீர் மாறனருள் மாரிதனக்காமோ

மற்றுமுள்ள தேசிகர்கள் தங்களுக்குமாமோ

என்னுடைய பிழை பொறுக்க யாவருக்கு முடியும்?

எதிராசா உனக் கன்றியானொருவர்க்காகேன்

உன்னருளாலெனக்கு ருசிதீனையு முண்டாக்கி

ஒளிவிசம் பிலடியேனை ஒருப்படுத்து விரைந்தே.

என்றும் எதிராசனையே எல்லாமாகவும் பற்றியிருக்கிறார். இத் தகையோரை ப்ரபந்நர் என்று கூறமுடியுமோ? ஹதிவஜவதீய ஹிஷ்டரொவொ ராஜாநுஜாயபுஃ நநித” என்று சரமபர் வநிஷ்டர் பக்திப்ரபத்திகள் துஷ்கரங்களானபோது சரமபர் வமே உத்தாரகம் என்று நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதும், மேலான சரம பர்வநிஷ்டர் துஷ்கரமான ப்ரபத்திமான்களாகார் என்பதை வலியுறுத்துகிறது என்று.

[illegible]

திரித்த மநயார் ஹத்வம் என்றும் கொள்ளவேணும். ஆக
 ஶோபேவயெ ப்ரவ்ஷுஞ்சே, ஶோபேகௌரணவ்யஜ, என்கிற இடங்
 களில் ஆசார்யாதி ப்ரபதநபரரையும் ஸ்வீகரித்தல் யுக்தமே.
 இல்லாதபோது சரமபர்வமும் த்யாஜ்ய கோடி ப்ரவிஷ்டமாகு
 மத்தனை.

(8) “ராரோநுஜாயுஃ நதீ” என்று ப்ரபத்தியிற் காட்
 டில் வேறாக சரம பர்வத்தைக் கூறுவானென் என்னில்? ஆசாரிய
 னிடம் பிரபத்தி செய்யாவிடினும், ‘ஆதி கூல்யமாதிதிரத்திய
 அவனது அபிமானத்திற் காளாவதால் மட்டும் கரையேறுவதைக்
 கொண்டு அங்ஙனம் கூறப்பட்டதெனக் கொள்க. திடமான
 “அத்யவஸாயம்” (தீர்மானம்) அபேக்ஷிதமாயிருக்கும் பிரபத்தி
 யில் அதுவு மின்மையால் ஆசாரியன் அபிமானித்தல் ஸுகர
 மாம் அன்றோ? ஆதல்பற்றி ஆசாரியாபிமானம் வேறென மேலா
 கச் செல்லப்பட்ட தென்றறிக. ஆயின் ஆசாரியாபிமான பாத்
 திரரானவர் (ப்ரபத்தியின்மையால்) ப்ரபந்நராகாரே யெனில்?
 இவர்களுக்கு நேரேப்ரபத்தி யில்லாவிடினும் பரம்பரையாகப்
 ப்ரபத்தியுண்டு. (ஸ்வாஸிரதாபாயஸிரதக்ஷ ஸம்வஸெந
 ப்ரவத்திவெஸிஷு) சூதாயஸூதாபாயவதொவீதி ஆசாரிய
 னிடம் ப்ரபத்தி நேரேயுளது. அவன் ஸம்பந்தமுள்ள சிஷ்யனிடம்
 ஆசாரியன் மூலமாயிருக்கிறது. ஆதலால் அவனையும் ப்ரபந்நன்
 என்னக்குறையில்லை. ஆசாரியப்ரபத்தியைவிட ஆசார்யாபி
 மானத்திலொதுங்குகைமேல். செய்(வயல்) நிரைய நீர் நின்றால்
 பக்கத்துவயலில் பொசிந்து காட்டுமாப்போல் ஆசாரிய நிஷ்ட
 ப்ரபத்தி யிவனிடமும் ஸம்பந்திக்கத் தட்டில்லை. நம் ஆசாரியர்
 கள் ஆசாரியாபிமானத்திலேயே ஒதுங்கிப் போவார்கள்.

“சவஸூ ஹர்யதூஷ ஸரவலிஜஹூநூபிராஸிரதக்ஷ வடுவெடு

ரேபூபூயஸூநூய ஸ்வமதா ஷெஸிகா ஸூகிராவஃ

என்று ஆசாரியர்களில் முன்னவரும், பின்னவரும், மாராஸிரதி
 வவடிஃ ஹதி ராரோநுஜாயெடு” என்கிறபடியே நிருபாதிக
 ஆசாரியனான உடையவர் சம்பந்தம் (திருமுடி திருவடி சம்பந்தங்
 களால்) பெற்று உயர்ந்தனர் என்பதை இங்கு நோக்குக.

(9) இங்கு சுருங்கக் கூறுமிடத்து பகவானால் விதிக்கப்பட்ட
 பிரபத்தியே மோக்ஷஸ்தகம்; (ஸூஸிரதக்ஷஸூஸிரத ஸம்வ

நிக் கூடுதா ஸ்வஸ்தெந புவதீஜெடாக் காரணம், ஸ்ராஸிர்தகம் ஸாக்ஷாக் புவஸ்தெஷு, ஸ்ராஸிர்த ஸ்வஸ்திகம் ஸ்வாய்லாலிநவதாம் உதி) நேராகவோ, பரம்பரையாக வோ ப்ரபத்தியுடையவர்கள் பிரபந்நர்கள். நமக்காக எம்பெருமானார் ரங்கராஜனிடம் ப்ரபத்தி செய்திருப்பதால் நாமும் ப்ரபந்நர்களே.

“கூடுதயெவிக் காரணசூய நிஜீடதாதி
வாவகிரயஸு ஸ்ரணம்ஹவகூதெவ |
ஸாவக்யெவ க்ஷிராஸிணெயிடதாயக்
க்ஷேஜ்ஜுவனவஹி யதீஜ ஹவஹிரதாநாம்,”

மூன்று காலங்களிலும் மூன்று கரணங்களினாலும் செய்யப்பட்ட பாபத்தை உடையவனுக்கு உன்சுமைதான் சரணம். அது தேவரீரால்ரங்கராஜனிடம் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டதென்பதே தேவரீரையடைந்தோருக்குக் (க்ஷேமம்) என்னும் வரவர முனிகளின் பிரமாண மிங்கு அதுஸந்தேயம். ஆக நமக்கெல்லா மெம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்றிருப்பே அமையும்.

ஸ்ரீபாஷ்யபாட பரிஷ்கரணம்.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம். அண்ணங்கராசாரியர்.)

அடியேனுடைய தத்வப்ரதிஷ்டா க்ரந்தத்தில் ப்ராஸங்கிகமாக, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நேர்ந்துள்ள இரண்டுபாடப் பிழைகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்யப்பட்டிருந்தது. முதல் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் [புதி புவவ ஸஜாவாக்] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸ்வவாக் என்று ஒதப்பட்டுவருவதும், சரமஸூத்ரபாஷ்ய அவதாரிகையில் [ஸுநராபுதி ஸ்வவாஸஜா] என்ற ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸ்வவாநாஸகா என்று ஒதப்பட்டுவருவதும் இடைச் செருகலாக நேர்ந்த பிழைகள் என்றும் ப்ராசீந தாளகோஸங்களில் இத்தகைய பிழையானபாடம் இல்லையென்றும், இப்பாடங்கள் ஒரு வகையாலும் பொருந்தவும் மாட்டா என்றும் அடியேன் விடிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறேன். ஸ்ரீமான். உ. வே. சேனாங்குளம் கந்தாடை ராமாதுஜாசார்யர்ஸ்வாமி யென்கிற மஹான்,

மேற்குறித்த இரண்டிடங்களிலும் 'தற்காலம் ஓதப்பட்டுவருகிற பாடங்களே அழகாகப் பொருந்துமென்று இந்த வைஜயந்தீ பதிகையிலேயே எழுதியிருந்தார். அதன் பிறகு அடியேனுடைய நிருபணங்களுக்குள்ள உபபத்திகளை ஆராய்ச்சி மணிமாலையில் விரிவாக வெளியிட்டேன்.

தற்காலம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தைப் பத்து வியாக்கியானங்களோடு சென்னையில் தேவநாகரிலியில் பதிப்பித்துவருகின்ற வித்வான் களும் பூதிபூலவஸஹவாசு என்ற பாடத்தையே முதலில் பதிப்பித்து மாத ஸஞ்சிகையை வெளியிட்டுவிட்டு, பிறகு அடியேனுடைய நிருபணங்களை ஆமோதித்து (அடுத்த ஸஞ்சிகையில்) “ஸஹாவாசு என்கிற பாடமே ஆசார்யாபிமதமாகத் தெரிகிறது” என்று வெளியிட்டார்கள்.

அடியேனுடைய நண்பரான ஸ்ரீமான் ஆராவமுதாசாரியர் இவ்விஷயங்களைச் சுருக்கமாகத் திருவாடிப்பூர வைஜயந்தீ ஸஞ்சிகையில் வெளியிடுவித்திருந்தார். அதைக் கடாக்ஷித்தீருளின ஸ்ரீ. உ. வே. மு. அ. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி “ஸ்ரீபாஷ்ய விஷய ப்ரமநிராஸஃ” என்கிற வொரு வியாஸமெழுதிச் சென்ற புரட்டாசித் திருவோணஸஞ்சிகையில் வெளியிடுவித்துள்ளார். இந்தஸ்வாமியின் திருவுள்ளமாவது—(1) பூதிபூலவஸஹவாசு என்கிறபாடமே யுத்தம். இதுவேச் ச்ருதப்ரகாசிக்கக்கு நன்கு பொருந்துவது. (2) ஸஹாவநாஸஹா என்பது யாரோசில அசடுகள் சொல்லிவருகிற பாடமாதலால் அதை எடுத்துக் கழிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை—என்பதே. ஸ்ரீ உ. வே. சே. கர் தாடை ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியைப்போல் இந்தஸ்வாமியும் ஸஹாவநாஸஹா என்கிற கூவவா஠த்தை ஸமர்த்திக்க முயற்சி கொள்ளாததைப்பற்றி உவப்பே. மைஸூரிலும் சுநுசூவும். பரீக்ஷை கொடுத்த பண்டிதரென்று உலாவுகின்ற அந்த மஹரீய ருடைய திருவுள்ளம் கன்றுமாறு “சுநிர்வகுகர்களின் கூவ துராவா஠ங்கள்” என்று இவர் அவலீலையாக எழுதினதைப் பற்றிமாத் திரம் உள் வெதும்புகின்றேன். ப்ராஜ்ஞர்கள், பரி சோதித்துப் பதிப்பித்த ஸ்ரீகோஸங்களிலும், அனேக வித்வான் களின் திருநாய்களிலும் “ஸஹாவநாஸஹா” என்ற பாடத்தை அடியேன் கண்டும் கேட்டுமிருந்தபடியால்தான் அதைப்பற்றிப் ப

ப்ரஸ்தாவம் விளைந்தது. இந்த (மு. அ. தி.) ஸ்வா எவூதிவூ ஸ்வஸஹவாசு என்பதே சுத்தபாடம் என்று போராடுவது போலவே, ஸஹவநாஸஜ்ஜா என்பதே சுத்தபாடமென்று போராடுகிற மஹாபண்டிதர்களு முளராதலால், ஸஹவாசு மிறன் சுவவா஠்த்தை நிரஸிக்க முயன்றதுபோலவே ஸஹவநாஸஹா என்ற சுவவா஠்த்தையும் நிரஸிக்க அடியேன் முயன்றது மிகவும் யுத்தமே.

வூசூதம், ஸஹவாசு என்கிற பாடமே யுத்தமென்று ஸமர்த்திக்கப்படுகருந்த ஸ்ரீமத் திருவேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் நிரூபணங்களைப்பற்றி அடியேனுடைய விமர்சங்களை இங்கு விஜ்ஜூபித்துக் கொள்ளுகிறேன். “வூதிவூஸவ ஸஹவாசு என்கிற விஷயத்தில் ச்ருதப்ரகாசிகையின் உபபாதநத்தை நன்றாக யோசித்தால் ஸஹவாசு என்கிறபாடமே யுத்தமாகத் தோற்று கிறது”—என்று முதலில் எழுதிவிட்டு, ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூகத்திகளையும் உதாஹரித்துக்காட்டிவிட்டு, “இந்த உபபாதநப்ரகாரத்தால் ஸஹவாசு என்கிற பாடமே அங்கீகரித்ததாக ஏற்படுகிறது” என்று கூறி, “எப்படியெனில்” என்று தொடங்கி மேல் உபபாதனம் செய்திருக்கும்படி ஆச்சரியமானது. இவர்தா மெடுத்துக்காட்டியுள்ள ச்ருதப்ரகாசிகா ஸ்ரீஸூகத்தியிலிருந்து ஸஹவாசு என்கிறபாடமே புலப்படுகிறதென்பதை யன்றோ நிரூபித்துக்காட்டவேண்டும். அதற்காகவேயன்றோ (எப்படியெனில்) என்று அவதாரிகையும் இவர் இட்டுக்கொண்டார். மேலே இவர் செய்கிற நிரூபணத்திற்கும் ச்ருதப்ரகாசிகைக்கும் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லையென்பதை அனைவரும் காணலாம். தயாஹி;—

“ஸஹவாசு என்று பாடமானால் ப்ரதிப்ரஸவம் இருப்பதால் என்று அர்த்தமாகும். இந்த வார்த்திகம் வித்தாந்த கௌமுதி ஸமாஸவிதிகள் படித்தவர்களெல்லாருக்கும் இருப்பதாகத் தெரிந்தவிஷயம். அவர்களுக்கு ‘இருப்பதினால்’ என்று சொல்லவேண்டியதில்லை” என்கிறவிதனையே சுலக்யசு எழுதியுள்ளார். இது இவருடைய சொந்த யுக்திவாதத்திற் சேரும்தனை போக்கி ச்ருதப்ரகாசிகா ஸூகத்திக்கு இது விவரணமாகுமோ? இவர் “எப்படியெனில்” என்று ஆரம்பித்தது தம் ஸ்ரீமத் யுக்தியை விவரிப்பதற்கோ? அன்று, ச்ருதப்ரகாசிகா

காரருடைய ஸ்ரீ ஸடக்தியின் ஹ்ருதயத்தை விவரிக்கப் புகுவதாக ப்ரவேசம் காட்டிவிட்டு அஸம்பத்தமான வேறொன்றை எழுதப் புகுந்துவிட்டார்.

இவருடைய அபிப்பிராயம் முற்றிலும் பிசகு என்பதை ஸுஸ் பஷ்டமாக நீருபிக்கிறேன் காண்மின். இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிக்கிற விஷயம் வ்யாகரண ஸாஸ்த்ரம் வாசித்தவர்களுக்கெல் லாம் தெரியுமாயினாலே அதை இவர் எடுத்துக்காட்டுவது நிஷ் பலம் என்று இவர் கருதுவது யுத்தமன்று. அந்தந்த ஸாஸ்த்ரங் களை வாசித்தவர்களுக்கு அவ்வவ் விஷயங்கள் தெரிந்தவையே. ஆதலால் எதுவுமே எழுத வேண்டாவாகும். மல்லிநாதர் முத லானார் வியாக்கியானங்களில் அடிக்கடி உகூரீரஃ என்றும் உகிவாரீரஃ என்றும், உகிவாணிநிஃ என்றும் பலபல ப்ரமாணங் களை உதாஹரிக்கிறார்கள். அமரம்வாசியாதாரில்லை; அப்படி யிருக்க உகூரீரஃ என்று இவர் ஏன் எழுதுகிறார்? வயம்வரீரஃ|| ஜ்ஞாதாக்களுக்கு ஸ்மரிப்பித்தல், அஜ்ஞர்களுக்கு அபூர்வமாகத் தெரிவித்தல் என்கிற இரண்டையும் பயனாகக் கருதிப் பல பல ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஷொஷ்ஷாதாக்கள் ஆங்காங்கு எழுதிவருவது வழக்கம். ஒன்று பார்க்கலாம். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் “சுநாவூ திஸூஷாடிநா வுதிஸூஷாடி” என்பது கடைசி ஸூத்ரம். இதில் [ஸூஷாடி] என்பதற்கு ஸாஸ்திரமிருக்கிறபடியாலே என்று அர்த் தம். அங்கு விவக்ஷிதமான ஸவஸூஷாவத்யுபநித்யாஜியான ஓளவநிஷ்டிவதந மிருப்பது வேதாந்திகளுக்குத் தெரிந்ததே. அதை வியாஸர் புதிதாக நிரூபித்துவிடவில்லை. அது இருக்கிறது என்று காட்டுவது தவிர வேறென்றும் செய்யவுமில்லை. அந்த ஒரு ஸூத்திரத்தில் மாத்திரமன்று; நூற்றுக்கணக்கான ஸூத் ரங்களில் (ஸூத்ரேஷு) என்றும் (ஸூத்ரேஷு) என்றும் தக்ஷ ஸ்ரீரண ஸஹாவரீரஃ ததையே காட்டி வருகிறார் ஸூத்ரீஸூகூ விஜ்ஞர்களுக்கு அவை தெரியுமாதலால் இவர் ஏதுக்கு தக்ஷீராவத் தைக் கூறுகிறாரென்று கேட்டால் என்ன விடையோ? தெரிய வேணும்.

இரண்டாவதாக இந்த ஸ்வாமி எழுதுவ தென்னவென்றால். 'சாஸ்திரத்திலிருப்பதால் என்று சொன்னாலும், 'அது பரக்ரு தத்தில் ஸம்பவிக்ரபடியால்' என்று ஸேஷ பூரணம் பண்ணியே

யாகவேணும் என்று அபூர்வ-விலக்ஷண-நியமஸிக்ஷணம் பண்ணுகிறார். இதுவும் அயுக்தம். ப்ரக்ருதத்திற்குப் பொருந்தக் கூடிய ப்ரமாணங்களைத் தானே மஹான்கள் எடுத்துக்காட்டுவார்கள். ஸங்கா பரிஹார ரூபமாக ஸாஸ்த்ரத்தை யெடுத்துக்காட்டின மாத்நிரத்திலேயே அது ப்ரக்ருதத்தில் இஷ்ட ஸாதகம் என்பது தேறிவிட்டபடியால் இவர்சொல்லுகிற சேஷபூரணம் ஸர்வாத்மநா அநேகரூபம். வாயுகஸாஸூ வஜ்ஜாவத்தகை கொண்டு உஜ்ஜிவிதமான ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாக ஸாயுக ஸாஸூ வஜ்ஜாவ சாஸூ வஜ்ஜாபூரணமே அபேக்ஷிதமென்று தெளிக.

ஸாஸ்த்ரத்தில் வ்ரதீவ்ரஸவ மிருந்தாலும் அது ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிறதென்பதை உபபாதநம் பண்ணிக்காட்டினால் தான் வ்யாஷ்யாந வடிகிட்டு யாகும் என்று இவர் எழுதுவது ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்குக் குறை கூறினபடியே யாகும். ஏனென்னில்; வ்ரதீவ்ரஸவ ஸாஸ்த்ரம் ப்ரக்ருதத்தில் ஸம்பவிக்கிற தென்பதை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எங்கே உபபாதநம் பண்ணிக் காட்டியிருக்கிறார்? ஒரு அக்ஷரமேனு முண்டோ? ஸஹவாகு என்று ஸாதித்திருக்கிறாரே யென்னில்; வ்ரதீஜ்ஞாஸாஸூமே உவவாடிநமாய் விமொனூல எல்லாரும் ம்ருகாரர்களாக ஆய்விடலாம். ஸம்பவிப்பதற்கு ஹேது யுக்திகளை நிரூபணம் பண்ணிக் காட்டினாலன்றோ உவவாடிநமாகும். அது அனுமாத்நிரமும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இல்லையே;

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் இல்லாவிடினும் ச்ருதப்ரிகாஸிகையில் அது உள்ளது என்னில்; ச்ருதப்ரிகாஸிகையிலும் இது கிடையா தென்பதை நாம் அடுத்தபடியாகவே விவரிக்கப்போகிறோம். இவரிஷ்டப்படி வைத்துக் கொண்டாலும், ஸஹவாகு என்பது ஸ்ரீபாஷ்யத்திலுள்ளதாக இவர் சொல்லுகிறாராகையாலே ஸஹவ மொவாமான உவவாடிநம் அதுதன்னிலேயே யிருந்தாலன்றிப் பயனில்லையே. ம்ருகாரஸெவீ என்று இவர் எழுதியிருக்கிறாரே, எதை க்ரந்த காரஸாலியாக எழுதுகிறார்? ப்ரதிஜ்ஞா மாத்ரத்தையேயா க்ரந்த காரஸாலியாக எழுதுகிறார்? அந்தோ! இது மிக நன்று;

இங்கே ச்ருதப்ரிகாஸிகையின் க்ருத்யம் எவ்வளவென்னில்; ஸஹஜ்ஜ்ஞாஸா என்கிறவிடத்தில் வ்ரதீவ்ரஸவ ஸாஸூம்

ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசார லேசுமும் அவர் செய்திருக்கவில்லை. உள்ள பங்க்தியை யாவரும் காணலாம். அவர் எவ்வளவில் போயிருக்கிற ரென்னில்; கேண்மின்;—வயா, கரண ஸாஸ்த்ரத்தில் [புரதிவடிவியாநாஷ்டி ந ஸிஷ்யுதெ] என்றும் [கூபேராமாஷ்டி ஸிஷ்யுதெ] என்றும் இரண்டு அதுஸாஸநங்களுள்ளன. ஒரு ஸாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு மற்றொரு ஸாஸ்த்ரத்தை ஸர்வாத்மநா வாயிப்பது கூடாது. 'அப் படியானால் வாயிதமான ஸாஸ்த்ரம் உத்யர்மலே யிருந்து விடலாம். ஸ்ரீமஹேஷ்வரிமாதே இரண்டு ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸாஸ்த்ரம் காட்டித் தீரவேண்டியது ப்ராமாணிகர்களின் கடமை. ஆகவே மேலெடுத்துக் காட்டிய ஸிஷ்யுதெய ஸாஸ்த்ரம், புரதிவடிவ ஸாஸ்த்ரம் என்ற இரண்டினுள் புரதிவடிவ ஸாஸ்த்ரத்திற்கு புரதிவடிவ இசைந்தால் நிஷேயஸாஸ்த்ரத்திற்கு ஏதேனு மோரிடத்திலாவது புரதிவடிவ காட்ட வேண்டுமே; புரதிவடிவியாநாஷ்டி ஸிஷ்யுதெய ஸாஸ்த்ரம் ஸாவகாஸமாகக் கூடிய இடம் எது? என்று விசாரித்துக்கொண்டு (ஸிஷ்யுதெய ஸாஸ்த்ரம்) என்ற விடம் ஸிஷ்யுதெய ஸாஸ்த்ராவகாஸஸ்த்ரம் மென்று காட்டினார். அதற்குமேல், ஜ்ஞானம் என்பதும் ஜ்ஞானா என்பது போலவே கூடினமே யாதலால் [கூபேராமாஷ்டி ஸிஷ்யுதெ] என்கிற புரதிவடிவ ஸாஸ்த்ரம் அங்கும் ப்ரவர்த்திக்கத் தடையில்லாமையாலே * புரதிவடிவியாநாஷ்டி ஸிஷ்யுதெய ஸாஸ்த்ரம் ஸிஷ்யுதெய ஸிஷ்யுதெ என்கிற ஸங்கையை யடிவீத்யாஸ்யாலே தோற்று வித்து, மேல் த்யாவீத்யாஸ்யாலே என்ன ஸமாதானம் காட்டின ரென்னில்; கூபேராமாஷ்டி என்பதற்கு கூபேராமம் மிதித்தி கூபு விவிதாஷ்டி என்று பொருளாதலாலும் ஸிஷ்யுதெ என்பதிலுள்ள ஷ்டிபடியானது கூபுதெய ஸிஷ்யுதெய ஸிஷ்யுதெ ம நிவ்யந மன்றிக்கே ஜ்ஞானவிடிவியாநாஷ்டி ஸிஷ்யுதெய ஸிஷ்யுதெ என்கிற புரதிவடிவ ஸாஸ்த்ரம் அங்கு புரதிவடிவ வடிவம் வாயிப்பது; ஆகவே ஸிஷ்யுதெய ஸாஸ்த்ரம் அங்கு ஸாவகாஸமே யாயிற்று என்று தலைக் கட்டினார். ஸிஷ்யுதெ,

இவ்வளவும் ஸஷஸாஸூநா வாயி விவார ஸிக்ஷணமே யன்றி, ஸுஷஜிஜ்ஞாவா என்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்தில் ப்ரதி வ்ரஸவ ஸாஸ்த்ரம் ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற ப்ரஜ்ஞாவமஸூமும் ச்ருதபரகாஸிகையில் கிடையாது. இப்படி ப்ரமிப்பதற்குங்கூட அங்கு ஸாஸ்த்ரமெனும் இல்லாதிருக்க எது கொண்டு இவர் ப்ரமித்தாரோ அறியோம்.

மேலும், இவர் கருதுகிறபடியே கொண்டாலும் [ப்ரதிவ்ர ஸவஸ்ய ப்ரக்யுதே வ்ரவ்யுத் தி ஸம்ஹவாசு] என்று பங்கதி யிருந் திருக்கவேணும் ப்ரதிவ்ரஸவ ஸம்ஹவாசு என்பது ம்ராதிக வதியே யன்று. ஸூயபெஸஸவ்யயொமே நாவாஹகம் வடி வ்யொபக்யவு மாதலால் ஸ்ரீஹாஷுகாரர் ஒருகாலும் அப்படி அசட்டு ப்ரயோகம் செய்தருள மாட்டார். மேலும் முதலில் எவ்விதமான ஹொஷிம் ப்ராஹ்மாயிற்று என்பதைக் கவனித் தால் மேலே எவ்விதமான ஸமாதானம் சொல்லவிரியது என்ப தும் தெளிவாகும். வ்யாகரண ஸாஸ்த்ரத்தில் ஸமாஸாபவாடிம் இருக்கிறதே என்று ஹொஷிம் வந்ததே யல்லது வேறில்லை. அதற்குத்தக்க ஸமாதானம் என்ன? அந்த ஸாஸ்த்ரத்திலேயே அந்த ஸாஸ்த்ராவவாடித்திற்கும் சுவவாடிம் இருக்கிறது என்ன வேண்டுமதே. அதைத்தான் பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தார். அதற்கு ஏற்ற ஸ்ரீஸூக்தி ஸஹாவாசு என்பதேயாம். ப்ரதி வ்ரஸவ ஸாஸ்த்ரம்இங்கு ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசாரத்திற்கு உத்தித்தியே கிடையாது. கூடுணி ஷஷ்டா ஸாஸ்த்ரமெனும் ப்ரகிருதத்தில் ஸம்பவிக்குமா? ஸம்பவிக்காதா? என்கிற விசாரம் எப்படி இல்லையோ? அப்படியேதான் இதுவும் என்று நன்கு தெளியக்கடவது. வ்ரதேந, தத்வதிகா பங்கதி களைப்பற்றி இவர் எழுதியிருப்பதும் ஸாஷ்டாஸாவாஸம். (ஸேஷபூரணம்—ஸேஷபூரணம்) என்று இவர் அடிக்கடி ஸாஷ்டாஸாவாஸம் மதமான தொன்றை எழுதிக்கொண்டிருப்பது வ்யுத்தப்ந்நர்கள் அருவருக்கத்தக்கது. ஸேஷம் கொடுவது வ்ரதேந என்னப்பட்ட ஸேஷவ்ரண மொன்றே இவர்க்கு ஸரண மென்னலாம். தாஷ்டாஸ ஸேஷவ்ரணம் இவர்க்கு ஸவ்யுதேவ உண்டு.

திருத்தம் செய்யவேண்டியிருந்தால் நிதானித்து யோசித்துச் செய்யவேண்டுமென்று இவர் எழுதுகிறார். அடியேன் திருத்தம் செய்யவந்தவனல்லேன். சுவவாஹு வரவா ஹுத்தினால் திரோஹிதமாயிருந்த ஸுவாஹுத்தை யெடுத்துக் காட்டினேனத்தனை. தாம் பார்த்த பல ஓலை ஸ்ரீ கோஸங்களில் ஸஹவாகு என்றே பாட மிருக்கின்றதாக இவர் எழுதுவது யதார்த்தமாயிருக்குமாயின், சுநஹுஹாஹுவாயிணு என்றே பல ஓலை ஸ்ரீ கோஸங்களிலும் தாம் கண்டதாகத் தாமே தெரிவிக்கும் சுவவாஹுத்தோடொக்க அந்த சுவவாஹும் வஜுநீய மென்று தாமே தெளியக் கடவர்.

ஹாஹுநீய ஸாரங்கன் பலவற்றிலும் சுநஹுஹாஹி..... என்றே காணப்பட்டாலும் அதைப் பொருள்படுத்தும் பண்டிதர் எங்கு மில்லை. ஸ்ரீஜ்ஞான என்பதைச் சேர்த்து எழுதவேண்டுமிடங்களில் ஸ்ரீஜ்ஞான என் றெழுதாமல் ஸ்ரீஜ்ஞான என்றே பெரும்பாலும் எழுதியும் அச்சிட்டு மிருந்தாலும் அதைக் கணிசிப்பாரில்லாதாபபோலவே இந்த ஹகாரப் பிழையையும் கணிசிப்பா ரில்லை. சுநஹுஹாஹி யென்றே சுவிஜ்ஞமொழிகளி லெங்கும் ஸுவஹுவிஹி வாஹி. இதைப்பற்றி இவரெழுது மைதிஹயம் சுதிதராஹிஸீபமும் சுஹாஹு மாகும். தகூபுயஹு ஹாநத்தில் ராமம் என்று நாலெந்து இடங்களில் ஸூதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அவ்விடங்களிலெல்லாம் ரொமம் என்றே அச்சிட்டு விட்டார்கள். அது கொண்டு மயங்குவாராருமில்லை.

கிஹஹுநா? ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸஹ்ரவித்த விதவானாக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ உவே. எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமி திருமாளிகையிலிருந்த ஸ்ரீ ஹாஹு தாளகோஸத்தை அடியேன் ஹஹி வரமாக ஸம்பாதித்து ஸேவித்ததில் ஸஹாவாகு என்கிற பாடம் காணப்பட்டது. கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலிய இடங்களுக்கு விடை கொள்ளும்போதுகளில் அங்கங்கு ஓலை ஸ்ரீகோஸங்களை ஆராய்ந்ததிலும் பெரியோர்களை யடியணிந்து கேட்டதிலும் இதுவேதான் சுநஹுஹாஹி மென்று அறுதியிடப்பட்டது. ஸஹிஹிஹாஹி நிணீதமான வதுவே ஸமயத்தில் ஹகாஸித மாயிற்று. இதில் ஸஹிஹிலாதாரைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. வரஹாஹாஹி.

ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி

[ஸ்ரீ. உ. வே. கீரனார் நரஸிஹ்மாசாரியார்,
அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி.]

மதம் என்றும் தர்சனம் என்றும் சொல்லப்படும் சாஸ்திரங்களின் கொள்கைகளினால் நாம் இப்பிறப்பில் சுகமே வாழ்ந்து மறுபிறப்பிலும் பேறு பெற்றாலன்றி பிரயோஜனமில்லை ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் என்று சொல்லப்படுகிற மதமானது நாம் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டு அநுபவிக்கிற நம்முடைய சரீர தத்வத்திலிருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மதம் இதில் சொல்லப்படும் தத்வங்கள் அனைத்தும் சரீராத்ம பாவத்திலிருந்து ஸம்பாவிதமாகிறது. உடலிலுள்ள அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றும் உயிருக்கு அநர்யார் ஹஷேமாய் அந்த சேஷத்வத்தின் காரியமாய் ஒன்றோடொன்று சூத்து உழைத்து வருகிறதல்லவா? இந்த சரீராத்ம பாவத்திலிருந்து தோன்றும் தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தங்களாகிற இம்மூன்றையும் பரக்கப் பேசுவதுதான் விசிஷ்டாத்வைத மதம். பல காரணங்களினால் இம்மதத்தின் அருமை பெருமைகளை நம் மவர்கள் பலருமே அறியாமலிருக்க மற்றவர்கள் எவரும் அறியவில்லை என்பது ஆச்சரியமல்ல. கலா பேதங்களாலும் கிராம குலாதிவ்யபதேசங்களாலும் அஹங்காரம் மகாரங்கள் மேலிட்டு தட்டித் தடுமாறுகிறோம். இதை நீக்கவேண்டிவது அவசியம். ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி பத்திராதிபர் இக்குறை சீராக நீக்கப் பல படிகளாலும் பிரயத்தனங்கள் பண்ணிவருகிறார். அப்பத்திரிகையை ஆர்த்தனையும் ஆதரிப்பது அவசியம். பல துளி பெரு வெள்ளமாம். வருஷச் சந்தா 1—12—0. அந்தச் சந்தா போதாததால் சிலர் மாதம் ஒரு ரூபாய் உபகரித்து வருகிறார்கள். சக்தியாநுஸாரம் விஷய தானமும் பொருள் தானமும் பண்ணி இப்பத்திரிகையை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டுமென்பதுதான் அடியேன் கைகூப்பி வணங்கிச்செய்யும் விண்ணப்பம்.

[ஸ்ரீ. உ. வே. ஆர், கேசவய்யங்கார், அட்வகேட்,
திருவல்லிக்கேணி.]

“ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தி” எனும் திருநாமம் பூண்ட இப்பத்திரிகையைத் தகவும் வலிமையும் பொருந்திய மஹா ரவிகரான வடகரை ஸ்ரீ. உப. வே. இராமாநுஜாசாரிய ஸ்வாமி தலைவராயிருந்து மாதந்தோறும் வெளியிட்டு வருகிறார். தற்பொழுது இப்பத்திரிகையின் இரண்டாவது ஆண்டு ஆரம்பமாகப் போகிறது. எம்பெருமானார் தரிசனத்தைக் கசடறவோதிக்கற்று உலகெங்கும் பரவச்செய்வதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்

களுக்கு பரம புருஷார்த்தம். இத்தரிசனம் ஒன்றேதான் “அகில தம: கர்சனம்” ஈதொன்றே ஸர்வலோக ஹிதைஷி. பரன் ஸர்வ சேதாசேதந விசிஷ்டன். உலகனைத்தும் பரனுக்கே விசேஷணம், எனும் எம்பெருமானார் தரிசன உண்மையறிவின்மைதான் உலகத்தின் குழப்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் காரணம். அன்பே சேத நஸ்வரூபம். அருளே ஈசுவர ஸ்வரூபம். உலகனைத்தும் பரனுக்கே சரீரம், எனும் மறைமுடி வுண்மையே எம்பெருமானார் தரிசன மாய் அவதரித்தது. இவ்வொன்றே உலகு காக்கும் உண்மை. இத்தரிசன உண்மையை நன்கு விளக்கிப் பரவச்செய்வதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு என்று முற்ற ஓர் கைங்கரியும். “சாரீர கம்” எனும் திருநாமம் இத்தரிசனம் ஒன்றில்தான் இசைந்து நிலை நின்றது. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விஷுதிக்களா யிருததலாலேயே ஸ்வதஸ்ஸித்தமான பரஸ்பர மித்ர ஊவமும, சேஷஊவமும விளங்கி நிற்கும் நமக்குள்ளேயே காலகதியால் பிற்பட்டார் சிலர்களுடைய சொற்களும் நூற்களும் நமது ஸ்வரூபத்தை மறைக்கவும், நாம் ஒருவரை ஒருவர் அணுகாதிருக்கவும், ஊடுசுவர்களாயே போந்தன என்பதை உணர்ந்தார் துயருறுதிருக்க முடியாதது. அச்சவரிடித்து அத்துயர் தீர்ப்பதே எம்பெருமானார்க்கு அன்றார் விஷுதிகள் செய்யும் பணி. இப்பணி பூண்டாரையே எம்பெருமானார் ஆட்கொள்வார் என்பது அடியேன் துணிவு. இப்பணி பூண்டார் இப்பத்திராதிபர். பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிடக்கூடிய உண்மைகள் சில உபதேசத்தால் அறியப் பட வேண்டிய ரஹஸ்யங்கள் சில. ஈதே தொல்நெறி. இந்நெறி காத்து உண்மை விளக்குவதே சான்றோர் கடன். உண்மையை உள்ளவாறே உலகு காழுறுமாறு விளக்கவேண்டும். அதுவே அரிய அறம். இக்காலத்திய சிலர் அவ்வறம் துறந்து மனம் போன போக்கெல்லாம் சென்று தாம் வாய்படைத்ததை மட்டிலுமே விளக்கச் சொல்மாரி பொழியுமவையெல்லாம் அபசார கோடியிலேயே அடைக்கப்பட்டு ப்ராமாணிகர்களுக்கு அநாத ரணியங்களாயே ஒழியும். அத்தகைய கோது எள்ளளவும் அணுகாது இப்பத்திராதிபர் தொல்நெறி நின்று அரிய ஆராய்ச்சிகளைச்செய்து ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்த உண்மை எம்போலியர்களுக்கும் நன்கு புலப்படுமாறு எளிய நடையில் ரஸம் பெருக எழுதப்பட்டு வருவது சாலவும்போற்றி யுக்கத்தக்கது. இவ்வாறே மேன்மேலும் ஒங்கி வளர்ந்து எங்கும் நன்கே பரவுமாறு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் இப்பத்திரிகையைப் பொருளா வும் விஷயத்தாலும், உதவி, ஆதரிக்கும் கடமைப் பாடுடையார் கள் என்பது அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்.

தமிழ்ப்பு:—இச்சுருகை 284-ம் பக்கம் 9-வது வரியில் பேரு முபாயமும் என்பதை பேயமுபாயமும் என்று திருத்திப் படிக்கவு.

